

# Minh Hà Chi Cao Sí

## Contents

<b>Minh Hà Chi Cao Sí</b>	<b>2</b>
1. Chương 1: Trọng Sinh . . . . .	3
2. Chương 2: Trích Lời Chu Cao Sí [1] . . . . .	5
3. Chương 3: Trích Lời Cao Sí [ Nhị ]... . . . .	9
4. Chương 4: Trích Lời Cao Sí [ Tam ] . . . . .	13
5. Chương 5: Trích Lời Cao Sí [ Tứ ] . . . . .	16
6. Chương 6: Trích Lời Cao Sí [ Ngũ ] . . . . .	20
7. Chương 7: Trích Lời Chu Cao Sí [7] . . . . .	23
8. Chương 8: Trích Lời Cao Sí [ Thất ] . . . . .	27
9. Chương 9: Trích Lời Cao Sí [ Chung ] . . . . .	31
10. Chương 10: Cao Sí Đọc Sách . . . . .	35
11. Chương 11: Cao Sí Đọc Sách [ Nhị ] . . . . .	39
12. Chương 12: Cao Sí Đọc Sách [ Tam ] . . . . .	43
13. Chương 13: Cao Sí Đọc Sách [ Tứ ] . . . . .	46
14. Chương 14: Cao Sí Vị Thành Niên [ Nhất ] . . . . .	50
15. Chương 15: Cao Sí Vị Thành Niên [ Nhị ] . . . . .	53
16. Chương 16: Cao Sí Vị Thành Niên [ Tam ] . . . . .	57
17. Chương 17: Cao Sí Vị Thành Niên [ Tứ ] . . . . .	61
18. Chương 18: Cao Sí Vị Thành Niên [ Ngũ ] . . . . .	66
19. Chương 19: Cao Sí Vị Thành Niên [ Lục ] . . . . .	70
20. Chương 20: Cao Sí Vị Thành Niên [ Thất ] . . . . .	74
21. Chương 21: Cao Sí Vị Thành Niên [ Bát ] . . . . .	78
22. Chương 22: Cao Sí Vị Thành Niên [ Cửu ] . . . . .	84
23. Chương 23: Cao Sí Vị Thành Niên [ Chung ] . . . . .	87
24. Chương 24: Cao Sí Có Ngựa Tre [ Nhất ] . . . . .	91
25. Chương 25: Cao Sí Có Ngựa Tre [ Nhị ] . . . . .	95
26. Chương 26: Cao Sí Có Ngựa Tre [ Chung ] . . . . .	99
27. Chương 27: Cao Sí Vào Kinh [ Nhất ]... . . . .	103
28. Chương 28: Cao Sí Vào Kinh [ Nhị]... . . . .	107
29. Chương 29: Cao Sí Vào Kinh [ Tam ]... . . . .	110
30. Chương 30: Cao Sí Vào Kinh [ Tứ ]... . . . .	115
31. Chương 31: Cao Sí Vào Kinh [ Ngũ ]... . . . .	119
32. Chương 32: Cao Sí Vào Kinh [ Lục ] . . . . .	123
33. Chương 33: Cao Sí Vào Kinh [ Thất ] . . . . .	127
34. Chương 34: Cao Sí Vào Kinh [ Bát ] . . . . .	131
35. Chương 35: Cao Sí Vào Kinh [ Chung ] . . . . .	136
36. Chương 36: Cao Sí Trưởng Thành [ Nhất ] . . . . .	140
37. Chương 37: Cao Sí Trưởng Thành [ Nhị ] . . . . .	144
38. Chương 38: Cao Sí Trưởng Thành [ Tam ] . . . . .	148
39. Chương 39: Cao Sí Lại Vào Kinh [ Nhất ] . . . . .	153
40. Chương 40: Cao Sí Tái Vào Kinh [ Nhị ] . . . . .	157
41. Chương 41: Cao Sí Tái Vào Kinh [ Tam ] . . . . .	161

42. Chương 42: Cao Sĩ Tái Vào Kinh [ Tứ ] . . . . .	165
43. Chương 43: Cao Sĩ Tái Vào Kinh [ Ngũ ] . . . . .	170
44. Chương 44: Cao Sĩ Tái Vào Kinh [ Lục ] . . . . .	173
45. Chương 45: Khi Cao Sĩ Ngây Thơ [ Nhất ] . . . . .	178
46. Chương 46: Khi Cao Sĩ Ngây Thơ [ Nhị ] . . . . .	181
47. Chương 47: Khi Cao Sĩ Ngây Thơ [ Tam ] . . . . .	186
48. Chương 48: Cao Sĩ Ngây Thơ Khi [ Tứ ] . . . . .	191
49. Chương 49: Khi Cao Sĩ Thức Tỉnh [ Nhất ] . . . . .	195
50. Chương 50: Khi Cao Sĩ Thức Tỉnh [ Nhị ] . . . . .	199
51. Chương 51: Khi Cao Sĩ Thức Tỉnh [ Tam ] . . . . .	203
52. Chương 52: Khi Cao Sĩ Thức Tỉnh [ Tứ ] . . . . .	207
53. Chương 53: Khi Cao Sĩ Thức Tỉnh [ Ngũ ] . . . . .	211
54. Chương 54: Cao Sĩ Vào Kinh Lần Ba [ Nhất ] . . . . .	215
55. Chương 55: Cao Sĩ Vào Kinh Lần Ba [ Nhị ] . . . . .	219
56. Chương 56: Cao Sĩ Vào Kinh Lần Ba [ Tam ] . . . . .	224
57. Chương 57: Cao Sĩ Vào Kinh Lần Ba [ Tứ ] . . . . .	228
58. Chương 58: Cao Sĩ Vào Kinh Lần Ba [ Ngũ ] . . . . .	232
59. Chương 59: Cao Sĩ Vào Kinh Lần Ba [ Lục ] . . . . .	237
60. Chương 60: Cao Sĩ Vào Kinh Lần Ba [ Thất ] . . . . .	241
61. Chương 61: Cao Sĩ Quyết Ý [ Nhất ] . . . . .	245
62. Chương 62: Cao Sĩ Quyết Ý [ Nhị ] . . . . .	251
63. Chương 63: Cao Sĩ Quyết Ý [ Tam ]... . . . .	257
64. Chương 64: Cao Sĩ Quyết Ý [ Tứ ]... . . . .	262
65. Chương 65: Cao Sĩ Quyết Ý [ Ngũ ] . . . . .	265
66. Chương 66: Cao Sĩ Tối Quyết Ý . . . . .	269
67. Chương 67: Giao Thời Nhỏ . . . . .	273
68. Chương 68: Trước Tỉnh Nan [ Nhất ] . . . . .	277
69. Chương 69: Trước Tỉnh Nan [ Nhị ] . . . . .	283
70. Chương 70: Trước Tỉnh Nan [ Tam ] . . . . .	288
71. Chương 71: Tỉnh Nan Thiên [ Nhất ] . . . . .	292
72. Chương 72: Tỉnh Nan Thiên [ Nhị ] . . . . .	295
73. Chương 73: Tỉnh Nan Thiên [ Tam ] . . . . .	300
74. Chương 74: Tỉnh Nan Thiên [ Tứ ] . . . . .	306
75. Chương 75: Tỉnh Nan Thiên [ Ngũ ] . . . . .	313
76. Chương 76: Tỉnh Nan Thiên [ Lục ] . . . . .	319
77. Chương 77: Tỉnh Nan Thiên [ Thất ] . . . . .	322
78. Chương 78: Tỉnh Nan Thiên [ Bát ] . . . . .	327
79. Chương 79: Tỉnh Nan Thiên [ Cửu ] . . . . .	331
80. Chương 80: Tỉnh Nan Chi Thương . . . . .	336
81. Chương 81: Bất Li Thiên ... . . . .	341
82. Chương 82: Bất Khí Thiên... . . . .	346
83. Chương 83: Tỉnh Nan Tục... . . . .	351
84. Chương 84: Tỉnh Nan Tục [ Nhị ]... . . . .	355
85. Chương 85: Tỉnh Nan Tục [ Tam ]... . . . .	361
86. Chương 86: Tỉnh Nan Châm Dứt... . . . .	366
87. Chương 87: Chung Cuộc [ Nhất ]... . . . .	370
88. Chương 88: Chung Cuộc [ Hoàn ]... . . . .	374

## Minh Hà Chi Cao Sĩ



### Giới thiệu

Chuyện kể về thời sư có một thái tử Người mập mạp béo tròn. Vô cùng nhàn rỗi và thanh thoi. Bối c

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-ha-chi-cao-si>*

## 1. Chương 1: Trọng Sinh

Hắn cười tủm tỉm , gương mặt có chút từ ái, thân thể mập mạp chút chút lại nhoáng lên một cái nhoáng lên một cái, nom thiệt buồn cười. Hắn khoác hai tay sau lưng , chậm rì rì tiêu sái ở trên đường hoàng tuyền, ngẫu nhiên nheo lại mắt, nhìn xem cảnh sắc ven đường, cái vẻ mặt thích ý thanh thoi lại làm cho người ta cảm thấy thoải mái.

Hắn đã chết thật lâu.

Cụ thể là bao nhiêu năm ?

Hắn đã quên.

Khi hắn từ mê man tỉnh lại , thân đã ở hoàng tuyền lộ .

Bên tai truyền đến một thanh âm trầm trầm nói hắn đi hết con đường này, khi hắn đi hết con đường này, hắn đã có thể tiến vào vòng luân hồi .

Vì thế, hắn chậm rãi tiêu sái , ngày xưa cần hai người nâng thân hình mình hành tẩu, lúc này lại có vẻ nhẹ nhàng, có lẽ là vì hắn hiện tại là Quỷ Hồn? Mà mỗi khi đi một đoạn đường, hắn sẽ phát hiện mình sẽ chậm rãi quên một ít chuyện .

Tỷ như nói hiện tại, trong đầu hắn hiện tại đã không nhớ nổi mình rốt cuộc là ai? Sinh tiền làm cái gì? Hắn thích nhất cái gì? Hắn ghét nhất bị cái gì? Hắn trải qua chuyện gì ?

Hắn còn nhớ rõ là hắn có một phụ thân phi thường thích đánh giặc, lại thực táo bạo, nhưng phi thường thông minh tháo vát, còn có hai đệ đệ phiền toái chuyên tìm hắn , còn có một mẫu thân thực nghiêm khắc, đúng rồi, hắn còn có một đứa con phi thường đáng yêu .....

Phía trước chính là cầu Nại Hà . Hắn biết, lại đi từng bước, hắn hiện tại nhớ rõ , hắn sẽ quên, hắn do dự một chút.

Đúng lúc này..

Khi hắn sẽ xuyên qua rừng cây nhỏ, tiến vào cầu Nại Hà , phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng gọi : “Chu Cao Sí! Chờ chút !!”

Hắn hơi hơi dừng chân bước, nghi hoặc một chút, liền chậm rãi xoay người, phía sau là một cái lão đầu nhi thở gấp gấp , chạy tới.

Hắn thân thủ đỡ lấy lão đầu nhi vọt tới trước mặt mình, thở dốc không ngừng , cười tủm tỉm nói “Lão trượng, từ từ sẽ đến..... Đừng nóng vội.”

Lão đầu nhi vừa nghe, hai mắt lưng tròn ngẩng đầu, ô ô..... Nhiều người như vậy, chỉ có Chu Cao Sí này tốt nhất .....

Chờ khi lão đầu nhi thở dốc xong, hấn mới nhẹ giọng mở miệng hỏi “Lão trượng tìm ta có việc gấp sao ?”

“Cái kia..... Người trở về đi.....” Lão đầu nhi có chút nịnh nọt mở miệng nói “Bởi vì thời không của người bị nước lũ bạo phát.....” Xem xét xem xét Chu Cao Sí , khẽ nhíu mày mặt, tiếp tục hồng “Kỳ thật, cũng không phải sai , trở về đi, người là có thể tránh cho một sự tình , khụ khụ, này, nhân sinh đều có tiếc nuối , phải không? Người đi trở về là có thể tránh tiếc nuối .....”

Chu Cao Sí đầu tiên là sững sốt, lập tức cười tủm tỉm , đánh gãy lời nói lão nhân “Ta không có gì tiếc nuối.”

Lão đầu nhi sững sốt, cái gì cơ ? Không có tiếc nuối???

Chu Cao Sí lại tiếp tục hỏi “Trở về thì tốt sao?” Nhìn về phía đường xa , vẻ mặt cũng có chút tiếc nuối, hoàng tuyền lộ này hấn đã đi thật lâu ..... Thật vất vả mới đi đến nơi này ..... Lại đi trở về sao? Nhưng là, nghĩ đến trí nhớ của hấn hiện tại duy nhất nhớ rõ.....

Lão đầu nhi cao thấp đánh giá nhìn xuất thần Chu Cao Sí, sờ sờ cằm, trong lòng thấy thú vị. Chưa từng thấy quá vài cái giống như vậy , trí nhớ mất đi còn thông dong bình tĩnh như vậy, hắc hắc, người này thật đúng là hảo ngoạn a.

“Àn, người chỉ cần trở về là có thể .” Lão đầu nhi cười ha ha nói.

Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, cười cười gật đầu nói “Ta đây trở về , đi thôi.”

Lão đầu nhi vui vung khăn tay nhỏ bé, nhìn theo Chu Cao Sí xoay người đi vào trong động luân hồi đã mở ra, cười tủm tỉm lẩm bẫm “Ai, thật sự là hảo ngoạn một kẻ thú vị , được rồi, xem người hợp tác như vậy, ta sẽ đưa người một cái lễ vật đi, hắc hắc hắc hắc.....”

\*\*\*\*\*

Công nguyên năm 1383. Minh thái tổ Chu Nguyên Chương chiếu viết “Thuận theo luật định của tổ tiên , dưới có thiên hạ, con trai trưởng tất sẽ kế ngôi , phong làm thái tử . Những hoàng tử khác , phân lấy đất phong , phong lấy vương tước, chỉ ở trong đất phân , đối vua phải hết lòng trung thành .....”

Công nguyên năm 1383, Minh thái tổ Chu Nguyên Chương mệnh Yên vương đến Bắc Bình, ngay hôm đó khởi hành.

Ngày hôm nay , trời xanh mây trắng, rất là sáng sủa.

Ven đường quan đạo đi thông Bắc Bình, một chiếc xe ngựa lớn đi đầu , trang trí tương đối đơn giản nhưng rất im lặng , cách đó không xa còn có mấy xe ngựa, có trở một số vật linh tinh gì đó , trang trí đơn giản hơn cỗ xe kia , có lẽ là xe của người hầu .

Bên cạnh xe còn mấy người cưỡi ngựa . Nhưng như không người, trong xe ngựa cũng thực im lặng, mà cách đó không xa , trong rừng cây truyền ra từng trận tiếng cười.

Một người hầu từ trong rừng cây xa xa chạy ra , hướng đầu xe ngựa lớn đi đến.

“Vương phi, thế tử cùng hai vị thiếu gia đều nói không muốn hồi mã xa.....” Người hầu đứng ở ngoài xe ngựa , xoay người cung kính nói.

Trong xe ngựa truyền ra thanh âm thoảng có chút ý cười của nữ nhân “Phải không? Vậy phải người hảo hảo đi theo, đúng rồi, a Quý, nhớ rõ không cho thế tử cùng hai vị thiếu gia đi quá xa, trong rừng cây cũng không an toàn.”

A quý cung kính xác nhận.

Thời điểm Chu Cao Sí tỉnh lại có chút mờ mịt, đập vào mắt là mây trắng trôi từ từ trên bầu trời màu xanh lam lam .

Ngẩn ngơ, Chu Cao Sí chậm quá bò lên, bởi vì mập mạp mà dưỡng thành thói quen chậm quá , tựa hồ đã muốn khắc khắc ở trong thân thể hấn. Sau khi đứng thẳng dậy, lại có thói quen tính chấp hai tay sau lưng,

hơi hơi mị hạ mắt, trên mặt chậm rãi lộ ra thần nhiên tươi cười, chậm rì rì đi nửa bộ pháp , nhưng, vừa mới đi vài bước, hần có chút chần chờ dừng lại cước bộ, cúi đầu, nhìn xem chân mình, tựa hồ..... Nhỏ? Tái chậm rãi vươn hai tay, mở ra dưới ánh mặt trời, này tay..... Như thế nào cũng nhỏ đi ?

Đôi tay tròn tròn nhuận nhuận nho nhỏ , nhiều nhất chỉ có sáu bảy tuổi đi.

Chẳng lẽ..... Hần biến thành một tiểu hài tử ?!

Yên lặng nhìn chăm chăm tay mình , sau một lúc lâu, hần mới chậm rãi thở dài, nhỏ liền nhỏ, dù sao, hần cũng không nhớ rõ cái gì .

Bất quá.....

Vò đầu, hần lúc này là làm sao??

Ngẩng đầu nhìn trời, ân, hôm nay trời thực xanh. Thói quen tính chấp hai tay sau lưng, chậm rì rì bước ra từng bước, hai bước, ba bước, quên đi, đi đến đâu thì đến

## 2. Chương 2: Trích Lời Chu Cao Sí [1]

Chu Cao Sí chấp hai tay sau lưng, chậm rãi hoạt động thân thể nho nhỏ, từng bước một theo thói quen tiêu sái ra khỏi rừng cây.

Đi ra rừng cây, thấy cách đó không xa có con sông , liền đi qua.

Trong suốt con sông , chiếu ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mượt mà đáng yêu, mặt mày loan loan, khoe miệng vi kiều, tươi cười khả ái .

Chu Cao Sí sờ sờ đầu, ân, còn đi. ( sờ đầu làm chi dzậy trời =)) )

Hần nghĩ sẽ là một tiểu mập mập, nguyên lai cũng đúng thôi.

Quay đầu, tả nhìn nhìn , hữu ngắm ngắm, muốn nhìn đường đi một chút , bỗng nhiên nghe thấy tiếng oa oa khóc lớn.

Chu Cao Sí sững sốt, theo tiếng nhìn lại, hình như là thanh âm trong rừng cây ?

Chu Cao Sí theo tiếng đi đến, lại lần nữa đi trở về rừng cây, đợi khi thấy rõ cảnh tượng cách đó không xa , Chu Cao Sí tâm thiếu chút nữa đình chỉ nhảy lên!

Cách đó không xa, hai tiểu hài tử hai đến ba tuổi ôm nhau lạnh run, bọn họ đối diện là một dã lang cao lớn !

Thấy dã lang sẽ hướng tiểu hài nhi đánh tới, Chu Cao Sí không chút suy nghĩ liền một phen xông đến, kịch liệt đau đớn thiếu chút nữa làm cho trước mắt Chu Cao Sí đen sẫm , mặt mày loan loan , mặt cũng nhăn thành mặt khổ qua, hần sẽ không mới ra khỏi hoàng tuyền, lại hạ hoàng tuyền đi?!

Thấy dã lang lại phác đi lên, hần dùng sức đem hai tiểu hài tử đã muốn dạp ra , đẩy đi , cắn răng thấp giọng quát “Chạy mau!”

Trong đó , một tiểu hài tử lớn hơn lấy lại tinh thần, mang theo thanh âm khóc nức nở gọi “Đại ca –”

Lúc này người bảo ta đại gia ta cũng không thể nào cứu được người a. Chu Cao Sí trong lòng than nhẹ, biết hai đứa nhỏ kia đã muốn sợ tới mức đứng cũng đứng không lên , đành nhắm mắt trở lại ôm lấy bọn họ, trong lòng mặc niệm, thượng thiên phù hộ, phụ cận này hần là có cha mẹ của hai đứa nhỏ này a , nhanh tới cứu người a!

Trên lưng lại là một trận đau đớn, lần này hần ý thức không thể chống đỡ , khi ý thức lâm vào hắc ám, hần giống như nhìn đến một bóng dáng cao lớn mơ mơ hồ hồ, còn có một người vội vàng kêu gọi –“Sí nhi!”

Sí nhi, Sí nhi, tên này rất quen thuộc.....

\*\*\*\*\*

Chu Cao Sí nghĩ đến mình sẽ trở về hoàng tuyền lộ .

Nhưng vừa mở mắt, đập vào mắt là một người nam nhân mặt nhẵn mày nhí , hai hàng lông mày đều nhúu chặt . Khuôn mặt mày kiểng mắt sáng này thiệt là đẹp nha , hơn nữa..... Giống như đã từng gặp ở đâu a. Chu Cao Sí hơi hơi nghiêng đầu, nghĩ có thể hay không là người trong đoạn trí nhớ đã mất của mình ?

“Sí nhi?” Namnhân thấy hần tỉnh, đầu tiên là sững sốt, lập tức có chút kinh hỉ thấp giọng kêu.

Chu Cao Sí sững sốt, Sí nhi?

“Có chỗ nào không thỏa mái sao ? Nói cho phụ vương.” Nam nhân thấy Chu Cao Sí ngốc lảng, không khỏi có chút lo lắng , ôn nhu hỏi nói, lại thấp giọng thấp nam nói “Sẽ không phát sốt thành ngốc tử đi. Điều nóng đến ba ngày ba đêm .”

Phụ vương? Hần tự xưng là phụ vương? Chẳng lẽ , mình là con hần? Khó trách mình cảm thấy giống như đã từng quen biết a.

Lại nghe một câu phía sau, trong lòng Chu Cao Sí buồn cười, cúi đầu mở miệng nói “Phụ vương. Ta không ngốc.”

Nghe Chu Cao Sí vừa nói như vậy sau, nam nhân tựa hồ mới nhẹ nhàng thở ra, thân thủ nhu xoa nhẹ đầu của hần, bên miệng mang ý cười nói “Vậy là tốt rồi.” Lại hỏi “Sí nhi , còn đau không?”

Không hỏi hoàn hảo, vừa hỏi, Chu Cao Sí nhất thời cảm thấy ở cánh tay mình, trước ngực mình đều vừa nóng vừa đau. Thiếu chút nữa kinh hô ra tiếng, nhưng hần chỉ là nhẵn mặt , cắn môi, đem tiếng hô đau đến miệng nuốt trở về.

Chu Cao Sí hết sức chăm chú , chỉ lo nhẵn đau, không có chú ý tới khi nam nhân nhìn hần cố nén đau đớn, trong mắt hiện lên khen ngợi cùng đau lòng.

Khi Chu Cao Sí chịu đựng đau đớn , mấy người khác vội vàng tiến vào, đi đầu là thiếu phụ xinh đẹp ước chừng hai mươi, vẻ mặt lãnh đạm nghiêm túc, bước nhanh đi hướng nam nhân, thi lễ rồi mới vội vàng tiến lên, thấy Chu Cao Sí từ từ nhắm hai mắt, mặt nhẵn nghiêm mặt, cắn môi trắng đến dọa người , khuôn mặt lãnh đạm nghiêm túc nhất thời một mảnh lo lắng đau lòng, thiếu chút nữa nước mắt đã chảy xuống , liên thanh thấp gọi “Sí nhi? Sí nhi! Người thế nào ?”

Chu Cao Sí hơi hơi mở mắt ra, thấy khuôn mặt thiếu phụ xinh đẹp, nhưng lúc này rất là tiêu tụy, mặt mày sầu lo, thậm chí chảy xuống nước mắt, thiếu phụ này giống như cho hần cảm giác đã từng quen biết , còn có, nằng gọi mình vì Sí nhi?

Chớ không phải là mẫu thân của mình sao ? Mẫu phi của mình ?

Liền cúi đầu thanh kêu “Mẫu phi?”

Thiếu phụ vui sướng , lau đi lệ nơi khóe mắt, ôn nhu nói “Sí nhi..... Người hù chết mẫu phi .....”

“Tốt lắm, Vương phi, Sí nhi vừa tỉnh lại, hiện tại nhất định rất đau, cho đại phu cấp Sí nhi nhìn xem.” Nam nhân tiến lên vừa nói vừa nâng thiếu phụ đứng dậy.

Thiếu phụ vội vàng cung kính đứng dậy “Dạ, dạ , thiếp thân quên mất .”

Đại phu đi theo thiếu phụ tiến vào , vội vàng hướng nam nhân cùng thiếu phụ hành lễ, liền tiến lên cấp Chu Cao Sí chẩn trị.

Lạnh lạnh như thế chỉ có thể là thảo dược đi, cảm giác đau đớn của Chu Cao Sí dần dần biến mất, ý thức chậm rãi thanh tỉnh, nghe được thanh âm khiêm cung thấp giọng nói “Bẩm Vương gia, Vương phi, thế tử sốt cao đã lui , thương cũng đã không ngại, bất quá còn cần tinh tế điều dưỡng.”

“Ân, vậy phiền toái đại phu .” Namnhân uy nghiêm thần nhiên nói.

“A Lộc, mang đại phu đi xuống , theo đơn mà bốc thuốc.” Thiếu phụ phân phó , thanh âm hơi hiễn lãnh đạm cũng có vài phần uy nghiêm.

Chờ đại phu đi xuống sau, nam nhân lại ngồi vào bên giường, cúi đầu dừng ở Chu Cao Sí đang mở to đôi mắt , mỉm cười “Sí nhi đỡ nhiều không ?”

Chu Cao Sí dừng ở nam nhân, gật đầu, khoe miệng vi kiêu, theo thói quen hí mắt cười, tươi cười ảm áp, xứng thượng với khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mượt mà của hắn , rất là đáng yêu.

“Sí nhi lần này làm tốt lắm, không sợ dã lang, còn cứu đệ đệ! Không hổ là con của Chu Lệ ta !” Nam nhân vừa lòng vỗ vỗ đầu Chu Cao Sí , khen ngợi nói.

Chu Cao Sí sững sốt, đệ đệ? Ngày đó, hai tiểu hài tử kia hắn là đệ đệ phiên toái chuyên kiếm mình dọn rắc rối trong trí sao ?

“Sí nhi? Làm sao vậy?” Nam nhân, cũng chính là Chu Lệ , thấy Chu Cao Sí ngốc lảng, không khỏi khó hiểu hỏi.

“Phụ vương. Bọn đệ đệ thế nào ?” Chu Cao Sí nhẹ giọng hỏi, trong lòng vẫn là thực tâm thiết, hai tiểu hài tử kia không bị dọa đến mất hồn đi?

“Yên tâm đi. Bọn họ đều tốt lắm.” Chu Lệ mỉm cười trấn an, sờ sờ đầu Chu Cao Sí “Người hảo hảo dưỡng thương, chờ thương tốt rồi, là có thể theo chân bọn họ cùng nhau chơi đùa .”

Chu Cao Sí khoe miệng nhất loạn, ánh mắt nhú lại, cười ha ha gật đầu.

Chu Lệ lại công đạo vài câu, liền rời đi .

Chu Lệ vừa ly khai, thiếu phụ, Chu Lệ Vương phi — Từ Đạt Chi Nữ, liền tiến lên, đau lòng vuốt đầu Chu Cao Sí , gương mặt đoan chính lưu lại một chút nghiêm túc, nhưng phần lớn vẫn là ôn nhu , đau lòng cùng buồn bực “Người nha , đứa nhỏ này! Sao liền xông đến đâu?! Người ngày thường lá gan nhỏ như vậy, như thế nào lúc ấy không sợ thiệt mạng sao?”

Chu Cao Sí nâng tay lên , chậm rãi cầm lấy tay Vương phi, nhếch miệng cười, tươi cười có chút hàm hậu “Mẫu phi, con không có việc gì , ngài đừng lo lắng.”

Wương phi vẫn như cũ rất là đau lòng vuốt đầu Chu Cao Sí “Người a ... đứa nhỏ này.....”

Chu Cao Sí hí mắt cười.

Trí nhớ cuối cùng con lưu lại , chỉ còn , người cha khôn khéo uy vũ, nương nghiêm khắc từ ái, còn có phiên toái đệ đệ mà mình rất yêu thương .....

Nếu tất cả đều quên , vậy một lần nhớ lại đi .

Chu Cao Sí từ từ nghĩ.

\*\*\*\*\*

Bắc Bình nghênh đón một vị Vương gia — Yên vương.

Nhưng , thời điểm vị Vương gia này đến rất là im lặng, không có động tĩnh gì, cũng chỉ là mấy cái ngựa xe, hai mươi mấy vị tùy tùng .

Bắc Bình dân chúng rất là nghi hoặc, vị Vương gia này giống như có chút không giống như mấy vương gia khác ?

Lúc này, trong phủ Yên vương, Vương gia làm cho nhóm dân chúng rất là nghi hoặc đang ở thư phòng luyện chữ .

Bên cạnh, một nam tử khoanh tay im lặng đứng bên .

“Trương Ngọc, người nói, nếu là người, người có lập tức liền phác đi qua không ?” Vương gia đang luyện viết chữ đột nhiên mở miệng hỏi , ngữ khí như là không chút để ý.

“Hồi Vương gia, tiểu nhân khả năng..... Sẽ không..... Lập tức phác qua.” Nam tử được gọi là Trương Ngọc thấp giọng hồi đáp.

Vương gia mỉm cười, buông bút, ngẩng đầu nhìn hướng ngoài cửa sổ, ngoài cửa sổ, có một tiểu hài tử mang theo hai hài tử cũng nho nhỏ đang đùa.

“Vậy người nói, thế tử hẳn vì cái gì có thể lập tức phác qua?”

“Tiểu nhân cảm thấy, khả năng chính là do quan hệ máu mủ tình thâm đi.” Trương Ngọc cố tìm từ thỏa đáng rồi hồi đáp

Ngày ấy, khi hẳn cùng Vương gia theo tiếng khóc đi tìm đến, thiếu chút nữa sợ tới mức hồn đều bay, đã lang kia thật cao lớn, thấy nó sẽ xông đến, trên vai thế tử máu tươi chảy ròng, dù nhỏ như vậy cũng không khóc không nháo, gắt gao ôm hai tiểu công tử, Vương gia lấp tên bắn cung trúng đã lang sau, lại vẫn là chậm một bước, thế tử vẫn bị cắn .....

Hoàn hảo, thế tử phúc thiên mệnh đại, hiện tại cũng khôi phục không sai biệt lắm.

“Máu mủ tình thâm sao?” Vương gia câu miệng cười, nhìn về phía tiểu hài nhi bị hai tiểu tử quần quít lấy mà nháo, tiểu hài tử cũng không bực mình, vẫn như trước, cười tủm tỉm.

Nếu không phải mình chính mắt thấy, thật đúng là không tin, tiểu hài nhi kia phác đi lên thay đệ đệ cản đã lang, thật không giống tính tình của đứa nhỏ này xưa nay.

Sí nhi thích yên tĩnh, không thích động, ngôn ngữ không nhiều lắm, đều thực nhất gan, có cảm giác yếu đuối.

So với hiện tại bên ngoài vui vẻ, thích nháo cùng Toại nhi và Hú nhi, thật sự kém rất nhiều.

Nhưng không thể tưởng được, ngày ấy, hẳn liền cứ như vậy, miệng vết thương bị cắn rất lớn, cũng không khóc không nháo, chỉ là xoay người gắt gao bảo vệ Hi nhi cùng Toại nhi.....

Khi đó, hẳn trong lòng khiếp sợ, đứa nhỏ này thật sự là Sí nhi yếu đuối văn tĩnh ngày xưa?

Có lẽ, hẳn đối đứa con này hiểu biết còn quá ít .....

\*\*\*\*\*

Chu Cao Sí nắm tay hai đệ đệ, một người tên là Chu Cao Hú, một người tên là Chu Cao Toại, chậm rãi hướng hậu viện đi đến.

Hai tiểu hài nhi ba tuổi còn muốn chạy nhanh đến, cố tình Chu Cao Sí lại có thói quen chậm rãi đi đường. Hai tiểu hài nhi không kiên nhẫn, lập tức tránh khai.

“Đại ca, người đi đường quá chậm!” Chu Cao Hú nãi thanh cả giận.

“Đúng đó, đại ca, ta muốn tự mình đi!” Chu Cao Toại cũng liều mạng gật đầu nói.

Chu Cao Sí vẫn đang mặt mày loay loan, buông tay ra, cười tủm tỉm gật đầu nói “Vậy các người không được chạy quá nhanh.” Nhìn hai tiểu hài nhi nhanh chân chạy mau, Chu Cao Sí quay đầu đối nô bộc hầu hạ nói “Theo sau, hảo hảo chiếu cố hai vị công tử.” Ngữ khí rất ôn hòa, cũng không biết vì sao, trong lòng người hầu cũng đều cả kính, vội vàng hành lễ, rồi vội vàng đuổi theo.

Nhìn người hầu theo sau. Hẳn mới vòng vo vào phương hướng, từ từ hướng chỗ kia đi đến.

Đến chỗ hẳn cùng đệ đệ chơi đùa — Tùng Trúc viện.

Tùng Trúc viện là sân của một mình phụ vương trụ.

Hẳn trong lòng rất kỳ quái, phụ vương cùng mẫu phi sao không trụ cùng một nơi nha?

Nhưng tất cả mọi người một bộ đương nhiên, hẳn không suy nghĩ thêm.

Đi tới Tùng Trúc viện, hướng Trương Ngọc vừa mới đi ra gật đầu, cười tủm tỉm hỏi “Phụ vương đâu, người đang làm gì?”



Trương Ngọc cung kính hành lễ, hồi đáp “Hồi thế tử , Vương gia hiện tại đang đọc sách.”

Chu Cao Sí gật đầu, liền chấp hai tay sau lưng, lắc lư du tiêu sái đi vào.

Trương Ngọc nhìn theo bóng dáng Chu Cao Sí , trong lòng cảm thấy tiểu hài nhi bảy tuổi này đi đường sao cùng lão nhân giống nhau đến thế ?? Bất quá, cái kiểu này , thực sự..... Thực đáng yêu a.....

Khi Chu Cao Sí đi vào cửa thư phòng, Chu Lệ sớm nhìn đến, cửa sổ thư phòng trước sau đều có, hơn nữa rất lớn, xuyên qua cửa sổ, Chu Lệ liền nhìn đến Chu Cao Sí chấp hai tay sau lưng, lắc lư du đi đi vào.

Nhìn không được gọi lên khoe miệng cười, giống như từ lúc đứa nhỏ này lành vết thương , còn có nhiều thói quen làm cho người ta dở khóc dở cười. Làm chuyện gì đều chậm rì rì , mà đứa nhỏ này bộ dạng mượt mà đáng yêu, thói quen này cũng sẽ không có vẻ buồn cười, cái chính là tiểu hài tử này bắt chước bộ dáng của đại nhân nên mới càng thêm đáng yêu .

“Con cầu kiến phụ vương.” Chu Cao Sí trạm định, cung kính chấp tay nói.

“Vào đi.” Chu Lệ buông sách vở, mở miệng kêu.

Sau khi Chu Cao Sí đi đến, Chu Lệ mới theo dõi hẩn, nhướng mày nói “Phụ tử một nhà , đừng dùng mấy thứ nghi thức xã giao .”

Chu Cao Sí vẫn như cũ cung kính, nghe vậy, nghiêm trang mở miệng “Phụ vương , lời ấy sai rồi, làm người đa lễ đối trá mới đáng ngại, nhưng làm người càng không thể vô lễ.”

Chu Lệ nghe vậy, sững sốt. Lập tức nhướng mày, gọi lên môi mỏng , ý vị thâm trường cười “Sí nhi, lời này, ai nói với người ?”

Chu Cao Sí cung kính chấp tay, hồi đáp “Không ai cùng Sí nhi nói, là Sí nhi tự mình ngộ .”

### 3. Chương 3: Trích Lời Cao Sí [ Nhị ]...

Không biết đã làm gì sai lầm

, Mà nàng Nguyệt hôm nay lườm ta ghê quá ==”

“Nga? Vậy Sí nhi cùng phụ vương nói nghe , người làm thế nào mà ngộ ra ?” Chu Lệ có hứng thú tiêu sái đến bên ghế gần bàn trên tọa hạ, nhìn khuôn mặt Chu Cao Sí nhỏ nhắn không công nộn nộn , lông mi tinh tế, ánh mắt lạng lạng, hơi hơi nhếch lên khoe miệng, rõ ràng là một tiểu hài tử thích cười đáng yêu, lại ra vẻ vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng cảm thấy thật là buồn cười.

Chu Cao Sí cung kính chấp tay, hồi đáp “Sí nhi xem [ Thiên tự văn ] mà lĩnh ngộ .”

“Nga, kia Sí nhi cùng phụ hoàng nói nghe , câu nào trong [ Thiên tự văn ] nói cho người ngộ đạo lý này ?”

“Sí nhi xem [ Thiên tự văn ], ‘Chương nghĩa liêm lui, nghiêng ngửa phỉ mệt’, mỹ đức cho dù ăn không no , uống không đủ , bạc không có cũng không được quên , muốn như vậy chỉ có hàng ngày dưỡng thành, mà muốn dưỡng thành mỹ đức, nhất định phải học giỏi lễ nghĩa trước..... cho nên Sí nhi nghĩ đến, lễ nhiều thành hư , nhưng người cũng không thể không lễ.”

Chu Lệ vuốt cằm, có chút đăm chiêu nhìn chằm chằm Chu Cao Sí “Sí nhi, người cảm thấy dùng mỹ đức khi thiếu ăn thiếu uống thiếu bạc , sẽ không đói khát mệt mỏi , phải không ?”

Chu Cao Sí nghiêm trang trả lời “Không thể!”

“Nga? Vì cái gì?”

“Bởi vì mỹ đức không thể làm ra cơm ăn.” vẻ mặt Chu Cao Sí nghiêm túc, thanh âm nhu nhu rất là khẳng định nói.

Chu Lệ đầu tiên là sững sốt, lập tức nhin không được cười ha ha. “Ha ha, hữu lý! Hữu lý!”

Chu Cao Sí trong lòng cũng là mờ mịt, trong lời hấn nói có gì đó buồn cười sao? Phụ vương đang cười cái gì? Nghiêng đầu nghĩ nghĩ, giống như không có a.

Đang trôi nổi trong mờ mịt, Chu Cao Sí lại bị Chu Lệ một phen ôm lấy, đặt ngồi ở trên đùi, Chu Cao Sí thân mình cứng đờ, tuy nói trí nhớ bị mất, không nhớ rõ mình rốt cuộc bao nhiêu tuổi, nhưng, Chu Cao Sí mơ hồ cảm thấy mình đã có một đứa con đáng yêu, hấn là, đại khái là đại thúc đi?

“Phụ vương, Sí nhi đã trưởng thành.” Chu Cao Sí quay đầu, vẻ mặt còn chân thành nói.

Lại không biết lời này của hấn làm cho Chu Lệ càng thêm thích không thôi, cười tùm tùm sờ sờ đầu Chu Cao Sí, Chu Lệ ha ha cười nói “Sí nhi, chờ người lớn lên bằng điểm này của phụ vương, phụ vương liền thừa nhận người trưởng thành.” Chu Lệ cười xấu xa so bả vai của mình.

Chu Cao Sí gãi gãi đầu, khổ tư một chút, nghĩ lại khi ở hoàng tuyền lộ mình cũng rất cao lớn nha? Đường như hấn cũng cao đến tầm này?

“Phụ vương, Sí nhi rất nhanh sẽ rất cao.” Chu Cao Sí cân nhắc, chằm chước mở miệng nói “Àn, đại khái lúc Sí nhi mười tám tuổi là có thể cao như vậy!”

Chu Lệ cười tùm tùm gật đầu, “Hảo, vậy phụ vương chờ.”

Lại sờ sờ đầu Chu Cao Sí, trong lòng cảm thấy dĩ vãng chính mình thật sự rất sợ hãi với đứa nhỏ này, xem, đứa nhỏ này thật hảo ngoạn nha.

“Phụ vương, Sí nhi có việc muốn nói.” Nhớ tới mục đích mình tìm đến phụ vương, vẻ mặt Chu Cao Sí lại nghiêm túc mở miệng.

“Nói đi.”

“Phụ vương tha A Quý được?” Chu Cao Sí ngửa đầu hỏi.

Chu Lệ vẻ mặt có chút lạnh lùng, A Quý kia? Nếu không phải do hấn sơ sẩy chiếu cố, sao có thể làm cho mình suýt nữa mất đi liền lúc ba đứa con chứ?!

Ánh mắt hơi hơi nhíu lại, mặt mày Chu Lệ hiện lên một tia thô bạo, tuy rằng chỉ là chớp lóe mà qua, nhưng Chu Cao Sí vẫn thấy được, nhúc nhúc, trong lòng có chút buồn rầu, xem ra, cha hấn cũng không phải là người hảo tính tình a. Tuy rằng trí nhớ mình tuy mơ hồ cũng khắc sâu nhớ rõ tính tình thô bạo này của cha.....

“Phụ vương, Sí nhi hôm nay khi bồi bọn đệ đệ chơi đùa, nghe được người dưới đang nói về chuyện A Quý bị phụ vương trách phạt, bộ dáng giống như thực sợ hãi..... sau lại, lại đang nói nếu ở nhà Lý lão gia đánh mất đồ này nọ, nhưng là Lý lão gia chính là thoáng khiển trách một chút, người dưới đều thực thích Lý lão gia gia, như vậy.....”

Chu Lệ thật sâu dừng ở Cao Sí “Sí nhi, người muốn nói cái gì?”

Chu Cao Sí sờ sờ đầu, trên mặt ra vẻ hoang mang “Sí nhi chính là cảm thấy phụ vương rõ ràng so với kia Lý lão gia kia dễ nhìn hơn nhiều, vì cái gì mọi người đều sợ hãi phụ vương như vậy đâu? Nếu thả A Quý, mọi người sẽ không sợ hãi phụ vương như vậy.....”

Chu Lệ hừ lạnh một tiếng “Sí nhi, bọn họ sợ hãi phụ vương, phụ vương căn bản là không thêm để ý!”

“Nhưng là, Sí nhi để ý nha.” Chu Cao Sí ra vẻ buồn rầu nói “Sí nhi không cần bọn họ sợ hãi phụ vương như vậy, Sí nhi muốn bọn họ nói Lý lão gia lời hay như vậy, phải là nói phụ vương hảo a. Như vậy phụ vương sẽ có càng nhiều hạ nhân nô bộc nha.”

Chu Lệ một tay chỉ đầu, nhìn khuôn mặt Chu Cao Sí nhỏ nhắn buồn rầu không công nộn nộn, trong lòng sung sướng, nâng lên tay kia xoa bóp khuôn mặt Chu Cao Sí, phát hiện, xúc cảm thật đúng là không sai a.

“Phụ vương.....” trong lòng Chu Cao Sí thật sự phiền não rồi, hấn là một đại thúc mà còn bị người niết mặt! Tuy rằng người niết hấn là cha hấn, tuy rằng lúc này hấn là một cái tiểu thí hài, nhưng là, trong lòng

Chu Cao Sí vẫn như cũ thực không thoải mái, thực phiền não. Phụ vương rốt cuộc có thật sự nghe hẳn nói chuyện hay không nha?

Lý do thoải thác là do hẳn nghe trong lời hạ nhân nói rồi chỉnh sửa thêm ! Nhưng cũng là mất một phen tâm tư.

“Ân, phụ vương đã biết. Người đi về trước đi.” Chu Lệ đem Chu Cao Sí buông, thản nhiên nói.

Chu Cao Sí ngẩng đầu, thấy mặt mày Chu Lệ bình tĩnh, trong lòng hơi hơi lộp bộp, trực giác cho biết vẻ mặt như vậy tựa hồ không phải chuyện tốt gì ? Vì thế nhu thuận cung kính chỉ lễ liền lui ra ngoài.

Chu Lệ xuyên qua cửa sổ nhìn Chu Cao Sí vẫn đang lắc lư du di ngăn ngăn tiêu sái đi ra ngoài, khoe miệng vi câu, thân thủ hướng một người trẻ tuổi đang đợi ngoài thư phòng không xa , hơi hơi ngoắc, người trẻ tuổi vội vàng tiến vào, cung kính xoay người chỉ lễ.

“Chu Khả , phụ cận có một Lý lão gia không ?” Chu Lệ thản nhiên hỏi.

“Hồi Vương gia, cách vương phủ ta không xa, có một cái Lí phủ.” Chu Khả cung kính trả lời.

“Nga, Lí phủ này thế nào?” Chu Lệ cầm lên sách vở, tùy ý hỏi. Trong lòng yên ổn không ít.

“Lý lão gia là một thương nhân tư lự, làm người rất hiền hoà, trong nhà có hai đứa con, đều đã cưới vợ, đã có ba người tôn nhi.” Chu Khả tuy rằng kỳ quái vì sao Vương gia đột nhiên hỏi Lí phủ này, nhưng vẫn cung kính trả lời .

“Lý lão gia đối hạ nhân thế nào?” Chu Lệ có chút đăm chiêu hỏi.

“Lý lão gia là người có tiếng thiện tâm nổi tiếng phụ cận , đối hạ nhân tốt lắm, hạ nhân phạm sai lầm cũng chỉ là trừ vào bạc trong lương tháng , gần nhất, nhà bọn họ có một hạ nhân trộm đồ vật này nọ, vốn sẽ thu đến quan phủ xử trí , nhưng Lý lão gia cũng chỉ là khiển trách một phen, không có đưa đến quan phủ.”

“Sau thì sao ?” Chu Lệ đột nhiên xen mồm hỏi.

Chu Khả sửng sốt, lập tức cung kính nói “Sau lại, hạ nhân kia ngày hôm sau liền mang theo con của mình , dâng môn kỹ khế ước bán mình mười năm, đem con bán cho Lý gia, nói là báo đáp ân đức Lý gia.”

Chu Lệ hơi hơi gợi lên trào phúng cười “Lý gia kia có phải hay không thường xuyên mất nhiều thứ ? Hạ nhân có phải hay không thường xuyên nháo sự?”

Chu Khả cung kính nói “Dạ, xác thực như thế. Tiểu nhân ở phụ cận điều tra sau, phát hiện Lý gia này tuy rằng thanh danh tốt lắm, nhưng hạ nhân không đủ nghe lời, thường thường nháo ra chút sự tình.”

Chu Lệ trầm tư lẩm bẫm nói “Khoan nghiêm vừa đủ mới dễ khống chế lòng người nha.”

“Chu Khả . Thả A Quý ra .” Chu Lệ trầm tư rồi lấy lại tinh thần, thản nhiên nói.

“Dạ!” Trong lòng Chu Khả có chút kinh ngạc, nhưng trên mặt vẫn như cũ cung kính hành lễ trả lời.

“Nói cho A Quý, nói, mạng của hẳn là thế tử cấp .” Chu Lệ ngữ hàm thâm ý nói.

“Dạ!”

\*\*\*\*\*

Cao Sí chậm rì rì trở lại sân của mình .

Nha hoàn hầu hạ Cao Sí liền chạy ra đón “Thế tử, ngài sao cũng không dẫn người với ngài đi ?”

Nha hoàn niên kỉ mười lăm , mười sáu tuổi , khuôn mặt thanh tú, mặt mày mang theo ý cười.

“Không thích.” Cao Sí trên mặt cười ha ha, cũng rất là rõ ràng nói.

Nha hoàn bị kiềm hãm, trong lòng nói thầm , sao thế tử giống như sau khi bị thương sẽ không thẹn thùng chất phác nha ? Nói chuyện cũng càng ngày càng rành rọt đâu?

“Hiểu Cầm !” Chu Cao Sí bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía nha hoàn, cười tùm tùm chỉ chỉ những người khác đang chờ trong nhà chính.“ Liệt kê cho ta cái danh sách.”

Hiếu Cầm sững sốt, cười tiến lên, ngữ khí tựa hồ khinh hồng nói “Thế tử vì sao phải liệt danh sách? Là có người nào lâu không lau mắt đác tội thế tử chúng ta sao? Cùng Hiếu Cầm nói nghe, Hiếu Cầm nhất định hảo hảo trừng phạt nàng!”

Chu Cao Sí lại hơi hơi thu liễm ý cười, khuôn mặt thật là bình tĩnh nhìn Hiếu Cầm liếc mắt một cái.

Hiếu Cầm không khỏi run lên.

“Buổi tối, ta cần nhìn thấy danh sách.” Thấy Hiếu Cầm run lên, Chu Cao Sí lại nhếch miệng ha ha cười, ngữ khí thật là hòa ái, dặn .

Hiếu Cầm cúi đầu ứng hạ. Chu Cao Sí thấy Hiếu Cầm ứng hạ, mới lắc lư chậm rãi tiêu sái vào buồng trong.

Hiếu Cầm nhìn theo Chu Cao Sí đi xa, giật mình sững sốt đã lâu, vừa mới này, thế tử liếc mắt một cái không lý do làm cho nàng cảm thấy thực sợ hãi. Giống như bị Vương phi hay Vương gia bọn họ trừng mắt nhìn.

Một bên tiểu nha hoàn lặng lẽ tiến lên, thấp giọng nói “Hiếu Cầm tỷ tỷ, thế tử hần làm sao vậy?”

Hiếu Cầm lấy lại tinh thần, trừng mắt nhìn tiểu nha hoàn một cái, thấp giọng trách mắng “Loại vấn đề này cũng là điều người có thể hỏi sao?”

Dứt lời, Hiếu Cầm liền vội vàng hồi ốc, trong lòng nghĩ, mặc kệ thế tử rốt cuộc muốn làm cái gì, mình đều hần nên làm theo mới phải, nàng vừa mới quá phận, về sau không thể như thế, nếu cho Vương phi biết..... Hiếu Cầm đánh cái rùng mình.

Chu Cao Sí trở lại buồng trong, quét mắt bài trí trong phòng, khe nhú mày, phòng ở này sao lại chút đồ vô dụng thế?

Ngồi vào tháp thượng, cho lui mấy nha hoàn, mới thả lỏng thân thể, ngồi xếp bằng tọa hạ, di cái trán, nghĩ người hầu hạ trong phòng này hình như rất nhiều, nhưng là hần không thích nhiều người như thế hầu hạ mình, hần thích yên tĩnh, thích một người một chỗ, nhẹ giọng thở dài, nhưng mình là một thế tử nha! Không khỏi buồn rầu, hần thực hy vọng cha mình là một người thường, mà không phải một Vương gia..... nhưng lại là một Vương gia không đồng nhất.....

Hồi tưởng từ khi sống lại sau, lần đầu tiên cùng Chu Lệ một chỗ, Chu Cao Sí nhin không được đồ người về sau, xoay người, bính bính cái trán, trong thiên hạ nào có người cha như vậy nha!? Cùng con mình nói chuyện phiếm, cư nhiên còn dùng ánh mắt xem kỹ như vậy nha!? Đương nhiên, hần cũng không phải đứa con bình thường, nhưng là, nhưng là tốt xấu mình hiện tại bất quá là một tiểu thí hài bảy tuổi đi? Dùng ánh mắt như vậy sao? Ánh mắt ấy xem thấu mà cũng không tin nhiệm.....

Hần lại chính là cha mình.....

Nhưng lại là người cha dấu diếm thô bạo.....

Nghĩ đến hạ nhân A Quý sắp chỉ vì vô tình mà bị treo đến nóc nhà, bị quát thương tích đầy mình sắp hấp hối, trong lòng Chu Cao Sí đủ loại phiền não.

Lặng lẳng một hồi, Chu Cao Sí thấp giọng thở dài, trong lòng có chút mất mát, bất đắc dĩ cười khổ, đáng tiếc, cha mẹ sao có thể lựa chọn đây nha?

Vậy mình nên làm thế nào? Lấy lòng? Bức bản thân thích ứng?

Tự cho đã là đại thúc nên cấp bản thân phải tỏ vẻ vờ vịt sao, Chu Cao Sí không có khả năng.....

Giang sơn dễ đổi, đánh chết cái nết không chừa.

Như hần không có khả năng thay đổi phụ vương, hần cũng không khả năng bức mình thay đổi.

Như vậy, nên làm như thế nào? Thôi, nên làm như thế nào liền làm như thế ấy đi! Dù sao mình là con hần, hần lại không thể giết mình, phải không?

Chu Cao Sí xoay người ngồi thẳng, tùy tay cầm lấy diếm tâm trên bàn nhỏ, chậm nuốt, ân, hương vị không tồi. Đợi một chút hỏi Hiếu Cầm đây là diếm tâm gì? Về sau làm nhiều một chút.

#### 4. Chương 4: Trích Lời Cao Sí [ Tam ]

Ban đêm, dạ đăng ( đèn thấp về đêm ) mới thấp .

Bình thường mà nói, nếu không phải phải ngày hội hoặc là có gì quan trọng , buổi chiều ăn cơm của Yên vương phủ đều là các sân tự mình an bài.

Đổi điểm ấy, trong lòng Chu Cao Sí cảm thấy kỳ quái, nói, người một nhà cũng không cùng một chỗ ăn cơm sao? Chu Cao Sí mơ mơ hồ hồ , trong trí nhớ tuy rằng cảm thấy dùng bữa như vậy giống như là điều tất nhiên , tựa hồ vốn chính là như thế, nhưng trong lòng lại luôn có một chút tiếc nuối.....

Kỳ quái, hẳn tiếc nuối cái gì?

Lay cơm, Chu Cao Sí chậm rãi nuốt , tinh thần dần bay bổng , ăn xong một chén cơm, vừa mới buông, Hiểu Cầm muốn tiến xới giúp lên thêm một chén nữa, Chu Cao Sí chậm rãi lắc đầu “Không cần.”

Hiểu Cầm sững sốt, thế tử hôm nay ăn mỗi một chén vậy ?

Sờ sờ bụng có chút tròn tròn, đôi lông mi tinh tế của Chu Cao Sí khẽ nhăn cùng một chỗ, bắt đầu ở trong phòng từng bước chậm rãi đi thông thả , trong lòng thờ dài, ai, tuy rằng bụng vẫn có chút đói, nhưng là, hẳn thật sự không dám ăn. Nhớ chính mình khi tới hoàng tuyên lộ rất mập mạp , Chu Cao Sí liền sầu lo, đời này, hẳn cũng không muốn lại béo như thế nữa.

Đi đường còn phải cần người khác nâng, rất mất mặt !

Hiểu Cầm lẳng lẳng nhìn Chu Cao Sí vòng quanh phòng , một tay vuốt bụng, một tay sực động , khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đáng yêu nhăn thành mặt khổ qua, từng bước một chậm đi na , không khỏi muốn cười, lại tưởng tượng đến cái liếc mắt kia của thế tử, lại vội vàng tăng cường cẩn mồi , ý bảo nhóm tiểu nha hoàn tiến lên thu thập , mình đuổi kịp sau , cố gắng điều chỉnh biểu tình mặt mình, khô cần mở miệng “Thế tử, nô tỳ phụng trà cho ngài.”

Chu Cao Sí ngửa đầu, nhìn mặt Hiểu Cầm nhẩn cười, thờ dài, lão khí hoành thu mở miệng “Muốn cười liền cười đi, chịu đựng như vậy cũng không hảo.”

“Xì –” Hiểu Cầm nhẹn không được rốt cục cười khẽ ra tiếng, nhưng không dám cười lớn tiếng, chính là xì một tiếng, liền vội vàng che miệng mình, mang theo ý cười mở miệng “Thế tử, nô tỳ đáng chết.”

Chu Cao Sí không thèm để ý lắc đầu, lông mi nhẩn hơi hơi giãn mở , bên miệng mang theo ý cười từ từ “Cái gì có đáng chết hay không , thực là điểm xấu, về sau không cần nói câu này .”

“Dạ . Nô tỳ về sau chú ý.” Hiểu Cầm vội vàng ứng hạ, từ sau buổi trưa liền bởi vì cái liếc mắt kia của thế tử mà tâm liền bị treo lơ lửng căng thẳng , nay , tâm mới chậm rãi buông, nghĩ, thế tử mặc dù có uy nghiêm, nhưng thế tử vẫn là thực ôn hòa , bình dị , gần gũi .

“Đúng rồi, danh sách ta muốn chuẩn bị hảo chưa ?” Chu Cao Sí đi vài vòng rồi, cảm giác bụng có điểm trống trơn , mới đi thông thả đi đến ghế dựa ngồi xuống . Ngồi xong , nghĩ đến danh sách, liền mở miệng hỏi .

Hiểu Cầm ngẩn ra, vội vàng đáp “Nô tỳ đã muốn chỉnh sửa lại tốt lắm.”

“Ân. Lấy đến đây đi.”

“Dạ , nô tỳ xin đi.”

\*\*\*\*\*

Lúc này , Phương Hoa viện ở Yên vương phủ, Chu Lệ đang được Yên vương phi hầu hạ dùng bữa.

Yên vương phủ có ba viện lớn , Tùng Trúc viện đơn giản đại khí là Chu Lệ trụ, Phương Hoa viện lịch sự tao nhã phú quý là Yên vương phi trụ, Thính Đào viện im lặng khéo léo là Chu Cao Sí trụ, kế tiếp, theo thứ tự là Thanh Mộc viện là Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại trụ .

Nếu không có sự tình gì thì nơi Yên Vương thường dùng cơm ở chính Tùng Trúc viện của mình . Chu Lệ không phải người theo đuổi hưởng thụ, ăn cơm chỉ cốt no bụng , cho nên, đối với món ngon đầy bàn, Chu Lệ chính là khê nhủu mà, tùy ý ăn chút , liền phát tay ý bảo thu thập.

Yên vương phi nhìn mặt đoán ý , bảo hạ nhân dọn dẹp một chút, liền vì Chu Lệ châm chén trà nóng, cung kính dâng qua.

Chu Lệ thần sắc thản nhiên tiếp nhận.

“Lão sư Sí nhi ta sẽ lưu ý, người không tất quan tâm .” Chu Lệ uống một ngụm trà, để xuống liền mở miệng nói.

Từ Tú liền gật đầu cung kính đáp ứng . Trong lòng kỳ quái Vương gia sao quan tâm đến việc học của Sí nhi ? Sí nhi tính tình im lặng không giống Hú nhi cùng Toại nhi giúp Vương gia có niềm vui, Vương gia xưa nay cũng đối Sí nhi có vẻ lãnh đạm. Lúc này sao lại quan tâm ?

Nhưng nghĩ đến chuyện tình Sí nhi bị thương trước đây , Từ Tú cũng liền bình thường trở lại.

“Sí nhi võ nghệ ta sẽ cho Trương Ngọc chỉ đạo nhiều hơn.” Chu Lệ cân nhắc nói.

Từ Tú khê nhủu mà, Sí nhi tựa hồ không thích võ nghệ?

Chu Lệ thấy Từ Tú nhủu mà, liền cười cười nói “Người yên tâm, chỗ Sí nhi ta sẽ đi nói .” Dứt lời, liền đứng dậy nói “Thời điểm không còn sớm , người sớm nghỉ ngơi một chút đi. Ta còn có chuyện phải xử lý, đêm nay liền ở Tùng Trúc viện.”

Từ Tú đứng dậy, cung kính hành lễ, nhìn theo Chu Lệ đi ra sân , mới xoay người quay về .

Nói đến Chu Cao Sí bên này, xem xong danh sách, cười tủm tỉm ngửa đầu đối Hiếu Cầm đang khẩn trương không thôi đứng ở bên người mình , nói “Tốt lắm.”

Hiếu Cầm hơi hơi nhẹ nhàng thở ra.

Thấy Chu Cao Sí buông danh sách liền đứng dậy chấp hai tay sau lưng, chậm rãi đi thông thả đến buồng trong, Hiếu Cầm ngẩn ngơ, cứ như vậy đi ? Không nói gì sao?

Hiếu Cầm đang chìm trong xuất thần thì Chu Cao Sí bỗng nhiên từ buồng trong ló ra “Hiếu Cầm?”

Hiếu Cầm hoảng sợ, treo lên tươi cười ân cần hỏi “Có nô tỳ , thế tử có gì phân phó?”

Chu Cao Sí cười ha ha mở miệng “Danh sách kia trước đặt ở chỗ ta nha . Nga, đúng rồi, sáng mai kêu ta dậy sớm một chút .” Dứt lời, đầu lại rụt trở về.

Hiếu Cầm lẳng lẳng nhìn người đã muốn lù đầu về buồng trong , ngơ ngác đáp “Dạ. Nô tỳ nhớ kỹ.”

\*\*\*\*\*

Chu Cao Sí một đêm ngủ hảo .....

Khi mở to mắt , sắc trời bên ngoài vẫn như cũ hôn ám.

Nhu dụi mắt, ngáp dài. Chu Cao Sí chậm ngồi dậy, khoan hảo hai chân , mắt nhìn ngoài cửa sổ, đầu óc trống trơn mờ mịt cũng dần dần rõ ràng.

Kỳ thật lấy danh sách chính là nhất thời nảy lòng tham.

Chủ yếu là Hiếu Cầm kia tựa hồ đem hấn làm tiểu hài tử . Tuy rằng hấn hiện tại chính là tiểu hài tử, nhưng chỉ là không thích, hai tay chống cằm, Chu Cao Sí hí mắt cười, bất quá, Hiếu Cầm kia cũng không xấu.

“Thế tử?” Hiếu Cầm tiến vào gặp Chu Cao Sí đã ngồi ở trên giường, kinh ngạc một tiếng, vội vàng tiến lên, lấy áo choàng bên giường phủ thêm cho Chu Cao Sí , một bên nhìn không được mở miệng lải nhải nói “Thế tử ngài như vậy sẽ cảm lạnh .”

Chu Cao Sí một bên thanh thoi thanh thoi phối hợp Hiếu Cầm nâng tay nhắc chân giúp mình mặc quần áo , một bên cười tủm tỉm nói “Ta vừa mới dậy .”

“Thế tử, sắc trời hiện tại còn rất sớm.” Hiểu Cầm có chút do dự mở miệng, trong lòng nghi hoặc, thế tử thường thường dậy cũng không nói là quá muộn, nhưng cũng chưa bao giờ sớm như thế này đã tỉnh.

“Ân, ta biết.” Chu Cao Sí mắt nhìn sắc trời, quay đầu, lông mi tinh tế loàn loàn cười “Hiểu Cầm, người chuẩn bị chút đồ ăn cho ta. Ăn xong rồi ta muốn đi tản bộ.”

Tản bộ? Hiểu Cầm sững sốt, theo sau là rối rắm, thế tử sáng sớm dậy sớm chỉ vì tản bộ?!

Chấp hai tay sau lưng, nhoáng một cái liền đứng lên, chậm rì rì tiêu sái ra Thính Đào viện.

Xuất phát từ sầu lo rằng tương lai mình sẽ mập mạp, Chu Cao Sí quyết định, buổi sáng tản bộ, sau khi ăn xong tản bộ, giảm bớt đi đồ ăn bữa sáng.

Tuy rằng bớt ăn điểm tâm đi đối với mình hơi bị khó. Chu Cao Sí buồn rầu nhìn trời, điểm tâm này là mỹ vị như thế nha.

Đi ra Thính Đào viện, bóng đêm còn chưa tan hết, lúc này, thiên không vẫn như cũ có chút hôn ám. Sớm thăm dò tốt bố trí bên trong Yên vương phủ, Chu Cao Sí hướng rừng cây nhỏ ở hậu viện đi đến. Nếu đi ba vòng quanh rừng, có thể nói, tản bộ thế này cũng đủ rồi.

Sờ sờ tiểu bụng, tinh thần Chu Cao Sí phần chấn, dù thế nào cũng phải đem tiểu bụng bự này xẹp đi một ít!

Lắc lư chấp hai tay sau lưng ngăn ngăn tiêu sái, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn nộn nộn, lông mi tinh tế loàn loàn, khoe miệng kiêu kiêu, tâm tình tiểu hài nhi tựa hồ tốt lắm? Chu Lệ ngừng tay đang vung trường thương, gọi lên khoe miệng cười, nheo lại nửa mắt nhìn Chu Cao Sí ở cách đó không xa, muốn đi đâu vậy? Sớm như vậy? Hơn nữa..... Không có tùy tùng?

Chu Lệ trong lòng nghi hoặc, cũng hơi hơi không hồn giận.

Tiểu hài nhi thế nhưng không có mang tùy tùng!

“Trương Ngọc.”

“Có tiểu nhân.” Cùng đi với Chu Lệ luyện võ, Trương Ngọc bước lên phía trước cung kính đáp.

“Tùy tùng của thế tử là ai?”

Trương Ngọc sững sốt, quay đầu nhìn về phía Chu Khả cũng đang nghi hoặc giống mình, mới không yên hồi đáp “Thế tử hần..... Không có tùy tùng.”

Chu Lệ hí mắt, không có tùy tùng?

Chu Khả liếc mắt Trương Ngọc có chút quẫn bách, tiến lên từng bước, thấp giọng nói “Bẩm Vương gia, thế tử bởi vì còn trẻ, cho nên Vương phi không có an bài tùy tùng.”

“Hừ.” Chu Lệ hừ lạnh một tiếng, lần đầu tiên đối Vương phi của mình có chút bất mãn.

Ngẩng đầu nhìn bóng dáng tiểu hài nhi sẽ ở chỗ rẽ biến mất, liền nhắc chân đi theo. Hần rất ngạc nhiên, sớm như vậy, tiểu hài nhi này rốt cuộc muốn làm gì?

Kết quả.....

Im lặng nhìn Chu Cao Sí chậm rì rì tiêu sái vòng quanh rừng cây nhỏ bốn vòng. Khoe miệng Chu Lệ có chút giật giật, tiểu tử này sáng sớm đã dậy chỉ vì muốn đi vòng quanh rừng bốn vòng?!

Trương Ngọc cùng Chu Khả phía sau Chu Lệ nhìn nhau, đều từ trong mắt lẫn nhau thấy được ý cười đang liêu mạng che dấu.

Không có biện pháp, thế tử này thật sự là..... Rất buồn cười!

Khi Chu Cao Sí đi hết vòng thứ bốn, vù vù thổi hỗn hển hít khí, chà xát mồ hôi chảy ra trên trán, chống nạnh thở dài thật dài, không nghĩ tới, mới đi có bốn vòng thôi, ai, rừng cây nhỏ này tuy rằng không lớn, có thể đi hết cũng có chút mệt.

Sờ sờ tiểu bụng bự, ân, lại đi một vòng, rồi trở về đi thôi.

Ngay khi Chu Cao Sí muốn lại đi một vòng nữa , phía sau truyền đến hừ lạnh.

Chu Cao Sí quay đầu, thấy Chu Lệ mặc võ phục , tay ôm trường thương, nhú mày nhìn chăm chăm mình. Trong lòng nghi hoặc, phụ vương như thế nào chạy tới nơi này? Đến luyện võ sao? Rừng cây nhỏ này là nơi phụ vương chuyên dùng luyện võ ?

Không hoảng hốt bất loạn , xoay người, cung kính hành lễ, khuôn mặt khiêm cung “Sí nhi kiến quá phụ vương.”

“Sí nhi , người ở trong này làm cái gì?”

Khóe mắt Chu Cao Sí liếc Trương Ngọc cùng Chu Khả phía sau Chu Lệ , vẻ mặt nhẵn cười, trong lòng ngộ đạo, sợ là vài vị này đã đến đây lâu rồi a.

Lại lấy vẻ mặt nghiêm túc , còn thực sự trả lời “Sí nhi đến tản bộ.”

Tản bộ?! Chu Lệ khóe miệng giật giật , cái kiêu đi vô ý chậm rì rì lại có vẻ tiêu sái trên đường này , hẳn đương nhiên biết là tản bộ ! Chính là –

Người một tiểu hài nhi không chạy không khiêu , không chơi trốn tìm , không ngoạn khúc khúc , sáng sớm dậy sớm liền đi tản bộ ?!

Nhìn không được tiến lên néo néo tiểu lỗ tai phần nộn của Chu Cao Sí , phát hiện xúc cảm cũng thực không tồi , trên mặt lại hừ lạnh nói “Không chuẩn tản bộ! Muốn thân thể khỏe hơn , về sau đi theo Trương Ngọc luyện võ!”

Chu Cao Sí trong lòng giật mình, luyện võ?! Hẳn tối không thích vũ đạo lộng thương !

Trên mặt nhanh nghiêm túc nói “Phụ vương, tản bộ rất trọng yếu .”

Chu Lệ buông tai Chu Cao Sí ra, mềm nộn nộn , xúc cảm thật không tồi , hai tay khoanh trước ngực, tựa tiểu phi tiểu mở miệng “Nga? Tản bộ rất trọng yếu?”

Chu Cao Sí vẻ mặt rất là trịnh trọng gật đầu “Đúng vậy, phụ vương, phi thường trọng yếu! Cầu cửa miệng nói là , sau khi ăn xong đi lại một chút , sẽ sống đến chín mươi chín!”

Ánh mắt Chu Lệ nhú lại. Trương Ngọc cùng Chu Khả chịu không được quay đầu , chỉ sợ một cái không cẩn thận liền cười ra tiếng.

Xem xét thần sắc Chu Lệ , Chu Cao Sí thật cẩn thận nói “Hơn nữa, phụ vương, hết thầy võ thuật căn bản không phải là đến từ tản bộ sao? Nếu ngay cả tản bộ cũng không làm , kia luyện võ liền lại càng đừng nói , đúng hay không?”

Chu Lệ chậm rãi cúi lưng xuống , nhìn chăm chăm Chu Cao Sí , mặt không chút thay đổi , đầu tiên là chậm rãi cười, tiếp theo một chữ một chữ nói “Người có thể tản bộ. Nhưng hiện tại –” Tươi cười biến mất, mặt lãnh nghiêm , mệnh lệnh nói “Người lập tức cùng Trương Ngọc luyện võ đi!”

Chu Cao Sí nhất thời cúi mặt, ủ rũ “Dạ, phụ vương.” Yên lặng cúi đầu đi hướng Trương Ngọc , trong lòng đủ loại phiền não.

Ai, hẳn như thế nào liền có được một lão cha như vậy đâu ?

Chu Cao Sí ủ rũ không có nhìn đến, khuôn mặt Chu Lệ không chút thay đổi hơi hơi thoáng hiện mỉm cười.

## 5. Chương 5: Trích Lời Cao Sí [ Tứ ]

Trong viện Thính Đào, Chu Cao Sí ghé vào tháp thượng, động thổi cũng không nghĩ động .

Bất đứng hai canh giờ trung bình tấn , Chu Cao Sí lúc này , tay đau , chân đau , não đau , trong lòng càng không hảo.



Trương Ngọc .....

Quả nhiên không hổ là tâm phúc phụ vương nha ?

Kẻ kia nghiêm khắc nha, kẻ kia không nói tình cảm nha.

Tuy rằng không thể trách Trương Ngọc , tốt xấu người ta nghiêm khắc cũng là vì mình hảo, còn thật sự là lão sư hảo mới phải , nhưng là, nhưng là, trong lòng Chu Cao Sí vẫn nhịn không được bất mãn : Trương Ngọc , người sao không nhẹ tay một chút cơ chứ ?!

Thật dài thở hắt ra, đầu sỏ gây ra đích thị phải là lão cha mình đi?

“Thế tử?” Hiểu Cầm bưng thuốc mỡ cùng nước ấm vội vàng tiến vào, thấy Chu Cao Sí ghé vào tháp thượng vẫn không nhúc nhích, hoảng sợ, vội vàng tiến lên, vội vàng hỏi “Thế tử, ngài không có việc gì đi?”

“Còn sống.....” Chu Cao Sí buồn đầu đáp.

Hiểu Cầm nhẹ nhàng thở ra, nhìn Chu Cao Sí ghé vào tháp thượng, vùi đầu ở gối mềm, bộ dáng gục đầu ủ rũ, nhịn không được hé miệng cười “Thế tử, ngày hôm nay mới là ngày đầu luyện võ nên mới thế , thế tử chậm rãi sẽ quen .....”

Chu Cao Sí chậm rãi lắc đầu, quen không được. Trong trí nhớ mơ mơ hồ hồ của hắn , vẫn nhớ mình kiếp trước đối luyện võ là tuyệt không hứng thú !

Hắn càng thích đọc sách hơn !

Nhưng, Cha hắn cũng không phải người dễ nói chuyện nha .

Ai!

Cau mày, chậm bò lên, vừa động liền đau nhức đủ loại .

Hiểu Cầm mang thuốc mỡ cầm lấy “Thế tử, ngài đừng nhúc nhích, nô tỳ thượng dược cho ngài .”

Chu Cao Sí lắc đầu “Ta tự mình làm là tốt rồi . Hiểu Cầm , người trước đi xuống đi.”

Hiểu Cầm chần chờ một chút, xem động tác thế tử chậm như vậy, có thể tự sát được không? Nhưng vẫn cung kính hành lễ lui ra.

Thấy Hiểu Cầm lui xuống, Chu Cao Sí mới lấy tay cởi quần áo mình ra , bôi loạn thuốc mỡ. Thật vất vả sát xong cổ tay rồi chân, vừa thân thủ hướng ra phía sau , muốn sát lưng mình, à? Sát không đến? Xoay xoay, vẫn là sát không đến? Tái chuyển thân mình, tái xoay xoay! Vẫn là sát không đến..... Mặt nhăn mày nhíu , tay quá ngắn ! Vì thế, ra sức uốn éo thân mình, duỗi tay ra , bính một tiếng –

Xong rồi, ngã rồi ..... Chu Cao Sí trong lòng ai thán, lại nhắm mắt lại chờ đau đớn đến.

“Sí nhi!?”

Chu Cao Sí ngã xấp xuống chỉ nghe bùm bùm hảo giống bị quăng ngã này nọ , ngay sau đó mình liền lọt vào ôm ấp ấm áp rộng lớn.

Mắt Chu Cao Sí nhắm chặt thoáng hé mở, trong lòng thật là cảm kích nhìn về phía người đang hảo tâm ôm lấy mình , đã thấy hé ra khuôn mặt đang cố nén ý cười rất quen thuộc , nhưng làm cảm kích bùm bùm trong lòng Chu Cao Sí cũng biến mất –

“Cha!” Chu Cao Sí thốt ra, theo lập tức đổi giọng gọi “Phụ vương!”

Chu Lệ nương mày, ôm lấy Chu Cao Sí ngồi vào tháp thượng, tùy ý xuôi đi mấy mảnh sứ vỡ trên người mình .

Lúc này, Chu Cao Sí mới chú ý tới, lão cha hắn vì cứu hắn là cỡ nào anh dũng vọt lại đây, đụng vào bình hoa , trên người cũng đầy mảnh sứ vỡ nát .

Trong lòng lúc này có bao nhiêu bất mãn cũng giảm đi một ít , ít nhất, người cha đầy lòng nghi ngờ lại cố chấp chuyên chế này là thật quan tâm mình.

“Sí nhi, vừa mới gọi ta là gì ?”

“Phụ vương!”

“Câu trước !”

“Phụ vương!”

“..... Sí nhi, Trương Ngọc nói người thể lực không tốt lắm , người nếu vậy thì nên luyện nhiều hơn , phải không ? Nếu không, như vậy –”

“Cha!”

Về mặt Chu Cao Sí nghiêm túc nhìn về phía Chu Lệ “Lấy đức thu phục người mới là bản sự!” Xem thấy Chu Lệ tựa tiểu phi tiểu, thanh âm tinh tế bổ sung một câu “Trên sách nói .....”

Chu Lệ nâng tay , néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn không công nộn nộn của Chu Cao Sí , tựa tiểu phi tiểu “Sí nhi dụng công đọc sách, biết cũng thật nhiều, người nói, phụ vương có phải hay không nên thưởng người cái gì?”

Chu Cao Sí cố gắng làm cho chính mình không chú ý đến hai má đang bị niết sinh đau, nghiêm trang mở miệng nói “Con dụng công đọc sách là bổn phận, không dám cầu xa phụ vương ban cho cái gì !”

Chu Lệ buông tay, mỉm cười hỏi “Nói cho cùng. Bất quá, Sí nhi, người thật sự không muốn biết phụ vương sẽ ban cho người cái gì?”

Về mặt Chu Cao Sí còn thật sự mở miệng “Không phải con , con không cần.”

Trong lòng Chu Lệ có chút ngoài ý muốn, nhin không được nhìn chăm chăm Chu Cao Sí một hồi, đứa nhỏ này tế da nộn thịt, mi tế mắt phượng, khoe miệng vi kiều, ánh mắt khi cười lộ lên mị mị , một bộ ngốc ngốc đáng yêu, thật sự không giống mình, cũng không giống nam nhi Chu gia, nam nhi Chu gia oai hùng cao lớn, cho dù là Hú nhi cùng Toại nhi bây giờ còn nhỏ, đều cũng đã cao hơn đứa nhỏ cùng tuổi , duy độc đứa nhỏ này , mượt mà đáng yêu.....

Hơn nữa quá yêu tinh , bất quá là đứng tấn hai canh giờ , liền mệt đến không thở được , bằng không mình cũng sẽ không lại đây thăm hỏi.

Nhưng lúc này, Chu Lệ cũng rất may mắn mình đã lại đây xem xét .

Không giống mình, không giống nam hài Chu gia, cũng tốt. Chu Lệ trong lòng mỉm cười nghĩ

Liếc mắt hai má bị chính mình không cẩn thận niết hồng, thấy có chút chướng mắt, liền nhặt lên thuốc mỡ rơi xuống ở tháp thượng, lấy một ít, liền mềm nhẹ lấy tay nhẹ nhàng bôi loạn đứng.

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức an tĩnh lại. Có thể được cha đau tích không nhiều . Trong trí nhớ mơ mơ hồ hồ, chuyện như vậy giống như cũng chưa trải qua.

Cho nên, cứ nhanh bắt lấy cơ hội hưởng thụ mới phải !

“Vừa mới, vì sao kêu cha ?” Chu Lệ một bên bôi loạn thuốc mỡ, một bên thấp giọng hỏi .

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức thành thực hồi đáp “Không biết, chính là muốn hô như vậy .....” Quay đầu nhìn về phía Chu Lệ , còn thật sự nói “Con về sau sẽ không thế .”

Chu Lệ cũng là thản nhiên nói “ Muốn kêu liền kêu đi. Bất quá, chỉ có thời điểm khi chúng ta ở hai người.” Xao xao đầu Chu Cao Sí , gọi lên khoe miệng đùa cợt , cười “Người , tiểu tử này vừa mới là muốn sát lưng mà sát không đến đi?”

Nguyên bản bị Chu Lệ “Muốn kêu liền kêu” biến Chu Cao Sí thành có chút cảm động, kế tiếp đã bị “Sát lưng mà sát không đến” cấp đả kích .

“Tay ngắn, sát không đến!” Rầu rĩ trả lời.

“Phốc xuy!” Chu Lệ không phúc hậu đầu tiên là cười nhẹ, tiếp theo đó là cười to, nhớ tới khi mình vừa mới tiến vào nhìn đến cảnh tượng Tiểu Bạch bánh bao vụn vụn, càng thêm cười đến lớn tiếng.

Chu Cao Sí râu rĩ ngồi, xem xét lão cha nhà mình cười to, trong lòng bất mãn , cam chịu nột nột mở miệng “Ta chính là sát không đến!”

Thật vất vả thu liễm ý cười, Chu Lệ sờ sờ đầu Chu Cao Sí uể oải, trong lòng lại cảm thấy quyết định của mình thật sự là quá đúng! Cho Trương Ngọc huấn luyện tiểu hài nhi là đúng rồi! Mình đến thăm tiểu hài nhi cũng làm đúng rồi!

Nhưng là nghi hoặc “Người sao không cho hạ nhân hỗ trợ?”

“Dọa người!” Chu Cao Sí ngẩng đầu, vẻ mặt râu rĩ không vui.

Chu Lệ trấn an nói “Không có việc gì, người còn nhỏ, bao giờ lớn, tay sẽ dài hơn .”

Chu Cao Sí thật sự không thể nhẫn nại , cái này gọi là nói cái gì, cái gì kêu chờ lớn thì tay biến dài ? Lời này là chọc đúng chỗ Chu Cao Sí thương tâm ! Hẳn nhớ rõ ở hoàng tuyền lộ , khi chấp hai tay sau lưng đi tới đi tới , tay cũng có khi tự động buông ra , bởi vì quá ngắn !! Tay hẳn đời trước cũng đâu có dài ra đâu !

“Cha!”

“Ân?” Bắt đầu mềm nhẹ sát lưng Chu Cao Sí trắng noãn , Chu Lệ không chút để ý đáp.

“Ta tay ngắn cũng là người sinh !”

Chu Lệ bị kiềm hãm, lập tức giận dữ phản cười , hai tay nắm hai má Chu Cao Sí , mở miệng “Cho nên, người nên cảm tạ cha , cha là đem người sinh thành một tiểu bánh bao thịt mà không phải một cái đại – man – đầu!” Nói xong ba chữ cuối cùng khi, Chu Lệ cắn răng tăng thêm ngữ khí. “Mặt khác, người còn phải cảm tạ cha, không có ghét bỏ khi sinh ra người đã là cái bánh bao thịt , không đem người ném, hoàn hảo đem người dưỡng thành không công nộn nộn như vậy!”

“Cha!” Chịu đựng đau, khô cần mở miệng.

“Nói!”

“Ta sai lầm rồi.....” Đau quá! Có thể buông tay không?

“Hừ!”

Chu Lệ thế này mới buông tay ra, xem trên mặt trắng noãn nộn nộn lại có hồng hồng khấp ấn, trong lòng lại có chút không đành lòng, liền lấy thuốc mỡ, mềm nhẹ bôi lên , miệng hừ lạnh “Nhìn người còn dám nói lung tung không !”

Chu Cao Sí xem xét sắc mặt Chu Lệ , tuy rằng miệng nói tức giận, nhưng sắc mặt cũng là không có khó coi như vậy, còn có động tác trên tay thực mềm nhẹ.

Trong lòng càng thêm an tâm, cha dù có điểm hung , thích đả kích người , nhưng giống như cùng người cha tảo bạo trong trí nhớ mơ hồ kia không giống nhau .

Sát xong được rồi, Chu Lệ nhìn Chu Cao Sí im lặng quy củ, nói “Ngày mai còn phải đi theo Trương Ngọc luyện võ! Luyện võ xong , cha sẽ đến mang người đi gặp sư phụ của người!”

Chu Cao Sí sững sốt, lão sư?

Thấy bộ dáng Chu Cao Sí lẳng lẳng, Chu Lệ sờ sờ đầu của hắn, câu miệng cười “Như thế nào? Không thích?”

Chu Cao Sí lắc đầu “Không! Con thực thích!”

Nhưng lại do dự, dừng lại là giáo nhân luyện võ .....

Liền thật cẩn thận hỏi “Cha, vị lão sư này là dạy con cái gì?”

“Dạy người đọc sách ! Đỡ cho người suốt ngày nói lung tung!” Chu Lệ nói xong, lại nhịn không được muốn xoa bóp hai má nộn nộn kia, nhưng thấy dấu hồng hồng, liền nửa đường vòng vo đi hướng khác , gõ đầu Chu Cao Sí “Đây chính là một lão sư có năng lực, người nên học!”

Vừa nghe nói là dạy đọc sách , Chu Cao Sí liền nhịn không được miệng cười liên tục , ánh mắt mỉ thành một cái tiểu phùng, ha ha cười.

“Cha, lão sư con là?” ánh mắt Chu Cao Sí tỏa sáng, có lão sư thì tốt rồi! Từ khi trọng sinh tới nay, Chu Cao Sí liền phát sầu , mình tuy rằng còn đọc được chữ , thật có chút này nọ vẫn là không hiểu, đã quên!

Vốn tưởng rằng hẳn có người cha thích tập võ như vậy , khẳng định sẽ không coi trọng đọc sách linh tinh .

Nói như vậy, cha hẳn có thể không có trọng võ khinh văn, ân!

Chu Lệ thấy ánh mắt Chu Cao Sí lượng lượng, ánh mắt mỉ thành một cái phùng, bộ dáng không chút nào che dấu vui vẻ, nhện không được để sát vào, bên miệng liệt ra cười tà ác, một chữ một chữ “ Là – một – hòa – thượng !”

Oanh!

Thiên lôi cuộn cuộn cũng bắt quá là như thế! Chu Cao Sí nháy mắt thạch hóa!

Chu Lệ cười hắc hắc, trong lòng sung sướng không thôi.

“Cha!”

“Ân?”

“Ngài là muốn con xuất gia làm hòa thượng sao? Kỳ thật con cũng thực thích làm hòa thượng .....” Từ hóa thạch nhanh chóng khôi phục , Chu Cao Sí ngẩng đầu, ngồi xếp bằng, vẻ mặt còn thật sự nghiêm túc, hai tay tạo thành chữ thập.

[ Nguyệt : Sai lầm rồi. Edit bộ này chắc xong hết sạch răng đẹp của tui

]

## 6. Chương 6: Trích Lời Cao Sí [ Ngũ ]

Chu Lệ nói với Chu Cao Sí rằng hòa thượng đó là một người rất đáng sợ !

Kết quả là, trong lòng Chu Cao Sí vẫn như cũ than nhẹ, cha quả nhiên vẫn là người che dấu tính táo bạo nha.....

Lấy qua danh sách trên bàn , nhìn a nhìn .

Cha hẳn lúc gần đi đã còn để lại một câu , muốn chính hắn chọn lấy một gã tùy tùng để sai vặt ! Còn trước mặt hắn huấn Hiểu Cầm một chút! Nói Hiểu Cầm hầu hạ thế tử không chu toàn, dám để thế tử tuổi còn nhỏ mà một mình ra ngoài ! Thăng đến khi Hiểu Cầm phát run , sắc mặt trắng bệch , run rẩy lập cập , đập đầu không thôi.

Cuối cùng, lão cha hắn vừa đi, Hiểu Cầm liền một phen gục ở dưới chân hắn, khóc cầu hắn về sau cần phải cho hạ nhân đi theo, nếu thật sự không thích hạ nhân Thính Đào viện, nàng liền bẩm báo Vương phi, đổi một đám khác đến !

Hắn đành phải ôn hòa trấn an Hiểu Cầm một phen, trong lòng ưu sầu, cha hẳn đây là ra oai phủ đầu cho hắn ! Biết rõ là mình không cho hạ nhân đi theo, còn trước mặt hắn huấn Hiểu Cầm , không phải là muốn nói cho hắn, người không cho cũng phải cho! Hơn nữa..... Lại có lần sau, cha hẳn sẽ mượn Hiểu Cầm để khai đao .....

Nói, cha hẳn thật đúng là hiểu rõ hắn! Biết hắn là người không thích trách phạt người khác .....

Nhưng hắn cũng không thích người ta đi theo nha. Hắn thích một người thông dong tự tại , thật tốt? Tìm người đi theo sau , nhiều khi không được tự nhiên nha, giống như phía sau có người giám thị mình !

Chu Cao Sí thực sầu, hẳn không biết đây có phải là di chứng mất trí nhớ không ? Hay là ở nơi hoàng tuyền lộ yên tĩnh không người , chỉ có mình mình nên dưỡng thành thói quen?

Ai! Lật vài tờ , phát hiện, mấy gã sai vặt cũng nhiều hơn hai người ..... Hơn nữa, nha hoàn trong viện hình như cũng nhiều hơn thì phải ?

Chu Cao Sí ngồi ở ghế trên, bàn khởi hai chân, giữ cái trán, xao xao danh sách, nếu không, tìm mẫu phi chọn vài người đi ?

Hiểu Cầm tiến vào khi thấy vẻ mặt Chu Cao Sí nghiêm túc , biểu tình có chút đăm chiêu, không khỏi buồn cười, thế tử này cứ nghĩ ngợi về sự tình gì đều một dạng nghiêm túc , rõ ràng có khuôn mặt đáng yêu như vậy.....

“Hiểu Cầm ? Có việc?” Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, ôn hòa ngốc ngốc cười hỏi.

Hiểu Cầm bước lên phía trước cung kính nói “Thế tử, A Quý đang ở hậu đường xin cầu kiến thế tử.”

Chu Cao Sí nhớ tới A Quý dù bị đánh bằng roi đến hấp hối vẫn cố gắng mạnh mẽ cười trấn an lão nương , gật đầu nói “Cho hắn vào đi.”

Hiểu Cầm liền cung kính gật đầu, hướng ra ngoài đi đến, sau đó một thanh niên xem chừng tầm 20 tuổi , bước đi khấp khểnh tiến vào , quần áo cũ nát trên người còn vài dấu vết của máu đã khô lưu lại .

Thanh niên khuôn mặt chất phát , thấy Chu Cao Sí liền vội quỳ xuống dập đầu thật mạnh : “Tiểu nhân A Quý xin tạ ân cứu mạng của thế tử ! Kiếp sau tiểu nhân làm trâu làm ngựa cũng muốn báo đáp ân cứu mạng của thế tử!” Dứt lời, dập đầu thật mạnh ba cái.

Chu Cao Sí ngồi ở trên chủ vị, đợi A Quý dập đầu ba cái sau, mới ha ha cười, mở miệng nói “Đứng lên đi. Cái gì làm trâu làm ngựa ! Điềm xấu! Điềm xấu!” Chu Cao Sí rung đùi đắc ý nói .

A Quý lẳng lẳng một hồi, mới lại dập đầu nói “Nếu thế tử không chê, nguyện ý thu lưu tiểu nhân , tiểu nhân nguyện cả đời này làm trâu làm ngựa báo đáp đại ân của thế tử!”

Chu Cao Sí sờ sờ cằm, trong lòng cảm thấy người này thật thú vị !

Cái gì kêu “Nếu thế tử không chê ”? “Nguyện ý thu lưu tiểu nhân ”? Hắn là bị cha trục xuất khỏi vương phủ đi? Cho nên hy vọng thế tử mình lương thiện cứu hắn thêm lần nữa sao ?

Chu Cao Sí nhớ rõ ở lão cha huấn Hiểu Cầm từng nói qua một câu “Liền đuổi ra vương phủ”! Lúc ấy Hiểu Cầm sợ tới mức chân đều nhuễn ! Cho nên, bị trục xuất vương phủ nhất định thực thê thảm đi?

Bất quá..... Hắn hiện tại cần một tùy tùng, nhưng phải hỏi ý kiến lão cha, hắn cũng không muốn bị lão cha mắc bệnh đa nghi kia ngờ vực vô căn cứ!

“Người trước đi xuống đi.” Chu Cao Sí cười tủm tủm mở miệng “Tâm ý của ngươi ta đã biết. Bất quá ta không cần ngư cũng không cần mã.”

A Quý bị kiểm hãm, ngượng ngùng cười, trên mặt che dấu không được thất vọng, nhưng vẫn là cung kính dập đầu lạy ba cái, mới lui ra.

Ân, là kẻ thông minh ! Chu Cao Sí vuốt cằm , mặt mày loan loan, hy vọng phụ vương có thể đáp ứng, ít nhất ánh mắt người kia thực chính trực , không có loại thượng vàng hạ cám ( hỗn tạp , tạp nham ) , hảo hảo dạy dỗ, nói không chừng tương lai là kẻ đắc lực .

Lúc này, trong Tùng Trúc viện, Chu Lệ tùy ý lật [ Thiên tự văn ], một bên không chút để ý hỏi “A Quý kia đi tìm thế tử ?”

Trương Ngọc cung kính chấp tay nói “Hồi Vương gia, A Quý vừa ra khỏi hình phòng, liền cầu đại quản gia cho hắn đi đến viện của thế tử để tạ ân .”

Chu Lệ hơi hơi gợi lên khóe miệng , trào phúng cười “Có phải hay không còn nói muốn làm trâu làm ngựa cho thế tử? Muốn ở lại bên người thế tử ?”

Trương Ngọc trong lòng kính phục, cung kính nói “Vương gia liệu sự như thần, A Quý này đúng là cùng thế tử nói như vậy.”

“Thế còn thế tử thì sao ? Thế tử nói như thế nào?” Chu Lệ thần nhiên hỏi.

“Thế tử cái gì cũng chưa nói, chỉ nói hắn không cần ngư cũng không cần mã.....” Trương Ngọc trong lòng quả muốn cười, lời này của thế tử thật thú vị.

Chu Lệ đầu tiên là sững sốt, lập tức gọi lên khoe miệng , ý vị thâm trường cười. Đứa nhỏ này thật đúng là càng ngày càng hảo ngoạn.

“Trương Ngọc .”

“Có tiểu nhân !”

“Nếu hôm nay thế tử chưa tới tìm ta, vậy ngày mai người liền đem A Quý kia để thế tử mang đi, nói là ta tìm cho hắn một tùy tùng.”

Trương Ngọc trong lòng khó hiểu, vì sao không phải bây giờ nha ? Nhưng vẫn là cung kính khom lưng ứng hạ ( đáp ứng ).

Ban đêm, ánh trăng treo cao.

Chu Cao Sí ngồi ở sau bàn, trong tay cầm bút lông, còn thật sự viết lại bảng chữ mẫu , trong lòng buồn bực, hẳn đã là một đại thúc mà bây giờ còn theo bảng chữ mẫu để bắt đầu luyện tự .....

Thật sự là..... Thật mất mặt nha!

Vì cái gì mình đi hoàng tuyền lộ rồi, trí nhớ mất đi cũng liền thôi , như thế nào ngay cả đọc sách viết chữ và một số thứ này nọ cũng đều quên đâu ?!

Viết chữ ra , nhìn xem, một đám đều giống như không có xương sống , toàn bộ đều giống con giun , giống như là một con cầu nhỏ đang cào đất vậy ! Xấu chết!

“Cái này có phải là người thế nào ? Cho nên viết tự cũng ra thế ấy hay không ?” Bỗng nhiên thanh âm trầm thấp cổ nén cười ở bên tai Chu Cao Sí vang lên.

Chu Cao Sí thân mình cứng đờ, lập tức chậm rãi quay đầu “Cha, con đang cố gắng viết chữ cho tốt .” về mặt Chu Cao Sí còn thực nghiêm túc .

Chu Lệ nhướn mày“Nga? Vậy cha sẽ chờ .” Thuận thế nhẹ nhàng sờ mặt Chu Cao Sí .

Chu Cao Sí trịnh trọng gật đầu, đồng thời, nghiêm túc mở miệng nói “Cha, ngài viết cho con vài chữ đi ?”

Chu Lệ gọi lên khoe miệng cười “Hảo! Nhĩ hảo dễ đọc a.”

Chu Lệ tuyệt bút vung lên, lả tả liền viết vài chữ .

Chu Cao Sí tập trung nhìn vào, theo bản năng liền niệm ra tiếng “Bạch – diện – bao – tử ”? ( Mặt bánh bao =)) )

Nhất thời, trong lòng vô lực, đủ loại..... Óan hận nha!

“Ân, hảo hảo nhìn, hảo hảo luyện tập a!”

Chu Cao Sí cũng quay đầu, đứng dậy, phi thường ngưng trọng cao thấp đánh giá, lại chắp hai tay sau lưng , chậm rãi xoay quanh Chu Lệ .

Chu Lệ hai tay khoanh trước ngực, tựa tiểu phi tiểu, tiểu tử này lại muốn làm cái quỷ gì?

“Cha, ngài nói người gì viết ra tự ấy, nhưng là con cảm thấy ngài oai hùng dễ coi , một chút cũng không béo nha, sao chữ viết lại viết ra bánh bao mập mập chứ ??” Về mặt Chu Cao Sí nghiêm túc , nghi hoặc hỏi.

Chu Lệ nhất nghẹn , lập tức gõ đầu Chu Cao Sí , tựa tiểu phi tiểu mở miệng “Tiểu tử người là ngứa da đi? Biến đổi pháp tổn hại cha người sao ? Hả ?”

Chu Cao Sí còn thật sự lắc đầu, về mặt hoang mang “Con không dám, con chính là cảm thấy cha nói hữu lý, nhưng xem chữ cha viết cũng không phải như vậy nha –”

“Ai u!” Lờ còn chưa dứt, Chu Cao Sí đã bị hung hăng gõ đầu, ăn đau ra tiếng, liều mạng che đầu.

“Hừ!” Chu Lệ hừ lạnh, nhìn Chu Cao Sí che đầu, té mi nhíu chặt, trong lòng buồn bực tan không ít.

Chu Cao Sí trong lòng buồn nản, ai, cha mình thật là người hay dùng vũ lực.....

“Ngoan ngoãn luyện chữ ! Không được lại nói lung tung, có nghe hay không?!” Chu Lệ uy nghiêm nói.

Chu Cao Sí mang cung kính gật đầu.

“Ân!” Chu Lệ vừa lòng gật đầu, thế này mới nghĩ đến mục đích hẳn đến đây “Quý kia , người sao lại không lưu ?”

Chu Cao Sí sửng sốt, trong lòng tỏ rõ , quả nhiên, cha nghi ngờ nên tới hỏi .....

“Cha, con không dám lưu lại.” Chu Cao Sí thành thực trả lời.

“Nga. Vì sao không dám?” Chu Lệ không chút để ý hỏi. Ánh mắt cũng nhanh nhìn chằm chằm Chu Cao Sí .

Trong lòng Chu Cao Sí cảm thấy áp lực rất lớn, trên mặt thành thành thật thật mở miệng nói “Bởi vì con không phải cha, con không dám tự tiện lưu người lại . Sợ bị cha trách phạt.”

“Nói cách khác, trong lòng người kỳ thật rất muốn lưu lại A Quý ?” Chu Lệ có chút đăm chiêu hỏi.

“Ân!” Chu Cao Sí thành thật gật đầu, ra vẻ chờ mong hỏi.“Cha, chỗ con có thể lưu lại hẳn sao?”

Chu Lệ chậm rãi cười “Có thể! Coi như cho hẳn thêm một cơ hội đi !” Dứt lời, Chu Lệ đứng dậy, vỗ vỗ đầu Chu Cao Sí “Thời điểm không còn sớm , người đi ngủ sớm một chút, ngày mai cha mang người đi gặp hòa thượng!”

Chu Cao Sí cung kính chỉ lễ, cung đưa Chu Lệ rời đi.

Đợi Chu Lệ vừa ly khai, Chu Cao Sí liền xoay người nằm úp sấp đến tháp thượng, áp lực trong lòng giảm rất nhiều, nhất thời cảm giác được một chữ — mệt!

Cha hẳn thật đúng là tới chỗ hẳn nói .....

Vẫn là không biết , cha đối mọi người đều như thế , hay là chỉ duy độc đối với mình hẳn .....

Cha thật hay nghi ngờ nha . Ai!

\*\*\*\*\*

Chu Lệ đi ra Thính Đào viện, xoay người nhìn Thính Đào viện đã dần tắt đèn , gọi lên khoe miệng, ý vị thâm trường cười.

Nói không dám lưu lại, muốn hỏi qua mình?

Chu Lệ không tin!

Tiểu tử này dám đả kích hẳn , mà lại không dám lưu lại một người hầu sao ? Rõ ràng là sợ mình quá trách, vì thế chờ chính mình mở miệng.

Hừ! Xú tiểu tử dám tính kế cha người?!

## 7. Chương 7: Trích Lời Chu Cao Sí [7]

Chu Cao Sí lau mồ hôi , trên mặt ha ha cười, tế mi loan loan nhìn Trương Ngọc cung kính xoay người ở trước mặt mình, nhưng trong lòng cũng là nhăn thành mặt khổ qua.

..... Dùng ra sức như vậy còn chưa đủ sao ?

Chấp tay còn thành thật nói “Mong Trương sư phó chỉ giáo nhiều !”

Cho dù người chẳng phải tốn sức, cũng không có quan hệ nha.

Tiếp tục chấp tay nói “Về sau còn muốn phiền tới Trương sư phó!”

Phiền toái người về sau chừng như vậy nữa .....

Trương Ngọc lui ra phía sau từng bước, khom người chấp tay “Thế tử đa lễ !”

Chu Cao Sí chính là ha ha cười, mặt mày tinh tế mịn thành một cái phùng. Trong lòng cũng là các loại ai thán, về sau sẽ sống thế nào đây ?

Cùng Trương Ngọc chuyện phiếm vài câu, nhìn xem sắc trời, cùng Trương Ngọc cáo từ, liền cố gắng chấp hai tiểu đoàn tay sau lưng và dùng tiểu đoàn chân hướng Thính Đào Viện chậm rãi đi qua.

Trương Ngọc nhìn Chu Cao Sí nhướng lên một cái , nhin không được nhếch miệng cười trộm, thế tử này quả nhiên là thú vị!

“Trương Ngọc , người cười cái gì?” Đột ngột , ngữ khí khinh đạm chậm rãi vang lên.

Trương Ngọc rùng mình, vội vàng xoay người khom khom hành lễ “Tiểu nhân kiến quá Vương gia!”

Chu Lệ cầm trường thương trong tay, chậm rãi tiêu sái đi ra, ánh mắt dừng ở trên người Chu Cao Sí đã sắp đi xa, sau một lúc lâu, nhìn không tới Chu Cao Sí , mới thu hồi tầm mắt, thản nhiên mở miệng “Thế tử cười tốt lắm sao ?”

Trương Ngọc trong lòng hoảng hốt, mau mau quỳ xuống dập đầu nói “Tiểu nhân đáng chết!”

“Hừ!” Chu Lệ hừ lạnh một tiếng “Nhớ kỹ bổn phận của người!”

Trương Ngọc dập đầu xác nhận.

“Đứng lên đi!”

Chu Cao Sí rốt cục trở về Thính Đào viện , Hiểu Cầm đã muốn chuẩn bị tốt nước ấm, thấy Chu Cao Sí về mặt sầu khổ, vội vàng tiến lên, muốn ôm lấy Chu Cao Sí , Chu Cao Sí lại xua tay ý bảo lui ra phía sau “Hiểu Cầm, các người đều lui ra đi. Ta tự mình tắm.”

Hắn cũng không phải là tiểu hài tử bảy tuổi thật sự nha. Nội tâm Chu Cao Sí đã nhận định mình là đại thúc , nên đối Hiểu Cầm luôn đem hắn trở thành tiểu hài tử rất là bất đắc dĩ, nhưng cũng biết không thể kháng cự, nhưng, có một số vấn đề lại rất trọng yếu , tỷ như nói vấn đề tắm rửa, hắn liền kiên trì tự mình làm !

Hiểu Cầm muốn khuyên, mà tuy Chu Cao Sí ôn hòa nhưng ánh mắt thản nhiên thối qua, Hiểu Cầm liền run lên, ánh mắt này cùng Vương gia quả thực một dạng! Liền đành phải lui ra.

Ngâm mình ở mộc dũng , Chu Cao Sí hít một hơi dài rồi thở ra , thật thoải mái a. Hí mắt hưởng thụ một phen, mới chậm rãi đứng lên lau. Nghĩ đến hôm nay còn phải cùng hắn đi gặp vị hòa thượng kia . Chu Cao Sí cũng không dám chậm trễ. Vội vàng tẩy sạch , liền đi ra mộc dũng, lại dùng sức lấy đôi tay ngắn ngắn nhỏ nhỏ xoa xoa thuốc mỡ, bất đắc dĩ phía sau lưng thật sự sát không đến, rõ ràng phải buông tha !

Chờ Chu Cao Sí lắc lư chấp hai tay sau lưng, khi chuẩn bị đi ra Thính Đào viện , chợt nghe bùm một tiếng, trước mắt đột nhiên nhảy ra một người , quỳ trước mặt hắn.

Chu Cao Sí tập trung nhìn vào, là A Quý ?

A Quý về mặt cảm kích hướng về phía Chu Cao Sí bính bính bính dập đầu “A Quý tạ đại ân thế tử! Mệnh của A Quý này về sau chính là của thế tử!”

Chu Cao Sí cười tùm tùm mở miệng “Tốt lắm! Đứng lên đi! Về sau hảo hảo làm việc là được .”

Đợi khi Chu Cao Sí mang theo A Quý , chấp hai tay sau lưng lắc lư đi vào đại môn, lão cha hắn còn chưa tới.

Àn, thân là Vương gia, ngẫu nhiên có chút chậm trễ , hắn có thể hiểu được. Dù sao thân là Vương gia , sự tình gì đều phải để người ta hầu hạ , không phải sao ? Tổng không bằng tự mình động thủ thì sẽ nhanh hơn nhiều !

Chu Cao Sí cứ như vậy tiếp tục chấp hai tay sau lưng, híp mắt, khóe miệng loan loan nhìn thiên không, một bên đếm đếm mây trắng đang trôi , nghĩ mình đếm đến bao nhiêu mây trắng, cha hắn mới có thể đến nha ?



Nhưng không đếm được bao lâu, Chu Cao Sí ngựa đầu đã bị một bóng người bao trùm .

“Con kiến quá phụ vương!” Chu Cao Sí quy củ chấp tay hành lễ.

Chu Lệ thân nhiên ứng thanh ( như là ừ – dạ ...v v đó ), liếc mắt A Quý đã quỳ trên mặt đất hành lễ, nói “Người không cần đi theo. Sí nhi , chúng ta đi thôi.”

Dứt lời, liền xoay người đi nhanh.

Chu Cao Sí đầu tiên là ứng thanh, trong lòng nghi hoặc, không cười ngựa hay tọa kiệu sao? Lập tức thấy Chu Lệ chỉ bước vài bước , liền cách mình rất xa , mang tiểu cánh tay cùng tiểu đôi chân chạy nhanh đuổi kịp .

Trương Ngọc cùng Chu Khả đi theo Chu Lệ liếc nhìn nhau, đều trong lòng cười thầm.

Nhưng nhìn Chu Lệ không biết là cố ý hay là vô tình mà cứ đi rất nhanh , lại xem thế tử phía sau đang cố gắng đuổi theo, lại vẫn là không thể vượt qua, tiểu cánh tay cùng cái đầu nhỏ của thế tử cứ lúc ẩn lúc hiện , trong lòng đều lâm vào lo lắng –

Thế tử..... Sẽ không bị ngã đi?

Trương Ngọc cùng Chu Khả trong lòng lo lắng, vội vàng chạy đi lên, khi bọn họ đã có thể chuẩn bị ôm lấy Chu Cao Sí , bính –

Chu Cao Sí , bị ngã !

Dừng bước, không kịp bình ổn , liền bính một tiếng , đã ngã !

“Thế tử!!” Trương Ngọc cùng Chu Khả đồng thời kinh hô ra tiếng.

Nghe thấy bính một tiếng, Chu Lệ cũng theo bản năng hồi đầu , nhưng mà, xoay người bước nhanh đi đến hướng Chu Cao Sí đã quỳ rạp trên mặt đất, thấy Trương Ngọc cùng Chu Khả đã ôm được Chu Cao Sí vào lòng .

Nhìn kỹ, xưa nay lông mi loan loan , lúc này lại gắt gao nhăn mặt , trên mặt dính chút bụi đất, trên người cũng có chút bẩn, vổ vổ bụi trên người Chu Cao Sí , lại tinh tế nhìn dấu ấn hồng hồng trên trán Chu Cao Sí , nay đã u thành một cục .

“Sí nhi , đau không?” Chu Lệ thấp giọng hỏi.

Chu Cao Sí chậm rãi lắc đầu, trong lòng bất mãn , mình hôm nay ra đường bước chân nào nha , đi đường mà cũng có thể bị té ngã !

Chu Lệ nhìn chằm chằm Chu Cao Sí , thấy tiểu tử này rõ ràng cau mày, nhưng vẫn như cũ im lặng cùng về mặt ôn hòa. Trong lòng có chút đau lòng, cũng có chút vừa lòng, ân, đây mới là con Chu Lệ hần!

Ôm lấy Chu Cao Sí , thấy Chu Cao Sí sững sốt, liền câu miệng cười “Không có cách nào khác nha , tiểu tử người chân quá ngắn , phụ vương ôm người đi, có vẻ mau hơn !”

“.....”

“Phụ vương.....” Đột nhiên phát hiện tư thế cha hần ôm hần thực cứng ngắc , giống như là lần đầu tiên ôm tiểu hài tử .

“Ân?”

“Chờ phụ vương tương lai già đi, con liền ôm phụ vương đi đường!” Ân, về sau, hần hảo hảo hiếu thuận với cha , tuy rằng cha thực.....

“Tiểu tử , lời này của người có ý tứ gì?!”

“Phụ vương, con chính là muốn hiếu thuận người.....” Cha hần thiệt khó hầu hạ !

“Liền bằng cái tay ngắn cùng cái chân ngắn này của người ? Nói cho người, cho dù tương lai phụ vương già đi, cánh tay cùng chân phụ vương so với người cũng dài hơn nhiều !”

Chân ngẩn , tay ngẩn cái gì , còn không phải người sinh .....

\*\*\*\*\*

Đọc theo đường đi, Chu Cao Sí nhìn qua nhìn lại người đi đường, đến cả thương khách, tiểu quán, chủ quán, thật là tò mò.

Vì đã mất đi trí nhớ , tuy rằng đôi này đó có loại cảm giác quen thuộc , biết đây là bán tơ lụa , biết đây là tiệm rượu, biết đây là mứt quả ghim thành xôi, biết đây là bánh bao, biết đây là bán đồ trang sức , nhưng mà mọi thứ trước mắt vẫn cho hắn cảm giác như là lần đầu tiên thấy , thật là tân kỳ.

Bất quá, tân kỳ của Chu Cao Sí chính là nhìn một cái, cũng không có hết nhìn đông tới nhìn tây, ánh mắt lạng lạng để lộ ra hắn tò mò, đỉnh trán đỏ hồng , khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn như cũ cười tủm tỉm, thực bình tĩnh.

Chu Lệ liếc mắt Chu Cao Sí , đôi mắt lạng lạng tò mò , thoáng dừng chân bước, vừa đứng đứng ở trước quán nậu tiểu tượng đất .

Chu Cao Sí thuận thể xem qua, ân, đều nặn rất thú vị.

“Nặn một đứa nhỏ , liền chiếu bộ dáng của hắn!” Chu Lệ chỉ chỉ Chu Cao Sí trong lòng, nói. Khẩu khí thực nhẹ.

Nhưng Chu Cao Sí lại cứng đờ, chỉ cảm thấy không hề có dự cảm tốt.....

Lão bản tiểu quán miệng cười rồi nói “Hảo! Khách quan người đợi lát nữa a.”

Chu Cao Sí nhìn ngón tay lão bản nhanh chóng nắm nắm , rất nhanh, một cái bé bé cơ hồ cùng mình có tám phần tương tự liền xuất hiện .....

Chu Cao Sí mặt mày nhất loạn, thật đúng là không tòi. Vừa định thân thủ lấy quá –

Chu Lệ lại giơ tay ngăn cản , nói “Trán hắn còn thiếu cái này !” Chu Lệ nhẹ nhàng trạc trạc cái u nhỏ trên trán Chu Cao Sí , có chút không có hảo ý mở miệng “Người đem cái này nặn vào đi !”

Lão bản ngẩn ngơ.

Chu Cao Sí rầu rĩ nhìn Chu Lệ , trong lòng thở dài. Quả nhiên, sẽ không có chuyện tốt!

Một đường, Chu Cao Sí xem tiểu tượng đất trong tay Chu Lệ , ánh mắt chưa từng dời đi , đặc biệt , trên trán tiểu tượng đất có một cái u nhỏ đáng ghét !

“Cha!” Chu Cao Sí nhẹ nhàng kêu lên.

“Ân?”

“Cái tượng nhỏ kia không phải cấp con sao?” Chu Cao Sí thân thủ muốn lấy qua , lại bị Chu Lệ tránh đi.

Chu Lệ tựa tiểu phi tiểu “Ai nói là cho người?”

Vậy ngài không có việc gì thì nặn cái tượng đất này làm gì ? Chu Cao Sí trong lòng buồn bực.

Sờ sờ đầu Chu Cao Sí , Chu Lệ ha ha cười, ôm Chu Cao Sí tiếp tục hướng phía trước đi đến.

Kỳ thật muốn nặn tượng đất này chỉ là đột nhiên nghĩ muốn , chính là nhìn tiểu hài tử trong lòng này một đường lạng lạng ánh mắt , nhìn chăm chăm quán ven đường, liền nổi lên ý trêu chọc, nay nhìn tiểu tượng đất này có tám phần tương tự, hắn cũng thích thích .

Mà Trương Ngọc cùng Chu Khả vẫn theo sát sau đó , trong lòng kinh ngạc, nguyên lai Vương gia cũng có thời điểm trêu chọc người như vậy nha.

Vòng qua một con số , trước mắt bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều người quần áo tả tơi , khuôn mặt tiều tụy gầy yếu.

Chu Cao Sí nao nao.

Chu Lệ lại nhú mày.

Chu Khả tiến lên từng bước, thấp giọng nói “Vương gia, đây đều là dân chúng bị Thát Tử ( còn gọi là Thát Đát, tức Tartar – dân du mục thảo nguyên , ở đây có thể hiểu giống như quân Mông Nguyên đó ) xua đuổi !”

Thát tử ? Chu Cao Sí sững sốt quay đầu, là cái gì? Xua đuổi ? Là ngoại tộc sao?

Chu Lệ lại đột nhiên phát ra hơi thở lạnh lẽo, gắt gao ôm Chu Cao Sí . Mặt không chút thay đổi xoay người đi qua một phố khác. Vừa đi vừa thấp giọng nói “Bố Chánh Sứ Bắc Bình đang làm cái gì thế ?! Những đám dân đó còn chưa an trí hảo sao ?”

Chu Khả thấp giọng nói “Tiểu nhân nghe nói, bởi vì dân lưu vong nhiều lắm, cho nên.....”

“Hừ! Phế vật!”

Chu Cao Sí bị Chu Lệ ghì lấy có chút sinh đau, nhưng thấy khuôn mặt Chu Lệ lạnh lẽo, một thân ẩn hàm tức giận chưa phát vì dân tị nạn , cũng yên lặng chịu đựng .

Hắn này cha, tuy rằng tính tình không tốt, nhưng vẫn có thể xem là Vương gia quan ái dân chúng.....

“Sí nhi !” Đi một hồi, dần dần tỉnh táo lại, thấy Chu Cao Sí im lặng, liền dừng cước bộ một chút, cúi đầu hỏi “Sí nhi , làm sao vậy?”

“Cha, ngài hết giận ?” Chu Cao Sí nhẹ giọng hỏi.

“Ấn.” Chu Lệ trầm mặc một hồi, thản nhiên mở miệng.

“Cha, ta sẽ đem Thát Tử đuổi đi !” Chu Cao Sí cười tủm tỉm nói.

Chu Lệ mỉm cười cười, sờ sờ đầu Chu Cao Sí , hạ giọng nói “Sẽ có ngày nào đó !”

## 8. Chương 8: Trích Lời Cao Sí [ Thát ]

Quốc Khánh Thọ tự.....

Hảo, bậc thang thật dài.....

“Sao thế ? Còn muốn phụ vương ôm người đi lên?” Chu Lệ bước trên hai bậc thang, phía sau im lặng , liền xoay người, nhìn Chu Cao Sí , tựa tiểu phi tiểu hỏi.

Chu Cao Sí cung kính khom người chấp tay, nghiêm trang mở miệng “Con không nên phiền toái phụ vương.”

Chu Lệ chấp hai tay sau lưng, rất là uy nghiêm ừ một tiếng “Phụ vương nhìn người chân ngắn , thôi, phụ vương liền vất vả một chút , ôm người đi lên đi.” Dứt lời, muốn đi xuống.

Nhưng Chu Cao Sí quy củ làm một cái lễ, về mặt chân thành nói “Con không dám, tuy rằng chân con ngắn , nhưng con cảm thấy, bậc thang như vậy , con vẫn là có thể đi lên .” Dừng một chút, lại nghiêm túc bổ sung nói “Con là con phụ vương!”

Chu Lệ dương dương tự đắc “Nói cho cùng!” Lại xoay người thấp giọng cười nói “Người chân ngắn , cũng cứ chậm chậm mà đi. Phụ vương ở phía trên chờ người.”

Chu Cao Sí trong lòng bị kiềm hãm.

Chu Lệ lại chậm rãi đứng dậy, đối Trương Ngọc cùng Chu Khả vẫn nhẵn cười , nói “Cũng không chuẩn hỗ trợ, cho thế tử tự mình đi!”

Trương Ngọc cùng Chu Khả mang chấp tay xác nhận.

Chu Cao Sí nhìn Chu Lệ dễ dàng nghênh ngang một bên , vừa đi vừa hát , trong lòng không nói nên lời ..... Sau một lúc lâu, mới rất là tang thương thở dài, cha hắn sao lại ..... Giống như vừa nãy ở trên đường , lấy

mứt quả ghim thành râu chọc hư tiểu hài tử nha ..... Đều đã là cha của ba đứa con rồi ..... Rất không uy nghiêm! Rất không nghiêm túc ! Chu Cao Sí chỉ tiếc rên sất không thành thép .

Chu Cao Sí cứ như vậy trong lòng một bên thở dài, một bên lắc đầu, chấp hai tay sau lưng, chậm chậm bắt đầu di chuyển .

Ba người Chu Lệ đã đi xong hết các bậc thang , đứng ở trên bậc thang cao nhất , nhìn xuống dưới, thấy tiểu hài tử chấp hai tay sau lưng, rung đùi đắc ý, chân nhỏ chậm rãi di chuyển , từng bước, từng bước, từng bước..... đi vài cái bậc thang, sẽ dừng lại đôi chút , ngẫu nhiên chậm rãi dùng cánh tay béo tròn lau mồ hôi , hí mắt suyễn khí, cảm khái một chút, ngẫu nhiên dừng lại, nhìn xem phong cảnh bốn phía, ngẫu nhiên thấy chim nhỏ bay qua liền dùng ánh mắt lượng lượng sợ hãi than một tiếng, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn xem ba người Chu Lệ , ánh mắt loạn loạn , nhếch miệng cười.

Chu Lệ hơi hơi hí mắt, tiểu tử này thật đúng là đi rất chậm rãi a?

Chợt nghe hai tiếng phì cười.

Chu Lệ quay đầu, lạnh lùng quét Trương Ngọc cùng Chu Khả một cái. Thấy hai người đều vội vàng cúi đầu, mới hừ một tiếng, xoay người, hướng Chu Cao Sí rút cục đã đi đến giữa , trong lòng hừ lạnh, có thể cười tiểu tử kia chỉ có lão tử hần là ta!

Chu Cao Sí từ từ ở giữa nhìn phong cảnh, trong lòng gật đầu tán thưởng, ân, cảnh sắc nơi này cũng không tồi nha, so với hoàng tuyền lộ thì một chút cũng không kém cỏi, về sau có cơ hội nha, được đến nơi này xem phong cảnh, thuận tiện ngâm thi viết văn.....

Chợt thấy một bóng đen bao trùm mình , Chu Cao Sí sửng sốt, ngẩng đầu, còn chưa ra tiếng, liền bị một cách tay to ôm lấy .

“Phụ vương?!”

“Hừ, đi cái bậc thang mà cũng đều ma ma chút chút , thật vô dụng!”

“.....” Cha, người nói con chân ngắn , chậm rãi đi .....

Bước vài bước đã đi hết các bậc thang , mới buông Chu Cao Sí ra , trừng mắt “Sáng mai bắt đầu , phụ vương đến huấn luyện người!”

Chu Cao Sí nhất thời cứng đờ.

Xong rồi.

Tương lai tốt đẹp mà trong lòng xưa nay luôn ảo tưởng..... Răng rắc! Nát!

Yên lặng cúi đầu đi theo phía sau Chu Lệ vào đại điện.

Ngẩng đầu thấy tượng phật trang nghiêm, trong lòng nghiêm nghị cung kính, sửa sang lại trong lòng vừa mới bị đá kích cùng bất mãn , tiếp nhận hương mà tăng nhân đưa qua, quỳ xuống nhắm mắt cầu khẩn :

Được rồi, cha tuy rằng thực nghề vực vô căn cứ , thực cố chấp thực bá đạo , thực không phân rõ phải trái , đều đã có ba đứa con rồi mà vẫn không uy nghiêm không nghiêm túc..... Nhưng là, Bồ Tát, thỉnh phù hộ cha ta thân thể khoẻ mạnh, như ý bình an. Còn có nương ta, thường thường an bình, hai đệ đệ nghe lời , lúc còn nhỏ đừng nhạ lão nương sinh khí, ân, còn có sư phụ Trương Ngọc kia của ta , còn có Chu Khả , hai người này đều tốt lắm, Bồ Tát, mong ngài đều phù hộ bọn họ .....

Chu Cao Sí toái toái nhớ kỹ, cho đến khi thanh âm bên tai trầm thấp mang ý cười truyền tới “Ta nói , Sí nhi ..... Người niệm đủ chưa ? Bồ Tát lúc này đều nhanh muốn đi ngủ .....”

Chu Cao Sí mở mắt ra, không để ý đến Chu Lệ , vẫn như cũ vẻ mặt trang trọng bái bái, mới đưa hương cho tăng nhân.

Quay đầu nhìn về phía Chu Lệ vẻ mặt ung dung, nghiêm túc nói “Phụ vương, cử đầu ba thước hữu thân mình , phụ vương vừa phải có tâm , vừa phải cung kính mới là đúng !”

Chu Lệ ngẩn ra, lập tức câu miệng cười, tươi cười mang theo mấy phần tà khí, khom người, ngón tay chậm rãi nhéo hai má tiểu thịt của Chu Cao Sí, hí mắt nói “Sí nhi là muốn huấn đạo cho phụ vương?”

“Con không dám.” Chu Cao Sí rất thành thật mở miệng. Cố gắng bỏ qua hai má đang đau.

“Sí nhi kính trọng thần minh như thế, vi phụ rất là vui mừng nha.” Chu Lệ gật đầu nói, tựa tiểu phi tiểu mở miệng.

“Sí nhi đều là học từ phụ vương.” Chu Cao Sí nghiêm trang, cung kính chấp tay nói.

“Nga?” Chu Lệ hơi hơi nhướn mày, lực đạo ở ngón tay hơi hơi tăng thêm.

“Phụ vương..... Con sai lầm rồi.....”

Chu Lệ thế này mới buông tay vừa lòng vỗ vỗ đầu Chu Cao Sí “Sí nhi, biết sai có thể cải thiện mới là ngoan.”

Chu Cao Sí rầu rĩ ứng thanh. Trong lòng lại vô lực thở dài, cha hẳn như thế nào có thể không phân phải trái như vậy chứ?

“Vương gia lời ấy sai rồi!” Thanh âm có chút khàn khàn vang lên.

Chu Cao Sí theo tiếng nhìn lại, một hòa thượng hơn năm mươi tuổi có dáng người cường tráng, hai tay tạo thành chữ thập, tiêu sái đến, khuôn mặt có chút hung ác, đôi mắt mang theo ánh lạnh, nhưng khi Chu Cao Sí chăm chú nhìn lại, lại cảm thấy đôi mắt tuy lạnh mà không âm lãnh, khuôn mặt hung ác nhưng vẻ mặt thật là thẳng thắn.

Hòa thượng này ..... Có ý tứ nha. Tồn tại mà lại mâu thuẫn như thế .....

Chu Cao Sí tuy rằng cảm thấy đời trước của mình khẳng định đã gặp qua hòa thượng này, nhưng lúc này trừ bỏ cảm thấy một chút quen thuộc, còn lại với hẳn đều xa lạ.

Hòa thượng đi đến trước mặt Chu Cao Sí, đầu tiên là hướng Chu Lệ hành lễ “Đạo Diễn kiến quá Vương gia.”

Sau quay đầu tươi cười tràn đầy hướng Chu Cao Sí hành lễ, khi đang nhìn đến Chu Cao Sí, di một tiếng, khuôn mặt thật là kinh ngạc.

Chu Cao Sí vẻ mặt ôn hòa, hai tay tạo thành chữ thập “Chu Cao Sí kiến quá đại sư.”

“Nga, thế tử thứ lỗi, bần đạo thất lễ.” Hòa thượng chấp hai tay tạo thành chữ thập, lại hành lễ.

“Cao Sí thỉnh giáo đại sư, biết sai liền cải thiện là tốt, vì sao lại sai lầm rồi?” Vẻ mặt Chu Cao Sí rất là thành khẩn hỏi.

Đạo Diễn mỉm cười “Thế tử có điều không biết, thế gian sai có ba loại, một loại là tiểu sai, đơn giản là việc nhỏ, một loại là trung sai, đơn giản là làm việc sai nhiều hơn tiểu sai, một loại là đại sai, liên lụy phẩm tính triều đình..... xử án lại chỉ làm có lệ, có kẻ bảo thủ cố chấp, xử án sai nhưng không chịu nghe người khác khuyên bảo nên gây ra oán tử oan, tuy rằng sau lại biết đã xử sai mà sửa, nhưng đoạn sai kia đã liên lụy đến mạng người, đâu thể vãn hồi đâu? Không thể! Cho nên, thiện mạc vô đại yên\*.”

[\* : Trích trong câu :

Nhân phi Thánh Hiền, thực năng vô quá?

Quá vật đản cải, thiện mạc đại yên!

Nghĩa là:

Con người nào phải Thánh Hiền, ai chẳng làm lỗi?

Chẳng sợ sửa đổi, còn gì tốt hơn!

Mà ở đây có thêm chữ “ vô “, nghĩa là nghĩa ngược lại. Con người gây ra việc sai thì không thể sửa lại : ]

Chu Cao Sí liên tục gật đầu, hòa thượng này coi bộ thiệt tinh thông nha

Lúc này, Đạo Diễn nhìn Chu Cao Sí mặt mày lửng lơ, lại hiện lên một tia kinh ngạc.

Chu Lệ không có bỏ qua việc Đạo Diễn kinh ngạc nháy mắt, đôi mắt hơi hơi chột lóe, liền mỉm cười, mở miệng “Đạo Diễn, bỗng vương lần này tới là có việc thương lượng.”

Đạo Diễn khẽ gật đầu “Vương gia cùng thế tử nếu không chê, xin mời đến thiện phòng của bản táng.”

\*\*\*\*\*

Đến thiện phòng của Đạo Diễn, Trương Ngọc cùng Chu Khả liền canh giữ ở bên ngoài.

Sau khi Chu Lệ tiến vào thiện phòng, câu đầu tiên nói cũng là “Đạo Diễn, nơi này của ngươi có thuốc mỡ không?”

Đạo Diễn sững sốt, Chu Cao Sí ngẩn ra.

Đạo Diễn lấy lại tinh thần, nhìn nhìn cục u nhỏ trên trán Chu Cao Sí, giật mình cười “Có, Vương gia chờ.”

Chu Cao Sí cũng là nhìn về phía Chu Lệ vẻ mặt thanh thản đã muốn tọa hạ, cha sẽ không phải là muốn sát được cho hẳn đi?

Đợi Đạo Diễn lấy đến thuốc mỡ, Chu Lệ tiếp nhận, liền hướng Chu Cao Sí đi đến.

“Phụ vương?” Chu Cao Sí nhìn Chu Lệ ngồi xổm xuống, lấy ra thuốc mỡ bôi loạn lên, mở miệng nói “Con tự mình làm.”

Chu Lệ hơi hơi nhíu lại mắt, trừng mắt nhìn Chu Cao Sí một cái.

Chu Cao Sí đành phải có chút quẫn bách để Chu Lệ mềm nhẹ dùng thuốc mỡ bôi loạn trên cái u nhỏ, còn có hồng ngân trên mặt và mũi.

Trong lòng lại cảm khái, nếu cha không phải có nhiều tật xấu như vậy thì tốt rồi.....

Đợi sát hảo thuốc mỡ, Chu Lệ chậm rãi phun ra một câu “Tuy rằng phụ vương cũng rất muốn để người tự làm, nhưng là –” Liếc mắt nhìn cánh tay của Chu Cao Sí “Tay người – rất -ngắn!”

Chu Cao Sí nhất thời cứng đờ.

Theo bản năng ngẩng đầu nhìn hướng một người khác trong phòng – Đạo Diễn.

Trong lòng vô lực – rất – rất dọa người!!!

Chu Lệ cũng theo tầm mắt Chu Cao Sí nhìn lại, trong lòng có chút mất tự nhiên, đã quên trong phòng này còn có người thứ 3.....

Nhưng Đạo Diễn lúc này cũng là mắt xem mũi, mũi xem chỗ ngồi (Nghĩa là ngài ý không nghe không thấy ... chỉ hiểu thôi =)). Một bộ kia như là lời khẳng định chắc chắn, ta, cái gì cũng chưa nghe thấy.....

Sờ sờ đầu Chu Cao Sí, Chu Lệ có chút xấu hổ ho khan một tiếng “Đạo Diễn?”

Đạo Diễn chậm rãi mở to mắt, hai tay tạo thành chữ thập, cười “Có bản táng.”

Chu Lệ nghĩ nghĩ, lại quay đầu nhìn về phía Chu Cao Sí “Sí nhi, người đến bên ngoài chờ phụ vương.”

Chu Cao Sí gật đầu, hướng Đạo Diễn cung kính hành lễ rồi mới rời đi.

Nhìn Chu Cao Sí ly khai, Chu Lệ mới xoay người, vẻ mặt nghiêm túc hỏi “Đạo Diễn, người vừa mới thấy Sí nhi vì sao kinh ngạc? Là Sí nhi có vấn đề gì sao?”

Đạo Diễn chậm rãi lắc đầu, cười nói “Vương gia đừng vội, ta xem tướng mạo thế tử tuyệt không chỉ có số đơn giản là đại phú đại quý như vậy, chỉ sợ tương lai còn muốn.....”

Chu Lệ nhíu mày đánh gãy “Đạo Diễn, những lời này không thể nói lung tung.”

Đạo Diễn chính là mỉm cười, cũng không nói tiếp.

“Liên đơn giản như vậy?” Chu Lệ lại hỏi, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Đạo Diễn “Người chớ lừa bản vương.”

Đạo Diễn thoáng do dự một chút, vẫn là chậm rãi mở miệng nói “Vương gia, tướng mạo thể tử biểu hiện hẳn sẽ có tam trường kiếp nạn , mà này tam kiếp nạn này chỉ sợ .....”

“Chỉ sợ như thế nào?” Chu Lệ lạnh lùng hỏi.

Đạo Diễn trầm mặc một hồi, mới mở miệng nói “Sợ sẽ nguy đến tính mạng !” Lại bổ sung nói “Bần tăng vừa mới xem chi, thể tử hẳn là đã qua kiếp nạn đầu tiên . Là trước kia , thể tử đã từng sinh bệnh sao ? Hoặc là chịu qua thương nặng ?”

Chu Lệ trầm mặc, nhớ tới ba ngày ba đêm liên tục phát sốt. Thản nhiên mở miệng “Sí nhi trước kia từng sốt cao .”

Đạo Diễn nga một tiếng, lại thấp giọng nói “Vương gia, thể tử là kỳ lân chi mệnh, có hẳn ở, ngài nhất định gặp dữ hóa lành, cao hơn –”

“Ta chỉ mong hẳn bình an!” Chu Lệ quát khê .

Đạo Diễn trầm mặc, sau một lúc lâu, mới thấp giọng mở miệng nói “Bần tăng sẽ làm hết sức.”

Chu Lệ gật đầu “Vậy tốt nhất.” Lại nhíu mày nói “Đạo Diễn, từ ngày mai bắt đầu, đi đến vương phủ làm lão sư Sí nhi đi.”

Đạo Diễn hai tay tạo thành chữ thập, nhẹ giọng nói “Tài cán vì kỳ lân thụ nghiệp, là vinh hạnh bần tăng.”

ps: Tiểu tư liệu

Điêu Quảng Hiếu, người Trường Châu [ nay là Ngô huyện ở Giang Tô], sinh năm 1335, sinh ra vào thời loạn , hẳn rất hiếu học , am hiểu ngâm thi vẽ tranh, mười bốn tuổi xuất gia, gọi là Đạo Diễn. Thông nho, đạo , phật chư gia chi học, thiện thi văn, tinh thông âm dương thuật số. Hồng Vũ mười lăm năm [1382], Chu Nguyên Chương tuyển cao tăng là Chư Vương, vì đã Mã hoàng hậu quá cố mà tụng kinh tiến phúc. Kinh nhân tiến cử trở thành mưu sĩ trọng yếu của Yên vương Chu Lệ , theo Yên vương Chu Lệ tới Bắc Bình [ nay là Bắc Kinh ] trụ trì Quốc Khánh Thọ tự. Từ nay về sau thường xuyên xuất nhập Yên vương phủ, tham dự mưu đồ đoạt vị bí mật, trở thành mưu sĩ trọng yếu của Chu Lệ .

## 9. Chương 9: Trích Lời Cao Sí [ Chung ]

Chu Cao Sí đi ra thiện phòng, đối Trương Ngọc , Chu Khả chấp tay chỉ lễ với mình , ôn hòa cười, thói quen chấp hai tay sau lưng, bắt đầu chậm rì rì ở trong sân đi vòng vòng .

Đi được hai vòng, cảm thấy có điểm mệt mỏi, nhìn nhìn chung quanh, dường như cũng chỉ có bên cạnh đài hoa sen là có thể ngồi , chung quanh nhìn nhìn, tùy ý kiểm nhánh cây, xoay người, chậm rãi quét quét , Trương Ngọc cùng Chu Khả vừa thấy, liền đi qua, chấp tay chỉ lễ nói “Thể tử chờ, tiểu nhân đi lấy ghế dựa cho người!”

Chu Cao Sí đứng thẳng dậy, khoát tay, cười “Không cần. Ta ngồi cái này là hảo.” Dứt lời, an vị ngồi xuống .

Trương Ngọc cùng Chu Khả nhìn nhau, đành phải chấp tay lui ra. Trong lòng đều đối Chu Cao Sí không khỏi hảo cảm hơn vài phần, thể tử thân phận tôn quý, nhưng không câu nệ tiểu tiết, rất có phong phạm giống Vương gia. ( giống chỗ nào =.= ” . Vương gia các người mở nhon thì có )

Chu Cao Sí ngồi xuống rồi , liền ngẩng đầu nhìn trời, hí mắt từ từ ngĩ , hôm nay thực xanh nha.

Sau khi Chu Lệ cùng Đạo Diễn từ thiện phòng đi ra, chỉ thấy tiểu hài nhi mượt mà trắng nõn ngồi ở cạnh đài hoa sen , ánh mắt loan loan cười , ngửa đầu nhìn bầu trời, một tay còn bưng bát trà, vẻ mặt có chút thanh thản thích ý.

Chu Lệ khoe miệng vi trừu, đây là tiểu hài nhi sao? Toàn bộ đều giống một tiểu lão đầu!

Đạo Diễn nhìn không được ha ha cười, đối Chu Lệ đang khoe miệng vi trừu , nói “Vương gia, thế tử tuy rằng tuổi nhỏ , nhưng rất ổn trọng, không tồi , không tồi !”

Ổn trọng? Chu Lệ chỉ cảm thấy tiểu hài nhi nhà mình có tật xấu thật nhiều!

Chu Cao Sí nhìn mây trắng trên bầu trời đến thành thoi , đỉnh đầu bỗng nhiên có một bóng \*\*\* bao trùm , sững sốt, lập tức chậm rãi buông bát trà, chậm rãi đứng lên, sửa sang lại quần áo một chút, vẻ mặt mới nghiêm nghị , chấp tay nói “Con kiến quá phụ vương. Kiến quá đại sư.”

Đạo Diễn ha ha cười “Thế tử đa lễ .”

Chu Lệ cũng là hừ lạnh một tiếng “Thời điểm không còn sớm , về nhà đi.”

Chu Cao Sí cung kính chấp tay “Dạ!”

Vì thế, phụ tử hai người, một trước , một sau , một đi nhanh , một chạy bước nhỏ ( =) ).

Cuối cùng, khi đi xuống bậc thang , Chu Cao Sí thiếu chút nữa trượt chân một cái, khi mắt thấy sẽ bị lăn xuống , bị hai bàn tay to ôm ngang lấy, sau đó Chu Cao Sí chợt nghe một thanh âm bắt đắc dĩ “Người thực là tiểu bánh bao sao? Lăn xuống từ đây như vậy , sẽ chết !”

“..... Phụ vương.....” Chu Cao Sí thật sự nhìn không được .

“Ta là tiểu bánh bao, ngài là cái gì??” Xong rồi, hần vẫn là nói ra .....

Chu Cao Sí nhìn không được nhắm mắt chờ lửa giận trong tưởng tượng, sau một lúc lâu, lại nghe đến một tiếng cười nhẹ.

Chu Cao Sí nhìn không được vụng trộm mở một con mắt, liếc mắt một cái, chỉ thấy khuôn mặt tuần tú của Chu Lệ đang cười nhẹ, không khỏi sững sốt, lão cha hần..... Thật đúng là dễ nhìn .....

“Đúng vậy, hữu lý!” Chu Lệ mạnh mẽ ôm lấy Chu Cao Sí , vẫn như cũ cười nói “Hiện tại để cho ta là thịt heo ôm tiểu bánh bao người trở về đi!”

Chu Cao Sí khó hiểu, lão cha hần sao không phát hỏa ? Đáy lòng trần trở , lão cha hần sửa tính tình sao ?

Chu Lệ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Cao Sí hoang mang, trong lòng cũng là bắt đắc dĩ, hần sao không phát hỏa? Tiểu tử này lá gan lớn ra a? Cũng dám tranh luận?! Nhưng khi chính mình cúi đầu muốn hung hăng giáo huấn, đã thấy gắt gao nhắm mắt lại, lông mi hơi nhú, vẻ mặt cố gắng bình tĩnh, lại vẫn lộ ra khuôn mặt sợ hãi .....

..... Vì thế, trong lòng liền nhuyễn .

Lại nghĩ tới lời Đạo Diễn , hai trường kiếp nạn.....

Cơn tức không biết sao bắt giác tiêu tan.

Quên đi, có thể tranh luận, cũng coi như tiểu tử này có chút đảm lượng, có chút trình độ . Ân, vẫn là mình sinh hảo a!

Vì thế, Chu Lệ liền ôm tiểu hài tử này về nhà .

Ai kêu tiểu hài tử này tay ngắn chân cũng ngắn đâu? Cũng không cần nó mau , chỉ cần đừng tự làm ngã đến u đầu bản thân là được nha !

Vì thế, nhóm dân chúng Bắc Bình liền nhìn đến, mặt trời chiều ngã về hướng tây, một nam tử hai mươi tuổi anh tuấn cao lớn ôm một tiểu hài tử mượt mà đáng yêu, trên mặt mang theo ý cười đi trên đường ở Bắc Bình .....

Trong lòng đều tán thưởng nam tử tuần vĩ kia, tiểu hài tử đáng yêu kia, lại không biết có phải Yên vương mới đến Bắc Bình cùng con hần hay không nữa .

\*\*\*\*\*

Đợi trở lại Yên vương phủ, Chu Lệ phân phó bày bữa tối.



Chu Cao Sí vừa định đối cha hấn nói cáo từ , Chu Lệ liền xoay người đối hấn thân nhiên mở miệng “Ồ lại cùng phụ vương dùng bữa đi .”

Chu Cao Sí ngẩn ngơ, không phải đâu?

Trong lòng sầu muộn, hấn khẳng định thực khản trương, căng thẳng lên liền ăn không ngon, ăn một lần không hảo , hấn sẽ không thoải mái, không thoải mái, hấn sẽ sinh bệnh .....

Đợi mang lên cơm chiều, Chu Lệ từ trong buồng tắm đi ra, chỉ thấy Chu Cao Sí ngồi ngẩn người trên ghế.

Nhất thời tay ngứa ngáy, bộ dáng tiểu hài tử này ngơ ngác thật muốn niết hai má nha !

“Phụ vương.” Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, tụt xuống ghế , xoay người chấp tay chỉ lễ.

“Ăn, dùng cơm đi.” Chu Lệ trong lòng có chút đáng tiếc, tiểu hài tử này sao không ngẩn người nữa a ?

Đợi Chu Lệ ngồi xuống , Chu Cao Sí mới ngồi , mắt nhìn bàn đầy đồ ăn, so với của mình phong phú hơn, quả nhiên, cha hấn dùng là đồ ăn chính là cùng mình không giống .....

Nhìn cha hấn động đũa , Chu Cao Sí mới chậm cầm lấy chiếc đũa, quét mắt đồ ăn trên bàn, xa nhất là thịt nướng mà hấn thích nhất , đáng tiếc..... Cách mình hảo xa.

Bất quá, hấn cũng không phải tiểu hài tử, nếu ăn không đến thứ mình thích , liền ăn thức ăn bình thường . Gắp một miếng đậu hũ , chậm rãi nhắm nuốt .

Ăn, so với mình bình thường ăn hảo hơn nhiều lắm .

Chu Cao Sí bình thường thích ăn cái gì cũng ăn rất nhiều , nhưng không thích thì không bao giờ thêm chạm đến .

Bởi vì gần nhất vì giảm nhỏ lại bụng bự , lại không dám ăn nhiều lắm.

Bất quá, đậu hũ chắc không có quan hệ đi?

Chu Cao Sí trong lòng vui tươi hơn hờ nghĩ, đang muốn tái động đũa, bỗng cá thịt rớt vô bát hấn , sừng sốt ngẩng đầu, chống lại khuôn mặt mang thần sắc thân nhiên.

Yên lặng cúi đầu, gắp lên thịt bò, trong lòng rầu rĩ, hấn tối không thích , chính là ăn cá.

Chậm rãi bỏ vào trong miệng, cố gắng nhắm nuốt , bỏ qua mùi kia.

Đợi rót cục nhắm nuốt xong, rót cục có thể động đũa hưởng món đậu hũ mình thích , cách cách!

Lại bị bỏ một khối thịt bò.....

Nhìn chằm chằm thịt bò trong bát vài giây, rót cục nhịn không được ngẩng đầu, đã thấy lão cha hấn đem một đĩa đậu hũ từ từ đổ vào bát của mình .....

Chu Cao Sí néo néo chiếc đũa, yên lặng cúi đầu, chậm rãi cắn thịt bò, trong lòng nghĩ, lão cha hấn cũng thích đậu hũ sao ? Đậu hũ thực lạ . Lão cha hấn khẳng định là nóng trong người nên muốn ăn nhạt nha !

Đợi rót cục nhắm nuốt xong thịt bò, cách cách, lại bỏ lại một khối..... Di? Di!!

Ánh mắt Chu Cao Sí lả tả sáng ngời, nhìn chằm chằm thịt nướng trong bát, hấn thích nhất thịt nướng nha! Đang muốn lấy chiếc đũa gắp lên , ngang trời xuất hiện một đôi đũa, cực kỳ rất nhanh gắp đi thịt nướng trong bát hấn !

Hấn giương mắt, chỉ thấy chủ nhân chiếc đũa kia , lão cha hấn, đang tấp tấp cắn thịt nướng .

“.....”

Về sau, tuyệt đối, không cần, tái cùng cha ăn cơm !!

Chu Cao Sí trong lòng thật sự nhịn không được , nếu không phải quy củ trong Yên vương phủ khi ăn cơm chính là không được nói chuyện , lúc này hấn sẽ nhịn không được mà lên tiếng .

Cúi đầu, cố gắng bôi bôi cơm trong bát , cũng không tái huy chiếc đũa, trong lòng nghĩ, trở về nhất định phải nói sáng mai Hiểu Cầm làm giáo tử ( lạp xướng ) ăn !

Hắn muốn ăn thịt heo giáo tử !

Nhưng khi Chu Cao Sí đang lâm vào buồn đau , một mâm thịt nướng cùng một đĩa đậu hũ nóng hầm hấp để trước mặt hắn , rõ ràng là đồ mới làm .

Hắn ngẩng đầu, nhìn thịt nướng cùng đậu hũ trước mắt đang bốc khói hôi hổi , quay đầu nhìn về phía lão cha hắn.

“Từ từ ăn! Ăn xong rồi đi đến thư phòng. Phụ vương có việc nói với ngươi.” Chu Lệ đứng dậy, vỗ vỗ Chu Cao Sí , cười cười nói, thấy ánh mắt Chu Cao Sí nháy mắt sáng ngời, lại nhìn không được ác ý cười, cúi đầu, trạc trạc bụng nhỏ của Chu Cao Sí , thấp giọng nói, “Sáng mai không biết nơi này có thể bự thêm một vòng không nha ?”

Chu Cao Sí nhất thời cúi xuống , 7 phần hảo cảm đối với lão cha của mình nay giảm còn có năm .

Cha hắn nha ... thật khoái kích người khác !

Bất quá....., quay đầu đối với thịt nướng , ánh mắt thẳng lượng, khó được lão cha cho ăn thịt nướng , dù thế nào cũng không buông tha nha.

Vì thế, khi Chu Lệ ở thư phòng đối quyển sách thứ hai , rốt cuộc cũng thấy được tiểu hài tử nhà hắn

Nhìn cái bụng tròn tròn bự bự , lắc lắc lúc lúc , nhoáng lên một cái nhoáng lên một cái đi vào . về mặt Chu Cao Sí cố tình một bộ nghiêm nghị, khóe miệng Chu Lệ giật giật , quả nhiên! Hắn sẽ không nên nhất thời mềm lòng gọi người làm thêm đậu hũ cùng thịt nướng !

“Không biết phụ vương gọi con tiến đến là chuyện gì?” Chu Cao Sí nhìn biểu tình Chu Lệ âm trầm, trong lòng không khỏi có chút khẩn trương.

“Ngươi –” Chu Lệ có chút căm tức, muốn hung hăng mắng mắng, lại nhìn đến tiểu hài tử hơi hơi lui đầu , lại không biết mở miệng như thế nào.

Chỉ có thể tức giận nói “Lại đây!”

Chu Cao Sí bị kiềm hãm, trong lòng không nghĩ đi qua nha, lão cha hắn đang muốn phát tác nha, nhưng khi Chu Lệ mị hí mắt, từng bước một chậm rãi đi qua.

Trong lòng thở dài, sao cha hỉ nộ vô thường như thế cơ chứ ?

Nhưng đi được vài bước , đã bị Chu Lệ không kiên nhẫn đi nhanh qua ôm lấy một phen.

Chu Cao Sí trong lòng giật mình.

Nhưng ngay sau đó đã bị đặt ở trên bàn , sau đó cách tay to ở trên bụng nhẹ nhàng xoa xoa .

“Cha?” Chu Cao Sí theo bản năng khó hiểu ra tiếng.

“Hừ! Không nhu nhu, buổi tối ngươi khẳng định tiêu chảy! Ngươi là mấy chục năm rồi không ăn thịt nướng sao ?! Sao ăn uống lại không kiềm chế như thế ?” Chu Lệ thấp giọng trách mắng.

Chu Cao Sí sắc mặt ửng đỏ.

Chu Cao Sí tự nhận mình là đại thúc nha , lúc này trong lòng thập phần xấu hổ. Hắn thật đúng là nhất thời hưng phấn mà ăn quá chén .....

## 10. Chương 10: Cao Sí Đọc Sách

Tự nhận mình là đại thúc , Chu Cao Sí cuối cùng vẫn là không chịu nổi trên mặt kia không ngừng bốc lên nhiệt , nột nột mở miệng “Cha, con tốt lắm.....”

Chu Lệ nhìn Chu Cao Sí liếc mắt một cái, hừ lạnh một tiếng “Lần sau nhìn người còn dám ăn như thế nữa không !” Dứt lời, nhin không được néo tiểu bụng bự nộn nộn trên tay một phen .

Tiểu tử này nhỏ như vậy mà bụng lại bự như thế là sao nha ? Ngày mai bắt đầu hảo hảo luyện võ!

Chu Cao Sí chột dạ, làm người từ cái chết sống lại , đã từng là người thành gia lập thất , có vợ sinh con rồi , Chu Cao Sí đối với bản thân thế nhưng ngăn không được dụ dỗ từ thịt nước , lại còn ăn không kiềm chế được , quả thực xấu hổ mà ! Hơn nữa..... Còn bị người trước mắt này rõ ràng đã có ba đứa con còn làm việc thập phần không uy nghiêm , thập phần không nghiêm túc , cũng là cha hấn , sờ sờ vào bụng nhỏ !

Vì thế, khi cha hấn buông ra , Chu Cao Sí quy củ đi xuống bàn dưới . Buông hai tay đặt hảo .

Chu Lệ xoay người ngồi vào ghế trên, chỉ thấy Chu Cao Sí một bộ nghiêm túc , trong lòng buồn cười, nhưng trên mặt cũng uy nghiêm gặt đầu “Ân, như vậy là được rồi! Sí nhi nhớ kỹ, làm việc không thể quá độ. Hiểu chưa?”

Chu Cao Sí nghiêm nghị cung kính chấp tay “Con ghi nhớ lời cha dạy bảo!”

“Sáng mai bắt đầu, cùng cha luyện võ. Nhớ kỹ thời gian, giờ mẹo đi đến chỗ cha , biết không?”

Ánh mắt Chu Cao Sí sáng lên chút rồi liền biến mất .

Thật sự, cần, cùng, cha, cùng nhau, luyện, võ sao?

Trong lòng Chu Cao Sí đủ loại bất mãn .

Chu Lệ sâu sắc phát hiện Chu Cao Sí trong nháy mắt sa sút tâm tình, hí mắt, tiểu tử này nhìn qua giống như là không muốn nha?

“Sí nhi nên nói ra suy nghĩ của mình đi ?” Chu Lệ xoay người, cúi đầu, trên mặt tươi cười rất là hiền lành “Nói ra, cha nghe một chút.” Dừng một chút, lại từ ái bổ sung “Chỉ cần người nói có đạo lý, cha sẽ nghe.”

Nhìn chằm chằm Chu Lệ hiền lành tươi cười, Chu Cao Sí chỉ cảm thấy da gà trên lưng đều nổi lên khiêu vũ .

Vì thế, mặt mày nhất loạn, nhếch miệng cười, rất là đáng yêu, thanh âm nhu nhu mở miệng “Sí nhi thật cao hứng, có thể cùng cha tập luyện .”

Chu Lệ bị kiềm hãm, tiểu hài tử này sao cười đến như vậy , làm cho người ta..... Muốn hung hăng xoa bóp!

Chu Lệ tươi cười lớn hơn nữa , cũng có chút dữ tợn, vươn hai tay, liền trái lồi phải kéo da mặt Chu Cao Sí , cười nói , thanh âm ôn nhu “Sí nhi , không có người với người nói qua, nói xạo không phải hảo hài tử sao?”

“Cha, con muốn cùng cha luyện võ”

“Nga.....”

“Cha..... Sí nhi không muốn luyện võ!”

“Hừ.” Chu Lệ hừ lạnh, buông tay ra , không biết vì sao, hấn chính là không thích tiểu hài tử này ở trước mặt hấn cười giả đến như vậy, còn nói lời nói dối!

Dám ở trước mặt Chu Lệ hấn nói dối?! Muốn chết sao?!

“Vì cái gì?” Chu Lệ nhướng mày hỏi. Hấn thích vũ đao lộng bông, con của hấn thế nhưng không thích?!

Vẻ mặt Chu Cao Sí còn thực nghiêm túc “ Cha, con chính là không thích. Không có lý do gì.”

Chu Lệ chậm rãi ngồi thẳng , nhìn chằm chằm Chu Cao Sí , không có lý do gì?

Nhưng thấy tiểu hài tử thực thân nhiên nhìn thẳng hai mắt của mình, có một cỗ hương vị không úy kỵ, ân, không tồi , có khí phách , quả nhiên là con mình.

“Sí nhi , ngươi có hay không nghĩ tới, nếu ngày nào đó ngươi lại gặp được tình huống ngày ấy, lại gặp được lang hay lão hổ gì đó , cha không ở bên cạnh ngươi? Ngươi làm sao bây giờ? Ngoan ngoan chờ bị ăn sao?” Chu Lệ thân nhiên nói.

Chu Cao Sí nao nao.

Mấy vấn đề này..... Hắn tựa hồ chưa từng nghĩ tới.

“Luyện võ không phải để ngươi đi đánh nhau, cũng không phải cần ngươi đi đánh giặc. Cha thăm nghĩ ngươi có thể có một chút năng lực tự bảo vệ mình như vậy, tương lai, cha không ở bên cạnh ngươi , ngươi có thể tự bảo hộ chính mình. Thậm chí, có thể bảo hộ người nhà của mình, tỷ như mẫu phi ngươi, bọn đệ đệ của ngươi.”

Chu Cao Sí cúi đầu, có chút đăm chiêu.

Hắn ở hoàng tuyền lộ đi quá xa, bị mất thiệt nhiều trí nhớ. Bài xích võ nghệ như vậy vì nguyên nhân gì , chính hắn cũng không biết, cho nên hắn trả lời cha , nói rằng “Không có lý do gì”.

Nhưng nay nghe cha nói đến, có đạo lý nha.

Chu Lệ kiên nhẫn chờ Chu Cao Sí cúi đầu suy nghĩ sâu xa, khóe miệng không khỏi gợi lên tươi cười.

Hắn thích đứa con này . có gan phản bác hắn, hơn nữa cùng mình có cùng một ý nghĩa , có ý tứ! Quả nhiên, hắn trước kia đã xem nhẹ đứa con này rồi .

Chu Cao Sí ngẩng đầu, nhìn thẳng Chu Lệ , còn nghiêm túc nói “Cha, con sẽ hảo hảo luyện .” Do dự một hồi, Chu Cao Sí vẫn là nho nhỏ mở miệng “Nhưng là cha, con muốn cùng Trương Ngọc sư phó học.....”

Chu Lệ không hờn giận, trừng mắt “Làm sao ? Cha dạy ngươi không tốt?”

Chu Cao Sí lắc đầu, rất nghiêm túc nói “Có thể cùng cha luyện võ là vinh hạnh của con, nhưng là, cha công vụ bận rộn, con không dám làm cho cha quá mức vất vả.”

“Nga.....” Chu Lệ chậm rãi kéo dài ngữ điệu, tựa tiểu phi tiểu mở miệng “Nhưng mà , Sí nhi đại khái không biết đi, ngày mai bắt đầu, sư phó Trương Ngọc của ngươi sẽ đi ra ngoài làm việc .” Cúi đầu nói nhỏ “Hơn nữa Sí nhi không phải đã sớm biết sao? Cha mỗi ngày đều đúng giờ mẹo đi luyện võ ..... cho nên, dạy ngươi luyện võ, kỳ thật bất quá là cha thuận tiện làm thôi , Sí nhi không tất phải lo lắng cha có mệt hay không nha .”

Trong lòng Chu Cao Sí nhất thời thành biểu cảm mặt khổ qua .

Trương Ngọc sư phó tuy rằng thực nghiêm túc , kỳ thật thực ôn nhu .....

Ít nhất hắn đối Trương Ngọc sư phó mà nói , cũng là thế tử nha.

Nhưng nếu là cha .....

Trong lòng Chu Cao Sí bắt đầu nghĩ đến đủ loại tình huống có khả năng phát sinh. Quyết định trở về kêu Hiếu Cẩm chuẩn bị tốt thuốc mỡ!

Thấy Chu Cao Sí không dám nói nữa , Chu Lệ vừa lòng vỗ vỗ đầu Chu Cao Sí , mở miệng nói đến trọng điểm đêm nay “Ngày mai bắt đầu, Đạo Diễn đại sư sẽ tới giảng bài cho ngươi, ngươi nên lắng tai nghe giảng, hiểu chưa?”

Chu Cao Sí thoáng một cái , mắt sáng rực lên.

Nhưng Chu Lệ đã có chút không quá thích ! Đứa con này sao khi nghe thấy cùng mình luyện võ thì biểu tình âm đạm . Vừa nghe đến Đạo Diễn , mắt liền sáng!

“Sí nhi , đọc sách tuy rằng cần để ý, nhưng ngươi phải biết rằng, có rất nhiều đạo lý không phải trong sách có thể giải được, càng nhiều chuyện tình cần ngươi rời đi sách vở mà học tập. Hiểu chưa?” Chu Lệ nói lời thâm thía.

Chu Cao Sí rất là đồng ý gật đầu “Con hiểu được.”

Chu Lệ vừa lòng gật đầu. Đưa tay qua muốn chạm vào đầu Chu Cao Sí , Chu Cao Sí lại cố gắng mở to mắt, mở miệng hỏi “Cha, Đạo Diễn đại sư sẽ luôn luôn dạy con đọc sách sao ?”

Thấy ánh mắt Chu Cao Sí che dấu không được chờ mong cùng lóe sáng. Chu Lệ không thể nhịn được nữa, chụp quá đầu nhỏ, hung hăng gõ Chu Cao Sí một cái “Nghĩ đến mĩ! Đạo Diễn đại sư hẳn là hòa thượng, hòa thượng trong miếu đầu!”

Chu Cao Sí ôm đầu, khó hiểu, cha hẳn sao cứ gõ đầu hẳn a. Tiểu hài tử muốn lớn nhanh là không thể gõ đầu nha ! Chu Cao Sí trong lòng bất mãn , hẳn đời trước béo như vậy sẽ không phải là bị cha hẳn gõ đầu đến ngốc , rồi kết quả liều mạng ăn đến béo chứ ???

Nghe Chu Lệ nói như vậy, trong lòng Chu Cao Sí bất mãn , lại thật sự chịu không nổi “Bạo lực” cha hẳn luôn áp dụng , nhịn không được nói lại câu “Vậy thì con đến chỗ hẳn đọc sách cũng giống nhau a.”

Chu Lệ nổi giận.

Vì thế, Trương Ngọc cùng Chu Khả đang canh ở cửa , chợt nghe đến bên trong thư phòng truyền ra một trận tru lên.

\*\*\*\*\*

Ghé vào trên giường, Chu Cao Sí thở dài.

Hôm nay..... Thật sự là mất hết mặt mũi .

Sống hai đời người , thế nhưng bị..... Đánh đòn .....

Hẳn nói câu kia dễ chọc người sinh khí thế sao ? Chu Cao Sí thật sự đối hành vi của cha hẳn là thập phần khó hiểu .

Hoàn hảo, cha hẳn coi như đau lòng con, Chu Cao Sí bị đánh mông sau một chút, vội vàng không để ý mặt mũi tru lên , cha hẳn mới buông tha hẳn. Nhưng là hung hăng giáo huấn một chút.

Đạo Diễn đại sư nếu không thể rời đi Quốc Khánh Thọ tự , hẳn đi cũng giống nhau a. Cha hẳn sinh khí cái gì ?

Cũng không phải xuất gia làm hòa thượng!

Chu Cao Sí cân nhắc đã lâu, vẫn là không nghĩ ra rốt cuộc có chuyện gì đáng giá để cha hẳn tức giận, rõ ràng buông tha cho. Xoay người. Ôm lấy chăn, nhắm mắt lại, ngủ.

\*\*\*\*\*

Hôm sau.

Chu Cao Sí giờ mẹo rời giường, quả nhiên bị cha hẳn ép buộc một chút, đầu tiên là đứng trung bình tấn, lại cầm roi uy hiếp hẳn chạy bộ, nhưng là, hẳn thật sự chạy khó khăn a.

Hoàn hảo, hoàn hảo, cha hẳn chính là uy hiếp, không lấy roi thật sự quát hẳn.

Càng thêm may mắn là, Chu Khả chạy tới nói có chuyện gấp. Vì thế hẳn được thả trở về.

Lau mồ hôi , Chu Cao Sí nhìn theo cha đã đi xa, mới nhẹ nhàng thở ra.

Chấp hai tay sau lưng, lắc lư từng bước một trở về Thính Đào viện .

Tắm rửa xong. Chu Cao Sí cầm bát trà ngồi ở cửa uống trà, rất là thoải mái tự tại. Thời điểm Đạo Diễn tiến vào Thính Đào viện , chỉ thấy bộ dáng này của Chu Cao Sí , không khỏi sửng sốt .

Nhưng thật ra Chu Cao Sí thấy Đạo Diễn, nhân tình sáng lên, lập tức hí mắt cười, tươi cười ôn hòa. Xứng với khuôn mặt trắng nõn đáng yêu, rất là chọc người đau tích.

Đạo Diễn mỉm cười, hai tay tạo thành chữ thập “Đạo Diễn kiến quá thể tử.”

Chu Cao Sí chậm rãi buông bát trà, đứng dậy, chậm quá vỗ vỗ bụi đất trên người, mới chấp hai tay sau lưng đi đến trước mặt Đạo Diễn. Đầu tiên là hai tay chấp thành chữ thập, cười tủm tỉm nói “Chu Cao Sí kiến quá đại sư.” Tiếp theo, lại chấp tay xoay người chỉ lễ “Đệ tử Chu Cao Sí kiến quá lão sư.”

Đạo Diễn ngăn ra.

Lập tức gạt đầu, trong lòng thán phục, quả nhiên không hổ là kỳ lân sao? Trĩ linh ( trẻ con ) , cũng đã trí tuệ như thế. Lại nhân hậu thân thiện như thế.

Cung kính đáp Chu Cao Sí một cái lễ “Thế tử đa lễ .”

Chu Cao Sí mặt mày loan loan cười.

\*\*\*\*\*

Đi vào thư phòng Thính Đào viện .

Đạo Diễn quét mắt sách vở trên bàn, đều là bộ sách thiên tự văn .

Chờ Hiểu Cầm dâng trà cùng điểm tâm, rồi lui ra, đóng lại cửa phòng , Đạo Diễn mở miệng hỏi “Thế tử muốn học cái gì?”

Chu Cao Sí ôn hòa cười, nhìn Đạo Diễn, nhẹ giọng hỏi “Lão sư có thể dạy ta cái gì?”

Đạo Diễn mỉm cười “Bần tăng có thể dạy thế tử có 3 quyển sách.”

“3 quyển nào ?”

“Thượng nhân, trung thượng nhân, trung nhân .”

Chu Cao Sí sững sốt, hòa thượng .....

Đạo Diễn nhìn chằm chằm Chu Cao Sí , mỉm cười “Thế tử muốn học loại thế nào?”

Chu Cao Sí vẻ mặt nghiêm túc, gắt gao nhìn chằm chằm đạo diễn.

Thượng nhân? Người trên vạn người ?

Trung thượng nhân? Đại quan?

Trung ? An phận thủ thường làm người thường?

Khi ngày đó , nghe hòa thượng này ở Quốc Khánh Thọ tự ngay thẳng nói xong , cảm thấy hòa thượng này kiến thức bất phàm, lại không câu nệ nê hậu thế tục, vốn tưởng rằng là một vị thầy tốt bạn hiền, không nghĩ tới, hòa thượng này , ngực mang dã tâm! Hôm nay người này là bề trên ! Ý tứ của hòa thượng này là gì ?! Cha hấn..... Biết chưa.

Lấy cha hấn khôn khéo cùng đa nghi , sao lại làm cho người không rõ gốc gác tâm tư tiếp cận mình ?

Như vậy..... cha hấn.....

Chu Cao Sí chỉ cảm thấy trong lòng trầm xuống.

Sau một lúc lâu, Chu Cao Sí mới ôn hòa cười “Lão sư, ta muốn học trung nhân .”

Đạo Diễn có chút ngoài ý muốn “Vì sao? Thế tử vì sao muốn học trung nhân .”

Chu Cao Sí cười tủm tỉm mở miệng “Không vì cái gì nha, chính là đệ tử cảm thấy, ‘ trung nhân ‘ sẽ dễ dàng .” Dứt lời, có chút ngưng ngừng vò đầu “Đệ tử có vẻ lười.”

Đạo Diễn bình tĩnh nhìn Chu Cao Sí , sau một lúc lâu, cất tiếng cười to “Hảo! Ha ha ha ha! Vương gia quả nhiên phúc khí, có thể có được thế tử!”

Chu Cao Sí tâm đầu nhất chiêu, làm sao vậy?

Biết thượng nhân ý gì, cũng biết ý trung thượng, cho nên cố ý lựa chọn trung nhân sao ? Trung nhân nhìn như thấp nhất , nhưng thiên hạ này nhiều nhất chính là trung nhân . Mà , thượng nhân cũng hảo , trung thượng cũng thế, cũng không phải từ giữa những kẻ trung nhân mà vượt lên sao ? Đương kim hoàng thượng

năm đó cũng bắt quá là một người ‘ trung nhân ‘ , lại được thiên hạ. Mà hấn , Đạo Diễn lúc đó chẳng phải cũng là trung nhân sao , nhưng vài năm sau lại như thế nào? Thế tử vừa mới nghe xong tên tam thư, liền gắt gao theo dõi hấn, rõ ràng là hiểu được ý tam thư này, đôi mắt lộ vẻ cảnh giác, xem ra cũng là lo lắng xem mình thế nào . Thế tử xuất thân đã là trung thượng, cho nên hấn có khả năng chọn cũng chỉ là thượng nhân cùng trung nhân . Thượng nhân không thể chọn , cũng không dám chọn , nếu hấn là tiểu đồng bảy tuổi, lại là xuất thân thế tử như vậy , sợ sớm đã chọn thượng nhân, nhưng thế tử lại chọn trung nhân .

Ha ha, thế tử quả nhiên có ý tứ!

Cười rồi , Đạo Diễn nhìn chằm chằm Chu Cao Sí , cung kính chỉ lễ “Thế tử, hôm nay, bần tăng sẽ đem sở học giáo hậu thế tử!”

Chu Cao Sí ngẩn ra. Trong lòng sàu mi khổ kiếm, hấn cũng không muốn có một lão sư bao hàm dã tâm nha!!

## 11. Chương 11: Cao Sí Đọc Sách [ Nhị ]

Đợi tiễn bước Đạo Diễn , Chu Cao Sí nhìn trời, ráng màu đầy trời, loại sắc trời này thật sự là không tồi .....

Nhưng.....

Chấp hai tay sau lưng , lắc đầu than nhẹ, sắc trời mỹ hảo như thế, đáng tiếc tâm tình lại nặng nề , không tốt, không tốt.

Một bên chậm quá tiêu sái quay về , một bên trong lòng sàu khổ nghĩ, thực rõ ràng hấn không hề thất lễ với vị hòa thượng lão sư kia , thế mà vừa mới hòa thượng kia lại cho hấn vấn đề giải quyết gì đâu nha ?

Hấn không thể tưởng được, hấn cũng không đắc tội gì với hòa thượng , vậy mà hòa thượng cho hấn vấn đề lại là –

“Thỉnh thế tử trả lời bần tăng một vấn đề, làm sao để giải quyết vấn đề vào mấy ngày gần đây , dân chúng ở biên cảnh Bắc Bình bị Thát Tử xua đuổi ?”

“.....”

Lão sư, đệ tử Chu Cao Sí năm nay mới bảy tuổi nha!!!

“Lão sư, đệ tử không biết.” Hấn cung kính chấp tay , áy náy nói, trên mặt vừa đúng vẻ xấu hổ.

Đạo Diễn này không hề thất thố mà lại ha ha cười “Không quan hệ, thế tử đêm nay hảo hảo ngẫm lại, ngày mai bần tăng lại đến.”

Chu Cao Sí trong lòng nhất thời vô lực. Sống hai đời người , sao lại đối mấy vấn đề này không biết? Hiện tại trong đầu hấn còn có mấy chục loại phương pháp nha, nhưng mà vấn đề là, hấn hiện tại, bảy tuổi! Bảy tuổi! Bảy tuổi nha đại sư! Không phải mười bảy tuổi nha!

Người..... Sao có thể hỏi vấn đề này chứ ? Mà hấn sao có thể trả lời vấn đề này? Dùng mấy chục loại phương pháp trong đầu hiện tại trả lời sao ? Vậy hấn phỏng chừng ngày mai lại phải đi lại hoàng tuyền lộ ! Đa trí gần yêu nha! Hấn không muốn bị cha hấn đem trở thành quái vật nha.

Không trả lời? Hấn trong lòng lắc đầu cười khổ, lão sư này của hấn sẽ nghĩ rằng hấn che dấu bản thân , lại càng rước lấy tò mò .

Mà, lại nhìn vấn đề đặc biệt của lão sư hòa thượng , này, thực rõ ràng đem hấn trở thành thượng nhân để giáo dục .

Nhưng mà hấn không muốn nha, loại chuyện này rất nguy hiểm a , nếu đem Yên vương phủ bọn họ chính đến xong đời thì làm sao bây giờ?

Còn có.....lão cha hấn, sẽ không phải là cùng một giuộc với hòa thượng này chứ ?

Trong lòng Chu Cao Sí buồn rầu hoang mang, chấp hai tay sau lưng, cúi đầu cũng chỉ cố phiền não rồi, chậm quá từng bước một . Phía sau đi theo là A Quý vừa tới bên người hắn.

A Quý nhìn Chu Cao Sí chậm quá tiêu sái , cũng chỉ hảo chậm rãi tiêu sái . A Quý nhìn chằm chằm bộ pháp Chu Cao Sí chậm quá, trong lòng cảm thấy thế tử đi chậm như vậy cũng không tồi , ít nhất sẽ không ngã sấp xuống.

Nhưng ý tưởng vừa mới của A Quý liền rớt xuống đất , bính –

A Quý ngẩn ngơ.

Chu Cao Sí cúi đầu chỉ lo phiền não , không có nhìn đến cây cột trước mắt, liền chậm rì rì đập vào .

Lấy lại tinh thần , A Quý vội vàng chạy tới, ngồi xổm xuống “Thế tử, ngài không có việc gì đi?”

Chu Cao Sí nhu nhu cái trán, chậm rãi lắc đầu “Không có việc gì.” Trong lòng cũng thực là xấu hổ, hẳn suy nghĩ đến rất xuất thần .

A Quý cẩn thận xem xem điểm hồng trên trán Chu Cao Sí , trong lòng nghĩ đến, hoàn hảo, thế tử đi đường cũng chậm, như vậy có đập vào cột cũng sẽ không đau .

“Chúng ta đi thôi.” Chu Cao Sí một bên nói, một bên tiếp tục chằm chập xoay người , trong lòng nghĩ, hoàn hảo, không bị cha thấy, bằng không khẳng định đã bị cha cười nhạo .

Vừa định băng qua hành lang, bỗng nhiên truyền đến thanh âm oa oa khóc lớn. Chu Cao Sí bỗng nhiên đặt chân bước, thanh âm này hình như là Cao Hú ?

“Thế tử, là thanh âm của nhị thiếu gia.” A Quý xoay người cúi đầu đối Chu Cao Sí nói.

“Chúng ta đi qua xem.”

Đợi theo tiếng chuyển quá một vòng rẽ , đi vào hoa viên, liền gặp Chu Cao Hú ngồi xổm trên đất oa oa khóc lớn . Chung quanh nha hoàn đầy tớ đều ngồi xổm xuống , liềm mạng hồng . Cách đó không xa còn đứng một cô nương ước chừng mười tám , mười chín , bộ dáng xinh đẹp , nhưng tựa hồ rất là ngạo khí .

Chu Cao Sí hơi hơi ninh mi, cước bộ hơi chút nhanh hơn đi qua, nhưng vì thói quen chậm rãi đi đường của Chu Cao Sí nên cũng không tăng là bao nhiêu , vì thế, liền nhoáng lên một cái , tiêu sái lại đây . Nha hoàn đầy tớ vừa thấy Chu Cao Sí , đều cung kính hành lễ.

Chu Cao Sí khẽ gật đầu, tùy ý phát tay, ý bảo bọn họ đứng dậy, sau đó mình chậm rãi ngồi xuống .

Nhưng vừa ngồi xuống , cái cô nương mười tám , mười chín tuổi kia liền xì một tiếng , nở nụ cười “Này , tiểu hài tử hảo béo a!”

Loảng xoảng ! Chu Cao Sí tâm đều nhất thời nứt ra , trong đầu quanh quẩn xung quanh từ “Hảo béo hảo béo hảo béo hảo béo.....”

Cố gắng hít vào một hơi, Chu Cao Sí chậm rãi hoàn hồn, không có ngẩng đầu nhìn cô nương không biết tốt xấu kia , thế nhưng dám chạm đến sự thật mà hắn không dám đối mặt , ngược lại , vẻ mặt cười tủm tỉm , cúi đầu hỏi “Cao Hú vì sao ở khóc? Phụ vương không phải nói sao? Nam nhân không thể động cái liền khóc .”

Chu Cao Hú khịt khịt mũi , nhìn về phía Chu Cao Sí cười tủm tỉm, nức nở mở miệng “Ca ca, nàng đánh ngã ta cũng không giải thích!”

“Uy! Tiểu tử ngươi có thể nói chuyện cho rõ hay không ! Rõ ràng là ngươi đi đường không mang theo mắt !” Tiểu cô nương mười tám tuổi cảm giận nói , thậm chí khinh thường quay đầu.

Chu Cao Sí vẫn như cũ cười tủm tỉm nhìn về phía Chu Cao Hú , không để ý đến cô nương kia, từ từ mở miệng “Cao Hú , nàng đương nhiên sẽ không giải thích với ngươi .”

Chu Cao Hú khịt khịt mũi “Vì cái gì? Ca ca, ta làm sai ?”

“Cao Hú không có làm sai, chính là đụng phải ngươi không phải một người , là một đầu trư.” Chu Cao Sí thu hồi tươi cười, nghiêm túc mở miệng nói.



Nhất thời, một mảnh im lặng.

Chỉ có Chu Cao Sí thực nghiêm túc tiếp tục giảng giải nói “Cho nên, trư, là sẽ không giải thích với người, bởi vì nó sẽ không nói. Hiểu chưa? Cao Hú.” Chu Cao Sí nâng lên tay nhỏ bé ngăn ngùn mập mập không công nộn nộn, sờ sờ đầu Chu Cao Hú.

Chu Cao Hú lẳng lẳng nhìn nhìn Chu Cao Sí, lại quay đầu nhìn nhìn cô nương kia đã đỏ mặt lên, vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ “Nga, nàng chính là thứ mà Tiểu Tước nói, yêu quái biến hình người nha!”

Chu Cao Sí ha ha cười, chậm rãi gật đầu “Cao Hú thật thông minh, nhanh như vậy liền hiểu được.”

“Người, người, người tiểu tử mập mập vũ nhục người!”

Khi mọi người tiếng kinh hô, cô nương kia thế nhưng vọt lại đây, lại đem Chu Cao Sí đá ngã xuống đất!

“Thế tử!” A Quý nhanh tay lẹ mắt một phen ôm lấy Chu Cao Sí, tránh khỏi cái thứ hai.

Chúng nha hoàn phục hồi tinh thần lại vội vàng chạy lên che lấy, ngăn cản cô nương kia, mà cô nương kia khí giận vẫn như cũ, muốn nhắc chân đá Chu Cao Sí.

Chu Cao Sí nhịn không được nhíu mày, thất lũng, giống như bị đá đến.....vỗ vỗ tay A Quý, thấp giọng nói “Phóng ta xuống dưới.”

“Thế tử?!” A Quý vừa vội vừa tức “Tiểu nhân đi nói cho Vương gia.”

“Không chuẩn!” Chu Cao Sí nghiêm túc trừng mắt “Còn không mau phóng ta xuống dưới!”

A Quý bất đắc dĩ, đành phải buông Chu Cao Sí.

Chu Cao Sí đứng vững sau, nhu nhu thất lũng, nha, rất đau nha. Xem xem còn dùng sức trừng hấn, hấn mắng cô nương, Chu Cao Sí nhịn không được lắc đầu, dám ở vương phủ không kiêng nể gì như vậy, thuyết minh lai lịch không nhỏ, hơn nữa thân quần áo này ..... Cũng không phải người thường.

Nhưng là..... người tái quậy thì cứ quậy đi, bất quá nên nhớ đây là nhà của bọn hấn. Ông nội hấn hình như kêu hoàng đế đi! Đương nhiên..... Trừ phi, này cô nương cùng tổ tông với mình, nếu thật sự là như vậy, Chu Cao Sí bất mãn trong lòng!

Vậy nàng thật đúng là trư [ chu ]!

Chậm rãi đi đến bên người Chu Cao Hú, thấy Chu Cao Hú bị dọa khóc, liền cau mày chậm rãi ngồi xổm xuống trấn an.

Như vậy một hồi nháo, nha hoàn đầy tớ nhất gan, thông minh đều đã sớm lặng lẽ chạy tới nói cho Khả quân sự.

Vì thế, khi Chu Cao Sí ngồi xổm xuống trấn an, Yên vương phi Từ thị cũng đã chạy lại đây.

Gặp Chu Cao Hú ở khóc, Từ thị trong mắt hiện lên đau lòng, cũng là hướng cô nương đi đến.

“An Bình công chúa, ngài đây là làm sao vậy? Là Cao Hú cùng Cao Sí bướng bỉnh, nhạ ngài?” Từ thị mặt mang cường cười, nói.

Chu Cao Sí trong lòng im lặng, công chúa.....

“Hừ!” An Bình công chúa hừ lạnh một tiếng, xoay người đối Từ thị ủy khuất mở miệng nói “Tứ hoàng tẩu, ngài cũng biết, An Bình khó được có thể ra cung một chuyến, lần này thật vất vả cầu phụ hoàng, để cho phụ hoàng phóng ta đi ra ngoài vài ngày, vốn nghĩ, tứ hoàng tẩu ngài hòa ái dễ gần, lại đau An Bình, nghĩ đến ở vài ngày, nhưng là người xem xem, An Bình bất quá là ham phong cảnh vương phủ xinh đẹp, nhất thời thất thần, liền quên xem đường, không cẩn thận đụng ngã tiểu cháu Cao Hú, nhưng là, nhưng là ta thật sự không phải cố ý a.....” An Bình nói xong, liền khóc lên.

Chu Cao Sí nhịn không được cúi đầu, đầu đi khóe miệng run rẩy.

Cái này gọi là An Bình ..... Thật sự là lợi hại nha.

“Tiểu tử này, tiểu hài tử này liền mắng chửi người!!” An Bình ủy khuất lau nước mắt , chỉ vào Chu Cao Sí rồi trờu khóc thút thít “Hắn thế nhưng mắng ta! Ngay cả phụ hoàng cùng mẫu hậu cũng không từng mắng quá ta, hắn cũng dám mắng ta?!”

Từ thị trấn an nói “Công chúa, ngài đừng khóc a.” Lại quay đầu đối Chu Cao Sí cả giận nói “Người , đứa nhỏ này còn không lại đây cấp công chúa giải thích?!”

Chu Cao Sí trong lòng thở dài, chậm rãi thẳng đứng dậy, nhưng vẫn đứng đó , liền nhin không được nhưu mà, thất lưng, đau quá.....

Mà đúng lúc này, một thanh âm trầm thấp vang lên “Chậm đã!”

Chu Cao Sí theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy lão cha hắn mặt âm trầm, đi nhanh mà đến.

Chu Cao Sí trừng mắt nhìn. Cha?

Còn chưa hiểu rõ lão cha hắn sao lại đến đây , ngay tại nha hoàn đầy tớ tùy tùng liên can đều quỳ sát hành lễ, Chu Cao Sí bỗng nhiên đã bị một bóng râm bao lại , ngay sau đó, đã bị ôm lấy.

“Phụ vương?” Chu Cao Sí khó hiểu.

Chu Lệ ôm lấy Chu Cao Sí , âm trầm xoay người, lạnh lùng mở miệng “An Bình, ta nơi này cũng không phải là kinh thành, lại càng không là hoàng cung, người muốn đá liền đá , muốn đụng người liền đụng người sao ?!”

An Bình công chúa bị kiềm hãm, ủy khuất làm nũng nói “Tứ ca, rõ ràng là hắn đắc tội ta!”

Chu Lệ cười lạnh “Ta dưỡng con , ta hiểu rõ , là hắn đắc tội người, cũng là người đắc tội hắn, trong lòng người cũng hiểu rõ, nhưng người nếu là muốn con ta nhận lỗi với người , không có cửa đâu!” Dứt lời, quay đầu đối Từ thị , thản nhiên mở miệng nói “Hú nhi bị đụng có thể bị thương , người mang Hú nhi đi xuống nhìn xem, lão Trần đã đi thỉnh đại phu , đợi ta cho hắn xem xong Sí nhi , sẽ kêu hắn đi qua.”

Từ thị vừa nghe, bước lên phía trước từng bước, thân thiết hỏi “Sí nhi làm sao vậy?”

Chu Cao Sí ha ha ngây ngô cười, vội vàng trấn an nói “Mẫu phi đừng lo lắng, Sí nhi chỉ là bị đá một chút, không có việc gì .”

Từ thị vừa nghe, sắc mặt trầm xuống, hơi hơi gật gật đầu, sờ sờ đầu Chu Cao Sí , lại xoay người ôm lấy Chu Cao Hú còn nức nở, xoay người đối An Bình lạnh lùng nói “Công chúa, thiệp thân còn có chuyện quan trọng, trước hết cáo từ .”

Mà Chu Lệ ôm Chu Cao Sí sớm đã xoay người đi nhanh .

Còn lại An Bình công chúa hung hăng dậm chân.

Chu Cao Sí một đường lén nhìn sắc mặt lão cha, lão cha hắn vừa mới nói một câu “Ta dưỡng con , ta hiểu rõ ”, lúc này trong đầu còn đang không ngừng vọng lại .....

Loại cảm giác được tín nhiệm này , Chu Cao Sí phi thường thích, giống như trong trí nhớ của hắn , luôn vẫn chờ đợi có thể có được loại cảm giác này.

Trong lòng cao hứng, tâm tình ủy khuất cũng tan đi nhiều , thấy sắc mặt lão cha hắn vẫn như cũ âm trầm, liền cúi đầu mở miệng “Cha, con không có việc gì.”

Lão cha hắn lại liếc mắt một cái “Câm miệng! Người là đại phu sao?! Người sao biết chính mình cũng không có việc gì?!”

Chu Cao Sí sờ sờ cái mũi, ngoan ngoãn câm miệng. Được rồi, hắn không phải đại phu, nhưng là, cha, thân thể là của hắn , hắn đương nhiên biết.....

Một cước mới nẩy làm cho hắn ô thanh .....tuy rằng vẫn rất đau rất đau .

Tái vụng trộm liếc lão cha hắn một cái, sắc mặt âm trầm cực điểm , giờ phút này đôi mắt lạnh như băng, tâm tình lão cha hắn phi thường khó chịu nha. Vậy hắn nên thức thời , không nên nói gì là tốt nhất .

Chu Lệ lúc này tâm tình xác thực thập phần cố nén giận !

Cùng Đạo Diễn nói xong , trong lòng cao hứng.

Đạo Diễn người kia tự phụ tài cao, rất là ngạo khí, rất ít khen người , lúc này lại liên tục khen đứa con ưa chậm chạp của hắn , khen con của hắn trí tuệ đến cực điểm, còn khen con của hắn phi thường có thiên phú, nhân hậu thiện tâm, hắn tất nhiên cao hứng, đã nghĩ qua khen ngợi khen ngợi đứa con ngốc của hắn vài câu , không nghĩ tới vừa tới tiểu hoa viên , chỉ thấy đứa nhỏ ngốc của hắn ngồi an ủi người , còn có muội muội An Bình buổi sáng vừa mới tới Bắc Bình , là muội muội hắn tối không thích.

Không khỏi nhíu mày, vừa thấy cái loại tình huống này, Cao Hú ngồi xồm khóc, Cao Sí an ủi, An Bình cũng là vẻ mặt khinh thường thêm không kiên nhẫn, hắn liền trong lòng rõ ràng, nhất định là An Bình động làm cho Cao Hú khóc, Cao Sí an ủi.

Trong lòng tuy rằng không hờn giận, nhưng cũng không nghĩ bởi vậy mà đắc tội An Bình, dù sao An Bình xưa nay rất là sùng bái hắn, mà phụ hoàng lại tối sủng hắn, hắn nay rời xa kinh thành, cần phải có người có thể ở bên người phụ hoàng nói đỡ .

Tiểu hài tử nháo nháo, đã nghĩ thôi quên đi .

Nhưng ngay sau đó, đứa con ngốc của hắn làm hắn bật cười .

Không phải người ? Là trư? Ha ha, quả nhiên không hổ là con hắn!

Nhưng ngay sau đó, chỉ thấy An Bình phẫn nộ vọt lại, nhưng lại thật mạnh đá con hắn một cước ?!

Nhìn đứa con ngốc ghéech của mình té xuống đất , cau mày , lửa giận trong lòng hắn bỗng nhiên nổi lên , nếu không phải Trương Ngọc liên tục ra hiệu , hắn đã sớm liền xông ra ngoài!

Dám đá con hắn !? Lão tử ngày thường niết má nó vài cái cũng không nở , An Bình người cũng dám đá nó ?!

Hắn giận dữ phản cười. Chính là ý cười lạnh lạnh thị huyết làm cho Trương Ngọc cùng Chu Khả đi theo cũng không từ hơi hơi lui về phía sau.

## 12. Chương 12: Cao Sí Đọc Sách [ Tam ]

Chu Lệ ôm Chu Cao Sí một đường vội vàng trở lại Tùng trúc viện, đại phu lần trước giúp Chu Cao Sí xem bệnh đã đến đây, thấy Chu Lệ ôm Chu Cao Sí tiến vào, bước lên phía trước nghĩ quỳ sát hành lễ.

Chu Lệ không kiên nhẫn phát tay “Đứng lên! Đứng lên! Mấy thứ nghi thức xã giao này liền miễn , nhanh lại đây cấp thể tử nhìn xem!”

Tuy rằng ngữ khí thực nôn nóng , tuy rằng nói chuyện vội vàng, nhưng khi phóng Chu Cao Sí tới giường thì động tác cũng rất mềm nhẹ.

Chu Cao Sí nhìn Chu Lệ như vậy, không khỏi hí mắt cười, lão cha hắn..... Kỳ thật thật đúng là không tồi .

Nhưng Chu Lệ quay đầu thấy Chu Cao Sí đang cười, trong lòng lại cảm tức, sắc mặt rõ ràng đều đã xanh mét , còn tại cười?! Lập tức trừng mắt “Người còn cười!? Còn không đem quần áo cởi ra cho đại phu xem bệnh sao ?!”

“.....”

Chu Cao Sí trong lòng nhất thời vô lực, lão cha hắn thật đúng là.....

Ai, thôi, lão cha hắn liền là tính tình này, liền cúi đầu, bắt đầu chậm rãi thoát quần áo.

Chu Lệ nhìn động tác Chu Cao Sí chậm chạp , nhíu mày, tiểu tử này ngay cả thoát kiện quần áo đều chậm như vậy!

Liên không kiên nhẫn tiến lên, hai giờ ba xuống liền đem quần áo của Chu Cao Sí cởi sạch , nhưng đồng thời, động tác thô lỗ cũng làm cho Chu Cao Sí nhăn lại mi, thắt lưng, đau quá.

Chu Lệ cũng cảm giác được động tác của mình quá mức thô lỗ , thấy Chu Cao Sí nhú mày, trong lòng lại đau, mà tái cúi đầu lại thấy trên lưng không công nộn nộn của Chu Cao Sí một mảnh bầm tím , sắc mặt càng thêm âm trầm, liền xoay người hướng đại phu gầm nhẹ “Còn không lại đây cấp thế tử nhìn xem!”

Đại phu bước lên phía trước, làm cho Chu Cao Sí nằm đến trên giường, đỡ nằm xuống , lại hỏi Chu Cao Sí đau như thế nào a? Xoay người có đau hay không a, vân vân các loại vấn đề . Mới đứng dậy đối Chu Lệ nói “Vương gia, thế tử thương thế hoàn hảo không có thương tổn đến nội tạng cùng gân cốt, nhưng nên hảo hảo điều dưỡng một ít .”

Chu Cao Sí nằm ở trên giường , trong lòng thở dài, đại phu này lần nào cũng đều nói giống nhau! Nếu không có thương tổn đến nội tạng gân cốt, vậy liền nói thẳng bị thương ngoài da đi , sao còn nói cái gì điều dưỡng a? Hắn không muốn ăn canh bổ a.

Tái bổ..... Liền thực sự béo .....

Nhưng ngay sau đó, đại phu do dự một chút, mở miệng nói “Thế tử lần trước trước bị thương , căn cốt giác hư, ngày thường còn phải lưu ý đi đứng nhẹ nhàng . Hiện tại, thảo dân cấp thế tử được bổ , buổi tối, bồi một ít sẽ tan bầm tím .”

Đại phu dứt lời, lại dùng tay lấy một ít thuốc mỡ , bôi lên , một bên bôi một bên ấn .

Chu Cao Sí ghé vào trên giường , nhú mày, tuy rằng rất đau, nhưng biết đại phu này mát xa sẽ hảo cho thương thế của mình , liền nhẹ nhàng cắn môi chịu đựng.

Chu Lệ đứng ở một bên, nhìn Chu Cao Sí cắn môi , nhin không được thấp giọng mở miệng “Đại phu, người đi xuống kê đơn đi.”

Đại phu sững sốt, liền đứng dậy, đem thuốc mỡ cung kính đưa cho Chu Lệ , sau đó đi theo quản gia đi xuống.

Chu Lệ lại phát tay ra hiệu Trương Ngọc cùng Chu Khả đi xuống. Thế này mới tiến lên, cầm lấy thuốc mỡ đại phu lưu lại .

Chu Cao Sí quay đầu nhìn về phía Chu Lệ đã ngồi ở bên cạnh giường , đang đào lên một ít thuốc mỡ , trong lòng có chút chột dạ, lão cha hắn tuy rằng đau con, nhưng là.....Tay kia ....., liền rất cung kính mở miệng nói “Con không dám làm phiền cha.”

Chu Lệ hừ hừ, trong lòng tuy rằng bởi vì lời nói của đứa con ngốc này mà cảm thấy không hờn giận , nhưng vẫn một bên mềm nhẹ bôi thuốc mỡ, một bên mở miệng nói “Sao thế ? Lần trước cha cũng sát thuốc mỡ cho người , người sao không nói là làm phiền ? Ân?” Chu Lệ vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu.

Chu Cao Sí ngoan ngoãn quay đầu, tiếp tục nằm úp sấp , một bên nho nhỏ thanh âm nói nói “Đó là lần đầu tiên, không biết a.”

“Hừ!” Chu Lệ hừ lạnh một tiếng, cũng không tái truy cứu, trong lòng rõ ràng tiểu tử này còn đang ghi hận lần trước hắn bôi thuốc mỡ , bởi vì bàn tay quá lớn , ngược lại làm cho tiểu hài nhi bị bầm tím thêm mấy vết [ =.=” ].

“Cha, cái kia..... Khụ khụ, tỷ tỷ là công chúa?” Chu Cao Sí có chút không được tự nhiên nói chuyện . Thật sự không muốn thừa nhận đó là tiểu cô nha .

Phía sau lại truyền đến cười nhẹ.

Chu Cao Sí quay đầu,“Cha?”

Hắn cha thế nhưng gọi lên khước miệng , nở nụ cười? Hắn nói gì đó buồn cười sao? Chu Cao Sí khó hiểu.

“Sí nhi , không muốn kêu tỷ tỷ cũng đừng kêu, nàng cũng không phải tỷ tỷ người.” Chu Lệ nhớ tới câu tổn hại người khác của tiểu hài tử này “Nàng không phải người , nàng là tru” Liền nhin không được mà câu

miệng cười, động tác trên tay vẫn như cũ khi khinh khi trọng xoa, nhìn trên lưng kia một mảng bầm tím , đôi mắt hần lộ ra hàn quang.

“Cha..... Không lo sao?” Chu Cao Sí tiếp tục nằm úp sấp , thấp giọng hỏi.

Nàng thật sự là công chúa đi, hơn nữa hẳn là công chúa rất được sủng , bằng không y theo tính tình lão cha hẳn, đã sớm gọi người kéo xuống tiền trạm hậu tấu rồi . Sao còn có thể cho phép nàng đứng ở nơi đó?

Chu Lệ trầm mặc sát thuốc mỡ, mềm nhẹ mát xa .

Chu Cao Sí cũng im lặng chờ, khi bị nhu đau, cũng cố gắng chịu đựng.

Đợi đem thuốc mỡ bôi hết mảng . Mới ôm lấy Chu Cao Sí, ngồi xong, nhìn chằm chằm Chu Cao Sí , ngữ khí thật là khinh đạm mở miệng “Sí nhi , người nhớ kỹ. Tương lai, một ngày nào đó ta sẽ cho mọi người ở trước mặt người không dám làm càn.”

Chu Cao Sí nhìn vẻ mặt Chu Lệ thản nhiên, đôi mắt kiên định, chỉ cảm thấy trong lòng run lên.

\*\*\*\*\*

Ban đêm. Người lớn cùng tiểu hài tử ở Yên vương phủ tụ tập ở chủ đường dùng cơm.

Đây là sau khi Chu Cao Sí từ hoàng tuyền lộ trở về, trong ấn tượng là lần đầu tiên mọi người tụ tập cùng một chỗ dùng cơm. Mà nhìn đến An Bình công chúa ngồi ở chủ đường kia, Chu Cao Sí đã biết, nguyên lai là vì nghênh đón vị “Khách quý” này

Từ thị sớm đi vào, trên mặt mang theo thản nhiên cười , thản nhiên ứng phó , hai hài tử đi theo bên người Từ thị, vẻ mặt khiếp sợ mang điểm chán ghét.

Mà khi Chu Lệ ôm Chu Cao Sí đi vào chủ đường, tất cả mọi người đứng lên đón chào.

Chu Cao Sí có chút tò mò quét mắt nhìn vài nữ tử xinh đẹp vẻ mặt niềm nở đi theo phía sau Từ thị, trong lòng đoán rằng, đó là thiếp thất của lão cha?

Mà An Bình tiến lên, vẻ mặt ngưng ngưng đối Chu Cao Sí còn ở trong lòng Chu Lệ nói “Tiểu cô cô đây thật không biết người là Sí nhi , vừa mới là tiểu cô cô lỗ mãng .”

Chu Cao Sí sững sốt, mà trong mắt Chu Lệ lại hiện lên một tia trào phúng, thản nhiên mở miệng “Sí nhi cũng không sao , tốt lắm, việc này chúng ta liền đều đừng nói nữa.”

Dứt lời, liền ý bảo mọi người ngồi xuống .

Chu Cao Sí thế này mới chậm rãi từ trên người Chu Lệ tụt xuống dưới .

Chậm rãi tiêu sái đến chỗ ngồi của mình . Dưới tay hẳn là Chu Cao Hú , Chu Cao Hú ngửa đầu, trong nháy mắt hỏi “Ca ca, người còn đau không?”

“Ân, không đau” Chu Cao Sí hí mắt cười, nâng lên tay tròn tròn béo béo ngấn ngấn, sờ sờ đầu Chu Cao Hú “Cao Hú thực ngoan.”

Nghe Chu Cao Sí dùng thanh âm nhu nhu nói “Cao Hú thực ngoan”, Chu Lệ trong lòng bật cười. Tiểu tử này rõ ràng chính mình cũng là một tiểu quý!

Từ thị cũng nhìn không được thỉnh thoảng liếc mắt thân thiết qua Cao Sí , Chu Cao Sí phát giác , liền hướng Từ thị lộ ra tươi cười thật to. Ánh mắt cơ hồ đều mị thành một cái phùng , bộ dáng nhếch miệng đáng yêu này, lại làm gương mặt nghiêm túc của Từ thị mỉm cười.

Đợi khi chính thức ăn cơm, An Bình vài lần muốn dẫn Chu Lệ mở miệng, Chu Lệ lại chính là lãnh đạm .

Chu Cao Sí ngồi ở vị trí trên , cười tùm tùm nhìn. Trong lòng cũng suy nghĩ, An Bình công chúa này rõ ràng là một người kiêu ngạo ương ngạnh , ngay cả cháu cũng đều dám xuống tay, vì sao lại như rất sợ lão cha hẳn đâu? Còn có..... An Bình nếu sợ hãi lão cha hẳn như vậy, vì sao lại dám đối với mình cùng Chu Cao Hú như vậy? Ân..... Trừ phi, nàng nghĩ cha không đau mình cùng Cao Hú ?

Hoặc là, lão cha hẳn trước kia không đau mình?

Kỳ quái . Giống như trong trí nhớ mất đi , tựa hồ mình đúng là người không được cha yêu thương.....?

Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, vẫn là không có kết quả, lúc này, đồ ăn đã mang lên . Vậy đừng nghĩ .

Ánh mắt Chu Cao Sí sáng lên , nhìn thịt nướng được đặt tới trước mặt mình.

Nhưng rất nhanh , thanh âm lão cha hấn thản nhiên liền truyền đến “Đem bát bích chúc này , còn có thịt gà hầm này cấp cho thế tử .”

Vì thế, Chu Cao Sí trơ mắt nhìn thịt nướng liền như vậy cách mình rất xa. Ánh mắt tỏa sáng rất nhanh liền ảm đạm xuống .

Chu Cao Sí nhớ tới ở chủ đường, đại phu kia đối lão cha hấn nói “Thế tử cần tránh thức ăn nhiều mỡ cùng quá nóng .”

Kỳ thật..... Thịt nướng cũng không phải thực đây mỡ nha. Chu Cao Sí rầu rĩ cúi đầu nghĩ.

Đợi dùng xong cơm canh, Chu Lệ liền đứng dậy, đối Chu Cao Sí thản nhiên nói “Sí nhi , lại đây.”

Chu Cao Sí ngẩn ra, lập tức chậm rãi hoạt động bộ pháp đi qua. Đợi khi đi đến trước mặt Chu Lệ , Chu Lệ xoay người, ôm lấy Chu Cao Sí , xoay người đối An Bình thản đạm mở miệng “Ta còn có việc cần xử lý, người cùng Vương phi nói chuyện đi.”

Dứt lời, liền xoay người đi nhanh. Chu Cao Sí thăm dò nhìn lại, chỉ thấy vài nữ nhân xinh đẹp kia lộ ra vẻ mặt thất vọng, còn có An Bình, vẻ mặt âm trầm.

Chu Cao Sí nghiêng đầu, nhìn về phía lão cha hấn.

Dưới ánh trăng, lão cha hấn..... Nói thật, bộ dạng thật không tồi ! Nhưng tại sao hấn cao như thế chứ ? Chu Cao Sí trong lòng phát sầu.

Khi đi vào Tùng trúc viện, Chu Lệ mới buông Chu Cao Sí.

Chu Cao Sí ngửa đầu, vẻ mặt cung kính chấp tay hỏi “Cha tìm con là có việc?”

Chu Lệ sờ sờ đầu Chu Cao Sí, thản nhiên nói “Buổi tối hôm nay người cùng cha ngủ chung đi ”

Chu Cao Sí tính lên tiếng, lập tức phản ứng lại , che dấu không được vẻ mặt kinh ngạc “Cha, ngài là nói cho con ở đây cùng ngủ ?”

Chu Lệ đã ngồi ở trên giường , tùy tay cầm lấy một quyển sách, nghe thấy vấn đề của Chu Cao Sí, nhướn mày “Sao vậy ? Có vấn đề sao?”

Chu Cao Sí nhỏ nhỏ tiếng mở miệng “Cha, con sợ quấy rầy đến cha .....”

Chu Lệ ừ một tiếng “Người hiện tại nếu sợ quấy rầy đến ta, đến phía sau viết tự đi!” Chu Lệ tùy ý nâng ngón tay chỉ phía sau giường , tới bàn gần cửa sổ.

Chu Cao Sí đành phải chậm rãi đi qua , quay đầu nhìn xung quanh , đã thấy lão cha hấn chuyên chú đọc sách .

Hấn cũng không dám quấy rầy, trong lòng buồn rầu, buổi tối hôm nay hấn nếu ngủ không được thì nên làm như thế nào bây giờ ?

Lão cha hấn vì cái gì phải lưu lại hấn cùng ngủ ? Lo lắng hấn? Không có..... Có cần thiết không nha ! Hấn cũng không phải bị đại thương !

### 13. Chương 13: Cao Sí Đọc Sách [ Tứ ]

Chu Cao Sí ngồi ở ghế trên, phát hiện với không tới , liền đứng lên, muốn cầm lấy bút lông , tính viết viết về vấn đề mà lão sư hòa thượng để lại cho hấn .

Nhưng là.....

Chu Cao Sí nhìn chăm chăm ngón tay mình còn cách bút lông một chút, trong lòng buồn bực, sao không đủ nha ?!

Tái duỗi thân , cố gắng duỗi thân ! Tái tái tái tái duỗi –

Ba!

Bút lông cũng chạm đến , nhưng là đem toàn bộ hộp đựng bút cùng bút lông rút xuống đất.

“.....” Chu Cao Sí trong lòng hoảng sợ, theo bản năng nhìn về phía Chu Lệ đọc sách trên giường .

Vừa lúc liền chống lại ánh mắt Chu Lệ .

Chu Cao Sí nhìn chăm chăm trong mắt Chu Lệ rõ ràng đều là ý cười, nghiêm trang mở miệng “Cha, con làm hỏng bút của cha , con đáng chết!”

Chu Lệ chịu đựng cười, chậm rãi đứng dậy, đi đến cạnh bàn , nhặt lên hộp bút .

Chu Cao Sí vừa thấy, định khom người xuống nhặt hộp bút lên , nhưng một cái khom người này , liền nhẹn không được nhú mày, thất lừng lại đau .....

“Tốt lắm! Người đến kia ngồi!” Chu Lệ nhú mày, kéo Chu Cao Sí , chính mình nhặt lên bút lông rơi trên đất , mới xoay người, đối với Chu Cao Sí nhú mày nói “Tay ngắn với không đến thì nói cho cha chứ , cha giúp người lấy bút lông.”

Chu Cao Sí trong lòng bị kiềm hãm, tay – ngắn ?

“Cha..... Con không dám quấy rầy cha.” Chu Cao Sí cúi đầu cung kính nói , trong lòng cũng là buồn bực, tay ngắn với không tới cũng là..... Cha , cái bàn nơi này của người quá lớn , nếu là cái bàn ở Thính Đào Viện của hần a. Hần khoát tay liền với tới !

“Hừ! Vậy người như vậy sẽ không quấy rầy ?” Chu Lệ hừ lạnh. Đi lên trước , ôm lấy Chu Cao Sí , miễn cưỡng nói “Người vẫn nên cùng cha đọc sách đi .”

Chu Cao Sí lắc đầu nói “Cha, con cần phải viết một thiên văn về bàn luận .”

“Văn luận?” Chu Lệ ngạc nhiên mở lớn mắt, ánh mắt cao thấp nhìn quét Chu Cao Sí một cái, một bộ không tin “Sí nhi , người còn có thể viết văn luận?”

Chu Cao Sí trong lòng bị kiềm hãm, sau một lúc lâu, mới nột nột mở miệng “Con sẽ không viết.....”

Hần xác thực là hài đồng 7 tuổi nha , nên “ Sê – không – viết ”!

Chu Lệ ha ha cười, ôm Chu Cao Sí xoay người ngồi vào sau bàn , đem bút lông chấm mực , đưa cho Chu Cao Sí “Không quan hệ, người viết đi, viết không tốt, cha chỉ cho người .”

Chu Cao Sí tiếp nhận bút lông, cúi đầu nghĩ nghĩ, mới ngồi ở trên người Chu Lệ , dựa vào thân cao “vượt trội ”, nhất bút nhất họa ngồi viết nghiêm túc .

Chu Lệ đặt tay lên đầu , nghiêng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn dưới ánh nến còn thật sự nghiêm túc , còn về tâm tình của hài nhi , Chu Lệ không có cách nào thấy hoàn toàn biểu cảm , nhưng tiểu hài tử này nghiêm túc , Chu Lệ vẫn cảm thấy được . Không khỏi ngồi thẳng thân mình, thẳng thẳng lưng, cúi đầu nhìn về phía nhất bút nhất họa trên giấy Tuyên Thành , nhìn một hồi, không khỏi liền chuyên chú lên.

Vấn đề Đạo Diễn lưu cho tiểu hài tử này, Chu Lệ thuận miệng hỏi, lúc ấy chỉ cảm thấy Đạo Diễn có chút khó xử, tiểu hài tử mới vài tuổi? Sao hỏi cái vấn đề như thế này ?

Nhưng nay nhìn tiểu hài tử nhất bút nhất họa, không khỏi mỉm cười, trong lòng rất là kiêu ngạo.

Tuy rằng văn luận không phải viết như vậy, tuy rằng câu cú của tiểu hài tử này đều thực non nớt, tuy rằng chữ cũng quá non , khuyết thiếu độ mạnh yếu, nhưng là..... Ý tưởng của tiểu hài tử này cũng không tồi .

“Cho nhóm dân chúng không có nhà mượn đất trồng trọt , trước cho bọn họ mượn đất đai , không thu tiền, ba năm sau có thu hoạch , tái lấy tiền, nhà có tiền ở Bắc Bình [ bao gồm Yên vương phủ ] trước cho bọn họ

tiền cùng công cụ trồng trọt, coi như đó là làm việc thiện, viết giấy khen cho mọi người xem [ tốt nhất giấy khen cấp Yên vương phủ viết lớn một chút ], huyện nha cấp phòng ở cho nhóm dân chúng không nhà cửa , hiện tại cho bọn họ trụ, ba năm sau thì cho thuê.....”

Chu Lệ chờ Chu Cao Sí viết xong một chữ cuối cùng liền lấy qua , một bên đọc , một bên nhất nhất cười.

Chu Cao Sí trên mặt có chút rầu rĩ , trong lòng cũng là nhẹ nhàng thở ra, có thể cho lão cha hần cười nhạo mình như vậy, thuyết minh..... Hần bắt chước cách nói của tiểu hài tử thực thành công ! Nhưng là..... Bị lão cha hần cười nhạo vẫn là thực buồn bực nha.

“Sí nhi , cái này người viết không phải văn luận .” Chu Lệ không có đọc đến cuối cùng , xem vẻ mặt tiểu hài tử rầu rĩ , rất là hảo tâm nhắc nhở.

“Con không biết viết .....” Chu Cao Sí rất là nghiêm túc nói , ngẩng đầu, thực nghiêm nghị hỏi “Cha, ngài dạy con được không?”

“Sao thế ? Đồng ý cho cha dạy người ?” Chu Lệ tà nghệ Chu Cao Sí liếc mắt một cái, hừ lạnh “Hôm nay sắc trời đã muộn , sáng mai người tự tìm lão sư người hỏi đi !”

Chu Cao Sí nho nhỏ tiếng mở miệng,“Cha, sẽ bị lão sư mắng đi.....”

“Đó là chuyện của người !” Chu Lệ ôm lấy Chu Cao Sí đi hướng buồng trong, vừa đi vừa mở miệng nói “Thứ nam hài phải học là tự giải quyết phiền phức của bản thân .”

Chu Cao Sí trong lòng gật đầu, ân, không sai. Nhưng là..... Hòa thượng lão sư sáng mai thật sự sẽ không mắng chửi người sao? Chu Cao Sí trong lòng than nhẹ, đều là đại thúc , còn bị người giáo huấn, thật sự là..... Nghẹn khuất nha.

Thời điểm đi ngủ , Chu Cao Sí quy củ nằm, trong lòng cảm thấy áp lực rất lớn, thậm chí bắt đầu đoán rằng, đêm nay..... Có thể hay không mơ thấy ác mộng.....

Chu Lệ nằm ở bên ngoài, mới lên giường liền nhắm mắt, rất rõ ràng là đang ngủ.

Vụng trộm quay đầu liếc mắt nhìn thụ nhan ( dung nhan khi ngủ ) của Chu Lệ , thấy Chu Lệ im lặng , Chu Cao Sí nhẹ nhàng thở ra, hần còn tưởng rằng cha hần sẽ trêu chọc hần a , cười nhạo hần nha , hoàn hảo, hoàn hảo, lão cha hần khi ngủ thực ngoan, không có không nghiêm túc như vậy, ân, ân, thời gian tiểu hài tử ngủ tối rất trọng yếu , như vậy mình mới sẽ không gặp ác mộng, mình cũng chóng cao thêm .....

Vì thế Chu Cao Sí miên man suy nghĩ , miên man suy nghĩ cũng chậm chậm đang ngủ.

Vì thế, nghe được tiếng ngáy ngủ vù vù nho nhỏ của Chu Cao Sí, Chu Lệ hơi hơi mở to mắt, quay đầu, nhìn chăm chăm Chu Cao Sí đang thỏa mãn , khoe miệng thích cười cũng hơi hơi ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, mỉm cười.

Tiểu tử này.....

Nhẹ nhàng nghiêng đi thân mình, dịch dịch chắn cho Chu Cao Sí, nhưng lúc này, Chu Cao Sí bỗng nhiên xoay người, lăm lăm một câu gì, tiểu chân béo liền gác qua lưng Chu Lệ , vừa mới dịch tốt chắn liền lại rớt.

Chu Lệ không nói gì nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Cao Sí lại vù vù ngủ, trong lòng thở dài, tiểu tử này sao còn đá chắn nha.....

Mà lúc này, Thính Đào viện , Hiểu Cầm rời rắm chưa đi vào giấc ngủ, thế tử ngủ thích đá chắn nha!! Vương gia không biết có thể hay không tìm người mang cho thế tử cái chắn, thế tử nếu bị cảm?! Nguy rồi! Nguy rồi! Minh cũng sẽ bị Vương gia cùng Vương phi xử phạt !

Lại cấp Chu Cao Sí dịch hảo chắn, Chu Lệ vừa mới xoay người, Chu Cao Sí bính một tiếng, Chu Lệ quay đầu, liền..... Thiếu chút nữa bật cười!

Tiểu tử kia thế nhưng đem chắn mình đã chính cẩn thận đều đá văng ra , còn vù vù ngủ nữa ?!

Lắc đầu, Chu Lệ dùng chắn bao lại cả người tiểu hài tử , đếm kéo vào trong lòng , ôm.

Ân, thế này sẽ không tái đá chắn đi?



Mà Chu Cao Sí bị bao lấy cùng ôm , mặt nhăn nhú mày, vắn vẹo một chút, Chu Lệ nhanh buông lỏng ra một ít, sau đó, không nói gì nhìn Chu Cao Sí xoay xoay xoay điều chỉnh tư thế, oa tiến trong lòng chính mình, tay nhỏ bé mập mập còn kéo áo ngoài của mình , cọ cọ, liền tiếp tục vù vù khò khè ngủ.....

“.....”

Trong phòng yên tĩnh, Chu Lệ nâng tay nhẹ xoa đầu Chu Cao Sí, nhin không được nhẹ nhàng cười, tiểu tử này!

Nhắm mắt lại, chậm rãi buộc chặt cánh tay, lại phát hiện tiểu hài tử ôm trong lòng này rất mềm mại ấm áp, trong lòng là an bình.

Vì thế, chậm rãi ngủ, một đêm mộng đẹp.

\*\*\*\*\*

Chu Cao Sí ngày hôm sau tỉnh lại, Chu Lệ đã rời đi .

Nhu nhu mắt, chậm rãi ngồi dậy, gãi đầu, Chu Cao Sí rất là hoang mang, sao mình tối hôm qua ngủ tốt như vậy?

Suy nghĩ nửa ngày, Chu Cao Sí chậm rì rì cầm lên quần áo bên giường, chậm rãi mặc vào, ân, quên đi, không gặp ác mộng là tốt rồi.

Đội mặc quần áo, đeo vào giày, chậm rãi tụt xuống giường. Chu Cao Sí bỗng nhiên nhớ tới, ân? Sao nơi này của lão cha cũng không có người hầu hạ nha ? Người đâu ? Nha hoàn đâu? Đây tớ đâu?

Tả nhìn, hữu nhìn, Chu Cao Sí chấp hai tay sau lưng, thôi, tự mình động thủ hẳn cũng thích.

Đang muốn đẩy cửa rời đi, cửa bỗng nhiên mở.

Chu Cao Sí sững sốt, chống lại lão cha nhà hẳn cũng kinh ngạc , trên mặt mang ý cười..

“Tỉnh? Cha còn tưởng rằng ngươi là đầu tiểu trư , ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao đâu.” Chu Lệ đi qua , tùy ý để hảo trường thương , liền tiến lên vuốt đầu Chu Cao Sí, ngồi trên ghế , trêu tức cười “Sao thế ? Không có cha cùng người ngủ, người liền ngủ không được ?”

Tiểu trư??

Không có lão cha cùng ngủ là không ngủ được ???

“Cha, con không có đúng giờ mẹo rời giường luyện võ, thỉnh cha trách phạt!” Chu Cao Sí nghiêm nghị mở miệng nói.

Chu Lệ cười, trong mắt trêu tức càng thêm rõ ràng “Cha nhìn tiểu đầu trư ngươi hôm qua bị thương, hôm nay liền miễn luyện võ của ngươi.”

“Cha.....”

“Ân?”

“Con không phải tiểu trư!” Chu Cao Sí thực nghiêm túc nói.

Chu Lệ cười một tiếng, ngón tay trạc trạc bụng Chu Cao Sí, trêu đùa nói “Không phải tiểu trư? Vậy ngươi nói cho cha, đây là cái gì? Ân?”

Chu Cao Sí bị kiềm hãm, trong lòng lại thề, nhất định, cần , giảm nhỏ cái tiểu bụng bự này xuống !

\*\*\*\*\*

Cơm nước xong, Chu Cao Sí chấp hai tay sau lưng, lác lư hướng Thính Đào viện đi.

Lão cha hẳn nói có việc, để cho hẳn một người dùng cơm.

Chu Cao Sí thật cao hứng, này chứng minh , hẳn có thể không cần câu nệ như vậy, hảo hảo hưởng thụ một chút điểm tâm .

Chu Cao Sí không biết, khi hấn nhoáng lên một cái đi hướng Thính Đào viện khi, lão cha hấn đang ở cửa sổ thư phòng nhìn hấn.

“Đều nắm được ?” Thu hồi tầm mắt, Chu Lệ xoay người âm trầm hỏi.

Phía sau, một lão giả mặt trắng chấp tay cung kính hồi đáp “Vương gia xin yên tâm, chúng ta biết nên làm như thế nào?” Thanh âm lão giả tương đối tiêm tế, ngữ khí cũng tương đối nịnh nọt.

“Vậy là tốt rồi.” Chu Lệ thản nhiên nói xong, dừng một chút, lại hạ giọng hỏi “Người xác định công chúa đến Bắc Bình là đến ngoạ, không phải tới làm cái khác ?”

Lão giả ha ha cười, tươi cười đã có chút khinh thường “Vương gia, kỳ thật nha, công chúa chính là đến đùa, vạn tuế gia nhìn công chúa ở kinh thành huyền áo cũng phiền , khiến cho lão nô cùng công chúa đi ra .....”

Chu Lệ mặt không chút thay đổi gật đầu “Vậy người đi xuống đi.”

“Dạ..... Lão nô cáo lui.”

Đợi lão giả lui ra, trong thư phòng , Trương Ngọc cùng Chu Khả cúi đầu đứng ở một bên lập tức tiến lên trước .

Trương Ngọc chấp tay thấp giọng hỏi “Vương gia, Lời Trương công công này không quá tin cậy .”

“Nga, thấy được gì sao ?” Chu Lệ không chút để ý hỏi.

“Công chúa ở kinh thành thực được Hoàng Thượng sủng ái, lần này đột nhiên đi vào Bắc Bình thật sự chỉ là đến ngoạ sao? Nếu là tới ngoạ , Bắc Bình cũng không phải là nơi tốt đi!” Trương Ngọc rất là kiên định nói.

Đôi mắt Chu Lệ chợt lóe ánh lạnh “Cho nên, từ giờ trở đi, các người phải chú ý. Hiểu chưa?”

Trương Ngọc cùng Chu Khả liếc nhau, đều cung kính chấp tay lui ra.

Đợi Trương Ngọc cùng Chu Khả lui ra. Chu Lệ chậm rãi cầm tờ giấy trong tay , chậm rãi mở ra.

Trên tờ giấy chỉ viết vài chữ: Công chúa có chuẩn bị mà đến

Chu Lệ chậm rãi cười lạnh.

## 14. Chương 14: Cao Sí Vị Thành Niên [ Nhất ]

Chu Cao Sí chậm rì rì một đường nhìn phong cảnh , liền cứ như vậy trở về Thính Đào viện .

Hiểu Cầm sớm đợi ngay tại cửa. Vừa thấy Chu Cao Sí , lập tức liền vọt đến , Chu Cao Sí ngẩn ra, chậm rãi dừng lại cước bộ, nhìn hai mắt Hiểu Cầm dẫm lệ lưng tròng , quỳ gối trước mặt chính mình, không k hỏi nghiêng đầu ôn hòa hỏi “Hiểu Cầm, là bị ủy khuất cái gì sao ?”

Hiểu Cầm bị kiềm hãm, tiếp tục hai mắt dẫm lệ lưng tròng “Ô ô..... Nô tỳ nghe nói thế tử bị thương, thế tử ngài mới vài tuổi nha, sao liền..... Sao có thể có kẻ hạ thủ được chứ ?”

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức cười tủm tỉm , mở miệng nói “Hiểu Cầm , ta vài tuổi cũng không quan hệ, kẻ làm cho ta bị thương không phải người bình thường , cho nên, nàng không hiểu chuyện , Hiểu Cầm , người đứng lên đi.”

Hiểu Cầm đứng dậy, tiện đà cầm giận hạ giọng nói “Mặc kệ là không bình thường, sao có thể như vậy?!”

Chu Cao Sí hí mắt cười, Hiểu Cầm này, tuy rằng tâm tính thiện lương, cũng thông minh, nhưng dường như hiểu biết nông cạn, đối phương là công chúa, sao có thể bị động đến liền gào to đâu ? Liền không hề nói. Tiếp tục hướng phía trước đi đến, tính tiến đến thư phòng.

Nhưng lúc này, Hiểu Cầm lại chạy tới, vội vàng nói “Thế tử, Đạo Diễn đại sư đã đến đây!”

Chu Cao Sí dừng một chút, ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, trong lòng kỳ quái, thời gian lúc này còn sớm đi? Sao sớm như vậy đã tới đây ?

Trong thư phòng, Đạo Diễn nhắm mắt ngồi ngay ngắn . Khi Chu Cao Sí vào cửa, chỉ thấy Đạo Diễn một bộ an tường, trong lòng có chút cảm khái, hòa thượng lúc này như vậy thực nhìn không ra là loại người có dã tâm cuồng nhiệt nha .

“Thế tử đến đây?” Đạo Diễn mở to mắt, mỉm cười nói.

Chu Cao Sí cung kính chấp tay hành lễ “Đệ tử kiến quá lão sư.”

Đạo Diễn đứng dậy, cung kính đáp lễ nói “Thế tử đa lễ .”

Nhàn thoại với nhau vài câu , Chu Cao Sí liền đem văn luận mà không phải văn luận tối hôm qua viết , cung kính hai tay đệ lên .

Đạo Diễn tiếp nhận, đầu tiên là nhìn lướt qua, mỉm cười, ngẩng đầu đối Chu Cao Sí nói “Xem ra, chữ thế tử vẫn cần phải luyện thêm .”

Chu Cao Sí mặt đỏ lên.

Đạo Diễn cũng không nói thêm gì nữa, vẻ mặt chuyên chú nhìn văn luận Chu Cao Sí, vừa nhìn vừa mỉm cười gật đầu.

Đợi xem xong , Đạo Diễn quay đầu đối Chu Cao Sí nói “Thế tử quả nhiên trí tuệ!” Mỉm cười tán thưởng , trong lòng cũng là kinh ngạc lại cao hứng, thế tử có thể nghĩ đến vấn đề thổ địa, này rất khó a. Vương gia xem như có người kế nghiệp! ( mà không có người nối dõi tông đường =)) )

Chu Cao Sí ra vẻ ngượng ngùng cười, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra, hoàn hảo, hoàn hảo, Đạo Diễn không có rất kinh ngạc cũng không có rất kỳ quái, xem ra, mình giả trang thực thành công .

Lại nói vài câu đầu đầu. Đạo Diễn lưu lại một phân bản chữ mẫu, yêu cầu hôm nay Chu Cao Sí liền viết lại bằng đại tự ( chữ lớn ) , ngày mai bắt đầu chính thức dạy học.

Tiến bước Đạo Diễn , Chu Cao Sí quay lại thư phòng, nhìn chăm chăm bản chữ mẫu trước mắt, bản chữ mẫu phi thường quy củ.

Mặt nhăn mày nhíu, Chu Cao Sí biết, đây là Đạo Diễn muốn chính mình trước luyện hảo hình chữ cơ bản.

Liếc mắt văn luận trên bài , chữ này nha ..... xác thực cùng bản chữ mẫu không thể so sánh a.

Chu Cao Sí vén lên tay áo, liền chuyên chú bắt đầu tập viết .

Việc tập viết này liền cứ như thế đến tận lúc hoàng hôn .

Hiếu Cẩm bưng điểm tâm tiến vào, nhẹ giọng gọi hấn, hấn mới lấy lại tinh thần, bây giờ , mới phát giác tay mình đã hơi tê tê đau đau .

Cánh tay nhỏ bé mập mập đấm đấm lên tay phải của mình , Hiếu Cẩm vừa thấy, bước lên phía trước muốn giúp Chu Cao Sí mát xa, nhưng Chu Cao Sí khoát tay, liền cầm lấy một khối hạnh nhân cao cắn một ngụm, chậm rãi nhấm nuốt nuốt , theo sau, chấp hai tay sau lưng, chậm rãi tiêu sái ra thư phòng.

Đợi đi vào trong đình viện, nhìn nhìn trời , đang lúc hoàng hôn, ráng màu ngũ sắc đầy trời.

Nhất thời có hưng trí, Chu Cao Sí liền lắc lư tiêu sái ra tòa viện.

A Quý thấy , vội vàng theo đi lên.

Đợi đi vào hoa nhỏ viên ngoài Thính Đào viện , Chu Cao Sí vừa mới ở ghé đá trong đình ngồi xuống an ổn , liền nghe được một thanh âm tựa hồ thật cao hứng “Sí nhi !”

Chu Cao Sí thân mình hơi hơi run lên, Sí nhi ?

Chậm rãi quay đầu nhìn xem, liền thấy vẻ mặt An Bình công chúa kia vui bước nhanh lại đây.

Chu Cao Sí bị kiểm hãm, trong lòng nghĩ mình có phải hay không nên tìm lấy cái cớ tránh đi?

Nhưng An Bình đã rất nhanh đi đến bên người hấn, tựa hồ cười rất là sáng lạn, sau đó an vị đến bên người hấn.

Chu Cao Sí lạng lẽ dịch dịch người cách một chút .

Sau đó đứng dậy, cung kính chấp tay, vẻ mặt nghiêm nghị “Chu Cao Sí kiến quá công chúa.”

Bình An giật mình, lập tức mặt mày rất nhanh hiện lên một tia ghét bỏ, tuy rằng rất nhanh, nhưng Chu Cao Sí vẫn thấy được.

“Nha, ngươi là con tứ ca, chính là cháu ta thôi, khách khí như vậy làm gì! Đến đến đến! Mau ngồi xuống . Tiểu cô cô có hảo ngoạn cho ngươi nga.”

Dứt lời, An Bình cười thần bí, muốn lôi kéo Chu Cao Sí ngồi xuống . Sau đó lại nhìn A Quý một cái, không kiên nhẫn phát tay “Đi đi, ngươi đi xuống!”

A Quý vẻ mặt đờ đẫn, đứng bất động.

Bình An thấy , cảm tức , đang muốn phát hỏa, Chu Cao Sí đứng dậy đối A Quý nói “A Quý , ngươi đi về trước đi.”

A Quý do dự , nhưng nhìn ánh mắt Chu Cao Sí kiên định, đành phải lui ra.

An Bình cau giận nói “Một kẻ hạ nhân cũng dám không nghe bản công chúa nói!”

Chu Cao Sí trong lòng có chút cảm tức, kia là hạ nhân của Yên vương phủ ta! Không phải hạ nhân của ngươi! Hơn nữa, ngươi thật sự thực dọa người.....

Chu Cao Sí lui về phía sau, cung kính chấp tay “Không dám làm phiền cô cô .” Dứt lời, liền chậm rãi thuận thể ngồi xuống ghé đá đối diện An Bình.

An Bình có vẻ bất mãn thu hồi tay , lập tức lại vui vẻ mở miệng “Đến, Sí nhi , đây là lễ vật cô cô đưa ngươi .”

Dứt lời, liền đưa qua một bó bao bao quanh một con vật , hình như là chó con , lại không giống chó .....

Chu Cao Sí nhìn chằm chằm trong tay một lúc lâu, vẫn là nhìn không ra cái gì, ngẩng đầu nhỏ giọng hỏi “Cô cô , đây là.....”

An Bình tựa hồ rất đắc ý “Đây là hỉ dương dương!”

Chu Cao Sí trong lòng mờ mịt, hỉ dương dương? Đó là cái gì vậy? Con vật này kêu hỉ dương dương sao?

An Bình cũng là hưng phấn lên, lải nhải mở miệng nói “Đây là con hỉ dương dương cùng sói xám Thái Lang , chuyện xưa kể rằng ..... Kể rằng đã xưa rất xưa có một thảo nguyên rất xinh đẹp được gọi là thảo nguyên xanh xanh .....”

Nhìn An Bình miệng hé ra hợp lại , Chu Cao Sí rất là mờ mịt. Sau đó..... Hấn rất muốn ngủ.

Cố gắng ức chế cơn buồn ngủ, thật vất vả nghe An Bình nói xong.

An Bình hỏi hấn, có ý tưởng gì không? Vẻ mặt chờ mong nhìn Chu Cao Sí .

Chu Cao Sí mờ mịt, nhưng vẫn là thực nghiêm túc mở miệng nói “Cô cô , cừu , chỉ có bạch dương, sói , đều là thực hung ác , hơn nữa, bọn nó còn có thể nói chuyện nữa , không phải cừu cùng sói nha , là yêu quái . Cô cô , ngươi kể chuyện xưa về yêu quái sao?”

An Bình mặt nhất xanh mặt , tựa hồ rất muốn sinh khí. Nhưng lại nhẫn nại xuống.

Chu Cao Sí trong lòng phát sầu, kỳ thật..... Hấn cũng rất muốn lừa gạt công chúa người rằng người nói chuyện xưa rất êm tai , nhưng là..... Hấn thật sự nói không nên lời nha.

“Đúng rồi, Sí nhi , Yên vương phủ lớn như vậy, ngươi đều từng đi dạo qua sao ?” An Bình hồng , nói.

Chu Cao Sí trong lòng rùng mình, công chúa này tốt như vậy sao , giống lừa gạt tiểu hài tử , mà hỏi cái vấn đề này làm cái gì?

Chu Cao Sí khẽ gật đầu, nghiêm trang mở miệng nói “Sí nhi đều đi qua .”

“Vậy vườn ở hậu viện người cũng đi qua ?” An Bình lại tiếp tục hướng hỏi.

Chu Cao Sí trong lòng trầm xuống, vườn kia là địa phương lão cha hắn huấn luyện bộ hạ..... Hắn cũng ngẫu nhiên đi ngang qua mới biết. Tựa hồ trong Yên vương phủ , người biết đến cũng chỉ là người trong Tùng trúc viện..... Bởi vì vườn kia bốn bề đều che bằng gỗ , là địa phương rất khó làm cho người ta chú ý tới.

Chậm rãi lắc đầu, ra vẻ mờ mịt, “Cô cô , Yên vương phủ không có nhân viên nha.”

An Bình tựa hồ không tin, thanh âm đề cao không ít “Sao không có?! Người nha , tiểu hài tử không thể nói dối nga.”

Chu Cao Sí biểu tình càng thêm đại ra , mờ mịt “Cô cô, thật sự không có nha.”

An Bình tựa hồ phần nộ rồi, đứng lên, hung hăng dậm chân “Thật sự là uổng phí võ mồm nhiều như vậy!”

Dứt lời, liền giận dữ xoay người mà đi.

Chu Cao Sí nhìn An Bình đi xa, mới chậm rãi xoay người, chấp hai tay sau lưng, gọi A Quý vẫn không đi xa , đang núp ở sau cây , hướng Tùng trúc viện đi đến.

Đội tiến vào Tùng trúc viện.

Trương Ngọc thấy Chu Cao Sí , bước lên phía trước hành lễ “ Tiểu nhân kiến quá thể tử.”

Chu Cao Sí cười tủm tỉm gật đầu “Trương sư phó đa lễ . Phụ vương ta ở đâu ?”

“Vương gia đang ở thư phòng xử lý chuyện quan trọng, thể tử là có việc? Nếu không, tiểu nhân thông báo một tiếng?” Trương Ngọc cung kính nói.

Chu Cao Sí chậm rãi lắc đầu, ôn hòa nói “Trương sư phó, ta ở đây chờ là hảo , không cần phải gấp gáp . Người có việc liền đi đi thôi .”

Trương Ngọc nghĩ nghĩ, chuyện tình Vương gia công đạo thực cấp, liền chấp tay cung kính chỉ lễ lui ra.

Người ở Tùng Trúc viện rất ít . Ngày thường Chu Lệ muốn làm gì đều tự mình làm .

Chu Cao Sí cho A Quý rời khỏi Tùng trúc viện trước. Dù sao địa phương này thực miễn cảm , là nơi lão cha nhà hắn xử lý sự vụ.

Sau đó, liền đi đến một gian nhỏ cạnh nhà chính . Cấp mình châm bát trà, đi ra nhà chính nhỏ , ngồi ở bậc thang đối diện thư phòng, chậm rì rì uống. Vừa nghĩ An Bình công chúa kia kỳ quái , hỏi thăm nhân viên làm cái gì?

Mà trong thư phòng , Chu Lệ vừa mới xử lý tốt sự tình , khi đứng lên vô tình thoáng nhìn, liền thấy Chu Cao Sí đang ở bên ngoài , một bộ thảnh thơi, không khỏi mỉm cười.

Tiểu tử này sao chạy tới ?

## 15. Chương 15: Cao Sí Vị Thành Niên [ Nhị ]

Chu Cao Sí bưng bát trà , vẻ mặt thỏa mãn nhìn mây trắng thảnh thơi trên bầu trời, rất nhanh , đã bị một bóng người đột nhiên xuất hiện trên đầu che mất

Chu Cao Sí chậm rãi buông bát trà, chậm rãi đứng dậy, vỗ vỗ bụi đất trên quần áo, mới cung kính chấp tay, khom người “Con kiến quá phụ vương!”

Chu Lệ mị hí mắt, tiểu tử này sao càng ngày càng giống một lão nhân a. Thói quen phá hư này là học từ ai nha ?

“Sí nhi không cần đọc sách sao?” Chu Lệ ngồi xổm xuống , hỏi.

Chu Cao Sí cung kính trả lời “Hồi phụ vương, con đã hoàn thành công khóa lão sư bố trí.”

Chu Lệ ừ một tiếng, nâng tay trạc tiểu bụng bự của Chu Cao Sí, có chút ác ý cười nói “Sí nhi , không thể thường xuyên ngồi nga , đọc sách nên đi chung quanh một chút , người xem, bụng nhỏ của người vì thường xuyên ngồi nên như vậy đó . Về sau đọc sách xong rồi, đến tìm cha, cha dạy người một bộ quyền pháp, người hảo hảo luyện, khẳng định có thể đem bụng nhỏ của người cấp ăn luôn nga !”

Chu Cao Sí trong lòng vi trừu, cha..... Sao không uy nghiêm như vậy , sao không nghiêm túc như vậy??

Chấp tay, thập phần nghiêm túc , ngẩng đầu nói “Cha! Bụng nhỏ là không thể ăn !”

Chu Lệ bị kiềm hãm, hí mắt, tiểu tử này là cố ý giả ngu?

Lập tức ác ý cười “Phải không? Cha hiện tại liền ăn cho người xem!” Dứt lời, liền mạnh ôm lấy Chu Cao Sí , làm bộ sẽ cắn bụng Chu Cao Sí.

Chu Cao Sí kêu sợ hãi, giãy dụa nói “Cha! Con sai lầm rồi! Con không dám !”

Chu Lệ thấy sắc mặt Chu Cao Sí có chút trắng bệch, liền buông Chu Cao Sí , xem thấy trong ánh mắt Chu Cao Sí rõ ràng có chút kinh hoảng, lại cố gắng che dấu, hơi đau lòng, liền lại ngồi xổm xuống, đem Chu Cao Sí lăm tiến trong lòng, nhẹ nhàng an ủi vỗ về , trên mặt cũng ác thanh ác khí “Nhìn người về sau còn dám không dám?”

Chu Cao Sí theo bản năng kéo quần áo Chu Lệ , trong lòng cũng là kinh hồn chưa định, đợi chậm rãi tỉnh táo lại, trong lòng nghi hoặc, hần..... Hình như rất sợ cao? Vì cái gì?

“Sí nhi ?” Chu Lệ thấy Chu Cao Sí thu nhanh bản thân , thở phì phò, lại sau một lúc lâu không nói chuyện, nâng cằm Chu Cao Sí lên, đã thấy mặt Chu Cao Sí trắng bệch, ánh mắt mờ mịt kinh hoảng, trong lòng nhất thời ảo não, có phải hay không mình có chút quá trớn ?

Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, thấy Chu Lệ lo lắng ảo não nhìn mình, liền bài trừ cười “Cha..... Con hình như rất sợ cao.....”

Chu Lệ sững sốt, lập tức ôn nhu an ủi nói “Không có việc gì, không có việc gì, vậy về sau chúng ta không đi đến nơi nào cao nữa .” Vừa nói vừa ôm lấy Chu Cao Sí đi đến trong ốc .

Chu Cao Sí không có trả lời, vẫn như cũ cân nhắc , hần sao lại sợ độ cao nha ?

Về sau giải quyết như thế nào nga ? Thật sự không đi nơi nào cao sao ? Cái đó không có khả năng !

“Sí nhi !” Chu Lệ đến nhà chính, đem Chu Cao Sí đặt ở trên ghế, tùy tay lấy qua một mâm điểm tâm, tính gọi , đã thấy vẻ mặt tiểu quỷ đang thần du thiên ngoại ( đi vào cõi thần tiên ) .

Không khỏi không hờn giận, cùng hần cùng một chỗ còn thất thần?

Nâng tay lên liền niết khuôn mặt nộn nộn của Chu Cao Sí , ân, giống như đã lâu không nhéo thì phải ? Xúc cảm vẫn là tốt lắm.

“Cha.....” Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, nhú nhú mày.

“Hừ! Đang nghĩ cái gì vậy ?” Chu Lệ không thể không buông tay, thấy nơi mình niết có chút hồng hồng , lại thấy tiểu hài tử nhú mày, trong lòng liền có chút mạc mạc đau . Thâm nghĩ, lực đạo của mình rõ ràng nhẹ rất nhiều, sao vẫn hồng như thế ?

Chu Cao Sí cũng là trong lòng hí mắt cười, không sai, quả nhiên làm bộ rất đau, lão cha hần sẽ không nhéo.

“Cha, con đang nghĩ không biết Yên vương phủ chúng ta có nhân viên ( vườn không ) không ?” Chu Cao Sí nghiêm túc nói .

Ánh mắt Chu Lệ lạnh lùng, gắt gao nhìn chằm chằm Chu Cao Sí , trên mặt lại thần nhiên hỏi “Nhân viên ? Sí nhi hỏi cái này làm cái gì?”

Chu Cao Sí bị ánh mắt Chu Lệ nhìn có chút phát lạnh, trong lòng tỉnh táo, lão cha hẳn quả nhiên vẫn là nghi ngờ, tuy rằng rất đau con..... Nhưng còn là người cha hay nghi ngờ nữa !

“Là cô cô hỏi.” Trên mặt Chu Cao Sí ra vẻ khó hiểu mở miệng nói “Cha, cô cô hỏi cái này làm gì?”

Sắc mặt Chu Lệ âm trầm, lạnh lùng mở miệng “Nàng điên rồi. Sí nhi đừng để ý nàng.”

Chu Cao Sí trong lòng bị kiềm hãm, điên rồi???

Chu Lệ lại thản nhiên mở miệng “Sí nhi, sắc trời không còn sớm, người hồi Thính Đào viện nghỉ ngơi đi.”

Chu Cao Sí tụt xuống ghế dựa, cung kính chấp tay, mới chậm rãi xoay người, đang muốn rời đi.

Chu Lệ lại tựa hồ không chút để ý hỏi “Đúng rồi, Sí nhi, người tới tìm cha là có chuyện gì?”

Chu Cao Sí trong lòng trầm xuống, quả nhiên, lão cha hỏi hẳn.

Vì thế, xoay người, cung kính chấp tay hỏi “Cha, con là muốn đến hỏi phụ thân, sáng mai có thể không luyện võ hay không?”

Ánh mắt Chu Lệ gắt gao nhìn chằm chằm Chu Cao Sí, hỏi “Vì cái gì?”

“Bởi vì sáng mai là ngày Quan Âm sinh, mẫu phi muốn đi dâng hương, con muốn bồi mẫu phi cùng đi.”

Chu Lệ trầm ngâm một hồi, chậm rãi gật đầu “Được rồi. Nhưng là hôm sau phải bắt đầu phải luyện võ. Biết không?”

Chu Cao Sí thế này mới cung kính hành lễ, chậm rãi xoay người, đôi chân nhỏ mập mập chậm rãi rời đi.

Chu Lệ nhìn Chu Cao Sí nhoáng lên một cái, bóng dáng rất là đáng yêu, trong lòng bỗng nhiên có chút áy náy, vừa mới, hẳn hoài nghi con hẳn.....

Trở lại Thính Đào viện, vẫy lui hạ nhân, ghé vào trên giường, vùi đầu vào trong chăn, Chu Cao Sí lòng tràn đầy mệt mỏi.

Có người cha hỉ giận vô thường, vừa đau lại vừa hòa nghi con mình, thật thật thật thật — là quá mệt mỏi !

Hắn mới bảy tuổi nha!

Lão cha hẳn hoài nghi gì a!!

Thở dài một tiếng, Chu Cao Sí xoay người nằm ở trên giường, nhìn chằm chằm đỉnh giường, thôi, đối lòng nghi ngờ này của cha, vẫn là kính nhi viễn chi ( tôn trọng nhưng không thể gần gũi ) đi.

\*\*\*\*\*

Chu Lệ lúc này nhìn chằm chằm thức ăn trên bàn, cũng có chút thực chi vô vị ( ăn mà không có mùi vị ), qua loa lấy chén cơm, liền đứng dậy rời đi.

Trở lại thư phòng, liếc mắt ống trúc lục sắc nhỏ trên bàn, vẻ mặt lạnh lùng, tiến lên mở ra, vừa thấy:

Đã bắt đầu.

Chu Lệ gọi lên khoe miệng, vừa lòng cười. Dem tờ giấy phóng tới ánh nến, chậm rãi nhìn nó tiêu tán.

Khoe mắt thoáng giá sách, nhìn đến pho tượng béo đô đô có một khuôn mặt đáng yêu, trên trán còn có một cục u nho nhỏ, vẻ mặt không khỏi nhất nhu, nhớ tới đứa nhỏ so với tượng đất này càng thêm được người yêu thích, Chu Lệ bật cười nói nhỏ “Thôi, sáng mai mua cái ngoạn hảo hơn cấp Sí nhi đi.” Trong lòng tự nói, là bồi thường đi.

\*\*\*\*\*

Hôm sau, Chu Cao Sí vẻ mặt ôn hòa cười, đứng ở cửa Yên vương phủ, chấp hai tay sau lưng, từ từ nhìn thiên không, mây trắng bay bay trên trời.

“Sí nhi !” Cho đến khi một thanh âm tuy bình thản nhưng có thể nghe ra hương vị đau sủng vang lên.

Chu Cao Sí mới quay đầu, nhìn Từ thị chậm rãi đi đến , tươi cười ôn hòa trên mặt Chu Cao Sí càng sâu sắc không ít.

Nương hấn nha , tuy rằng thực nghiêm túc, nhưng vẫn rất là đau hấn.

“Con kiến quá mẫu phi.” Cung kính hành lễ, Chu Cao Sí biết nương hấn thích đứa nhỏ biết quy củ nghiêm cần.

Từ thị trên mặt nhất nhu, nâng tay sờ đầu Chu Cao Sí, thanh âm vẫn như cũ bình thản “Đứng lên đi. Sí nhi thực ngoan.”

Chu Cao Sí trên mặt có chút đỏ lên, Chu Cao Sí tự nhận mình là đại thúc , thường thường được Từ thị khen ngợi nói thực ngoan, kỳ thật..... Mỗi lần nghe được, hấn đều cảm thấy thật không thú vị lắm .

Lúc này, bỗng nhiên mọi người đồng loạt hô “Nô tỳ kiến quá Vương gia” ; “Tiểu nhân kiến quá Vương gia” . Còn một số thanh âm nữa vang lên , Chu Cao Sí theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy lão cha hấn đang đi bộ đến , phía sau Trương Ngọc dắt một con ngựa, ân..... Lão cha hấn cần xuất môn?

Đợi Chu Lệ đến gần, Từ thị cùng Chu Cao Sí cung kính hành lễ.

Chu Lệ thân nhiên phát tay, ý bảo bình thân, sau đó, nhìn về phía Chu Cao Sí, thấy Chu Cao Sí hơi hơi thùy hạ mí mắt, đứng cung kính nghiêm nghị, liền câu miệng cười “Sí nhi , hôm nay mặc đồ đồ rực , là muốn đi làm tán tài đồng tử ( nam hài đi rải tiền =)) ) ?”

Từ thị vừa nghe, cẩn thận đánh giá, thế này mới phát hiện, Chu Cao Sí hôm nay thật đúng là một thân hồng sắc . Không khỏi mỉm cười.

Mà Chu Cao Sí trong lòng cũng là bị kiềm hãm. Hấn bình thường quần áo đều là Hiếu Cầm chuẩn bị cho hấn, Hiếu Cầm cấp cái gì, hấn sẽ mặc cái gì, cũng không đi so đo quá.

Lão cha hấn nói như vậy, lại muốn trêu chọc hấn ?

Chu Cao Sí trong lòng cảm khái, cha thật khó hầu hạ! Không những hay hoài nghi con mình , còn muốn lấy con ra đùa .....

Trên mặt cung kính chấp tay, Chu Cao Sí quy củ hồi đáp “Phụ vương, con sai lầm rồi, nếu không , con trở về thay quần áo?”

Chu Lệ nao nao, nhìn Chu Cao Sí cung kính chấp tay, thùy hạ mí mắt , bộ dáng chính là không thèm nhìn mình, trong lòng thực không thoải mái, tiểu tử này làm sao vậy?

Sao không cãi lại ?

Từ thị sửng sốt, vội vàng mở miệng nói “Sí nhi , cha ngươi chỉ đùa ngươi thôi .”

Trên mặt Chu Cao Sí lại vẫn như cũ quy củ im lặng chấp tay .

Trương Ngọc cùng Chu Khả phía sau Chu Lệ liếc nhau, trong lòng đều rõ ràng cảm giác được không khí có chút quái dị.

Thế tử làm sao vậy?

Chu Lệ mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm Chu Cao Sí , sau một lúc lâu, lập tức mạnh mẽ xoay người, sải bước đi đến cửa trước .

Khóe mắt Chu Cao Sí thoáng nhìn lão cha hấn đi nhanh rồi đi, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, buông tay , từ sau hôm qua, Chu Cao Sí tổng cảm thấy nếu cùng lão cha hấn ở chung thì áp lực rất lớn.

Đối Trương Ngọc cùng Chu Khả đi qua , vụng trộm thoáng cười, Trương Ngọc cùng Chu Khả sửng sốt, theo bản năng cũng cười lại .

Nhưng một màn này cũng là rơi vào trong mắt Chu Lệ đã đi đến cửa , vì thế, trong lòng không hề giận càng sâu.

Mã tiên ( roi ngựa ) cầm trong tay liền gắt gao nắm chặt.



Nhìn qua Trương Ngọc cùng Chu Khả – hai thuộc hạ ngày xưa trung tâm với hần , lúc này cũng rất là phiền chán!

Chu Lệ hắc nghiêm mặt , nhảy lên ngựa chạy như bay đi .

Chu Cao Sí cười tủm tỉm đi theo cổ kiệu của nương hần , hưởng Bạch Mai am xuất phát.

\*\*\*\*\*

Chu Lệ hôm nay chủ yếu là săn thú.

Như là cần phát tiết tức giận , sẵn liền lúc mấy con hồ li cùng sơn dương .

Chu Lệ mới quay lại Bắc Bình.

Tiến vào Bắc Bình, Chu Lệ xuống ngựa mà đi.

Đi qua hàng điểm tâm , Chu Lệ do dự một chút, tiến vào, vòng vo chuyển, chưởng quầy thấy vật liệu may đồ trên người Chu Lệ bắt phàm, vội vàng nịnh nọt cười tiến lên “Khách quan muốn mua điểm tâm gì?”

“Tiểu hài tử thích loại điểm tâm thế nào?” Chu Lệ có chút do dự hỏi.

Chưởng quầy vừa nghe, vội vàng ha ha cười nói “Là tiểu thiếu gia của quý phủ dùng sao ? Vậy loại hồ điệp tô này , vừa thơm vừa giòn , tiểu hài tử đều thích!”

Chu Lệ gật đầu, ý bảo Trương Ngọc phía sau trả tiền .

Trương Ngọc bước lên phía trước, trong lòng thầm nghĩ, thế tử tuy rằng thích ăn điểm tâm, nhưng dường như gần nhất cũng không ăn a.

Rời đi quán điểm tâm , Chu Lệ nhìn quán ven đường bán tiểu ngoạn ý , mặc kệ là loại thế nào, toàn bộ đều mua!

Vì thế.....

Trương Ngọc cùng Chu Khả , khi hồi phủ vẻ mặt xấu hổ ôm một đồng vật nhỏ mà tiểu hài yêu thích , nào là điêu linh cổ tiểu đồng hoàn , tiểu tượng đất , mặt hạ hầu tử .....

## 16. Chương 16: Cao Sí Vị Thành Niên [ Tam ]

Chu Cao Sí đi theo Từ thị , một đường vui tươi hớn hở đến Bạch Mai am, cùng Từ thị dâng hương xong , đi theo Từ thị đến hậu đường của am, nghe sư thái giảng giải kinh Phật, cũng thực thú vị.

Sau, Chu Cao Sí lại dùng điểm tâm đồ chay của Bạch Mai am — Bạch Mai cao, Bạch Mai cao kia ngọt mà không nấy , từng xộp nhuyễn, ăn rất là ngon, Chu Cao Sí ăn mà mặt mày hớn hở, trong lòng thỏa mãn không thôi.

Sau đó, khi hoàng hôn ráng màu buông xuống , Chu Cao Sí thập phần sung sướng trở về Yên vương phủ.

Đưa Từ thị trở về viện , Chu Cao Sí chấp hai tay sau lưng, cười tủm tỉm , nhoáng lên một cái , chậm rì rì hưởng Thính Đào viện .

Chu Cao Sí không biết là, lúc này, trong Thính Đào viện , Chu Lệ rất không kiên nhẫn đi qua đi lại, hai hàng lông mày nhíu chặt cân nhắc, tiểu tử này sao còn chưa trở về?!

Đội Chu Cao Sí chuyển quá một ngã rẽ , phía trước không xa chính là Thính Đào viện , chợt nghe giọng nói nhỏ nhỏ.

Chu Cao Sí dừng chân bước, hướng sau ngoác, ra hiệu A Quý ngồi xổm xuống. A Quý vội vàng ngồi xổm xuống, Chu Cao Sí chậm rãi đi qua, dựa vào trụ hành lang, chợt nghe chỗ quẹo vào phía trước , tiểu nha đầu nói nhỏ:

“Ai, người nghe nói không ? An Bình công chúa kia ở kinh thành dường như thanh danh thật không tốt a.”

“Hừ, người đừng nói lung tung, nếu làm cho An Bình công chúa biết , sẽ không tốt !”

“Hừ, ta nào có nói lung tung, nghe nói An Bình công chúa này thích ca hát, hơn nữa là xướng cái loại thực không biết xấu hổ , cái gì ngàn năm chờ ta không oán nha, hôm qua ta đi qua Tường Vân viện , còn nghe nàng bên trong xướng cái gì lang nha ta đang đợi người nha..... Phi phi phi! Thật không biết xấu hổ!”

“Thật vậy chẳng? Kia , An Bình công chúa chứ không phải là điên rồi đi?”

“Sao không phải? Bằng không, người ngắm lại xem, nàng là công chúa, nhưng là nàng đã mười tám , còn không có gả, nhất định là trong kinh thành không ai dám thú nàng , cho nên chạy đến Bắc Bình chúng ta!”

“Trời ạ.....”

“Người phải cẩn thận, mấy ngày nay công chúa ở Yên vương trong phủ chúng ta đi tới đi lui , cũng không biết đang làm cái gì .....”

.....

Chu Cao Sí trầm mặc nghe, đợi hai nha đầu kia đi xa , hần mới đi ra.

A Quý cũng nghe đến, có chút lo lắng nhìn Chu Cao Sí , nếu công chúa này thật sự điên rồi, xem nàng hình như đối thế tử cảm thấy hứng thú , thế tử chẳng phải sẽ nguy hiểm?

“A Quý , người cái gì cũng chưa nghe được!” Chu Cao Sí quay đầu, đối A Quý trịnh trọng nói. Về mặt nghiêm nghị.

A Quý sửng sốt, lập tức vội vàng cung kính chấp tay ứng hạ.

Chu Cao Sí nói xong, tiếp tục chậm rãi hướng Thính Đào viện đi đến, nhưng trong đầu cũng không ngừng xoay quanh lời nói mà tối qua cha nói với hần “Nàng điên rồi, người đừng để ý nàng”.

Công chúa kia nói chuyện mặc dù có chút loạn thất bát tao , nhưng trật tự rõ ràng, cũng không phải là người điên .

Về phần hai tiểu nha đầu này, một kẻ đang nghe, một người đang không ngừng nói. Người kia nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, giống như chuyện tình trong kinh thành đều biết , nhưng là..... Theo Chu Cao Sí biết, nô bộc đi theo bọn họ đến Bắc Bình cũng chỉ có Trương Ngọc , Chu Khả cùng quan gia lão Từ, cùng với vài nô tỳ bên người mẫu thân hần.

Tiểu nha đầu này bất quá là ở Bắc Bình mua đến. Sao biết chuyện tình trong kinh thành?

Xem ra..... Là thủ đoạn lừa ngoạn của lão cha hần .

Chu Cao Sí vừa nghĩ, vừa đi, bất tri bất giác cũng đi vào Thính Đào viện .

Chưa tiến Thính Đào viện , chỉ thấy Hiểu Cầm bước nhanh hướng hần đi tới, trên mặt vốn khẩn trương lo lắng còn dường như nhẹ nhàng thả ra.

Chu Cao Sí ngẩn ra. Dừng chân bước.

“Hiểu Cầm ? Làm sao vậy?” Chu Cao Sí ôn hòa cười, hỏi.

Hiểu Cầm tiến lên vài bước, thi lễ, mới nói nhỏ “Thế tử, Vương gia đến đây. Đã chờ người thật lâu .”

Chu Cao Sí vừa nghe, trong lòng nhất thời nhăn thành mặt khổ qua. Lão cha hần sao liền bất an sinh ( sống không an ổn ) như vậy a?

Trong lòng thở dài, trên mặt lại nga một tiếng, cúi đầu, bộ pháp chậm rãi đi tới.

Hiểu Cầm nhìn Chu Cao Sí rõ ràng phi thường không cam lòng, trong lòng cũng thật đồng tình.

Hiểu Cầm vốn là nô tỳ bên người Từ thị, sau phụng Từ thị chỉ mệnh đi đến bên người Chu Cao Sí , chiếu cố Chu Cao Sí . Là một trong số ít nha hoàn theo Yên vương một nhà đến Bắc Bình , đối tình tình Vương gia cũng rất là hiểu biết .

Vương gia người nọ..... Hỉ nộ vô thường, lại rất là thô bạo.

Đội rất cục đi đến trước nhà chính , Chu Cao Sí phát tay ý bảo Hiểu Cầm cùng A Quý lui ra, hướng Trương Ngọc cùng Chu Khả canh giữ ở cửa mỉm cười, mới chậm quá tiến lên, chưa vào cửa, chỉ thấy lão cha hẩn ngồi ở chủ vị nhà chính, mặt không chút thay đổi nhìn hẩn.

Chu Cao Sí trong lòng thở dài, hẩn lại làm sai sự sao?

Vào nhà chính, cung kính chấp tay, hơi hơi gục đầu xuống, vẻ mặt nghiêm nghị “Con kiến quá phụ vương.”

Chu Lệ nhìn chăm chăm Chu Cao Sí nghiêm nghị cung kính , vẻ mặt không hoảng , trong lòng không hờn giận, tổng cảm thấy đứa con này của hẩn không giống trước đây ?

Bởi vì không hờn giận, vẻ mặt Chu Lệ không chút thay đổi càng thêm âm trầm.

Mà vì âm trầm này , không khí trong nhà chính bắt đầu ngưng trệ lên.

“Sao muộn như vậy mới trở về?” Chu Lệ hừ lạnh hỏi.

“Con nhất thời ham chơi, còn thỉnh phụ vương tha thứ.” Chu Cao Sí thùy hạ mí mắt, vẻ mặt vẫn như cũ nghiêm túc.

Chu Lệ bị kiềm hãm, nếu là dĩ vãng, tiểu tử này sẽ nói ra một đồng ngục biện.....

Nhưng thẳng thắn thừa nhận sai lầm như vậy, làm cho Chu Lệ luôn luôn có loại..... cảm giác ngăn cách.

Chu Lệ đứng dậy, chậm rãi đi đến trước mặt Chu Cao Sí, trầm mặc đứng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Chu Cao Sí .

Chu Cao Sí bị ánh mắt lợi hại này nhìn , da đầu run lên, trong lòng bồn chồn, lão cha rốt cuộc muốn làm gì nha?

Nhưng trên mặt, Chu Cao Sí vẫn như cũ như vậy, thùy hạ mí mắt, không nhìn Chu Lệ , cung kính chấp tay, vẻ mặt nghiêm nghị..... Có chút chờ đợi.

Chu Lệ trầm mặc đứng một lúc lâu, chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn mí mắt hạ xuống , nâng khuôn mặt lên nhìn chăm chăm mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn ngày xưa luôn cười ha ha lúc này chờ đợi nghiêm túc.

“Sí nhi ..... Nhìn cha.” Chu Lệ thần nhiên mệnh lệnh nói.

Chu Cao Sí thân mình cứng đờ, trong lòng bất đắc dĩ, nâng lên mí mắt, nhìn khuôn mặt Chu Lệ trước mắt vẫn như cũ không chút thay đổi.

Chu Lệ nhìn mí mắt nâng lên, Chu Cao Sí đã nhìn mình , lại nhạy cảm phát hiện, tiểu tử này tuy rằng nhìn mình, nhưng ngăn cách trong lòng ..... Vẫn như cũ tồn tại!

Chu Lệ nhìn chăm chăm Chu Cao Sí , ngữ khí phóng hoãn nói “Cha hôm nay đi săn thú, thời điểm trở về mua vài thứ, người tới nhìn xem.” Dứt lời, liền vươn hai tay muốn ôm Chu Cao Sí lên .

Chu Cao Sí lui ra phía sau một bước, cung kính chấp tay nói “Con cảm ơn phụ vương.”

Chu Lệ có chút giật mình nhìn Chu Cao Sí lui về phía sau , lửa giận trong lòng nổi lên , tiểu tử này cũng dám cự tuyệt?!

Bính một tiếng đứng lên!

Chu Lệ thấp giọng cả giận nói “Sí nhi , người cùng cha nháo cái gì vậy ?!”

Chu Cao Sí chấn động, lão cha hẩn đã nhìn ra?

Trên mặt lại vắng lời cung kính , tỏ vẻ sợ hãi “Phụ vương! Con không dám! Thỉnh phụ vương tha thứ!”

Chu Lệ hí mắt, không dám? Chu Cao Sí càng cung kính , càng sợ hãi, trong lòng hẩn càng căm tức!

Vì thế, bính một tiếng , gạt đổ một đồng đồ trên bàn , điều linh cổ tiểu đồng hoàn , tiểu tượng đất , mặt nạ hầu từ liền bùm bùm rơi xuống ở trước mặt Chu Cao Sí.

Chu Cao Sí trầm mặc cúi đầu, nhìn một cái tiểu tượng đất cùng mình phi thường tương tự lẫn đến trước mặt chính mình.

Trương Ngọc cùng Chu Khả canh giữ ở cửa nghe thấy bên trong tiếng bùm bùm vang lên thì hoảng sợ, liếc nhau, trong lòng lo lắng, nhưng lại không dám đi vào.

Mà rất nhanh, Chu Lệ về mặt tức giận vội vàng từ nhà chính bước đi ra.

Trương Ngọc cùng Chu Khả vội vàng đi theo .

Hiểu Cầm vội vàng đi qua, ngồi xổm xuống, muốn giúp nhặt lên . Lại bị một tiếng nghiêm túc thấp xích ngăn cản “Đừng chạm vào ! Ta tự mình làm !”

Đã thấy Chu Cao Sí ngồi xổm xuống, chậm rãi nhặt mảnh vỡ dưới đất .

Hiểu Cầm vội vàng đi qua, ngồi xổm xuống, muốn giúp nhặt lên . Lại bị một tiếng nghiêm túc thấp xích ngăn cản “Đừng chạm vào ! Ta tự mình làm !”

Hiểu Cầm mờ mịt ngẩng đầu, vừa nhấc đầu lại hoảng sợ.

“Thế tử!”

Chu Cao Sí thần sắc thản nhiên, vẫn như cũ thực bình tĩnh, nhẹ nhàng băng quơ mở miệng “Không có việc gì, bất quá là đã trúng một cái tát mà thôi.”

Hiểu Cầm mạnh mẽ đứng dậy, liền xoay người chạy ra, vừa chạy vừa vội vàng nói “Thế tử, nô tỳ lấy thuốc mỡ cho ngài .”

A Quý có chút giật mình nhìn làn da Chu Cao Sí trắng nõn hồng nhuận có dấu ấn năm ngón tay đỏ tươi , nhin không được thấp giọng hỏi “Thế tử..... Đau không?”

Đau không? Chu Cao Sí không có trả lời.

Vẫn như cũ cúi đầu, nhặt mảnh vỡ trên đất .

Tượng đất cùng mình tương tự đã muốn vỡ nát .....

\*\*\*\*\*

Hôm sau. Trời chưa sáng , Chu Cao Sí liền mở mắt.

Không phải tiểu hài tử thật sự.....

Cho dù mình bị mất trí nhớ, nhưng vẫn là một đại thúc.

Cho nên, Chu Cao Sí thực không nghĩ thừa nhận, tối hôm qua sau khi trúng một cái tát , hẳn một đêm đều ngủ không được.

Xoay người, thở dài một hơi.

Bất quá chỉ là bị cha mình đánh một cái mà thôi , sao chứ ?

Người nào lúc nhỏ mà chẳng bị cha đánh qua ?!

Về phần như thế nào ? Chu Cao Sí trong lòng nhin không được thóa mạ chính mình, mình thật giống nữ nhân , bị phong thương thu ( nghe tiếng gió mà thương cảm )!

Chậm rãi ngồi dậy, mắt nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, giờ mọo sao?

Lúc này, Hiểu Cầm cũng vào đến . Trên tay đang cầm quần áo luyện công của Chu Cao Sí.

“Thế tử..... Ngài muốn đi luyện võ không ?” Hiểu Cầm nhin không được hỏi. Thất lưng thế tử còn chưa hảo , hơn nữa..... Ngày hôm qua lại bị Vương gia tát một cái, hiện tại hồng ấn trên mặt cũng chưa biến mất đâu.

Chu Cao Sí tiếp nhận quần áo trên tay Hiểu Cầm, ôn hòa cười, trấn an nói “Ta không sao.”

Hiểu Cầm lo lắng nhìn Chu Cao Sí mặc xong quần áo , khi đến phần eo khi hơi hơi nhúu mày, nhin không được mở miệng nói “Nếu không, nô tỳ cùng Vương gia nói một chút, nói thất lưng ngài bị thương còn không có hảo –”

“Phụ vương sẽ tức giận.” Chu Cao Sí nhẹ nhàng nói.

Thất hảo đai lưng . Chu Cao Sí nhìn Hiểu Cầm mỉm cười “Hiểu Cầm , chẳng thà lo lắng ta, người nên hảo hảo “ dọn dẹp” lại người trong viện đi !”

“Ân?” Hiểu Cầm khó hiểu, “Thế tử, viện chúng ta làm sao ?”

Chu Cao Sí mỉm cười “Người lưu ý một chút, nhìn xem có nha đầu nào thích nói làm , người viết lên danh sách của ta mấy kí hiệu nhỏ .”

“Thế tử..... Đây là làm sao vậy?” Hiểu Cầm không yên hỏi, lại cẩn thận mở miệng nói “Nha đầu đều thích buôn chuyện , thế tử, ngài đừng cùng các nàng chấp nhặt.”

Chu Cao Sí thản nhiên lắc đầu “Người cứ kiểm tra cho ta là được .” Dừng một chút, lại dặn “Việc này, người không được tiết ra ngoài.”

Hiểu Cầm đành phải lui ra, trong lòng thật là lo lắng.

Chu Cao Sí đi xong giày , liền chấp hai tay sau lưng, chậm rãi tiêu sái đi ra ngoài.

Có lẽ là vì tâm tình là nguyên nhân , hôm nay Chu Cao Sí đi đường vẫn như cũ rất chậm, nhưng không có phân thành thoi kia. Trên mặt thực bình tĩnh, nhưng thiếu phần tươi cười.

A Quý đi theo, trong lòng thực lo lắng.

Đi đến cạnh rừng trúc , liền gặp Trương Ngọc cùng Chu Khả vẻ mặt ngưng trọng đi đến. Khởi bầy giải, liền đem A Quý đưa một bên, lại đối Chu Cao Sí nói “Thế tử, Vương gia ở bên trong.”

Chu Cao Sí nhẹ nhàng gật đầu. Trong lòng thở dài, hẳn lúc này thật sự không nghĩ đi gặp lão cha hẳn.

Nhưng không thể không gặp. Cũng không thể trốn tránh cả đời

## 17. Chương 17: Cao Sí Vị Thành Niên [ Tứ ]

Nguyệt ~~ Mai ta giả chết. Cứ làm với trâu bò rồi không biết năng lực có tăng lv hay sớm thăng thiên ~~.

Chậm rãi đi vào rừng trúc. Chỉ thấy lão cha hẳn trong tay mang theo trường thương, đứng ở giữa rừng trúc, mặt không chút thay đổi theo dõi hẳn.

Cước bộ Chu Cao Sí chậm dần , trong lòng phát sầu, lão cha hẳn xem ra tâm tình vẫn là khó chịu a.

Đã tát hẳn một cái rồi , còn muốn thế nào nữa a?

Trong lòng phát sầu, trên mặt, tiểu chân ngắn của Chu Cao Sí từng bước một chậm rãi tiêu sái , cúi đầu, một bộ phạm vào sai lầm.

Trước cứ nhận sai rồi tính sao .

Rốt cục, chậm rãi đến trước mặt Chu Lệ , vừa đúng cách tầm hai bước mới hảo , tuy rằng với đôi chân ngắn của Chu Cao Sí thì thật là hai bước nhưng với Chu Lệ chỉ tính chưa đến một bước thôi .....

“Con kiến quá phụ vương.” Cung kính chấp tay, cúi đầu, mắt nhìn chằm chằm, thanh âm bình tĩnh nghiêm nghị chào.

Nhưng.....

Im lặng, trầm mặc.

Chu Lệ lẳng lẳng đứng.

Chu Cao Sí cũng chỉ hảo bảo trì tư thế chấp tay đứng.

Trong lòng buồn bực, lão cha hấn..... Rốt cuộc muốn làm cái gì?

Sau một lúc lâu qua đi, Chu Cao Sí cúi đầu, liền vụng trộm thoáng nhìn hành động lão cha hấn , đầu tiên là cầm trường thương trong tay cắm trên mặt đất, sau đó, từng bước tiến lên, Chu Cao Sí tầm đều run lên , nghĩ đến lão cha hấn lại muốn giống ngày hôm qua hung hăng cho hấn một cái tát như vậy, vội vàng đóng chặt mắt, cắn răng –

Nhưng đợi Chu Cao Sí hấn , là mềm nhẹ vuốt ve.....

Chu Cao Sí trong lòng sửng sốt, hơi hơi mở to mắt, đã thấy lão cha hấn không biết khi nào đã ngồi xổm xuống, ngón tay thô ráp mềm nhẹ vuốt nơi má hấn hôm qua bị trúng cái tát .

“Đau không?” mặt Chu Lệ vẫn như cũ không chút thay đổi , hỏi.

Chu Cao Sí đoán không được ý tưởng của lão cha , này..... Rốt cuộc là tiếp tục đau sưng hấn? Hay là muốn làm cái gì?

Trong lòng do dự , nên nói đau hay không đau nha ?

Nhưng chưa đợi Chu Cao Sí phản ứng, lão cha hấn lại đột nhiên hai tay để ở dưới nách hấn , bế hấn lên .

Chu Cao Sí tâm hơi run , kinh hô nho nhỏ một chút.

“Còn chưa dùng cơm đi? Cha mang người đi ăn .” Chu Lệ ngữ khí thản nhiên nói xong. Dứt lời, cũng không đợi Chu Cao Sí phản ứng, liền ôm Chu Cao Sí xoay người đi đến.

Chu Cao Sí rất muốn mở miệng nói, hấn tuy rằng không dùng cơm, nhưng là nếu phóng hấn hồi Thính Đào viện cho dù cho hấn một chén cháo hoa, hay cây cải củ mà hấn tối không thích ăn , hấn khẳng định sẽ ăn rất khá.

Nhưng, thấy vẻ mặt lão cha nhà hấn thản nhiên bế hấn , Chu Cao Sí đành phải im lặng.

Chu Lệ ôm Chu Cao Sí đi nhanh rời đi , Chu Cao Sí vốn tưởng rằng lão cha hấn là muốn ôm hấn hồi Tùng Trúc viện, không nghĩ tới lão cha hấn là trực tiếp ôm hấn ra khỏi Yên vương phủ!

Chu Cao Sí trong lòng nghi hoặc, cha là muốn dẫn hấn đi đâu sao ?

Hơn nữa..... Cha cứ như vậy mặc bố y mà xuất môn ? Không đổi kiện quần áo khác sao ?

Chu Cao Sí ngẩng đầu , lặng lẽ nhìn lão cha hấn một cái, cha hấn vẫn như cũ mặt không chút thay đổi.....

Chu Cao Sí trong lòng cân nhắc, lão cha hấn đây là muốn làm chi ? Cân nhắc một hồi, vẫn như cũ khó giải, thôi. Cùng lắm thì bị lão cha hấn tái huấn một chút, lại bị tát một cái mà thôi !

Vì thế..... Chu Cao Sí lặng lẽ xem mấy tiểu quán ven đường .

Thân là thể tử vương phủ, Chu Cao Sí phát hiện mình kỳ thật không thể tùy ý xuất môn, mỗi ngày luyện võ học tập, trên căn bản là không có cơ hội xuất môn..... Trừ phi lão cha hấn hay nương hấn hấn xuất môn, dường như những cơ hội đó thật khó có được , hơn nữa nếu là lúc sáng sớm a! Sáng sớm đi dạo phố lại càng là cơ hội hiếm có a.

Nhìn xem tiểu quán này bán cái gì? Cháo hoa?

Án..... Cháo hoa .

Nhìn nhìn lại tiểu quán này, bánh nướng?! Bánh bao!?

Ánh mắt Chu Cao Sí lả tả sáng ngời, hấn thích!

Mà lúc này, Chu Lệ vẫn âm thầm lưu ý Chu Cao Sí liền dừng cước bộ.

“Thích?”

“Thích!” Chu Cao Sí nhìn chăm chăm vào bánh nướng cùng bánh bao , không chút nghĩ ngợi trả lời .

Đợi nghe được một tiếng cười trầm thấp, hấn mới lấy lại tinh thần, không khỏi có chút đỏ mặt. Hấn sao lại trực tiếp nói như vậy ??

Chu Lệ cười nhẹ , ôm Chu Cao Sí trực tiếp đi hướng tiểu quán bán bánh nướng cùng bách bao

Sau khi bị phóng đến trên ghế , thời điểm trên bàn được đặt hai cái bánh nướng tương phòng cùng bốn chiếc bách bao thịt heo , Chu Cao Sí mới lấy lại tinh thần.

Lão cha hấn ..... Đường như nếu hấn thích ăn gì đó , cha cũng sẽ không cho mình ăn đi?

Chu Cao Sí nhìn chằm chằm bánh nướng đến ngốc lảng , mới chậm rãi giương mắt nhìn về phía lão cha hấn.

Lão cha hấn cười nhìn hấn, tươi cười mang theo một tia sủng nịch.

Chu Cao Sí có chút ngẩn ra, lập tức cúi đầu, trong lòng bồn chồn, lão cha hấn sao lại thế này nha ? Không sinh khí hấn?

Chu Lệ thấy Chu Cao Sí cúi đầu, cũng có chút ngẩn ra, tiểu tử này..... Vẫn là đang cáu kỉnh?

Trầm mặc một chút, Chu Lệ nâng tay cầm bánh bao lên , nắm lên tay Chu Cao Sí , phóng tới lòng bàn tay hài tử , thấp giọng nói “Ăn đi, lạnh sẽ ăn không ngon .”

Chu Cao Sí yên lặng tiếp nhận, một ngụm một ngụm cắn .

Trừ bỏ áp lực khi ngồi bên cạnh lão cha hấn , kỳ thật..... Bánh bao này thật sự thật sự thực không tồi . Chu Cao Sí trong lòng thập phần vừa lòng.

Mà nhìn một bên , lão cha hấn phi thường tự nhiên tùy ý ăn bánh nướng, nhưng lại đứng dậy trực tiếp đi đến bàn bên cạnh , cầm lấy ấm nước , tự rót cho chính mình cùng hấn một chén trà ..... Chu Cao Sí trong lòng cũng thực hoang mang, bộ dáng lão cha hấn sao lại giống như thường xuyên làm loại chuyện này?

Chu Lệ thoáng nhìn , thấy Chu Cao Sí nhìn trộm mình, hơn nữa trong mắt lộ ra tò mò lưỡng lưỡng, đáy lòng cười, liền cảm thấy tối hôm qua một đêm vô miên, tâm tình phiền muộn không thôi tựa hồ sung sướng không ít.

Nhưng, lại thấy Chu Cao Sí khi bị mình thoáng nhìn qua lại lập tức cúi đầu , trong lòng lại mất mát.

Biết lúc này , trong lòng tiểu tử còn cáu kỉnh, sẽ không chủ động hỏi. Chu Lệ trong lòng thở dài, thấy phần việc làm cha này của mình , cũng thật sự là đủ.

Lại nhìn Chu Cao Sí hai tay đều cầm bánh bao , một ngụm một ngụm cắn, Chu Lệ vẫn mỉm cười mở miệng “Rất kì quái vì sao cha cũng ăn những thứ này sao ?”

Chu Cao Sí theo bản năng ngẩng đầu.

“Cha từng ở Phượng Dương gia trụ quá, lấy một thân phận bình dân mà sống .” Chu Lệ đơn giản nói xong, thấy Chu Cao Sí chuyên chú nhìn chằm chằm mình, ánh mắt lưỡng lưỡng, không khỏi nhu hòa cười.

Trong lòng mất mát cùng phiền muộn lại giảm bớt không ít.

Thấy Chu Cao Sí bên miệng có mảnh vụn , liền nâng tay , nhẹ lau đi.

Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, trong lòng không khỏi có chút xấu hổ, ăn mà còn để vương bên miệng ? Lễ nghi của hấn đâu nha ?

“Sí nhi ..... Ăn xong thứ này , cha mang người đi mua mấy thứ nha .” Chu Lệ thấy Chu Cao Sí lúng túng, liền cười khẽ nói.

Chu Cao Sí sững sốt, thấy Chu Lệ cúi đầu ăn bánh nướng , cũng chậm chậm cúi đầu, một ngụm một ngụm cố gắng cắn bánh bao, trong lòng lại dần dần hiểu được, lão cha hấn kỳ thật..... Là bồi thường hấn đi ? Hoặc là, là xin lỗi cho cái tát ngày hôm qua ?

Y theo tính tình lão cha, Chu Cao Sí chọn cái thứ nhất, lão cha thấy chuyện hôm qua thì đuối lý rồi !

Trong lòng không khỏi thở dài, tính tình lão cha hấn chính là không tốt!

Nhưng..... Cũng may là biết đuối lý , còn có thể bồi thường.....

Cố gắng cắn xong một cái bánh bao thịt heo , muốn lại ăn thêm cái nữa , nhưng thấy lão cha hần, liền yên lặng thu hồi tay.

Tuy rằng lão cha bồi thường hần , nhưng không thể đắc ý vênh váo.

Chu Cao Sí không biết, Chu Lệ thoáng nhìn hần lùi tay về , kỳ thật trong lòng lại mất mát .

Tiểu tử này vẫn không có giống trước kia ở trước mặt hần tự do tùy ý!

Khi tính tiền rời đi tiểu quán , Chu Lệ muốn ôm lấy Chu Cao Sí , nhưng Chu Cao Sí khéo léo né đi , cung kính chấp tay “Cha, con tự mình đi, không dám làm phiền cha.”

Nhìn chằm chằm khuôn mặt Chu Cao Sí cung kính nghiêm nghị, Chu Lệ cầm quyền, tự cố áp chế bức bối vì lại bị cự tuyệt .

Xoay người đi nhanh.

Chu Cao Sí vội vàng dùng tiểu chân ngăn ngửi chạy theo sau , nhưng đi chưa được mấy bước, liền bỗng nhiên bị bóng người trùm lại , sau đã bị rơi vào ôm ấp quen thuộc , bên tai là tiếng cười “Sí nhi , chân người quá ngắn , cha sợ người theo không kịp, vẫn là để cha ôm người đi.”

Chu Cao Sí trong lòng bị kiềm hãm, nhịn không được oán hận nghĩ, ta chân quá ngắn còn không phải người sinh ?

Ôm Chu Cao Sí một đường chậm rãi tiêu sái .

Chu Cao Sí trong lòng rầu rĩ , cũng không muốn nói nói, chính là khéo mắt vụng trộm nhìn tiểu quán cùng người bán hàng rong trên đường .

Chu Lệ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Cao Sí nghiêm nghị, vẻ mặt thản nhiên , liền đi tới một chỗ bán tiểu tượng đất .

Thấp giọng hỏi “Sí nhi , cha mua cho người một cái tiểu tượng đất nha .”

Chu Cao Sí vừa thấy tượng đất, đã nghĩ tới tiểu tượng đất hôm qua đã bị nát vụn .

Nhịn không được mở miệng nói “Cha, con đã có.”

Chu Lệ sững sốt, nhớ tới ngày hôm qua tượng đất đó nằm trong đồng đồ chơi mình gạt xuống đất .

Cái tượng đất kia không phải bị vỡ rồi sao?

Nhưng thấy Chu Cao Sí thùy hạ mí mắt, thần sắc thản nhiên, không khỏi nắm thật chặt tay, trầm mặc xoay người rời đi.

Không khí lập tức áp lực lên.

Chu Cao Sí không nghĩ nói chuyện, vẻ mặt Chu Lệ cũng là có chút dăm chiêu.

Chu Cao Sí nghĩ đến tiểu tượng đất hôm qua bị phá hư , cũng không có tâm tình nhìn hàng rong ven đường , muốn hồi vương phủ , nhìn sắc trời, thấp giọng mở miệng nói “Cha, con cần phải trở về. Đạo Diễn đại sư hôm nay còn vội tới dạy con học .”

Chu Lệ lấy lại tinh thần, nhìn Chu Cao Sí , thản nhiên mở miệng “Trương Ngọc đã đưa tin cho hần , hần hôm nay sẽ không đến.”

Chu Cao Sí sững sốt.

“Hôm nay người cùng cha đi đạo .” Thấy bộ dáng Chu Cao Sí lẳng lẳng, Chu Lệ không khỏi gọi lên khoe miệng, chậm rãi cười.

Chu Cao Sí trong lòng nhất thời phát khổ, phải , đi , sao ?

Nhưng Chu Lệ cũng không chút để ý , tả hữu nhìn xung quanh, chuyển mở đề tài “Sí nhi , người muốn cùng cha hồi Tùng Trúc viện hay là muốn đi trở lại ?”



Chu Cao Sí lập tức mở miệng nói, “Cha, con muốn đi trở lại xem xem .” Cùng với việc hồi Tùng Trúc viện để cùng lão cha bốn mắt nhìn nhau, còn không bằng xem mấy quán nhỏ ven đường , thú vị hơn nhiều .....

Chu Lệ trong lòng vừa lòng , nâng tay vỗ vỗ đầu Chu Cao Sí , xoay người nhìn Ngọc Thạch trai cách đó không xa, liền ôm Chu Cao Sí hướng Ngọc Thạch trai đi đến.

Chu Cao Sí ngẩng đầu nhìn Ngọc Thạch trai, trong lòng nghi hoặc, lão cha hẳn muốn mua ngọc bội sao? Nơi này sẽ có ngọc bội xứng với thân phận Vương gia sao ?

Chu Cao Sí nhìn Ngọc Thạch trai nho nhỏ, thập phần hoài nghi.

Nhưng lão cha hẳn cũng liền ôm hẳn trực tiếp tiêu sái đi vào, hơn nữa trở ra, cũng không có dừng lại, tiểu nhị Ngọc Thạch trai tựa hồ nhận thức lão cha hẳn, cung kính xoay người hành lễ, giúp lão cha hẳn nâng lên sa liêm , mà lão cha hẳn liền cứ như vậy trực tiếp tiến nhập hậu viện người ta.....

Đợi đi vào hậu viện, bên trong phòng ở đi ra một người, thấy Chu Lệ cùng Chu Cao Sí , bước lên phía trước cung kính hành lễ “Tiểu nhân Lý Tứ kiến quá Vương gia.”

Chu Lệ thản nhiên gật đầu “Đồ vật kia đưa tới chưa?”

Lý Tứ tầm bốn mươi tuổi, diện mạo rất là bình thường, chính là đôi mắt rất linh hoạt.

Hắn thấy Chu Lệ ôm Chu Cao Sí , liền hướng Chu Cao Sí cười lấy lòng.

Chu Cao Sí cũng hí mắt cười.

Nhưng Chu Lệ cũng khẽ nhíu mày, ôm Chu Cao Sí lướt qua Lý Tứ, đi vào bên trong phòng ở.

Đợi vào phòng, nhân tình Chu Cao Sí liền sáng lên.

Trong phòng không rộng rãi , nhưng trung gian có một chiếc bàn lớn , trên đó có một cái rương đang để mở .

Lý Tứ cung kính đi theo phía sau Chu Lệ , một bên thấp giọng nói “Vương gia, tiểu nhân vừa kiểm kê qua, đang chuẩn bị cấp Từ quản gia đưa đi, ngài đã tới đây .”

“Ta muốn thứ đó , đưa tới chưa ?” Chu Lệ buông Chu Cao Sí , thản nhiên hỏi, lại cúi đầu vuốt đầu Chu Cao Sí , ôn nhu nói “Muốn nhìn thì đi xem đi , có cái gì thích liền cùng cha nói.”

Chu Cao Sí thật sự rất ngạc nhiên, do dự một chút, liền cung kính chấp tay nghiêm nghị nói “Con tạ quá cha.”

Chu Lệ trong lòng thật sự đối mỗi lần Chu Cao Sí cung kính như vậy đều là một phen rất không hờn giận, loại cung kính này, thật giống như giữa bọn họ có một bức tường cách trở .

Nhưng lúc này, hẳn cũng không muốn tái đối Chu Cao Sí phát hỏa, liền gật đầu ý bảo Chu Cao Sí đi qua .

Chu Cao Sí chậm rãi tiến lên, cái bàn rất cao, hẳn đành phải kiễng mũi chân, cố gắng vươn cổ nhìn .

Tuy rằng không thể nhìn hết , nhưng trong lòng Chu Cao Sí đã muốn cảm thán, lão cha hẳn thật đúng là kẻ có tiền !

Vàng bạc châu báu, ngọc bội bảo thạch, cái gì đều có a!

Cái này làm Chu Cao Sí cảm khái .

Lý Tứ kia đang cầm một quyển sách , cung kính đưa tới trước mặt Chu Lệ .

Chu Lệ tiếp nhận, tùy ý lật lật , liền thản nhiên gật đầu nói “Nhớ rõ , giao cho Từ quản gia.”

Lý Tứ vội vàng cung kính ứng hạ. Lại cung kính đưa qua một hộp nhỏ “Vương gia, đây là ngài dặn làm . Kỳ lân ngọc bội.”

Chu Lệ tiếp nhận, mở hòm ra, trong hóm là một khối kì lân ngọc bội trong suốt .

“Vương gia, ngài phân phó không bao lâu, hạ nhân ở Thiên Sơn đào ra một khối noãn ngọc ngàn năm, tổ gia gia của tiểu nhân từng nói qua, loại noãn ngọc ngàn năm này là bảo bối, nghe nói không chỉ đông ấm hạ lạnh, thường đeo còn có lợi đối thân thể.” Lý Tứ ân cần nói.

“Đã biết, người đi xuống đi.” Chu Lệ ngẩng đầu đối Lý Tứ, khinh đạm nói.

Lý Tứ cung kính lui ra.

Đợi Lý Tứ lui ra, Chu Lệ cầm lấy ngọc bội, xác thực thực lạnh thực thoải mái, quay đầu nhìn về phía Chu Cao Sí đang cố gắng kiễ mũi chân vươn cổ nhìn vào trong hòm, trong mắt âm áp, bên miệng gợi lên ý cười.

Bước đi qua. Ôm lấy Chu Cao Sí đang kinh ngạc, ngồi vào trên bàn, cười nhẹ nói “Nhìn không thấy sao không kêu cha ôm người, người xem người, cứ kiễ thế chân sẽ có điểm tê đi, phải không?”

Chu Cao Sí trong lòng có chút quẫn, hấn cho dù là không nhìn thấy, cũng sẽ không gọi lão cha hấn ôm hấn, rất dọa người!

Mà Chu Lệ nói xong, liền lấy một mảnh dây hồng xuyên qua kỳ lân ngọc bội, nhẹ nhàng treo lên trên cổ Chu Cao Sí.

“Ngọc bội này, không được cởi xuống.” Chu Lệ thản nhiên nói.

Chu Cao Sí hai tay nâng lên ngọc bội, trong lòng kinh ngạc, nhìn không được ngẩng đầu nhìn hướng lão cha hấn, ngọc này vừa thấy chính là thứ tốt! Lão cha hấn cấp cho hấn sao?

Chu Lệ cũng dừng ở Chu Cao Sí, nâng tay, ngón tay nhẹ nhàng vuốt hai má còn có chút hồng ửng, thanh âm khàn khàn mở miệng “Sí nhi ..... Đừng cùng cha cẩu kính.”

## 18. Chương 18: Cao Sí Vị Thành Niên [ Ngũ ]

lắm nhảm ~~ Khứ : Ta đang ở nhà nàng Nguyệt ăn ké =)). Bánh bao bánh bao~~. Nhưng mà ta sẽ không ăn bánh bao nàng Nguyệt làm mà ăn của mama nàng ý (. Vì cái gì chứ, nàng nguyệt cho tận 3 quả trứng. Ta ghét trứng. Bánh bao đậu xanh

. Ta tới đây ). Có người vừa nặn bánh bao vừa beta đánh người ==”

Chu Cao Sí trong lòng chấn động, dừng ở ánh mắt hơi hơi lộ ra một chút đau lòng cùng hối hận sâu thẳm của cha, không khỏi cúi đầu, xiết chặt ngọc bội trong tay.

Kỳ thật..... Cẩu kính gì gì đó, hấn cũng không phải tiểu hài tử thật sự! Hấn sẽ không bởi vì cha hấn hoài nghi hấn, gạt vỡ tiểu tượng đất của hấn, lại tát hấn một cái liền ghi hận cha, cho nên cẩu kính này kia, thật sự thật sự thật sự không có!

Hấn..... Không nghĩ cũng không muốn cùng cha thân cận nhiều quá.

“Sí nhi !” Chu Lệ thấy Chu Cao Sí cúi đầu, thật lâu không có đáp lời, không khỏi nhíu mày, trong lòng có chút khó chịu. Nhưng vẫn nhẫn nại cùng ôn nhu mở miệng “Sao lại không nói?”

Nghe cha hấn cố gắng nói chuyện nhu hòa, trong lòng Chu Cao Sí thở dài, rất muốn cùng cha nói, hấn không có cẩu kính, hấn thật sự không có cẩu kính. Nhưng..... Nếu nói như vậy, cha hấn nhất định nghĩ rằng mình vẫn đang cẩu kính.

Mà cũng kì quái, nghe cha hấn nói như vậy, hờn dỗi ghen trong lòng hấn cũng tiêu tán không ít.

“Cha.....” Chu Cao Sí nhỏ nhỏ tiếng mở miệng.

“Ân?” Chu Lệ đầu tiên là sửng sốt, lập tức trong lòng khó chịu liền tán đi, không khỏi gợi lên tươi cười, rốt cục cũng kêu cha?

Tiểu tử này!

“Cái này ..... Ấm áp , thực thoải mái.....” Chu Cao Sí khô cần mở miệng, vẻ mặt vẫn có chút nhăn nhó.

Nhưng tinh thần Chu Lệ lại rung lên, tươi cười lớn hơn nữa , thẳng thắn ngồi trên cái bàn, đem Chu Cao Sí ôm ngồi ở trên đùi, ôn nhu giải thích nói “Lão hòa thượng Đạo Diển kia nói người tốt nhất nên đeo một khối ngọc bội, cha kêu hạ nhân tìm mấy khối ngọc, nhưng cũng không hợp ý, người vừa mới ra ngoài là thủ hạ của cha , kêu Lý Tứ, hẳn ngược lại rất có bản lĩnh , tìm được noãn ngọc ngàn năm này, Sí nhi , người muốn ngọc bội hảo hảo cho thân thể , thì không thể tùy ý tháo xuống, biết không?”

Chu Cao Sí ngửa đầu nhìn tươi cười trên mặt cha hẳn , nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng hờn dỗi lại tan một ít. Trong lòng cảm khái , nếu lão cha hẳn không phải người thích nghi ngờ như vậy , thật là tốt biết bao.

Chu Lệ nhìn bộ dáng Chu Cao Sí nhu thuận, tuy rằng vẫn có chút câu nệ, nhưng cái loại cung kính cùng cảm giác xa cách cuối cùng cũng vui đi ít nhiều , trong lòng nhịn không được than nhẹ, hống tiểu tử này thật đúng là không dễ dàng!

Phụ tử hai người chuyện phiếm một hồi, Chu Lệ liền ôm Chu Cao Sí rời đi.

Trở về vương phủ, Chu Cao Sí nghĩ nên trở về Thính Đào viện , lão cha hẳn nếu đã nhận định mình không có cái gì , cũng nên phóng mình ly khai.

Liền muốn hành lễ rời đi , nhưng Chu Lệ cũng lại nhú mày rồi ôm lấy hẳn , không hờn giận nói “Không phải nói rồi sao , đã nói hôm nay phải ở cùng cha mà ?”

Chu Cao Sí trong lòng bị kiềm hãm, không phải đâu? Cha nói thật?

“Nhưng là..... Con sợ quấy rầy cha làm việc.....” Chu Cao Sí do dự nói. Trong lòng phát sầu, cùng lão cha gốc cả ngày, áp lực thật sự rất lớn a.

Hơn nữa..... An Bình công chúa kia một chút cũng không an phận, lão cha hẳn nên nhanh chóng xử lý mới phải .

Chu Lệ cũng hoãn lại thần sắc, sờ sờ đầu Chu Cao Sí , cười cười nói “ Không có việc gì, cha hôm nay không vội.”

Chu Cao Sí vừa nghe, trong lòng nhất thời thành mặt khổ qua, lão cha hẳn không vội? Nhưng mà hẳn lại càng muốn cha hẳn vội vàng a, bằng không hẳn phải cùng cha bốn mắt nhìn nhau.....

Chu Cao Sí trong lòng phát sầu , nhưng, thấy cha hẳn đã an trí ngồi ở sau bàn trong ngự thư phòng , Chu Cao Sí cũng sững sốt, đặc biệt..... Trên bàn đặt một hộp gỗ khéo léo , trong hộp là một tiểu tượng đất .

Tiểu tượng đất này cùng mình có tám phần tương tự, nhưng cái trán lại có một cái u nhỏ .

Chu Cao Sí quay đầu nhìn về phía lão cha, cha hẳn cũng là cười cười để hẳn xuống , vỗ vỗ đầu của hẳn, cười trêu tức “Tượng đất kia là cho người xem , không phải tặng cho người .”

Chu Cao Sí trong lòng than nhẹ, quả nhiên.

Nhưng ngay sau đó, lão cha hẳn lại trầm thấp nói “Ngày hôm qua đánh vỡ tiểu tượng đất của người , cha sẽ nghĩ cách phục hồi lại cho người .”

Chu Cao Sí khẽ lắc đầu, ánh mắt loàn loàn, nhếch miệng cười “Cha, không có việc gì.”

Chu Lệ nhìn Chu Cao Sí rốt cục cũng đối hẳn nở nụ cười , trong lòng có chút cao hứng, cũng có chút toan sắp đầu lòng, vì hồng ấn trên mặt Chu Cao Sí vẫn còn rõ ràng .

Bàn tay to nhịn không được lại phóng tới trên đầu Chu Cao Sí , nhu nhu, trong lòng âm thầm nghĩ, về sau có sinh khí thể nào cũng không thể đánh tiểu hài tử này !

Tiểu tử này da thịt đều quá non !

Trong Tùng Trúc viện, Chu Cao Sí nghiêm túc viết đại tự . Chu Lệ ở một bên giường đọc sách, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lại nghiêm túc của Chu Cao Sí , luôn nhịn không được mỉm cười.

Mà địa phương khác ở Yên vương phủ, lúc này, cũng có chút náo nhiệt.

Trong Phương Hoa viện, Từ thị nghe lão mục tử quỳ gối phía dưới, khóc sụt mướt trình báo, nhướn mày, vẻ mặt có chút lạnh lùng mở miệng, nói “Công chúa nếu trừng phạt nha đầu kia, khẳng định là Phương nha đầu làm ra chuyện tình không đúng, công chúa là chủ, Phương nha đầu là phó, người cũng là người hầu công chúa, thiên hạ nào có đạo lý nô bộc kiện chủ tử?! Chớ quên, lúc trước các người bán mình cho vương phủ là tử khế (văn tự bán đứt)! Nhớ kỹ người là nương của Phương nha đầu kia, nhìn nữ nhi bị phạt, người đau lòng, ta có thể lý giải, lần này tạm tha người không chết, người tới đem nạng tha xuống đánh 10 trượng cho ta!”

Đợi thấy lão mục tử lui xuống, Từ thị lại mặt lạnh nói “Sau này nếu có kẻ nào từ Hương viện đến, đều đuổi đi hết cho ta!”

Tả hữu đáp ứng xong, Từ thị mới chậm rãi đứng dậy, đi hướng nội thất.

Vào nội thất, Từ thị thấp giọng phân phó nói “Nói cho bọn nha đầu chiếu cố thể tử cùng hai vị thiếu gia, xem xét tỷ mỉ trong viện!”

Dừng một chút lại thấp giọng hỏi “Vương gia cùng thế tử đã trở lại chưa?”

“Hồi Vương phi, Vương gia cùng thế tử đều đã trở về, hiện tại đều ở Tùng Trúc viện.”

Từ thị trầm mặc một hồi, lại thấp giọng hỏi “Khi trở về, Vương gia ôm thế tử?”

“Vương gia ôm thế tử trở về.”

Từ thị thế này mới nhẹ nhàng thở ra, vẻ mặt nghiêm khắc mới thoáng dịu đi. Trong lòng thầm nghĩ, xem ra Vương gia không sinh khí Sí nhi.

\*\*\*\*\*

Chu Cao Sí viết đại tự một hồi, lại có chút buồn ngủ.

Cái tay nhỏ béo tròn nhu nhu mắt, nhưng đầu óc Chu Cao Sí đã muốn bắt đầu mơ hồ, lại không biết, cái tay dùng để xoa mắt là tay nắm bút lông.

Cái tay nhỏ nhu nhu mắt một cái, bút lông vòng một cái, vừa chuyển, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn liền có thêm một vết mực nhỏ.

Xoa nhẹ mắt, cố gắng mở mắt, nhưng khốn ý quá sâu, vì thế không dễ dàng mở mắt ra nữa, cũng chậm chậm khép lại, cứ như vậy lặp lại, hách! Theo bản năng thanh tỉnh, trợn mắt, nhưng tiếp theo, lại chậm rãi khép lại..... Vì thế, lại cứ lặp lại lần nữa.....

Vì thế, khi Chu Lệ ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn hướng Chu Cao Sí, chỉ thấy trên mặt Chu Cao Sí vết đen khắp nơi, người thì đang từ từ nhắm hai mắt hệt như con gà mổ thóc, không khỏi ngạc nhiên, lập tức nhện không được cười ha hả.

Chu Cao Sí tiếng cười bị Chu Lệ làm bưng tỉnh, mờ mịt ngẩng đầu, lại dùng tay nắm bút lông nhu mắt “Cha?”

Chu Lệ một bên cười, một bên đứng dậy đi hướng Chu Cao Sí, không chút nào để ý dùng tay áo mình lau đi vết mực trên mặt Chu Cao Sí, một bên cười nhẹ nói “Sí nhi đã mệt sao? Mệt thì phải đi ngủ đi.”

Chu Cao Sí mơ hồ lên tiếng, liền để cha hấn ôm lấy hấn đi vào phòng ngủ sau bức bình phong.

Nằm ở trên giường chỉ chốc lát, Chu Cao Sí liền vù vù ngủ.

Chu Lệ dừng ở khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Cao Sí khi ngủ, còn có vết mực dù đã được lau nhưng vẫn có thể nhìn thấy mơ hồ ở cạnh mắt, không khỏi có chút đau lòng.

Tiểu tử này.....

Vì sao đột nhiên cùng mình nháo? Chu Lệ cẩn thận hồi tưởng, cũng chính là ngày đó, nhắc tới nhân viên, mình trong lòng tức giận An Bình cả gan làm loạn, không khỏi có chút giận chó đánh mèo, sau đó..... Hấn cũng hoài nghi.

Hắn biết Sí nhi trí tuệ, biết Sí nhi sau khi bị thương, thích chậm rãi đi dạo chung quanh , bao gồm từng ngẫu nhiên đi qua nhân viên kia .

Khi đó hắn lơ đãng, cảm thấy tiểu tử này tuy rằng trí tuệ, nhưng dù sao mới bảy tuổi, tiểu hài tử thiên tính tò mò, chung quanh loạn cuồng , ngẫu nhiên gặp được cũng không có gì, hưởng chi, tiểu tử này xưa nay thích tĩnh, cũng sẽ không lắm mồm nói nhiều.

Nhưng khi tiểu tử chạy tới cùng mình nói, An Bình hỏi chuyện nhân viên , hắn nhịn không được hoài nghi !

Bởi vì tiểu tử này đối với mình cho tới bây giờ đều là cung kính có thêm, thân cận không đủ, nếu không phải chuyện tình gì đặc biệt, tỷ như A Quý , hắn tuyệt đối sẽ không chạy tới tìm mình!

Cho nên, tiểu tử này là cố ý, hơn nữa tiểu tử này chắc chắn sẽ không phải không biết nhân viên để làm gì ?!

Vì thế..... Hắn nhịn không được hoài nghi .

Mà tiểu tử này nhất định là phát hiện mình hoài nghi , cho nên càng thêm bất hòa với mình ?

Hắn đoán rằng , sự thật là như thế?

Nhưng lại nhịn không được buồn cười, cho dù tiểu tử này có trí tuệ cũng sẽ không biết trong nhân viên rốt cuộc làm gì đi ?

Có lẽ tiểu tử này cấu kính là sâu sắc phát hiện ngày đó mình đối hắn có chút tức giận ?

Nhịn không được nâng nhẹ tay , khẽ vuốt hồng ấn còn lưu lại trên má , nhớ tới Đạo Diễn nói về kì lân mình cũng không tin , nhưng có lẽ..... Tiểu tử này thật sự là kỳ lân, cho nên..... Mới trí tuệ như vậy?

Nhưng , trong lòng hắn lúc này cũng tình nguyện tiểu tử này có thể ngốc một chút , tốt nhất không phải cái gì kỳ lân, như vậy..... Kiếp nạn như lời Đạo Diễn nói , mới có thể rời xa tiểu hài tử này .....

\*\*\*\*\*

Chu Cao Sí mờ mịt tỉnh lại, chợt nghe thanh âm bên ngoài đang cố dè thấp:

“An Bình ! Người đừng nói bậy !” Là cha? Hắn cùng An Bình nói chuyện sao?

“Tứ ca! An Bình không có nói lung tung nói! An Bình nói đều là do Quan Âm nương nương báo mộng cho ta ! Đại ca nhất định sẽ chết! Người nhất định có thể lên làm hoàng đế!” Hoàng đế?! Xong rồi! Nữ nhân này thực điên rồi!

“Đủ!! Người tới, đưa công chúa trở về! Công chúa sinh bệnh , các người cẩn thận chiếu cố cho ta!” Thanh âm của cha bình tĩnh đến thế , nhất định là sinh khí.....

“Không! Ta không bệnh, ta nói đều là thật sự! Tứ ca, người hãy nghe ta nói nha!” Đến chuyện làm hoàng đế đều có thể nói ra , còn nói không bệnh? Nữ nhân này cùng cha hắn có cừ oán sao? Liền biến đổi phương pháp hại cha hắn sao ?

“Vương gia?” Là Trương Ngọc ?

“Đưa Công chúa trở về chưa ?” Thanh âm của cha vẫn bình tĩnh như thế ? Ân..... Có nội tình!

“Đúng vậy, Vương gia. Trương công công cùng giáo dưỡng cung nữ bên người công chúa đều nghe được vừa lời mới này của công chúa .” Có ý tứ gì?

“Công chúa nói ra nhân viên sao?” Nhân viên ?! Nguy rồi!

“Công chúa đã nói ra .”

“Tốt lắm, như vậy kêu mọi người hảo hảo chuẩn bị đi.” Lão cha tựa hồ cười lạnh ?

Quả nhiên có nội tình! Lão cha chuẩn bị cái gì sao?

Chợt nghe tiếng bước chân, Chu Cao Sí vội vàng nhắm mắt lại.

Sau một lúc lâu, tiếng bước chân chậm rãi tới gần, tựa hồ có người ở bên giường ngồi xuống, sau đó, có cái gì lạnh lạnh ở trên mặt hắn , thuốc mỡ sao? Nhưng là, trên mặt hắn không bị thương nha, nga, đã quên, đầu năm ngón tay kia qua ngày thứ hai mới biến mất .....

“Sí nhi .....” Cha ? Thanh âm của cha sao khàn khàn vậy , làm sao thế ?

“Sí nhi , cha về sau sẽ không bao giờ đánh ngươi thêm lần nữa .....”

## 19. Chương 19: Cao Sí Vị Thành Niên [ Lục ]

Gần nhất, nhóm dân chúng Bắc Bình thường ở sau khi trà dư tửu hậu ( rảnh rỗi ) lặng lẽ bàn tán .

“Uy, uy, nghe nói chưa ? Nghe nói Bắc Bình thành chúng ta mới có một công chúa điên đến đây ?”

“Cái gì công chúa! Ta nghe nói nha, là có kẻ điên giả mạo công chúa .....”

“Chắc chắc sách..... Công chúa này thật sự là điên rồi! Dám kêu la Yên vương gia chúng ta muốn tạo phản làm hoàng đế đó !”

“Hừ! Cái công chúa kia còn cả ngày xướng cái gì ngàn năm chờ một hồi! Thật sự là chẳng biết xấu hổ!”

.....

Chu Cao Sí ngồi ở tiểu quán , nghe bên cạnh “Khe khê nói nhỏ”, không khỏi trong lòng vô lực, đây là nói nhỏ sao? Lời nói mẫn cảm như vậy mà cứ “ nói nhỏ” như thế nói ra sao ?

Không khỏi ngẩng đầu nhìn hướng Chu Lệ đang cắn bánh nướng ngon ngon , lão cha, đây là một tay người viết ra sao ?

“Ân? Sí nhi làm sao vậy? Bánh bao khó ăn sao ?” Chu Lệ chú ý tới tầm mắt Chu Cao Sí , liền buông bánh nướng , cười hỏi.

Chu Cao Sí chậm rãi lắc đầu, tiếp tục cúi đầu, hai tay cầm bánh bao chậm rãi cắn , trong lòng nghĩ, mặc kệ là làm gì , nếu lão cha hắn làm như vậy , khẳng định có lý do , ân..... Hắn chỉ cần đứng ở bên cha hắn thì tốt rồi.

Chu Lệ nhìn Chu Cao Sí đang cầm bánh bao chậm rãi cắn , không khỏi trong lòng mềm, buông bánh nướng, xoa xoa tay , nhìn không được sờ sờ đầu Chu Cao Sí , tiểu tử này ăn cái bánh cũng chậm như vậy.

Khóe mắt liếc nhóm dân chúng đang “ nhỏ nhỏ” bàn luận , trong lòng buồn cười, , hắn đương nhiên cũng nghe đến, tiểu tử này là trong lòng hoài nghi đi?

Ngày ấy, An Bình nổi điên , thế nhưng tìm đến hắn nói chuyện làm hoàng đế.

Ở kinh thành, An Bình liền thường thường làm chút chuyện tình khiến người ta không dám tưởng , hắn nhìn chán ghét, nhưng kỳ quái là, phụ hoàng lại thực thích, hơn nữa phụ hoàng vốn không coi trọng nữ nhi lại bắt đầu sủng ái An Bình .

Cũng được , dù sao, An Bình đối mình xưa nay rất sùng bái, ở kinh thành có thể nhiều hơn một quân cờ hướng về mình , hắn cố sao mà không làm, nhưng làm cho người ta khó hiểu là, An Bình đột nhiên chạy tới Bắc Bình, âm thầm tìm hiểu tình báo của mình , còn kích động mình tạo phản?!

Vì thế, hắn rõ ràng biết thời biết thế, tương kế tựu kế, gần nhất ở kinh thành thường thường truyền đến một ít lời đồn bất lợi cho mình , hắn đem lời đồn đơm ra ngoài.....

Mà ngày ấy, sau khi công đạo xong một sự tình, trở lại phòng ngủ, liền phát hiện tiểu tử này đã tỉnh.

Nghĩ chuyện tình ngày ấy, Chu Lệ cười nhẹ.

Chu Cao Sí ngẩng đầu, trong nháy mắt, miệng vẫn như cũ cắn bánh bao, Chu Lệ nhin không được trêu tức, mở miệng “Người khi ăn tiểu bánh bao ăn thịt, sao lại còn để vương lên mặt thế?” Một bên nói, một bên nâng tay lau đi.

Sắc mặt Chu Cao Sí hơi hơi đỏ lên, trong lòng rầu rĩ, hẳn bắt quá chính là ăn quá mau mà thôi! Hẳn đều đã là đại nhân, làm sao cùng tiểu hài tử giống nhau!

Chu Lệ nhìn chăm chăm khuôn mặt Chu Cao Sí hơi hơi hồng nhuận, lại cười nhẹ một tiếng.

Tiểu tử này nhất định không biết thời điểm khi ngủ bản thân thích đá chăn, lăn chăn, nếu không ai ở bên người hẳn ngủ cùng, hẳn còn có thể lăn lăn ra khỏi ổ chăn.

Làm sao giống ngày đó nằm quy củ như vậy, biểu tình trên mặt còn nghiêm túc như vậy?

Tiểu tử này khi ngủ say sẽ mặt cười loan loan.

Cho nên..... Tiểu tử này ngày đó là đang giả bộ ngủ đi.

Sờ sờ đầu Chu Cao Sí, Chu Lệ trong lòng có chút mất mát, vì cái gì phải giả bộ ngủ? Sợ mình hoài nghi sao?

Tiểu tử này liền như vậy không tín nhiệm mình sao?

“Cha.....” Chu Cao Sí ngẩng đầu, trong lòng nghi hoặc, lão cha hẳn sao lại bắt đầu ngốc lãng rồi?

Chu Lệ lấy lại tinh thần “Ăn?” Nhìn hai tay Chu Cao Sí trống trơn, liền lấy qua một cái bánh bao, nói “Sí nhi ăn thêm một cái nữa không?”

Chu Cao Sí nhìn chăm chăm bánh bao, trong lòng có chút do dự, nhưng vẫn là nhẫn tâm lắc đầu “Con tạ cha, con đã muốn no rồi.”

Chu Lệ nghĩ nghĩ, cũng không miễn cưỡng, trong lòng biết tiểu tử này nhiều nhất chỉ có năm phần ăn no. Thôi, đợi trở về cho người làm điểm tâm tiểu tử này thích thì hảo rồi.

Liền đứng dậy, khom người, muốn ôm Chu Cao Sí, Chu Cao Sí hơi hơi chau mày, nghiêm nghị chấp tay “Cha, con muốn tự mình đi!”

Chu Lệ trong lòng không hờn giận, hừ lạnh một tiếng, liền có chút thô bạo dắt tay Chu Cao Sí, cầm chặt chẽ, thấp giọng trách mắng “Sí nhi, Đạo Diễn không nói qua với người, trưởng giả ban thưởng không được từ chối sao?”

Chu Cao Sí bị cầm tay có chút đau, trên mặt vẫn như cũ còn thật sự ngửa đầu hỏi đáp “Nhưng con thật sự muốn tự mình đi.....”

“Vì cái gì?” Chu Lệ chọn mi.

Chu Cao Sí nho nhỏ tiếng mở miệng “Nếu con không tự đi đường, con sợ thành..... Bánh bao.....” Hai chữ cuối cùng nói cơ hồ thấp không thể nghe thấy, nhưng Chu Lệ vẫn nghe được, nhin không được cười nhẹ ra tiếng, ngồi xổm xuống, nâng lên tay trái không bị nắm của Chu Cao Sí, nhẹ nhàng nhéo nhéo mặt Chu Cao Sí, trêu đùa nói “Sí nhi, chẳng lẽ..... Người cũng không biết sao?”

Biết cái gì? Chu Cao Sí trong lòng bỗng nhiên có dự cảm bất hảo.

Chu Lệ thần bí hề hề tới gần, nói nhỏ “Người hiện tại chính là một – tiểu – bánh – bao – thịt!” Ba chữ cuối cùng, Chu Lệ chậm rãi một chữ một chữ nhấn trọng âm nói. Trong mắt tràn đầy đều là ý trêu đùa.

Chu Cao Sí trong lòng bị kiềm hãm, tiểu – bánh – bao – thịt ?!

Nhin không được nghiêng răng cãi lại “Cha! Vậy ngài chính là đại – bánh – bao – thịt!” Ba chữ cuối cùng, Chu Cao Sí học Chu Lệ, một chữ một chữ nhấn trọng âm nói.

Nhưng vừa nói xong, Chu Cao Sí liền hối hận. Xong rồi, hẳn lại nhin không được. Lão cha hẳn sẽ sinh khí.

Mà ngoài dự kiến của Chu Cao Sí chính là , Chu Lệ lại là cười ha hả, mạnh mẽ ôm lấy hắn, ở trên đường xoay xoay hắn trên không vài cái “Ha ha..... Nói rất đúng! Cha cũng là bánh bao thịt nha !”

Chu Cao Sí có chút mờ mịt, càng nhiều là sợ hãi, hắn sợ cao a!

Vội vàng ôm cổ Chu Lệ , gắt gao nhắm mắt lại, sắc mặt nhất thời trắng bệch lên.

Mà Chu Lệ cũng phát hiện , vội vàng không xoay nữa , ôm chính Chu Cao Sí , đặt tay lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Chu Cao Sí , trong lòng có chút ảo não “Sí nhi , không có việc gì đi?”

Chu Cao Sí chậm rãi mở to mắt, phát hiện không bị xoay nữa , nhẹ nhàng thở ra, chống lại vẻ mặt lo lắng của Chu Lệ , chậm rãi lắc đầu “Cha, con không có việc gì .”

Chu Lệ thế này mới hơi hơi buông tâm, trong lòng nhủ mày, xem ra phải nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề sợ độ cao của tiểu tử này nha .

Nhìn Chu Lệ tựa hồ có ý muốn đi dạo phố, nhưng Chu Cao Sí trong lòng nhớ đến hôm nay là ngày Đạo Diễn đến dạy học, liền mở miệng nói “Cha.....”

“Àn?” Chu Lệ chính nhìn tiểu quán ven đường xem có hay không tân kỳ ngoạn ý có thể mua để đưa cho tiểu tử này , liền có chút không chút để ý đáp lời.

“Hôm nay Đạo Diễn lão sư muốn tới dạy con học .” Chu Cao Sí nhỏ giọng nói.

Chu Lệ dừng cước bộ một chút, nghĩ thời gian cũng không sai biệt lắm . Liền đối với Chu Cao Sí gật đầu nói “Hảo, chúng ta hồi phủ đi.”

Hồi phủ , Chu Lệ buông Chu Cao Sí , vỗ vỗ đầu Chu Cao Sí , cười nói “Sí nhi , phải dụng công đọc sách , biết không?”

Chu Cao Sí nghiêm nghị chấp tay gật đầu “Con sẽ cẩn tuân dạy bảo của phụ vương.” Dừng một chút, lại do dự , nhỏ giọng mở miệng nói “Phụ vương..... Về sau xuất hành cần dẫn theo hộ vệ.....”

Nghĩ đến hai ngày nay cùng cha xuất môn đi ăn điểm tâm , lão cha hắn thế nhưng cũng không chuẩn Trương Ngọc cùng Chu Khả đi theo, trong lòng hắn áp lực liền đại, đặc biệt..... thời điểm An Bình công chúa kia ở Bắc Bình..... Rất nguy hiểm cho cha nha !

Chu Lệ sững sốt, lập tức gợi lên tươi cười, trong lòng bởi vì một câu quan tâm của Chu Cao Sí mà ấm áp không thôi , ngồi xổm xuống, vuốt đầu Chu Cao Sí , Chu Lệ ôn nhu nói “Phụ vương sẽ chú ý . Sí nhi đừng lo lắng!”

Chu Lệ dứt lời, liền chậm rãi đứng dậy, xoay người bước đi vào vương phủ.

Chu Cao Sí cung kính chấp tay đưa Chu Lệ ly khai. Mới đứng dậy, khi A Quý vợ vàng chạy tới , cũng theo thói quen chấp hai tay sau lưng, lắc lư hướng Thính Đào viện đi đến .

Chu Lệ đi vào vương phủ, liền hướng Tùng Trúc viện đi đến, tkhi đi qua rừng trúc yên tĩnh , bỗng nhiên hiện ra hai người mặc trang phục người hầu , cung kính quỳ xuống đất , chấp tay hành lễ, thấp giọng nói “Vương gia, kinh thành bên kia có động tĩnh .”

Chu Lệ dừng lại , trên mặt lạnh lùng cười “Tốt lắm.”

Dừng một chút, lại thấp giọng nói “Hôm nay liền bắt đầu phái người âm thầm bảo hộ thế tử!”

“Dạ!”

Nghĩ đến bộ dáng tiểu tử kia khi lo lắng cho hắn , Chu Lệ câu miệng cười, tươi cười nhu hòa hòa tan không ít lãnh ý trên mặt, ngốc tiểu tử, bên người cha sao lại không có người bảo hộ chứ ?

\*\*\*\*\*

Chậm rì rì đến Thính Đào viện .

Chu Cao Sí tiến Thính Đào viện , Hiếu Cầm liền vội vàng tiến lên cung kính hành lễ.

Chu Cao Sí ôn hòa cười “Hiếu Cầm , Đạo Diễn đại sư đã đến đây chưa ?”



“Hồi thế tử, Đạo Diễn đại sư còn chưa đến.” Hiểu Cầm vội vàng trả lời , một bên ra hiệu tiểu nha hoàn phía dưới mang lên nước trà cùng điểm tâm.

Chu Cao Sí nghĩ nghĩ, nhiều ngày có lời đồn đại lớn như vậy , phỏng chừng lão sư đến đây cũng phải đến Tùng Trúc viện cùng cha hẳn nói chuyện trước đã .

Nghĩ lại đồn đại trong phủ , lời đồn bên ngoài , lại ngẩng đầu thấy vẻ mặt Hiểu Cầm không yên, liền ôn hòa cười hỏi “Hiểu Cầm, người làm sao vậy?”

Hiểu Cầm lại khẽ cắn môi, bính một tiếng quỳ xuống “Hiểu Cầm cầu thế tử trách phạt!”

Chu Cao Sí nháy mắt mấy cái, chậm rãi gọi lên tươi cười, thanh âm cũng rất nhẹ “Hiểu Cầm, người là không có dựa theo phân phó của ta làm việc sao ? Mấy nha đầu thích nói bậy , người không có dựa theo danh sách đánh dấu cho ta , đúng không ?”

Hiểu Cầm cúi đầu, nhụt nhụt hỏi đáp “Hồi thế tử, mấy nha đầu hay nói bậy , nô tỳ đều đuổi đi , nhưng.....”

Vẻ mặt Chu Cao Sí vừa chậm, đã chịu biểu lộ ra, nói lên Hiểu Cầm này vẫn là biết nặng nhẹ , nếu đại a đầu hầu hạ bên người mình không biết nặng nhẹ, làm việc quá mức tùy tính, vậy mình vẫn nên lo lắng đi tìm mẫu phi đối người thỏa đáng .

“Nói đi.” Chu Cao Sí nhẹ nhàng nói.

Thanh âm rất nhẹ, lại làm cho A Quý cùng Hiểu Cầm quỳ một bên cũng không từ run lên . Trong thanh âm lộ ra uy nghiêm mà chỉ có Vương gia cùng Vương phi mới có

Quả nhiên, không hổ là thế tử sao?

Hiểu Cầm run run thanh âm nói “Nô tỳ không có được thế tử đồng ý, hôm nay tự tiện chủ trương, đem mấy nha đầu nói bậy về sự tình công chúa , đuổi hết ra ngoài .....”

Ánh mắt Chu Cao Sí hơi hơi nhíu lại, tươi cười vẫn như cũ thực ôn hòa, cầm lên bát trà, chậm quá uống nước trà, hỏi “Vì sao không đợi ta đến đây tái xử trí?”

Hiểu Cầm thấp giọng nói “Hôm nay sau khi thế tử ngài xuất môn , nghe nói Hương viện bên kia đang giận dữ muốn tìm nha đầu loạn nói huyền thuyên, vì thế nô tỳ.....”

Chu Cao Sí trong lòng vừa lòng . Nhìn Hiểu Cầm, tươi cười không khỏi thêm sâu sắc “Người làm tốt lắm. Hiểu Cầm .”

Hiểu Cầm sửng sốt, ngẩng đầu, thế tử không có trách phạt nàng?

“Sự tình khẩn cấp, người xử trí như vậy là đúng .” Chu Cao Sí cười tủm tỉm nói.

Hiểu Cầm đầu tiên là ngẩn ra, lập tức trong lòng không khỏi có chút cảm động toan sắp.

Nàng còn tưởng rằng thế tử khẳng định sẽ giận dữ.....

“Bất quá, lần sau không được viện dẫn lý lẽ này nữa .” Chu Cao Sí chậm rãi nói xong. Đứng dậy, chấp hai tay sau lưng, nhoáng lên một cái, hướng nội thất đi tới , từ từ nói “Tốt lắm, Hiểu Cầm , người hiện tại đem danh sách đưa cho ta xem xem.”

Hiểu Cầm sửng sốt lắng, lập tức vội vàng đứng dậy đáp“Dạ ! Nô tỳ xin đi!”

\*\*\*\*\*

Lúc này, trong Tùng Trúc viện.

Chu Lệ đang ngồi đối diện cùng Đạo Diễn đại sư.

“Nghe nói An Bình còn đi tìm người, cầu người thu nàng làm đồ đệ?” Chu Lệ nhướn mày hỏi, khóe miệng có chút trào phúng “Nàng nay xem ra ngược lại có phần điên thật rồi !”

Đạo Diễn thở dài lắc đầu “Công chúa nguyên bản là phú hữu thụ tường ( sinh ra đã giàu có sang quý ) , hôm qua bản tăng gặp lại , mười phần thụ tường nay chỉ có ba phần .”

Chu Lệ hừ lạnh “Nàng còn đá Sí nhi !”

Đạo Diễn nhíu mày nói “Vương gia, bản tăng mấy ngày nay quan trắc thiên tượng ( quan sát thiên văn ), sợ nhiều ngày nữa , thế tử sẽ có kiến huyết tiểu tai ( tai ương nhỏ nhưng đổ máu ).”

Chu Lệ sững sốt, lập tức nhíu chặt hai hàng lông mày, môi không khỏi cắn nhanh.

Đạo Diễn thấy thế, vội vàng mở miệng nói “Vương gia không cần lo lắng, chỉ là một hồi tiểu nan mà thôi. Thế tử vẫn sẽ bình an vô sự.”

Chu Lệ không có trả lời, trong lòng cũng nghĩ, có nên tăng số lượng người bảo vệ tiểu tử kia hay không ?

Cái gì tiểu nan?! Cho dù là một chút , hần cũng không muốn lại có chuyện gì tái phát sinh trên người tiểu tử kia !

## 20. Chương 20: Cao Sí Vị Thành Niên [ Thất ]

Chu Cao Sí viết xong đại tự , buông bút lông, phất phất tay, nhìn đại tự mình mới viết , vừa lòng gật đầu, ân..... Không tồi , tiến bộ rất nhiều.

Đang muốn không ngừng cố gắng tiếp tục viết đại tự , chợt nghe bên ngoài một trận ồn ào.

Chu Cao Sí trong lòng than nhẹ, lại là An Bình công chúa kia sao?

Chu Cao Sí buông bút lông, chậm rãi đứng dậy, chắp hai tay sau lưng, liền chậm rì rì tiêu sái đi ra ngoài, trong lòng tò mò nghĩ, hôm qua là vì nha đầu Hương viện làm việc bất lợi lại còn trộm đồ này nọ, cho nên xử phạt hạ nhân, thuận tiện chạy khắp Yên vương phủ tìm đồ gì đó đã mất của nàng ta .....

Kỳ thật, tìm này nọ là giả, tìm nhân viên mới là thật đi ?

Như vậy, hôm nay thì sao , hôm nay lại muốn nháo cái gì?

Chu Cao Sí đi ra thư phòng , nhìn nha đầu trong viện quét rác , bưng trà , đưa nước , vẻ mặt đều bình tĩnh, tựa hồ không vì bên ngoài ồn ào mà bị tác động, đương nhiên, trong lòng có lẽ rất ngạc nhiên, nhưng trên mặt cứ thể lạnh nhạt như vậy, Chu Cao Sí cũng rất là vừa lòng . Đối Hiểu Cầm vội vàng đến mà khẽ gật đầu, tốt lắm, hần cần chính là nha hoàn như thế.

“Thế tử, ngài cần đi ra ngoài sao ?” Hiểu Cầm có chút lo lắng mở miệng hỏi, tình hình bên ngoài chính gà bay chó sủa , rất nháo.

Chu Cao Sí chậm rãi lắc đầu, ôn hòa cười “Hiểu cầm, bên ngoài phát sinh chuyện gì ?”

Hiểu Cầm cung kính đáp “Hồi thế tử, nghe nói Hương viện bên kia có một nha hoàn đào tẩu , đang phái người tìm khắp nơi .”

Chu Cao Sí có chút kinh ngạc, nha hoàn đào tẩu ?

Theo Chu Cao Sí biết, nha hoàn tiến vào Yên vương phủ đều là ký tử khế , cho dù chạy thoát, cũng không có chỗ dung thân, ai dám thu lưu một nha hoàn trên lưng có tử khế? Tối trọng yếu là..... Yên vương phủ bọn họ đối người hầu cũng coi như không tệ đi. Bất quá, nghĩ, hành động gần nhất của Hương viện, động hay không động liền lấy trượng đánh nha hoàn , Chu Cao Sí trong lòng than nhẹ, này cũng coi là công chúa sao? Bạo ngược như thế , tính tình cha hần dù cái kính thể nào cũng chưa từng đánh hạ nhân .

Chu Cao Sí nghĩ đến cha, không khỏi trong lòng cân nhắc, cũng không biết cha hần rốt cuộc tính làm cái gì, làm cho nơi nơi ở Bắc Bình lên đồn đại cha hần muốn làm hoàng đế , vì cái gì chứ ?

Khi Chu Cao Sí cân nhắc, chợt nghe bên ngoài huyên náo.

Chu Cao Sí khẽ nhíu mày, giương mắt nhìn lên, chỉ thấy An Bình hùng hổ vọt vào.

Chu Cao Sí trong lòng nhất thời phát sầu, không phải đâu? Nháo đến tận Thính Đào viện sao ?

Sắc mặt Hiếu Cầm có chút xanh , A Quý cũng lập tức lại đây, vẻ mặt rất là kiên định đứng ở phía sau Chu Cao Sí .

Chu Cao Sí trong lòng phát sầu, trên mặt cũng là ngốc ngốc cười, chậm rãi tiến lên, cung kính chấp tay “Chất nhi kiến quá cô cô .”

An Bình hừ lạnh một tiếng, cung nữ giáo dưỡng theo sát phía sau vẻ mặt có chút xanh mét , nhìn về phía Chu Cao Sí có chút do dự cùng xấu hổ tiến lên hành lễ “Nô tỳ kiến quá thể tử.”

Khuôn mặt Chu Cao Sí vẫn như cũ ôn hoà hiền hậu cười, chậm rãi xua tay, chậm rãi mở miệng nói “Nhũ mẫu xin đứng lên.” Quay đầu nhìn về phía An Bình liền lãnh nghiêm mặt ngẩng cao đầu, ngốc ngốc cười hỏi “Không biết cô cô tới đây là có chuyện gì?”

An Bình cũng là quay đầu đi, bộ dáng rất là khinh thường, đối vấn đề của Chu Cao Sí không đáng để ý tới, mà vị giáo dưỡng cung nữ kia thật ra có chút xấu hổ đành tiến lên nói “Thế tử, trong Hương viện có một nha hoàn chạy trốn , chúng ta là bắt nha hoàn kia .”

Bắt nha hoàn? Giống trống khua chiêng âm ỉ như thế chỉ là để bắt một nha hoàn ?

Chu Cao Sí trong lòng cảm khái, vị An Bình công chúa này thật sự là khắp nơi đều không giống người thường a.

Bắt nha hoàn mà thôi, làm gì tự thân xuất mã đâu? Người dù sao cũng là một vị công chúa a.

Khóe mắt thoáng nhìn An Bình kia tuy rằng hừ lạnh quay đầu, nhưng trông mắt cũng không ngừng loạn chuyển . Chu Cao Sí trong lòng có chút hiểu rõ, đại khái vẫn là vì nhân viên đi.

Trên mặt nghiêm nghị nói “Nếu thế , nhũ mẫu các người cứ từ từ xem, nếu nha hoàn kia thực trốn được đến nơi của ta , kia cũng không hảo.”

Giáo dưỡng cung nữ vội vàng đáp ứng , thật là cảm kích nhìn Chu Cao Sí một cái, Chu Cao Sí hí mắt cười, tươi cười thân thiết cùng cực, trong lòng nói thầm , giáo dưỡng cung nữ này cũng không dễ dàng nha. Có thể dạy ra một chủ tử không biết điều như thế .....

Vì thế, Chu Cao Sí chấp hai tay sau lưng, thật là nhân nhã nhìn giáo dưỡng cung nữ mang một số người vào nhà tìm kiếm .

Mà An Bình vẫn như cũ duy trì thái độ khinh thường cao ngạo như vậy đứng ở nơi đó.

Thẳng đến khi giáo dưỡng cung nữ xem xét khắp nơi rồi thông báo , An Bình mới thật là khó chịu dọa chân một chút, thấp giọng tức giận nói “Ta cũng không tin tìm không thấy!”

Dứt lời, liền xoay người khí giận rời đi .

Chu Cao Sí cung kính chấp tay đưa tiễn.

Đợi An Bình đi rồi, Hiếu Cầm cùng A Quý tiến lên, Hiếu Cầm thở phì phì nói “Thật là, nói soát liền soát ! Bọn họ đem Thính Đào viện chúng ta trở thành cái gì !”

“Thế tử, chúng ta có nên nói Vương gia cùng Vương phi một tiếng hay không ?” A Quý ngồi xổm xuống, thấp giọng hỏi.

Chu Cao Sí khoát tay, ôn hòa nói, “Tốt lắm! Đừng tức giận , cái này không có gì.” Dứt lời, Chu Cao Sí liền chấp hai tay sau lưng, lắc lư tiêu sái tiến nhà chính.

Không cần nói cho cha, cha khẳng định cái gì cũng đều biết!

Chu Cao Sí trong lòng thập phần khẳng định.

\*\*\*\*\*

Lúc này, trong Tùng Trúc viện.

Chu Lệ bính một tiếng chọi bát trà vào tường , lạnh lùng nhìn thẳng Trương Ngọc đang tiến đến hồi bầm “Nàng dám đi khám xét Thính Đào Viện ?!”

Trương Ngọc bị ánh mắt lạnh lùng của Chu Lệ nhìn thẳng , nhất thời phía sau lưng mồ hôi lạnh ứa ra, vội vàng chấp tay cung kính thấp giọng nói “Công chúa vội vào chạy vào Thính Đào viện , nói là tìm người , thế tử rất phối hợp cho giáo dưỡng nữ mẫu bên người của công chúa đi tìm xét.”

Chu Lệ trầm mặc , sau một lúc lâu, mới nâng tay lạnh lùng nói “ Vậy hai ngày sau bắt đầu đi .”

Trương Ngọc cung kính đáp ứng .

Chu Lệ ở khi Trương Ngọc đi rồi, gọi lên khước miệng cười, tiểu tử kia, liền cứ như vậy để nàng ta xét viện mình ?

Cùng với việc nhất quyết không cho xét rồi làm ra chuyện túi bụi , chẳng thà cứ để đối phương vừa lòng ? Như vậy, nhìn như bảo vệ mặt mũi đối phương , nhưng cẩn thận cân nhắc lại , cuối cùng thu lợi nhiều nhất ngược lại là tiểu tử kia đi?

Ân, không hổ là con mình!

Chu Lệ trong lòng rất là đắc ý.

\*\*\*\*\*

Trong Hương viện , phòng ngủ An Bình, An Bình cảm tức đi đến đi lui .

Thời gian đều nhanh đến! Nàng lại không có tìm được căn cứ chính xác cho việc tạo phản của Chu Lệ ! Chu Lệ đáng giận! Vốn là nghĩ đến giúp người, cho người sớm ngày đăng cơ, người khen ngược, thế nhưng không tin ta?! Hảo! Dù sao ta cũng đáp ứng lão nhân Chu Nguyên Chương kia rồi, thu thập chứng cứ về người , chỉ cần ta tìm được rồi! Hừ! Đến lúc đó, nhìn người còn dám cứng rắn cãi lại ?!

An Bình đắc ý nghĩ.

Ngoài phòng ngủ An Bình , giáo dưỡng cung nữ vụng trộm bưng chén thuốc, liếc mắt An Bình đắc ý cười ở trong phòng, thấp giọng thì thào “Đây chính là đơn thứ tư đại phu kê , ai, hy vọng công chúa uống xong có thể có hiệu quả a. Nháo như vậy , thật sự là lụy nhân nha!”

Ngoài Hương viện , hai người hầu quét rác thấp giọng nhỏ nhẹ :

“Vương gia vì sao không cho kê đơn? Như vậy không phải nhanh hơn?”

“Câm miệng! Vương gia nói làm cái gì người dám quản sao ! Không nên nhiều lời vô nghĩa?!”

“Ta chỉ là..... Kỳ quái mà thôi.”

“Hừ, người cho là hạ được, liền tra không ra sao? Ngu ngốc!”

\*\*\*\*\*

Ban đêm, trong Thính Đào viện .

Chu Cao Sí một bên chậm rãi xới cơm , một bên nhìn chăm chăm thịt nướng cách đó không xa.

Chu Lệ rất nhanh dùng xong rồi hai chén cơm, ngẩng đầu nhìn hướng Chu Cao Sí , thấy đôi mắt Chu Cao Sí sáng trong suốt , nhìn chăm chăm vào thịt nướng, không khỏi buồn cười. Liền cầm lấy chiếc đũa gấp một khối thịt nướng phóng tới trong chén Chu Cao Sí .

Chu Cao Sí nuốt nuốt nước miếng, gấp lên thịt nướng, ngẩng đầu nhìn hướng ánh mắt cha hấn trêu tức lại hơi hơi mang theo sùng nịch, không khỏi nhếch miệng cười, ánh mắt loan loan rồi nuốt xuống .

Nhắm nuốt xong , nuốt đi xuống , vẻ mặt Chu Cao Sí thỏa mãn.

Chu Lệ nhìn chăm chăm vẻ mặt Chu Cao Sí thỏa mãn, không khỏi lắc đầu, tiểu tử này! Một khối thịt nướng liền vui vẻ như vậy?

Nhịn không được nâng nhẹ tay niết mặt Chu Cao Sí , trêu tức nói “Nhìn không ra, nguyên lai tiểu bánh bao thích ăn thịt nướng!”

Chu Cao Sí nghiêng đầu, hơi hơi nhú nhú mày “Đau!”

Chu Lệ vội vàng buông tay, thấy trên mặt hồng nhuận có hồng ấn nhàn nhạt , có chút đau lòng, rõ ràng lực đạo đều đã phóng nhẹ!

Tiểu tử này da thịt sao lại nộn nộn như vậy !

“Cha..... Không thể kêu con là tiểu bánh bao.” Chu Cao Sí ăn xong ngụm cơm cuối cùng , buông chiếc đũa, cầm lấy khăn mặt một bên , xoa xoa mặt, còn thực nghiêm túc nói .

Chu Lệ tà liếc Chu Cao Sí một cái, cao thấp đánh giá một phen, ngồi xồm xuống, trạc trạc tiểu bụng bự của Chu Cao Sí , đùa cợt nói “Vậy người nói cho cha, đây là cái gì?”

Chu Cao Sí nhìn chằm chằm Chu Lệ , thực nghiêm túc nói , một chữ một chữ nói “ Cha! Đây là bụng.”

Chu Lệ bị kiềm hãm, trừng mắt “Tiểu tử, người đùa giỡn cha người sao ?”

Chu Cao Sí hí mắt cười “Con không dám.”

Chu Lệ hừ lạnh một tiếng, tuy nói rất muốn tái xoa bóp khuôn mặt cười đến loan loan, hồng hồng nhuận nhuận, nhưng vẫn là đau lòng , vừa mới có hồng ấn, không bỏ tay xuống được, trong lòng than nhẹ, tiểu tử này đều nhanh thành uy hiếp của hắn .

Liên sờ sờ đầu Chu Cao Sí , trừng mắt “Ta xem người lá gan thật sự lớn , ngay cả An Bình cô cô đều dám đùa giỡn!”

Chu Cao Sí vừa nghe, trong lòng cảm khái, xem đi, đúng là không chuyện gì dẫu được cha hắn .

Nhưng trên mặt cũng là ngốc hồ hồ cười.

Chu Lệ ôm lấy Chu Cao Sí , ngồi vào trên đùi, thấp giọng nói “An Bình cô cô của người có chút quái dị, đã nhiều ngày, không có việc gì cũng đứng ra khỏi viện, biết không?”

Chu Cao Sí trong lòng nhất lộp bộp, nhìn về mặt lão cha hắn nghiêm túc, liền nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng nghĩ, lão cha hắn chẳng lẽ thấy đã nhiều ngày liền muốn động thủ ?

Chu Lệ có chút lo lắng, câu “Kiến huyết tiểu tai” kia của Đạo Diễn luôn xoay quanh ở trong đầu hắn, vượt đầu Chu Cao Sí , lại tái nghiêm khắc dặn dò nói “Cha không phải với người nói đùa, người nghe rõ rồi chứ, không có việc gì cũng đứng ra khỏi viện , biết không?”

Chu Cao Sí nhìn lão cha hắn nghiêm túc như thế , cũng nghiêm nghị gật đầu nói “Cha, ngài yên tâm, con sẽ không tùy ý ra khỏi viện !”

Chu Lệ thể này mới thoáng buông tâm.

Ban đêm, Chu Cao Sí sắp xếp lại một thiên văn luận của Đạo Diễn , thấy lão cha hắn còn ở một bên chuyên chú đọc sách, trong lòng kỳ quái, chẳng lẽ đêm nay lão cha hắn không trở về Tùng Trúc viện sao?

Đều tính động thủ , cha hắn còn nhàn nhã như vậy sao ?

“Sí nhi , làm sao vậy?” Chu Lệ từ trong sách ngẩng đầu, khi đang muốn nâng chung trà lên uống, chỉ thấy Chu Cao Sí nhìn mình, liền cười cười hỏi.

“Cha , buổi tối không quay về sao?” Chu Cao Sí buông bút lông hỏi.

Chu Lệ không chút để ý ừ một tiếng, lại tiếp tục cúi đầu đọc sách .

Chu Cao Sí đành phải cầm lấy bút lông tiếp tục viết chữ , thôi, dù sao cũng không phải chưa cùng cha ngủ qua .

Chính mình ngủ cũng không có tật xấu phá hư gì , cũng không sợ quấy rầy đến cha.

Hiểu rõ rồi, Chu Cao Sí liền bắt đầu nghiêm túc viết luận văn .

Đến buổi tối, Chu Lệ lần thứ ba thở dài, đem Chu Cao Sí lần đến một bên , dùng chăn gói lại kĩ lưỡng , gắt gao ôm, trong lòng thấy mình thật sự là không có việc gì nên đi tìm việc làm.

Buổi tối cùng tiểu tử này dùng xong cơm, nói vài câu , cảm thấy tâm tình thật sự là không tồi , bất tri bất giác liền đã quên về , nhìn thời gian, nếu đã quên đi rồi, vậy lưu lại đi.

Nhưng lần lưu lại này , sẽ không an tâm , tổng lo lắng tiểu tử này sẽ đá chăn xuống , xem đi, quả nhiên!

Chu Lệ nhìn chăm chăm mặt mày Chu Cao Sí loan loan, khoe miệng vi kiều ngọt ngào , oán hận nghĩ, hảo, lão tử đem người ôm chặt , nhìn người như thế nào đá chăn!

Vì thế, Chu Lệ liền ôm bọc chăn Chu Cao Sí thành một tiểu đoàn, đầu tiên là oán hận cảnh giác có thể hay không đá chăn nữa , đến cuối cùng, ôm ôm, cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Chỉ cảm thấy tiểu đông tây trong lòng này thật sự rất ấm áp .

## 21. Chương 21: Cao Sí Vị Thành Niên [ Bất ]

Đêm thất tịch, ngày lành .

Hắn là hảo hảo nghỉ ngơi nghỉ ngơi, thuận tiện hưởng thụ một chút điểm tâm mà Tùng Trúc viện mới đưa tới , tái phẩm một ly trà, ngồi ở trong Thính Đào viện của mình , nhìn bên ngoài trời xanh mây trắng, là cỡ nào thanh thoi thích ý.

Chu Cao Sí trong lòng cảm khái , nhưng đêm thất tịch của hắn , cũng phải ngồi ở trong thư phòng , nghe hòa thượng không giống hòa thượng ngồi đối diện thao thao bất tuyệt giảng văn luận.

Hòa thượng lão sư, ngài không cần ăn tết , nhưng là đệ tử cần a.

“Thế tử? Ngài nghe hiểu không ?” Đạo Diễn cười tủm tỉm hỏi.

Chu Cao Sí trên mặt cung kính chấp tay chỉ lễ “Đệ tử nghe hiểu , mong lão sư chỉ bảo nhiều hơn.”

Đạo Diễn nhìn Chu Cao Sí , trong lòng thật là trấn an, kẻ này trí tuệ dày rộng, khó được nữa là không kiêu không ngạo, còn có thể khiêm tốn hiếu học như thế.

Liền gật đầu nói “Thế tử, hôm nay dạy học đến đây thôi , buổi tối thế tử liền hoàn thành thiên văn luận này đi.”

Chu Cao Sí trong lòng nhẹ nhàng thở ra, tốt lắm, cách buổi tối, hắn còn có hai canh giờ nghỉ ngơi, hắn có thể đi xem bọn đệ đệ.

Nhưng Đạo Diễn đang nói xong , nhìn chăm chăm Chu Cao Sí , ý vị thâm trường hỏi “Thế tử, có từng nghe qua chuyện xưa ba người biến hổ?”

Chu Cao Sí sửng sốt, nháy mắt nghĩ tới lời đồn đại gần nhất ở Bắc Bình truyền lưu.

Trên mặt vẫn như cũ nghiêm nghị , còn nghiêm túc nói “Chuyện xưa về ba người biến hổ , đệ tử đã nghe qua. Chuyện xưa nói có ba người nói dối rằng ở chợ có hổ , người nghe liền tin là thực .”

Đạo Diễn vừa cười cười mở miệng nói “Thế tử, chuyện xưa về ba người biến hổ , cũng có thể nói trái lại như thế này , ba người, không thành hổ.”

Chu Cao Sí trong lòng chấn động, không khỏi chuyên chú nhìn về phía Đạo Diễn , trong lòng cân nhắc, hòa thượng lão sư muốn nói cho hắn cái gì sao?

Đạo Diễn lại chuyển mở lời đề “Không biết thế tử đối với lời đồn đại gần đây ở bên ngoài thấy thế nào ?”

Chu Cao Sí ngẩn ra, lập tức trong lòng phát sầu, thấy thế nào? Còn phải hỏi sao? Cho dù cha hắn có dã tâm, cha hắn cũng sẽ không giống trống khua chiêng ầm ĩ như vậy để cổ gieo rắc tin đồn mình muốn làm

hoàng đế , cho nên không chỉ hấn không tin, dân chúng Bắc Bình cũng sẽ không tin tưởng, những người hơi chút có đầu óc sẽ không tin tưởng, nhưng lời đồn đại này lại là cha hấn cố tình gieo rắc ra ngoài , vậy còn hỏi nữa sao ? Cha hấn muốn cho người trong thiên hạ tin tưởng, cha hấn sẽ không đi làm hoàng đế . Mà cha hấn hao hết tâm tư như thế, chỉ có thể nói là vì có người hoài nghi , kinh thành, hoàng gia gia hấn hoài nghi lão cha hấn là đi?

Chu Cao Sí hiểu được, phi thường hiểu được, nhưng vấn đề là hấn không thể nói. Hấn còn phải giả trang không rõ, bởi vì hấn là Chu Cao Sí bảy tuổi.

Vì thế, Chu Cao Sí trong lòng phát sầu , ra vẻ tự hỏi một trận, trong lòng nghĩ nên dùng từ gì , mới chậm rãi mở miệng nói “Lão sư, ta không tin phụ vương ta sẽ có..... Ý tưởng.....” Nói xong, trên mặt Chu Cao Sí một mảnh không yên nhìn về phía Đạo Diễn .

Đạo Diễn cũng mỉm cười “Thế tử cùng Vương gia là phụ tử tình thâm, tự nhiên tin tưởng Vương gia, nhưng mà ngoại nhân cũng không nhất định cho rằng như vậy.”

Chu Cao Sí trong lòng nhất thời không biết nói gì, hấn nhìn cha hấn dùng đủ mọi thủ đoạn , không phải là vì làm cho ngoại nhân tin tưởng sao? Hơn nữa hấn xem ra, thủ đoạn của cha thật không tồi nha .

Hòa thượng lão sư, ngài rốt cuộc muốn nói cái gì đây ?

Đạo Diễn thần bí hề hề mở miệng “Tỷ như nói, vị công chúa kia.....”

Chu Cao Sí trong lòng ngẩn ra, trong lòng dần dần có điều hiểu, vì thế nghiêm túc nhìn về phía Đạo Diễn “Đệ tử thỉnh giáo lão sư, làm như thế nào để người ta không hề hoài nghi phụ vương ta đây ?”

Đạo Diễn khẽ lắc đầu, thở dài nói “Này..... Bần tăng ta cũng không biết.”

Chu Cao Sí bị kiềm hãm, nhìn về phía Đạo Diễn , trong lòng vô lực, nếu hòa thượng lão sư ngài không biết, như vậy..... Ngài nói nhiều thứ vô nghĩa như vậy là vì sao?

Đạo Diễn sờ sờ đầu Chu Cao Sí , mỉm cười, hữu ý mở miệng “Có lẽ, công chúa nếu nhìn thấy cái gì đó thì sẽ tự hiểu được .”

Chu Cao Sí hoàn toàn giật mình .

Đạo Diễn lại thần bí mở miệng “Thế tử cũng biết ở hậu viện từ đường có một tòa nhàn viên đi ?”

Đúng rồi! Nhàn viên !

An Bình công chúa kia cả ngày nháo loạn khiến cao thấp trong vương phủ không thể có được ngày nào bình an , không phải là vì nhàn viên kia sao ? Nếu công chúa nhìn thấy nhàn viên , không phải có thể hết hy vọng sao?

Nhưng là..... Sao có thể làm công chúa nhìn đến đây ?

Chu Cao Sí có một ý tưởng đầu tiên , đó là làm cho một kẻ khó bị người nghi ngờ dẫn công chúa đi .

“Thế tử nếu muốn đi xem, tốt nhất chính là buổi tối, hôm nay là đêm thất tịch, truyền thuyết nói rằng đêm thất tịch có thể nhìn đến thứ bình thường khó thể thấy .....” Đạo Diễn thấp giọng thần bí nói.

Chu Cao Sí trong lòng trầm xuống, vì thế.....mình vẫn là người tốt nhất sao ? Dẫn dắt công chúa đi qua?

Chu Cao Sí nhện không được ngẩng đầu nhìn hướng Đạo Diễn , đã thấy Đạo Diễn đã muốn đứng dậy, xoay người, đang muốn rời đi. Chu Cao Sí há miệng thở dốc, lại vẫn yên lặng ngậm lại.

Chu Cao Sí rất muốn hỏi, này, là ý tứ của cha hấn sao?

Tiến bước Đạo Diễn , Chu Cao Sí trầm mặc đứng ở trong viện, nhìn hoàng hôn ráng màu dần dần tan vào thiên không.

Vẻ mặt Hiếu Cầm tươi cười tiến lên, cung kính hành lễ , nói “Thế tử, vừa mới nãy người của Tùng Trúc viện lại đưa tới một mâm điểm tâm.”

Chu Cao Sí chậm rãi gạt đầu, xoay người nhìn về phía Hiểu Cẩm, ôn hòa cười “Lấy lại đây đi, thuận tiện lấy thêm Hồ trà lại đây .”

Chu Cao Sí dứt lời, liền chấp hai tay sau lưng, chậm rì rì tiêu sái đến dưới đại thụ trong viện, chậm rãi ngồi xuống , tựa vào đại thụ, nhìn ráng màu trên thiên không, trong lòng từ từ thở dài, thôi, là ý tứ của cha thì lại như thế nào, không phải ý cha thì sẽ ra sao ?

Nay, tự mình biết , liền nhất định sẽ đi làm.

Mặc kệ là ý tứ của ai đều giống nhau, bởi vì hấn vô luận như thế nào đều sẽ hỗ trợ , ai kêu người nọ là cha hấn đâu?

Vuốt cằm, Chu Cao Sí trong lòng cân nhắc, hôm nay là đêm thất tịch, buổi tối mọi người sẽ tụ lại , thưởng hoa, ăn điểm tâm.

Như vậy, chính là đêm nay .

Lúc này, trong Tùng Trúc viện.

Chu Lệ vẻ mặt phức tạp nhìn Đạo Diễn .

“Đạo Diễn ! Người nên biết Sí nhi mới bảy tuổi! Nó như thế nào có khả năng hiểu được chuyện tình phức tạp như vậy?!” Chu Lệ thấp giọng cả giận nói.

Đạo Diễn vẻ mặt ngưng trọng “Vương gia, thời gian của chúng ta không nhiều lắm , kéo dài càng lâu đối chúng ta lại càng bất lợi! Kinh thành bên kia, truyền đến tin tức đều là tin tức xấu a. Mặc kệ Hoàng Thượng tin hay không tin lời An Bình công chúa nói, hấn đã đối ngài sinh ra hoài nghi !”

Chu Lệ lãnh nghiêm mặt, nhếch môi .

Đạo Diễn cười khổ một tiếng, lắc đầu nói “Vương gia, lúc trước bản tăng từng báo cho ngài, An Bình công chúa kia tướng mạo quý dị, đối với người mà nói, nàng là phúc cũng là họa, nay, xem ra, nàng quả thật là họa, nếu không giải quyết, đối ngài là bất lợi thật lớn a.”

“Cho dù là ai đều hảo! Vì cái gì lại là Sí nhi !” Chu Lệ lạnh giọng hỏi, hai mắt âm lãnh nhìn chằm chằm Đạo Diễn .

Đạo Diễn thở dài “Bởi vì thế tử là kỳ lân, đối ngài, hấn là phúc, đối An Bình công chúa mà nói, thế tử là họa. Trọng yếu hơn là, không có ai sẽ đi hoài nghi một đứa nhỏ 7 tuổi, công chúa sẽ không, Hoàng Thượng càng thêm sẽ không!” Thấy vẻ mặt Chu Lệ vẫn như cũ âm trầm, Đạo Diễn trong lòng khó hiểu “Vương gia, chỉ là làm cho thế tử dẫn công chúa đi qua mà thôi, không có gì nguy hiểm .”

Chu Lệ trong lòng bị kiềm hãm, lại nhịn không được nắm chặt tay thành quyền, hấn biết Đạo Diễn nói không sai, nhưng hấn không muốn! Không nghĩ!

Tiểu tử kia ..... Chỉ cần hảo hảo ngoan ngoãn đợi ở bên người hấn là đủ rồi!

Chuyện tình xấu xa thối nát này cùng tiểu tử kia , một chút cũng không có quan hệ !

\*\*\*\*\*

Mặc kệ Chu Lệ có nguyện ý hay không, ban đêm, vẫn đến .

Chính giữa gian nhà chính kê một cái bàn lớn .

Thủ tọa ngồi là Chu Lệ , Từ thị , An Bình , kế tiếp mới là Chu Cao Sí , Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại .

Nhìn mặt bàn bóng loáng , Chu Cao Sí rất là tân kỳ, hôm nay còn thỉnh đào hát đến hát hí khúc?

Chu Cao Sí mặt mày loan loan nhìn đào hát trên sân khấu kịch . Trong lòng thật là vui vẻ, hấn thực thích nghe diễn, giống như đời trước cũng rất thích đi? Đã quên đi rất nhiều, nhưng Chu Cao Sí phát hiện có vài thứ khắc rất sâu , tuy rằng quên , nhưng cảm giác quen thuộc thì vẫn còn .

Tỷ như nói cha cùng nương , tuy rằng quên đi đời trước từng làm con bọn họ , nhưng bọn họ đối mình vẫn rất trọng yếu , cảm giác này không hề biến mất .



Cho nên..... đối chuyện lão cha trước kia hoài nghi mình, chính mình mới có thể để ý như vậy?

Mà hiện tại, đối với việc mình muốn đi làm, mới có thể cảm thấy cam tâm tình nguyện?

Nhìn An Bình đứng dậy rời đi, Chu Cao Sí đang muốn đứng dậy, Chu Lệ bỗng nhiên mở miệng .

“Sí nhi , lại đây.”

Chu Cao Sí ngẩn ra, trên mặt vẫn như cũ , chậm rì rì tiêu sái đi qua, cung kính chấp tay “Phụ vương.”

Chu Lệ chĩa chĩa điểm tâm trên bàn, đối Chu Cao Sí cười cười nói “Sí nhi , đây chính là điểm tâm người thích nhất, đến, ngồi gần phụ vương !”

Chu Cao Sí trong lòng sửng sốt, nhìn Chu Lệ , đã thấy vẻ mặt Chu Lệ bình thản tươi cười, cha đây là..... Không nghĩ cho mình đến chỗ An Bình sao ?

Chu Cao Sí trong lòng liền có chút phức tạp, chậm rãi chấp tay chỉ lễ, cung kính nghiêm nghị nói “Con tạ phụ vương thưởng, bất quá con hiện tại muốn đi ra ngoài.....”

Chu Lệ nhìn chằm chằm Chu Cao Sí , chậm rãi đứng dậy, đi đến trước mặt Chu Cao Sí , mỉm cười, xoay người sờ sờ đầu Chu Cao Sí , ôn nhu nói “Đến, đến chỗ phụ vương dùng điểm tâm rồi đi .”

Chu Cao Sí cúi đầu, hai tay vẫn đang nắm , thấp giọng nói “Phụ vương, con..... Thực cấp.....”

Ánh mắt Chu Lệ gắt gao nhìn chằm chằm Chu Cao Sí , sau một lúc lâu lại trầm mặc.

Chu Cao Sí vì thế chấp tay chỉ lễ, cúi đầu, bước nhanh từ bên người Chu Lệ rời đi.

Chu Lệ trầm mặc nhìn Chu Cao Sí đi xa, ánh mắt vẫn như cũ gắt gao nhìn chằm chằm bóng dáng Chu Cao Sí , hai tay cũng không từ nắm chặt thành quyền.

Chu Cao Sí bước nhanh từ nhà chính rời đi, đối A Quý đi theo mình thì ôn hòa nói “Người đi về trước đi. Ta đợi một người rồi mới trở về.”

A Quý do dự “Thế tử, hôm nay sắc tối như vậy , ngài nếu bị ngã.....”

Chu Cao Sí cười tủm tỉm xua tay “Không có việc gì không có việc gì.....”

A Quý thấy Chu Cao Sí kiên quyết như vậy, cũng chỉ hảo lui ra.

Chu Cao Sí thấy A Quý lui xuống, mới chấp hai tay sau lưng, chậm rì rì hướng phía trước đi đến, rất nhanh, liền thấy ở trong vườn An Bình , An Bình xoay người bực tức , bên cạnh chỉ có một giáo dưỡng cung nữ? Ân..... Vậy rất tốt, đáng tiếc chỉ có một người a, nếu nhiều thêm vài người liền rất tốt .

Chu Cao Sí trong lòng có chút tiếc hận nghĩ, ánh mắt hơi hơi nhú lại, khóe miệng nhất loan, đi qua.

Đi đến trước mặt An Bình, trên mặt Chu Cao Sí cung kính nghiêm nghị chấp tay “Chất nhi kiến quá cô cô .”

An Bình lẳng lẳng , quay đầu thấy là Chu Cao Sí , cau kính không hồn giận nói “Đi đi đi! Không gặp người ở đây đang phiền chán sao ?”

Chu Cao Sí ra về mờ mịt chấp tay “Chất nhi đáng chết, chất nhi đã quấy rầy cô cô , chất nhi đi vậy .” Dứt lời, liền xoay người, nhưng đi không được vài bước, liền ra về do dự xoay người trở về, nột nột mở miệng nói “Cô Cô .....”

An Bình trừng mắt “Còn chi nữa ?!”

Chu Cao Sí tiếp tục nột nột nói “Trước kia không phải cô cô hỏi qua Sí nhi chuyện nhân viên sao ?”

An Bình nghĩ nghĩ , lập tức bước nhanh tiến lên cầm lấy bả vai Chu Cao Sí , vội vàng hỏi “Người có biết?! Cái kia địa phương ở nơi nào?!”

Chu Cao Sí trong lòng phát sầu, lực tay của An Bình này sao lớn như vậy a a? Lay vai hấn mà cũng có điểm đau !

Nhưng trên mặt vẫn như cũ vài phần hàm hậu thêm vài phần ngây thơ , nột nột nói “Cái kia..... Ta nghe nói buổi tối đêm thất tịch có thể nhìn đến thứ bình thường không thể thấy , cho nên..... Cô cô , địa phương kia cũng không biết có phải nhân viên mà cô cô tìm hay không .....”

“Địa phương kia? Địa phương nào?! Mau dẫn ta đi!” An Bình mặt mày hưng phấn , thúc giục nói .

Chu Cao Sí vội vàng gạt đầu, xoay người chỉ chỉ hậu viện, vẻ mặt cười ngây ngô “Chính là nơi đó , hậu viện!”

An Bình vội vàng kéo lấy bả vai Chu Cao Sí , vội vàng nói “Đi! Mau dẫn cô cô đi!”

Chu Cao Sí trong lòng sầu khổ, cho dù có muốn mau đi thì cũng dừng nắm bả vai người ta a. Rất đau a.

Mà giáo dưỡng cung nữ kia vẻ mặt sốt ruột, lại bắt đắ dĩ đành phải theo đi .

Chu Cao Sí vụng trộm liếc giáo dưỡng cung nữ một cái, cung nữ này có lẽ là người có thể giúp cha hắn tội danh “Muốn làm hoàng đế” , là nhân chứng tốt nhất .

Đợi cho đến hậu viện, Chu Cao Sí chỉ chỉ từ đường , vẻ mặt do dự bất an “Cô cô , đóng cửa rồi , nếu không, ngày khác lại đến đi.”

An Bình nhú mày, tiến lên mạnh mẽ đẩy.

Rắc một tiếng, di, cửa mở? Ngô, xem ra cha chuẩn bị thực chu toàn nha.

Đẩy ra sau , An Bình đi vào nhìn nhìn, liền xoay người hướng Chu Cao Sí kêu lên “Người còn đứng ở nơi đó làm gì?! Còn không mau tiến vào?!”

Chu Cao Sí vội vàng đáp lời, ngốc hồ hồ cười, cố gắng vung cánh tay nhỏ cùng cái chân ngắn , bước vào .

Vào từ đường, Chu Cao Sí liền vội vàng quỳ xuống cung kính bái tam bái. Nơi này thờ phụng lão tổ tiên Chu gia bọn họ!

Bình An nhú nhều mày , hừ lạnh nói “Mê tín!”

Chu Cao Sí cung kính bái xong rồi mới vẻ mặt mê hoặc ngẩng đầu nhìn hướng An Bình “Cô cô , mê tín là cái gì? Có thể ăn sao?”

Bình An khinh bỉ trừng mắt nhìn Chu Cao Sí một cái “Người nói nhiều vô nghĩa, nhanh lên nói cho cô cô , nhân viên kia rốt cuộc ở nơi nào ?”

Chu Cao Sí nga một tiếng, cũng chậm rì rì đứng lên, đi đến bên hông cửa, nhẹ nhàng mở ra một khối cửa gỗ nhìn như rất dày , kỳ thật rất nhẹ .

An Bình nhãn tình sáng lên, vội vàng đẩy Chu Cao Sí ra, Chu Cao Sí bị đẩy như vậy, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, may mắn giáo dưỡng cung nữ vẫn theo sát phía sau , vội vàng tiến lên đỡ lấy.

Chu Cao Sí chà xát mồ hôi , đứng vững vàng, đối giáo dưỡng cung nữ lễ phép ôn hòa cười “Cám ơn nhũ mẫu .”

Giáo dưỡng cung nữ nhìn Chu Cao Sí ôn hòa tươi cười, trong lòng tán thưởng, quả nhiên không hổ là thể tử Yên vương . Lại quay đầu nhìn về phía An Bình đã muốn chạy đến trong vườn, trong mắt khó nén khinh bỉ.

Chu Cao Sí chậm rãi bước từng bước bằng cái chân ngắn , đi vào trong vườn, trước mắt không khỏi cũng sáng ngời, nguyên bản trước kia là một vườn không dùng để luyện võ , lúc này là đủ loại cây ăn quả, còn có một khoảng ruộng , trên ruộng không biết trồng cái gì , xem ra mọc hảo lắm.

An Bình lẳng lẳng đứng ở trong vườn, khóe miệng không khỏi lẩm bẫm “Sao có thể là nơi này đâu?”

Chu Cao Sí cũng có hứng thú chấp hai tay sau lưng đi đến bên mảnh ruộng nhỏ , ngồi xuống , nghiên cứu cây mọc trong ruộng , vượt cảm , đây là rau gì nha ? Là rau mới ăn ở bữa tối sao ? Hay là cái gì ?

Ngay khi Chu Cao Sí nghiên cứu , An Bình lại vội vàng chạy tới “Chu Cao Sí !”

Chu Cao Sí hoảng sợ, đứng dậy, nhìn về phía An Bình , ra vẻ hoang mang “Cô cô , làm sao vậy?”

“Không phải nơi này! Tuyệt đối không phải nơi này!” An Bình có chút điên cuồng kêu lên, lại không được thấp nam “Thời gian của ta không nhiều lắm a! Ta phải tìm được mới được!!”

Chu Cao Sí nhìn bộ dáng An Bình có chút điên cuồng, lặng lẽ lui về phía sau, nguy rồi, An Bình này chớ không phải là đã nổi điên đi?

An Bình đột nhiên một phen kéo áo Chu Cao Sí , Chu Cao Sí vội vàng mở miệng nói “Cô cô ! Chết thì nhìn đến chính là nơi này a!”

An Bình trừng mắt, thu tay về , vì thế, bắt được kì lân ngọc bội trên cổ Chu Cao Sí , liền kéo ra

Chu Cao Sí nóng vội, kêu lên “Cô Cô ! Đưa ta! Đó là ngọc bội của chết thì!”

An Bình lạnh lùng cười, ngọc bội trong tay liền hướng cây ăn quả ném đi !

Chu Cao Sí không khỏi kêu lên “Không cần!”

An Bình tùy theo đem Chu Cao Sí đẩy lên trước, Chu Cao Sí lão đảo, trước khi hấn té ngã , giáo dưỡng cung nữ lúc này bước lên phía trước hô lên “Công chúa, ngài muốn làm cái gì?!”

An Bình ngoan trừng mắt nhìn Chu Cao Sí một cái, quay đầu đối giáo dưỡng cung nữ cả giận nói “Ta làm cái gì không cần người phải quản!” Dứt lời, An Bình liền hướng cửa vườn đi ra .

Giáo dưỡng cung nữ có chút áy náy đối Chu Cao Sí cung kính hành lễ, liền vội vàng hướng phương hướng An Bình đuổi theo.

Chu Cao Sí nhìn đến An Bình đi rồi, mới chậm rãi ngồi dậy, nhìn lòng bàn tay bị mảnh đá cửa vào tạo thành vết thương , trong lòng cười khổ, ai, mấy ngày nay xem ra không cần viết chữ .

Chậm rãi đứng dậy, vỗ vỗ cát đất trên người, nhìn về phía phương hướng ngọc bội bị ném , tìm đã lâu, mới ở một gốc cây ăn quả thấy ngọc bội của mình

Thế nhưng ngọc bội lại bị vắt lên cành cây cao như thế .....

Chu Cao Sí ngóng nhìn đã lâu, mới cúi đầu xuống thở dài, vẫn là phải trèo lên sao ?

Nhìn cánh tay béo tròn cùng đôi chân béo tròn của mình , Chu Cao Sí lại nhìn ngọc bội, chậm rãi xắn tay áo , liền hướng cây ăn quả trèo lên .

Đáng tiếc, tay chân hấn rất ngắn , lại chưa bao giờ trèo cây , bản thủ bản cước , mới trèo được một đoạn nhỏ , liền tụt xuống dưới thêm một đoạn dài hơn . Sau vài lần bị tụt xuống rồi trèo lên , trên cánh tay cũng xuất hiện mấy tiểu thương nhỏ , Chu Cao Sí rút cục treo được phân nửa, hơi hơi hít sâu một chút, Chu Cao Sí không ngừng cố gắng, rút cục trèo lên được cây , chà sát mồ hôi , cố gắng ngồi vững trên cây , vì không cẩn thận mà nhìn xuống , Chu Cao Sí sắc mặt trắng nhợt , thiếu chút nữa trước mắt toàn màu đen , vội vàng ôm lấy thân cây, cố gắng hô hấp vững vàng, mới thoáng mở to mắt, mắt dùng sức nhìn chăm chăm ngọc bội trên đỉnh đầu cách đó không xa, tốt lắm tốt lắm, cũng sắp chạm đến .

Nghĩ đến mình nếu một lần không lấy được , chỉ sợ mình sẽ càng ngày càng sợ hãi, vì thế, Chu Cao Sí nhìn kĩ ngọc bội, mạnh mẽ hướng lên trên nhảy lên , tay trảo một cái , tốt lắm! Bắt được rồi , Chu Cao Sí trong lòng vui vẻ, nhưng ngay sau đó rơi xuống đất , chân cũng là ở giữa không trung , trong lòng Chu Cao Sí trầm xuống, xong rồi!

Chu Cao Sí nhìn mình cách càng ngày càng xa đám lá cây trên đỉnh đầu , còn có càng ngày càng rơi vào khoảng không , Chu Cao Sí trong lòng cười khổ, sẽ không như vậy liền ngã chết đi?

Trước mắt đen thui , Chu Cao Sí nghe thấy một tiếng hoảng sợ bao hàm tức giận hô lên “Sí nhi —”

## 22. Chương 22: Cao Sí Vị Thành Niên [ Cửu ]

Ngày thứ hai của đêm thất tịch, trong Yên vương phủ một mảnh áp lực, người hầu nha hoàn thì vội vàng, vẻ mặt hoảng sợ.

Trong Tùng Trúc viện, phòng ngủ Chu Lệ , Từ thị niết chặt khăn tay, lo lắng cùng sầu lo ngóng nhìn tiểu hài nhi vẫn như cũ hôn mê bất tỉnh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu hài nhi ngày xưa hồng nhuận trắng nõn , lúc này một mảnh tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền.

Ngoài phòng , Chu Lệ mặt mày âm trầm nhìn chăm chăm giáo dưỡng cung nữ cùng trung niên thái giám quỳ trước mặt hần, trầm thấp mở miệng, thanh âm cực kỳ bình tĩnh “Phiền toái hai vị tức khắc hầu hạ công chúa hồi kinh, nếu phụ hoàng ta hỏi, xin mời chuyển cáo phụ hoàng ta, Yên vương phủ quá nhỏ, dung không được công chúa như đại phật này !”

Lời này Chu Lệ vừa ra, Trương Ngọc cùng Chu Khả phía sau Chu Lệ cũng mặt biến sắc, mà giáo dưỡng cung nữ cùng trung niên thái giám cũng không từ thân mình run lên.

Chuyển cáo?! Yên vương phủ quá nhỏ?! Vương gia nói lời này xem như đại nghịch bất đạo a.

Trung niên thái giám đang muốn vội vàng mở miệng, giáo dưỡng cung nữ lại giành nói chuyện trước, vẻ mặt nghiêm túc “Nô tỳ cẩn tuân mệnh lệnh Vương gia, hầu hạ công chúa trở về.” Dứt lời, liền kéo kéo ống tay áo thái giám đang có chút ngần ngại.

Chu Lệ thần nhiên quét mắt liếc giáo dưỡng cung nữ một cái, hừ lạnh một tiếng, phất tay áo xoay người bước vào trong phòng.

Trương Ngọc cùng Chu Khả nhìn nhau, cúi đầu cung kính canh giữ ở bên ngoài.

Giáo dưỡng cung nữ cung kính hành lễ xong , liền xoay người, vẻ mặt nghiêm nghị bước nhanh đi ra Tùng Trúc viện.

Trung niên thái giám đi theo giáo dưỡng cung nữ phía sau, đi mau vài bước, ngăn ở trước mặt giáo dưỡng cung nữ, tức giận mở miệng chất vấn nói “Nhũ mẫu , người sao có thể cứ thế đáp ứng đâu? Công chúa không nghĩ trở về, người cứ thế đáp ứng , sau khi trở về cùng công chúa nói thế nào a? Còn có việc này..... Vương gia hiện tại tức giận công chúa, chúng ta hẳn là đại diện công chúa giải thích mới phải , người sao cái gì cũng không nói a?”

Giáo dưỡng cung nữ vẻ mặt nghiêm túc, nhìn chăm chăm trung niên thái giám, mở miệng nói “Phương công công, là ta tận mắt nhìn thấy, công chúa cường đoạt ngọc bội của thể tử ném tới trên cây , nay thể tử từ trên cây ngã xuống, hôn mê bất tỉnh, công chúa lại ngay cả đến trước mặt Vương gia Vương phi nói lời xin lỗi cũng không chịu! Chuyện này..... Người bảo ta vì công chúa giải thích thế nào đây ? Tối trọng yếu là , Phương công công, người cũng thấy đấy, công chúa từ lúc đến đây Bắc Bình , đủ loại hành vi so với khi ở kinh thành càng thêm hoang đường, nếu công chúa còn ở lại Bắc Bình, tương lai nếu lại có sự tình phát sinh, trách nhiệm này là người đến lĩnh hay là ta đến lĩnh? Chẳng bằng thừa dịp hiện tại, thỉnh công chúa hồi kinh, đem đủ loại hành vi của công chúa ở Bắc Bình cáo chi cho Hoàng Thượng, giao Hoàng Thượng xử trí!”

Phương công công sững sốt, cười khổ “Vẫn là nhũ mẫu người suy nghĩ chu toàn.” Dứt lời, lại nhện không được thấp giọng hỏi “Nhũ mẫu , người nói, công chúa có phải hay không thật sự điên rồi?”

Giáo dưỡng cung nữ thấp giọng đáp “Theo ta thấy, công chúa sợ là yêu ma .”

Phương công công có chút đắm chiêu gạt đầu, tiếp theo, cúi đầu mở miệng nói “Nếu công chúa là ma, vậy việc này, chúng ta cũng không có biện pháp .....”

Giáo dưỡng cung nữ ngẩn ra, sau đó có chút đắm chiêu nhìn về phía Phương công công, thấy vẻ mặt Phương công công ý vị thâm trường, nghiêm nghị gạt đầu nói “Đương nhiên, loại chuyện này tin tưởng Hoàng Thượng cũng sẽ hiểu được .....”

Dứt lời, hai người nhìn nhau cười, liền bước nhanh rời đi.

Đợi hai người rời đi, một người hầu dần ló ra, lại rất nhanh hướng Tùng phương hướng Trúc viện đi đến.

Lúc này, trong Tùng Trúc viện , phòng ngủ Chu Lệ, Chu Lệ đứng ở bên giường, lẳng lặng ngóng nhìn tiểu hài nhi vẫn như cũ hôn mê bất tỉnh.

Từ thị xoa xoa lệ trên mặt, ngẩng đầu nhìn hướng Chu Lệ về mặt âm trầm khó lường, nhỏ giọng cung kính hỏi “Vương gia..... Như vậy được không? Dù sao công chúa nàng.....”

Chu Lệ vẫn như cũ lẳng lặng ngóng nhìn tiểu hài nhi, nghe thấy câu hỏi Từ thị , thản nhiên mở miệng “Việc này người sẽ không cần quản .”

Khi nghe tới động tĩnh ở bên kia cửa sổ, Chu Lệ quay đầu, đi qua, ngoài cửa sổ, người hầu cúi đầu, cung kính chấp tay, thấp giọng bẩm “Nhũ mẫu cùng Phương công công đã muốn quyết định thỉnh công chúa hồi kinh, cũng đem việc công chúa bị ma nhập báo cho Hoàng Thượng.”

Đôi mắt Chu Lệ hiện lên một tia ánh sáng lạnh, thấp giọng nói “Tốt lắm.”

Chu Lệ dứt lời, phất tay ý bảo người hầu lui ra, xoay người đi trở về bên giường, Từ thị coi như không có nhìn đến người hầu cùng Chu Lệ đối thoại, về mặt vẫn như cũ chỉ là sầu lo , ngóng nhìn tiểu hài nhi trên giường .

“Người trở về chiếu cố Hú nhi cùng Toại nhi đi.” Chu Lệ mở miệng, thản nhiên nói “Nơi này có bốn vương là đủ rồi.”

Từ thị có chút do dự cũng có chút không tha, nhưng xem biểu tình Chu Lệ âm trầm khó lường, vẫn là đứng dậy cung kính hành lễ rồi rời đi.

Đợi Từ thị đi rồi, Chu Lệ ngồi ở bên giường, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của tiểu hài nhi, trong lòng đau đớn khó nhịn, còn có áp lực cố gắng kìm nén phần nộ cùng thù bạo.

Tối hôm qua, hẳn không nên phóng tiểu tử này rời đi!

Trương Ngọc nhỏ giọng tiến vào, thấp giọng bẩm báo nói “Bẩm Vương gia, Đạo Diễn đại sư đến đây.”

Chu Lệ hí mắt, về mặt lạnh hơn , trong thanh âm tràn đầy kìm nén tức giận “Tới hảo!”

Đạo Diễn sau khi vào cửa cung kính hành lễ, về mặt rất là bình tĩnh “Bần tăng kiến quá Vương gia.”

“Đạo Diễn , người ra hảo chủ ý!” Chu Lệ thấp giọng nổi giận nói “Sí nhi hiện tại hôn mê bất tỉnh! Đây là hảo chủ ý người nói sao !?”

Đạo Diễn thần sắc thông dong , hai tay tạo thành chữ thập chỉ lễ “Vương gia đừng vội, theo bần tăng biết, khi thể tử ngã xuống , Vương gia đứng lúc đuối tới, cứu thể tử, thể tử nay hẳn là không có trở ngại mới phải , mà bần tăng đem qua quan trắc thiên tượng, kiến huyết tiểu tai của thể tử đã qua đi.”

Chu Lệ lại cười lạnh “Đạo Diễn , chiếu theo người nói như vậy, hiện tại Sí nhi hôn mê bất tỉnh cũng bất quá là không có trở ngại?! Đạo Diễn ! Ta muốn con ta bình an vô sự, mà không phải cái gì không có trở ngại!” Nói xong lời cuối cùng, Chu Lệ nhin không được thấp giọng quát.

Đạo Diễn vẫn như cũ thần sắc thông dong “Vương gia..... Thành đại sự tổng khó tránh khỏi có hy sinh.....”

“Đủ!” Chu Lệ không kiên nhẫn phất tay “Đạo Diễn ! Người nghe rõ ràng cho ta! Từ giờ trở đi, cái nạn sự ( việc không tốt , dơ bẩn ) này người không được nói cho Sí nhi nghe một chữ ! Nếu lại có chuyện lần thứ hai như vậy! Người liền rút ra Yên vương phủ cho ta!”

Đạo Diễn nhíu mày, nhưng nhìn về mặt Chu Lệ lộ vẻ mỗi một cùng sầu lo, trong lòng có chút trấn an, xem ra, Vương gia thập phần coi trọng thể tử, như vậy cũng tốt..... Nghĩ lại, thể tử nay cũng mới 7 tuổi, còn nhiều thời gian, liền cung kính đáp ứng .

Chu Lệ nhìn Đạo Diễn đáp ứng xong , mới chuyển mở lời đề, âm trầm mở miệng nói “Công chúa hôm nay sẽ được ‘Thỉnh’ trở lại kinh thành .”

Đạo Diễn khẽ gật đầu “Vương gia, như thế xem ra, kế sách người cùng ta thương nghị đã bắt đầu phát huy . Kinh thành bên kia truyền đến tin tức, Hoàng Thượng gần nhất có chút tức giận chuyện An Bình công

chúa gây nên. Phỏng chừng không quá bao lâu, Hoàng Thượng sẽ có ý chỉ truyền đến để trấn an Vương gia.”

Chu Lệ chính là lạnh lùng cười, cũng không đáp lại.

Dừng một chút, Đạo Diễn có chút hoang mang “Bản tằng vẫn có một chuyện không rõ, An Bình công chúa vì sao khăng định Vương gia ngài nhất định sẽ mơ ước ngôi vị hoàng đế đâu?”

Chu Lệ cũng nhú mào, “Nàng phỏng chừng là được thái tử hoặc là ai đó sai bảo đến vụ hãm ta đi?”

Đạo Diễn khê lác đầu, thật là khó hiểu “Vương gia lĩnh đất phong là Bắc Bình, đóng ở Bắc Bình, thái tử nay vẫn khoẻ mạnh như cũ, Vương gia cùng An Bình công chúa xưa nay không thân, người tâm phúc của Vương gia lại trung tâm với Vương gia, nàng rốt cuộc là dựa vào cái gì khăng định như vậy?”

Chu Lệ cười lạnh “Tôi trọng yếu không phải nàng sao lại biết , mà là phụ hoàng hẩn tin!”

Đạo Diễn trầm mặc, cái này cũng là phải , nếu Hoàng Thượng không tin, như vậy bất luận An Bình công chúa này làm cái gì đều là phí công, mà Hoàng Thượng tin, vậy Vương gia vô luận nói cái gì cũng là vô dụng. Cho nên..... Mới không thể không ra kế sách như thế, làm cho thế tử bảy tuổi là người sẽ không bị hoài nghi làm người dẫn đường , để cho người bên cạnh công chúa tin tưởng công chúa đã muốn bị ma nhập ...

Nghĩ đến thế tử, Đạo Diễn có chút hoang mang “Vương gia..... Nghe nói thế tử là vì lấy ngọc bội bị công chúa ném tới trên cây mới ngã xuống tới ?”

Nhắc tới việc này, vẻ mặt Chu Lệ lại âm trầm vài phần “Không sai.”

“Thế tử..... Sao không gọi hạ nhân đi lấy?” Đạo Diễn khó hiểu. Thế tử trí tuệ như thế sao đến điểm ấy cũng không nghĩ tới chứ ?

Chu Lệ sững sốt, điểm ấy hẩn thật ra không nghĩ tới.....

“Xem ra , ngọc bội đối thế tử mà nói hẩn là trọng yếu phi thường.” Đạo Diễn mỉm cười “Chỉ có đồ vật trọng yếu phi thường, thế tử mới có thể nhất thời nóng vội mà quên đi có thể dùng phương pháp khác để lấy ngọc bội .....”

Chu Lệ ngẩn ra, nghĩ đến tối hôm qua khi tiến lên ôm lấy tiểu tử kia, trong tay tiểu tử kia gát gao túm kỳ lân ngọc bội. Chu Lệ trong lòng có chút âm áp lại có chút đau lòng toan sắp.

Chu Lệ lại cùng Đạo Diễn cẩn thận thương nghị chuyện tình kế tiếp một phen, Đạo Diễn mới cung kính chỉ lễ cáo lui.

Khi Đạo Diễn rời đi thấy Chu Lệ xoay người vội vàng vào buồng trong, không khỏi trong lòng cảm khái, Vương gia thật sự là đau tích thế tử.

\*\*\*\*\*

Khi Chu Cao Sí tỉnh lại, đầu óc còn có chút mơ hồ, nghe thấy một tiếng vui sướng thấp kêu “Sí nhi !”

Chu Cao Sí mờ mịt nhìn lại, chỉ thấy khuôn mặt cha hẩn mỗi một cùng kinh hỉ, di? Cha ? Sao cha lại có râu dài nha ?

“Sí nhi ! Cảm thấy thế nào? Còn chỗ nào không thỏa mái sao ?” Chu Lệ vội vàng đi qua, sờ sờ mặt Chu Cao Sí , trong lòng lo lắng, tiểu tử này sao lại ngơ ngác ngây ngô a?

Chu Cao Sí lẳng lẳng nhìn cha hẩn , không khỏi vươn tiểu cánh tay béo tròn , sờ sờ mặt Chu Lệ , hoang mang hỏi “Cha..... Người sao lại có râu dài ra thế ?”

Chu Lệ trong lòng bị kiềm hãm, sau một lúc lâu, có chút cắn răng nói “Người nói xem ?!”

Hẩn vì tiểu tử này, một đêm cũng không dám ngủ, trong lòng lại lo lắng , lại phẫn nộ lại sốt ruột , hẩn nóng lòng thượng hoả sao có thể không dài râu nha ?!

Chu Cao Sí đầu óc dần dần thanh tỉnh, nhìn vẻ mặt cha hẩn mỗi một, lúc này lại có chút tức giận trừng mắt nhìn mình, Chu Cao Sí vội vàng ngồi dậy, Chu Lệ thân thủ đỡ lấy Chu Cao Sí ngồi dậy.

Chu Cao Sí ngồi thẳng thân mình xong, vẻ mặt còn thật sự nghiêm túc nói “Con bất hiếu, làm cho cha lo lắng .”

Chu Lệ nhìn chăm chăm mặt Chu Cao Sí vẫn có chút tái nhợt, trong lòng mềm nhũn, sờ sờ đầu Chu Cao Sí , trên mặt vẫn như cũ phụng phịu khiển trách “Biết làm cho cha lo lắng ?! Ân?! Người còn đem A Quý đuổi đi?!” Nói xong, Chu Lệ nhin không được trong lòng phát hỏa , trừng mắt cả giận nói “Người nghĩ người là ai a !? Thể hiện như vậy !?”

“Cha..... Ta không thể hiện.....” Chu Cao Sí nhỏ nhỏ tiếng đáp.

Chu Lệ nheo lại mắt, vẫn là nhin không được ngón tay nhéo nhéo hai má nộn nộn của Chu Cao Sí , trên mặt giận dữ phản cười, chính là tươi cười càng âm trầm “Người nói cái gì?!”

“Cha..... Ta sai lắm rồi!”

Chu Lệ thế này mới hừ lạnh một tiếng, buông tay ra , thấy nơi mình mới niết có chút hồng hồng , càng khiến khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, trong lòng một trận đau, nhin không được vươn hai tay, đem Chu Cao Sí ôm vào trong lòng, gất gao lăm ôm, tâm đau mới có chút dịu đi, thanh âm khàn khàn mở miệng nói “Sí nhi ..... Đừng tái làm cho cha lo lắng .”

Chu Cao Sí tựa vào trong lòng cha hần , trong lòng ấm áp , nghĩ nghĩ , cha hần thiệt đau hần, ngày thường lão cha hần có nhiều tật xấu cũng không đi so đo , nhưng trong lòng vẫn như cũ xấu hổ, hần cũng không phải thật sự là tiểu hài tử bảy tuổi nha, bị cha hần chặt chẽ ôm như vậy, nhin không được mặt đỏ hồng .

Còn nhỏ giọng đáp “Con sẽ không .”

Chu Lệ nghe thấy Chu Cao Sí nhỏ giọng trả lời, lại cúi đầu thấy bộ dáng Chu Cao Sí mặt đỏ hồng xấu hổ, trong lòng có chút vừa lòng, nhớ tới vấn đề Đạo Diễn khó hiểu vì sao tiểu tử này không gọi hạ nhân lấy ngọc bội, Chu Lệ cười nhẹ nói “Ta nói Sí nhi nha, người không phải là ăn quá nhiều thịt nướng , nên biến thành bánh bao ?” Chu Lệ trạc trạc bụng nhỏ Chu Cao Sí , đùa cợt nói “Người đường đường thế tử vương phủ, thế nhưng chính mình leo cây? Ân?”

Chu Cao Sí thân mình cứng đờ, đột nhiên trong lòng giật mình, đúng rồi, mình tự nhiên đi trèo cây làm chi ? Kêu A Quý tới leo lên lấy , không phải tốt lắm sao ?

Chu Cao Sí nhất thời trong lòng quẫn nhiên, nhìn vẻ mặt cha hần đùa cợt , phát sần không thôi, lại bị lão cha cười nhạo !

“Sí nhi không nghĩ nhiều như vậy, Sí nhi thâm nghĩ nhanh lấy lại ngọc bội.” Chu Cao Sí rầu rĩ nói.

Chu Lệ trong lòng lúc này hoàn toàn ấm áp không thôi .

Theo như lời Đạo Diễn , hần tin tưởng, tiểu tử này trí tuệ như thế , như thế nào không nhớ rõ tìm hạ nhân? Bất quá là quá mức coi trọng ngọc bội nên nhất thời hoảng tay chân.

Nhưng Đạo Diễn nói , còn chưa đủ, chỉ có từ miệng tiểu tử này tự mình nghe được, hần mới thỏa mãn.

Đó là ngọc bội hần đưa cho tiểu tử này. Tiểu tử này có thể vì ngọc bội ngay cả việc sợ độ cao đều quên , còn leo lên .

Sờ sờ đầu Chu Cao Sí , Chu Lệ ôm sát, ôn nhu nói “Sí nhi , nhớ kỹ, người chỉ cần hảo hảo đợi ở bên người cha, thì tốt rồi.”

## 23. Chương 23: Cao Sí Vị Thành Niên [ Chung ]

Chu Cao Sí lặng lẽ đẩy ra cửa phòng, quay đầu, bên trái nhìn xem, bên phải nhìn sang, ân..... Giờ này rồi , mọi người cũng không ở đây sao ? Lại chậm rãi ngửa đầu, nhìn nhìn sắc trời, buổi trưa đi? Mọi người đều nghĩ ngơi ăn trưa rồi đi?

Trong lòng đoán , nhẹ nhàng đem cửa phòng mở lớn một chút nữa , Chu Cao Sí cẩn thận bước ra một chân, lại chậm rãi bước ra một chân, trạm định sau, nhìn nhìn bốn phía, im ắng , Chu Cao Sí vò đầu, trong lòng hoang mang, lão cha hẳn quản lý Tùng Trúc viện cũng quá lơ là đi?

Cho dù nghỉ ngơi buổi trưa, cũng nên an bài người thay phiên công việc chứ ? Sao ngay cả một người hầu trực cũng không có ?

Trương Ngọc đâu? Đây chính là người chỉ huy tả hữu hộ vệ của Yên vương phủ a! Sao giờ cũng không thấy người đâu ?

Chu Khả đâu? Cũng là chỉ huy của thủ vệ nhà bọn họ nha? Sao cũng không thấy ?

Ngày xưa không phải thủ tron thư phòng lão cha, chính là canh giữ cửa của viện , lúc này sao cũng không thấy

Chu Cao Sí vò đầu , sau một lúc lâu khó giải, rõ ràng, chấp hai tay sau lưng, ánh mắt nhíu lại, tươi cười nhất liệt, không nghĩ nữa , vừa đúng lúc! Hồi Thính Đào viện đi!

Từ lúc hẳn từ trên cây té xuống, đã suốt bảy ngày đều bị cha hẳn “Cấm đoán” ở Tùng Trúc viện .

Chu Cao Sí trong lòng phát sầu , ngay cả cửa phòng cũng không cho hẳn đi ra ngoài, tuy rằng hẳn thích tĩnh, nhưng là..... Còn như vậy nữa , Chu Cao Sí cảm thấy mình khẳng định sẽ mọc meo, nói không chừng còn có thể thành cái nấm dài !

Thừa dịp hôm nay, lão cha hẳn không ở, Trương Ngọc cùng Chu Khả ngày thường thủ ở trong thư phòng cùng cửa viện của cha cũng không ở , Chu Cao Sí cảm thấy mình chờ cơ hội này mãi , nếu lại buông tha..... Vậy hẳn liền thật sự là tiểu bánh bao !

Vì thế, Chu Cao Sí té mi loan loan, ánh mắt mị mị cười, chấp hai tay sau lưng, chậm rì rì hướng viện môn đi đến.

Trong lòng thật là sung sướng nghĩ, sau khi hồi Thính Đào viện, hẳn hảo hảo uống chén trà, ân, lại dùng thêm nhiều điểm tâm, xem sách , hoàn thành xong văn luận mà lão sư hòa thượng đã giao cho hẳn , cũng phải viết cho xong nha , viết xong phải đi ngủ nữa .

Mấy ngày nay đều cùng hẳn cha ngủ, mỗi lần tỉnh lại đều bị cha ôm thật chặt , thực dọa người .....

Nhưng là khi mình cùng cha nói mình muốn ngủ một phòng khác , lại bị lão cha hẳn âm dương quái khí kéo trở về, nói chờ khi nào người ngoan ngoãn ngủ thì nói sau!

Chu Cao Sí trong lòng buồn bực, hẳn rõ ràng ngủ đều thực ngoan, sẽ không đá chẵn , sẽ không ngáy ngủ, cha hẳn vì cái gì nói như vậy?

Trong lòng nghi hoặc, thật sự khó hiểu, duy nhất có thể nghĩ đến là, cha hẳn ngủ thích ôm người ! Mà vì hẳn tuổi còn nhỏ , thân thể cũng nhỏ , lão cha hẳn ôm chắc chắn cảm thấy thuận tay cùng thỏa mái !

Chu Cao Sí trên mặt cười tủm tỉm , chậm rì rì tiêu sái , thân mình nhoáng lên một cái, ngay tại khi hẳn sắp bước ra Tùng Trúc viện, đã bị một bóng người bao lại .

Chu Cao Sí bị kiềm hãm, nhìn bóng người dưới chân sau một lúc lâu , trên mặt tươi cười chậm rãi biến mất, hơi hơi hít sâu một chút, hẳn..... Sẽ không xui xẻo như vậy chứ ? Chậm rãi ngẩng đầu, ngẩng đầu lên, trên đỉnh đầu, lão cha hẳn đang tựa tiểu phi tiểu nhìn mình.

“Cha.....”

“Ân?”

“Con cung nghênh cha.” Chu Cao Sí chấp tay, trên mặt nghiêm nghị cung kính nói.

Chu Lệ xoay người, sờ sờ đầu Chu Cao Sí, tựa tiểu phi tiểu mở miệng “Sí nhi ngoan như vậy, tới đón tiếp cha nha!”

“Đây là con nên làm.” về mặt Chu Cao Sí rất chi chân thành nói .



“Nga?” Chu Lệ mỉm cười, tươi cười cũng có chút âm trầm “Sí nhi ngoan như vậy, vậy ở cùng cha trong Tùng Trúc viện thêm vài ngày nữa đi.”

Chu Cao Sí thân mình cứng đờ, trong lòng phát sầu, hẳn muốn hỏi Thính Đào viện .

Chu Lệ cũng gọi lên khoe miệng , có chút tự đắc cười, ôm lấy Chu Cao Sí , bước đi vào Tùng Trúc viện, vừa đi vừa thản nhiên phân phó , nói “Nói cho Vương phi, nói thể tử ở Tùng Trúc viện thêm vài ngày nữa .”

Phía sau Chu Lệ , quần gia cung kính ứng hạ.

Chu Cao Sí vừa nghe, trong lòng càng thêm sầu muộn, hẳn còn phải ở Tùng Trúc viện thêm vài ngày nữa sao ? Không phải đâu?

Vào thư phòng, Chu Lệ đem Chu Cao Sí đặt ở trên giường , tựa tiểu phi tiểu nhìn Chu Cao Sí , rất là ôn nhu hỏi “Sí nhi , chuẩn êm hảo ngoạn đi?”

“Cha..... Con không chuẩn êm.” Chu Cao Sí rất là nghiêm trang cùng nghiêm túc nói.

Trong lòng nhỏ giọng bổ sung nói, hẳn đây là quang minh chính đại chuẩn ra Tùng Trúc viện!

Chu Lệ hí mắt, tiểu tử này còn dám nói xạo?!

Nâng tay nhẹ nhàng niết trụ hai má Chu Cao Sí một cái , khẩu khí rất là ôn nhu hỏi “Sí nhi nói lại lần nữa xem, cha không có nghe rõ.....”

“Cha..... Con không nên chuẩn êm.....” Tật xấu của cha hẳn thiệt là nhiều !

“Hừ!” Chu Lệ thể này mới buông tay ra , ngồi vào tháp thượng, đem Chu Cao Sí ôm ngồi ở trên đùi, một bên nâng nhẹ , tay nhu hai má bị chính mình niết có chút hồng, một bên trừng mắt trách mắng “Cha , không phải nói qua với người sao? Thương thể tốt rồi mới hỏi Thính Đào viện !”

“Cha, con đã muốn không có việc gì .” Chu Cao Sí nhỏ giọng nói.

“Không có việc gì?” Chu Lệ hí mắt, vén lên tay áo Chu Cao Sí , ống tay áo vừa được vén lên , tiểu cánh tay béo tròn trắng nõn có vài vết hồng ngân dữ tợn .“Chính người nhìn xem, miệng vết thương cũng chưa hảo đâu!”

Chu Cao Sí trong lòng có chút vô lực, đều đã đóng vảy , cũng không đau , sao còn không có hảo?

Hãy nhìn trong ánh mắt cha hẳn cố che dấu đau lòng nhưng cũng không cẩn thận mà lộ ra , Chu Cao Sí nhẹ giọng nói “Cha, con sẽ hảo hảo dưỡng thương .”

Chu Lệ thể này mới hoãn hoãn sắc mặt, sờ sờ đầu Chu Cao Sí .

Nghĩ đến vừa mới tiến bước An Bình , trong mắt Chu Lệ hiện lên một chút âm lãnh, thản nhiên nói “Sí nhi , cô cô người vừa mới đi rồi. Nếu người buồn, có thể ra bên ngoài đi chơi một chút, nhưng không được đi quá xa, biết không?”

Chu Cao Sí sững sốt, công chúa diên An Bình đi rồi sao ?

Thấy bộ dáng Chu Cao Sí ngốc lảng, Chu Lệ mỉm cười, nói “Quá vài ngày, Trương Ngọc sẽ đem con hẳn là Trương Phụ đưa vào trong phủ làm thư đồng của người, người về sau sẽ không buồn như vậy nữa .”

Chu Cao Sí lại là ngẩn ra, thư đồng?

Trong lòng có chút phát sầu, hẳn..... Kỳ thật cùng tiểu hài tử khác không giống nhau a. Dù sao..... Hẳn đã là một người trưởng thành rồi, nhưng..... Ân, thể tử vương phủ có thư đồng cũng không phải là lạ nga .

Buông Chu Cao Sí , để Cao Sí tự mình đến bên bàn học viết đại tự , Chu Lệ liền đứng dậy ly khai thư phòng, hướng ra phía ngoài đi đến .

Chu Cao Sí ngồi ở sau bàn học, nhìn chằm chằm chỗ trống ở giấy Tuyên Thành, trong lòng còn đang suy nghĩ đến chuyện An Bình công chúa đã rời đi.

Là vì mình sao?

Như vậy..... chủ ý của hòa thượng lão sư có tác dụng ? Phiền toái của cha xem như được giải quyết ?

Chu Cao Sí nhớ tới ngày đó tỉnh lại, lão cha hấn đối hấn nói , chỉ cần hảo hảo đợi ở bên người cha?

Chu Cao Sí chậm rì rì nhấc bút, sao có khả năng nhìn cha mình phiền toái mà không để ý đâu ? Chu Cao Sí trong lòng nghĩ, đó là cha của mình , sao có thể làm cho người ta khi dễ?!

Ấn..... Tuy rằng người khi dễ cha mình , là hoàng gia gia của mình , lão cha của cha.....

Cố ý làm cho công chúa An Bình điên cuồng kia đến Bắc Bình , là muốn thử cái gì?

Chu Cao Sí chậm rãi đề bút, viết đại tự, trong lòng chậm rãi yên tĩnh, mặc kệ thử cái gì, cha hấn chính là không thể để cho người ta khi dễ!

Chu Lệ rời đi Tùng Trúc viện, liền hướng Phương Hoa viện đi đến.

Phía sau, Trương Ngọc tiến lên từng bước , cung kính nói “Bẩm Vương gia, công chúa đã rời đi Bắc Bình .”

“Nàng còn nháo sao ?” Chu Lệ lạnh lùng hỏi.

Trương Ngọc có chút xấu hổ nói “Hồi Vương gia, đúng vậy.” Hồi tưởng An Bình công chúa kia từ lúc lên xe ngựa liền vẫn không ngừng kêu la mắng chửi người, thật sự là.....

Chu Lệ cười lạnh “Đem lời đồn công chúa nổi điên tản ra ngoài đi!”

Trương Ngọc cung kính đáp “ Dạ !”

Chu Lệ dừng một chút, lại thấp giọng nói “Thời điểm phát tán lời đồn , thêm vào một chút, nói công chúa là từ năm trước sinh bệnh nhập ma .....”

Trương Ngọc sửng sốt, lập tức trong lòng hiểu được, Vương gia rốt cuộc là cố kỵ thể diện hoàng gia.

Nhưng ..... lời đồn này đợi khi từ Bắc Bình phát tán đến kinh thành , An Bình công chúa này phần đời còn lại có lẽ chỉ có thể sống bên trong tường cung .

Vào Phương Hoa viện, Từ thị đã mang theo người hầu cung nghênh .

“Vương phi xin đứng lên.” thần sắc Chu Lệ thản nhiên giúp đỡ một chút, liền xoay người hướng chủ ốc đi đến.

Từ thị cung kính đứng dậy, đi theo phía sau Chu Lệ .

Vào chủ ốc, Chu Lệ ra hiệu Chu Khả canh giữ ở cửa, Từ thị thấy thế, phất tay ý bảo nha hoàn lui ra.

“An Bình đã trở về kinh thành. Đại khái không được bao lâu, kinh thành bên kia sẽ truyền đến ân chỉ.” Chu Lệ ngồi ở chủ vị , thản nhiên nói.

Từ thị vẻ mặt nghiêm nghị, cung kính nghe.

“Thương thế Sí nhi còn không có hảo hết , để cho hấn ở chỗ ta thêm vài ngày nữa .” Chu Lệ nói.

Từ thị vội vàng đáp “Đi theo bên người Vương gia, cũng chỉ có mình Sí nhi , đây là vinh hạnh của Sí nhi .”

Chu Lệ trong lòng bĩu môi, tất cả mọi người cho rằng đây là vinh hạnh của tiểu tử này, nhưng tiểu tử kia lại cố tình không cho rằng như vậy! Cũng dám chuồn êm?! Cùng ở với cha thì có sao nha ?!

Trên mặt, vẻ mặt Chu Lệ vẫn lạnh nhạt như cũ “ Đúng rồi, Sí nhi sợ độ cao, ngươi biết không?”

Từ thị sửng sốt “Sợ độ cao?”

Chu Lệ gật đầu, nhíu mày hỏi “Ta hỏi qua đại phu , đại phu nói có vài người sẽ sợ hãi độ cao, bất quá, cũng có thể là mới từ chỗ cao ngã xuống , nên sợ hãi .”

Từ thị cẩn thận hồi tưởng một chút, lắc đầu nói “Sí nhi vẫn đi theo ở bên người thiếp thân, thẳng đến khi đi vào Bắc Bình , mới một người sống một mình ở Thánh Đào viện , thiếp thân nhớ rất rõ ràng, Sí nhi không từng có từ chỗ cao ngã xuống .”

Chu Lệ nhú mày cân nhắc một chút, nếu không phải từ chỗ cao ngã xuống , chính là trời sinh đã sợ độ cao sao ?

Chu Lệ đứng dậy, đối Từ thị nói “Ta đã biết, lần này trong phủ có một ít người nên hảo hảo tẩy sạch một chút, nên trấn an thì trấn an, nên đuổi ra thì đuổi ra đi, đặc biệt thời điểm An Bình nháo sự, kẻ đi theo An Bình , không cần lưu lại, bị An Bình xử phạt , hảo hảo trấn an. Mặt khác, Sí nhi bên kia, chỉ có A Quý một người, quá ít , qua vài ngày, Trương Ngọc sẽ đưa con của hắn là Trương Phụ vào phủ làm thư đồng Sí nhi , người hảo hảo an bài một chút.”

Từ thị vội vàng nhất nhất đáp ứng .

Chu Lệ dứt lời, khi đang muốn rời đi, dừng cước bộ một chút, xoay người đối Từ thị nói “Sí nhi nơi đó sẽ do ta an bài người vào . Người không cần nhúng tay .”

Từ thị trong lòng ngẩn ra, trên mặt vẫn tười cười đáp ứng .

Cung đưa Chu Lệ đi xa, trong lòng Từ thị có chút vui mừng có chút cảm khái, vui mừng là Vương gia thực coi trọng Sí nhi , cảm khái là, Vương gia càng coi trọng Sí nhi , chỉ sợ Sí nhi sẽ phải học tập gì đó càng ngày càng nhiều, chỉ sợ thời gian mình cùng Sí nhi ở chung sẽ càng thiếu nha ?

Tâm sự của Tác giả : Một nhân vật nữ xuyên không đã đi tong ( Aka An Bình công chúa ) bất quá đây cũng chỉ là nữ phụ mà thôi. Nữ chính chưa xuất hiện ....

## 24. Chương 24: Cao Sí Có Ngựa Tre [ Nhất ]

Sau khi An Bình kia rời đi Bắc Bình , nhóm dân chúng Bắc Bình rất tiếc hận, bởi vì đầu đường cuối ngõ thiếu đi một đề tài để lúc trà dư tửu hậu lôi ra bàn tán .

Nhưng rất nhanh, sứ giả đến từ kinh thành làm cho nhóm dân chúng Bắc Bình nhàn tình sáng lên.

Mà lúc này, Chu Cao Sí ở trong viện chính của mình thành thói uống trà đọc sách.

Kỳ thật..... Ở trong Tùng Trúc viện , hắn cũng có thể thành thói như vậy.....

Chu Cao Sí biết, cha hắn là thật tâm sủng hắn, hắn cho dù ở trong Tùng Trúc viện đi ngang đi dọc , cha cũng sẽ không nói cái gì.

Nhưng mà ..... Tùng Trúc viện rốt cuộc là viện của cha , Chu Cao Sí biết, trong Tùng Trúc viện nhìn như quản lý thực rời rạc , kỳ thật cũng thực không đơn giản, như thế nào cũng không bằng Thính Đào viện nha , ở trong này, hắn có thể thực nhẹ nhàng muốn nhìn sách liền đọc sách, nghĩ uống trà liền uống trà, thích ngắm người ngủ liền ngắm người ngủ. Mà ở Tùng Trúc viện, như vậy lại không được.

Chu Cao Sí luôn không tự chủ được cẩn thận lời nói và việc làm cùng đi lại, không đi đến nơi bí mật của lão cha hắn .

Như vậy cũng rất câu nệ, cũng thực không được tự nhiên, vì thế, Chu Cao Sí luôn ngóng trông có thể sớm ngày hồi Thính Đào viện , mà hôm qua, lão cha hắn rốt cục thả hắn đi .

Đang thành thói uống trà, Hiểu Cầm liền vội vàng tiến vào bẩm báo .

“Thế tử! Sứ giả từ kinh thành đến đây.”

Chu Cao Sí sững sốt. Sứ giả từ kinh thành ?

Từ từ đứng dậy, thay quần áo chính thức , Chu Cao Sí liền cố gắng bước đôi chân ngắn xiu hướng nhà chính đi đến , vừa mới rẽ đến một hành lang gấp khúc, đã bị một đôi bàn tay to ôm lấy, bên tai nghe thấy tiếng cười nhẹ “Sí nhi , người đi như vậy thiệt là chậm nha !”

Chu Cao Sí sững sốt, cha?

“Phụ vương ôm người đi qua.” Chu Lệ cười cười nói.

Chu Cao Sí trong lòng lúng túng, đây chính là đi gặp sứ giả kinh thành a. Nói không chừng còn có ý chỉ gì đó ! Lão cha hẳn ôm hẳn đi qua thực không thích hợp đi?

“Phụ vương..... Con muốn tự đi.” Chu Cao Sí vừa cúi đầu vừa nói.

Chu Lệ sờ sờ đầu Chu Cao Sí, khẽ cười một tiếng, nói “Phụ vương ôm người đi. Bằng cái đôi chân ngắn này của người thì không biết đi đến bao giờ đến đâu , để cho sứ giả kinh thành chờ lâu cũng không hảo.”

Chu Cao Sí trong lòng có chút vô lực, lại nhìn cha hẳn thần sắc tuy rằng thực đậm, nhưng mặt mày cũng không có hoài nghi, đành phải để cha ôm hẳn vào nhà chính.

Đến nhà chính, nhìn hương án cùng mẫu thân mặc rất chỉnh tề , còn có tiểu thiếp nha hoàn đang chờ.

Chu Cao Sí trong lòng hiểu được, đây là có thánh chỉ đến.

Sau một phen nghi thức khách khí , mọi người ở Yên vương phủ đứng trước hương án , quỳ xuống.

Lão thái giám tươi cười có chút nịnh nọt , dùng thanh âm tiêm tế cao giọng tuyên đọc thánh chỉ.

Chu Cao Sí vẻ mặt nghiêm nghị quỳ , nghe.

Ý chỉ rất đơn giản, là thưởng.

Hoàng gia gia của hẳn , lão cha của lão cha hẳn, thưởng rất nhiều nô bộc cùng thái giám, còn có vàng bạc châu báu , ngọc như ý linh tinh , hẳn nhớ không nổi . Tối trọng yếu một chút là, nguyên lai hoàng gia gia hẳn còn ban thưởng vài mỹ nhân. Nhìn cô nương mỹ mạo xinh đẹp cúi đầu cung kính quỳ gối trước mặt mẫu thân , Chu Cao Sí nhin không được trong lòng vì hẳn mẫu thân lo lắng.

Mẫu thân hẳn không có việc gì đi?

Một là phong. Nhị đệ hẳn được phong thành Cao Dương quận vương .

Ý chỉ tuyên đọc xong, lão thái giám cười tủm tỉm nhìn về phía Chu Cao Sí , tiêm tế thanh âm nói “Vị này chính là thế tử đi?”

Chu Cao Sí chấp tay, vẻ mặt nghiêm nghị nói “Cao Sí kiến quá công công.”

Lão thái giám kinh sợ “Ai u, thế tử đa lễ . Lão nô không dám.”

Chu Cao Sí chỉ là cười ngại ngùng hàm hậu. Trong lòng cũng thở dài, người là thái giám bên người hoàng gia gia, sao mà không dám?

Lão thái giám vừa cười mỉ mỉ vừa từ trong tay áo lấy ra một cái hộp nhỏ màu đỏ , cung kính hai tay đưa cho Chu Cao Sí .

Chu Cao Sí trong lòng nghi hoặc tiếp nhận, ánh mắt theo bản năng hướng về phía Chu Lệ đang giữ vẻ mặt lạnh nhạt đứng cạnh mình .

“Thế tử, đây là Hoàng Thượng tự mình dặn dò nô tài giao cho ngài .” Lão thái giám cười tủm tỉm nói.

Chu Cao Sí trong lòng sửng sốt, cho hẳn ?

Trên mặt cũng là sợ hãi kinh hãi nói “Hoàng gia gia cấp tôn nhi ?!”

Lão thái giám cười tủm tỉm gật đầu “Hoàng Thượng còn nói , chờ vài năm nữa , muốn Vương gia cùng thế tử đến kinh thành tự họp đó . Nói rất nhớ thế tử nha .”

Chu Cao Sí nhếch miệng cười “Làm phiền công công hồi bẩm hoàng gia gia, tôn nhi cũng rất tưởng niệm hoàng gia gia.”

Lão thái giám gật đầu, cười tủm tỉm nói “Thế tử yên tâm, lão nô nhất định đưa cho ngài.”

\*\*\*\*\*

Tiến bước sứ giả kinh thành, lại nghe lão cha hẳn nói vài câu.

Cha hấn nói rất đơn giản, chỉ là mọi người nên làm cái gì thì làm cái đó, đừng bởi vì Hoàng Thượng ân chỉ liền lằng lằng ! Dứt lời, liền phất tay cho mọi người tan, nhưng lưu lại hấn cùng nhị đệ hấn.

“Hú nhi , hôm nay bắt đầu, ngươi chính là quận vương , hảo hảo đọc sách, biết không?” Chu Lệ uy nghiêm nói.

Chu Cao Sí đứng ở một bên, trong tay còn cầm cái hộp nhỏ màu đỏ kia, nhìn bộ dáng cha hấn nhất phái uy nghiêm, Chu Cao Sí trong lòng cảm khái, cha lúc này mới giống một người cha a! Đồng thời, trong lòng khó hiểu, lão cha hấn sao khi ở với mình liền không nghiêm túc cũng không uy nghiêm nha ?

Chu Cao Hú thần sắc sợ hãi nghe Chu Lệ nói . Cho đến khi Chu Lệ huân xong , lại cho Chu Cao Hú lui ra, Chu Cao Hú lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Khóe mắt Chu Cao Sí thoáng nhìn về mặt Chu Cao Hú rời đi mà còn sợ hãi, không khỏi trong lòng cảm khái, lão cha hấn nếu có thể ở trước mặt mình cũng uy nghiêm như vậy , giống một người cha như vậy , thiệt là tốt quá .

Chu Cao Sí theo bản năng cảm thấy, nếu cha ở trước mặt hấn cũng có thể giống ở trước mặt nhị đệ hấn , nếu như vậy, hấn cảm thấy hấn cùng cha ở chung sẽ càng thêm thỏa mái tự tại .....

Ít nhất, cha sẽ không niết mặt hấn, cũng sẽ không nói hấn là tiểu bánh bao.....

“Sí nhi !” Chợt nghe một tiếng cười nhẹ.

Chu Cao Sí vội vàng lấy lại tinh thần, đang muốn cung kính chấp tay hành lễ, lại đột nhiên bị ôm lấy, sau đó hoa mắt một cái, đã bị ôm ngồi ở trên đùi Chu Lệ .

“Cha.....” Trong lòng vô lực, lão cha ở trước mặt hấn xem ra vĩnh viễn sẽ không uy nghiêm .

“Sí nhi ! Ngươi không hiểu kỳ sao?” Chu Lệ chìa chìa cái hộp trong tay Chu Cao Sí , mỉm cười hỏi.

Chu Cao Sí cúi đầu, nắm lên hộp hồng quơ quơ, còn nghiêm túc nói “Cha, mấy ngày trước con nghe thấy hạ nhân nói một câu , cảm thấy rất đạo lý.....”

“Nga? Nói nghe một chút đi .” Chu Lệ trong lòng buồn cười, tiểu tử này lại muốn tìm ngụy biện gì nha ?

“Hạ nhân đó nói , có một con hồ ly đi ngang qua một cái bãi, mặt trên cạm bẫy có buộc mấy con chuột , con chuột không ngừng động , hồ ly rất ngạc nhiên, rồi đi qua, kết quả liền ngã vào cạm bẫy. Hạ nhân vì thế đã nói, lòng hiếu kỳ có thể giết chết một con hồ ly.....” Chu Cao Sí nghiêm trang nói xong.

Chu Lệ tà nghệ nhìn Chu Cao Sí , nâng nhẹ tay niết cái mũi Chu Cao Sí , hừ nhẹ một tiếng “Ta xem, hạ nhân kia chính là ngươi thì có , miệng của tiểu tử ngươi thực đầy ngụy biện !”

Chu Cao Sí ha ha ngây ngô cười, nâng tay sờ cái mũi , lão cha hấn quả nhiên khôn khéo.

Cái này kì thật hấn nói đùa thôi , bắt quá, đối cái hộp hoàng gia gia cho hấn , trong lòng Chu Cao Sí chỉ cảm thấy không phải thứ gì tốt.

Từ xưa đến nay, bánh không từ trên trời rơi xuống đâu .

Hoàng gia gia cùng hấn cảm tình hấn là không tốt như vậy đi? Vô duyên vô cớ cho hấn vậy này nọ sao ?

Chu Lệ vừa lấy hộp màu hồng đó qua , vừa nói “Ngươi yên tâm, hoàng gia gia ngươi đưa cho ngươi hộp này cũng chỉ là muốn bồi thường ngươi thôi .”

Chu Cao Sí bị kiềm hãm, vụng trộm nhìn lão cha một cái, cha nhìn ra ý tưởng trong lòng hấn sao ?

Nhưng sắc mặt lão cha như thường mà , trong lòng Chu Cao Sí có chút không yên, là hấn biểu hiện quá phận sao?

Cha sẽ không hoài nghi hấn mới chỉ là oa nhi bảy tuổi mà đã quá trí tuệ sao ? Trí tuệ ..... Thật giống yêu quái đi ?

Chu Lệ mở hộp ra , xuất ra một khối ngọc bội, ánh mắt hơi hơi nhúu lại, trong lòng hừ lạnh, bất quá một khối phỉ thúy ngọc bội ! Tuy rằng cũng là vật quý báu , nhưng sao có thể so sánh với noãn ngọc mình tận tâm khổ khổ tìm cho tiểu tử này chứ ?!

“Sí nhi , thích không?” Chu Lệ đem ngọc bội đưa cho Chu Cao Sí , trong lòng cũng có vài phần muốn thử hỏi.

Chu Cao Sí nhìn nhìn ngọc bội, chĩa chĩa ngọc bội trước ngực mình , còn nghiêm túc nói “Cha, ta đã có ngọc bội , có thể không mang ngọc bội hoàng gia gia cấp không nha ?”

Chu Lệ vừa nghe, trong lòng vừa lòng, cũng sung sướng không thôi, sờ sờ đầu Chu Cao Sí , cười nói “Chờ vài năm nữa đi kinh thành, người liền đem ngọc bội cha cho người giấu đi , ngọc bội này liền mang bên ngoài cho hoàng gia gia người xem, biết không?”

Chu Cao Sí trong lòng thở dài , thật sự là phiền toái. Nhưng trên mặt vẫn cung kính gật đầu.

Nói chuyện phiếm vài câu, Chu Lệ nghĩ đến mấy thái giám cung nữ, liền đối với Chu Cao Sí nói “Sí nhi , đợi người đi hậu viện chọn vài thái giám trở về. Chọn hảo , cùng cha nói một tiếng, cha nhìn xem.”

Chu Cao Sí gật mình, lập tức gật đầu “Dạ, con tuân mệnh.” Chính là trong lòng nghi hoặc, Thái Hòa viện cũng không thiếu người a.

\*\*\*\*\*

Đi vào hậu viện, Từ thị vừa mới dọn xong, đang muốn đứng dậy, nghe được hạ nhân bẩm báo thế tử đến đây, liền ngồi nguyên tại chỗ .

Chu Cao Sí đi vào hậu viện, nha hoàn cùng nô tài lần lượt hành lễ.

Chu Cao Sí trên mặt mang theo tươi cười ôn hòa, chậm rì rì phát tay, liền hướng Từ thị đi đến.

Từ thị nhìn Chu Cao Sí chậm rì rì tiêu sái , trong lòng cảm thấy buồn cười lại đau tích, liền ở khi Chu Cao Sí đến gần, nhẹ giọng hỏi “Sí nhi , sao lại đến đây ?”

Chu Cao Sí cung kính chấp tay chỉ lễ “Con kiến quá mẫu phi, hỏi mẫu phi, con phụng mệnh lệnh phụ vương, đến chọn lựa vài thái giám trong cung ban thưởng.”

Từ thị trong lòng sững sốt, nhưng lập tức nghĩ đến nếu là mệnh lệnh Vương gia, tất nhiên có đạo lý, liền mỉm cười ý bảo Chu Cao Sí tiến lên.

Chu Cao Sí tiến lên, chấp hai tay sau lưng, chậm rãi ở trước đám thái giám đang cúi đầu , chậm rãi đi lại .

Thấy một thái giám đại khái mười một mười hai tuổi , Chu Cao Sí dừng lại cước bộ, chậm rãi ngồi xổm xuống, có chút tò mò, thái giám này tướng mạo không giống người Trung Nguyên a. Hơn nữa, thái giám này cho hắn cảm giác rất quen thuộc.....

Chu Cao Sí chống hai má, suy tư, kỳ quái, hay là đời trước mình cùng hắn quen nhau ?

Lúc này, tiểu thái giám cũng vụng trộm liếc mắt Chu Cao Sí , trong mắt hảo kì cùng khẩn trương thật là rõ ràng.

Chu Cao Sí thoáng nhìn tầm mắt tiểu thái giám, liền lo loan loan khóe miệng, cười tủm tỉm hỏi “Người tên là gì?”

Tiểu thái giám thấp giọng hồi bẩm “Nô tài tên Mã Tam Bảo .”

Mã Tam Bảo ? Ân..... Vẫn không ấn tượng..... Thôi. Nếu kiếp trước quen biết , đời này sớm một chút nhận thức thì cũng không có gì không thể .

Chu Cao Sí vẫn như cũ ngồi , cười tủm tỉm nói “Tam Bảo , người về sau liền đi theo ta, được không ?”

Mã Tam Bảo ngẩn ra, vẻ mặt có chút kích động mở miệng “Nô tài Mã Tam Bảo tạ thế tử !”

Chu Cao Sí khoát tay, chậm rãi đứng dậy, chấp hai tay sau lưng, cười tủm tỉm nói “Tốt lắm, Tam Bảo , theo ta đi đi.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tồn Cảo Quân tiến đến báo danh! [ ~ ]/.....

\*\*\*\*\*

ps: Trịnh Hòa nguyên danh là Mã Tam Bảo , thời điểm mười tuổi ở Vân Nam bị bắt giữ, bị thiến làm thái giám, đại khái mười hai tuổi bị đưa đến Yên vương phủ.

## 25. Chương 25: Cao Sí Có Ngựa Tre [ Nhị ]

Chu Cao Sí mang theo Tam Bảo lác lư hướng Tùng Trúc viện đi đến .

Trên đường, Chu Cao Sí tùy ý hỏi “Tam Bảo , biết chữ không ?”

Mã Tam Bảo cung kính đáp lời “Nô tài cũng biết đôi chữ .”

Chu Cao Sí cười tủm tỉm gật đầu, trong lòng nghĩ đến, Hiếu Cầm tuy rằng cũng biết chữ, nhưng suy cho cùng cũng là thân nữ nhi , A Quý tuy rằng trung tâm thông minh , đáng tiếc không biết chữ, hiện tại Tam Bảo này biết chữ, thật hảo.

Ân, hơn nữa xem ra cũng thực thông minh, chậm rãi dạy dỗ một phen, hẳn sẽ là người thích hợp .

“Tam Bảo , gia hương ngươi ở đâu?”

“Gia hương nô tài ở Vân Nam.”

Vân Nam? Chu Cao Sí quay đầu, mỉm cười “Vây địa phương kia hẳn là thực không tồi .”

Mã Tam Bảo sửng sốt “Thế tử ngài đã đi qua?”

Chu Cao Sí chậm rãi lắc đầu, cười tủm tỉm nói “Ta không đi qua. Chính là cảm thấy thời điểm ngươi nói , dường như thực hoài niệm nơi đó .....”

Mã Tam Bảo giật mình, lập tức cúi đầu nói “Đó là gia hương nô tài.....”

Chu Cao Sí nhìn Mã Tam Bảo , dừng lại cước bộ, phóng âm ôn nhu nói “Tương lai nói không chừng sẽ có cơ hội trở về .”

Mã Tam Bảo toàn thân chấn động, theo bản năng ngẩng đầu, thấy vẻ mặt Chu Cao Sí ôn hòa nhìn mình, hốc mắt không khỏi có chút ửng đỏ, lập tức vội vàng cúi đầu, chấp tay quỳ xuống nói “Nô tài thất lễ .”

Chu Cao Sí cười ha ha chậm rãi lắc đầu, xua tay nói “Không có việc gì, ngươi đứng lên đi.”

Chu Cao Sí dứt lời, liền tiếp tục chấp hai tay sau lưng , chậm rì rì hướng Tùng Trúc viện đi tới , rốt cục đi tới Tùng Trúc viện.

Rất xa, chỉ thấy Trương Ngọc canh giữ ở bên ngoài.

Trương Ngọc vừa thấy Chu Cao Sí đến gần, liền vội vàng chấp tay cung kính chỉ lễ.

Chu Cao Sí ngẩng đầu ôn hòa cười “Phụ vương có ở đây không ?”

Trương Ngọc có chút khó xử, Vương gia có ở đây , nhưng lúc này, lúc này Vương gia là ở.....

Chu Cao Sí thấy vẻ mặt Trương Ngọc khó xử, có chút nghi hoặc, nhưng nghĩ cha hẳn có không ít sự tình bí mật, liền cười tủm tỉm nói “Không có việc gì, phụ vương đang bận , ngày ai ta lại đến cũng được a .”

Dứt lời, liền mang theo Mã Tam Bảo xoay người rời đi.

Mà Chu Cao Sí vừa mới xoay người, trong Tùng Trúc viện bước ra một cô nương xinh đẹp.

Cô nương đó rất là xinh đẹp mỹ lệ, vả lại, một thân phong tình.....

Chu Cao Sí quay đầu vừa thấy, không khỏi sững sốt, hẳn ở Tùng Trúc viện trụ mấy ngày, nhưng chưa từng gặp qua một nữ nhân nào đi vào .

Nghĩ Trương Ngọc vừa mới khó xử, trong lòng Chu Cao Sí có chút hiểu rõ, có chút không ngờ, nguyên lai cha hẳn đang vội vàng chính là sủng hạnh nữ nhân sao?

Vì thế, trên mặt Chu Cao Sí tươi cười càng thêm ôn hòa . Thấy cô nương một thân phong tình hướng mình hành lễ, Chu Cao Sí chỉ là xua tay, liền mang theo Mã Tam Bảo xoay người rời đi, liếc cũng không liếc cô nương kia một cái .

Trương Ngọc nhìn Chu Cao Sí mang theo Mã Tam Bảo rời đi , cũng không quay đầu lại, trong lòng không biết sao bỗng nhiên có chút dự cảm bất hảo.....

\*\*\*\*\*

Chu Lệ tắm rửa đi ra, mắt nhìn sắc trời, bóng đêm đã tràn về .

Trong lòng kỳ quái, tiểu tử kia bất quá là tuyển một thái giám, sao lâu như vậy? Liền hướng ra ngoài , hô “Trương Ngọc !”

Trương Ngọc vội vàng cung kính tiến vào, chấp tay nói “Vương gia!”

“Thế tử có tới không?”

Trương Ngọc trong lòng lộp bộp, có chút do dự, trên mặt vẫn cung kính hồi bẩm “Hồi Vương gia, thế tử vừa mới đã tới , nhưng bởi vì Vương gia đang bận , cho nên thế tử đi về trước .”

Chu Lệ nhú mày, trong lòng có chút xấu hổ, liền phất tay cho Trương Ngọc lui ra.

Vừa nãy hẳn đang sủng hạnh nữ nhân trong cung đưa tới, thời gian này vì quá bận rộn , đã thật lâu không có sủng hạnh qua nữ nhân, thấy nữ nhân tên Tiểu Diệp kia , nhất thời tâm dương nhện không được.....

Bất quá, trong lòng Chu Lệ lại bỗng nhiên có chút xấu hổ, hẳn làm cha , có đi sủng hạnh nữ nhân thì sao lại đối với con mình cảm thấy đuối lý nha ?!

Đứng dậy, hơi sửa sang lại quần áo, Chu Lệ liền rời đi phòng ngủ.

Thản nhiên mở miệng “Đi Thính Đào Viện .”

Lúc này, trong Thính Đào viện, Chu Cao Sí đang cùng một người đánh cờ .

Tuy rằng Chu Cao Sí tự cảm thấy tựa hồ chơi cờ vậy càng thú vị hơn , nhưng ngẫu nhiên chơi cờ năm quân cũng không tồi nha .

Cùng Chu Cao Sí chơi cờ, cũng là một hài đồng , nhưng so với Chu Cao Sí cao hơn , so với Chu Cao Sí to lớn hơn , tuổi cũng so với Chu Cao Sí lớn hơn ba đến bốn tuổi , đúng vậy, người này chính là trưởng tử của Trương Ngọc — Trương Phụ.

Trương Phụ khuôn mặt đoan chính, tuy rằng mới mười tuổi, nhưng nhìn qua thì còn có vẻ lớn hơn Mã Tam Bảo đã 13 tuổi .

Chu Cao Sí vuốt cằm, nhìn thế cục trên bàn cờ, tuy nói cờ năm quân có vẻ đơn giản, nhưng bên trong biến hóa cũng rất nhiều. Chu Cao Sí nhìn ván cờ, ngẩng đầu đối Trương Phụ nhện không được mỉm cười, trong lòng tán thưởng, Trương Phụ này thực không tồi nha!

Lúc này, Chu Cao Sí tươi cười ôn hòa rất là thân thiết, tế mi loan loan, lại rất là thảo hỉ.

Khi Chu Lệ đi vào, thấy chính là một hình ảnh như thế , con hẳn , Chu Cao Sí đối với một đứa nhỏ cười đến..... Sáng lạn!

Trong lòng Chu Lệ đột nhiên còn có chút không vui .

Chu Lệ ho khan một tiếng, Chu Cao Sí quay đầu thấy là cha hẳn , vì thế chậm rãi đứng dậy, nghiêm nghị chấp tay “Con kiến quá phụ vương.”

“Trương Phụ kiến quá Vương gia.”



“Nô tài Mã Tam Bảo kiến quá Vương gia.”

Trương Phụ cùng Mã Tam Bảo vội vàng quỳ xuống cung kính hành lễ.

Ánh mắt Chu Lệ hơi hơi nhíu lại, Trương Phụ..... Con Trương Ngọc , mình chỉ định cấp tiểu tử này một thư đồng, hần tự nhiên biết, chính là cảm thấy Trương Phụ không tồi , mới có thể an bài làm bạn đọc của tiểu tử này, chính là, hôm nay thấy, trong lòng lại có chút không vui.

Mã Tam Bảo ? Nô tài đứa nhỏ này tuyển sao ?

Sao không chọn lựa một người lớn tuổi hơn chút ?!

Cùng tiểu tử này cũng không lớn hơn là bao , sao có thể chiếu cố được chứ ?! Quả nhiên, mình vẫn nên đi theo để tuyển phụ !

Trong lòng suy nghĩ đủ loại, nhưng trên mặt, Chu Lệ vẫn như cũ thản nhiên , tùy ý phất tay, ra hiệu cho Trương Phụ cùng Mã Tam Bảo đứng dậy, ngồi vào chủ vị , đối Chu Cao Sí cười mở miệng nói “Sí nhi lại đây.”

Chu Cao Sí thấy lão cha hần ngoắc, trong lòng nhớ tới nữ nhân một thân phong tình đi ra Tùng Trúc viện, có chút không ngờ, chậm rãi đi qua, trên mặt nghiêm nghị chấp tay chỉ lễ “Con cung thỉnh phụ vương huấn giáo.”

Chu Lệ nhất thời trong lòng lộp bộp. Thái độ tiểu tử này , sao ..... Có chút kỳ quái nha?

Vừa cẩn thận đánh giá một phen, tiểu hài như trên mặt mềm mại , nghiêm nghị cung kính, thấy thế nào cũng là một đứa nhỏ hiếu kính , nghe lời .....

Nhưng vấn đề là –

Đối tiểu tử này mà nói, hiếu thuận chính là xa cách! Cung kính chính là lãnh đạm!

Tiểu tử này..... Sẽ không phải lại cái kính mình đi ?

Vì thế, Chu Lệ thật sâu nhìn Chu Cao Sí một cái, đối Trương Phụ cùng Mã Tam Bảo thản nhiên hỏi vài câu, liền phất tay cho bọn họ lui ra trước.

Đợi Trương Phụ cùng Mã Tam Bảo đều lui xuống, Chu Lệ mới cúi đầu nhìn về phía Chu Cao Sí đứng ở bên cạnh mình , đang cúi đầu , một bộ nhất nhất cung kính , cười hỏi “Sí nhi ..... Dùng cơm chưa ? ”

“Hồi phụ vương, con chưa dùng cơm.” Chu Cao Sí rất có nề nếp trả lời .

Chu Lệ trầm mặc , lúc này, hần có thể thập phần xác định cùng khẳng định, tiểu tử này..... Cái kính .....

Nhìn chằm chằm Chu Cao Sí , Chu Lệ chậm rãi hồi tưởng , giống như hôm nay không có làm cái gì khiến cho tiểu hài tử này cái giận nha ?

Nhíu nhíu mày, trong lòng Chu Lệ có chút không hồn giận, hần cũng không thích đứa con cố tình gây sự!

“Sí nhi ! Người cùng cha nói, người tức giận cái gì?”

Chu Cao Sí trong lòng bị kiềm hãm, sinh khí? Hần cũng không có sinh khí!

Hần bất quá là nhìn thấy nữ nhân kia một thân phong tình , liền nhịn không được nhớ tới mẫu thân hần thôi.

Tuy rằng..... Hần biết, điều này đối cha mà nói là chuyện tình phi thường tự nhiên cùng bình thường, hơn nữa, cha hần, kỳ thật..... Cũng không phải cái loại nam nhân sa vào sắc đẹp liền bạc đãi chính thê, từ việc con nói dòng của Yên vương phủ đều là từ mẫu thân hần sở sinh là có thể nhìn ra được .

Chu Cao Sí ngẩng đầu, rất nghiêm túc nói “Cha, con không có sinh khí, con..... Chính là tâm tình không tốt.....” Chu Cao Sí tùy ý tìm cái lý có.

Chu Lệ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Cao Sí còn đang nghiêm túc , cái loại cảm giác xa cách lãnh đạm với đi không ít, trong lòng thư thái rất nhiều, liền ôm lấy Chu Cao Sí ngồi vào trên đùi mình, ôn nhu hỏi “Nói cho cha, vì sao tâm tình không tốt? Là có người nào không có mắt dám đối với người bất kính ?”

Chu Cao Sí chậm rãi lắc đầu, sờ sờ bụng, trên mặt nhếch miệng cười “Cha, có thể là con đói bụng .....”

Chu Lệ sững sốt, trong lòng biết tiểu tử này nhất định là không muốn nói, tùy ý tìm cái lý có, nhưng nhìn tiểu tử này thân cận mình, cũng không muốn đi truy cứu, liền trêu tức trạc trạc tiểu bụng bự của Chu Cao Sí “Người nha, tiểu tử này lại nhớ thương thịt nướng đi!”

Chu Cao Sí ha ha ngây ngô cười, lơ đãng nghĩ được trên người cha hẳn có mùi hương thân nhiên thơm ngát, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, hoàn hảo, cha có tắm rửa, bằng không..... Nghĩ đến cha trước cũng ôm một nữ nhân tràn đầy phong tình kia, hiện tại lại đây ôm hẳn..... trong lòng Chu Cao Sí nhin không được rầu rĩ, hẳn khẳng định sẽ bị cha làm cho dị ứng mà ngay cả thịt nướng đều ăn không vô!

Khi dung bữa, Chu Lệ nhìn bộ dáng Chu Cao Sí im lặng ăn cơm, ngày thường, tiểu tử này chỉ cần vừa thấy thịt nướng, sẽ là ánh mắt lườm lườm nhìn chằm chằm, nhưng chốc lát này, tiểu tử cũng chỉ nhìn thịt nướng một cái, liền im lặng vùi đầu ăn cơm.

Chu Lệ biết, tiểu tử này kỳ thật trong lòng không thoải mái..... Mà không thoải mái này ít nhiều cùng mình có liên quan.....

Chu Lệ nhin không được gấp cho Chu Cao Sí rau cùng thịt, thỉnh thoảng ôn nhu nói chuyện, hỏi đồ ăn được không? Thịt thế nào?

Chu Cao Sí xem xét trên mặt cha hẳn cười thực ôn nhu, trong lòng kinh ngạc, lão cha hẳn đây là..... Lấy lòng hẳn? Nghĩ đến điểm này, Chu Cao Sí trong lòng thư thái một ít, cũng có chút bất an.

Cha là một người cỡ nào cường thế cùng bá đạo nha, đối với mình lại như vậy..... Chu Cao Sí trong lòng rất là bất an.

Vì thế, Chu Cao Sí liền gấp một miếng thịt cha thích ăn nhất, phóng tới trong bát cha hẳn, nhếch miệng cười “Cha, người ăn.”

Chu Lệ sững sốt, trong lòng lập tức thoáng được an ủi một ít, cuối cùng không có uống phí công phu.

Liền cũng gấp miếng thịt, bỏ vào trong miệng, chậm rãi nhấm nuốt, liền cảm thấy miếng thịt này so với bình thường ăn đến thiệt ngon!

Dùng xong cơm, nhìn Chu Cao Sí ở trong phòng một bên xoa bụng một bên chậm rãi vòng quanh cái bàn mà đi, Chu Lệ không khỏi gọi lên khoe miệng. Để tay lên trán, dừng ở tế mi Chu Cao Sí hơi nhíu, khoe miệng loan loan, một bàn tay nhẹ nhàng xoa bụng mình, một bàn tay tựa vào cái bàn, chậm rãi tiêu sái, tươi cười của hẳn không khỏi càng sâu.

Tiểu tử này..... Thật sự là!

Không muốn có tiểu bụng bự, thịt nướng cũng đừng ăn nhiều như vậy, nhưng tiểu tử này lại luyến tiếc thịt nướng, hoàn hảo, đêm nay không có ăn quá no.

“Cha..... Người thấy Tam Bảo thế nào?” Chậm rãi xoa xoa bụng, Chu Cao Sí bỗng nhiên nghĩ đến lời cha dặn, chọn trúng ai phải mang cha xem, liền mở miệng hỏi.

Chu Lệ lấy lại tinh thần, nghĩ đến tuổi của tiểu thái giám kia cùng tiểu tử này không sai biệt lắm, nghĩ đến khi mình vừa mới tiến sân chỉ thấy hình ảnh tiểu tử này, còn có Trương Phụ, tiểu thái giám, ba người ở cùng nhau, trong lòng nhất thời không hề giận, khẽ nhíu mày “Sí nhi, người sao không chọn người lớn tuổi hơn chút? Cha nhìn hẳn quá nhỏ, không thể chiếu cố người.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: [ ] tiếp tục tỏ vẻ đây là tồn cáo quân..... [ Nguyệt ~~ Chẳng biết Tôn Cáo Quân nó là cái gì =.= ]

## 26. Chương 26: Cao Sí Có Ngựa Tre [ Chung ]

Chu Cao Sí dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn về phía cha, vẻ mặt có chút hoang mang “Cha, Tam Bảo hẳn đã mười hai tuổi , không phải rất nhỏ a.”

“Mười hai tuổi sao lại không nhỏ?!” Chu Lệ không hề giận đứng dậy, đi hướng Chu Cao Sí , hoãn hoãn khẩu khí, ôn nhu nói “Sí nhi , ngày mai cha giúp người chọn hảo , Mã Tam Bảo này sẽ không cần nữa đâu , phải không ?”

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức lập tức mở miệng “Cha, con cảm thấy Tam Bảo hảo, không cần thay đổi.”

Chu Lệ trừng mắt, không chút nghĩ ngợi liền phản đối “Không được!”

Chu Cao Sí ngẩn ra, lập tức nghiêm túc nói “Cha, ngài nói, cho con tự mình chọn , nếu là người hầu hạ con, nên từ con làm chủ, con cảm thấy, Tam Bảo thông minh, có năng lực lại biết chữ, hẳn thích hợp với con –”

“Cái gì thích hợp không thích hợp ?!” Chu Lệ đánh gãy lời nói của Chu Cao Sí , trừng mắt, có chút tức giận nói “Ta nói thay đổi liền thay đổi!”

Chu Cao Sí trong lòng thật sự không thể nhẫn nại , cha hẳn sao lại ngang ngược thế này , không phân rõ phải trái như vậy?!

“Cha! Con không đổi!”

“Người –” Chu Lệ trong lòng nổi giận, không chút nghĩ ngợi đã nghĩ vung tay qua, nhưng vừa vung tay, chỉ thấy ánh mắt Chu Cao Sí kinh ngạc không tin, vội vàng thu hồi, nắm chặt thành quyền, thật mạnh hừ một tiếng, liền xoay người , tức giận vội vàng rời đi.

Chu Cao Sí kinh ngạc nhìn bóng dáng cha hẳn vội vàng cùng tức giận, trong lòng có chút mờ mịt, vừa mới..... Cha muốn đánh hẳn đi? Nhưng là..... Lại thu hồi tay?

Mã Tam Bảo cùng Hiểu Cầm , A Quý nhỏ giọng tiến vào, nhìn lẫn nhau một cái, Mã Tam Bảo chủ động đứng dậy, có chút khiếp đảm chậm chạp đến bên người Chu Cao Sí , nhẹ giọng hỏi “Thế tử?”

Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, đối Mã Tam Bảo , cười “Tam Bảo , ta muốn ngủ, người đến buồng trong thu thập cho ta một chút.”

Mã Tam Bảo vội vàng cung kính đáp ứng, cùng Hiểu Cầm vào buồng trong.

Chu Cao Sí nhìn chần giường đã trải hảo , đối Mã Tam Bảo cùng Hiểu Cầm ôn hòa cười, liền ra hiệu Mã Tam Bảo cùng Hiểu Cầm lui ra.

Mã Tam Bảo cùng Hiểu Cầm cung kính lui ra, thật cẩn thận đóng lại cửa phòng.

Đợi Mã Tam Bảo cùng Hiểu Cầm lui ra, Chu Cao Sí xoay người ghé vào trên giường, thở dài thật dài.

Cha hẳn cuối cùng không có xuống tay, điều này làm cho hẳn nhẹ nhàng thở ra, nhưng đêm nay cha hẳn cường liệt đến vô lý muốn đổi Tam Bảo ..... Làm cho hẳn phát sầu, lão cha hẳn sẽ không ngay ngày mai liền trực tiếp đem Tam Bảo đuổi đi chứ ?

Mà mới này , chính hẳn trực tiếp tranh luận phản đối như vậy..... Cũng thật sự là ngoài ý liệu của hẳn , nhện không được tái thở dài, là vì làm lâu tiểu hài tử, cho nên có thêm điểm tính tình giống hài tử sao ?

Chu Cao Sí vuốt cằm, buồn rầu suy tư.

\*\*\*\*\*

Trở lại Tùng Trúc viện , Chu Lệ cấu giận ở trong phòng đi tới đi lui.

Trong lòng tràn đầy khí nộ , lá gan tiểu tử kia thật đúng là càng lúc càng lớn a, cũng dám tranh luận?! Cũng dám phản đối?!

Vì một tiểu thái giám, liền cùng mình đối đầu ?!

Tiểu thái giám trọng yếu như vậy sao ?! So với cha hẳn là mình càng trọng yếu hơn sao !?

Chu Lệ tức giận nâng tay đập bẻ một bát trà, nhìn chăm chăm ánh trăng bên ngoài, cố gắng yên tĩnh lại tức giận của mình .

Chậm rãi tỉnh táo lại, Chu Lệ nhứ mày, trên mặt tiểu tử kia nhìn ôn hòa, kì thực quật cường, không thể dùng thái độ quá mức cường ngạnh đối hần.

Mà lại tỉnh táo thêm lần nữa , Chu Lệ đột nhiên phát hiện, đêm nay, cho tới bây giờ tiểu tử kia nhiều nhất chỉ dám nhỏ giọng nói chút ngụy biện mà nay cũng dám trực tiếp phản kháng mình ?

Chu Lệ chậm rãi gọi lên khoe miệng, đây là thuyết minh tiểu tử kia càng ngày càng thân cận mình sao ?

\*\*\*\*\*

Hôm sau, Chu Cao Sí ngay khi trời chưa tỏ đã mệt mỏi mở mắt .

Hô hấp thật sâu , Chu Cao Sí cố gắng chậm rãi ngồi dậy, ai, tối hôm qua..... Hần đến nửa đêm mới ngủ được ..... Hảo khốn.....

Ngây người một trận, khi đang chờ đầu óc chậm rãi thanh tỉnh, cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra.

Chu Cao Sí mờ mịt nhìn qua, không khỏi sửng sốt.

Cha?

Lão cha hần mặc kính trang , trong tay mang theo trường thương, tươi cười, trêu tức nhìn hần?

Ngơ ngác nâng lên tiểu cánh tay béo tròn, nhu nhu mắt, hần chớ không phải là còn chưa có tỉnh lại? Còn nằm mơ?

Nhìn bộ dáng Chu Cao Sí vẻ mặt mờ mịt ngơ ngác, Chu Lệ không khỏi cười nhẹ.

Buông trường thương bước đi qua, Chu Lệ nâng nhẹ tay nhéo nhéo nhẹ hai má Chu Cao Sí , trêu tức nói “Sao thế ? Tưởng đang nằm mơ? Cha tới tìm người luyện võ khiến cho người giật mình như vậy?”

Cái này hoàn toàn tỉnh! Lão cha hần tìm đến hần luyện võ sao? Cha không tức giận ?

“Cha..... Sớm.....”

Chu Lệ buông tay ra , nhu nhu , cười nhẹ nói “Tối hôm qua không ngủ sao? Nhìn người, đều mơ mơ hồ hồ .....”

Chu Cao Sí nhìn cha hần , trong lòng nghi hoặc, không tức giận sao? Nhịn không được mở miệng hỏi “Cha, người không tức giận ?”

Chu Lệ quét Chu Cao Sí một cái, hừ lạnh “Sinh khí hữu dụng sao? Người đều đem người ta so với lão cha trọng yếu hơn , ta sinh khí còn có tác dụng gì sao?”

“Không phải như thế..... Cha, Tam Bảo hần thật sự thực thông minh, ta nghĩ tìm người vừa chiếu cố vừa có thể nói chuyện cùng ta , Hiểu Cẩm rất dài dòng , A Quý lại so với ta khác rất nhiều .....” Chu Cao Sí nhỏ giọng giải thích , cố gắng tìm một ít lý do nói ra.

Chu Lệ trong lòng gọi lên đắc ý cười, xem đi, đối tiểu tử này , ôn nhu mới hữu dụng nga .

Nhưng nhìn Chu Cao Sí rõ ràng không ngủ hảo, khuôn mặt mệt mỏi mệt mỏi, Chu Lệ trong lòng có chút đau lòng, liền ôn nhu nói “Tốt lắm, cha đã biết, người đã cảm thấy Tam Bảo hảo, thì để cho hần hầu hạ người đi. Mệt không ? Cha cùng người ngủ tiếp một hồi.” Chu Lệ vừa nói vừa ôm Chu Cao Sí nằm xuống.

“Cha..... Chúng ta không luyện võ sao?”

“Hôm nay không được.”

Chu Cao Sí hỗn loạn nghĩ nghĩ , nếu mỗi ngày đều không cần luyện võ thì thật tốt a .

Chu Lệ nhìn Chu Cao Sí khò khè khò khè ngủ, mỉm cười, tươi cười không tự giác lại ôn nhu.

Nghĩ đến mình tối hôm qua cũng không thể ngủ, Chu Lệ liền ôm chặt Chu Cao Sí , chậm rãi nhắm mắt lại, ý niệm cuối cùng trong đầu là, tiểu tử này thật sự là khắc tinh của mình!

Vì thế, bắt đầu từ hôm đó, bên người Chu Cao Sí liền có thêm hai người , một người tên là Trương Phụ, một người tên là Mã Tam Bảo .

\*\*\*\*\*

Thời gian trôi qua , trôi qua , rất nhanh, đã là tháng chín.

Bây giờ , ánh mặt trời thực rực rỡ , ngày rực rỡ như vậy, đối với Chu Cao Sí mà nói, hưởng thụ tốt nhất chính là ngồi ở trong viện mình, trong tay bưng một bát trà, thanh thoi thanh thoi nhìn bầu trời ngấm mây, sau đó tái chậm rãi ngủ. ....

Nhưng, lúc này, trong rừng cây ngoại ô Bắc Bình, Chu Cao Sí lại bị bắt ở trên cây, vẻ mặt tái nhợt.....

Bị treo ?

Đúng vậy! Đúng là bị treo !

Lúc này Chu Cao Sí tựa như vệt quạ bị nhóm dân chúng Bắc Bình treo trên một nhánh cây , bất động là, vệt quạ thì bị đối chiều , mà Chu Cao Sí là hai tay bám vào nhánh cây , tay gắt gao không dám rời . Ánh mắt gắt gao nhắm.

“Sí nhi .....” Chu Lệ rất là bất đắc dĩ , mang theo một tia không tự giác sùng nịch , mở miệng gọi .

“Cha! Con không xem!” Cự tuyệt như trăm đĩnh tiệt thiết ( chắc như đĩnh đóng cột ) .

Chu Lệ đứng ở dưới đại thụ , nhìn Chu Cao Sí tay nắm chắc cành không chịu buông , có chút đau đầu, khoảng cách cành này tới đất so với cái cành cây ăn quả mà tiểu tử này ngã xuống hôm đó cũng không cao hơn , tiểu tử này đêm đó đều không sợ hãi mà trèo lên , lúc này hẳn ngay cả mở to mắt cũng không dám ?

Đã hai cái canh giờ .....

Tiểu tử này cứ bám vào cành cây như vậy mà không rời tay sao ?

Chu Lệ thở dài, trong lòng vô lực “Sí nhi , ngươi cứ như vậy thì ở trên đó cả đời sao ?”

Chu Cao Sí trong lòng bị kiềm hãm, phát sầu, hẳn đương nhiên không nghĩ!! Nhưng vấn đề là, hẳn trốn mắt nhìn xuống phía dưới , liền choáng váng ghê tởm muốn phun a, tối trọng yếu là hai tay hai chân hẳn sẽ không nghe sai sử, như nhũn ra a.

Chu Cao Sí hối hận !

Hắn không nên bị một câu “Săn thú hảo ngoạn lắm , đêm nay ngươi không cùng cha săn thú liền cùng cha ngủ đi” của lão cha mà bị lôi ra ngoài .

Hắn không nên chỉ vì tò mò muốn trảo bạch mao hồ ly mà chấp thuận .

Hắn không nên quên trong rừng cây này trừ bỏ hồ ly còn có lang.....

Hiện tại.....

Bạch mao hồ ly chạy. Lang cũng bị cha đánh chạy .

Hắn..... Sợng mặt .

“Sí nhi ..... Cha ở phía dưới. Ngươi sợ cái gì?” Chu Lệ ôn nhu nói, ngẩng đầu, dừng ở Chu Cao Sí đã thoáng mở mắt , mỉm cười, mở ra hai tay “Tốt lắm, nhảy xuống đi. Cha sẽ tiếp được ngươi.”

“Cha..... Không nhảy xuống có sao không ?”

“..... Ngươi muốn cả đời ở trên đó sao?”

“Cha, ngươi nếu không tiếp được ta , thì làm sao bây giờ nha ?”

Vẻ mặt Chu Lệ cứng đờ, thu hồi hai tay, nhìn chằm chằm Chu Cao Sí , tựa tiểu phi tiểu mở miệng “Sí nhi , cha đếm đến ba , ngươi nếu không nhảy xuống , ngươi liền ở trên đó luôn đi !”

Dứt lời, Chu Lệ hai tay khoanh trước ngực, miễn cưỡng mở miệng đếm tới “Nhất.....”

“Cha, ngài đừng nóng giận.”

“Nhị.....”

“Cha, hồ ly kia ngài bắt được không ?”

“Tam!”

“Cha –”

Chu Lệ vừa dứt lời, chợt nghe một tiếng thét kinh hãi, vội vàng dang mở ra hai tay, liền ôm lấy tiểu đoàn âm áp mềm mại nghênh diện mà đến.

Cước bộ lão đảo một cái, Chu Lệ ôm chặt tiểu hài nhi trong lòng , chậm rãi đứng vững, hơi hơi thở ra , tiểu tử này cuối cùng cũng xuống dưới .

Chu Lệ thở dài, cúi đầu nhìn nhìn Chu Cao Sí mở to mắt, sắc mặt tuy rằng tái nhợt, nhưng so với lúc này đã tốt hơn nhiều , hỏi “Sí nhi , có chỗ nào không thỏa mái sao ?”

Chu Cao Sí nhanh kéo quần áo cha hắn , quơ quơ đầu, chậm rãi mở miệng nói “Tốt hơn nhiều.”

Chu Lệ tinh tế đánh giá một phen, thấy sắc mặt Chu Cao Sí chỉ là tái nhợt một ít, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra, sờ sờ đầu Chu Cao Sí , hơi hơi giận dữ nói “Một con hồ ly liền khiến người mê mẩn như thế ?!”

Chu Cao Sí trong lòng lúng túng, hẳn hôm nay xác thực làm việc không xong, quên trong rừng cây đầy nguy hiểm, tự tiện rời đi cha hắn cùng bọn Trương Ngọc .....

Chu Cao Sí hơi hơi cúi đầu, còn thật sự thấp giọng nói “Cha, con sai lầm rồi, thỉnh cha trách phạt.”

Chu Lệ hừ lạnh một tiếng, thấy Chu Cao Sí mặt mày có chút xấu hổ, sắc mặt vẫn là tái nhợt như vậy, trong lòng đã sớm nhuyễn vài phần, nhưng vẫn nhịn không được nâng tay niết niết hai má Chu Cao Sí , ra vẻ cả giận nói “Lại có lần sau, xem có nhĩ hảo thể này không .”

Khi nói chuyện, đám người Trương Ngọc cười ngựa chạy lại đây.

Đám người Trương Ngọc cùng Chu Khả , A Quý vội vàng xuống ngựa lại đây hành lễ.

“Đuổi đi chưa ?” Chu Lệ buông Chu Cao Sí , thản nhiên hỏi.

Trương Ngọc chấp tay cung kính mở miệng nói,“Hồi Vương gia, đầu lang kia đã bị đuổi đi , nhưng hồ ly, thuộc hạ vô năng đã để cho nó chạy .”

Chu Lệ khẽ gật đầu, khước mắt liếc mắt nhìn Chu Cao Sí vừa nghe hồ ly chạy , sắc mặt hơi hơi có chút thất vọng, trong lòng cân nhắc một phen, liền ra hiệu hồi phủ.

\*\*\*\*\*

Khi hồi vương phủ, sắc trời đã muốn hôn ám .

Chu Lệ vừa mới đem Chu Cao Sí ôm xuống ngựa, quản gia liền vội vàng lại đây .

“Vương gia! Vừa mới này có sứ giả ở kinh thành đến , đang ở đại đường chờ.” Quản gia vẻ mặt ngưng trọng, cung kính nói.

Chu Lệ sững sốt, trong lòng lập tức thoáng cân nhắc một chút, liền gật đầu khinh đạm nói “Đã biết.”

“Sí nhi , người về Thính Đào viện trước đi.” Chu Lệ cúi đầu đối Chu Cao Sí ôn nhu nói.

Chu Cao Sí cung kính hành lễ, mới xoay người rời đi.

## 27. Chương 27: Cao Sí Vào Kinh [ Nhất ]...

Chu Cao Sí chậm rì rì tiêu sái , chắp hai tay sau lưng, từng bước một bước đi , trên mặt vẫn như cũ là ôn hòa cười, trong lòng là lo lắng, sứ giả kinh thành? Tới làm cái gì?

Bởi vì trong lòng nghĩ sự tình, Chu Cao Sí đi đường còn có chút không để ý, cũng may hắn đi đường chậm, nhoáng lên một cái tổng có thể để A Quý đúng lúc mà hô lên nhắc nhở hắn , nhưng khi chuyển qua hành lang gấp khúc, thanh âm A Quý kinh hô chưa phát ra, Chu Cao Sí liền đập vào !

“Nha! Nhị thiếu gia!”

“Thế tử!”

Thanh âm người hầu kinh hô tranh nhau vang lên.

Sau khi Chu Cao Sí bị ngã rồi lấy lại tinh thần , chỉ thấy mình nằm úp sấp trên người Chu Cao Hú . Chu Cao Hú vẻ mặt mờ mịt nhìn hắn.

Chu Cao Sí chậm rãi xoa tay, đối A Quý vội chạy đến nâng mình dậy thì ôn hòa cười “Không có việc gì, đừng lo lắng.”

Lại tự mình nâng Chu Cao Hú dậy, cười tủm tỉm hỏi “Không có việc gì đi?”

Chu Cao Hú lấy lại tinh thần, lắc đầu, lại nhíu mày nói “Ca, người đi đường sao không nhìn đường nha ?”

Chu Cao Sí ha ha cười, trong lòng có chút xấu hổ, hắn nghĩ sự đến nhập thần .

Chu Cao Hú lại nhân tình sáng lên lôi kéo tay Chu Cao Sí , hỏi “Ca, người cùng phụ vương đi săn thú có bắt được thứ gì hay không vậy ?”

Bắt được thứ gì sao ?

Từ lúc hắn trọng sinh đến nay , việc hối hận nhất là cùng phụ vương đi săn thú ! Hắn truy hồ ly lại bị lang đuổi đến mức trèo trên cây.....

Rất dọa người !

Chu Cao Sí trong lòng bị kiềm hãm, trên mặt lại càng thêm ôn hòa cười “Có a, bắt được mấy con thỏ , một đầu lộc, còn có một đầu lang.....”

Phía sau , A Quý vừa nghe, trong lòng sững sốt, kia..... Không phải Vương gia cùng bọn họ bắt được sao?

Nhưng thấy khuôn mặt Chu Cao Sí cười ha ha cùng nhị thiếu gia nói về chuyện săn thú, còn có nhị thiếu gia càng nghe ánh mắt càng thêm lạng lạng , A Quý yên lặng nuốt nghi vấn vào trong lòng, trong lòng quyết định, sau khi trở về liền nói cho những hạ nhân đang hầu hạ thế tử , thế tử bắt được con thỏ, lộc, lang.....

Ở hành lang gấp khúc chỗ rẽ nói chuyện nửa ngày, cuối cùng là đợi cho Chu Cao Hú cảm thấy mỹ mãn rồi đi, Chu Cao Sí tiếp tục chắp hai tay sau lưng, thành thoi thành thoi hướng Thính Đào viện đi tới .

Trên đường, Chu Cao Sí cười tủm tỉm đối A Quý nói “A quý, sau khi trở về, người đem mấy con thỏ mà phụ vương săn được , đưa tới cấp nhị thiếu gia cùng tam thiếu gia đi.”

A Quý cung kính đáp ứng “Dạ .”

“Đúng rồi, A Quý.....” Chu Cao Sí quay đầu nhìn Thính Đào viện cách đó không xa , cười tủm tỉm nói “Người nói, Nhị đệ nhỏ như vậy, hắn sau khi lớn có nhớ rõ những gì ta cùng hắn nói hôm nay không ?”

A Quý trong lòng ngẩn ra, lập tức ngầm hiểu , cung kính nói “Sẽ không, tiểu nhân hiện tại cũng không nhớ rõ chuyện tình mới đây.....”

“Ha ha..... Ta cũng vậy đâu.” Chu Cao Sí cười cười nói. Trong lòng vừa lòng, ân..... A Quý không biết chữ, nhưng hiểu chuyện lắm .

Tuy nói đối bọn đệ đệ mà nói dối thì không tốt lắm, nhưng trong lòng Chu Cao Sí rất đúng lý hợp tình cho rằng, làm ca ca, ở trước mặt bọn đệ đệ phải bảo trì uy tín là rất tất yếu !

Ấn..... Tiểu hài tử thôi, trưởng thành sẽ quên . Chu Cao Sí trong lòng rất là vui tươi hơn hở nghĩ.

Vừa đến cửa Thính Đào viện, chỉ thấy Mã Tam Bảo cùng Hiểu Cầm đã cung kính đứng ở cửa .

Chu Cao Sí chậm rì rì tiêu sai đi qua.

Thấy Mã Tam Bảo vẻ mặt cung kính đối mình hành lễ, Chu Cao Sí trong lòng than nhẹ, thật sự là đáng tiếc..... Phụ vương không biết vì sao, không chịu cho mình mang theo Tam Bảo cùng đi , ai, bất quá, ngay cả Trương Phụ cũng không cho, chứ đừng nói Tam Bảo .....

Rửa mặt xong, Chu Cao Sí liền nằm đến tháp thượng, hô một hơi, ai, vẫn là ở trong viện của mình là thoải mái a.

Nhưng đáng tiếc, Chu Cao Sí không có thoải mái bao lâu, Mã Tam Bảo liền vội vàng báo lại.

“Thế tử, vừa mới Vương gia phái người đến, nói buổi tối mọi người đến nhà chính dùng cơm.”

Chu Cao Sí trong lòng nghi hoặc, ngày gì vậy , muốn tới nhà chính dùng cơm? Bỗng nhiên nhớ tới.....Sứ giả kinh thành?

Mã Tam Bảo thấy Chu Cao Sí có chút đăm chiêu, khinh bước lên trước , thấp giọng hỏi “Thế tử, hôm nay là mười lăm.”

Ngô? Mười lăm?

Chu Cao Sí trong lòng thế này mới giật mình, không khỏi phát sầu, cha lúc trước ra quy củ này làm chi nha ? Mỗi ngày mười lăm hàng tháng đều đến nhà chính dùng cơm ..... Trước kia cũng không sao, nhưng gần nhất vài vài thiệp thất được hoàng gia gia hấn ban cho , hấn liền cả người không được tự nhiên, đặc biệt này vài thiệp thất này còn tại trước mặt nương hấn tao thủ lộng tư ( tự ý ) câu dẫn cha hấn, làm hấn ăn cũng không ngon ...

Mẫu thân hấn ... Thật sự là rất vất vả !!

“Tam Bảo .....” Chu Cao Sí thở dài.

Mã Tam Bảo cung kính đáp “Nô tài có.”

“Nói cho Hiểu Cầm , đêm nay làm chút sủi cảo .” Dừng một chút, lại phân phó nói “Làm nhiều chút .”

Mã Tam Bảo nhìn bộ dáng Chu Cao Sí sầu mi khổ kiếm, thiếu chút nữa bật cười, vội vàng cúi đầu cung kính đáp ứng .

Thế tử tuy rằng tuổi nhỏ , nhưng rất nhân hậu trí tuệ, hơn nữa..... Mã Tam Bảo vụng trộm liếc mắt nhìn bộ dáng Chu Cao Sí nâng cầm than thở, trên mặt không công nộ nộ, tế mi hơi hơi nhăn , ánh mắt tinh lưỡng, khóe miệng cho dù không cười, cũng là hơi hơi kiêu , thế tử..... Thật sự, thực đáng yêu.....

\*\*\*\*\*

Nghĩ đi nghĩ lại , Chu Cao Sí vẫn là chậm rãi từng bước một từ Thính Đào viện đến nhà chính.

Lúc này, trong nhà chính, nương hấn, còn có vài thiệp thất đều đã đến.

Làm thế tử vương phủ, hấn tới vừa mới hảo, vừa không quá sớm cũng sẽ không quá chậm.

Cung kính hướng mẫu thân hấn hành lễ xong, Chu Cao Sí liền quy củ đứng ở một bên, chờ cha hấn, chân chính chủ nhân của Yên vương phủ này.

Cha vừa vào cửa, Chu Cao Sí liền chú ý tới vài nữ tử xinh đẹp cung kính đứng ở phía sau nương hấn, ánh mắt không chỗ nào che dấu rằng đang vụng trộm miết hướng lão cha hấn.

Mà lão cha hấn, vẻ mặt nghiêm túc ngồi ngay ngắn ở chủ vị, tựa hồ đối ánh mắt vụng trộm hướng hấn không hề phát hiện.

Chu Cao Sí theo mọi người cung kính hành lễ, cha thần nhiên gạt đầu, ý bảo ăn cơm .



Vị trí Chu Cao Sí ở dưới tay của mẫu thân , khi dùng cơm, dựa theo quy củ, thiếp thất phải đi chia thức ăn .

Mẫu thân hẳn không biết có ý gì , để người tên Tiểu Điệp cùng Như Ngọc đi chia đồ ăn , vì thế Chu Cao Sí chỉ thấy Tiểu Điệp kia đi trước một bước, liền đứng ở bên người cha hẳn, sau đó, người tên Như Ngọc nhìn nằng bằng con mắt oán hận , nhưng vẫn như cũ cười dài đứng ở bên người Chu Cao Sí .....

Chu Cao Sí trong lòng nhất thời phát sầu, lại tới nữa.....

Vương phủ quy củ, khi dùng cơm, phải im lặng, thậm chí ngay cả chiếc đĩa cũng không được phát ra âm thanh .

Chu Cao Sí chỉ có thể chậm rãi bới đồ ăn, nhìn Như Ngọc kia đem tới cho hẳn thịt hẳn tới không thích , khổ qua, cánh gà..... Đều thi nhau gấp đến trong bát hẳn , Chu Cao Sí trong lòng thở dài, quả nhiên, để Hiếu Cầm làm chút sùi cảo là đúng nha !

Đồ ăn này , đều chỉ có cha hẳn thích thôi , có được hay không nha ?!

Chu Cao Sí làm bộ thỉnh thoảng dùng chiếc đĩa gạt đồ ăn, một bên yên lặng tính thời gian.

Ngay tại khi Chu Cao Sí đang tính thời gian , thanh âm thản nhiên vang lên “Sí nhi .”

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức nghiêm nghị ngẩng đầu “Phụ vương.”

“Lại đây.” Chu Lệ thản nhiên nói xong. Vẻ mặt bình tĩnh cực.

Chu Cao Sí ngẩn ra, Từ thị cũng ngẩn ra, những người khác cũng ngẩn ra.

Chu Cao Sí giật mình ngốc lảng , chậm rãi đứng dậy, đi đến bên người Chu Lệ , Chu Lệ ra hiệu Chu Cao Sí ngồi xuống bên người mình , mới thản nhiên nói “Về sau dùng cơm an vị ở bên người phụ vương là hảo .”

Chu Cao Sí sững sốt, theo bản năng ngẩng đầu nhìn hướng Chu Lệ , đã thấy biểu tình Chu Lệ nháy mắt âm lãnh “Người tới! Đem hai tiện thiếp này kéo ra ngoài đánh hai mươi trượng!”

Mọi người nhất thời ngây dại.

Hai nữ nhân kia lập tức nhuỷ gối , ai ai khóc nói “Vương gia thứ tội.....”

Từ thị lấy lại tinh thần, miễn cưỡng cười “Vương gia, các nàng mới đến vương phủ này nên chưa hiểu chuyện , ngài cho các nàng một cơ hội đi.”

Chu Lệ cũng mạnh mẽ vỗ bàn, âm thanh lạnh lùng nói “Cũng chưa nghe được lời nói của bốn vương sao ?!”

Lập tức, hai nữ nhân kia liền ai ai kêu la rồi bị tha đi ra ngoài.

Không khí trên bàn lập tức liền nặng nề, tất cả mọi người thật là cẩn thận.

Chu Lệ thấy hai nữ nhân kia bị tha đi xong , thản nhiên mở miệng “Ngay cả chia thức ăn đều làm không tốt, còn có thể làm cái gì? Phế vật!” Dứt lời, Chu Lệ liền đứng dậy, kéo Chu Cao Sí , xoay người đi nhanh.

Lưu lại mọi người hai mặt bức bách , mà Từ thị cũng liếc mắt bát của Chu Cao Sí , nguyên lai trong bát không vơi đi là bao nhiêu , có chút giật mình, trong lòng cũng hừ lạnh, Vương gia trách phạt thật đúng ! Ngay cả thể tử thích ăn cái gì cũng không biết, còn muốn chia đồ ăn !

Chu Cao Sí bị chuyện liên tiếp xảy ra có chút trợn động , có chút ngây ngốc bị cha kéo đi ra ngoài, đợi đi vào nhà chính, bị lão cha hẳn ôm lấy, mới lấy lại tinh thần, cúi đầu nhìn về phía Chu Lệ vẻ mặt thản nhiên, nhỏ giọng hỏi “Cha, ngài cũng chưa ăn cái gì đâu.”

“Sí nhi chẳng phải cũng không sao ?” Chu Lệ liếc Chu Cao Sí một cái, tức giận nói.

Chu Cao Sí ha ha cười gượng, đều bị cha phát hiện ? Cho nên cha mới phạt hai nữ nhân kia?

“Cha, chúng ta hiện tại đi đâu?”

“Mang người đi ăn ngon .” Chu Lệ cười thản bí.

Chu Cao Sí vừa nghe, nhân tình sáng lên. Ăn ngon ???

Chu Lệ nhìn ánh mắt Chu Cao Sí lượng lượng , trong lòng sung sướng, tiểu tử này vẫn thích ăn như vậy ! Vừa mới ngồi ở trên bàn cơm , vô tình thấy tiểu tử này gạt bỏ đồ ăn .

Hừ! Hai nữ nhân kia thật không biết tốt xấu !

\*\*\*\*\*

Lúc này Bắc Bình đã vào đêm , tuy rằng không thể so với ban ngày náo nhiệt, nhưng người đến người đi, đặc biệt tiểu quán ven đường phố, bán hột đồn và sủi cáo , mùi thơm bột mì bay thoang thoang .....

Yên vương phủ cách đó không xa , ở một tiểu quán , trong lòng Chu Cao Sí có chút vô lực nhìn chằm chằm chén lớn trước mắt , sủi cáo trong cái chén đầy ắp .

Sớm biết thế ..... Sẽ không cho Hiểu Cầm làm sủi cáo .....

Này, cha nói ăn rất ngon sao ???

Chu Lệ há to mồm cắn sủi cáo , nhìn Chu Cao Sí ngẩn người, bộ dáng thoảng có chút thất vọng, liền nuốt xuống sủi cáo , mỉm cười nói “Sí nhi , người ném thử xem, rất ngon nha .”

Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, gấp một viên sủi cáo , đầu tiên là chậm rãi cắn một ngụm, chậm rãi nhấm nuốt sau, nhãn tình sáng lên, ăn ngon!

Chu Lệ nhìn Chu Cao Sí nhãn tình sáng lên, mỉm cười.

Ánh mắt Chu Cao Sí nhú lại, khoe miệng nhếch lên, vẻ mặt thỏa mãn bắt đầu ăn thêm .

Tuy rằng thời điểm ăn rất chậm, cùng Chu Lệ từng ngụm từng ngụm ăn rất bất đồng, nhưng vẻ mặt cảm thấy mỹ mãn cùng khoái hoạt này cũng làm Chu Lệ cảm thấy thỏa mãn .

Quả nhiên, tiểu tử này vẫn là tốt nhất .

“Ăn ngon không ?” Chu Lệ buông chiếc đũa, xoa xoa miệng, mỉm cười hỏi.

Chu Cao Sí nhu nhu bụng đã ăn no ăn no , tế mi nhất loạn “Ăn ngon!”

Chu Lệ nhịn không được nâng tay sờ đầu Chu Cao Sí , cười nhẹ nói “Lại ăn no rồi sao ?”

Chu Cao Sí lắc đầu, còn nghiêm túc nói “Không có, con chỉ là hơi no thôi .”

Chu Lệ cười, đứng dậy thanh toán tiền, dắt tay Chu Cao Sí , hướng phương hướng vương phủ chậm rãi đi đến.

“Mấy ngày hôm trước, thời điểm buổi tối cha trở về, đã đói bụng , gặp tiểu quán bán sủi cáo này , liền ăn một chén, ăn, hương vị không tồi , cha liền nhớ kỹ.” Chu Lệ từ từ nói.

Chu Cao Sí nghiêng đầu nhìn Chu Lệ vẻ mặt thản nhiên nói chuyện, trong lòng rất là bình an , lẳng lặng nghe.

Khi đi sắp đến vương phủ, Chu Lệ ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, do dự một chút, vẫn chậm rãi mở miệng .

“Sí nhi ..... Qua vài ngày, cha phải xuất chinh .” Chu Lệ thản nhiên nói.

Chu Cao Sí sững sốt, theo bản năng dừng lại cước bộ.

Chu Lệ thấy, liền ngồi xuống , nâng nhẹ tay sờ sờ mặt Chu Cao Sí , ôn nhu nói “Cha rất nhanh sẽ trở về .”

Chu Cao Sí lẳng lặng nhìn cha hẳn, sau một lúc lâu, chậm rãi gạt đầu, lộ ra tươi cười “Sí nhi chờ cha trở về.”

## 28. Chương 28: Cao Sí Vào Kinh [ Nhị]...

Quốc Khánh thọ tự, sương phòng Đạo Diễn.

“Vương gia lần này phụng chỉ xuất chinh Mạc Bắc, cũng là một cơ hội nha.” Đạo Diễn cân nhắc mở miệng nói.

“Là cơ hội, cũng là làm khó dễ.” Chu Lệ đứng ở bên cửa sổ, thản nhiên nói “Nếu..... Ta không thể sống trở về .....”

Đạo Diễn cũng mỉm cười lắc đầu “Vương gia anh minh cơ trí, sao có thể nói lời ủ rũ này ? Huống chi, còn có thể tử, thể tử là tường thụ kì lân ( kì lân mang đến điềm lành ) có thể làm cho Vương gia gặp dữ hóa lành, Vương gia lần này đi nhất định thành công !”

Chu Lệ nhìn trời xanh ngoài cửa sổ, nghĩ mấy ngày hôm trước tiểu hài tử đối hấn nói “Chờ cha trở về”, khóe miệng hơi hơi nhếch lên.

\*\*\*\*\*

Viết lại chữ mẫu , trong lòng cũng có chút hỗn độn.

Chu Cao Sí trong lòng than nhẹ, tâm, không , tĩnh .

Đành buông bút lông , nhìn chăm chăm vào trên giấy Tuyên Thành , mắt nguyên buổi sáng chỉ viết được ba chữ , trong lòng Chu Cao Sí phát sầu, lão cha xuất chinh hấn là không có việc gì đi? Ai, đáng tiếc trí nhớ của mình đều vì đi trên hoàng tuyền lộ mà bị mất, bằng không có thể biết lão cha lần này xuất chinh Mạc Bắc rốt cuộc có kết quả như thế nào?

Chu Cao Sí ngồi ở trên chỗ ngồi , lấy ngón tay chơi đùa , tế mi hơi nhú, cố gắng nhớ lại trí nhớ đã rút ở trên hoàng tuyền lộ , đau khổ suy tư, cha rốt cuộc sống bao lâu nha ?

Ngay khi Chu Cao Sí đang khổ tư , bên ngoài có tiếng động làm cho Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, nhìn chăm chăm mặt bàn, Chu Cao Sí trong lòng cười khổ, mình ở trong này phát sầu cũng không giúp được cha nha. Nâng tay cầm lấy kỳ lân ngọc bội trên cổ, Chu Cao Sí yên lặng nghĩ, nếu cha khải hoàn , mình sẽ không so đo với tất xấu của cha nữa .

Chậm rãi đứng dậy, chấp hai tay sau lưng, đi ra thư phòng, nhìn về phía Mã Tam Bảo canh giữ ở cửa, nghĩ vừa tiếng động ban nãy , Chu Cao Sí ôn hòa hỏi.“Vừa mới không có gì sự đi?” Chu Cao Sí một bên hỏi, một bên nâng chân lên.

Mã Tam Bảo cung kính hồi đáp “Hồi thế tử, vừa mới là Tiểu Diệp phu nhân tiến đến đây tặng chút điểm tâm , Như Ngọc phu nhân đưa tới văn phòng tứ bảo ( giấy – mực – nghiêng ) của Tuyên Mạc trai..... Cũng không có chuyện gì.”

Chu Cao Sí nâng chân lơ lửng giữa không trung đôi chút , lập tức có chút vô lực buông .

Từ buổi tối ngày đó , sau khi cha phát giận , mấy nữ nhân này đều đến trước mặt hấn cố lấy lòng .....

Ý tưởng của nữ nhân thiệt kì quái , hấn là con của cha , hấn là nhi tử sao quản được lão tử cơ chứ ? Lấy lòng hấn có tác dụng gì ? Cha hấn thích sủng hạnh ai liền sủng hạnh kẻ đó , hấn mới không quản nhân sự này.....

Nghĩ nghĩ, Chu Cao Sí quay đầu , cười tủm tỉm đối Mã Tam Bảo nói “Tam Bảo , người đem mấy đồ vật di nương đưa tới , mang hết qua Tùng Trúc viện đi.”

Mã Tam Bảo sững sốt, lập tức nhỏ giọng hỏi “Thế tử, như vậy..... Được không?”

Chu Cao Sí cười tủm tỉm gật đầu “Không có việc gì, nghe ta .”

Mã Tam Bảo trong lòng sầu lo, đem đồ của nhóm di nương đưa tới chuyển đến Tùng Trúc viện sao ? Vương gia..... Sẽ tức giận đi? Vương gia sinh khí nói không chừng sẽ lấy mình trút lên ..... Vương gia vẫn đều thực không thích mình ..... Mã Tam Bảo trong lòng không yên cùng bất an.

Nhưng thế tử đã nói sao có thể không nghe , Mã Tam Bảo vì thế lo sợ cùng bất an dẫn hướng Tùng Trúc viện đi đến .

\*\*\*\*\*

Trong Quốc Khánh Thọ tự, Chu Lệ nhìn Đạo Diễn lấy ra bản vẽ liền nhíu mày, thản nhiên nói “Cái này ..... Còn quá sớm một đi?”

Đạo Diễn cũng chậm rãi lắc đầu, gương mặt nghiêm túc “Vương gia, kinh thành truyền đến tin tức, thân thể thái tử không được khỏe , ta dám cam đoan , không đến năm năm, tinh tú tất lệch vị trí.....”

Tinh tú lệch vị trí? Tay Chu Lệ không khỏi nắm chặt thành quyền.

Tinh tú lệch vị trí, thiên hạ gặp nạn, thực long sẽ.....

Nhưng trên mặt Chu Lệ vẫn như cũ thản nhiên , liếc bản vẽ một cái, liền chuyển mở tầm mắt, ánh mắt lợi hại nhìn chằm chằm Đạo Diễn, một chữ một chữ nói “VẬY ĐEM ĐỒ VẬT NÀY GIẤU ĐI NĂM NĂM !”

Đạo Diễn ngẩn ra.

“Đạo Diễn..... Nhẫn, cũng là một loại năng lực!” Chu Lệ vừa nói vừa thản nhiên tiêu sái ra sương phòng.

Đạo Diễn ngẩn ngơ, lập tức giật mình, không khỏi mỉm cười, nhìn bóng dáng Chu Lệ nhanh rời đi, trong lòng có chút kích động, Đạo Diễn hẳn cuối cùng cũng gặp minh chủ ! Một thân tài học này cuối cùng cũng có nơi dụng võ !

Đi ra Quốc Khánh Thọ tự, một đường chậm rãi hành tẩu, Trương Ngọc , Chu Khả yên lặng đi theo phía sau.

Chu Lệ nhìn tiểu quán ven đường , nhìn đến đồ bán trong quán , nếu là bán điểm tâm , Chu Lệ nhất định sẽ đi vào, Trương Ngọc cùng Chu Khả đi ra sẽ là hai tay đầy áp đồ điểm tâm này nọ , nếu là bán vài thứ đồ chơi trẻ con , Chu Lệ nhất định sẽ dừng cước bộ , chọn lựa vài cái để mua .

Khi đi tới quán tượng đất , Chu Lệ do dự một chút, vẫn là dừng cước bộ. Thản nhiên đối Trương Ngọc ,ChuKhả đi theo phía sau , nói “Các người đi mua hai hạp điểm tâm tô cao của Thủy Tâm trai lại đây .”

Trương Ngọc cùng Chu Khả cung kính đáp ứng . Mang theo một đồng đồ vậy này nọ , liền hướng Thủy Tâm trai đi đến.

Mà Chu Lệ nhìn Trương Ngọc cùng Chu Khả đi xa , mới xoay người nhìn về phía tiểu quán nặn tượng đất.

“Vị lão gia này, ngài muốn nặn cái gì ?” Tiểu quán lão bản mang vẻ mặt nịnh nọt đối Chu Lệ mở miệng.

“Nặn một cái tượng đất , liền nặn ..... bộ dáng của ta.” Chu Lệ có chút nói lấp, có chút không được tự nhiên nói xong.

Tiểu quán lão bản sững sốt, trong lòng nói thầm, tiểu tượng đất này không phải đều là nặn cho tiểu hài tử ngoạn ngoạn sao ? Đại nhân tới nặn tượng đất nhưng lại nặn bộ dáng của chính mình ..... Thế này mới là lần đầu tiên gặp nha ..... Nhưng trên mặt, tiểu quán lão bản vẫn rất nhiệt tình như cũ , hô “Hảo hảo..... Lão gia ngài chờ một lát, lập tức là hảo .” Dứt lời, liền lấy tay nhào nặn ..

Vì thế... khi Chu Lệ phủ khi, Trương Ngọc cùng Chu Khả trên tay đầy đồ vật này nọ , trong lòng cũng ôm một đồng, mà trong lòng Chu Lệ cũng có một tiểu tượng đất

Chu Lệ vào phủ , trở lại Tùng Trúc viện, đơn giản dặn Trương Ngọc cùng Chu Khả đem đồ vật mới mua chia làm vài phần, đem đến chỗ Từ thị , Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại .

Đang muốn đứng dậy gọi người tìm Chu Cao Sí lại đây, hạ nhân ở Tùng Trúc viện lại bấm báo “Bẩm Vương gia, Mã Tam Bảo ở Thính Đào viện vừa mới tới đây đưa hai hạp điểm tâm .”

Điểm tâm? Chu Lệ chọn mi, cái này thú vị nha . Tiểu tử kia tham ăn như vậy , còn có thể biết đưa đến chỗ mình sao ?

Hơn nữa..... Tiểu tử kia rất rõ ràng, mình không thích đồ ngọt .

“Lấy lại đây.”

Đợi hạ nhân đem điểm tâm mang lên , Chu Lệ câu miệng cười, quả nhiên!

Hai hạp điểm tâm kia , là điểm tâm lúc trước mang đến Tùng Trúc viện nhưng lại bị hấn trả trở lại .....

Hai nữ nhân kia định lấy lòng tiểu hài tử sao ? Hừ, cũng coi như bọn họ thức thời!

Bất quá, tiểu tử kia đem điểm tâm đưa lại đây, là không thoải mái đi? Muốn cho chính mình giúp hấn giải quyết sao?

Chu Lệ mỉm cười, đối Trương Ngọc vừa đem đồ an bài xong , nói “Đi Thính Đào viện .”

Trong Thính Đào viện , Mã Tam Bảo vừa nói lại với Chu Cao Sí , đi ra nhà chính, thở nhẹ một hơi , chợt nghe bên ngoài có người hô lớn “Vương gia giá lâm.”

Mã Tam Bảo trong lòng một trận lộn bộn.

Chu Lệ đi nhanh đến, thấy Mã Tam Bảo quỳ sát hành lễ, thản nhiên nhìn lướt qua, hỏi “Thế tử đâu?”

“Hồi Vương gia, thế tử đang xem sách .” Mã Tam Bảo thấp giọng đáp.

Chu Lệ thản nhiên ừ một tiếng, xoay người đi vào nhà chính.

Mã Tam Bảo không khỏi nhẹ nhàng thở ra. Xem ra Vương gia không có sinh khí nha.

Chu Lệ bước tiến nhà chính, chỉ thấy thế tử theo như lời Mã Tam Bảo là đang đọc sách , con hấn, cầm một quyển sách, chậm rãi đi quanh bàn , tế mi hơi nhíu, giống như suy tư về cái gì đó .....

Chu Lệ cười, dừng lại .

Vì thế, khi Chu Cao Sí vòng quanh đến vòng thứ bảy , đang muốn đi tiếp thêm vòng nữa , bính, liền rơi vào một thứ thật ấm áp , nhưng là thực cứng, bên tai còn có tiếng cười quen thuộc.

Sờ sờ cái mũi có chút đau, Chu Cao Sí ngửa đầu “Cha.....”

Cha hấn đã từ chỗ đã tâm lão sư trở lại sao ? Sớm như vậy

“Sí nhi , ngươi suy nghĩ cái gì? Nhập thần như vậy nha ?” Chu Lệ ôm lấy Chu Cao Sí , ngồi vào chủ vị , nâng tay khinh bốp nhẹ cái mũi Chu Cao Sí có chút hồng hồng, cười nhẹ hỏi.

Chu Cao Sí chậm rãi lắc đầu, nhếch miệng cười “Cha, con suy nghĩ vấn luận hôm qua lão sư lưu lại.”

Chu Lệ nhìn chằm chằm Chu Cao Sí , biết đây không phải lời nói thật, nhưng không nghĩ ép hỏi, từ buổi tối ngày đó cùng tiểu tử này nói , mình phải xuất chinh , tiểu tử này liền thường thường hoảng hốt thất thần, là lo lắng cho mình sao? Chu Lệ trong lòng thỏa mãn , cuối cùng không uống công đầu sủng tiểu tử này, vừa mới này thất thần nhíu mày là do phiền lòng chuyện này đi .

Nhu nhu đầu Chu Cao Sí , Chu Lệ thản nhiên cười nói “Cha từ nay trở đi sẽ xuất chinh , Sí nhi , thời điểm cha không ở nhà, ngươi hảo hảo chiếu cố chính mình” Dừng một chút, lại nghiêm túc nói “Đạo Diễn tài học rất cao, ngươi hảo hảo cùng hấn học , biết không?”

Chu Cao Sí trong lòng mặc dù có chút suy sụp , nhưng trên mặt vẫn lộ ra tươi cười như cũ, nhẹ nhàng gật đầu “Con sẽ nhớ kỹ lời cha dạy bảo. Hảo hảo đọc sách.”

Chu Lệ gật đầu, mỉm cười, thấy trên mặt Chu Cao Sí tuy rằng cười, tươi cười cũng có chút miễn cưỡng, liền nâng tay , nhẹ nhéo nhéo, trêu tức nói “Hôm nay chưa ăn thịt nướng sao? Sao tiểu bánh bao lại không có tinh thần thế này ?”

Chu Cao Sí trong lòng có chút toan sấp, trên mặt miễn cưỡng cười, ra vẻ nghiêm túc nói “Cha, con không phải tiểu bánh bao.”

Chu Lệ cười, trạc trạc tiểu bụng bự của Chu Cao Sí “Còn nói không phải tiểu bánh bao? Xem, đây là cái gì?”

“Cha, đây là bụng!” Chu Cao Sí nghiêm trang nói

“Người nha.....” Chu Lệ sủng nịch cười, néo néo mặt Chu Cao Sí . Nghĩ sau ngày mai liền sẽ không thể thấy tiểu hài tử này trong một đoạn thời gian dài , trong lòng nhin không được có chút toan sấp.

\*\*\*\*\*

Buổi tối, dùng xong cơm chiều, Chu Lệ buông một cái hộp, sờ sờ đầu Chu Cao Sí , cười cười nói “Lần trước cha làm hỏng tiểu tượng đất của người , đây là cha bồi của người.” Dừng một chút, nghiêm túc nói “Hảo hảo quý trọng nha , nếu cha biết người làm hỏng nó , xem người còn hảo hảo được không !”

Chu Cao Sí tò mò , mắt nhìn hòm, là tiểu tượng đất của mình sao? Lần trước , cha lần trước nặn tượng đất của mình , xem ra nặn rất hảo nha , hẳn rất ngạc nhiên, cha sao có thể nặn nha ? Nhất định là lấy tượng đất của lão bản tiểu quán bên ngoài ! Cha tay chân vụng về như thế sao có thể nặn nha ?

Nhưng trên mặt cung kính nghiêm nghị nói “Cha, con sẽ hảo hảo trân trọng .”

Chu Lệ vừa lòng gật đầu, liền nói “Cha còn muốn đi nhìn nường người, sớm một chút nghỉ ngơi , biết không?”

Chu Cao Sí gật đầu đáp ứng . Nhìn cha hẳn xoay người ly khai, mới trở lại nhà chính, cầm hòm trở lại buồng trong, chậm rãi ngồi vào trên giường, chậm quá mở ra hòm –

“.....”

Đây là cái gì?? Giữa hòm là một tiểu tượng đất cùng cha hẳn có tám phần tương tự , đang trợn mắt nhìn hẳn ?!

Chu Cao Sí nhìn chằm chằm tượng đất có 8 phần giống cha hẳn kia , trong lòng thật là vô lực. Cha..... sao có thể không nghiêm túc , không uy nghiêm như vậy nha ?!

Trong lòng cũng nghi hoặc, vì cái gì không phải tượng đất nặn mình ?

Chu Cao Sí chậm rãi cầm lấy tượng đất, nhìn chằm chằm tượng đất, trong lòng thở dài, hẳn chỉ biết, cha hẳn sẽ không nặn tượng đất, nhưng nặn tượng đất của chính cha đưa cho hẳn làm cái gì ?

Ánh mắt thoáng nhìn bên trong hòm còn có tờ giấy, Chu Cao Sí cầm lấy, mở ra:

“Sí nhi , thời điểm cha không ở nhà, tượng đất này liền đại biểu cha, không cần tưởng niệm cha, ân, nếu nhớ cha, liền nhìn tượng đất đi. Còn có, ngoan ngoãn , không được cùng Trương Phụ và Tam Bảo ngoạn nháo!”

## 29. Chương 29: Cao Sí Vào Kinh [ Tam ]...

Nhìn chằm chằm tờ giấy, trong lòng Chu Cao Sí rất là hoang mang, cái chuyện không được cùng Trương Phụ Tam Bảo ngoạn nháo là có ý tứ gì??? Hẳn cho tới bây giờ đều không có theo chân bọn họ ngoạn nháo nha ? Ân..... Nhiều nhất là mang theo Trương Phụ cùng Tam Bảo bọn họ đi dạo phố thôi .....

Chu Cao Sí khổ tư khó giải, đành đem gác qua một bên, đem tượng đất thả lại hòm, để nó phủng ở trong tay, chung quanh nhìn nhìn, để chỗ nào hảo nha ? Chu Cao Sí nghĩ nghĩ, nếu đáp ứng với cha hảo hảo trân trọng, vậy để bên cạnh gói đi .

\*\*\*\*\*

Ban đêm, trong Tùng Trúc viện.

Chu Lệ nhìn chằm chằm mặt tiểu tượng đất trên cái hòm giơ lên đôi chân ngắn tũn , vài ngày trước lấy từ trong tay hài tử kia lại đây , vốn định trước khi xuất chinh , đem tiểu tượng đất này sửa chữa , nguyên tưởng rằng bất quá chỉ là đơn giản tu sửa tượng đất thôi ? Đơn giản! Nhưng ..... Nay, nhìn tiểu tượng đất đã sửa xong , Chu Lệ trong lòng rất là buồn bực , sao nặn một cái tượng đất cũng phiền toái như vậy ?!

Gõ mặt bàn , Chu Lệ đành khép lại hòm , thôi! Dù sao trong tay tiểu tử kia cũng có tượng đất mang bộ dáng của hần rồi !

Khi Chu Lệ khép lại hòm, bên ngoài nhẹ nhàng vang lên một tiếng thanh âm cung kính “Vương gia.”

Khuôn mặt Chu Lệ nhất chĩnh, thản nhiên nói “Tiến vào.”

Người hầu lặng lẽ cúi đầu đi vào , cung kính quỳ rạp trên đất “Bẩm Vương gia, chúng tiểu nhân đã an bài hảo. Bên người thể tử tùy thời đều có người bảo hộ.”

Chu Lệ khẽ gật đầu, âm thanh lạnh lùng nói “Nhớ kỹ, bảo vệ tốt thể tử!” Dừng một chút, lại thản nhiên nói “Mỗi tình huống của thể tử đều phải báo ! Còn có lưu ý động tĩnh trong kinh thành, tùy thời báo lại !”

Người hầu cung kính đáp ứng .

Chu Lệ thản nhiên phát tay, ý bảo lui ra.

Đợi người hầu lui ra, Chu Lệ chậm rãi nhìn về phía hòm đã khép lại, trong mắt hiện lên một tia không tha.

Ngày mai sẽ rời đi tiểu tử kia.....

\*\*\*\*\*

Ngày hôm nay , nhóm dân chúng Bắc Bình phát hiện, ngoài Yên vương phủ đứng mấy bài binh tốt, mà nhóm nông hộ sáng sớm vào thành cũng nói thầm không thôi, ngoài cửa thành có một đại quân nghiêm nghị đứng đó a!

Chẳng lẽ , có chuyện gì phát sinh sao ?

Nhóm dân chúng Bắc Bình trong lòng đều có chút thấp thỏm lo âu.

Mà lúc này, trong phủ Yên vương , Từ thị mang theo nhóm thiếp thất, còn có Chu Cao Sí đang chờ, đang chuẩn bị vì Chu Lệ tiến đưa.

Nhưng, người được tiến đưa lại không thấy thân ảnh .

Đám người Từ thị rất là khó hiểu, trong lòng nói thầm, Vương gia làm sao vậy?

Chu Cao Sí chấp hai tay sau lưng, tế mi hơi nhíu, sau buổi tối cha cho hần cái hộp xong , hần cũng không gặp qua cha , cha hần rốt cuộc làm sao vậy?

Mọi người ở đây nghi hoặc chờ đợi, đang lúc Từ thị tính phái người tiến đến Tùng Trúc viện để hỏi đến tột cùng, cũng đã nghe tiếng vó ngựa tháp tháp tháp.

Mọi người theo tiếng nhìn đi qua, chỉ thấy Chu Lệ một thân trang phục , tro bụi phác phác cùng Trương Ngọc và Chu Khả kị mã vội vàng mà đến.

Chu Cao Sí ngẩn ra.

Mọi người vội vàng quỳ sát , cung kính hành lễ.

Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, đang muốn quỳ sát hành lễ, chợt nghe một tiếng “Sí nhi !”, Chu Cao Sí theo bản năng ngẩng đầu, chỉ thấy lão cha hần về mặt bình tĩnh mang theo một con bạch mao hồ li bị trời , nhưng vẫn liềm mạng giấy .

Chu Cao Sí trong lòng một cái lộp bộp.

Hồ ly này .....

Chu Lệ bước đi tới trước mặt Chu Cao Sí , ngồi xổm xuống, cầm hồ ly trong tay đưa cho Chu Cao Sí “ Giữ lấy , bạch mao hồ ly mà người muốn.”

Chu Cao Sí trong lòng nhất thời run lên.

Cha hần ..... Sáng sớm sẽ không phải đi bắt bạch mao hồ li cho hần đi ? Còn có, cha sao biết hần muốn bắt bạch mao hồ li này ?

Chu Lệ đem hồ ly đưa cho Chu Cao Sí , hơi hơi cúi thắt lưng, sờ sờ đầu Chu Cao Sí , đôi mắt nhu hòa “Chờ cha trở lại, sẽ lại cùng người đi săn thú.”

Chu Lệ dứt lời, liền xoay người đến ngoài cửa , ở đó , một đám binh sĩ đang quỳ rạp cung kính .

Chu Cao Sí ôm bạch mao hồ ly, kinh ngạc nhìn cha hần đứng ở đại môn Yên vương phủ, bàn tay vung lên, ra hiệu quân sĩ đứng dậy, lập tức xoay người lên ngựa, kéo dây cương liền hướng phương hướng cửa thành chạy tới. Phía sau, Trương Ngọc cùng Chu Khả cũng theo sát , sau đó xoay người lên ngựa, theo sát Chu Lệ mà đi. Ngay sau đó, là binh sĩ xếp hàng đi theo .

Cha.....

Chu Cao Sí ôm chặt bạch mao hồ ly, trong lòng toan sắp.

\*\*\*\*\*

Tiến bước cha hần , mọi người Yên vương phủ đều trở về viện của mình .

Trước khi Từ thị hồi viện , đối mọi người Yên vương phủ nghiêm khắc công đạo một phen, lại đối Chu Cao Sí nghiêm túc nói “Sí nhi , hiện tại, trong phủ chúng ta, người là thế tử, người hảo hảo đọc sách, vạn vạn không thể lười biếng , biết không?”

Chu Cao Sí cung kính đáp ứng .

Theo sau, Chu Cao Sí liền trở về Thính Đào viện .

Đại khái một canh giờ sau, Đạo Diễn đến đây.

Khi Đạo Diễn đến, Chu Cao Sí nhìn Hiểu Cầm và đám hạ nhân trong viện mình nháo nhào đuổi theo bạch mao hồ ly đến ngăn người .

Đạo Diễn vừa thấy, mỉm cười “Thế tử?”

Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, liền nghiêm nghị cung kính chấp tay nói “Đệ tử kiến quá lão sư.”

Đạo Diễn hai tay tạo thành chữ thập đáp lễ.

Đợi chào hỏi xã giao một phen , đi vào thư phòng ngồi vào chỗ của mình sau, Đạo Diễn nhìn mặt Chu Cao Sí còn thật sự nghiêm nghị, cười cười hỏi “Thế tử vừa mới là lo lắng cho Vương gia sao ?”

Chu Cao Sí trong lòng ngẩn ra, hòa thượng lão sư cũng nhìn ra sao ? Trong lòng khó chịu, hần che dấu không tốt?

Liền cũng không thềm che dấu nữa , con lo lắng cho cha xuất chinh cũng là thường tình, nhẹ nhàng gạt đầu, thấp giọng nói “Đệ tử..... Lo lắng phụ vương.....”

Đạo Diễn gạt đầu, an ủi nói “Thế tử nhân hậu hiếu thuận, Vương gia lần này xuất chinh chắc chắn khỏi hoàn trở về.”

Chu Cao Sí trên mặt im lặng gạt đầu, ôn hòa cười “Phụ vương không ở vương phủ mấy ngày này, còn phải làm phiền lão sư dạy bảo.”

Đạo Diễn mỉm cười “Cái này là tất nhiên .”

\*\*\*\*\*

Hôm sau ngày Chu Lệ xuất chinh.

Mã Tam Bảo cùng Trương Phụ thấy bộ dáng Chu Cao Sí không phải thực vui vẻ, liền khuyên nhủ Chu Cao Sí đi dạo.

Chu Cao Sí nghĩ về ngày hôm qua , thời điểm hòa thượng lão sư vội tới dạy hần học có ho khan vài cái, tựa hồ có chút lạnh, Hiểu Cầm nấu nước lê thật không sai , đối ho khan cũng có tác dụng , nghĩ đến Đại Khánh Thọ tự thăm lão sư, thuận tiện đưa nước lê .

Vì thế, sau khi bẩm báo Từ thị , ba người kết bạn xuất hành .



Đọc theo đường đi , Tam Bảo chuyên lấy chuyện thú vị, chỉ cửa hàng bán đồ rong và đồ chơi , cố gắng đùa cho Chu Cao Sí vui vẻ. Trương Phụ không hảo nói chuyện , nhưng là ngốc ngốc hòa cùng vài tiếng. Một đường này thật thú vị .

Đến Quốc Khánh Thọ tự, đã qua buổi trưa.....

Tuy rằng sáng sớm bọn họ đi ra .

Nhưng tốc độ Chu Cao Sí đi đường .....

Vì thế, ở Quốc Khánh Thọ tự cùng hòa thượng lão sư hàn huyên tán gẫu, cũng không dám trì hoãn nhiều, liền trở về phủ , nhưng khi hồi phủ..... Sắc trời cũng ám .

Sau đó..... Ngày thứ tư Chu Lệ xuất trình .

Chu Cao Sí thu được một phong thư .

Thời điểm khi nhìn đến phong thư , Chu Cao Sí trong lòng sửng sốt.

Bởi vì lá thư này im lặng nằm ở trên bàn hắc . Không có trải qua bất luận kẻ nào truyền lại bầm báo, liền như vậy đột ngột xuất hiện ở trước mặt hắc.

Chu Cao Sí trong lòng cân nhắc, chẳng lẽ ..... Bên người hắc có người ?

Chậm rãi mở thư ra , trên thư , là nét chữ cứng cáp hữu lực mà hắc phi thường quen thuộc:

Xú tiểu tử!! Không nghe lời có phải hay không?! Gọi người đừng cùng Trương Phụ và Tam Bảo bọn họ ngoạn nháo! Người còn dám theo chân bọn họ đi ra ngoài cả ngày?! Nếu để cho cha biết còn có lần thứ hai, xem người hảo được nữa không !

Nhìn chằm chằm bức thư rất ngắn này , chữ viết có chút viết ngoáy, Chu Cao Sí từ trên xuống dưới tả tả hữu hữu cố nhìn vài lần , rốt cục xác định, xác thực thật là bút tích của cha hắc .

Như vậy.....

Bên người hắc có sắp xếp người của cha ??

Trầm tư sau một lúc lâu, Chu Cao Sí chậm rãi hướng bàn học ở nhà chính , đem thư đặt lên bàn , cầm lấy bút lông, tế mi hơi nhíu suy , nghĩ một hồi, mới chậm rãi một chữ một chữ ở trên thư ngắn gọn viết :

Phụ vương:

Con bái thượng. Đọc thư này đã nhiều lần, lặp đi lặp lại , cảm thấy sợ hãi, từ khi phụ vương xuất chinh, con mỗi ngày đều đọc sách, không dám lười biếng , nay phụ vương quát lớn, con chắc chắn có chỗ không phải , sẽ hảo hảo xem lại bản thân , lúc này, cầu phụ vương trách phạt. Thư này qua loa , xin phụ vương bỏ qua .

Con kính thượng.

Viết xong, thổi thổi, đợi nét mực thoáng khô , mới cẩn thận đem thư phúc đáp để trên bàn .

Nhìn nhìn nhà chính chỉ có mình , Chu Cao Sí ôn hòa cười “ Phiền toái đem thư này giao tận tay phụ vương ta .”

Dứt lời, Chu Cao Sí liền từ từ đứng dậy, chắp hai tay sau lưng, thanh thoi thanh thoi tiêu sái ra nhà chính, đối Mã Tam Bảo bưng điếm tâm vội vàng đi tới “Tam Bảo , đi, đến Tây viên kêu Trương Phụ, chúng ta đi dạo chút.”

Mã Tam Bảo ngăn ra, thế tử không phải nói hôm nay phải ở thư phòng đọc sách sao?

Nhưng thấy Chu Cao Sí đã chắp hai tay sau lưng, nhao lên một cái tiêu sái đi ra ngoài, vội buông điếm tâm, vội vàng đi theo .

Sau đó ..... Ngày thứ tư khi Chu Lệ xuất chinh .

Đột nhiên tỉnh ngủ , Chu Cao Sí chậm rãi bò lên, nhu nhu ánh mắt, mờ mịt mở, sững sốt một hồi lâu, hoảng hốt thoáng nhìn cách đó không xa tựa hồ có cái này nọ??

Vì thế, xốc lên chân , đứng dậy, mơ mơ màng màng tiêu sái đi qua, cúi đầu vừa thấy, trên mặt bàn , có phong thư ??

Đầu óc Chu Cao Sí dần dần thanh tỉnh, trong lòng thở dài, cha..... Đánh giặc thực nhàn sao?

Chậm rãi mở ra phong thư, giống như cha hẳn có chút vội vàng mà viết ngoáy :

Sí nhi , qua vài ngày, trong cung sẽ có người đến tuyên chỉ, tiếp các người vào kinh, đến kinh thành, hết thấy phải cẩn thận.

Chu Cao Sí ngẩn ra, trong lòng nhíu mày, lão cha mới xuất chinh, trong cung liền tiếp bọn họ vào kinh? Có ý tứ gì?

Sờ sờ cảm, Chu Cao Sí trong lòng cảm khái, cha hẳn thật thần thông quảng đại, ngay cả trong cung sẽ đến tuyên chỉ đều biết trước . Ân..... Quả nhiên không hổ là cha!

Đang muốn đem thư thiêu , đột nhiên thoáng nhìn chữ nhỏ phía sau .

Sí nhi , đừng nói cha không nói trước cho người , qua vài ngày, Trương Ngọc sẽ đến đón Trương Phụ vào trong quân .

Chu Cao Sí trong lòng bị kiềm hãm, trong lòng nhịn không được vô lực, cha hẳn rút cuộc phòng bị cái gì nha ? Đem Trương Phụ điều đi là có ý tứ gì? Trương Phụ đi vào doanh trại ? Hẳn mới mười hai tuổi nha ?

Còn đem chữ viết nhỏ như thế ? Sợ mình thấy sẽ sinh khí, không viết lại sợ mình trong tương lai sẽ giận dữ sao ?

Hẳn giống cha hẳn ngây thơ thế sao ? Chu Cao Sí trong lòng nhịn không được khó chịu.

Đem thư thiêu, Chu Cao Sí chậm rãi vỗ vỗ tay , hướng ra ngoài hô “Tam Bảo !”

Mã Tam Bảo vội vàng tiến vào.

Chu Cao Sí rất là ôn hòa cười nói “Tam Bảo , người đi kêu Trương Phụ, hôm nay chúng ta đi dạo phố!”

\*\*\*\*\*

Chu Lệ xuất chinh ngày thứ sáu .

Thái giám trong cung đến tuyên chỉ , tuyên Yên vương phi, thế tử cùng Cao Dương quận vương, tam thiếu gia, đi đến kinh thành.

Lý do: hoàng gia gia của Chu Cao Sí tưởng niệm tứ tức phụ cùng tôn tử .

Cung kính tiếp ý chỉ, Từ thị cùng thái giám truyền chỉ khách khí vài câu, liền tìm cái cớ, đem Chu Cao Sí kêu vào buồng trong, nghiêm túc nói “Sí nhi , chúng ta phải vào kinh .”

Khuôn mặt Chu Cao Sí ôn hòa cười “Mẫu phi, Sí nhi biết. Sí nhi sẽ nghe lời, cũng sẽ chiếu cố hảo bọn đệ đệ .”

Từ thị vừa lòng gật đầu, nâng tay đau tích sờ sờ đầu Chu Cao Sí , ôn nhu nói “Phụ hoàng người mới xuất chinh không bao lâu , kinh thành đã tới ý chỉ này rồi, cũng không biết là ý tứ gì? Đến kinh thành, cũng không biết ở đó đang chờ chúng ta cái gì? Hơn nữa, trong kinh thành , người chúng ta có thể dựa cũng không có một ai .”

Chu Cao Sí nhếch miệng cười “Mẫu phi, ngài có thể dựa vào còn có ta a.”

Từ thị sững sốt, lập tức mỉm cười, nâng tay điểm điểm cái trán Chu Cao Sí “Người chỉ cần chiếu cố hảo chính người còn có hai đệ đệ người, mẫu phi liền an tâm .”

Chu Cao Sí ngốc hồ hồ cười, không có nói tiếp, trong lòng cũng là thở dài, vì cái gì đón bọn họ vào cung ?

Hòa thượng lão sư nói đúng , kiềm chế!

### 30. Chương 30: Cao Sí Vào Kinh [ Tứ ]...

Chuẩn bị hành trang, Chu Cao Sí nắm tay hai đệ đệ, đi hướng xe ngựa.

Hôm nay, bọn họ sẽ đi theo sứ giả truyền chỉ đến kinh thành.

Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại vẫn là tâm tính hài tử, vừa lên xe ngựa, liền líu ríu hưng phấn nói không ngừng.

Nói đến kinh thành phồn hoa sẽ hảo hảo ngoạn ngoạn , còn có mấy người bạn trước kia ở kinh thành nữa.

Chu Cao Sí ôn hòa cười, nghe bọn họ nói chuyện, có khi rảnh rỗi cũng chen vào nói vài câu.

“Ca ca, người vì sao không đem theo Bạch Viên ?” Chu Cao Hú quay đầu hỏi, rất là tiếc nuối nói “Bạch Viên rất hảo ngoạn nha.”

Chu Cao Sí ôn hòa cười “Nhị đệ, Bạch Viên rất bướng bỉnh , hơn nữa nó ham chơi như vậy, đến kinh thành, nếu như bị người chụp được , không có tai họa thì cũng sẽ gây phiền toái .....”

Chu Cao Toại đỏ miệng “Nó sẽ không gặp rắc rối đâu , chúng ta hảo hảo nhìn nó không phải tốt lắm sao?”

Chu Cao Sí chỉ cười, cúi đầu, ở trong tay áo lấy ra đồ chơi mà Trương Phụ cùng Tam Bảo khi đi dạo phố mua về , cười tủm tỉm nói “Tốt lắm, chờ chúng ta trở về Bắc Bình, là có thể cùng Bạch Viên chơi, đến, chúng ta hiện tại chơi cái này đi.”

\*\*\*\*\*

Cùng hai đệ đệ ngoạn náo loạn một hồi, thấy bọn họ mệt mỏi, liền hồng bọn họ ngủ, đợi thấy bọn họ đang ngủ, Chu Cao Sí mới nhẹ nhàng xuống xe ngựa.

Tuy rằng trước đây vì lão cha đưa cho mình bạch mao hồ li cùng với việc mình nói xạo trước đây với đệ đệ rất không tự nhiên , nhưng tiểu hài tử dễ nhớ , cũng quên nhanh , Chu Cao Sí vụng trộm mang theo bọn đệ đệ ra đường ngoạn chơi , lại cho bạch mao hồ li bồi bọn đệ đệ chơi, rất nhanh, hai đứa nhỏ cũng quên mất luôn chuyện bạch mao hồ li là do cha cấp cho mình .

Chu Cao Sí nghĩ, chờ lão cha trở lại, nhắc khéo cha một chút, tuy rằng hiện tại hai đệ đệ đều còn nhỏ, nhưng cha cũng phải chú ý mới đúng , đừng đem lực chú ý đều đặt ở trên người mình.

Chu Cao Sí trở lại mã xa , Hiểu Cầm vội vàng bưng tới một ly trà.

Chu Cao Sí tiếp nhận, nghĩ mấy ngày nữa sẽ vào kinh thành , không biết đến lúc đó sẽ thế nào đây ?

Vì mình đã mất đi trí nhớ , nên , kinh thành, thập phần xa lạ.

Tuy rằng đã nhiều ngày, từ trong miệng mẫu phi cùng Hiểu Cầm kể lể thì cũng hiểu biết một ít, tỷ như nói, mình còn có hai cữu cữu , đại cữu cữu Từ Huy Tổ , nhị cữu cữu Từ Tăng Thọ, còn có hai a di ( dì ) , đều đã lập gia đình , nhưng lại là thắm thắm của mình ..... Mà các a di hiện tại lại cũng không ở kinh thành .

Đại cữu cữu cùng nhị cữu cữu có hay không cũng không biết.

Có thân thích, nhưng bà con xa không bằng láng giềng gần nha .

Chu Cao Sí trong lòng thở dài, lão cha phụng mệnh viễn chinh mới mấy ngày, liền lập tức đem mình cùng mẫu phi đưa tới kinh thành, loại kiểm chế này rõ ràng như thế, chỉ sợ thân thích của mình ở kinh thành giờ cũng dùng kinh nhi viễn chi ( có thân thiết mà lại không gần gũi ) mà đối xử với bọn hắn thôi ?

Chu Cao Sí buông bát trà, chống đầu, nhìn về phía ngoài xe ngựa, trong lòng nhịn không được nhớ tới cha, tự ngày ấy nhận được thư sau, đến bây giờ bọn họ xuất hành, hắn cũng không còn nhận được thư nữa , cha vì biết có sứ giả kinh thành ở cho nên có điều cố kỵ , hay là..... Trên chiến trường có chuyện gì?

Hiểu Cầm nhìn Chu Cao Sí nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người, mặt mày hiện lên một tia lo lắng.

Khi Chu Cao Sí ngẩn người, Mã Tam Bảo nhẹ giọng ở ngoài xe ngựa bấm báo “Thế tử, Hồng công công cầu kiến.”

Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, tế mi hơi hơi vừa nhíu, Hồng công công? Thái giám truyền chỉ kia ? Ngô..... Tới gặp mình làm gì nha ? Trong lòng thờ dài, vô sự không đặng Tam Bảo điện đi? ( Nghĩa là không có chuyện gì cũng sẽ k đến tìm )

Trên mặt, Chu Cao Sí ôn hòa cười “Thỉnh Hồng công công tiến vào.”

Một thái giám khuôn mặt tiêm gầy , tuổi cũng ước chừng năm mươi , mang theo vẻ mặt nịnh nọt lên xe ngựa, thanh âm tiêm tế nói nói “U, xem thế tử chúng ta, bộ dạng thật là đại phúc khí nha , Hoàng Thượng vẫn luôn nhắc tới thế tử đó . Thế tử nha, vừa thấy ngài là biết Vương gia chúng ta có bao nhiêu đau sủng ngài nha .”

Phúc khí? Chu Cao Sí trong lòng có chút quẫn, hấn cũng không phải nữ tử..... Mất mát gì mà không nói hấn bộ dạng Anh Tuấn , lại nói hấn có phúc khí ??

Chu Cao Sí trên mặt ngốc ngốc cười, tươi cười này vừa lộ ra , Hiểu Cầm đang muốn châm trà liền cứng đờ, Tam Bảo yên lặng quay đầu.

Thế tử sao cười đến giống ngốc tử như thế ??

“Hồng công công, ngài không biết, kỳ thật..... Phụ vương ta vẫn đều nói ta không giống hấn.....”

Đây là thật sự! Hấn thực không giống cha hấn!

“Phụ vương hấn lần trước mang ta đi săn thú..... Kết quả ta bị lang đuổi tới trên cây a.....”

Này cũng là thật sự.....

“Sau lại..... Phụ vương hấn nói ta thực vô dụng.....”

Này vẫn là thật sự, phụ vương hấn cũng mắng hấn bị hồ li làm say mê , thực vô dụng @# %.....

Hồng công công nhìn vẻ mặt cười ngây ngô cùng mờ mịt của Chu Cao Sí thì bị kiềm hãm, ngưng ngưng cười nói “Thế tử còn nhỏ thôi, chờ thế tử lớn thêm chút nữa , sẽ không còn thế nha , thế tử thông minh như vậy, nhất định sẽ không thua Vương gia , cái gọi là hổ phụ vô khuyến tử đó thôi.....”

Chu Cao Sí ngây ngốc cười.

“Thế tử, Vương gia hấn thực thích săn thú sao?” Hồng công công nịnh nọt cười hỏi.

Chu Cao Sí gật đầu, lại vẻ mặt ngơ ngác nói “Phụ vương hấn thực thích săn thú, nhưng phụ vương chỉ mang ta đi có một lần nha .....”

Hiểu Cầm ngồi ngay ngắn một bên, vừa nghe lời này, nhin không được cú đầu, khóe miệng co rút , lần đó Vương gia còn giống như là nửa hồng nửa uy hiếp , thế tử ngài mới bằng lòng đi đó thôi .....

Hồng công công nhìn Chu Cao Sí trên mặt mờ mịt ngu si, ho nhẹ một tiếng “Khụ khụ, thế tử, cái kia, ngài còn nhỏ, chờ thế tử ngài lớn lên một chút, sẽ không giống .....”

Chu Cao Sí ha ha ngây ngô cười .

Hồng công công ho nhẹ hai tiếng, lại dời đi đề tài, “Thế tử , ngày thường ở Yên vương phủ thường làm gì ?”

“Chỉ là..... Đọc sách, ân, viết chữ , bắt quạ ta cuối cùng viết không tốt..... Phụ vương mắng chữ ta rất xấu !” vẻ mặt Chu Cao Sí đầy ủy khuất.

Này vẫn là sự thật..... Lão cha hấn luôn chê chữ của hấn , nhưng mỗi lần ghét bỏ , ngày hôm sau, hấn lại nghe hòa thượng lão sư khen là rất hảo , cha hấn lại cùng hòa thượng lão sư tự hào nói , chữ của hấn càng ngày càng đẹp ! Quả nhiên không hổ là con của cha !

Hồng công công lộ ra tươi cười miễn cưỡng, mặt mày hiện lên một tia khinh bỉ.

Chu Cao Sí thoảng nhìn , trong lòng cười.

“Thế tử hoạt bát trí tuệ như vậy, ngày thường nhất định thực bướng bỉnh đi?” Hồng công công lại nịnh nọt hỏi.

Chu Cao Sí trên mặt vẫn như cũ ngốc ngốc cười, rất là ngượng ngùng mở miệng “Cái kia..... Hồng công công, ta cùng ngài nói, ngài đừng nói cho phụ vương ta biết a.”

“Nô tài nhất định không nói.” Hồng công công nhân tình sáng lên, tươi cười càng thêm nịnh nọt.

“Ta nha, vụng trộm đi qua thư phòng phụ vương.....” Chu Cao Sí nhỏ giọng nói.

Hiếu Cầm sững sốt, Mã Tam Bảo ngẩn ra, hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, đồng loạt chuyển mở tầm mắt .

Thế tử cứ cách vài ngày lại bị Vương gia kêu đến ngủ , thư phòng cái gì, không phải thường xuyên đi sao?

Ánh mắt Hồng công công càng sáng.“Nga?”

“Nhưng thư phòng phụ vương cái gì đều không có, thực không hảo ngoạn.....” vẻ mặt Chu Cao Sí ghét bỏ nói.

“Thế tử, thư phòng không phải là có sách , có văn chương gì đó sao ?” Hồng công công hỏi.

“Phải nha , nhưng thư phòng phụ vương trừ bỏ [ tôn tử ] , [ Đại luận ] nha, vốn không có cái gì , ngay cả tranh đều không có .....” Chu Cao Sí rất là ngốc ngốc cười nói.

“Thế tử ngài cũng thật bướng bỉnh nha..... Ha ha.....” Hồng công công rất là thất vọng cười gượng hai tiếng, còn nói thêm vài câu để nghe , liền vội vàng xuống xe ngựa.

Đợi hồng công công xuống xe ngựa, Chu Cao Sí chậm rãi từ từ nở nụ cười.

Muốn từ miệng hắn moi ra cái gì sao ?

Chu Cao Sí nâng lên bát trà, thanh thoi thanh thoi , thật là thích ý nhắm nháp .

Đáng tiếc..... Hắn không phải hài đồng bảy tuổi chân chính nha .....

Bất quá, muốn thăm dò hắn là ai ?

Hoàng gia gia? Hay là ai đó ?

\*\*\*\*\*

Khoảng cách đến kinh thành ngày một gần , chỉ còn hai ngày đường .

Ban đêm, Chu Cao Sí đá rơi chẵn xuống, xoay người, nằm theo hình chữ đại, khò khè khò khè ngủ.

Cùng thời gian , ở Mạc Bắc.....

Chu Lệ ngồi ở quán doanh , nhìn chăm chăm tờ giấy trên tay, liên tục cười lạnh.

Lại muốn từ một hài tử để lấy thông tin sao ?!

Còn phái người đem giả dạng phó dịch vào trong Yên vương phủ để tra xét?!

Phụ hoàng thật đúng là “Lợi hại” Nha!!

“Vương gia?” Trương Ngọc vội vàng vào , thấy Chu Lệ cả người tản ra hơi thở âm lãnh nổi giận, không khỏi cước bộ đình một chút , vội vàng khom người cung kính chấp tay , thật cẩn thận mở miệng.

“Chuyện gì?” Chu Lệ lấy lại tinh thần, thu liễm hơi thở trên người, đem tờ giấy vò thành một đoàn , thần nhiên hỏi.

“Bẩm Vương gia, đều đã sắp xếp hảo rồi.”

“Ân!” Chu Lệ thần nhiên đáp. Đứng dậy, đem tờ giấy phóng tới ánh nến , đốt thành tro tẩn. Nhìn chăm chăm tờ giấy đã thành tro tàn , trong lòng không khỏi lại nhớ về tiểu tử chậm chạp hay ôn hòa cười .....

Sí nhi , cha rất nhanh sẽ trở về !

\*\*\*\*\*

Ngày hôm nay , Chu Cao Sí rốt cục tới kinh thành.

Nhìn cung điện trước mắt rộng lớn uy nghiêm, trong lòng Chu Cao Sí than nhẹ, bắt đầu từ hôm nay , hẳn liền cùng ngày nhàn nhã tự do tạm thời cáo biệt .

Từ thị xuống xe ngựa, cũng là nhẹ nhàng thở dài một tiếng, quay đầu nhìn về phía sau , lại thấy Chu Cao Sí chấp hai tay sau lưng , trong lòng thoáng vui mừng, nghĩ đứa nhỏ này xưa nay nhu thuận, một đường đi cũng tận tâm chiếu cố hai đệ đệ, giúp đỡ mình không ít .....

“Sí nhi ..... Lại đây.....” Từ thị nhẹ giọng kêu.

Chu Cao Sí ngốc ngốc cười, quay đầu kéo qua Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại đang ngơ ngẩn nhìn xung quanh , hướng Từ thị đi đến.

Đi thật dài , rốt cục đi tới Phụng Tiên điện.

Ở ngoài điện chờ thật lâu , đã được tuyên triệu vào.

Chu Cao Sí nắm tay hai đệ đệ , cúi đầu hạ mắt, một bộ cung kính nhất gan.

Cho đến khi hành lễ xong , nghe được một tiếng sang sảng cười “Tốt lắm! Đứng lên đi. Cao Sí , lại đây, cho hoàng gia gia nhìn một cái, nhìn người có cao lên không ?”

Chu Cao Sí chậm rãi ngẩng đầu, thấy một lão nhân tầm sáu mươi tuổi đang ha hả cười nhìn về mình , mặt mày tuy rằng sắc bén, nhưng đôi mắt lại thật là nhu hòa.

Chu Cao Sí ngốc ngốc nhếch miệng cười.

“Phốc xuy.....” Đột ngột , một thanh âm mang theo ý cười truyền đến.

Chu Cao Sí quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên ước chừng mười ba , diện mạo thanh tú , đứng ở dưới tay lão giả , nói “Hoàng gia gia, người xem , Cao Sí đệ đệ thật giống bánh bao nha ?”

Chu Cao Sí bị kiềm hãm, bánh bao???

Lão giả sững sốt, lập tức bình tĩnh nhìn khuôn mặt đại ra của Chu Cao Sí sau một lúc lâu, mạnh mẽ cười ha ha đứng lên “Ha ha..... Thật đúng là giống a! Khụ khụ, Doãn Văn, người không thể nói như vậy , biết không?” Lão giả cười cười, lại nghiêm túc nói, chính là đôi mắt vẫn mang theo ý cười. Lại tiến lên kéo Chu Cao Sí , sờ sờ đầu Chu Cao Sí , cười tùm tùm hỏi “Cao Sí nha! Sao đã nửa năm không thấy , người vẫn không cao lên tý nào nha?”

Chu Cao Sí ha ha cười gượng một chút, nột nột nói “Tôn nhi sẽ cố gắng cùng sư phó luyện võ, để chóng cao lên .”

Thiếu niên thanh tú lúc này lại chen vào nói “Ta thấy người vẫn dừng nên cao nữa , liền cái dạng này cũng rất hảo nga .”

Tuy rằng ngữ khí rất là thiên chân , nhưng..... Chu Cao Sí vẫn là từ trong giọng nói này nghe ra nồng đậm đùa cợt.

Kỳ quái, Chu Doãn Văn này cùng mình có cừu oán hay sao ? Ngô..... Hẳn không phải hoàng trưởng tôn sao? Chẳng lẽ là bởi vì cha?

Nhưng trên mặt, Chu Cao Sí chính là hơi hơi cúi đầu, dùng thanh âm chỉ có lão giả nghe được, vô tội ủy khuất nói “Phụ vương nói nếu không cao thêm , sẽ bán ta đi.....”

Lời này là thiên chân vạn xác ! Lão cha hẳn có một đêm liền trạc tiểu bụng bự của hắn , hung tợn nói “Tiểu bánh bao, người còn dám ăn no thế , sẽ không cao lên được , người nếu không cao thêm, cha liền đem người bán!”

Lão giả sững sốt, lập tức sang sảng nở nụ cười, sờ sờ đầu Chu Cao Sí , ra vẻ tức giận nói “Hắn dám?! Yên tâm! Có hoàng gia gia ở, phụ vương người dám bán người, hoàng gia gia liền bán hắn!”

Chu Cao Sí nghiêm túc nói “Hoàng gia gia không thể bán đi phụ vương, bán đi phụ vương, Sí nhi sẽ không cha .”

Lão giả vui mừng cười “Ân, không tồi , là một đứa nhỏ hiếu thuận.”

“Hoàng gia gia! Người xem, tứ thăm thăm cùng Cao Sí đệ đệ cũng mệt mỏi , không bằng trước làm cho bọn họ đi xuống nghỉ ngơi đi.” Lúc này, thiếu niên cười dài chen vào nói.

“Ân, vẫn là Doãn Văn cẩn thận.” Lão giả rất là vừa lòng tán thưởng , nhìn thiếu niên một cái.

Thiếu niên tuy rằng khuôn mặt khiêm tốn, nhưng Chu Cao Sí vẫn từ trong mặt mày của thiếu niên hiện lên tia đắc ý .

Chu Cao Sí trên mặt ngốc ngốc cười, trong lòng lại thật là cảm khái, Chu Doãn Văn này vẫn là tính tình hài tử nha . Dĩ nhiên so với hẳn thì mình càng là hài tử hơn rồi .

Một phen hư lễ ( nghi thức xã giao ), đi ra Phụng Tiên điện, Chu Cao Sí quay đầu nhìn điện tráng lệ , trong lòng cảm khái, đây là hoàng gia gia của hẳn? Ai, cùng lão nhân gia nhà dân thường giống nhau , cũng vẫn bất công thôi, còn bất công rõ ràng như vậy..... Chu Doãn Văn kia ba lần bốn lượt nói xen vào , cùng không trách cứ một câu ..... Dù hẳn cười nhạo mình là bánh bao cũng chỉ là thân nhiên nói hai câu..... Bánh bao? Hừ, hẳn tình nguyện bị lão cha nói một trăm lần tiểu bánh bao cũng không muốn từ miệng Chu Doãn Văn kia nghe được một câu bánh bao!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tở về..... Tồn cáo quân hơi chút phì một ít,[ ] .

### 31. Chương 31: Cao Sí Vào Kinh [ Ngũ ]...

Chu Cao Sí không biết là, khi hẳn rời đi Phụng Tiên điện sau , không khí Phụng Tiên điện liền ngưng trệ lên .

“Doãn Văn , người hôm nay xảy ra chuyện gì ?!” Lão giả, cũng chính là Chu Nguyên Chương giận tái mặt, trừng mắt hỏi.

Thiếu niên, cũng chính là Chu Doãn Văn vội vàng quỳ xuống nói “Hoàng gia gia bớt giận, tôn nhi hôm nay..... Làm càn .” Chu Doãn Văn cúi đầu, có chút xấu hổ.

Hẳn biết chuyện mình làm hôm nay thực không nên.

Nhưng khi hẳn thấy Chu Cao Sí , liền nhịn không được nhớ tới An Bình cô cô từng nói, nhịn không được nhớ tới phụ vương vẫn đang nằm trên giường bệnh , nhớ tới Tề Thái, Hoàng Tử Trùng nói “Phiên vương chỉ hại”.....

An Bình cô cô nói:“Mặc kệ người tin hay không tin, không quá năm năm, Chu Lệ sẽ là địch nhân của người!”

Tề Thái, Hoàng Tử Trùng nói “Phiên vương tay cầm binh quyền, thế lực quá nặng, đặc biệt Yên vương Chu Lệ , trong tay binh sĩ mười vạn, việc trong quân đều tự quyết , có lẽ không cần đợi cho nó phát triển lớn mạnh , to đầu khó chui ( nghĩa là khó tiêu diệt ) , chính là hiện tại, tước đoạt chư phiên, chỉ sợ cũng không thể ..... Mà đợi đến khi nó lớn mạnh , tước đoạt chư phiên, chỉ sợ gây thành “Thất quốc chi phản”,“Bát vương chi loạn”.....”

Chu Doãn Văn quỳ trên mặt đất , tay nhịn không được nắm chặt thành quyền.

“Doãn Văn ?” Chu Nguyên Chương nhìn Chu Doãn Văn trên mặt rất rõ ràng là không ngờ, trong lòng thở dài, mở miệng nói “Hoàng gia gia biết người ở lo lắng phụ thân người, yên tâm đi, Thái y không phải nói sao? Phụ thân người không có việc gì .....”

Chu Doãn Văn ngẩng đầu, miễn cưỡng cười.

Thái y nói, hẳn đương nhiên biết, vừa hài lòng lại luôn bắt an .

Nói chuyện phiếm vài câu, Chu Nguyên Chương cho Chu Doãn Văn quỳ an .

Nhìn bóng dáng Chu Doãn Văn chậm rãi lui ra, Chu Nguyên Chương có chút đăm chiêu, hôm nay biểu hiện của Doãn Văn làm cho hắn có chút thất vọng, đứa nhỏ này từ nhỏ đến lớn, được chính mình sủng , thuận phong thuận thủy , gần nhất vì thái tử sinh bệnh, liền xúc nổi lên sao ? Ai..... Xem ra vẫn là tôi luyện không đủ a. Lại muốn nghĩ đến khuôn mặt Chu Cao Sí hàm hậu tươi cười, không khỏi cười, đứa nhỏ thú vị như thế.

\*\*\*\*\*

Chu Cao Sí rời đi Phụng Tiên điện, liền đi theo Từ thị ly khai hoàng cung.

Vừa đi ra hoàng cung, trong lòng Chu Cao Sí liền nhẹ nhàng thở ra. Hắn ban đầu phát sầu trong lòng , nếu ngủ lại hoàng cung thì làm sao bây giờ? Ân, thật tốt, có thể ở bên ngoài.....

Lúc này, chân trời đã được phủ lên màu ráng màu nhàn nhạt

Đang muốn đi hướng xe ngựa, liền truyền đến một thanh âm hùng hậu “Thần Từ Tăng Thọ bá kiến Vương phi, bá kiến thế tử! Kiến quá hai vị thiếu gia”

Từ thị kinh hãi quay đầu, nhìn về phía trung niên nam tử cách đó không xa đang cung kính xoay người hành lễ, nam tử này thân hình cao lớn , làn da ngăm đen , khuôn mặt sang sảng, Từ thị vừa thấy , thanh âm có chút kích động “Nhị ca.....”

Chu Cao Sí sững sốt, nhị ca? Nhị cữu cữu của hắn ?

Từ Tăng Thọ cười, tiến lên vài bước, đầu tiên là đối Từ thị khẽ gật đầu, cúi đầu nhìn về phía Chu Cao Sí , cung kính chấp tay “Thế tử biệt lai vô dạng a ( hi vọng ngài vẫn khỏe khi chúng ta chi li – Ý là từ lúc không gặp lại nữa , ngài có khỏe không )?”

Chu Cao Sí hàm hậu cười, chậm rãi chấp tay, cung kính mà lại ra vẻ ngốc nói “Cao Sí kiến quá cậu.”

Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại cũng tiến lên, học bộ dáng Chu Cao Sí mà hành lễ.

Từ Tăng Thọ cười, rất là cao hứng mở miệng nói “Hơn nửa năm không thấy, thế tử xem ra cao lên không ít a.”

Chu Cao Sí trong lòng bị kiềm hãm, cao lên không ít?

Hoàng gia gia hắn nói hắn không cao , nhị cữu cữu hắn lại nói hắn cao không ít?

Ân..... Buổi tối trở về liền làm cái vạch , về sau mỗi tháng vạch một lần !

“Nhị ca sao đến đây ? Đại ca có hảo ?” Từ thị thấp giọng hỏi , ánh mắt liếc cửa cung cách đó không xa, trong mắt hiện lên một tia lo lắng.

Từ Tăng Thọ hơi hơi cười khổ một chút “Ta là phụng chỉ mà đến, tiếp các người đến Từ phủ trụ.”

Từ thị ngẩn ra.

Chu Cao Sí trong lòng trầm xuống, trụ Từ phủ?

Đây là cảnh cáo đầu tiên cho Yên Vương phủ của bọn hắn sao , nếu có chút gì dị động, Từ phủ cũng sẽ bị kéo theo .....

Chu Cao Sí trong lòng thở dài một tiếng, hoàng gia gia thật đúng là đủ cẩn thận !

Hơn nữa, hành động này , cũng không tránh khỏi làm cho người ta thất vọng đau khổ đi? Lão cha hắn hiện tại lại ở Mạc Bắc liệu mạng nha !

Chu Cao Sí ngồi ở trong xe ngựa, chống cái trán, nhìn ngoài cửa sổ người đến người đi, trong lòng lại xét qua thân ảnh của cha .

Cha..... Đã lâu không có tin tới.

Vào Từ phủ, quét mắt bên ngoài Từ phủ, thực đơn giản, nhưng rất đại khí.



Đợi vào nhà chính, liền thấy được thân nhân của hắn – đại cữu cữu hắn – Từ Huy Tổ .

Hư lễ một phen khách sáo . Chu Cao Sí liền ngốc ngốc cười, ở dưới tay Từ Thị ngồi xuống .

“Vương phi ngày thường hẳn nên khuyên can vương gia mới đúng .” Ngồi xuống, phất tay ý bảo người hầu lui ra , Từ Huy Tổ liền nhíu mày nói.

Từ thị sững sốt, lập tức có chút ngưng ngưng mà cười.

Chu Cao Sí trong lòng có chút vô lực, khuyên can? Tính tình cha hắn phỏng chừng ngay cả hoàng gia gia cũng không có cách đi ? Còn có, khuyên can cái gì?

“Nơi này không có ngoại nhân, ta cứ việc nói thẳng , từ khi An Bình công chúa hồi kinh sau, trong cung ngoài cung liền có một ít lời đồn đãi không hảo .....” Từ Huy Tổ châm chước một phen, rốt cuộc cũng không nói ra lời đồn đãi kia là gì, nhưng Chu Cao Sí cũng biết, này gọi là lời đồn không hảo là gì .

“Bất quá, Hoàng Thượng vẫn thực tín nhiệm Vương gia , bằng không, cũng sẽ không hạ chỉ cho Vương gia mang binh xuất chinh Mạc Bắc .....” Từ Huy Tổ lại trịnh trọng nói.

Điều này cũng đúng..... Chu Cao Sí trong lòng yên lặng nghĩ, nhưng hoàng gia gia có hay không nghĩ tới, tiền phương đánh giặc, hậu phương lại bất định như thế, lòng người ở tiền phương đánh giặc sẽ nghĩ thế nào nha ?

Vụng trộm ngẩng đầu nhìn Từ Huy Tổ một cái, trong lòng Chu Cao Sí than nhẹ, đại cữu cữu này là hoàng gia gia phái tới cho bọn hắn cảnh cáo ám chỉ đi.

“Vương phi, ngày thường nên can gián Vương gia , chớ để bừa bãi. Nghĩ nhiều hơn cho Hoàng Thượng, còn có.....” Do dự một chút, Từ Huy Tổ nhẹ giọng nói “Còn có..... Hoàng hậu nương nương.....”

Từ thị chấn động.

Chu Cao Sí sững sốt, hoàng hậu nương nương? Là hoàng tử mẫu mà hắn vô duyên gặp mặt , ngài đã về cõi tiên rồi , phải không nha ?

Từ thị lấy lại tinh thần, cũng tựa hồ hiểu được cái gì, nhẹ nhàng thở dài, gật đầu nói “Ta hiểu được. Đại ca”

Từ Huy Tổ thể này mới hết giận dữ , ngữ khí nhu hòa xuống “Muội tử, có một số việc, đại ca cũng là..... Không nghĩ .”

Muội tử? Lúc này bắt đầu, mới là chân chính nhân thoại việc nhà .

Từ thị cười khổ “Đại ca, ngài cũng biết , chuyện của Vương gia, kỳ thật..... Ta căn bản là cái gì cũng không biết.”

Từ Tăng Thọ lúc này thấp giọng nói “Làm hết sức đi.”

Chu Cao Sí trong lòng lắc đầu, nhị cữu cữu này thực không hiểu cha, làm hết sức? Tính tình cha hắn cũng không hiểu mà kêu làm hết sức đi sao .....

Dùng xong bữa tối, Chu Cao Sí trở lại viện mà Từ gia an bài cấp mình .

Rửa mặt xong, Chu Cao Sí có chút mệt mệt nằm trên giường.

Mã Tam Bảo khinh bước lên trước , thấp giọng hỏi nói “Thế tử, nô tài xoa bóp cho ngài?”

Chu Cao Sí ôn hòa cười, chậm rãi lắc đầu “Tam Bảo , người cùng Hiểu Cầm cũng mệt mỏi , đi xuống nghỉ ngơi đi.” Dùng một chút, lại ôn hòa dặn “Nhớ rõ ngày mai đánh thức ta sớm một chút là được.”

Mã Tam Bảo cùng Hiểu Cầm vì thế cung kính lui ra.

Đợi bọn hắn lui ra, Chu Cao Sí mới thu hồi ôn hòa tươi cười trên mặt, nhắm mắt lại, vẻ mặt hiển lộ ra mệt mỏi ..

Nâng tay sờ ngực, ngoài áo mỏng là khối ngọc bội mà hoàng gia gia ban cho , trong áo là kì lân ngọc bội cha hắn tặng .

Trong lòng thờ dài, khi đang muốn xoay người ngủ, đột nhiên nghe được một tiếng vang rất nhỏ, Chu Cao Sí tỉnh ngủ, mở to mắt, chậm rãi xoay người, chỉ thấy cửa sổ vốn nên khép lại, lại hé ra khe nhỏ, Chu Cao Sí chậm rãi ngồi dậy, liếc mắt cửa sổ, tầm mắt rơi xuống, dưới cửa sổ dường như có cái gì đó?

Chu Cao Sí bò xuống giường, chậm rãi cẩn thận đi qua.

Đợi đến gần, là một mảnh giấy?

Chu Cao Sí trong lòng không khỏi nhảy dựng, chẳng lẽ là cha?

Nhặt lên mảnh giấy, dưới ánh trăng rực rỡ cùng ánh nến ấm đượm, Chu Cao Sí chậm rãi mở ra mảnh giấy, trên giấy là nét chữ viết ngoáy mà hần phi thường quen thuộc:

Sí nhi, cha rất nhanh sẽ trở về.

Chu Cao Sí lúc này mới cảm thấy bất an thoáng yên ổn một ít, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, xem ra, cha bình an vô sự nha.

Vì thế, chậm rì rì thiêu tờ giấy, Chu Cao Sí cười tủm tỉm từ từ đi đến trên giường, kéo cái chặn, thỏa mãn thờ dài, nhắm mắt lại, khò khè khò khè ngủ.

\*\*\*\*\*

Hôm sau, Mã Tam Bảo nhìn Chu Cao Sí tươi cười rất là ôn hòa, trong lòng kinh ngạc, tâm tình thế tử hôm nay tốt lắm sao?

Tuy rằng không hiểu thế tử vì cái gì chỉ ngủ dậy thôi liền có tâm tình tốt như thế, nhưng tâm tình thế tử hảo, hần làm nô tài cũng vui vẻ.

Đến một viện khác cấp Từ thị thỉnh an, mang theo hai đệ đệ đến nhà chính cùng hai cậu chào hỏi, hàn huyên một phen, dùng xong đồ ăn sáng, khi nhị cữu cữu cười tủm tỉm nói muốn dẫn Chu Cao Sí ra bên ngoài ngoạn ngoạn khi, trong cung có người tới.

Mục đích thực minh xác, rất đơn giản: Hoàng Thái Tôn muốn tìm vài nhóm đường huynh đệ cùng nhau ngoạn ngoạn.

Chu Cao Sí ngốc ngốc cười, đối Từ thị có chút lo lắng cười cười, liền tay trái nắm Chu Cao Hú, tay phải nắm Chu Cao Toại, đi theo công công trong cung đến tuyên chỉ, hướng hoàng cung chậm rãi xuất phát.

Sau đó.....

Hai canh giờ sau, biến cố liền đã xảy ra.

Chu Doãn Văn dám đối với trời phát thệ, hần gọi Chu Cao Sí đến, thật sự chỉ là đơn thuần muốn tụ hội mà thôi.

Nghĩ đến Chu Cao Sí dù sao mới bảy tuổi, mà ngày hôm qua mình xác thực có chút quá phận, nghĩ đi nghĩ lại, thuận tiện mang điểm tâm đến.

Nhưng biến thành như bây giờ, Chu Doãn Văn thật sự thật không ngờ.....

Vụng trộm liếc mắt về mặt Chu Nguyên Chương đang tức giận ngồi ngay ngắn ở chủ vị Phụng Tiên điện, Chu Doãn Văn trong lòng hối hận, sớm biết thế sẽ không gọi bọn họ tới.....

“Nói! Ai phá hư!?” Chu Nguyên Chương cả giận nói.

Chu Cao Sí liếc mắt nhìn mảnh sứ vỡ nát, trong lòng khó chịu, thứ này..... Nguyên lai là thứ hoàng gia gia luôn yêu thích sao? Vậy sao không cất kỹ trong phòng mình nha? Để đến nơi của tôn tử, thì phải là của tôn tử nha, không cẩn thận làm vỡ thì tôn tử kia kêu la mới đúng chứ.....

“Nói!! Đều cam điếc sao?!” Chu Nguyên Chương giận dữ vỗ tay vịn.

Chu Doãn Văn há miệng thở dốc, lại yên lặng nhắm lại.

“Hoàng, hoàng gia gia, cái kia, cái kia là ta không cẩn thận đánh vỡ.....” Chu Cao Sí ra vẻ sợ hãi mở miệng, tay trái lặng lẽ giữ chặt Chu Cao Toại sắp khóc đến nơi, ý bảo chịu đựng.

Chu Doãn Văn sững sốt, quay đầu nhìn về phía Chu Cao Sí quỳ trên mặt đất.

Rõ ràng là Chu Cao Toại cùng Chu Cao Hú chạy đùa mà đụng vào .....

Chu Cao Sí ..... Đây là ở gánh tội thay ?

Chu Nguyên Chương cũng là trừng mắt “Là người?! Hảo! Người tới!”

Chu Doãn Văn cả kinh, vội vàng quỳ xuống nói “Hoàng gia gia! Cao Sí tuổi còn nhỏ, hẳn không hiểu chuyện! Hẳn không phải cố ý –”

“Câm miệng!” Chu Nguyên Chương hung hăng trừng mắt. Trong mắt sắc bén làm cho Chu Doãn Văn không khỏi không sợ, nên sợ hãi ngậm miệng lại.

“Đem thể tử kéo ra ngoài đánh mười trượng cho ta!”

Chu Cao Sí nhất thời trong lòng mặt nhăn thành khổ qua, không, phải, đi? Đánh trượng sao ?!

### 32. Chương 32: Cao Sí Vào Kinh [ Lục ]

Khi Chu Nguyên Chương hạ lệnh sau, Chu Doãn Văn hoảng, vội vàng quỳ xuống dập đầu nói “Hoàng gia gia, Cao Sí đệ đệ còn nhỏ, cầu hoàng gia gia thứ tội!”

Chu Cao Sí trong lòng cười khổ, thứ tội? Rõ ràng sẽ không thể ?

Chu Nguyên Chương trừng mắt nhìn Chu Doãn Văn một cái, vừa ngoan ngoan trừng hướng Chu Cao Sí quỳ trên mặt đất đang bị đè lại “Hảo! Xem người nhỏ tuổi, liền trượng đánh 5 trượng, xem như khiển trách!”

Chu Cao Sí trong lòng phát sầu, 5 trượng thôi sao ? 5 trượng thôi cũng rất đau .....

Bị đặt trên băng ghế, cắn răng, dùng sức chịu đựng, nhưng thanh âm bùm bùm vang lên, cùng với trượng dừm ở trên người, sắc mặt Chu Cao Sí vẫn nhịn không được trắng bệch lên.

Nếu là tiểu hài tử bình thường, lúc này nên khóc nên kêu, hoặc là la hét kêu không dám nữa gì gì đó .....

Nhưng Chu Cao Sí cũng là dùng sức chịu đựng, không nghĩ khóc, đầu tiên, hẳn không phải chân chính tiểu hài tử, thứ hai, trong Phụng Tiên điện, lúc này Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại còn quỳ, Chu Cao Sí không nghĩ khóc để dọa đến bọn họ, còn có, một nguyên nhân cuối cùng, Chu Cao Sí biết, là khiển trách mình, kỳ thật..... Cha cũng là một nguyên nhân trong đó đi? Vậy càng không thể khóc, không thể làm cha mất mặt!

Tuy rằng trong đầu biết, khóc lên sẽ có hiệu quả rất tốt .....

Nhưng Chu Cao Sí thừa nhận, lúc này, trong đầu hẳn sinh khí, tính tình cũng cáu kỉnh lên .

Cha hẳn ở bên ngoài liệu chết liệu sống, hoàng gia gia ngài cứ như vậy để cha ầm ỨC sao !?

Lúc này, Chu Nguyên Chương ngồi ở Phụng Tiên điện, sắc mặt âm trầm, Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại quỳ trên mặt đất đều đã lạnh run, nghe tiếng vang bùm bùm nặng nề .

Năm trượng, rất nhanh liền đã xong.

Nhưng Chu Cao Sí rốt cuộc vẫn là đứa nhỏ bảy tuổi, vừa chồm dứ, muốn đứng lên, nhưng cũng chỉ còn kém ngã sắp xuống .

Mã Tam Bảo vẫn chịu đựng không rơi nước mắt, đứng ở một bên chờ khi trượng đánh xong liền chạy qua, nâng Chu Cao Sí trụ hảo . Mã Tam Bảo muốn mở miệng hỏi “Thể tử, ngài thể nào ?”

Nhưng cố kỵ người chung quanh thâm nghiêm đứng, Mã Tam Bảo đành phải cố gắng nâng Chu Cao Sí, gất gao cần môi.

“Ta..... Không có việc gì.” sắc mặt Chu Cao Sí trắng bệch, nhưng tươi cười ôn hòa bài trừ, thấp giọng nói “Giúp ta đi vào.....”

Nhưng Chu Cao Sí vừa dứt lời, bên trong, Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại bỏ chạy đi ra, sau, một thái giám bước đi ra, đối đăm người Chu Cao Sí , nói “Thế tử, hai vị thiếu gia, Hoàng Thượng nói, niệm các người còn nhỏ , chuyện hôm nay bỏ qua , thế tử, hai vị thiếu gia, hiện tại xin mời trở về đi.”

Gánh nặng trong lòng Chu Cao Sí liền được giải khai, trở về? Vậy rất tốt! Trên mặt liền miễn cưỡng cười ngốc ngốc bài trừ, nói chút lời hay, liền ý bảo Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại đi theo mình trở về.

Xoay người đi ra Phụng Tiên điện không xa, Mã Tam Bảo nhin không được thấp giọng nói “Thế tử, nô tài công ngài đi.”

Nhìn thế tử bình thường lui đến lui đi đều thành thói chậm rãi , nay lại bước khập khiễng , còn có tế mi ngày xưa luôn loan loan cười , nay cũng nhứ chặt , trong lòng Mã Tam Bảo nhìn thấy liền cực khó chịu.

Chu Cao Sí chậm rãi lắc đầu, cố gắng ôn hòa cười “Không có việc gì.....”

Kỳ thật..... Hắn cũng rất muốn Tam Bảo công hắn nha .

Nhưng lúc này bọn họ còn chưa đi ra khỏi hoàng cung..... Chu Cao Sí trong lòng phát khổ, đường này sao dài thế a.

Chu Cao Toại lúc này cúi đầu mở miệng “Ca ca..... Thực xin lỗi.”

Chu Cao Hú cũng vừa cúi đầu vừa nói “Ca ca, đều là chúng ta không tốt.....”

Trong thanh âm hai người đều mang theo tiếng khóc nức nở.

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức chậm rãi cười “Không có việc gì..... Ta là ca ca.”

“Đều là kẻ kia –” Chu Cao Toại cảm giận còn chưa nói xong , đã bị Chu Cao Sí lập tức nâng tay che.

“Không thể nói.” vẻ mặt Chu Cao Sí nghiêm nghị, nhẹ nhàng nói.

Chu Cao Toại sững sốt, lập tức cái hiểu cái không gật đầu.

Chu Cao Sí thế này mới buông tay ra.

\*\*\*\*\*

Lúc này, Phụng Tiên điện .

Chu Nguyên Chương mặt mày âm trầm, nhìn về phía Chu Doãn Văn quỳ trên mặt đất “Người nói, bình hoa của hoàng tổ mẫu người là do Cao Hú cùng Cao Toại đánh vỡ sao ?”

Chu Doãn Văn yên lặng gật đầu. Trong lòng càng thêm hối hận, vì cái gì mới này hắn không đứng ra giải thích chứ ?

Tay Chu Nguyên Chương không khỏi nắm chặt thành quyền.

Hắn thật sự bị kích động quá rồi !

Phất tay ý bảo chúng nội thị lui ra. Chu Nguyên Chương gắt gao nhìn chăm chăm Chu Doãn Văn , trầm giọng hỏi “Doãn Văn , người thành thật nói cho hoàng gia gia, bình hoa kia là người an bài ?”

Chu Doãn Văn sững sốt, ngẩng đầu nhìn hướng Chu Nguyên Chương , biến sắc, vội vàng nói Hoàng gia gia, “Doãn Văn chưa bao giờ đã làm loại an bài này!”

“Vậy người vì sao cho Cao Hú cùng Cao Toại tiến nội thất của người , người nên biết, bình hoa kia là hoàng tổ mẫu cho người , là hoàng tổ mẫu người thích nhất !”

Chu Doãn Văn bối rối lắc đầu “Hoàng gia gia, ta chưa bao giờ có qua loại ý tưởng này , này thật là ngoài ý muốn nha!”

Chu Nguyên Chương nhìn chăm chăm Chu Doãn Văn sau một lúc lâu, mới có chút mệt mỏi phát tay nói “Hảo, hoàng gia gia đã biết, người đi xuống đi.”

Chu Doãn Văn trong lòng bối rối “Hoàng gia gia?”

“Đi xuống đi.”

Chu Doãn Văn đành phải cung kính hành lễ lui ra.

Đợi Chu Doãn Văn lui ra, Chu Nguyên Chương cười khở một tiếng.

Thất sách .....

Nguyên bản nghĩ đến, đây là Doãn Văn an bài , tuy rằng trong lòng đối chuyện Doãn Văn an bài có chút bất mãn , nhưng tốt xấu là đứa nhỏ từ bé mình đã đau sủng , cũng muốn giúp đỡ che dấu một phen , hơn nữa, này coi như là cấp lão Tứ một lời cảnh cáo.

Nhưng không tưởng, cái này thật sự là ngoài ý muốn .

Ngoài ý muốn cũng không sao , tối không nghĩ tới là , đứa nhỏ Cao Sí kia thế nhưng giúp đệ đệ gánh tội thay , bị trượng đánh năm cái cũng không hé răng , nhịn xuống đau đớn , vốn, thầm nghĩ đánh một hai cái cho có ý tứ , chỉ cần đứa nhỏ kia la to liền đình chỉ, cũng không nghĩ , 5 trượng , đứa nhỏ kia nhưng lại miễn cưỡng nhịn xuống.

Cung đình trượng hình cũng sẽ không lưu tình.

Năm trượng kia ..... Chắc đau rất nhiều ? Đứa nhỏ sao có thể chịu được chứ ? Chu Nguyên Chương trong lòng rất là phức tạp. Đối với việc mình hạ lệnh phạt trượng rất ảo não .

Cũng có chút hối hận, quá kịch động a !

Nhưng..... Nhớ tới hôm qua tin thắng trận ở Mạc Bắc liên tiếp báo về , nhớ tới lão Tứ, Chu Nguyên Chương thở dài một tiếng. Kỳ thật, năng lực lão Tứ có bao nhiêu cường, hẳn đương nhiên hiểu được, có lẽ..... Vị trí này của hắn , người tối thích hợp không phải lão đại, mà là lão Tứ.

Nhưng, chỉ cần một ngày lão đại còn sống, trưởng ấu hữu tự ( con trưởng kế thừa gia nghiệp ) , con trai trưởng kế vị sẽ là điều không thể đổi !

Cho nên..... đối với lão Tứ, thì thật là đáng tiếc.

Mà Cao Sí ..... trong lòng Chu Nguyên Chương có chút tán thưởng, tuổi còn nhỏ như vậy mà tâm chí kiên nhẫn, so với Doãn Văn mà nói..... Thật sự là không tồi. Thôi, sáng mai đưa đồ vật này nọ để đền bù đi .

\*\*\*\*\*

Chu Doãn Văn đi ra Phụng Tiên điện, hồi trên đường tắm điện, một đường không ngừng suy tư, bình hoa kia phi thường trân quý, hẳn tuy rằng để ở bên trong phòng, nhưng, Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại nhỏ như vậy, sao có khả năng đụng vào chứ ? Rõ ràng mình đặt ở nơi rất cao , hay là..... Có người động tay chân ?!

Đợi trở lại tắm điện, thấy nam tử trẻ tuổi cung kính đứng ở trong tắm điện, không khỏi giật mình, có thể đi vào nội thất, cùng tùy thị thái giám bên người mình thì cũng chỉ có một người , lập tức tức giận trừng mắt nói “Tử Trùng! Bình hoa kia là thế nào !?”

Nam tử tuổi chừng hơn hai mươi tuổi , gầy yếu, khuôn mặt trắng nõn, vẻ mặt rất là trấn định, mỉm cười “Điện hạ, này chính là xao sơn chấn hổ ( kinh động núi để chấn định con hổ ) mà thôi.”

Chu Doãn Văn cười lạnh “Hoàng Tử Trùng ! Lá gan của ngươi là càng lúc càng lớn ! Ngay cả ta cũng dám trù tính?!”

Hoàng Tử Trùng nghiêm nghị chấp tay, quỳ xuống nói “Điện hạ thứ tội, thần cũng là bất đắc dĩ mới làm thế !”

“Chu Cao Sí mới bảy tuổi! Ngươi vì sao phòng bị như thế !” Chu Doãn Văn cả giận nói.

“An Bình công chúa nói, thần, không thể không phòng!” Hoàng Tử Trùng cung kính hồi đáp.

Chu Doãn Văn bắt đầu dĩ “ Hoàng Tử Trùng , An Bình cô cô đã muốn điên rồi..... Hiện tại bị khóa ở phía hậu cung . Người như thế nào..... Tin tưởng một lời nói của kẻ điên ?!”

Hoàng Tử Trùng cũng nghiêm túc nói “Điện hạ, ngài ngẫm lại xem, tuy rằng An Bình công chúa điên ngôn điên ngữ, nhưng nàng nói , đến bây giờ có cái nào không ứng nghiệm đâu ? Đặc biệt..... Nàng nói về ngài cùng thái tử.....”

Chu Doãn Văn sắc mặt trầm xuống.

Đây là sợ hãi lớn nhất trong lòng hắn , An Bình cô cô nói , phụ thân bệnh.....

\*\*\*\*\*

Đợi một lúc đi đến cửa cung . Chu Cao Sí trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Đang muốn kêu Tam Bảo công mình đi, bỗng nhiên thoáng nhìn xe ngựa Từ phủ dừng cách đó không xa, còn có..... Trên xe ngựa đứng một người , Chu Cao Sí sửng sốt.

Trương Phụ??

Trương Phụ thấy Chu Cao Sí , vốn cười cười, chấp tay chỉ lễ, định tiến lên, đột nhiên thấy sắc mặt Chu Cao Sí không thích hợp, đi đường còn khập khiễng , sắc mặt Trương Phụ không khỏi biến đổi, bước nhanh tiến lên.

“Thế tử? Ngài đây là?”

Chu Cao Sí cũng là không có trả lời, ánh mắt vẫn như cũ gắt gao nhìn chằm chằm xe ngựa, nhỏ giọng hỏi “Trong xe ngựa là ai?”

Trương Phụ lúc này không phải hắn là ở Mạc Bắc sao? Hơn nữa Trương Phụ là võ tướng, sao lại tọa xe ngựa đến ?

Trương Phụ hạ giọng nói “Thế tử đến trên mã xa tự nhiên liền hiểu được .”

Chu Cao Sí ngăn ra, liền để cho Mã Tam Bảo nâng mình hướng xe ngựa đi đến, Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại vốn muốn đi theo, nhưng Trương Phụ cũng chỉ cười đưa bọn họ dẫn hướng về phía xe ngựa khác .

Đợi Chu Cao Sí khập khiễng tiêu sái đến bên xe ngựa, còn chưa tới kịp xe ngựa, đã bị người trong xe vươn tay bế vào .

Chu Cao Sí trong lòng giật mình, đang muốn ra tiếng, đột nhiên cảm thấy không thích hợp, kì , loại cảm giác này sao giống của cha ?

Đợi thấy rõ ràng trong xe ngựa có chút hôn ám , khi đối mặt với khuôn mặt nam nhân không chút thay đổi , Chu Cao Sí ngẩn ngơ, cha? Thật sự là..... Cha?!

Chu Cao Sí chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng néo mặt nam nhân , di, ám áp , là sống? Kinh ngạc mở miệng “Cha, ngài đã trở lại?”

Đồng thời trong lòng phát sầu, cha hắn sao đến đúng lúc hắn bị đánh đòn a? Hắn cũng không muốn cho cha hắn biết!

Chu Lệ trầm mặc không nói, chính là mềm nhẹ đem Chu Cao Sí thật cẩn thận ôm ngồi ở trên đùi, động tác rất nhẹ nhàng , nhưng Chu Cao Sí vẫn là nhìn không được nhẫn nại lại mi.

Đợi nhíu mày xong , Chu Cao Sí phát hiện, cha hắn hờ hững im lặng.

Không khí trong xe ngựa là quỷ dị trầm mặc cùng ngưng trệ.

“Cha..... Ngài khi nào thì trở về ?” Chu Cao Sí nhỏ nhỏ tiếng hỏi, trong lòng có chút nghi hoặc, cha hắn không phải đánh giặc thua đó chứ ? Trộm đi trở về ? Sao tâm tình không tốt như thế ?

Trả lời hắn vẫn như cũ là trầm mặc.

“Cha..... Ngài có đói bụng không?” Chu Cao Sí tiếp tục nhỏ giọng hỏi. Trong lòng chậm rãi khẳng định, cha hẳn biết hẳn bị đánh sao? Trong lòng cười khổ, bộ dáng chật vật này của hẳn thì cha vừa thấy cũng biết đi?

“Cha, nhị cữu cữu nói muốn dẫn con ra ngoài chơi ? Cha , ngài xem được không?” Chu Cao Sí tiếp tục nhỏ giọng , cố gắng dẫn cha hẳn nói chuyện, lơ đãng nhìn thấy trong không khí mùi mồ hôi của cha , Chu Cao Sí tế mi hơi nhíu “Cha, ngài đã vài ngày không tắm rửa sao ?”

“Cha..... Chúng ta hồi Từ phủ không ?” Chu Cao Sí trong lòng thở dài, cha hẳn là sinh khí đi?

Sinh khí liền mất đi. Cha hẳn cứ duy trì bộ dáng mặt không chút đổi này khiến hẳn hoảng hốt không thôi .

Đang định hỏi mấy vấn đề nữa , Chu Cao Sí đành buông tha ..... Quên đi, không hỏi . Chu Cao Sí rõ ràng buông tha, thả lỏng thân thể, dựa vào trong lòng ấm áp của cha hẳn , ngón tay mập mạp lặng lẽ kéo quần áo cha , tuy rằng hương vị trên người cha hẳn thực hôi , bất quá, thật muốn..... Cha , thấp giọng mở miệng nói “Cha, con không đau.”

Cho dù đau , hẳn cũng nhẫn được!

Chu Cao Sí vừa dứt lời, đã bị ôm chặt lấy, sau đó, cha hẳn mở miệng , thanh âm khàn khàn, cứ như bị áp lực “Sí nhi ..... Cha bảo hộ không được người, cha vô dụng.....”

### 33. Chương 33: Cao Sí Vào Kinh [ Thất ]

Cha vô dụng?

Chu Cao Sí ngây ngẩn cả người.

Lão cha hẳn vẫn võ song toàn, khôn khéo giỏi giang , anh minh thần võ, cơ trí bình tĩnh..... Cha hẳn sao có thể vô dụng?!

Lão cha tự tin lại bữa bãi của mình tự nhận vô dụng sao ?!

Bởi vì..... Mình bị đánh sao?

Nhưng chuyện này thật sự không có gì, hẳn sợ đau, nhưng một chút đau như vậy hẳn thật sự có thể chịu.

Hơi hơi tránh ra khỏi đôi tay đang run run của nam nhân đang ôm mình , Chu Cao Sí hấp hấp cái mũi, cố gắng không cho nước mắt rớt ra , giữa đầu, vẻ mặt nghiêm nghị “Cha, người không thể nói chính mình vô dụng.”

Chu Lệ trầm mặc nhìn chằm chằm Chu Cao Sí .

Thấy Chu Lệ không nói, Chu Cao Sí tiếp tục nói, vẻ mặt nghiêm túc “Cha , ngài nói ngài vô dụng, con cũng sẽ thực vô dụng sao ?”, dừng một chút, rất là trịnh trọng nói “Con..... Rất hữu dụng!”

Chu Lệ nhìn chằm chằm Chu Cao Sí , mặt vẫn như cũ không chút thay đổi, nhưng tay lại chậm rãi nâng lên, ngón tay nhẹ nhàng néo néo hai má Chu Cao Sí , thản nhiên nói “Người chính là , rất vô dụng! Ngốc như thế , còn để người ta mang đi đánh !”

Chu Cao Sí trong lòng nhất thời mặt khổ qua, đó là hoàng gia gia hẳn nha, hoàng gia gia nói muốn đánh, hẳn còn không đem mông dâng đến cho y đánh sao?

Nhưng xem xét sắc mặt cha tuy rằng không tốt, nhưng cười nhạt hẳn như vậy, hẳn là không có việc gì đi?

Trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

“Sí nhi .....”

“Cha?”

“Cha nói qua, một ngày nào đó, cha sẽ làm tất cả mọi người ở trước mặt người không dám làm càn, hiện tại, người tái nhớ kỹ một câu, một ngày nào đó, cha sẽ làm mọi người quỳ gối dưới chân của người!”

Chu Cao Sí biến sắc, không khỏi nhìn chằm chằm vẻ mặt bình thản của nam nhân trước mắt, cha, trong lòng run lên, Cha hẳn đây là..... Lập tức có chút khẩn trương nhìn xung quanh, đây là địa phương gì nha? Bọn họ bây giờ còn ở trên mã xa đó nha? Cha sao lại không xem xét nơi chốn mà nói lung tung như thế?

Chu Lệ chậm rãi buông ra tay, đem Chu Cao Sí mềm nhẹ lăm tiến trong lòng, thấp giọng nói “Sí nhi, đừng lo lắng, không có việc gì.”

Thân thể Chu Cao Sí có chút tù túng, thoáng thả lỏng xuống.

“Cha.....”

“Ân?”

“Ta bình an là tốt rồi.” Chu Cao Sí nhỏ giọng nói.

Nhớ tới đã đi rất lâu trên hoàng tuyến lộ, nhớ tới hoàng tuyến lộ im lặng không tiếng động, nhớ tới trí nhớ một chút một chút liền bắt tri bắt giác vứt bỏ..... Chu Cao Sí thật sâu cảm thấy, cho dù đời này cha cho tất cả mọi người quỳ trước mặt hắn, hắn cũng sẽ không có bao nhiêu vui mừng....., nhưng nếu cha hắn, mẫu thân hắn, hai đệ đệ của hắn đều bình an, vậy hắn mới thật sự vui mừng.

Nhưng bị Chu Lệ ôm vào trước ngực, cho nên, Chu Cao Sí không biết, lão cha hắn gắt gao ôm, Chu Lệ, lúc này cũng hơi hơi gợn lên tự giễu cười.

Bình an? Nếu như không thể có phân quyền thế kia, sao có thể nói đến chữ bình an đây?

Mà lúc này, xe ngựa dừng lại, ngoài xe ngựa, thanh âm dè dặt thấp bầm “Chủ tử, chúng ta đến.”

Chu Cao Sí trong lòng có chút tò mò, đến? Đến đâu?

Chu Lệ thản nhiên mở miệng “Đã biết.” Liền thật cẩn thận ôm Chu Cao Sí xuống xe ngựa.

Xuống xe ngựa, Chu Cao Sí mới phát hiện, sắc trời đã tối. Thấy không rõ đang đứng đâu, nhưng Chu Cao Sí mơ mơ hồ hồ phán đoán, nơi này hẳn là một tiểu phủ đệ, hiện tại nơi xe ngựa đứng hẳn là ở hậu viện?

Chu Lệ ôm Chu Cao Sí đi xuyên qua hành lang gấp khúc, đi vào một hoa viên nhỏ, trong viện, một nam tử trung niên đang cung kính đứng chờ.

Đợi đến gần, trung niên nam tử ra tiếng, cung kính hành lễ “Từ Tăng Thọ bái kiến Vương gia.”

Nhị cứu cứu??

Chu Cao Sí trong lòng ngẩn ra, lập tức cân nhắc, nói như vậy, nhị cứu cứu cùng lão cha là một phe? Lập tức trong lòng không khỏi thả lỏng xuống, ân, người một nhà sẽ không tất yếu giả trang.

“Tăng Thọ, Sí nhi bị trượng hình, người tới phía trước chờ đi, đợi ta giúp Sí nhi trị thương, rồi sẽ trở lại nói chuyện với người.”

Từ Tăng Thọ kinh ngạc, thân thiết nhìn về phía Chu Cao Sí, mà sắc mặt Chu Cao Sí tuy rằng tái nhợt, nhưng vẫn ôn hòa cười “Cậu, cháu không có việc gì, phụ vương hẳn chỉ là—”

“Câm miệng!”

Lời còn chưa dứt, cái trán Chu Cao Sí đã bị gõ một chút. Nhị không được tể mi hơi nhíu, tiểu cánh tay béo tròn xoa cái trán, liếc mắt thấy sắc mặt cha hắn âm trầm, yên lặng ngậm lại miệng.

Cha hắn tâm tình không tốt cũng đừng gõ đầu của hắn nha.

Đợi Từ Tăng Thọ lui ra, Cha hắn liền ôm hắn vào buồng trong, cởi quần ra thượng dược cho hắn, trong lòng Chu Cao Sí có chút ngỡ ngàng, có chút lúng túng, nhưng quay đầu nhìn về phía cha, thấy cha hắn trên mặt âm trầm nổi giận, còn có trong mắt khó có thể che dấu đau lòng cùng áp lực thống khổ, liền nhị không được mở miệng “Cha.....”



Nhìn chằm chằm một mảng bầm tím sưng đỏ trên tiểu mông không công nộn nộn của Chu Cao Sí , lửa giận trong lòng Chu Lệ vừa mới hơi chút bình ổn lại hùng hực bốc lên, đè áp tức giận , trầm giọng mở miệng “Àn?”

“Ngài đừng gõ đầu của ta, nếu biến thành ngọc .....” Chu Cao Sí nho nhỏ nói .

Chu Lệ hơi hơi giương mắt, không có trả lời, thật cẩn thận lấy thuốc mỡ bôi lên .

“Cha.....”

“Nói!”

“Trương Phụ nếu đã trở lại, vậy hẳn có thể tiếp tục làm thư đồng của ta không ?”

Chu Lệ không có trả lời, chính là nhắm lại mi, tiểu tử này hôm nay sao nói nhiều như thế ?

Hơi hơi cân nhắc một chút, Chu Lệ hiểu được .

Tiểu tử này..... Có lẽ là sợ mình nhìn đến miệng vết thương liền khổ sở? Cho nên, liều mạng nói chuyện nhằm phân tán lực chú ý của mình ?

Giống như lúc này ở trên mã xa .

Tiểu tử này..... Chu Lệ trong lòng cười khổ, sao không ngoác đi một chút cơ chứ ?

Chu Lệ trong lòng lúc này càng thêm toan sấp cùng khó chịu.

“Cha? Ngài có phái người cùng mẫu phi nói không ?”

“Cha.....”

Nghe Chu Cao Sí lải nhải lảm bảm, Chu Lệ chỉ là trầm mặc, không có trả lời, đợi bôi được hảo , liền buông thuốc mỡ, đi đến đầu giường , ngồi xồm xuống, sờ sờ đầu Chu Cao Sí , thấp giọng nói “Sí nhi , hảo hảo nghỉ ngơi, không cho nói, nếu đói bụng thì chịu đựng một chút , chờ cha cùng nhị cữu cữu người bàn xong việc , khi trở về, liền cùng người dùng cơm.”

Dùng cơm?? Chu Cao Sí trong lòng sáng ngời.

Chu Lệ dứt lời, đứng dậy, đang muốn xoay người, đã bị kéo lại vạt áo, Chu Lệ cúi đầu.

“Cha..... Ngài vừa trở về, nhất định còn không có ăn thịt nướng đi, con phân phó hạ nhân chuẩn bị cho ngài một bàn .” về mặt Chu Cao Sí cung kính nói.

Chu Lệ khước miệng vừa kéo, tiểu tử này!!

Chu Lệ nhìn chằm chằm về mặt Chu Cao Sí cung kính một lúc lâu, cúi đầu, mỉm cười, ngón tay khinh niết hai má Chu Cao Sí , âm trầm hỏi “Sí nhi thật là có tâm , nhưng cha không thích ăn thịt nướng , làm sao bây giờ nha ?”

“..... Vậy đậu hũ đi ?”

Khước miệng Chu Lệ tươi cười hơi hơi bị kiềm hãm, lập tức, càng thêm tới gần Chu Cao Sí , ngón tay hơi hơi dùng sức, một chữ một chữ nói “ Sí nhi , cha hiện tại thậm nghĩ ăn tiểu bánh bao hấp.....”

“.....”

“Cha.....”

“Nói.”

“Tiểu bánh bao bị rách da nên không thể ăn đâu .”

Chu Lệ trong lòng bị kiềm hãm, âm trầm cười “Không có việc gì, tiểu bánh bao bị rách da cũng là bánh bao nha .”

Nhìn vẻ mặt Chu Cao Sí râu rĩ ảm đạm, Chu Lệ hơi hơi giơ lên khoe miệng, xoay người đi ra buồng trong, đi đến bên ngoài, đối hạ nhân đang cung kính đứng chờ ở cửa nói “Phân phó xuống, kêu phòng bếp chuẩn bị thịt nướng cùng đậu hũ .”

\*\*\*\*\*

Nhìn theo bóng dáng cha xoay người đi , Chu Cao Sí thở dài, ghé vào trên giường, trong lòng cảm khái, lần này..... Hoàng gia gia hẳn thật sự chọc giận cha hẳn .....

Tuy rằng..... cái này cũng đã tâm của cha thực có liên quan .....

Tương lai, sẽ thế nào? Hoàng gia gia sẽ đối phó thế nào với cha hẳn đây ?

Chu Cao Sí trong lòng sầu khổ, trí nhớ của mình đều để lại hoàng tuyền lộ, bằng không có thể biết tương lai của cha hẳn. Ai, thôi, dù sao, hẳn cũng sẽ không để người ta khi dễ cha đâu !

Tâm tư vừa chuyển, Chu Cao Sí sờ sờ hồng ấn nhàn nhạt trên mặt bị cha hẳn niết ra , lại râu rĩ, hẳn nha , từ lúc vào kinh chưa ném qua thịt nướng cùng đậu hũ . Cha sao nhỏ nhen như thế chứ ?

\*\*\*\*\*

Chu Lệ đi ra viện , sắc mặt liền âm lãnh lên.

Đi vào nhà chính, Chu Lệ cũng không thèm nhìn tới Từ Tăng Thọ một bên cung kính chấp tay, nhắc chân liền đá ngã lẩn một cái ghế, lại nâng tay đập vỡ bát trà , xoay người, gạt bình hoa vỡ nát , cho đến khi trong phòng thành một mảng hỗn độn . Chu Lệ mới dừng tay , bình tĩnh lại .

Tay trái bị mảnh sứ của bình hoa cứa vào , miệng vết thương chảy máu ròng ròng .

Từ Tăng Thọ vẫn như cũ cung kính chấp tay đứng.

Vương gia ở Mạc Bắc chiến sự chưa chấm dứt, liền lập tức bí mật trở về kinh thành, một đường mã bắt đình đề ( ngựa không dừng vó ), Từ Tăng Thọ biết , tâm đầu nhất khiêu, Vương gia chưa bao giờ là người làm việc như thế , gấp gáp vào kinh như thế , là đã xảy ra sự tình gì sao ? Mà mình vội vàng tới bái kiến Vương gia, lại ngoài ý muốn biết được thế tử bị trượng hình ?!

Từ Tăng Thọ khi đó liền biết Vương gia nhất định rất tức giận, chính là..... Vương gia nếu tức giận sẽ đập đổ đồ vật này nọ , nhưng thật ra vẫn bất ngờ, dù sao ở trong lòng Từ Tăng Thọ, tình tình Vương gia không tốt, nhưng là một người tự biết khắc chế bản thân , mục đích Hoàng Thượng trượng đánh thế tử cũng bất quá là cho Vương gia một cái cảnh cáo thôi.

Vương gia hẳn là biết điểm ấy, con bị đánh khăng định sẽ sinh khí, nhưng cũng không cần phải tức giận đến đập phá đồ đạc , thậm chí lộng tay mình bị thương cũng không biết ....

Nghĩ khi Vương gia ôm thế tử vào, bộ dáng thật cẩn thận, trong lòng Từ Tăng Thọ hơi hơi có chút hiểu, Vương gia xem ra phi thường coi trọng thế tử nha.

Như vậy, Vương gia gấp gáp vào kinh chỉ vì thế tử sao ?

“Tăng Thọ!” Thoáng bình tĩnh một ít Chu Lệ thân nhiên mở miệng nói.

“Có thuộc hạ.” Từ Tăng Thọ cung kính đáp.

“Về sau mỗi một tin tức nhỏ của kinh thành cũng phải ba ngày báo một lần , không thể đến trễ.”

“Dạ!” Từ Tăng Thọ trong lòng rung mình, Vương gia đây là..... Đã bắt đầu sao?

\*\*\*\*\*

Vừa nhìn thấy người hầu bưng lên một mâm đồ ăn, ánh mắt Chu Cao Sí liền lạng lạng .

Liếc mắt ánh mắt Chu Cao Sí lạng lạng, Chu Lệ trong lòng buồn cười, tiểu tử này chẳng lẽ mấy ngày qua chưa ăn sao ?

Nhịn không được tình tế đánh giá Chu Cao Sí một phen, trong lòng Chu Lệ không khỏi nhú mày, hình như gậy? Ngô? Tiểu bụng bự cũng nhỏ đi ?

“Sí nhi , một đường đi đến đây , người ăn gì ?”

Tâm tư Chu Cao Sí còn đang ở trên những món ăn tỏa ra mùi hương mê người , theo bản năng liền hỏi đáp  
“Cha, con chỉ ăn chút cùng đồ ăn, không khác.....”

Chúc? Đồ ăn?

Chu Lệ nhíu mày, khó trách gầy như thế ! Tiểu tử này là người kén chọn !

Thấy Chu Cao Sí muốn tự tay lấy , Chu Lệ dè lại hẳn.

“Cha?” Chu Cao Sí khó hiểu.

“Cha lấy cho người.”

Dứt lời, Chu Lệ liền đứng dậy bưng tới đồ ăn.

Chu Cao Sí trong lòng nhất sâu, Lão cha hẳn lấy cho hẳn? Khẳng định sẽ không lấy thịt nướng cùng đậu hủ .....

Nhưng, khi nhìn thấy Chu Lệ bưng đồ ăn tới, ánh mắt Chu Cao Sí nguyên bản âm đạm không khỏi lại sáng ngời lên.

Oa, thịt nướng, đậu hủ!

Chu Lệ có chút sùng nịch nhìn ánh mắt Chu Cao Sí lượm lượm, tiểu tử này.....

“Đây , ăn đi.” Chu Lệ gấp một miếng thịt nướng đưa tới bên miệng Chu Cao Sí .

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức ngừng đầu, còn nghiêm túc nói “Cha, con có thể tự mình ăn.”

Chu Lệ thản nhiên nói “Cha biết, ăn đi.”

Chu Cao Sí ngẩn ra, nhìn thần sắc trên mặt Chu Lệ không tha cùng chất vấn , liền yên lặng hé miệng, chậm rãi nhắm nuốt, trong lòng âm áp, biết, cha hẳn đây là dùng phương pháp này để đau sủng hẳn .

Vì thế, một người dứt , một người ăn.

Thói quen nghiêm khắc tuân thủ ăn cơm không nói lời nào, im lặng, nhưng, khi ánh mắt Chu Cao Sí nhìn qua thịt nướng , chiếc đũa của cha hẳn sẽ gấp rất nhanh đi đến thịt nướng , sau đó, thịt nướng mỹ vị sẽ rơi vào miệng hẳn . Khi ánh mắt Chu Cao Sí di rời đến đậu hủ , cha hẳn sẽ gấp buông chiếc đũa, múc một muôi đậu hủ uy hẳn .

Kỳ quái, động tác nào của cha cũng thực ngốc , thực rõ ràng, hẳn là người đầu tiên được hưởng thụ việc cha uy cơm cho , nhưng việc uy cơm này cũng làm cho hẳn cảm thấy không được tự nhiên .

Nhìn cha, Chu Cao Sí không khỏi nhếch miệng cười, cho nên nói, cha hẳn rất lợi hại , đúng hay không?

Mà bất tri bất giác, Chu Cao Sí liền ăn một chén cơm, một miếng thịt nướng, mấy khối đậu hủ.

Cơm no rồi, Chu Cao Sí ghé vào bên giường, nhìn cha hẳn từng ngậm từng ngậm nhanh nhẹn ăn cơm, nhẹn không được tế mi loan loan, nhếch miệng cười.

Ấn..... Vẫn là cha ở nhà thì hảo

### 34. Chương 34: Cao Sí Vào Kinh [ Bát ]

Ban đêm.

Chu Cao Sí ghé vào trên người Chu Lệ , trong lòng có chút không được tự nhiên, tốt xấu nội tâm cũng là đại thúc , ghé vào ngủ trên người người ta như vậy, thật sự là..... Xấu hổ nha, do dự một lúc lâu, vẫn là nội tâm mở miệng nói “Cha.....”

“Ân?” Chu Lệ ôm lấy Chu Cao Sí , một bên dịch dịch chân, miễn cưỡng mở miệng đáp lời.

Không ngủ mà bên ba vài ngày, Chu Lệ lúc này cũng rất mệt mỏi, liền có chút lười nhác cùng cầu thả nhìn về phía Chu Cao Sí .

Chu Cao Sí thấy vẻ mặt Chu Lệ mệt mỏi, nhỏ giọng mở miệng “Cha, con ghé vào bên cạnh giường để ngủ thì tốt rồi.”

Chu Lệ cười nhẹ, sờ sờ đầu Chu Cao Sí , nói, “Không có việc gì! Cha thích ôm người.”

Chu Cao Sí sững sốt, trên mặt lập tức có chút ửng đỏ, trong lòng nhất quẩn, vậy nói gì nha .

“Ngủ đi. Sáng mai, người còn phải cùng nhị cữu cữu người trở về .” Chu Lệ vuốt đầu Chu Cao Sí , thanh âm có chút khàn khàn nói.

Chu Cao Sí ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn Chu Lệ .

Lão cha hần nói lời này là có ý tứ gì? Cha không quay về sao?

Chu Lệ thản nhiên đáp lời “Ngày mai cha còn phải chạy về Mạc Bắc.”

Chu Cao Sí ngẩn ngơ, cha..... còn chưa đánh trận xong sao ?

“Ngủ đi.” Chu Lệ vỗ vỗ đầu Chu Cao Sí , nhắm mắt lại, thản nhiên nói.

Chu Cao Sí nghi hoặc, cha hần đánh trận chưa xong mà đã bỏ về , không lo sao ? Còn có..... Cha trở về làm cái gì? Nhưng ngẫm lại hiện tại mình bất quá là tiểu hài tử bảy tuổi, liền yên lặng nằm úp sấp, nhìn trên khuôn mặt dễ nhìn của cha hần lộ ra mệt mỏi cùng tiều tụy khó có thể che dấu, trong lòng không khỏi thở dài, Cha hần cũng thật là! Không có việc gì thì chạy tới chạy lui làm cái gì, hơn nữa hiện tại là thời điểm khẩn cấp như vậy, hoàng gia gia kia đang nhìn chằm chằm mọi hành động của bọn hần , cha hần chạy về đây chẳng phải tự tìm phiền toái sao ?

Cha hần vẫn là không đủ thành thực nha!

Chu Cao Sí trong lòng làm một lão nhân đang giáo huấn .

Giáo huấn , giáo huấn , cũng không biết mơ mơ màng màng ngủ từ lúc nào .

Vừa ngủ say , liền bắt đầu khò khè khò khè, thói quen tính đá đá, xoay xoay người, mắt thấy sẽ rớt xuống, tiểu môn dính vào giường , lại bị một đôi bàn tay to ôm trở về .

Chu Lệ hơi hơi mở to mắt, bắt đắ dĩ cùng sủng nịch cười.

Chỉ biết tiểu tử này sẽ đá giường!

Nhẹ nhàng thở dài, đem Chu Cao Sí không an phận đang khò khè ngủ , vẻ mặt thỏa mãn gắt gao nắm lấy , ôm vào lòng mình , nâng nhẹ tay sờ sờ mặt mày Chu Cao Sí , lẳng lặng nhìn .

Ngay cả Từ Tăng Thọ đều nghĩ rằng mình suốt đêm trở về vì có chuyện hệ trọng .....

Nhưng chỉ mình hần biết , hần là vì tiểu tử này!

Biết được Hoàng Tử Trùng sẽ đối đãi tử này ra tay , hần thực bất an , mặc dù có Từ Tăng Thọ ở, tuy rằng cũng biết, phụ hoàng cho dù có nghi ngờ mình , cũng sẽ không đối tử bảy tuổi của mình ra tay , nhưng vẫn không an tâm , may mắn chiến cuộc ở Mạc Bắc đã muốn rõ ràng , thắng bại đã phân, dặn dò Trương Ngọc cùng Chu Khả xong , hần liền suốt đêm tới đây .

Tới đây rồi , đợi ở trong xe ngựa, vụng trộm nhìn tiểu tử này từ trong hoàng cung đi ra, nghĩ đến sẽ thấy một tiểu hài tử hai tay lắc lắc cười lúc lắc, không nghĩ tới..... Sắc mặt trắng bệch, khập khiễng.....

Trong lòng phần nộ cùng đối bất lực của mình , liền cảm thấy thực thất bại , thiếu chút nữa lấp đầy mình

Trần bảo hần phủng ở trong lòng bàn tay , nhưng lại bị người ta đối đãi như vậy sao ?

Chậm rãi đem Chu Cao Sí ngủ say kéo nhanh vào lòng , Chu Lệ tự giễu cùng bắt đắ dĩ cười, tiểu tử này thực là uy hiếp của mình !

\*\*\*\*\*

Hôm sau tỉnh lại.

Chu Cao Sí nhu dại mắt, phát hiện chính mình vẫn là nằm úp sấp, giật mình sửng sốt một hồi, theo bản năng lý xoay người ngồi dậy, kết quả –

Thử, đau quá!

Chu Cao Sí sần mi khở kiểm nhớ tới trạng hình ngày hôm qua, ai, xem ra sẽ khó chịu vài ngày!

Quay đầu chung quanh nhìn nhìn, cha hấn đâu?

Chu Cao Sí nhìn về phía ngoài cửa sổ, trời còn chưa sáng.

Cha..... Đi rồi sao?

Cầm lên quần áo bên giường, đang muốn thay đổi, một phong thư rút ra.

Chu Cao Sí ngẩn ra, lập tức cầm lấy, mở ra, ngẩn gọn một câu:

Sí nhi, cha hồi Mạc Bắc, qua một tháng, cha sẽ trở về.

Chu Cao Sí kinh ngạc nhìn thư, trong lòng có chút vắng vẻ.

\*\*\*\*\*

Từ Tăng Thọ đi hướng sân, khi đang muốn đi vào, chỉ thấy Chu Cao Sí hướng về phía mình đi tới, đi đường vẫn có chút mất tự nhiên như cũ, nhưng trên mặt là ôn hòa cười.

“Cao Sí kiến quá nhị cữu cữu.” Chu Cao Sí cung kính nghiêm nghị hành lễ.

Từ Tăng Thọ vội vàng cung kính đáp lễ “Thế tử đa lễ.”

Chu Cao Sí ôn hòa cười.

“Thế tử thức dậy rất sớm a.” Từ Tăng Thọ cười cười nói. Ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, lúc này hấn là giờ mọ đi, vốn định đánh thức thế tử, không nghĩ tới thế tử đã tỉnh, trong lòng đối Chu Cao Sí không khỏi hơn vài phần hảo cảm.

Từ Tăng Thọ không biết là, Chu Cao Sí sau khi bị lão cha cưỡng thế lệnh bắt tập võ, đã thành thói quen, giờ mọ liền rời giường.

Hai người hàn huyền một trận, nghĩ đến tin tức trong hoàng cung vừa mới truyền, Từ Tăng Thọ không dám trì hoãn, vội vã mở miệng nói “Thế tử, hôm nay sẽ có sứ giả trong cung đến tuyên chỉ, chúng ta về phủ trước đi.”

Tuyên chỉ? Thấy sắc mặt Từ Tăng Thọ ngưng trọng, trong lòng Chu Cao Sí cũng là than nhẹ, không ngoài dự liệu thì là hoàng gia gia hấn sau khi cấp cho vài gậy thì ban cho vài thứ để bồi thường a.

Nhưng trên mặt vẫn ôn hòa cười, đi theo Từ Tăng Thọ ly khai.

Lúc này sắc trời không rõ, Chu Cao Sí vẫn không rõ lắm, viện này rốt cuộc là dạng gì? Ở chỗ nào?

Lên xe ngựa, cửa sổ bên rất nhỏ, nên không nhìn thấy cái gì.

Thật sự là đủ thần bí, là sào huyệt bí mật của cha sao?

Ấn..... Địa phương bí mật như thế, sao cha lại dẫn hấn đến đây?

Chu Cao Sí trong lòng cười tủm tỉm, cha hấn thật đúng là không tồi.

Trên mã xa, Từ Tăng Thọ thấp giọng nói “Thế tử, sau khi trở lại vương phủ, nếu đại cữu cữu cùng mẫu phi người hỏi, người chỉ nói bị ta mang đi khám đại phu, khóc mệt mỏi, liền ngủ, cái gì cũng không biết là tốt rồi.....”

Chu Cao Sí trong lòng linh hội, gật đầu đáp ứng. Cho dù Từ Tăng Thọ không nói, hấn cũng đánh chết cũng không tiết lộ ra việc lão cha hấn đến đây.

Từ Tăng Thọ thấy Chu Cao Sí nhu thuận đáp ứng , trên mặt cười. Thế tử trí tuệ lại ôn hòa , khó trách Vương gia yêu thương như thế.

\*\*\*\*\*

Im ắng trở lại Từ phủ, Chu Cao Sí trở lại viện của mình , Hiểu Cầm cùng Mã Tam Bảo vội vàng ra đón .

Hiểu Cầm hai mắt rưng rưng đối Chu Cao Sí từ trên xuống dưới một phen đánh giá, mới hỏi “Thế tử, ngài không có việc gì đi?”

Vẻ mặt Mã Tam Bảo cũng lo lắng nhìn Chu Cao Sí .

Chu Cao Sí ôn hòa cười “Không có việc gì, các người đừng lo lắng.”

Tiến vào nhà chính, liền gặp vẻ mặt Từ thị lo lắng đi qua đi lại.

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức, bước lên phía trước hành lễ, nhưng bị Từ thị ngăn lại, Từ thị lo lắng , hỏi “Người a , đứa nhỏ này lúc này còn cái gì lễ nghĩa nha! Đến, mau cho mẫu phi nhìn xem.”

Chu Cao Sí quần bách , vội né tránh “Mẫu phi, không cần! Nhị cữu cữu đã giúp con sát được .”

Từ thị sững sốt, nhưng thấy bộ dáng Chu Cao Sí mặt hồng hồng xấu hổ, cân nhắc một chút, liền hiểu được đứa nhỏ này là ngưng ngưng , không khỏi buồn cười, trong lòng lo lắng liền thiếu vài phần “Tốt lắm! Người nha , ta là mẫu phi người, người ngưng ngưng cái gì!”

Chu Cao Sí chỉ là ngưng ngưng cười, trong lòng cũng kêu khổ, đối với trong lòng ta thì ta không phải tiểu hài tử nha !

Từ thị thấy Chu Cao Sí kiên trì không chịu, lại thấy Chu Cao Sí tuy rằng hành động có chút mất tự nhiên, nhưng có thể đi , có thể trốn cũng an tâm chút, liền nói “Tốt lắm! Người đừng né, mẫu phi không nhìn.”

Chu Cao Sí thế này mới chậm rãi đến trước mặt Từ thị .

“Đau không?” Từ thị dừng ở Chu Cao Sí , ôn nhu hỏi .

“Hoàn hảo.” Chu Cao Sí nói thực, nhếch miệng cười “Nhị cữu cữu đã mang ta đến đại phu , tốt hơn nhiều.”

Đây là lời nói thật, cũng không biết cha hấn bôi cho hấn thuốc mỡ gì , hấn thật đúng là không cảm thấy đau .

Từ thị trong lòng thở dài, nâng tay sờ đầu Chu Cao Sí , ôn nhu nói “Sí nhi , về sau cẩn thận một chút.”

Chu Cao Sí dạ một tiếng, cười tủm tỉm nói “Mẫu phi, Sí nhi về sau sẽ chú ý .”

Chu Cao Sí đang cùng Từ thị nói chuyện, Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại chạy vào, vừa thấy Chu Cao Sí liền lại gần.

“Ca ca, người không sao chứ?” Chu Cao Hú hỏi.

“Ca ca, đau không?” Chu Cao Toại có chút sợ hãi hỏi.

Chu Cao Sí ra vẻ khó chịu nhíu mày “Đương nhiên đau . Thời điểm bản tử kia hạ xuống ta đều muốn khóc thét nha !”

“Nhưng người không khóc!” Chu Cao Hú khó hiểu nói.

Chu Cao Sí nghiêm túc nói “Ta đương nhiên không khóc, phụ vương nói qua, nam tử hấn là không thể tùy tiện rơi nước mắt !” Dứt lời, Chu Cao Sí ưỡn ngực, một chữ một chữ nói “Ca ca ta là nam tử hấn!”

Chu Cao Toại vẻ mặt bội phục, Chu Cao Hú cũng cái hiểu cái không gật gật đầu.

Chỉ có Từ thị nhìn Chu Cao Sí một thân béo tròn nho nhỏ , cố gắng ưỡn ngực , vẻ mặt còn nghiêm túc, thiếu chút nữa cười một tiếng.

\*\*\*\*\*

Từ Huy Tổ cau mày ở nhà chính đi qua đi lại, rất là bực tức .

Từ Tăng Thọ đứng ở cửa một chút, mới tiến vào “Đại ca!”

“Tăng Thọ! Người tới vừa lúc, nghe, ta biết người cùng Yên vương quan hệ không tồi, nhưng bắt đầu từ hôm nay, người đều phải cách xa Yên vương một chút.” Từ Huy Tổ nghiêm túc nói.

Từ Tăng Thọ trong lòng thở dài, quả nhiên.

“Đại ca, đây là vì sao?” Nhưng Từ Tăng Thọ vẫn như cũ làm bộ như không biết hỏi.

Từ Huy Tổ nhíu mày, thấp giọng nói “Hoàng Thượng ngay cả thế tử đều đánh! Còn phải hỏi sao?”

Từ Tăng Thọ trong lòng thở dài, đại ca hẳn trung thành và tận tâm, đáng tiếc, cũng không biết thức thời a.

Nhưng trên mặt, vẫn cung kính đáp ứng.

\*\*\*\*\*

Mà rất nhanh, tháng mười hai, tin thắng trận ở Mạc Bắc truyền đến kinh thành.

Ngày hôm nay, Chu Cao Sí tỉnh lại, dụi nhẹ mắt, nhìn về phía ngoài cửa sổ, ngoài cửa sổ không biết khi nào đã có tuyết trắng phiêu phiêu.

Chậm rãi nâng người, ở chăn ấm áp thực là quyến luyến nha.

Chu Cao Sí trong lòng phát sầu, hẳn sao trừ bỏ tật xấu sợ cao, còn sợ lạnh nha???

Ai.

Chậm rãi nhấc lên quần áo trên giường, nhất kiện nhất kiện chậm rãi mặc vào.

Đợi khi Hiểu Cầm tiến vào, liền thấy một tiểu hài tử tròn tròn, hai má hồng nhuận ngồi ở trên giường ngáp dài. Thiếu chút nữa nhịn không được cười ra tiếng.

Chu Cao Sí liếc mắt che miệng nhìn Hiểu Cầm cố nén cười, nhẹ nhàng thở dài “Muốn cười liền cười đi. Đừng ghen, đối thân thể không tốt.”

Hiểu Cầm vội đi tới, cung kính hành lễ “Thế tử thứ tội. Thế tử hôm nay sao dậy sớm như vậy?”

Hiểu Cầm trong lòng kinh ngạc, tuy nói ngày thường thế tử đều là giờ mẹo rời giường, nhưng từ hôm trời lạnh về sau, thế tử lại càng không thích động.

Hôm nay là ngày đầu tiên sau khi trời lạnh, thế tử mới dậy trước giờ mẹo nha.

Chu Cao Sí ôn hòa cười “Tĩnh, liền ngồi dậy.”

Liếc mắt tuyết trắng ngoài cửa sổ, kỳ thật..... Hẳn là nằm mơ, mộng thấy cha hẳn đã trở lại.

Uống bát chúc nóng hầm hập, Mã Tam Bảo cùng A Quý đi theo, Chu Cao Sí lắc lắc lắc lắc ở trên tuyết mà đi.

Hơn một tháng sau khi bị trượng hình thì đã hảo nhiều, ít nhất..... Bọn họ có thể trở lại Yên vương phủ trong thành Nam Kinh.

Liếc mắt bằng hiệu ở đại môn có ba chữ lớn: Yên vương phủ.

Chu Cao Sí trong lòng cảm khái, vẫn là ở trong nhà mình thỏa mái nhất

“Thế tử, ngài muốn lên phố sao?” Mã Tam Bảo nhìn Chu Cao Sí ở trước đại môn lắc lắc lúc lắc chậm chậm tiêu sái, trong lòng nghi hoặc, thế tử sáng sớm thức dậy chỉ là muốn in dấu chân lên tuyết sao??

Chu Cao Sí chậm rãi lắc đầu “Không phải.”

Vậy ngài đây là.....??

Mã Tam Bảo cùng A Quý liếc nhau, đều thập phần khó hiểu, nhưng vẫn như cũ cẩn thận cảnh giác, chỉ sợ thế tử ăn mặc tròn tròn vo vo như thế, đi đường dễ bị té ngã!

Sau đó, ngay tại khi Chu Cao Sí in dấu chân trên tuyết được cái thứ mười tám , hẳn nghe được tiếng vó ngựa.

Theo bản năng quay đầu, chỉ thấy rất xa, có một nam nhân kỵ mã mà đến.

Khi Mã Tam Bảo cùng A Quý kinh hô , ngựa đã dừng lại cách Chu Cao Sí một mét

Nam nhân xoay người xuống ngựa , nhìn chăm chăm Chu Cao Sí , chậm rãi lộ ra tươi cười thản nhiên.

“Sí nhi , cha đã trở lại.”

### 35. Chương 35: Cao Sí Vào Kinh [ Chung ]

Trên đường phố Nam Kinh người đến người đi, xe ngựa thường thường xinh xinh đi qua , sát đường , chủ tiệm thét to sinh ý , nhóm tiểu quán bán hàng rong thì cầm trong tay đồ chơi thú vị , hoặc mở ra nắp nồi của những món ăn ngon .

Rất xa, một nam tử cao đại anh tuấn đi tới , nam tử ôm một tiểu nam hài trắng noãn tròn tròn đang nhếch miệng cười.

Nam tử vẻ mặt sang sảng, mặt mày mang theo lơ đãng uy nghiêm.

Nam tử ôm tiểu nam hài tùy ý đi đường , phía sau còn đi theo vài nam tử có vẻ là tùy tùng .

Khi đi qua một tiểu quán bán bánh nướng, nhãn tình của tiểu nam hài sáng lên.

Nam tử liền dừng lại cước bộ, nhướng mày hỏi “Sí nhi , muốn ăn sao ?”

Tiểu nam hài vừa nghe lời này, vội lắc đầu nghiêm nghị nói “Cha, con không đói bụng. Chỉ là cha ôm con đi lâu như vậy rồi, nhất định đói bụng đi?” Ánh mắt tiểu nam hài sáng long lanh nhìn chăm chăm nam tử.

Nam tử tựa tiểu phi tiểu nhìn tiểu nam hài “Nga? Sí nhi không đói bụng nha, Sí nhi thực ngoan, biết cha mệt mỏi, nhưng cha không đói bụng đâu.”

Tiểu nam hài còn nghiêm túc nói “Cha, để bụng đói cũng không phải là thói quen tốt đâu .”

Nam tử bị kiểm hãm, tà liếc tiểu nam hài một cái, liền ý bảo nam tử đi theo phía sau mua một khối bánh nướng, nhưng không có đưa cho tiểu nam hài đang ánh mắt lượm lượm, mà là đối tiểu nam hài hắc hắc cười đắc ý, liền há to mồm cắn bánh nướng một ngụm, cũng chắc chắc thở dài “Bánh nướng này có hương vị thật đúng là không tồi a.”

Tiểu nam hài bị kiểm hãm, ánh mắt ảm đạm xuống , liếc nhìn nam tử một cái, liền quay đầu, nhìn tiểu bán hàng rong ven đường.

Trong lòng thở dài, lão cha hẳn sao thích trêu người như thế chứ ? Vốn tưởng rằng cha đi ra chiến trường một lần thì sau khi trở về, nhất định sẽ uy nghiêm và nghiêm túc rất nhiều, hoặc là vừa khéo uy nghiêm thêm ít nhiều là được .

Thật không rõ A Hú cùng A Toại sao lại sợ hãi cha nha ? Lão cha hẳn sau khi từ chiến trường trở về, hẳn liền sắp xếp để cho cha dẫn bọn họ đi dạo phố , kết quả, a Hú cùng a Toại lại một đường sợ hãi mà cũng không dám nhiều lời.....

Chu Cao Sí hẳn giống như là cho dù cha thế nào cũng không sợ , bất quá, là vì cha hẳn đối hẳn cho tới bây giờ đều không có uy nghiêm cùng nghiêm túc nha .

Chu Cao Sí miên man suy nghĩ, hai má tê rần, lấy lại tinh thần, liền thấy cha hẳn nhíu mày nhìn hẳn.

“Cha.....”



“Sí nhi suy nghĩ cái gì?” Vừa mới bị hoàng gia gia ban thưởng , cha hấn, Yên vương Chu Lệ , rất là không hờn giận nhú mày.

Tiểu tử này sao lại ngây người như thế ?

“Cha..... Con suy nghĩ, bánh nướng này khi nào thì con mới có thể ăn.....” Chu Cao Sí nghiêm túc nói , mắt cũng nhìn bánh nướng trên tay cha hấn .Lấy lại tinh thần, mới phát hiện bọn họ đã vào một gian trà lâu , cha hấn đưa hấn ôm ngồi ở trên đùi.

Chu Lệ liếc nhìn Chu Cao Sí một cái, néo một khối nhỏ ở trên bánh nướng rồi đưa qua “Không thể ăn nhiều, biết không?”

Chu Cao Sí tiếp nhận, dạ một tiếng, liền cười tủm tủm , chậm rãi nhấm nuốt .

Chu Lệ mang theo ánh mắt sùng nịch nhìn Chu Cao Sí , trong lòng bật cười, tiểu tử này rõ ràng chính là tham ăn , lại nể mặt mũi mà không chịu thừa nhận, cần gì phải nói mấy lời vô nghĩa cơ chứ ?

Tiểu tử này hiện tại bất quá mới bảy tuổi, tiểu hài tử ham ăn thì sợ cái gì? Thật sự là! Cả ngày thích giả bộ làm đại nhân nha .

Khi Chu Cao Sí vẻ mặt thỏa mãn ăn bánh nướng, ở trong trà lâu , không biết là ai bắt đầu khởi xướng câu chuyện , chỉ nghe:

“Nghe nói Yên vương ở Mạc Bắc đã bại bọn Thát Đát ?”

“Hừ! Đám Thát Đát này thì tính cái gì?! Yên vương oai hùng, đã bại bọn Thát Đát đó thì cũng chỉ giống như giết một đám ruồi nhặng thôi a ?”

“Ai, dân chúng Mạc Bắc là đáng thương nhất , đáng tiếc Yên vương không thể xuất chinh sớm hơn .”

“Ta nghe nói, nhóm dân chúng Mạc Bắc chạy trốn tới Bắc Bình, Yên vương đem bọn họ an trí , còn phân cho bọn họ ruộng đất , nói là cho bọn họ mượn ba năm, ba năm miễn trừ hết thủy thuế má đó.....”

.....

Chu Cao Sí cắn bánh nướng lão cha uy , trong lòng cảm khái, dân chúng Nam Kinh thật sự là đáng yêu, miễn trừ hết thủy thuế má? Sao có khả năng? Cha hấn cũng không phải là hoàng đế nha! Chỉ là miễn trừ thuế sử dụng đất thôi , muốn giao bạc hay lương thực cũng được .

Bất quá..... Nghe nhóm dân chúng nói cha hấn hảo , Chu Cao Sí trong lòng vẫn là mê mẩn , rất là vui vẻ.

Không khỏi mặt mày hớn hở lên.

Chu Lệ nhướng mày cười khẽ “Sí nhi , thực vui vẻ?”

“Ân!”

Chu Lệ xoa xoa tay , nhu nhu đầu Chu Cao Sí , cười cười nói “Sí nhi , ăn xong bánh nướng chúng ta trở về nhà đi.”

“Hảo!”

Bọn họ cũng đi ra đã lâu .

Từ giờ mẹo lúc sáng sớm đã bị Lão cha hấn đem ra , tuy nói thời tiết lạnh, cha cũng khó lòng buông tha cho hấn , không bắt hấn luyện võ , nhưng giờ mẹo vẫn phải rời giường thức dậy .

Kỳ thật..... Hấn thức dậy cũng chỉ là ở một bên chậm rãi tản bộ , thuận tiện nhìn cha luyện võ.

Mà hôm nay , tâm tình cha hấn giống như đặc biệt hảo, luyện võ xong , liền ôm hấn đi ra ngoài dạo phố.

Từ sau khi trở về, đây là lần đầu tiên cha ôm hấn đi dạo phố.

Ở Nam Kinh, cha hấn tựa hồ có điều cố kỵ, vài lần đi dạo phố, cũng để tự hấn đi , nhưng sau vài lần hấn tự đi rồi lại té sấp xuống , cha hấn liền giảm bớt số lần đi dạo phố , nhưng vẫn phải đi dạo phố, giống như muốn làm việc ấy cho người khác xem vậy ?

Kết quả.....

Lão cha hấn trước khi đi dạo phố, liền mặt âm trầm, khi đi dạo phố liền hồ hững nghiêm mặt, khi hấn ngã sấp xuống thì hắc nghiêm mặt , trở lại viện của mình ở vương phủ , cha liền ôm hấn thì bằng nghiêm mặt, giáo huấn hấn tham ăn thì sẽ thành tiểu bán bao, ngu ngốc, đi đường mà cũng vấp ngã được ! Nhưng miệng huân , buổi tối lại cầm thuốc mỡ giúp hấn bôi lên vết bầm tím vì ngã , ở trong lòng hấn , thì miệng vết thương căn bản không cần bôi thuốc mỡ đâu nha .....

Đi ra trà lâu, Chu Cao Sí từ chối “Cha, con muốn tự mình đi.”

Chu Lệ thần nhiên lắc đầu “Cha ôm người.”

“Cha, con sẽ không ngã tiếp nữa đâu .” Chu Cao Sí nói, giật nhẹ quần áo trên người “Cha, con hôm nay mặc quần áo không nhiều lắm nha .”

Chu Lệ cũng nhíu mày, đưa hấn ôm vào “Khó trách tay người hôm nay lạnh như vậy!”

“Cha.....”

“Câm miệng!”

Chu Cao Sí trong lòng phát sàu, hôm nay hấn đi đường không cần dùng hai chân chạm đất thật sao ??

Trở lại vương phủ, Chu Lệ mới buông Chu Cao Sí .

Chu Cao Sí đá đá tuyết , trong lòng cảm khái, đến nơi này cảm giác thiệt không tồi .

“Sí nhi .....”

“Cha?”

Chu Lệ ngồi xổm xuống, mỉm cười sờ sờ đầu Chu Cao Sí “Chờ hết năm, chúng ta là có thể hồi Bắc Bình .”

Chu Cao Sí nhân tình sáng lên.

Đây mới là nguyên nhân mà hôm nay cha tâm tình tốt sao ?

Bởi vì rốt cục có thể khẳng định được rồi sao ?

Trước đây khi cha khỏi hoàn trở về , nhưng nhiều ngày rồi , cha hấn cũng chưa đề cập qua chuyện hồi Bắc Bình, cả ngày đều mang khuôn mặt hắc nghiêm , chỉ có thời điểm ở cùng mình , mới miễn cưỡng cười một cái.

Trong lòng Chu Cao Sí biết, là hoàng gia gia bên kia không chịu tha bọn họ đi, tuy rằng nói cái gì chờ sau lễ mừng năm mới rồi trở về, nhưng lại phái người nghiêm mật trông coi vương phủ bọn họ..... Nói cái gì bảo hộ!

Chu Cao Sí cung kính hành lễ , liền lắc lư thân mình đi hướng viện của mình .

Chu Lệ nhìn Chu Cao Sí đi xa, đôi mắt nhu hòa mang theo một tia không tự giác sủng nịch.

Chu Khả lúc này từ bên ngoài tiến vào, thấy Chu Lệ đứng ở đại môn nhìn bóng dáng Chu Cao Sí , trong lòng không khỏi cảm khái, khắp thiên hạ này , người Vương gia thích nhất đại khái cũng chỉ có thể tử đi?

Chu Khả thấy thực rõ ràng, thời gian này tâm tình vương gia có bao nhiêu kém , cũng chỉ có ở trước mắt thể tử mới cười một cái .

Tất cả mọi người trong vương phủ đều hận không thể cách xa Vương gia lúc ngài đang cấu kính , cũng chỉ có mình thể tử mới dám đến gần thôi .

Chu Khả trong lòng nghĩ, trên mặt cung kính hành lễ.

Chu Lệ quay đầu, thu liễm nhu hòa sủng nịch trong mắt, thần nhiên nói “Nói đi.”

“Bẩm Vương gia, trong cung truyền đến tin tức, thân thể thái tử tựa hồ có chuyển biến hảo .” Chu Khả hạ giọng nói.

Đôi mắt Chu Lệ chột lóe, lập tức hơi hơi trào phúng cười.

\*\*\*\*\*

Phụng Tiên điện .

Chu Nguyên Chương nhìn chăm chăm nam nhân lạnh run quỳ rạp trên đất , lạnh lùng nói “Người nói..... Thái tử nhiều nhất chỉ có thể sống thêm năm năm??”

“Hoàng, Hoàng Thượng tha mạng a , Hoàng Thượng tha mạng !” Nam nhân liều mạng dập đầu.

Chu Nguyên Chương hồ hững nghiêm mặt, lạnh lùng phát tay “Đẫn đi!”

Nam nhân vì thế khóc la rồi bị mang đi .

Chu Nguyên Chương lại phát tay ý bảo nhóm nội thị ở Phụng Tiên điện đều đi xuống.

Đợi tất cả mọi người lui ra sau, Chu Nguyên Chương mệt mỏi nhắm mắt lại.

Năm năm a .

“Ai.....” Chu Nguyên Chương mệt mỏi thở dài.

Năm năm..... Hắn có thể an bài , cũng chỉ có thời gian năm năm mà thôi.

\*\*\*\*\*

Sau đó, rất nhanh, lễ mừng năm mới .

Nhìn trên trời pháo hoa rực rỡ . Chu Cao Sí chấp hai tay sau lưng, từ từ cười.

Lúc này, bọn họ đang ở trong hoàng cung .

Hoàng gia gia hạ chiếu, triệu hồi tất cả vương gia , vương phi cùng các thế tử , khi giao thừa , mọi người cùng nhau tụ họp .

Ăn uống căn bản là không đủ no , hắn cũng không thích mấy đồ ăn kia , nhìn ca múa dễ làm người ta buồn ngủ , Chu Cao Sí cảm thấy mình khẳng định sẽ vừa đói vừa lạnh , pháo hoa lại bùng lên .

Nhìn pháo hoa , nhân tình hẳn sáng lên.

Tại bầu trời đêm đang có tuyết , đột nhiên nở rộ một tràng pháo hoa xinh đẹp , đốt sáng lên thời không hắc ám .

Đột nhiên một đôi tay to hữu lực ôm lấy hắn.

Chu Cao Sí quay đầu, lập tức nhếch miệng cười, nhỏ giọng gọi “Cha.....”

“Cha ôm người, người có thể nhìn xa hơn .” Chu Lệ cũng hạ giọng nói.

Chu Cao Sí dạ một tiếng, lập tức quay đầu cười tủm tỉm xem pháo hoa .

Nhớ tới trước khi yến hội bắt đầu , hoàng gia gia gọi hắn tiến hậu điện.

Hoàng gia gia để hắn vào hậu điện rồi , liền nói những lời mà hắn cũng ngoài ý muốn .....

“Cao Sí , hoàng gia gia có việc cần kính nhờ người.”

“Hoàng gia gia thỉnh giảng, tôn nhi có thể làm thì nhất định sẽ làm.”

“Doãn Văn ca ca của người mặc dù có chút cố chấp, có chút cổ hủ , nhưng hắn là người tốt , nếu tương lai..... Có cái gì vạn nhất, người phải giúp Doãn Văn ca ca người, biết không?”

.....

Hoàng gia gia vì cái gì đột nhiên nói như vậy? Là vì biết cái gì sao ? Hay là để ngừa vạn nhất? Nhưng vì sao lại nói với mình ?

Hắn bắt quá chỉ là một tiểu hài tử bảy tuổi ..... Tuy rằng trong lòng là đại thúc .....

Ai, hoàng gia gia, hẳn chỉ có thể giúp cha hẳn , hẳn chỉ có một cha, tuy rằng cha hẳn có thiệt nhiều tật xấu , nhưng cha đau hẳn như thế , cho dù không đau hẳn, hẳn cũng chỉ có thể đứng về phía cha .....

Mà Chu Doãn Văn phỏng chừng tương lai sẽ chỉ có thể là địch nhân của cha .

Huống hồ..... Hoàng gia gia nha, nếu cha hẳn thua thì làm sao bây giờ? Chu Doãn Văn sẽ bỏ qua cho cả nhà bọn hẳn sao ? Hoàng gia gia người sẽ giống như hôm nay , sẽ đi dặn dò Chu Doãn Văn sao ?

Ân, nghĩ như thế nào cũng không có khả năng .....

Cho nên..... Hoàng gia gia, ta chỉ có thể nói, hành sự tùy theo hoàn cảnh thôi . Chu Cao Sí trong lòng tính , ngẩng đầu tiếp tục nhìn pháo hoa, nghĩ rất nhanh là có thể hồi Bắc Bình , không khỏi nhếch miệng ngậy ngốc cười.

Nhìn Chu Cao Sí nhếch miệng ngậy ngô cười, trong lòng Chu Lệ mềm mại, nghĩ vừa nãy nghe được tình báo , ở hậu điện , tiểu tử này lại như vậy nói lại hoàng gia gia của mình –

“Hoàng gia gia..... Đối với ta , cha vô cùng trọng yếu , mà cả đời này , ta cũng chỉ một người cha thôi .”

Tiểu tử này! Cũng không sợ nhạ hoàng gia gia để người lại đánh hẳn sao ?

Tùy tiện nói vài câu ứng phó , chẳng lẽ không thể sao ?

Bất quá..... Tiểu tử này xưa nay đều rất thành thực , phỏng chừng cũng không muốn lừa gạt hoàng gia gia của mình .....

Xem ra tiểu tử này tuy rằng bị phạt trọng hình cũng không sinh ra oán hận với hoàng gia gia .

Hừ!

Tuy rằng đối tiểu tử nói lời thành thực như thế cũng có chút bất mãn , nhưng trong lòng Chu Lệ lúc này tràn đầy mềm mại sung sướng nói không nên lời .

..... Phi thường trọng yếu sao?

“Sí nhi , ngày mai chúng ta có thể về nhà .” Chu Lệ mỉm cười nói nhỏ .

Chu Cao Sí vừa nghe, nhếch miệng cười.

Lần này là chân chính về nhà !

## 36. Chương 36: Cao Sí Trưởng Thành [ Nhất ]

Bắc Bình? Quốc Khánh Thọ tự

Thiếu niên tuổi chừng mười hai mươi ba , vẻ mặt rất thản nhiên , ngồi xếp bằng ngồi ở trên tảng đá, nhìn ngọn núi xa xa, nhìn thiên không xanh lam .

Thiếu niên khuôn mặt trắng nõn, tề mi loan loan, khoe miệng vi kiêu, tuy nói không phải mặt nhược quan ngọc, tuần tú lịch sự tao nhã, nhưng tươi cười ôn hòa trên mặt thiếu niên lại làm cho người ta cảm thấy thoải mái thân thiết.

“Hôm nay thực xanh a.” Thiếu niên ngửa đầu nhìn bầu trời, cười ha ha lảm bảm nói.

“Thế tử..... Nơi này gió lớn , chúng ta vẫn là trở về đi.” Thiếu niên phía sau, dáng người cao gầy mặc một thân thái giám phục , trong tay thiếu niên cầm áo choàng , nhẹ giọng nói.

Thiếu niên quay đầu, ôn hòa cười “Không có việc gì! Tam Bảo, ta ngồi thêm chút nữa rồi đi .”

Thiếu niên dứt lời, liền quay đầu thảnh thơi nhìn thiên không.

Thiếu niên cầm áo choàng đành phải lo lắng đứng ở phía sau.

Thiếu niên nhìn thiên không, trong lòng cảm khái, thời gian thực mau nha. Chu Cao Sí hẳn luân hồi lại cũng đã qua sáu năm .

Ân..... Cao lên , tiểu bụng bự cũng nhỏ không ít, nhưng là.....

Khuôn mặt hình như không có gì thay đổi nha .

Chu Cao Sí trong lòng khó chịu , cha hẳn càng ngày càng anh tuấn thần võ, hẳn..... Lại vẫn là cái dạng này.

Bất quá..... trong lòng Chu Cao Sí lại cười tủm tỉm nghĩ , tốt xấu không có béo như lúc ở hoàng tuyền lộ .

Chậm rãi đứng dậy, vỗ vỗ một ít bụi trên người, chắp hai tay sau lưng, Chu Cao Sí chậm rì rì xoay người, đối Mã Tam Bảo cười “Tam bảo, chúng ta hồi phủ đi.”

Mã Tam Bảo vội cung kính đáp ứng , cầm áo choàng trong tay đưa qua.

Chu Cao Sí thong thả chậm xua tay, cười tủm tỉm nói “Không cần, gió cũng không lớn lắm đâu .” Dứt lời, liền bước đi , từ từ đi tới.

Mã Tam Bảo trong lòng có chút khó xử, cứ thế này mà về phủ thì Vương gia thấy sẽ mất hứng .

Nhưng nhìn Chu Cao Sí đã cất bước đi , Mã Tam Bảo vội chạy theo .

Hôm nay bởi vì thân thể của hòa thượng lão sư không khoẻ, Chu Cao Sí lên núi thăm, vốn định sau khi thăm lão sư, thuận tiện đi đến Trương phủ, hỏi thăm Trương Phụ mới từ Mạc Bắc trở về .

Đáng tiếc, cha không đáp ứng.

Lý do là, gần nhất bên ngoài không an toàn .

Không an toàn ? Bắc Bình này ..... Là địa bàn của cha hẳn nha , làm sao mà không an toàn a ?

Huống hồ..... Vài năm nay khi hẳn xuất môn chỉ mang theo A Quý cùng Mã Tam Bảo , nhưng mà , hẳn biết, đi theo , cũng không chỉ có hai người này ....

Thật sự là kỳ quái, cha hẳn càng ngày càng không thích gặp Trương Phụ , nếu không phải cha hẳn có chuyện dặn dò Trương Phụ làm hoặc để Trương Phụ đến tận Mạc Bắc huấn luyện huấn luyện , hẳn đều hoài nghi cha hẳn có phải chán ghét mà vứt bỏ Trương Phụ hay không ?

Chu Cao Sí cân nhắc, dường như nếu thấy hẳn cùng Trương Phụ đứng cùng nhau , cha sẽ không cao hứng nga ?

Ngô..... Ý nghĩ của cha thiệt làm người ta không thể hiểu nổi , Trương Phụ là hảo hã tử nha !

Một đường thẳng thoi thẳng thoi tiêu sái , rớt cục đi đến chân núi, đường dưới chân núi rất hẹp , mà rất xa có một cỗ kiệu đi đến , Chu Cao Sí thoáng nhìn, liền chậm rãi đi dạt vào ven đường , để cho cỗ kiệu đi trước.

Mã Tam Bảo lúc này muốn nói lại thôi, nghĩ thân phận thế tử tôn quý, tuy rằng cỗ kiệu này nhìn qua cũng không đơn giản, không phải cỗ kiệu của dân chúng bình thường, nhưng..... Ở Bắc Bình này , ai có thể tôn quý sánh ngang thế tử chứ . Bất quá, nghĩ đến thế tử đã muốn né tránh , Mã Tam Bảo cũng không lên tiếng , theo sát sau Chu Cao Sí mà đứng vào một bên .

Mà Mã Tam Bảo , lúc này, nhíu mày quay đầu nhìn cỗ đi trước kiệu, lại thấy, liêm mạc cỗ kiệu bị lộ ra , bên trong hé ra khuôn mặt xinh đẹp .

Đúng là cô gái mười hai , mười ba tuổi sao ?

Mà cô gái kia có chút giật mình nhìn vẻ mặt thẳng thoi ôn hòa tươi cười nhìn trời của Chu Cao Sí , khi thoáng nhìn đến tầm mắt kinh ngạc của Mã Tam Bảo, lại đỏ mặt lên, vội rụt vào .

“Chúng ta đi thôi.” Chu Cao Sí ôn hòa nói xong, bước đi.

Mã Tam Bảo lấy lại tinh thần, thấp giọng nói “Thế tử, vừa mới cỗ kiệu kia.....”

“Ân? Cổ kiệu? Cổ kiệu làm sao vậy?” Chu Cao Sí không chút để ý hỏi, lập tức nghĩ đến có thể Tam Bảo khó chịu vì mình nhường đường, liền ôn hòa cười “Tam Bảo, đường này hẹp, để cho cổ kiệu đi trước thì tốt hơn.”

Mã Tam Bảo thấy vẻ mặt Chu Cao Sí lơ đãng, há miệng thở dốc, lại ngậm lại, thôi, dù sao thế tử cũng không phát hiện.....

Chu Cao Sí đi vào vương phủ, Chu Khả liền vội vàng lại đón “ Thế tử, ngài đã trở lại.”

Chu Cao Sí cười tủm tỉm mở miệng “Phụ vương tìm ta sao?”

Chu Khả vội trả lời “Hồi thế tử, Vương gia nói, nếu ngài trở lại thì liền đến Tùng Trúc viện.”

Chu Cao Sí cười tủm tỉm gật đầu đáp ứng. Lại quay đầu đối Mã Tam Bảo nói “Tam bảo, người đi thăm Trương Phụ đi, nói ta hôm nay có việc không có cách nào đi, ngày khác nếu có thời gian sẽ đến thăm hẳn sau.”

Mã Tam Bảo cung kính đáp ứng. Trong lòng cũng nghĩ, cho dù thế tử ngài có thời gian, Vương gia cũng sẽ không cho ngài thời gian.....

Vài năm nay, Mã Tam Bảo xem như đã nhìn ra, Vương gia không thích thế tử cùng Trương Phụ quá gần gũi.

Khi Chu Cao Sí chậm rãi tiêu sái tiến thư phòng, chỉ thấy cha hắn đang đứng ở giữa thư phòng trừng mắt nhìn hắn.

Chu Cao Sí không hoảng hốt bất loạn, nghiêm nghị chấp tay chỉ lễ “Con bái kiến cha.”

“Sí nhi.....”

Chu Cao Sí cung kính chấp tay “Dạ.”

“Người là rùa sao?”

“.....”

“Cha, con không phải rùa.....” Chu Cao Sí nhìn trộm khuôn mặt ngày càng anh tuấn thì tính tình cũng càng ngày càng cổ quái, lão cha hắn, Yên vương Chu Lệ uy danh hiển hách khắp Bắc Bình, nhện không được nhỏ nhỏ nói “Con nếu rùa, thì ngài là cái gì nha?”

Chu Lệ tựa tiếu phi tiếu nhìn chằm chằm Chu Cao Sí, thân thủ một phen đại lực kéo qua Chu Cao Sí còn đang chấp tay chỉ lễ, một tay ôm thắt lưng Chu Cao Sí, một tay nâng lên niết mặt Chu Cao Sí, thanh âm cực kỳ ôn nhu “Sí nhi, người vừa mới nói cái gì? Nhỏ tiếng qua, cha nghe không được nha.....”

“Cha..... Con sai lầm rồi.” Lại niết mặt.....

“Nga? Sai ở đâu?” Về mặt Chu Lệ thực ôn nhu, tươi cười tràn đầy, nhưng ngón tay vẫn là nhẹ nhàng niết khuôn mặt nhỏ nhắn không công nộn nộn của Chu Cao Sí.

“..... Cha, con lần tới nhất định sẽ trở về sớm hơn!”

Chu Cao Sí trong lòng phát sầu, cha hắn tính tình thật đúng là càng ngày càng cổ quái.

Bất quá, không phải chỉ là trở về hơi muộn một chút thôi sao? Hôm nay trời còn chưa tối đâu!

“Hừ!” Lần tới? Lần này đều là lần thứ ba!! Chu Lệ hừ lạnh một tiếng, buông lỏng ngón tay, nhưng tay vẫn ôm chặt thắt lưng Chu Cao Sí.

Bất quá là đến Quốc Khánh Thọ tự thăm Đạo Diễn, thế nhưng về muộn như thế! Đều nói qua vài lần, không cho về nhà muộn! Còn ở trên đường nhường đường tiếu cô nương nhà người ta?! Hừ, tuổi còn nhỏ đã học cách dụ dỗ tiếu cô nương sao?

Nhưng thấy trên gương mặt trắng nõn của Chu Cao Sí có chút hồng ửng, ngón tay vẫn là không nghe sai sử, liền mềm nhẹ mát xa, trong lòng có chút đau.

Chu Cao Sí thấy dù đang mềm nhẹ mát xa hai má cho mình nhưng khuôn mặt Chu Lệ vẫn không thay đổi , trong lòng có chút không yên, cha hấn ..... Không phải thật sự sinh khí chứ ? Về nhà có chút muộn cũng không phải hấn cố ý , hấn đi đường chậm, thích nhìn tiểu quán ven đường, đi một chút dừng một chút , rồi quên thời gian mà thôi .

Chu Lệ thấy Chu Cao Sí im lặng , trong lòng lại cấu kính , tiểu tử này sao không tranh luận cũng không thêm nói ? Ôm Chu Cao Sí ngồi vào trên tháp , nhịn không được trầm giọng mở miệng “Sao không nói?”

“Cha, để con xuống dưới đi .” Chu Cao Sí thấp giọng nói, cúi đầu muốn rời đi , lại ngược lại bị kéo vào .

Trong lòng Chu Cao Sí có chút lúng túng, hấn mười ba , luôn như vậy bị cha hấn áp áp, thật không tốt đi ?

Chu Lệ nhìn chằm chằm Chu Cao Sí , thấy khuôn mặt Chu Cao Sí chợt lóe tia quẫn bách , trừng mắt, tiểu tử này quẫn bách cái gì? Hấn là cha , xấu hổ cái gì? “Ta là cha người!”

“Con biết a.” Về mặt Chu Cao Sí vô tội. Lại nhỏ nhỏ giọng nói “Con đã mười ba .....”

“Sí nhi .....” Chu Lệ hí mắt, tựa tiểu phi tiểu mở miệng “Người cho dù là ba mươi ba , thì thế nào ?” Còn không phải con của hấn?!

Chu Cao Sí nhất thời trong lòng vô lực. Cha..... Vấn đề không phải cái này ?

Nhưng thấy cha hấn tựa hồ muốn sinh khí, vội ngoan ngoãn ngồi yên .

Chu Lệ liếc mắt Chu Cao Sí giống như rất là nhu thuận, bực bội trong lòng mới thoáng bình phục, từ buổi trưa bắt đầu, hấn ở tại Tùng Trúc viện chờ tiểu tử này trở về, tiểu tử này khen ngược, tới gần hoàng hôn mới trở về! Nghe người âm thầm báo hộ báo cáo, trong lòng càng sinh khí, đặc biệt chuyện nhường đường cho cỗ kiệu của một tiểu cô nương .....

Trong lòng có chút không muốn nhưng vẫn buông tay ra , đứng dậy, bình tĩnh nói “Sí nhi , buổi tối nay liền lưu lại đi .”

Chu Cao Sí cười tủm tỉm đáp ứng “Hả.” Dù sao cùng cha dùng cơm , cùng nhau ngủ cũng là chuyện bình thường .

Nhìn Chu Cao Sí cười tủm tỉm, trong lòng Chu Lệ quỷ dị cười, cha người buồn bực cả buổi chiều , dù thế nào cũng phải giáo huấn người một chút mới đúng nha !

Vì thế.....

Buổi tối khi dùng cơm, Chu Cao Sí nhìn quét một vòng, ách? Thịt nướng đâu? Đậu hũ đâu?

Lúc này, Chu Lệ từ từ gấp mấy thứ đồ ăn như cá và thịt bò phóng tới trong bát Chu Cao Sí , tươi cười rất là từ ái

Chu Cao Sí bị kiềm hãm, thấy nụ cười từ ái trên mặt cha làm hấn sồn gai ốc , tái nhìn quét một vòng đồ ăn trên bàn.....

Tất cả đều là món hấn không thích ! Đặc biệt còn có khổ qua!

Chu Cao Sí nhất thời ngộ ra , cha hấn sinh khí còn chưa tiêu đâu a! Trong lòng nhịn không được cảm khái, cha người ta là càng ngày càng uy nghiêm càng ngày càng khoan dung, mà cha hấn cũng là càng ngày càng nhỏ nhen , càng ngày càng không uy nghiêm!

Cúi đầu, rầu rĩ chậm rãi nuốt thịt bò.

Chu Lệ thấy Chu Cao Sí buồn rầu ăn cơm, trong lòng buồn cười, lập tức ngoắc, ý bảo người hầu bưng thức ăn lên .

Đợi Chu Cao Sí rốt cục nuốt thịt bò xuống , một khối khổ qua hấn tối không thích lại chậm rãi rơi xuống trong bát hấn.

Chu Cao Sí nhìn chằm chằm khổ qua một lúc lâu, mới chậm rãi lấy chiếc đũa gấp lên , trong lòng nhả lại giống y quả khổ qua , hấn không thích khổ qua nha.

Chu Lệ câu miệng cười.

Thật vất vả nuốt xuống khổ qua, giữa không trung, lại rơi xuống một khối thịt nướng thơm ngào ngào .

Nhãn tình của Chu Cao Sí sáng lên, quả nhiên, hẳn chỉ biết cha hẳn rất đau hẳn nha !

Vì thế, Chu Cao Sí quay đầu, ánh mắt long lanh hướng Chu Lệ hí mắt cười, liền quay đầu, chậm rãi nhắm nháp thịt nướng mỹ vị.

Cho nên, Chu Cao Sí không biết.....

Chu Lệ nhìn Chu Cao Sí tươi cười, trên mặt thất thần một lát.

\*\*\*\*\*

Ban đêm.

Chu Lệ nhìn Chu Cao Sí oa ở trong lòng hẳn đang khò khè nặng nề ngủ.

Sáu năm .

Nhìn tiểu bánh bao bảy tuổi chậm rãi lớn lên, trưởng thành thành một thiếu niên.

Càng trí tuệ , càng hiểu chuyện , thân hình cao thêm , tiểu bụng bự thiếu một vòng, nhưng tính tình vẫn như vậy.....

Đi đường luôn chấp tay sau lưng, thích bưng bát trà ngồi ở bậc thang nhìn trời , giống tiểu lão đầu thánh thời thánh thời..... Không thích tập võ, mỗi lần giờ mẹo rời giường , thà rằng vòng quanh rừng cây nhỏ tản bộ hai ba vòng, mới chậm rãi leo lên ngựa , luyện quyền..... Làm việc nói chuyện nghiêm trang , trong lòng rõ ràng vụng trộm oán thâm, trên mặt vẫn làm bộ như nghiêm túc như vậy..... Nhưng tiểu tử này vĩnh viễn biết bản thân nên nói cái gì, nên làm cái gì, vĩnh viễn đều là như vậy .....

Sinh khí nghiêm trang chỉ lễ, không phục liền nói chút nguy hiểm làm cho mình buồn bực, nhưng lại sợ mình thật sự sinh khí, rõ ràng tham ăn lại chết vì sĩ diện..... Nhìn Chu Cao Sí , đôi mắt Chu Lệ mang theo tia không tự giác sùng nịch, ngón tay chậm rãi vuốt ve hai má Chu Cao Sí , trong lòng nghĩ, tiểu tử này..... Nếu vĩnh viễn giống như vậy , chỉ đứng ở bên người mình thì tốt biết bao ?

### 37. Chương 37: Cao Sí Trưởng Thành [ Nhị ]

Thời điểm Chu Cao Sí mê mê mang mang tỉnh lại, sắc trời bên ngoài chưa tỏ , nâng tay nhu nhu mắt, chợt thoáng nghe thanh âm khàn khàn “Sí nhi .....”

Chu Cao Sí chậm rãi ngửa đầu, đầu óc vẫn là có chút mơ hồ “Cha.....”

“Nên dậy thôi .” Chu Lệ nhìn bộ dáng Chu Cao Sí xoa mắt lại mơ hồ, mỉm cười, nâng tay nhu nhu đầu Chu Cao Sí , khàn khàn nói.

“Nga.....”

Đội ngồi dậy, tiếp nhận khăn lông ướt cha đưa cho , hung hăng nhu nhu mặt, mới hoàn toàn thanh tỉnh, trong lòng mơ mơ màng màng nghĩ, mỗi lần cùng cha ngủ, hẳn sẽ ngủ rất thư thái , liền quên cả thời gian, còn khi ngủ một mình , giờ mẹo không đến, hẳn liền tỉnh.....

Ấn..... Nhất định là giường của cha rất dễ chịu . Chu Cao Sí rất là khẳng định ở trong lòng .

Luyện võ xong, dùng điểm tâm, Chu Cao Sí chậm rãi gảy gảy chén cháo hoa .

Chu Lệ lấy một cái bánh bao thịt phóng tới trong bát Chu Cao Sí , nhướn mày cười nói “Sao vậy ? Hôm nay tiểu bánh bao không ăn bánh bao thịt sao ?”

Chu Cao Sí ngừng lại , quay đầu, nghiêm túc mở miệng “Cha, con đã mười ba !”



Chu Lệ từ trên xuống dưới đánh giá một phen, sau một lúc lâu, mới ác ý cười nói “ Ân, tiểu bánh bao đã lớn được một ít .” Vừa nói vừa xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Cao Sí , dừng một chút, cười hắc hắc “ Lớn thế nào vẫn là tiểu bánh bao.”

Chu Cao Sí bị kiềm hãm, nhin không được nhỏ tiếng nói “VẬY NGÀI LÀ BÁNH BAO CHA !”

Chu Lệ mỉa hỉ mắt, hừ hừ “Nói cái gì vậy ?! Ân?”

“Không.....” Chu Cao Sí cúi đầu, tiếp tục ăn chúc , trong lòng thở dài, tiểu bánh bao cái gì..... Hắn thế nào cũng cảm thấy cha hắn càng sống càng thêm nhỏ nhen a ? Hắn cũng không phải tiểu bánh bao a?

Nhìn bánh bao trong bát, Chu Cao Sí nhin không được lắm bảm nói “Thật muốn ăn mì sợi a.....”

Chu Lệ dừng lại , tiểu tử này..... Lại kén chọn ? Mì sợi ? Kêu trong phủ làm là được. Bất quá..... Tiểu tử này là muốn ăn thứ đó bên ngoài đi.

\*\*\*\*\*

Chu Cao Sí dùng xong điểm tâm, trở lại Thính Đào viện, tự mình đọc sách viết chữ , bởi vì Đạo Diễn sinh bệnh đã nhiều ngày, Chu Cao Sí đều tự mình đọc sách viết chữ .

Khi chuyên chú viết chữ , Hiếu Cầm liền vội vàng lại đây, cung kính bẩm báo nói “Bẩm thế tử, Vương phi thỉnh thế tử đến tiền đường gặp khách.”

Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, ôn hòa cười nói “Hảo, ta đã biết.”

Chu Cao Sí dứt lời, liền chậm rãi buông bút lông, đứng dậy, theo thói quen chấp hai tay sau lưng, từ từ hướng phía ngoài đi đến .

Trên đường, Chu Cao Sí ôn hòa hỏi “Tam bảo, có biết ở tiền đường là ai không ?”

Mã Tam Bảo sớm vụng trộm hỏi thăm , lúc này liền bước lên phía trước thấp giọng trả lời “Nghe nói là phu nhân của tân Bổ Chính Sứ Trương đại nhân và nữ nhi của ngài ấy .....”

Cước bộ Chu Cao Sí lập tức dừng lại .

Nữ quyến?

Nữ quyến không phải để mẫu phi gặp thôi sao ? Hắn là một nam nhân , thật sự tiện sao ?

Hay là ..... Mẫu phi có ý đồ gì???

Chu Cao Sí trong lòng lúng túng, hắn mới mười ba tuổi nha mẫu phi!

Trong lòng lúng túng, bên ngoài , Chu Cao Sí vẫn là chậm rãi hướng đường trước đi tới , mẫu phi lên tiếng , hắn không đi cũng không được nha.

Mà lúc này.....

Trong Tùng Trúc viện, Chu Lệ lạnh giọng hỏi “Vương phi thỉnh thế tử đi tiền đường?”

“Hồi Vương gia, là phu nhân của tân Bổ Chính Sứ Trương Tố Trương đại nhân và nữ nhi của hắn .....”

Nữ quyến?

Chu Lệ hơi hơi mỉa hỉ mắt. Để cho Sí nhi đi gặp nữ quyến? Vương phi có ý tứ gì?!

Chu Cao Sí đến tiền đường, cung kính chấp tay hướng Từ thị chỉ lễ “Con bái kiến mẫu phi!”

Từ thị mỉm cười, ý bảo Chu Cao Sí đứng dậy, mới mở miệng nói “Sí nhi , đến, đây là phu nhân của Trương Tố Trương đại nhân, đây là nữ nhi của Trương đại nhân .....”

Chu Cao Sí theo tầm mắt Từ thị xem qua , hình như là tiểu cô nương mười hai, ba tuổi? Chu Cao Sí chính là hơi hơi đảo qua, liền thùy hạ đôi mắt, cung kính chỉ lễ sau liền ôn hòa im lặng đứng ở một bên.

Bởi vậy, Chu Cao Sí không có thấy tiểu cô nương kia trên mặt đồ ửng, Trương phu nhân cùng Từ thị ý vị thâm trường cười.

Chu Cao Sí không chờ bao lâu, chỉ chốc lát sau, Từ thị liền cho hắn rời đi.

Chu Cao Sí trong lòng nhẹ nhàng thở ra, cung kính chỉ lễ sau cũng chậm chậm rời đi. Nhưng trong lòng lại bắt đầu phát sầu, mẫu thân hẳn dường như vì hắn tuyển thê tử thì phải ?

Nhưng là..... Hắn là thế tử nha. Hơn nữa hắn mới mười ba tuổi, mẫu thân hẳn có phải hay không đã quá vội ?

Trong lòng cân nhắc một hồi, Chu Cao Sí liền bỏ qua một bên , nếu mẫu thân thực sự tính như thế , hẳn nhất định phản đối, người ta mới là một tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi a , hẳn là một đại thúc sao có thể hạ thủ được chứ ?

Mà sau khi Từ thị tiến bước Trương phu nhân , liền trở về Phương Hoa viện, hồi Phương Hoa viện không lâu, tiểu nhân bên ngoài vội vàng bẩm báo “Bẩm Vương phi, Vương gia đến đây.”

Từ thị ngẩn ra, liền nhanh chân dẫn người quỳ nghênh.

Chu Lệ bước tiến Phương Hoa viện, ý bảo bình thân sau, liền vẫy lui hạ nhân, mở miệng hỏi “Vì sao để cho Sí nhi đi gặp gia quyến của Trương gia ?”

Từ thị sửng sốt, lại thấy vẻ mặt Chu Lệ âm trầm, vội mở miệng giải thích “Hồi Vương gia, thiếp thân chính là nghĩ đến Sí nhi đã mười ba , vấn đề hôn sự cũng nên lưu ý , cho nên.....”

Chu Lệ trầm mặc sau một lúc lâu, thản nhiên mở miệng nói “Hiện tại không phải thời điểm nói đến chuyện này .”

Từ thị sửng sốt. Không phải thời điểm nói chuyện này ?

Chu Lệ xoay người, thản nhiên nói “Ba năm sau rồi mới nói .”

Ba năm sau? Từ thị đột ngột nghĩ đến một ít tin tức gần nhất mà kinh thành truyền đến, trong lòng có chút linh ngộ, liền gật đầu thấp giọng nói “Là thiếp thân vội vàng .”

Chu Lệ trầm mặc, bước đi ra khỏi Phương Hoa viện.

Đi ra phương hoa viện sau, Chu Lệ liền trực tiếp kị mã ra khỏi vương phủ .

Trong lòng cáu kỉnh buồn bực, Chu Lệ cưỡi ngựa trực tiếp ra khỏi thành, chạy như điên vài vòng, trong lòng bực bội thoáng có chút giảm bớt , mới cưỡi ngựa chậm rãi trở về thành.

Trên đường, mặt không chút thay đổi nhìn tiểu quán hàng rong ven đường , sau khi đi qua một tiểu quán có tên “Mì nước”, Chu Lệ ghìm ngựa dừng lại.

Chu Khả cùng Trương Ngọc theo sát phía sau cũng vội đi theo xuống ngựa, liếc nhau, trong lòng đều có chút nghi hoặc, Vương gia làm sao vậy? Sao lại cáu kỉnh a ?

Chủ quán đưa tới một chén mì nước , ăn mấy miếng , liền nhíu mày buông chiếc đũa. Một bên Chu Khả cùng Trương Ngọc cũng vội buông chiếc đũa .

Trong lòng mờ mịt, Vương gia..... vẫn thực ghét mì sợi a.

Khi Chu Lệ đứng dậy rời đi, đột ngột mở miệng hỏi “Buổi sáng có bán không ?”

Chủ quán sửng sốt, vội nịnh nọt cười nói “Có có có.....”

Chu Lệ gật đầu, liền xoay người mà đi.

Còn lại chủ quán nghi hoặc nhìn ba bát mì trên bàn căn bản không động đũa qua , trong lòng rối rắm, mì nước hẳn làm ..... Rất khó ăn sao???

Chu Lệ hồi phủ, một đường đi nhanh đến, vẻ mặt âm trầm, bộ pháp càng ngày càng cấp, nhưng khi nhìn đến thiếu niên cách đó không xa đang thảnh thơi thảnh thơi chấp hai tay sau lưng , chậm rãi đi qua, lại mạnh mẽ dừng chân ..

Thật sâu dừng lại ở trên người thiếu niên đang thảnh thơi đi qua mà không hề phát hiện , tay Chu Lệ không khỏi nắm chặt thành quyền.

..... Loại cảm giác không muốn bất cứ ai tiếp cận , không muốn để cho người ấy thuộc về ai khác , chỉ cho phép hẳn ở trong lòng mình , đó là loại chấp niệm gì ?

Hắn..... Là đứa con mà mình yêu thương nhất nha .

\*\*\*\*\*

Hôm sau, Chu Cao Sí luyện võ xong, tắm rửa một phen, thần thanh khí sáng , tiêu sái ra khỏi buồng trong, liền thấy cha hẳn ngồi ở chủ vị, vẻ mặt thản nhiên nhìn hẳn.

Chu Cao Sí sững sốt, đang muốn cung kính hành lễ, Chu Lệ liền không kiên nhẫn phát tay “Đừng dùng cái hư lễ này ! Lại đây!”

Chu Cao Sí nhếch miệng cười, liền chậm rãi đi qua.

Chu Lệ nhíu mày, liền đứng dậy, đem bàn tay to kéo Chu Cao Sí đến gần, Chu Cao Sí lảo đảo một cái liền ngã vào trong lòng Chu Lệ , Chu Lệ thuận thế ôm lấy , cúi đầu ngửi , đôi mắt hiện lên một tia mịn mờ thỏa mãn, tối hôm qua một đêm không ngủ , hôm qua trong lòng cấu kính buồn bực, tựa hồ lúc này đều tiêu thất hết ..

“Sí nhi , hôm nay cha mang người đi ăn ngon .” Chu Lệ cúi đầu, sang sang cười nói.

Ăn ngon ? Bánh bao thịt hay là bánh nướng? Thư thư phục phục dựa vào cái ôm ấm áp của cha , Chu Cao Sí cọ cọ, nghiêng đầu nghĩ, hẳn muốn ăn mì .....

Đợi ngồi trên cái ghế trong tiểu quán , Chu Cao Sí nhìn chén mì nước trước mắt, ánh mắt không khỏi lả tả sáng.

Chu Lệ nhìn ánh mắt Chu Cao Sí sáng ngời, trong lòng buồn cười, nghĩ đến thời điểm ngày hôm trước tiểu tử này dùng điểm tâm, nhắc tới một câu “Đã lâu chưa ăn mì ”, trong đầu liền nhớ lại , tuy rằng mì nước này có thể kêu đầu bếp trong phủ làm , nhưng Chu Lệ biết, tiểu tử này đối với đồ ăn trong phủ làm ra , ngoài thịt nướng và đậu hũ , hẳn đều không thích , ngược lại thích ăn tiểu quán hàng rong ven đường nha .

Trong lòng nhớ , thời điểm hôm qua đi ngang qua, liền không khỏi dừng lại cước bộ, ăn một chén, cảm giác hương vị cũng không tệ lắm, cũng có vẻ sạch sẽ, hôm nay liền đem tiểu tử này mang đến .

“Thích không?” Chu Lệ nhìn Chu Cao Sí mặt mày hớn hờ ăn, cúi đầu cười, hỏi.

“Thích!” Chu Cao Sí nuốt xuống , ngẩng đầu cười tủm tủm đáp lời.

Trong lòng tràn đầy thỏa mãn , chỉ là vô tình nhắc tới một lần, cha liền nhớ kỹ sao ?

Cha hẳn ..... Thật tốt.

Nhưng nhìn cha hẳn cơ hồ không không động đến mì nước , Chu Cao Sí ngẩng đầu “Cha, ngài sao không ăn ?”

Chu Lệ cười nhẹ “Cha nếm qua , không đói bụng. Người ăn đi.”

Chu Cao Sí nhìn cha hồi lâu , mới cúi đầu chậm rãi ăn mì .

Đúng rồi, cha hẳn không thích ăn mì nha , hẳn sao lại quên cơ chứ ?

Chu Cao Sí trong lòng có chút xấu hổ, nhịn không được ngẩng đầu, nột nột mở miệng nói “Cha..... Đợi lát nữa , con bồi ngài ăn bánh nướng.....”

Chu Lệ nhướng mày, nâng tay sờ đầu Chu Cao Sí “Người còn ăn tiếp được nữa sao ? Cha không đói bụng, người ăn đi.”

Chu Cao Sí ngẫm lại cũng phải , ha ha ngây ngô cười một chút, vùi đầu vào ăn , trong lòng nghĩ, phải đối cha hảo hảo hơn mới được !

Đợi ăn xong mì , nhu nhu bụng có chút trướng , nhìn về phía cha hẳn đang nhíu mày không hờn giận , Chu Cao Sí có chút ngốc hồ hồ cười, hẳn rất cuộc..... Vẫn là nhịn không được..... Ăn quá no .....

Chu Lệ trong lòng thở dài, nâng tay niết niết mặt Chu Cao Sí đang giả ngu cười, có chút bất đắc dĩ cùng sùng nịch “Đi thôi.”

Dứt lời, liền kéo tay Chu Cao Sí đi, đi nhanh về phía trước.

Nhưng mà, Chu Cao Sí xưa nay đi đường rất chậm, bước đi cũng rất nhỏ, miễn cưỡng theo vài bước, liền có chút chật vật.

Chu Lệ hơi hơi dừng lại, liền thả chậm cước bộ, để cho Chu Cao Sí chậm rãi đuổi kịp.

Chu Cao Sí nhìn trộm nhìn sắc mặt cha hẩn thản nhiên, trong lòng nói thầm, kỳ thật..... Cha hẩn có thể buông tay hẩn ra, hẩn có thể tự mình chậm rãi đi a. Nhưng liếc nhìn đến cổ tay vẫn bị cha gắt gao nắm, bàn tay to ngăm đen thô ráp cầm đôi tay nộn nộn trắng nõn của mình ..... Chu Cao Sí suy nghĩ một chút, thôi, hẩn cũng thích được cha nắm như vậy mà đi nha.

Chu Cao Sí liền cố gắng bước nhanh hơn, chậm rãi, rốt cục đuổi kịp bước đi của cha.

Vì thế, đầu đường Bắc Bình, một nam tử cao đại anh tuấn nắm lấy tay của một thiếu niên đáng yêu, chậm rãi đi đường.

\*\*\*\*\*

Ngày hôm nay, ở Quốc Khánh Thọ tự.

Chu Lệ nhìn chăm chăm bàn cờ, trong tay nắm hắc kì, lại phát hiện ván cờ sớm không còn đường.

Im lặng sau một lúc lâu, Chu Lệ nặng nề buông hắc kì.

“Vương gia trong lòng có sự?” Đạo Diễn nhẹ giọng hỏi.

“Đạo Diễn, người từng nói qua, một người nếu không có uy hiếp, người này mặc dù thiên hạ vô địch, chung quy cũng là một kẻ đáng thương.”

“Phải..... Hơn nữa người như vậy làm việc sẽ không hề cố kị, nếu có được một lực lượng nhất định, chỉ sợ sẽ gây hại cho nhân sinh.....”

“Đạo Diễn, nếu..... Đối uy hiếp đó sinh ra chấp niệm thì sao?”

Đạo Diễn sững sốt, lập tức mỉm cười “Là người sẽ có chấp niệm..... Chỉ cần không gây nguy hiểm cho người khác, thì có gì đáng ngại đâu?” Lại hơi trêu chọc hỏi “Không biết nữ tử nhà ai có phúc khí này?”

Về mặt Chu Lệ thản nhiên, chuyển mở đề tài “Kinh thành có tin tức không?”

Về mặt Đạo Diễn nhất chính, nghiêm túc nói “Vương gia, đã xác định. Thái tử..... Sợ là không còn ở nhân thế lâu.” Nói câu cuối cùng, Đạo Diễn hạ giọng, nhưng trong thanh âm dè dặt vẫn là kích động cùng hưng phấn khó nén trong lòng.

Đôi mắt Chu Lệ hơi hơi nhíu lại, trong tay hắc kì không khỏi nắm chặt.

Thời cơ..... Xem như đã đến sao?

### 38. Chương 38: Cao Sí Trưởng Thành [ Tam ]

Bắc Bình đã vào cuối tháng năm, thời tiết bắt đầu nóng bức lên.

Chu Cao Sí ngồi ở dưới cây đại thụ, tế mi hơi nhíu, chậm rãi phe phẩy cây quạt, trong lòng phát sầu, còn chưa tới tháng sáu nha, sao thời tiết liền nóng như vậy a??

Một bên Mã Tam Bảo khua cây quạt, thấy Chu Cao Sí sầu mi khổ kiếm, liền thấp giọng nói “Thế tử, ngài nhần nại nhần nại nha, chờ Vương gia trở lại là có thể đi Thanh Lương sơn trang.”

Thanh Lương sơn trang? Chu Cao Sí trong lòng thở dài, hẩn thật ra muốn đi, nhưng nghĩ đến lời nói của hòa thượng lão sư khi đến.....

Lấy lại tinh thần, Chu Cao Sí ôn hòa cười “Phụ vương còn có rất nhiều chuyện cần xử lí , chính sự trọng yếu, Thanh Lương sơn trang khi nào đi cũng được .”

Hiện nay, chuyện của cha là quan trọng nhất , nghỉ hè và vân vân , hẳn tuy rằng sợ nóng , nhưng nóng bức so với chuyện của cha thì không là gì đi .

Bất quá..... Cha đang làm cái gì nha ? Kinh thành bên kia lại có dị động gì sao ?

Mã Tam Bảo phát cây quạt, trong lòng nghĩ, mấy năm nay vừa vào hạ , Vương gia liền mang thể tử đi Thanh Lương sơn trang nghỉ hè, hàng năm cơ hồ đều là như thế, năm nay cũng sẽ như thế đi?

Wương gia yêu thương thể tử như vậy, Mã Tam Bảo nhớ rõ năm trước có một lần đi theo thể tử ở Tùng Trúc viện qua đêm, buổi tối gác đêm, nhìn Vương gia ngồi dậy quạt cho thể tử , ước chừng cũng quạt đến quá hai canh giờ , thẳng đến khi thể tử không xoay người nữa , nặng nề ngủ, bắt đầu khò khè , mới dừng lại.

Khi đó, Mã Tam Bảo thấy trên người Vương gia đều là mồ hôi .....

Chu Cao Sí đang ở trong lòng cân nhắc xem cha hẳn sẽ áp dụng phương pháp gì , chỉ thấy Hiểu Cầm vội vàng lại đây, cung kính hành lễ , sau nói “Thể tử, Vương gia cho mời.”

Cha ? Chu Cao Sí ôn hòa cười “Đã biết.” Liền khoan thai đứng dậy, chấp hai tay sau lưng hướng phía ngoài đi đến ..

Một đường đi tới , tận lực lựa chọn hành lang gấp khúc, Chu Cao Sí đi cả đường đều né qua tia nắng hé xuống , chuyển qua mấy chỗ hành lang gấp khúc, rất xa có hai nam hài cao trắng ước chừng mười tuổi đang chạy lại đây .

Hai hài đồng kêu to “Ca ca! Ca ca!”

Chu Cao Sí dừng lại cước bộ, cười tủm tỉm quay đầu nhìn về phía hai hài đồng đang chạy tới “A Hú, A Toại.....”

“Ca ca! Chúng ta muốn đi Thanh Lương sơn trang!” Đợi chạy tới gần , hai hài đồng trắm miệng một lời nói.

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức ôn hòa cười “Gần nhất không thể được. Phụ vương gần nhất bề bộn nhiều việc, chờ phụ vương làm xong chuyện rồi tính sau .”

Trong đó một hài đồng cao hơn một chút , cũng chính là Chu Cao Hú bĩu môi nói “Phụ vương có vội thì chỉ cần ca ca nói một tiếng, phụ vương khẳng định liền mang nhóm ta đi. Ca ca, người cùng phụ vương nói một tiếng đi.”

“Đúng nha đúng nha ! Ca ca, chúng ta sắp nóng chết luôn rồi !” Chu Cao Toại lôi kéo tay Chu Cao Sí hét lên.

Chu Cao Sí trong lòng thở dài, hẳn cũng nóng a! Nhưng..... Đại sự của cha có lẽ đã bắt đầu , hẳn cũng không muốn dùng mấy chuyện lông gà vớ tỏi này làm phiền đến cha .

Chu Cao Sí ôn hòa cười mở miệng nói “A Hú, ngày hôm qua ca ca giao cho sách cho người , người xem xong chưa ?”

Chu Cao Hú nhất thời cứng đờ.

Chu Cao Sí vừa cười mỉ mỉ vừa quay đầu nhìn về phía Chu Cao Toại bắt đầu đi lùi về sau “A Toại, mấy ngày hôm trước ca ca cũng đưa mấy mẫu tự cho người , người viết chưa ?”

Chu Cao Toại ngượng ngùng cười.

Chu Cao Sí chấp hai tay sau lưng, ra vẻ nghi hoặc “Nha, kỳ quái, mấy ngày hôm trước không biết là ai nói với ta , nhất định sẽ xem xong sách , tập viết hết chữ đó nha ? Nam tử hán đại trượng phu, nhất ngôn ký xuất – tứ mã nan truy nha. A Hú, người nói, những lời này có ý tứ gì?” Chu Cao Sí cười tủm tỉm , nhỏ giọng hỏi.

Về mặt Chu Cao Hú có chút không được tự nhiên , thấp giọng nói “Chính là đáp ứng một chuyện với người khác , thì nhất định phải làm được.....”

Chu Cao Sí cười tủm tỉm nhìn chăm chăm Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại , thẳng đến khi hai người đều cúi đầu, Chu Cao Sí mới chậm rãi mở miệng nói “Ca ca biết, hôm nay thực nóng ..... Bất quá phụ vương gần nhất đang vội , chờ phụ vương làm xong rồi , ca ca liền cùng phụ vương nói, thỉnh cầu phụ vương mang nhóm ta đi sơn trang nghỉ hè. Bất quá, những chuyện các người đáp ứng với ca ca thì đều phải làm hết .....”

Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại lập tức ngẩng đầu, hưng phấn nói “Cám ơn ca ca!”

Nhìn hai người chạy xa , trong lòng Chu Cao Sí khó hiểu, thật là, thâm oán thời tiết nóng như vậy mà còn chạy được sao ? Ai..... Tiểu hài tử nha, thật sự là tinh lực tràn đầy a.

Mã Tam Bảo nhìn bóng dáng hai người Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại đi xa, trong lòng nghĩ, biện pháp của thế tử thực cao , hai vị thiếu gia vương phủ xưa nay tùy hứng bất hảo, cũng chỉ có Vương gia cùng thế tử mới có khả năng cho bọn họ nghe lời .....

Chu Cao Sí chậm rì rì tiến Tùng Trúc viện, thấy Trương Ngọc cùng Chu Khả vội vàng đi ra, liền ôn hòa cười , dừng lại cước bộ.

Trương Ngọc cùng Chu Khả vội cung kính chấp tay “Bái kiến thế tử.”

“Hai vị đã lễ . Phụ vương có ở đây không ?” Chu Cao Sí cười cười hỏi.

Trương Ngọc cung kính nói “Hồi thế tử nói, Vương gia đang ở thư phòng.”

Chu Cao Sí cười ha ha gật đầu, liền bước đi vào hướng bên trong.

Trương Ngọc nhìn bóng dáng Chu Cao Sí đi xa, xoay người đối Chu Khả thấp giọng nói “Thế tử bất quá mười ba tuổi, Vương gia thực tính đem chuyện trọng yếu như vậy giao cho thế tử sao ?”

Chu Khả thấp giọng trả lời “Không cần coi thường thế tử.”

Trương Ngọc muốn nói lại thôi.

Thời điểm Chu Cao Sí đi vào thư phòng, liền thấy cha hắn đang ở bàn , chuyên chú nhìn thư tín.

Chu Cao Sí dừng lại chân bước , đứng ở cạnh cửa nhìn khuôn mặt cha hắn đang chuyên chú, trong lòng lại cảm khái, cha hắn thật sự càng lớn thì khuôn mặt càng dễ nhìn nha , bất quá..... Sao cha hắn không có chút nào già đi a ?

“Sí nhi ?” Chu Lệ buông thư tín , khi ngẩng đầu, liền gặp Chu Cao Sí đứng ở cạnh cửa nhìn chăm chăm mình đến gần người, trong lòng không khỏi buồn cười, liền đứng dậy ra tiếng kêu.

Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, trong lòng có chút lúng túng, sao lại nhìn cha đến mức xuất thần như thế chứ ? Dọa người! Trên mặt nghiêm nghị hành lễ “Con kiến quá cha.”

Chu Lệ hơi hơi nhướn mày, kéo Chu Cao Sí qua, nâng tay lau đi mồ hôi trên trán Chu Cao Sí , chế nhạo nói “Cha nhìn người nếu cứ đổ mồ hôi nữa , sẽ đem tiểu bánh bao nước đều thành khô nha !”

Chu Cao Sí ngửa đầu, nhìn tươi cười trên mặt cha , nhỏ giọng nói thầm “Con cũng không muốn nha.”

Chu Lệ dừng chút , ngón tay khinh niết mặt Chu Cao Sí , mỉm cười nói “Ngày mai, chúng ta phải đi Thanh Lương sơn trang.”

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức còn thật sự nói “Cha, nóng bức chút cũng không sao , chính sự của cha quan trọng hơn.”

“Không có việc gì, cha đều có đúng mực.” Chu Lệ thản nhiên nói. Lại nâng tay nhu nhu đầu Chu Cao Sí , nhíu mày nói “Nhìn người một thân mồ hôi thế này , cũng không ngại hôi sao ? Đi tắm nhanh đi . Buổi tối liền ở lại Tùng Trúc viện.”

\*\*\*\*\*

Ban đêm, Chu Cao Sí nằm ở trên giường, nhìn cha hắn còn ngồi ở trên giường xem thư tín, nhịn không được ngồi dậy, gọi “Cha.....”

Chu Lệ quay đầu “Ân?”

“Cha, ngài còn chưa ngủ sao?” Đã là canh ba .....

Chu Lệ đứng dậy, đi đến bên giường, sờ sờ đầu Chu Cao Sí , mỉm cười, mang theo sủng nịch “Người trước tiên ngủ đi, cha xem xong thư sẽ liền ngủ ngay .”

Chu Cao Sí ngửa đầu nhìn cha hấn , coi như tinh thần không tồi , sau một lúc lâu, mới chậm rãi nằm xuống, trong lòng nghi hoặc, cha hấn gần nhất rất kỳ quái, thường thường để hấn ngủ lại Tùng Trúc viện, nhưng buổi tối luôn để cho mình ngủ trước, buổi sáng dậy cũng không ôm hấn như bình thường .

Có thể là..... gần đây có nhiều chuyện chuyển biến . Chu Cao Sí mơ mơ màng màng nghĩ, chỉ chốc lát sau liền bắt đầu khò khè ngủ .

Chu Lệ nghe được thanh âm khò khè nhỏ , mới buông thư tín đã muốn nhìn hơn mười lần trong tay. Chậm rãi đứng dậy, đi đến bên giường, dừng ở Chu Cao Sí một hồi lâu, mới chậm rãi nằm đến trên giường, thật cẩn thận ôm lấy Chu Cao Sí , đem chăn chỉnh lại một lần mới hảo .

Lặng lặng dừng ở Chu Cao Sí trong lòng đang khò khè ngủ cùng vẻ mặt thỏa mãn , sau một lúc lâu, bên miệng Chu Lệ tràn ra một tia cười khổ, nâng nhẹ tay khinh trạc trạc hai má nộn nộn của Chu Cao Sí , thanh âm gần như sủng nịch lại như bất đắc dĩ , thấp thoáng vang lên “Người nha.....”

Trong không gian yên tĩnh , vang lên một tiếng nhẹ nhàng thờ dài.

“Cha nên làm thế nào với người bây giờ ?”

\*\*\*\*\*

Hôm sau, nhóm dân chúng Bắc Bình tò mò nhìn về phía Yên vương phủ xưa nay luôn khiêm tốn không kiêu căng .

Mấy chiếc xe ngựa, hai mươi mấy hộ vệ.

Vị tiểu thế tử kia trên mặt luôn mang theo ý cười ôn hòa, thích ở trên phố phụ cận Yên vương phủ đi dạo , mua đồ vật này nọ còn nghiêm chỉnh trả đủ tiền , đi theo phía sau Yên vương gia cao lớn anh tuấn, hướng phương hướng ngoài thành xuất phát .

Ngày hôm nay , mọi người ở Yên vương phủ muốn đi Thanh Lương sơn trang nghỉ hè.

Thanh Lương sơn trang ở ngoại ô Bắc Bình, địa phương kia cũng không biết cha làm thế nào tìm được . Đặc biệt râm mát, cách Bắc Bình cũng không phải xa.

Từ năm năm trước , xây dựng Thanh Lương sơn trang xong , hàng năm vào hè , cha đều đưa toàn gia bọn họ đến sơn trang nghỉ dưỡng .

Vừa tiến vào sơn trang, Chu Cao Sí liền nhẹ nhàng thở ra.

Từng trận gió nhẹ xuy xuy thổi đến , Chu Cao Sí không khỏi hí mắt cười. Thật sự là thoải mái.

Ban đêm, Chu Cao Sí ngồi ở trong đào viên của sơn trang hóng gió , buồn ngủ, cho đến khi được một kiện áo choàng nhẹ nhàng đắp lên .

Chu Cao Sí mở mắt ra, ngẩng đầu, nhếch miệng cười “Cha?”

“Sao không vào nhà ngủ ? Không cảm thấy lạnh sao?” Chu Lệ không hờn giận khiển trách.

Chu Cao Sí ngốc ngốc cười, vò đầu “Gió ở đây thực thư thái .....”

Chu Lệ ngồi vào ghế dựa, ngẩng đầu nhìn xung quanh một chút, nhíu mày “Tam Bảo cùng Hiểu Cầm đâu? A Quý đâu?”

“..... Con để cho bọn họ lui xuống.”

Chu Lệ nhìn chằm chằm Chu Cao Sí , nghiêm túc nói “Trừ phi cha cùng người ở , về sau không được tùy ý để người lui ra.”

“..... Dạ .” Cha hẳn thực quan tâm hẳn .

Hiện tại không phải có đại sự trọng yếu sao ? Chuyện lông gà vỏ tỏi này đừng nên quan tâm nha . .

Vì thế, nhịn không được mở miệng “Cha.....”

“Ân?”

“Con sẽ chiều cố bản thân , cha liền..... nên làm chuyện của ngài.....” Chu Cao Sí nghiêm túc nói .

Chu Lệ sững sốt, lập tức nhú mày nhìn về phía Chu Cao Sí “Ngươi ngại cha nhiều chuyện?”

Chu Cao Sí ngẩn ra, lập tức lắc đầu “Con không muốn cha quá mệt mỏi .” Dừng một chút, nhỏ giọng nói “Đạo Diễn lão sư đều đã cùng con nói.....”

Chu Lệ trầm mặc.

Nâng tay chậm rãi vuốt đầu Chu Cao Sí , thanh âm khàn khàn nói “Cha biết..... Nhưng cha..... Chỉ có thời điểm ở bên cạnh ngươi..... Mới có thể cảm thấy an tâm.....” Ngỡ khí Chu Lệ có chút ý vị thâm trường.

Nhưng Chu Cao Sí nghe không hiểu , chỉ là trong lòng giật mình, nga, nguyên lai cha muốn người nhà làm chỗ dựa cho mình sao ?

Vì thế, Chu Cao Sí té mi loan loan, cười tủm tỉm mở miệng nói “Cha, ngài yên tâm, con sẽ luôn luôn ở bên người ngài .” Làm chỗ dựa cho người !

Chu Lệ trong lòng bị kiềm hãm, nhìn vẻ mặt Chu Cao Sí thản nhiên tươi cười, trong lòng có chút vô lực, nói không nên lời là thất vọng hay là may mắn?

Chỉ phải hung hăng nhu nhu đầu Chu Cao Sí , trừng mắt nói “Trở về phòng ngủ đi!”

Chu Cao Sí khó hiểu, cha hẳn làm sao vậy??

Nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng dậy, lúc cầm áo choàng của cha hẳn thì cũng quay đầu lại nhìn “Cha..... Ngài thì sao ? Thời điểm cũng không còn sớm .....”

Chu Lệ chậm rãi lắc đầu “Cha ngồi thêm một chút .” Dừng lại , lại thản nhiên nói “Cha đêm nay cùng người ngủ.”

Chu Cao Sí vì thế cầm lấy áo choàng của cha hẳn , chậm rì rì hướng phòng mình đi đến.

Đợi nhìn bóng dáng Chu Cao Sí đi xa, Chu Lệ mới mở ra tờ giấy trên tay:

Thái tử đã chết bệnh!

Chu Lệ lạnh lùng cười, thời cơ..... Xem như đã đến sao?

Đứng dậy, đem tờ giấy chậm rãi vò thành từng mảnh , Chu Lệ mới xoay người , hướng phòng Chu Cao Sí đi đến.

Đi vào phòng, chỉ thấy Chu Cao Sí nằm theo hình chữ đại mà ngủ , chăn sớm bị đã xuống , cửa sổ còn mở ra?

Chu Lệ nhú mày, vội đóng cửa sổ, đi đến bên giường, đem chăn cầm lấy, cẩn thận đem Chu Cao Sí quấn kỹ lưỡng. Lại thoát áo khoác, nằm đến trên giường, đem chăn Chu Cao Sí đá văng xếp lại như cũ , ôm chặt, mới bắt đầu dĩ sủng nịch thở dài.

Tiểu tử này!

Dừng ở Chu Cao Sí , nhớ tới ngày ấy, Đạo Diễn chạy tới cùng mình nói:

“Vương gia, hôm nay bản táng hỏi thế tử một vấn đề.....”

“Vấn đề gì ?”

“Bản táng hỏi thế tử , phong vũ tương chí ( mưa gió- nguy hiểm đến ) , thế tử đã chuẩn bị sẵn sàng chưa ?”

“Đạo Diễn!! Ta không phải đã nói, nạn sự này không được nói với Sí nhi nghe sao ?!”



“Ha ha, Vương gia đừng vội , Vương gia cũng không muốn biết thế tử trả lời thế nào sao ?”

“Sí nhi ..... Nói như thế nào ?”

“Lúc ấy, thế tử hẳn cười tủm tỉm , nói lại một câu “Ân, tất nhiên phong vũ tương tùy.”

[phong vũ tương tùy : Gian nan đến thì sẽ cùng nhau chiến đấu ]

.....

Phong vũ tương tùy sao ?

Khóe miệng Chu Lệ gợi lên một tia ý cười đầy ôn nhu sủng nịch.

### 39. Chương 39: Cao Sí Lại Vào Kinh [ Nhất ]

Công nguyên năm 1389, Chu Tiêu [ con trai trưởng của Chu Nguyên Chương, tức thái tử ] chết bệnh.

Ngày hôm nay , ngoài thành Nam Kinh , rất xa có mấy chiếc xe ngựa đến đây, đằng trước xe ngựa còn có mười mấy người kị mã , đi đầu là một nam tử cao đại anh tuấn, theo sát sau đó là một thiếu niên ôn nhu đáng yêu.

Nam tử vẻ mặt lạnh nhạt, thiếu niên tươi cười ôn hòa.

Nam tử nhìn cửa thành cách đó không xa, trụ ngựa lại , quay đầu nhìn về phía thiếu niên đi theo phía sau mình , đôi mắt ấm áp , thấp giọng mở miệng nói “Sí nhi , sau này hết thấy phải cẩn thận nha , biết không?”

Thiếu niên nghiêm nghị chấp tay, cung kính hồi đáp “Phụ vương yên tâm, con sẽ chiếu cố chính mình.”

Nam tử khẽ gật đầu, quay đầu nhìn về phía cửa thành đang có vài người vội đi tới .

Lúc này..... Đã là tháng bảy.

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn trời , trong lòng phát khổ, ai, trời tháng bảy , thiệt , nóng chết người a! Hẳn bắt đầu hoài niệm đến Thanh Lương sơn trang ở Bắc Bình .

Theo chiều cáo thiên hạ, thái tử chết bệnh, bọn họ cả nhà phụng chỉ vào kinh bái tế thái tử .

Thiếu niên, cũng chính là Chu Cao Sí , nhìn cha xuống ngựa ở phía trước , cũng đi theo xuống ngựa, nhìn về phía mấy người vội vàng chạy tới.

Là đại cữu cữu Từ Huy Tổ , nhị cữu cữu Từ Tăng Thọ , còn có một bạch diện thư sinh ( thư sinh mặt trắng aka yếu ớt thư sinh ) ?

Đội mấy người kia đến gần, Chu Cao Sí cũng chậm từ từ tiêu sái đến bên người cha hẳn.

Đại cữu cữu Từ Huy Tổ , nhị cữu cữu Từ Tăng Thọ đều một thân quần áo bạch sắc , hướng Chu Lệ hành lễ .

Chu Lệ vẻ mặt thản nhiên gật đầu, ý bảo đứng dậy.

Ngay sau đó, bạch diện thư sinh kia liền tiến lên, mỉm cười cung kính nói “Lại Bộ Thị Lang Hoàng Tử Trùng kiến quá Vương gia, kiến quá thế tử.”

Hoàng Tử Trùng??

Chu Cao Sí cảm thấy tên này thực quen tai, giống như đã nghe qua ở đâu ?

Nhưng nhìn vẻ mặt Hoàng Tử Trùng giả cười, ánh mắt lại như cố ý lại như vô tình dừng ở mình , trong lòng Chu Cao Sí buồn bực, Hoàng Tử Trùng này theo dõi hẳn làm cái gì? Ân..... Ánh mắt như tiểu lão thứ thế kia thì chẳng thể nào có ý tốt đâu nha .

Mà Chu Lệ lại như vô tình tiến lên từng bước, che lấy Chu Cao Sí , thản nhiên mở miệng “Hoàng đại nhân đã vất vả rồi .”

Lời nói ngắn gọn, Hoàng Tử Trùng kia cũng chỉ hảo ngượng ngừng cười, lui về phía sau một bước.

Lại một phen hư lễ , Chu Cao Sí liền đi theo cha vào thành.

Lần này, bọn họ trực tiếp liền trụ vào Yên vương phủ ở Nam Kinh.

Đợi thu thập một phen , Chu Cao Sí vừa định ngồi xuống nghỉ ngơi, cửa liền bị đẩy ra, Chu Lệ đi đến.

Chu Cao Sí sững sốt , vội đứng dậy, chấp tay chỉ lễ “Cha.....”

“Không cần hư lễ ( nghi thức xã giao ) !” Chu Lệ nhíu mày, đi nhanh tới, vừa nói vừa nâng tay lau mồ hôi trên trán cho Chu Cao Sí , sáng giọng “Người xem người, bắt quá một chỉ là buổi sáng thôi , liền đổ nhiều mồ hôi như thế ! Buổi tối đến chỗ cha đi , nơi đó cha đã cho người lấy về mấy tảng băng .”

Chu Cao Sí ha ha ngây ngô cười, gãi đầu , trong lòng ấm áp, cha hẳn thật sự là càng ngày càng tốt !

Chu Lệ nhìn Chu Cao Sí ngây ngô cười, hơi hơi gọi lên tươi cười, sờ sờ đầu Chu Cao Sí . Nhưng lại nhớ tới Hoàng Tử Trùng kia luôn nhìn chăm chăm tiểu tử này, trong lòng không hờn giận, liền thấp giọng nghiêm túc nói “Sí nhi , Hoàng Tử Trùng không phải thứ tốt , người nên chú ý .”

Chu Cao Sí còn thật sự nói “Àn, con biết. Con sẽ chú ý hẳn .”

Mắt như tiểu lão thử nha ( aka chuột nhất ) ..... Vừa thấy là kẻ nhiều mưu lắm kế .....

Chu Lệ vừa lòng vỗ vỗ đầu Chu Cao Sí .

Thu thập một phen, dùng điểm tâm, khi cha sắp xếp mấy tảng băng trong phòng ngủ xong , rốt cục có người trong cung đến báo hoàng gia gia hẳn tâm tình không tốt , không muốn gặp người, vì thế, Chu Cao Sí rốt cục có thể thỉnh ý lão cha hẳn lại bị cha hẳn bắt ở nơi này nghỉ lên , đành nghe lời cha , leo lên giường , nặng nề ngủ.

Thấy Chu Cao Sí ngủ, Chu Lệ mới đứng dậy, đi đến bên giường, hơi hơi sùng nịch cười, nhìn Chu Cao Sí ngủ say lại cuộn tròn người vào , cúi xuống , đem chăn nhẹ nhàng kéo qua, đắp lên trên bụng , miễn cho tiểu tử này vì nóng mà lại đá văng ra.

Chu Khả vừa đi đến cửa phòng , liền thấy một màn Chu Lệ đắp chăn cho Chu Cao Sí , trong lòng không khỏi cảm khái, Vương gia đối thể tử thật sự là sùng ái có thêm a.

Chu Khả trong lòng cảm khái , trên mặt cung kính gõ gõ cửa, liền cúi đầu, chấp tay đứng thẳng.

Chu Lệ lấy lại tinh thần, nhíu mày, hẳn quên đóng cửa phòng sao ?

Chu Lệ đứng dậy, tùy tay lật lên liêm mạc , hoàn toàn đem Chu Cao Sí che trụ.

“Chuyện gì?” Chu Lệ hạ giọng hỏi.

“Bẩm Vương gia, vừa mới này Từ Tăng Thọ tướng quân phái người đưa tới một con cua lớn thượng hạng còn rất tươi .” Chu Khả thấp giọng nói, trong lòng nghi hoặc, đưa con cua này làm gì nha ? Vì sao Từ Tăng Thọ phái người đưa tới mà lại giao cho người gác cổng sau , còn muốn phái người báo cho mình biết nữa chứ ?

Ánh mắt Chu Lệ nhíu lại , cua lớn ?

Đi ngang? Hay là sắp chết ?

Hừ! Từ Tăng Thọ là nói cho mình , làm việc ở kinh thành càng nên cẩn thận , nếu tùy ý bữa bãi sẽ rước họa vào người .

Chu Lệ thần nhiên nói “Đã biết.” Dừng một chút, lại hạ giọng nói “Nói cho hạ nhân trong phủ, không được tùy ý li khai khỏi phủ .”

Chu Khả cung kính chấp tay “Dạ!”

\*\*\*\*\*

Hôm sau, vẫn là một buổi sáng oi bức .

Phụng Tiên điện, thiên điện.

Chu Cao Sí ngẩng đầu nhìn trời bên ngoài , trong lòng phát sầu, ai, gặp hoàng gia gia cũng phải xếp hàng nha .

Hôm nay từ sáng sớm , thái giám truyền chỉ đã tới rồi.

Ý chỉ rất đơn giản, hoàng gia gia muốn gặp ba đứa con của lão Tứ .

Vì thế, Chu Cao Sí liền mang theo Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại , ba người tiến cung .

Nhưng..... Không nghĩ tới, tôn tử hoàng gia gia muốn gặp cũng thiệt nhiều nha .

Chu Cao Sí nhìn mấy khuôn mặt thiếu niên và hài đồng đứng trước nghiêm túc, trong lòng vuốt cằm, mình có nhiều đường huynh đường đệ thế sao ?

Chu Cao Sí định đi chào hỏi đôi lời , nhưng nhìn đến vài khuôn mặt kia nghiêm trang lại ngôi im lặng ở một bên , trong lòng Chu Cao Sí dừng một chút ..... Thôi, xem ra nhóm người lớn ở nhà cũng đã đều dặn dò kĩ càng qua , tỷ như không được tùy ý nói chuyện với nhau hay mở miệng linh tinh gì đó .

Chu Cao Sí trong lòng buồn bực, sao cha khi đưa mình xuất môn lại chỉ nói hai chữ: Cẩn thận!

Sau đó..... Cái gì nên nói cũng đều chưa ?

“Ca ca.....” Chu Cao Hú rút cuộc tuổi nhỏ hiếu động, đối với không khí ngọt ngào trong thiên điện lúc này thì bị đè nén , liền thông thống gọi Chu Cao Sí .

Chu Cao Sí cúi đầu, ôn hòa cười “Làm sao vậy?”

“Ca ca, ta..... không thể đi ra ngoài sao ?”

Chu Cao Sí nhìn chằm chằm Chu Cao Hú , sau một lúc lâu, mới ôn hòa mở miệng nói “A Hú nếu muốn ném thử tượng hình, thì có thể.....”

Chu Cao Hú bị kiềm hãm, lập tức cúi đầu, lẩm bẩm nói “Thật sự là nhầm chán!”

Chu Cao Sí trong lòng thở dài, hần chả nhẽ không thấy nhầm chán sao , trong đầu hần lo lắng , đợi..... sẽ trả lời hoàng gia gia ra sao nha .....

Nhưng bên ngoài vẫn là vỗ nhẹ nhẹ đầu Chu Cao Hú , trấn an nói “Nhấn nại một chút thì tốt rồi.”

Lại ngồi một hồi, sau khi vài đường huynh đường đệ của Chu Cao Sí đi vào lại đi ra , rốt cục đến phiên ba người Chu Cao Sí .

Đầu tiên là cung kính hành lễ.

Ý bảo bình thân, ban thưởng tọa sau, Chu Cao Sí mới ngẩng đầu nhìn hướng hoàng gia gia, trong lòng không khỏi sững sốt.

Khuôn mặt lão giả trước mắt tiều tụy thê lương, đôi mắt ảm đạm không ánh sáng. Về mặt một mảnh bi thương.

Cùng với lão nhân trong trí nhớ , tuy rằng đã già nhưng tinh thần hưng phấn của vài năm trước , so ra thật kém , Chu Cao Sí rất khó tưởng tượng đó là một người.

Chu Cao Sí trong lòng không khỏi thở dài, người đầu bạc tiền người đầu xanh , thật bi ai sao ?

“Cao Sí vài năm nay cao không ít nha .” Lão giả, cũng chính là Chu Nguyên Chương cười cười nói. Tươi cười rất là từ ái.

Chu Cao Sí cung kính đứng dậy “Đây đều là nhờ hồng phúc hoàng gia gia.”

“Hồng phúc? Ha ha.....” Chu Nguyên Chương cười khê, tươi cười trào phúng “Hồng phúc này nếu có được một chút, thì đã tốt rồi .”

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức cúi đầu. Trong lòng than nhẹ, ai, sinh ly tử biệt là điều kẻ phàm nhân có thể quản sao ?

“Ai..... Thôi.” Chu Nguyên Chương nhìn Chu Cao Sí cúi đầu, cũng không nghĩ nhiều lời, liền phất tay “Các người một đường vất vả , đi đến chỗ thái tử bá bá của các người thấp nhenhang , rồi trở về đi thôi.”

Chu Cao Sí cung kính đáp ứng , mang theo Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại quỳ an lui ra.

Rời đi Phụng Tiên điện, Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại đều nhẹ nhàng thở ra, đang muốn nói cái gì, bị Chu Cao Sí cảnh cáo bằng mắt , vội ngậm lại miệng.

Đi theo thái giám dẫn đường đến một cung điện có một hoành phi màu trắng ở trước cửa .

Chu Cao Sí hướng thái giám dẫn đường ôn hòa cười, lễ phép tạ quá , thần sắc liền nghiêm nghị, mang theo Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại đi vào.

Đi vào, liền thấy thanh niên tầm hai mươi tuổi , khuôn mặt tiêu tụy bi thương , quỳ trên mặt đất thiêu tiền giấy.

Chu Cao Sí cước bộ hơi dừng , nhận ra hình như là Chu Doãn Văn .

Lúc này, Chu Doãn Văn cũng ngẩng đầu, nhìn thấy Chu Cao Sí liền cúi đầu, tiếp tục thiêu tiền giấy.

Chu Cao Sí tiếp nhận hương mà thái giám đưa qua, cung kính dâng hương sau, liền đứng ở một bên, chờ Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại cung kính dâng hương xong , liền hướng Chu Doãn Văn cung kính hành lễ, thấp giọng nói “Hoàng thái tôn xin bảo trọng thân thể.”

Dứt lời, Chu Cao Sí liền cung kính chỉ lễ, cùng Chu Cao Hú , Chu Cao Toại lui ra.

Đang muốn rời đi hoàng cung, phía sau đuổi theo một người, vừa chạy vừa hô “Thế tử xin dừng bước.”

Chu Cao Sí dừng chân , nhìn về phía người phía sau , trong lòng bị kiểm hãm, mắt giống tiểu lão tử ? Hoàng Tử Trùng ?

Hoàng Tử Trùng thở hổn hển chạy đến trước mặt Chu Cao Sí , dừng lại cước bộ, thở hổn hển xong , mới cười nửa miệng , mở miệng nói “Thế tử..... Đi được thực mau nha.”

Chu Cao Sí chấp tay chỉ lễ, ra vẻ hàm hậu ngây thơ hỏi “Vị đại nhân này là ...?”

Về mặt Hoàng Tử Trùng cứng đờ, lập tức ha ha cười , ngượng ngùng mở miệng nói “Hạ quan Hoàng Tử Trùng. Hôm qua từng đi cửa thành nghênh đón thế tử.....”

Chu Cao Sí ngốc ngốc cười, vò đầu nói “Hoàng đại nhân thứ lỗi, trí nhớ ta rất kém cỏi, có khi lú lẫn không nhớ được người nha . Ha ha.....” Dứt lời, Chu Cao Sí ngốc ngốc nở nụ cười.

Hoàng Tử Trùng khước miệng hơi hơi vừa kéo, sau một lúc lâu, miễn cưỡng mỉm cười nói “Nga. Thế tử là quý nhân bận rộn, hạ quan hiểu được.”

Chu Cao Sí vẫn như cũ ngốc ngốc cười. Cũng không nói tiếp.

Hoàng Tử Trùng nhìn về mặt Chu Cao Sí cười ngây ngô, cũng không nói tiếp, những câu muốn nói trong lòng lại không biết mở miệng từ đâu , sau một lúc lâu, có chút gượng gạo mở miệng “Thế tử..... Là như vậy, Hoàng thái tôn muốn mở tiệc chiêu đãi vài vị thế tử , nghĩ tới ngày thường cũng ít tụ họp , nhưng..... Thế tử ngài cũng biết, hiện tại Hoàng thái tôn cũng không tiện , liền mệnh tiểu quan làm chủ , mở tiệc chiêu đãi vài vị thế tử..... Không biết ý thế tử như thế nào?”

Chu Cao Sí trong lòng thở dài, ai, quả nhiên, tiệc vô hảo sẽ luôn vô hảo nha .

Trên mặt, Chu Cao Sí ra vẻ chân chờ nói “Hoàng đại nhân.....”

“Thế tử mời nói.” Hoàng Tử Trùng cười tủm tỉm chấp tay nói.

Chu Cao Sí nghi hoặc vò đầu “Sư phụ của ta nói, việc tang lễ cần thủ lễ trăm ngày ..... Không thể tham gia yến hội cũng không có thể uống rượu.....”

Hoàng Tử Trùng cứng đờ.

“Hay là nói..... Hoàng đại nhân ngài có thể không tuân thủ lễ bách nhật này ? Chẳng lẽ , ngài so với hoàng gia gia còn lớn hơn??” Chu Cao Sí ra vẻ khiếp đảm , hạ giọng nói .

## 40. Chương 40: Cao Sí Tái Vào Kinh [ Nhị ]

Chu Cao Sí nhìn chăm chăm thiệp mời trong tay, vò đầu, hội luận thơ sao ?

Giương mắt nhìn về phía Hoàng Tử Trùng đang mỉm cười trước mắt, Chu Cao Sí ra vẻ xấu hổ “Hoàng đại nhân..... Ta sẽ không thi a.”

“Thế tử quá khiêm nhượng. Nghĩ đến Yên vương gia văn võ song toàn, thế tử sao có thể nào..... Ngay cả đứng đầu bảng cũng có thể nha ?” Hoàng Tử Trùng mỉm cười nói, lại nhíu mày không hồn giận nói “Hay là thế tử không nể mặt hoàng thái tôn của chúng ta ?”

Chu Cao Sí nhìn mặt Hoàng Tử Trùng không hồn giận, trong lòng cân nhắc, cũng tốt, loại chuyện này rõ ràng là đang tính kế mình ..... Sớm hay muộn đều phải tới , không phải sao ?

Theo dự đoán của hắn , Hoàng Tử Trùng cũng không dám xằng bậy!

Lần này, đã có cha hắn nha !

Vì thế, Chu Cao Sí ngốc ngốc cười “Kia..... Cao Sí liền cung kính không bằng tuân mệnh .”

Hoàng Tử Trùng mặt mày khó nén đắc ý cười.

Ban đêm.

Chu Lệ ngồi ở sau thư trác ( bàn học ) lật xem thư tín, Chu Cao Sí cười tủm tủm chậm rãi tiêu sái đi qua, cầm trong tay thiệp mời cung kính trình lên “Cha, hôm nay Hoàng Tử Trùng cho ta cái này.”

Chu Lệ tiếp nhận thiệp mời mà Chu Cao Sí cung kính hai tay đưa qua, thoáng nhìn lướt qua, liền nhíu mày buông, không hồn giận nói “Không chuẩn đi!”

Chu Cao Sí có chút ngẩn ra, trong lòng hoang mang, vì cái gì không chuẩn đi?

“Cha?” Chu Cao Sí còn nghiêm túc nói “Con cảm thấy, con hẳn nên đi.”

Chu Lệ nhíu mày, đứng dậy, cúi đầu nhìn về phía vẻ mặt còn thật sự Chu Cao Sí ,“Sí nhi , đây chính là Hồng Môn Yến!”

[ Hồng Môn Yến = bữa tiệc nguy hiểm. Ai xem phim Hồng Môn Yến là biết nhé ]

“Con biết.”

“Vậy ngươi còn đi?” Chu Lệ không hồn giận nâng nhẹ tay niết hai má Chu Cao Sí “Ngươi là ngại mình rất nhàn , không có việc gì liền đi tìm việc làm sao?”

“Cha..... Ngươi có biết , ngày mai nếu con không đi, thì sau này cũng không tránh được ..... Bọn họ là chữa mũi nhọn về con .....”

Chu Lệ trầm mặc.

“Cha..... Con sẽ cẩn thận .”

Ngón tay Chu Lệ hơi hơi xiết chặt, hẳn biết cục diện trước mắt, nếu Sí nhi không đi chỉ sợ sẽ rước lấy ngờ vực vô căn cứ, nhưng là.....

Hắn không muốn cho tiểu tử này đi !!

Cả cái lạn sự ( sự việc dơ bẩn ) này , hẳn một chút cũng không muốn liên lụy đến trên người tiểu tử này .

Chu Lệ xoay người, tùy tay đem phân thiệp kia xé thành hai nửa , lạnh lùng quay đầu nói “Nếu để cha biết ngày mai ngươi đi ra phủ đệ nửa bước, cha liền đánh gãy chân ngươi!”

Chu Lệ dứt lời, liền nhanh rời đi.

Chu Cao Sí nhìn chăm chăm thiệp mời bị xé đôi , sau một lúc lâu, mới thở dài, cha này rốt cuộc tính thế nào đây ?

Cha hấn khôn khéo, hấn là biết, trước mắt hoàng gia gia triệu kiến hấn cùng Cao Hú , Cao Toại, lần này triệu kiến chư vương , nhưng không có triệu kiến cha hấn, việc bỏ qua này nhất định có nội tình .

Hoàng Tử Trùng hôm nay lại mọi cách mời, cũng là theo dõi hấn.

Mặc kệ đây là Hồng Môn Yến hay là Hậu Môn Yến , hấn đều đi , thứ nhất có thể tìm hiểu một ít sự tình, thứ hai cũng có thể cho bọn họ thấy người của Yên Vương phủ tâm vô khúc mắc .

Chuyện rõ ràng như thế , cha hấn chẳng lẽ không thấy được?

Thôi, cha nhất định lại lo lắng cho mình , mặc kệ thế nào, ngày mai, hấn nhất định đi !

Nhặt lên thiệp mời đã bị xé đôi , trong lòng Chu Cao Sí phát sầu, này..... Như thế này làm sao mà gấn đây ?

\*\*\*\*\*

Hôm sau.

Chu Cao Sí ngẩng đầu nhìn tấm biển trên đỉnh đầu –“Phong Thu lâu”.

Thực là tử lâu bình thường.....

“Thế tử!”

Khi Chu Cao Sí nhìn chăm chăm tấm biển , chợt nghe một tiếng khinh gọi.

Chậm rì rì quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hoàng Tử Trùng vẻ mặt tươi cười chấp tay đi tới, mắt như chuột nhắt sao lại đến muộn hơn mình ?

“Thế tử tới thực sớm.....”

Chu Cao Sí ngốc ngốc cười, gãi đầu không đáp.

Nghĩ đến hôm nay hấn vì có thể thuận lợi chuồn ra đây , ngay cả Mã Tam Bảo đều bị nhốt trong viện . Lẽ loi một mình vụng trộm theo hông cửa chạy đi .

Một đường đi dạo, một đường hỏi thăm, mới đến được Phong Thu lâu này .

Không có cách nào khác, cha hấn thực kiên quyết, trước mặt hấn, nghiêm khắc dặn dò, ai dám để cho thế tử ra khỏi phủ liền đánh gãy chân!

Cho nên..... Tam Bảo, thực xin lỗi . Người hôm nay hảo hảo nghỉ ngơi đi .

“Thế tử, chúng ta đi vào thôi ?”

“Hảo.....” Chu Cao Sí ngây ngô cười đáp ứng , nhìn nhìn chung quanh, thực im lặng, cũng thực..... bình thường nha.

“Thế tử, tùy tùng của ngài đâu?” Hoàng Tử Trùng nhìn xung quanh, thấp giọng hỏi .

Chu Cao Sí gãi đầu cười “Ta thèm ăn , để Tam Bảo qua phố đông mua ít bánh nướng cho ta rồi.” Dứt lời, ngốc ngốc cười.

Hoàng Tử Trùng sững sốt, lập tức ha ha cười, nhưng trong mắt lại khó có thể che dấu khinh bỉ .

Chu Cao Sí trong lòng mỉm cười. Xem ra, thực thành công .

Một đường đi theo phía sau Hoàng Tử Trùng , chậm rì rì đánh giá chung quanh, càng đánh giá, trong lòng càng cảm khái, Hoàng Tử Trùng này thật nhỏ mọn! Mời khách cũng không tìm một gian tốt, liền như vậy tìm một gian tử lâu bình thường ..... Xem, tử lâu này trống trơn , không có người nào ! Chưởng quầy cùng tiểu nhị đều là vẻ mặt vô tình !

Hay là ..... Ân, vì tiện làm việc gì đó nên tửu nơi này a ?

Trên mặt Chu Cao Sí tươi cười càng thêm hàm hậu đáng yêu .

Vào sương phòng, chậm rãi đi một vòng, Chu Cao Sí ra vẻ hoang mang mở miệng “Hoàng đại nhân, chúng ta chỉ có hai người sao ? Hay là mọi người chưa đến ?”

Hoàng Tử Trùng ra vẻ kinh ngạc “Thế tử..... Chẳng lẽ hôm qua không có nghe rõ ràng sao? Hội thi thơ vào ba ngày sau nha , hôm nay là hạ quan phụng Hoàng thái tôn chi mệnh, đặc biệt đến chiêu đãi thế tử .....”

Trên mặt Chu Cao Sí ra vẻ giật mình, trong lòng cũng gật đầu, xem ra mình giả làm ngốc bánh bao cũng không tệ lắm , Hoàng Tử Trùng này xem thường mình , coi mình là kẻ ngốc rồi nha !

Tính kế rõ ràng như thế nha .....

Trong lòng Chu Cao Sí tò mò, hẳn muốn nhìn một chút , Hoàng Tử Trùng có đôi mắt giống con chuột nhắt này sẽ tính kế mình thế nào?

\*\*\*\*\*

Mà khi Cao Sí đến Thu Phong lâu thì .....

Yên vương phủ đệ.

Chu Lệ vẻ mặt âm trầm nhìn chằm chằm Hiểu Cầm lạnh run quỳ trên mặt đất cùng Mã Tam Bảo liềm mạng dập đầu.

Tiểu tử kia ..... Là muốn bị đánh gãy chân đi?!

Bính!

Đập vỡ chén trà , thanh âm Chu Lệ âm lãnh , chậm rãi mở miệng “Trước khi thế tử trở về , các người liềm quỳ như vậy cho bổn vương !!”

Dứt lời, Chu Lệ liền đứng dậy, hướng phía ngoài nhanh đi tới .

Chu Khả vội vàng đuổi kịp, thấp giọng hỏi “Vương gia, chúng ta đã phái người âm thầm đi tìm thế tử !”

“Người ở lại trong phủ! Ta tự mình đi tìm!”

Chu Khả sửng sốt. Lập tức hiểu được, Vương gia đây là không muốn vận dụng lực lượng che dấu trong thành Nam Kinh sao ?

\*\*\*\*\*

“Đây là?” Chu Cao Sí ra vẻ hoang mang nhìn về phía bát trà trước mắt , đây là..... Trà sao? Hẳn sao cảm thấy có hương vị rượu ??

“Thế tử chưa từng uống qua sao ?” ánh mắt Hoàng Tử Trùng nhíu lại, tươi cười đầy mặt, trong mắt lại hiện lên một tia tinh quang “Thế tử..... Đây chính hảo trà năm nay các nơi dâng lên a!”

Hảo..... Trà?

Chu Cao Sí cầm lên bát trà, ngửi ngửi , trong lòng nhíu mày, bất quá là rượu bình thường trộn lẫn với trà thôi .....

“Thế tử, mời nếm thử xem. Đây chính là hảo trà khó được a.” Hoàng Tử Trùng nhiệt tình nói.

Xem ra..... Hỗn hợp này cũng không phải rượu bình thường nha ?

Chu Cao Sí trong lòng cân nhắc một hồi, mới chậm rãi đem trà “Đặc biệt” uống cạn.

Vừa mới ngậm ở trong miệng, Chu Cao Sí lập tức cảm thấy không thích hợp, có chút choáng váng đầu, thuận thế liền bính một tiếng ghé vào trên bàn.

“Hừ! Yên vương có một thế tử như ngươi cũng là hẳn bất hạnh ! Ngu xuẩn!”

Chu Cao Sí trong lòng xấu hổ, hẳn không phải đã giả trang rất thành công sao ?

“Người tới! Dem hẳn đến cách vách đi ! Kêu Yên Hồng chuẩn bị một chút!”

“Dạ!”

Yên Hồng ?..... Nữ ? Chẳng lẽ là muốn hấn ở trong lúc còn tang thế tử lưu luyến hoa lâu , hãm hại thanh danh hấn sao ? Đả kích lão cha hấn?

Chu Cao Sí trong lòng thở dài, Hoàng Tử Trùng này thật đúng là đủ ngoan .

Lấy tính tình hoang gia gia của hấn , chắc chắn sẽ đem toàn bộ Yên vương phủ chém đầu nha !

Đợi nằm trên giường, đãi người được hương khí nữ tử, Chu Cao Sí xác định cửa đã bị đóng sau , xoay người ngồi dậy, khi nữ tử kia muốn kêu ra tiếng sợ hãi , nhanh chóng đem nữ tử đánh cho bất tỉnh .

Đem nữ tử phóng hảo tới trên giường , Chu Cao Sí xoay người nhìn về phía cửa sổ , nuốt nuốt nước miếng, lầu hai..... Hảo cao.....

Đi vào cạnh cửa sổ , Chu Cao Sí nhắm mắt, lại hít sâu một hơi , chậm rãi mở, thân mình run run đi đến bên cửa sổ, nhìn nhìn phía dưới, cảm thấy đầu óc choáng váng , ghé tởm muốn ói .

Lúc này trong lòng Chu Cao Sí rất hối hận, hấn không nên sống vài năm nay đều một chạng hai chớ , không thêm trị hết bệnh sợ cao .....

Khẽ cắn môi, Chu Cao Sí nhắm mắt lại liền chuẩn bị nhảy xuống !

Chu Lệ vội vàng lại đây , chỉ thấy một màn Chu Cao Sí nhảy xuống , trong phút chốc, trong đầu Chu Lệ trống rỗng, ngay cả hô hấp đều quên.

Cho đến khi Chu Cao Sí ngã xuống , lại chậm rãi ngồi dậy, khi đứng lên, mới nhẹ nhàng thở ra, lúc này, Chu Lệ mới phát giác, tìm hấn đều nhanh ngừng đập.

Chu Cao Sí đứng vững xong , nhẹ nhàng thở ra, tùy ý chậm rãi vỗ vỗ bụi đất trên người, quay đầu, Chu Cao Sí liền thấy cha hấn diện vô biểu tình , hai mắt âm lãnh theo dõi hấn.

Chu Cao Sí sững sốt sau một lúc lâu, mới ngượng ngùng cười, trong lòng phát sầu, cha hấn sao tìm đến đây nhanh như thế nha ??

“Lại đây!” Chu Lệ lạnh giọng mở miệng.

Chu Cao Sí chậm quá đi qua, trong lòng kêu khổ, xong rồi, cha hấn diện vô biểu tình thế này chứng tỏ sinh khí không nhẹ nha .

Đãi đến bên người Chu Lệ , Chu Lệ mặt không chút thay đổi liền đem Chu Cao Sí kéo qua, sau đó –

Ba!

Chu Cao Sí ngơ ngác , bụm mặt nhìn về phía Chu Lệ âm lãnh.

Hấn..... Bị đánh?

Cha không phải đã nói, sẽ không tái đánh hấn sao?

“Người có biết người đang làm cái gì không?” thanh âm Chu Lệ bình tĩnh rồi lại không thể lại tiếp tục duy trì bình tĩnh .

Chu Cao Sí kinh ngạc nhìn Chu Lệ .

“Người cho người là ai?! Người cho là Hoàng Tử Trùng có thể đem người tùy ý đùa giỡn sao ?!” thanh âm Chu Lệ đè nén tức giận , mở miệng.

Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, buông tay đang bụm mặt , chậm rãi cúi đầu.

“Người cái gì cũng không biết! Người cho người đang giúp ta sao ?! Người là tự cấp ta thêm phiền thôi !!” Chu Lệ lại lạnh giọng bén nhọn mở miệng.

Chu Cao Sí trong lòng trầm xuống, đột nhiên cảm thấy có chút đau đớn, cha cảm thấy hấn chỉ làm phiền thêm sao ?

Chậm rãi ngẩng đầu, vẻ mặt Chu Cao Sí còn nghiêm túc nhìn chăm chăm khuôn mặt không chút thay đổi của Chu Lệ, cung kính chấp tay nói “Phụ vương..... Nhi thần biết sai rồi, nhi thần..... Về sau sẽ không .”



Chu Cao Sí dứt lời, lại rũ mắt xuống , thấp giọng nói “ Làm phụ vương thêm phiền toái , nhi thần sẽ trở về bệ môn .”

Chu Cao Sí dứt lời, liền lại cung kính chỉ lễ, xoay người, chậm rãi đi , cước bộ có chút lảo đảo hướng đầu ngõ đi đến.

Chu Lệ nhìn bóng dáng Chu Cao Sí chậm rãi đi xa, ngón tay hung hăng xiết chặt.

Phụ vương?! Nhi thần?!

Tiểu tử này! Lại cúi kính !

Hắn có biết hay không, thời điểm khi mình nhìn hắn nhảy từ trên lầu xuống , mình nghĩ đến.....

Tiểu hỗn đản!!

Đi nhanh tiến lên, một phen kéo lại Chu Cao Sí đang thong thả bước , đang muốn nổi giận , lại nhìn thấy khuôn mặt Chu Cao Sí liền giạt mình

Chu Cao Sí ngày xưa luôn là vẻ mặt đầy ý cười , nay trên mặt lại thật yên lặng , lại..... Chậm rãi rơi lệ.....

Trong lòng Chu Lệ nhất thời căng thẳng, theo bản năng mạnh mẽ ôm chầm Chu Cao Sí, đặt ở trước mặt , ách thanh mở miệng “Không được khóc!!”

## 41. Chương 41: Cao Sí Tái Vào Kinh [ Tam ]

Chu Cao Sí thực bình tĩnh mở miệng “Phụ vương, nhi thần không khóc, nhi thần chỉ là mỏi mắt thôi .”

Án, cho nên, một hồi sẽ hảo rồi .

Chu Lệ cúi đầu, nhìn vẻ mặt Chu Cao Sí bình tĩnh, tiểu tử này..... Còn ngoan cố cãi lại ? Rõ ràng mắt đều đã hồng hồng , nói chuyện đều mang theo giọng mũi ..... Thôi, tiểu tử này xưa nay vốn mạnh miệng là nhất mà !

Nâng tay chậm rãi lau đi nước mắt trên mặt Chu Cao Sí , nhớ tới tiểu tử này đi có chút chậm chạp hơn thường , trong lòng có chút đau, thanh âm có chút khàn khàn mở miệng “..... Chân làm sao vậy?”

“Nhi thần không có việc gì, tạ phụ vương quan tâm.” Chu Cao Sí thấp giọng nói, ngữ khí rất là cung kính.

Nhưng nghe vào trong tai Chu Lệ lại hết sức không được tự nhiên.

Liếc mắt thấy vẻ mặt Chu Cao Sí bình tĩnh , cơn tức trong lòng Chu Lệ thiếu chút nữa thẳng lên , nhưng khi nhìn thấy hồng ửng rõ ràng trên mắt , Chu Lệ đem nuốt giận vào , khom người, ngồi xổm xuống,ra lệnh “Đứng lên!”

Chu Cao Sí sững sốt, nhìn cánh lưng dày rộng , cha..... Có ý tứ gì? Muốn công hắn sao ?

Bởi vì Chu Cao Sí ngẩn ngơ, Chu Lệ đành đem Chu Cao Sí lên trên lưng mình .

Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, theo bản năng vội mở miệng nói “Cha! Con có thể tự mình đi!”

Bởi vì tiếng “Cha” này , cơn tức trong lòng Chu Lệ thiếu không ít, quay đầu, gọi lên khước miệng cười “Không có việc gì! Cha công ngươi!”

Chu Cao Sí ghé vào trên lưng dày rộng của Chu Lệ , nhìn Chu Lệ quay đầu cười, trong lòng có chút cảm giác nói không nên lời, có điểm chua xót , có điểm ngọt, có điểm khổ.

Khi nhảy xuống phía dưới , bởi vì sợ hãi, nhắm hai mắt lại, kết quả, khi rơi xuống đất , chân bị trật .

Chân bị trật, rất đau, trong lòng chột dạ, không biết có an toàn rồi đi không?

Nhưng khi thấy cha đến , tuy rằng trong lòng hẳn không yên, nhưng có ần ần vui mừng cùng yên ổn, cha tìm đến đây, hẳn sẽ không sợ nữa .

Nhưng không nghĩ tới là, đón chờ hẳn là rần dậy chua ngoa nghiêm khắc mà chưa bao giờ từng có , còn có..... một cái tát.....

“Sí nhi .....”

Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, cúi đầu lên tiếng “Phụ vương..... Nhi thần ở.”

Chu Lệ dừng bước , nhíu mày, lại gọi phụ vương?

Chu Lệ quay đầu, thoáng nhìn hiệu thuốc bắc cách đó không xa, liền công Chu Cao Sí đi hướng hiệu thuốc bắc, vừa đi vừa nói chuyện “Sí nhi ..... Chúng ta trước xem đại phu.”

Chu Cao Sí dạ một tiếng, muốn mở miệng nói “Nhi thần tạ phụ vương” Nhưng , Chu Lệ thản nhiên nói “Người còn dám kêu một tiếng phụ vương thử xem!”

Chu Cao Sí cúi đầu, im lặng không nói.

Đợi đi vào hiệu thuốc bắc, Chu Lệ buông Chu Cao Sí , Chu Cao Sí vô tình ngẩng đầu, liền thoáng nhìn giọt mồ hôi trên trán Chu Lệ , trong lòng sững sốt, lấy khăn trong người , yên lặng đưa qua .

Chu Lệ cúi đầu liếc nhìn Chu Cao Sí một cái, tiếp nhận, nhưng là xoay người sát mồ hôi trên trán cho Chu Cao Sí . Động tác có chút thô lỗ nhưng rất kiên nhẫn , chậm rãi chà lau .

Bởi vì Chu Lệ xoay người một phát , chớp mũi Chu Cao Sí ngửi được hương vị mồ hôi trên người cha mà hẳn rất quen thuộc , trong lòng không hiểu run lên, ngón tay không khỏi hơi hơi gập lại .

Đợi lau xong mồ hôi , Chu Lệ quay đầu thấy đại phu một bên có chút giật mình, không khỏi không hồn giật nhíu mày, thấp giọng trách mắng “Còn thất thần làm cái gì?!”

Đại phu vội lại đây, trong lòng than nhẹ, phụ thân này cũng quá sùng nhi tử đi ? Ngay cả lau mồ hôi cũng đều tự làm sao ?

Đợi Chu Cao Sí cởi giày , Chu Lệ liền thấy cổ chân trắng nõn sưng đỏ , sắc mặt nhất thời âm trầm xuống , trong lòng đối Hoàng Tử Trường càng thêm căm hận.

Đại phu nhẹ nhàng xoa bóp một chút, Chu Cao Sí nhíu mày, tay không khỏi nắm chặt thành quyền.

Chu Lệ thoáng nhìn, bất động thanh sắc ngồi xuống, dựa vào y phục , tay phải phủ lên tay của Chu Cao Sí, đem tay nắm chặt thành quyền của Chu Cao Sí chậm rãi mở ra , mười ngón giao nhau.

Chu Cao Sí cảm giác được mười ngón giao nhau , đôi tay thô ráp hiền hòa nắm chặt lấy mình , trong lòng bỗng thấy an tâm, đối đau đớn nơi cổ chân cũng giảm vài phần .

Hồn dỗi trong lòng cũng tiêu tán không ít.

Rốt cuộc cha..... Là vì lo lắng cho mình.....

Đại phu xoa bóp vài cái sau, ngẩng đầu đối sắc mặt Chu Cao Sí có chút trắng bệch , cười ngượng nói “Vị này tiểu thiếu gia nhện một chút nha .”

Chu Cao Sí khẽ gật đầu, ôn hòa cười “Đại phu ngài động thủ đi. Không có việc gì, ta có thể chịu.”

Đại phu liền cười tùm tùm quay đầu, cúi đầu, lập tức, nhấn một cái thật mạnh –

Chu Cao Sí biến sắc, cắn nhanh môi, tay không ý thức được nắm chặt thành quyền , móng tay đâm vào da thịt .

Trong lòng Chu Cao Sí kêu khổ, chân chỉ trật sao lại đau như thế a?

“Sí nhi , nhẫn nại, không nhu nhu, chân của ngươi sẽ không thể tốt nhanh .....” Chu Lệ ở một bên nhìn sắc mặt Chu Cao Sí trắng bệch , cắn nhanh môi dưới, trong lòng tê rần, ảo não sao mình phản ứng chậm như vậy , vừa thấy tiểu tử này nhảy xuống liền sợ tới mức ngây dại? Nếu sớm phản ứng lại, là có thể tiến lên ôm lấy hẳn .....

Mới trước đây , tiểu tử này từ trên cây nhảy xuống mình còn tiếp được , sao lần này.....

Quả nhiên.....“Quan tâm” quá sẽ bị loạn sao?

Chu Lệ trong lòng cười khở.

Chu Cao Sí hoãn hoãn sắc mặt, nhìn về phía Chu Lệ khó nén đau lòng cùng thân thiết, trong lòng ảm áp, hờn dỗi lại tiêu tán vài phần, thấp giọng nói “Cha..... Con nhẫn được.....”

Chu Lệ nhìn sắc mặt Chu Cao Sí trắng bệch, còn có mồ hôi trên trán, nâng lên tay trái, lau đi mồ hôi trên trán Chu Cao Sí , trong lòng đau lòng cực, trên mặt lại giả trang giận dữ nói “Nhìn người lần sau còn dám không dám!”

Chu Cao Sí ngây ngô cười bài trừ, lúc này, đại phu vừa xoa mạnh thêm một chút, Chu Cao Sí ngây ngô cười nhất thời biến thành mặt khổ qua, ai u, thực đau!

Đợi băng bó tốt, Chu Lệ liền khom người, loan hạ thất lưng, nói “Sí nhi , đi lên.”

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức nghiêm túc nói “Cha, con tự mình đi!”

Lưng cha hằn toàn mồ hôi nha .....

Chu Lệ mặt âm trầm, không nói được một lời đem Chu Cao Sí đặt lên lưng .

“Cha!”

“Câm miệng!”

\*\*\*\*\*

Vẻ mặt Hoàng Tử Trường tối tăm nhìn bóng dáng Chu Lệ cõng Chu Cao Sí đi xa, trong lòng cảm tức, bị tìm được rồi sao?!

Hừ!

Bất quá.....

Chu Cao Sí kia xem ra cũng không phải đơn giản .

Hoàng Tử Trường bình tĩnh lại , tuổi còn nhỏ trầm tĩnh như thế ..... Xem ra, công chúa vẫn là nói đúng, Chu Cao Sí kia tuyệt đối sẽ là uy hiếp của Hoàng thái tôn!

\*\*\*\*\*

Lúc này, ở Phụng Tiên điện.

Chu Nguyên Chương nhìn Chu Doãn Văn giúp mình xoa chân , thấp giọng giận dữ nói “Doãn Văn, trở về nghỉ ngơi đi. Hoàng gia gia biết người hiếu thuận.”

Chu Doãn Văn ngẩng đầu, mỉm cười “Hoàng gia gia, Doãn Văn không phiền lụy.”

Chu Nguyên Chương lắc đầu, ý bảo Chu Doãn Văn đứng dậy, hỏi“Doãn Văn ..... Hoàng gia gia hỏi người, người hôm nay để cho Hoàng Tử Trường thỉnh Cao Sí đi ăn cơm?”

Chu Doãn Văn ngẩn ra, lập tức trong lòng có chút hoảng, hoàng gia gia đã biết?

“Không có việc gì..... Hoàng gia gia chỉ là thuận miệng hỏi một chút.” Chu Nguyên Chương thấy vẻ mặt Chu Doãn Văn không đúng, liền trấn an nói, dừng một chút, lại nói lời thăm thía “Doãn Văn , Cao Sí là đứa nhỏ nhân hậu, người nên ở chung với hắn nhiều hơn , biết không?”

Chu Doãn Văn vội gật đầu đáp ứng , trong lòng cũng không cho là đúng, Chu Cao Sí bất quá là một đứa nhỏ mười ba tuổi gốc hồ hồ , tính cái gì? Chân chính coi trọng là — người sau lưng Chu Cao Sí kia!

– Yên vương Chu Lệ !

\*\*\*\*\*

Chu Cao Sí nhìn mì nước đặt ở trước mặt mình , ngẩng đầu nhìn trời bên ngoài , hiện tại không phải thời gian dùng bữa nha .

“Ăn đi!” Chu Lệ đem chiếc đũa đưa cho Chu Cao Sí , thản nhiên nói.

Chu Cao Sí tiếp nhận, mắt nhìn mì nước thơm ngào ngạt , bụng lúc này mới bắt đầu bồn chồn , cô lỗ cô lỗ.....

Chu Lệ chọn mì, nhìn về phía Chu Cao Sí .

Chu Cao Sí trong lòng quẫn bách, đỏ mặt lên, ra vẻ không biết cúi đầu, bắt đầu ăn mì .

Chu Lệ nhìn chăm chăm hai tai hồng hồng , còn có ửng đỏ , rõ ràng xấu hổ còn ra vẻ nghiêm túc , trong mắt hiện lên ý cười.

Cũng bắt đầu ăn cơm .

Chu Lệ vẫn không thích mì nước , đối mì nước trơn trượt mà Chu Cao Sí lại thích ăn thì trong lòng có điểm hối hận , thôi, dù sao cũng là do hấn đường ra một tiểu bánh bao rất kén chọn lại mạnh miệng , lại còn chết vì sĩ diện , cố chấp mà thành thực !

Ăn xong rồi, Chu Lệ nhìn về mặt Chu Cao Sí thỏa mãn ăn xong sợi mì cuối cùng , mới cười tủm tỉm buông chiếc đũa, trong lòng Chu Lệ không khỏi mỉm cười.

Đi ra tiểu \*\*\* , Chu Lệ khom người công Chu Cao Sí lên , chậm rãi hưởng phương hưởng phủ đệ đi đến.

Lúc này, hờn dỗi trong lòng Chu Cao Sí cũng kém đi không ít a.

Nhỏ giọng hỏi “Cha..... Ngài một mình đi tìm con sao ?” Sao đi nguyên một đường mà không thấy bọn Chu Khả nha ?

“Ăn.”

“Cha..... Ngài không tức giận ?” Chu Cao Sí nhỏ giọng hỏi.

Lúc này, hấn cũng biết mình thật sự có chút mạo hiểm.

Nếu không phải hấn vẫn có tâm cảnh giác, có lẽ..... Lúc này hấn đã sớm không nói được gì , cũng nên may mắn vì Hoàng Tử Trùng không phải cái loại người thông minh, nhưng nếu..... Có cái vạ nhất thì sao ? Có lẽ, hấn sẽ liên lụy toàn bộ Yên vương phủ!

Nhưng, nếu lại có một lần chọn nữa , hấn sẽ vẫn đi dự tiệc !

Bởi vì hấn không thể khẳng định yển hội này ý của Hoàng Tử Trùng ? Hay là ý của Hoàng thái tôn ? Hay là..... ý Hoàng gia gia ?

Khi cha hấn đi đến Nam Kinh , cũng bị bỏ lơ suốt bốn ngày !!

Nếu Hoàng Tử Trùng là phụng mệnh lệnh hoàng gia gia đến thử Yên vương phủ bọn họ, vậy hấn dự tiệc thực tốt !

Nhưng cuối cùng, Hoàng Tử Trùng lại thiết kế hãm hại mình, yển hội này không phải ý hoàng gia gia!

Như vậy..... Chỉ còn Hoàng thái tôn ?

Hoàng thái tôn hiện tại cũng đã đối Yên vương phủ bọn họ ôm địch ý sao?

Cho dù việc này phiêu lưu rất lớn , nhưng Chu Cao Sí vẫn may mắn vì mình dự tiệc , bởi vì thứ nhất để cho cha biết , Hoàng thái tôn đã đối Yên vương phủ bọn họ có địch ý, điểm ấy là trọng yếu phi thường , biết người biết ta bách chiến bách thắng đó thôi . Thứ hai, cũng có thể tạm thời khiến đám người Hoàng thái tôn hoảng sợ , yển hội lần này thất bại, trong khoảng thời gian ngắn, đám người Hoàng thái tôn phỏng chừng sẽ yên tĩnh một hồi . Như vậy cha có thể tranh thủ dừng thời gian này lấy được tín nhiệm của hoàng gia gia !!

Trong lòng Chu Cao Sí cân nhắc , hoàng gia gia bỏ qua cha hấn , thì hiện tại xem ra , Hoàng thái tôn phỏng chừng cũng tổn không ít lực nha .....

Chu Lệ dừng lại cước bộ, quay đầu, mặt không chút thay đổi hỏi “Sí nhi , ngươi cũng biết mình sai lầm rồi sao?”

Chu Cao Sí gật đầu, còn nghiêm túc nói “Con làm cho cha lo lắng .”

Chu Lệ ừ một tiếng, trong lòng vừa lòng, xem ra tiểu tử này biết mình làm sai sự !

Vì thế phóng hoãn ngữ khí , nói “Sí nhi , về sau cha nói không biết đích xác chuyện tình bên trong , thì không được tái làm . Biết không?”

“Chuyện tình lần này ..... Cha sẽ không cùng ngươi so đo .”

“Sí nhi ?”

“Cha.....” Chu Cao Sí hơi hơi nắm chặt bả vai cha hắn , nhỏ giọng mở miệng “Con làm không được.....”

“Sí nhi !” Chu Lệ không hờn giận.

Mưa gió rất lớn ..... Rất nguy hiểm..... Con biết..... Con cũng biết..... Chính mình vô năng, không thể giúp cái gì, nhưng con vẫn là.....

“Con chỉ là ..... Muốn là một cái dù , che chở cho cha .....”

Cho dù ..... Không dùng được.....

Nhưng tuyệt không gây thêm phiền toái !

Bởi vì.....

Nếu phong vũ tương tùy.....

Nên - kê - vai - mà - đi !

## 42. Chương 42: Cao Sí Tái Vào Kinh [ Tứ ]

Ngày hôm nay , Phụng Tiên điện.

Chu Lệ cung kính chấp tay hành lễ, Chu Nguyên Chương không kiên nhẫn liền phát tay, nói “Miễn , đứng lên đi.”

“Dạ ! Nhi thần tuân chỉ.” Chu Lệ cung kính nói, liền đứng ở một bên. Về mặt bình thần.

“Dâng hương cho đại ca ngươi sao ?” Chu Nguyên Chương hỏi.

Chu Lệ cung kính chấp tay “Nhi thần tiến cung, là đi bái tế đại ca.” Dừng một chút, lại thấp giọng nói “Cũng đến thăm Hoàng thái tôn, tựa hồ sắc mặt Hoàng thái tôn không tốt lắm.”

Chu Nguyên Chương nhíu mày, giận dữ nói “Đứa nhỏ kia chính là quá hiếu thuận , cũng không tự chiếu cố bản thân .” Dứt lời, lại ngẩng đầu nhìn hướng Chu Lệ , ý vị thâm trường nói “Ngươi làm thúc thúc , về sau cần phải chiếu cố nhiều hơn nha.”

Về mặt Chu Lệ thần nhiên, ngữ khí cung kính nói “Đây là tất nhiên, nhi thần sẽ .”

Chu Nguyên Chương lại bình tĩnh nhìn Chu Lệ một hồi, mới mở miệng nói “Ta thấy tuổi Cao Sí cũng không nhỏ , Doãn Văn cũng ít bạn, không bằng để cho Cao Sí ở lại kinh lý, bởi Doãn Văn đọc sách đi.”

Chu Lệ thân hình chấn động, tay không khỏi nắm chặt thành quyền, ngẩng đầu nhìn hướng Chu Nguyên Chương , về mặt bình tĩnh, nhưng đôi mắt cũng rất âm trầm “Sí nhi xưa nay lười nhác ngu dốt, chỉ sợ không thích hợp.”

“Lười nhác? Ngu dốt?” Chu Nguyên Chương cười ha ha “Lão Tứ, ngươi thật đúng là đang nói Cao Sí sao?”

Chu Lệ trầm mặc không nói.

Chu Nguyên Chương cười trừ , lại vẻ mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm Chu Lệ , vẻ mặt Chu Lệ vẫn như cũ , bình tĩnh đứng thẳng .

Sau một lúc lâu, Chu Nguyên Chương đột nhiên ha ha cười nói “Thôi thôi, ta cũng chỉ là tùy tiện nói , người nếu không muốn, quên đi!” Lại thở dài nói “Tốt lắm, người lui ra đi. Ai, trầm cũng mệt mỏi.”

Chu Lệ vì thế cung kính hành lễ, rời khỏi Phụng Tiên điện.

Chu Lệ đi ra Phụng Tiên điện, trong nháy mắt , vẻ mặt có chút âm lãnh, lập tức lại khôi phục thần sắc thản nhiên.

Hôm qua hồi phủ . không lâu sau , sứ giả trong cung đến truyền chỉ, mệnh hấn ở hôm nay tiến cung diện thánh.

Sau khi Sỉ nhi dự tiệc , liền truyền chỉ?

Xem ra Hoàng Tử Trường tuy rằng không phải phụng chỉ mà đi, nhưng cái này , phụ hoàng cũng ngầm đồng ý sao ?

Chu Lệ trong lòng cười lạnh, hôm nay diện thánh , còn nói muốn đem Sỉ nhi ở lại kinh thành? Là uy hiếp hay là cảnh cáo?

Vẻ mặt Chu Lệ bình tĩnh , chậm rãi hướng cửa cung đi ra, trong lòng lạnh lùng nghĩ, mặc kệ là uy hiếp hay là cảnh cáo, Chu Lệ hấn tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào đem Sỉ nhi từ bên người hấn mang đi!

\*\*\*\*\*

Lúc này, ở Phụng Tiên điện.

Chu Nguyên Chương nhìn theo Chu Lệ rời đi, mới mệt mỏi nhắm mắt lại.

Trong lòng thở dài, hiểu con không ai bằng cha nha .

Sau khi thái tử chết bệnh, so với việc các chư vương bắt đầu rục rịch , lão Tứ lại im lặng , thực làm cho người ta cảm thấy kỳ quái.

Cũng chớ trách Doãn Văn sẽ để Hoàng Tử Trường tiến đến mượn sức Cao Sỉ , nhưng Hoàng Tử Trường này lại làm cái việc thành sự bất túc – bại sự hữu dư ( chuyện tốt thì làm không đến mà chuyện xấu lại làm dư thừa ) , đem mượn sức biến thành hãm hại! Đám gạt Doãn Văn , một mình thiết cục diện hãm hại Cao Sỉ !

Hừ! Kẻ đọc sách đến toan hủ ( Toan hủ là hủ lậu và cũ rích cố chấp không chịu tiến bộ ) !

Nhưng..... Hoàng Tử Trường này cũng là xuất từ trung tâm đối Doãn Văn .Ai~ Thôi.

Lão Tứ không giống đám phiến vương kia mượn sức đại thần trong triều, tích cực mưu đồ đoạt thái tử vị, cái này là do hấn quá minh mẫn , hấn đã nhìn ra.

Hấn biết mình nhất định sẽ đem vị trí kia truyền cho Doãn Văn .

Cho nên..... Hấn cái gì cũng không làm.

Đúng vậy.

Hấn hiện tại cái gì cũng không làm, nhưng sau khi mình trăm tuổi thì sao ?

Chu Nguyên Chương ngửa đầu cười khở.

Lão Tứ đã tâm, lão Tứ tài cán , ai.....

\*\*\*\*\*

Lúc này, phủ đệ Yên vương phủ ở Nam Kinh.

Chu Cao Sỉ dựa vào giường, nhìn Hiểu Cầm cùng Mã Tam Bảo quỳ trên mặt đất, cười cười “Tốt lắm, đứng lên đi. Hôm qua các người cũng quỳ đủ lâu.”

Hiếu Cầm ngẩng đầu, mắt rưng rưng “Đều là nô tỳ vô dụng.....”

Chu Cao Sí chậm rãi lắc đầu, mỉm cười, tươi cười ôn hòa “Hiếu Cầm, ta là chủ, ngươi là phó, dù ngươi ngăn được ta, ngươi cũng không thể ngăn ta. Chuyện lần này, là ta cố ý đi ra ngoài, ta bị thương cũng là chuyện của ta, cùng ngươi không quan hệ, tốt lắm, ngươi đứng lên đi.”

Mã Tam Bảo bính bính đập đầu vài cái, thấp giọng nói “Thỉnh thế tử đáp ứng nô tài, về sau đi ra ngoài cũng đều mang nô tài đi cùng !”

Chu Cao Sí nhìn về phía Mã Tam Bảo, tế mi hơi nhíu, nghiêm túc nói “Tam Bảo! Ngươi vừa mới không nghe được lời ta nói sao? Hay là ta nói ngươi không nghe?”

Mã Tam Bảo sững sốt, thế này mới chậm rãi đứng lên.

Chu Cao Sí nhìn chằm chằm Mã Tam Bảo, hoãn hoãn thần sắc, cười cười nói “Tốt lắm, các ngươi đều đi xuống nghỉ ngơi đi.”

Mã Tam Bảo há mồm muốn nói nữa, nhưng nhìn vẻ mặt Chu Cao Sí tuy rằng ôn hòa, nhưng mặt mày lúc này có loại kiên quyết cùng uy nghiêm, đành phải cùng Hiếu Cầm lui ra.

Đợi Mã Tam Bảo cùng Hiếu Cầm lui ra, Chu Cao Sí nâng tay vẫy vẫy người hầu canh giữ ở cửa lại đây, chỉ chỉ thuốc mỡ trên bàn, phân phó nói “Đem cái này cấp Hiếu Cầm cùng Tam Bảo đi.”

Người hầu cung kính đáp ứng.

Đợi người hầu lui ra sau, Chu Cao Sí thuận thế vẫy lui nha hoàn người hầu hầu hạ trong phòng, giữa đầu thả lỏng thân thể, thở dài một hơi.

Cha hôm nay phụng chỉ tiến cung, không biết như thế nào rồi?

Hoàng gia gia sẽ không làm khó dễ lão cha hần đi?

Nhịn không được lại nghĩ tới tối hôm qua.....

Cha công hần từ cửa hông lặng lẽ vào vương phủ.

Sau khi vào vương phủ, trong lòng hần lúng túng, cũng không nhẫn tâm để cho cha tiếp tục công, liền muốn giấy dựa tụt xuống, nhưng cha lại quay đầu rồi thản nhiên nói một câu “Ngươi muốn toàn bộ mọi người Yên vương phủ chạy đến xem sao?”

Hần bị kiềm hãm, đành phải ngoan ngoãn để cha hần công vào viện.

Vào viện rồi, cha nói hai ba câu rồi đuổi hết người hầu đang kinh ngạc, bao gồm Hiếu Cầm cùng Tam Bảo.

Cha dặn dò hần vài câu liền đi tiếp thánh chỉ.

Sau, để cho hần khó xử, đến bây giờ nghĩ lại cũng cảm thấy lỗ tai cùng hai má bắt đầu nóng lên.

Cha ... lại giúp hần tắm rửa !!

Hần xấu hổ, tìm lấy cớ chối từ, nhưng sau khi hần quần bách nói xong, cha hần thản nhiên nói “Ngươi là con ta, ngươi sợ cái gì?”

“.....”

Một câu nói làm hần á khẩu không trả lời được.

Kỳ thật..... Hiện tại ngẫm lại, hần xấu hổ bối rối như vậy cũng là có chút kỳ quái .....

Chân hần không thể chạm nước, cha giúp hần gột rửa cũng không có gì lạ, đúng không?

Đều là nam nhân!

Hơn nữa hần là con của cha .....

Nhưng.....

Hắn vẫn là cảm thấy xấu hổ, ngượng ngùng nha! Trong lòng hắn vô cùng xấu hổ ảo não , hắn đã là một đại thúc , sao có thể để cha tắm rửa cho mình đâu ?!

Khi cha giúp hắn chà lưng , thân mình hắn khẩn trương đến phát run! Quan trọng nhất ..... chuyện làm cho hắn mặt đỏ chính là..... Cha hắn tự tay tẩy rửa cho hắn ... ở ..... Phía dưới.....

Sau đó.....

Hắn..... Có phản ứng !!

Sau lần luân hồi trọng sinh đến nay coi như là lần đầu tiên ..... Mà lại là ở trước mặt lão cha!!

Chu Cao Sí nhịn không được xoay người, đem mình chôn ở trong chăn , trong lòng kêu rên, dọa người nha!!

Hắn lúc ấy cơ hồ đều muốn chui xuống đất !

Nhưng cha hắn lại nở nụ cười???

Còn ôm hắn vào trong ngực, vỗ lưng hắn, trấn an hắn , nói đây là cái gì cái gì cái gì.....

Cái gì là cái gì! Hắn biết!!!

Hắn cho dù mất đi ít nhiều trí nhớ ở hoàng tuyền lộ , nhưng mà loại chuyện này hắn vẫn hiểu được , được không?!

Sau đó, sau đó..... Cha hắn thế nhưng giúp hắn ..... Giải phóng .....

Chu Cao Sí lại xoay người, đem thân mình nho nhỏ của mình hung hăng chôn vào trong chăn , trong lòng than thở, hắn sao cũng liền không chịu thua kém như thế nha !

Sao lại ..... Cố tình là ở trước mặt lão cha a?

Mà sau..... Hắn quá mệt mỏi cùng thực đối với mình vô dụng , càng không biết nên đối mặt cha hắn như thế nào, thành thực thừa lỗng chính mình, cam chịu liền như vậy đi ngủ!

Mà hôm nay tỉnh lại , cha hắn đã muốn ly khai.

Trong lòng nhẹ nhàng thở ra, hắn thật đúng là chưa nghĩ ra nên đối mặt với cha như thế nào đâu.

Ấn..... Làm bộ như không có việc gì đi. Chu Cao Sí nghĩ.

Lúc này, đột ngột , một cỗ lực đạo kéo lên chăn hắn .

Chu Cao Sí sững sốt, theo bản năng quay đầu, liền thấy vẻ mặt của cha hắn bắt đắ dĩ cùng súng nịch .

“Cha?”

“Người muốn chết ngạt sao ?” Chu Lệ bắt đắ dĩ, một hồi đến, liền vội vàng lại đây , kết quả, đẩy ra cửa phòng, liền nhìn đến tiểu bánh bao đang liều mạng nhét mình vào trong chăn .....

Trong lòng buồn cười , tiểu tử này sau khi trưởng thành , một số ít thói quen sao lại vẫn như trước đây giống nhau nha ?

Mất hứng , không nghĩ ra , liền đem chính mình chui vào trong chăn!

Chui vào trong chăn có thể giải quyết vấn đề sao ?

Chu Lệ ngồi vào trên giường, đem Chu Cao Sí ôm ngồi dậy .

Mà khi tay Chu Lệ vừa chạm vào Chu Cao Sí , thân mình Chu Cao Sí nhịn không được cứng ngắc .

Chu Lệ ánh mắt hơi nhíu lại, quả nhiên! Ở chính mình thủ vừa mới va chạm vào tiểu tử này khi, tiểu tử này cứng ngắc !

Là vì tối hôm qua sao?

Tối hôm qua nhìn tiểu tử này chân bị thương, không thể dính nước , nhưng lại phải tắm rửa, cứ nghĩ đến để một người nào đó hay nha hoàn nào đó tắm giùm tiểu tử này , trong lòng hắn liền thấy giận .



Vì thế, hẳn tự mình động thủ, giúp tiểu tử này tắm rửa.

Nhưng..... Tận mắt thấy tiểu tử này cởi thắt lưng trước mắt mình , một thân da thịt trắng nõn liền cứ như vậy xuất hiện ở trong tầm mắt mình, đặc biệt..... Bởi vì xấu hổ nên mặt nhanh chóng đỏ lên , ánh sáng của nến chiếu lên khuôn mặt ôn nhu đáng yêu làm mình xem không biết chán.....

Chu Lệ cảm thấy, hẳn thực sự là tự để bản thân chịu tội mà!

Chậm rãi trụ vững hô hấp của mình , cố gắng đem lực chú ý phóng tới địa phương khác.

Nhưng..... Vô dụng!

Khi hẳn mềm nhẹ chà lau lưng cho tiểu tử này , trong lòng Chu Lệ không khỏi nghĩ, hẳn còn có thể để tiểu tử này rời đi sao ?

Không thể!

Nhìn tấm lưng của tiểu tử , hẳn không thể tưởng tượng đến việc tiểu tử này của hẳn sẽ thuộc về người thứ hai !

Trong lòng bắt đầu cấu kính khó nhịn, vì thế tiếp tục chà lau, hẳn bắt đầu cố ý đốt lửa, nhóm lửa.....

.....

Nhìn chằm chằm Chu Cao Sí trước mắt vẫn mặt đỏ, đôi mắt Chu Lệ xẹt qua một tia đắc ý, như thế xem ra, tối hôm qua..... Hẳn nhất thời khó nhịn , cố ý nhóm lửa xem như đánh bậy đánh bạ sao?

Mỉm cười, thân thủ mềm nhẹ vuốt đầu Chu Cao Sí “Sí nhi , chân còn đau không?”

Chu Cao Sí chậm rãi lắc đầu “Tốt hơn nhiều.” Cố gắng thả lỏng thân thể của mình, trong lòng không ngừng nói thầm, tâm bình thường – bình thường tâm – tâm bình thường.....

Chu Lệ gạt đầu, nghĩ đến đề nghị làm “Thư đồng” ngày hôm nay , khe nhú mày, nghiêm túc nói “Sí nhi , nếu hoàng gia muốn người làm thư đồng Hoàng thái tôn, người nhớ kỹ, nhất định phải cự tuyệt, biết không?”

Chu Cao Sí sững sốt, thư đồng?

“Nghe rõ chưa ?” Chu Lệ lại nghiêm túc hỏi.

Chu Cao Sí trong lòng cân nhắc, thư đồng? Là muốn..... Áp chế cha ? Cự tuyệt có thể mang đến phiền toái cho cha không ?

“Sí nhi .....” Chu Lệ nhìn Chu Cao Sí do dự , trong lòng nhớ tới lời nói hôm qua tiểu tử này nói, trong lòng không khỏi mềm mại , đem Chu Cao Sí kéo qua , ôm ở trước ngực, ôn nhu nói “Sí nhi , người nghe , lạn sự này của cha , cha hiện tại tạm thời không muốn người dính vào , chỉ cần người hảo hảo ở bên người cha, coi như là cũng đem cho cha một cái ô dù thật lớn để che chắn rồi . Tương lai, chờ người lớn hơn một chút, có một số việc người không nghĩ động cũng phải làm ! Hiện tại, người chỉ cần ngoan ngoãn đợi ở bên người cha, cha liền an tâm .”

Chu Cao Sí tựa vào trước ngực Chu Lệ , nghe lời Chu Lệ nói, trong lòng dần dần yên ổn , thân mình cũng tự nhiên mà thả lỏng xuống .

“..... Con đã biết.” Chu Cao Sí ngẩng đầu rất nghiêm túc nói , lại nhịn không được nho tiếng thầm oán nói “Cha, người là ghét bỏ ta vương bận đúng không?”

Chu Lệ cúi đầu, nâng tay niết niết cái mũi Chu Cao Sí , trêu tức cười “Yêu, tiểu bánh bao biến thông minh rồi .”

### 43. Chương 43: Cao Sí Tái Vào Kinh [ Ngũ ]

Ngày hôm sau khi Chu Lệ tiến cung.

Yên vương phủ ở Nam Kinh, trong viện của Chu Cao Sí .

Chu Cao Sí cúi đầu, ngồi ở trên giường, trước giường, Từ thị vẻ mặt nghiêm khắc , mắt nhìn chăm chăm Chu Cao Sí , ngữ khí rất là nghiêm túc “Sí nhi ! Mẫu phi nghĩ đến người tuy rằng nhỏ tuổi , nhưng từ nhỏ đã nghe lời ! Lần này người thế nhưng không nghe mệnh lệnh phụ vương người, một mình ra khỏi phủ! Sí nhi ! Người thật sự là..... Làm cho mẫu phi nói như thế nào mới tốt đây !”

Chu Cao Sí cúi đầu , nột nột nói “Mẫu phi..... Con biết sai rồi!”

Trong lòng cũng rầu rĩ , cha không phải nói sẽ gạt mẫu phi sao ? Sao mẫu phi vẫn biết vậy nha ?

“Người còn dám kêu phụ vương người đi gạt ta ?!” Từ thị càng nói càng sinh khí “Nếu không Hú nhi nói hôm qua luôn luôn ở trong viện tập võ, ta còn không biết , nguyên lai cái chân bị thương này của người là vì lén trộm ra ngoài nên mới thế ! Người còn dám đối ta nói dối! Gạt ta nói là người cùng Hú nhi trèo cây bị lộng thương !”

Chu Cao Sí trong lòng tỉnh ngộ, nguyên lai là Cao Hú! Ai nha ! Hắn đã quên cùng Cao Hú nói trước !

Nhưng nhìn trộm vẻ mặt tức giận của Từ thị cùng mặt mày lo lắng, trong lòng Chu Cao Sí cũng rất áy náy, liền nhẹ giọng giải thích “Mẫu phi..... Con không dám nói, sợ mẫu phi sinh khí, cũng sợ mẫu phi lo lắng.....”

Từ thị lớn tiếng mở miệng “Vây ý của Sí nhi là có thể nói dối mẫu phi , lừa gạt mẫu phi sao?”

“Con.....” Chu Cao Sí thì thào mở miệng “Con không phải ý tứ này.....”

“Sí nhi ý tứ là, chuyện tình lần này người biết càng ít càng tốt !” Thanh âm thản nhiên từ cửa truyền đến.

Từ thị quay đầu, thấy Chu Lệ vẻ mặt lạnh nhạt đứng ở cửa, vội đứng dậy hành lễ.

Chu Lệ khẽ gật đầu, phất tay ý bảo hạ nhân chung quanh đi xuống, mới vẻ mặt ngưng trọng đối Từ thị nói “Sí nhi gạt người, cũng là ý của ta! Lần này , chuyện tình không đơn giản, Sí nhi trộm đi ra ngoài cũng là bất đắc dĩ, lần này ngã bị thương ở chân, cũng đừng làm cho nhiều người biết mới tốt .”

Từ thị ngẩn ra, lập tức gật đầu “Vương gia nói như vậy, thiếp thân hiểu được .”

Quay đầu nhìn về phía Chu Cao Sí vẻ mặt áy náy bất an, nhẹ nhàng thở dài, ôn nhu nói “Sí nhi ..... Nếu là chuyện trọng yếu, vì sao vừa mới này không cùng mẫu phi nói?”

“Con gạt mẫu phi, làm cho mẫu phi lo lắng , chung quy không đúng.” Chu Cao Sí thấp giọng nói, vẻ mặt lại còn thành thực mở miệng “ Con về sau sẽ không tái làm cho mẫu phi lo lắng .”

Từ thị mỉm cười, nâng tay sờ đầu Chu Cao Sí “Về sau cẩn thận là được.”

Từ thị dứt lời, liền cung kính hướng Chu Lệ hành lễ, xoay người rời đi.

Thời điểm đi ra viện , Từ thị trong lòng cân nhắc, Vương gia quả nhiên không có sủng nịch Sí nhi , hôm nay khi biết Sí nhi trộm đi ra ngoài , trong lòng nàng rất là khiếp sợ, sự thật sao cùng với những lời Vương gia nói lại không giống ? Vương gia cùng mình nói, Sí nhi là bị té từ trên cây mà bị thương ! Chẳng lẽ do Vương gia sủng Sí nhi , sủng đến mức giúp Sí nhi nói dối sao?

Nàng trong lòng cực kì lo lắng cùng phẫn nộ.

Nay nghe Vương gia nói như vậy, lại kết hợp với việc mấy chị dâu của nàng cùng mấy tân khách khác thường xuyên bá phủng trước cửa, so sánh với việc mấy hôm trước đều là vắng vẻ , Từ thị trong lòng nhin không được than nhẹ, chẳng lẽ đây đều do Sí nhi bị thương mà đối lấy ?

Khi Từ thị đi trở về, Chu Cao Sí nhìn về phía Chu Lệ hướng mang theo tươi cười sủng nịch đi về hướng mình , nhin không được mở miệng nói “Cha..... Người vừa mới nói dối .....”

Chu Lệ nhướn mày, ngồi vào bên người Chu Cao Sí , nâng tay vén đi mấy lọn tóc đang vương trên mặt Chu Cao Sí , thản nhiên nói “Cái này không phải nói dối, chuyện người bị thương, chuyện dự tiệc, cũng không thể cho nhiều người biết.”

Chu Cao Sí trong lòng cân nhắc một chút, cũng hiểu được suy tính của Chu Lệ , rốt cuộc , loại chuyện này vẫn là giấu ở trong bóng tối mới tốt .

Chu Lệ lại xoay người đem mảnh vải quấn lấy chân Chu Cao Sí nâng lên , đem chân phóng tới trên đùi mình , cởi bỏ mảnh vải, tinh tế nhìn một chút, sưng đỏ đã tiêu tán không ít, thuốc mỡ do thuộc hạ kính biểu quả nhiên không phải thứ bình thường .

Nhưng sưng đỏ này thấy thế nào cũng chướng mắt, Chu Lệ nhíu mày.

“Cha..... Sẽ mau tốt lắm.” Chu Cao Sí thấy Chu Lệ nhíu mày, liền mở miệng nói. Nhếch miệng cười “Cha , thuốc mỡ quả nhiên không đơn giản, tối hôm qua con bôi có vài lần, hôm nay đã hiệu quả rồi .”

Chu Lệ quay đầu nhìn tế mi Chu Cao Sí loan loan , tươi cười đầy mặt, nhin không được mỉm cười. Nâng tay đem Chu Cao Sí ôm tới trên đùi mình , phóng âm thanh ôn nhu nói “Chờ chân người tốt, cha mang người đi săn thú.”

Chu Cao Sí sững sốt, vẻ mặt lập tức đau khổ, “Cha, chúng ta đi dạo phố , được không?”

Chu Lệ tà liếc Chu Cao Sí một cái, nâng tay niết niết mặt Chu Cao Sí , ra vẻ tức giận nói “Tiểu tử người chính là lười! Săn thú không tốt sao? Đi dạo phố có cái gì tốt! Người thích cái gì cùng cha nói, cha mua cho người!”

Chu Cao Sí trong lòng thở dài, hắn không thích săn thú a.

Bởi vì hắn không phải đi săn thú a, hắn là bị thú săn đánh a.

Mỗi lần săn thú luôn đuổi theo con mồi , đuổi theo đuổi theo liền biến thành bị con mồi vây quanh .....

Cao Hú , Cao Toại mỗi lần đều nói, săn thú không cần đi tìm con mồi, chỉ cần đi theo phía sau đại ca thì tốt rồi!

Cha hắn còn đáng ghét hơn , mỗi lần đều cười ha ha, nói mình quả nhiên là tiểu bánh bao thơm ngào ngọt .....

Hắn trong lòng phẫn giận..... Mỗi lần bị lão cha lôi đi săn thú, mọi người đều nhàn nhàn tản tản đi theo hắn phía sau , mà mỗi lần đều hắn quyết định không thêm truy đuổi con mồi của mình , lại luôn bị một ít tiểu động vật đáng yêu hấp dẫn, sau đó..... Liền quên ước nguyện ban đầu, mà bắt đầu liều mạng truy.....

Lại bị một đoàn thú không biết từ đâu chui ra vây lấy .....

Mà bọn lão cha lại bắt đầu phẫn chấn tinh thần !

Bắt đầu vui vẻ đuổi bắt con mồi , hắn..... Cũng chỉ có thể lúng túng đợi ở nơi nào đó .....

Chu Cao Sí trong lòng khó chịu, hắn tuyệt đối sẽ không đi săn thú !

Khi Chu Cao Sí ngẩn người buồn khổ, Chu Lệ thật sâu dừng ở Chu Cao Sí , khóe miệng tươi cười trên tức dần dần ôn nhu, đôi mắt lóe ánh sáng nhu hòa, tay trái lặng lẽ nắm lấy đôi tay trắng nõn nhuận nộn của Chu Cao Sí , nắm ngón tay giao nhau, tay phải đem Chu Cao Sí kéo càng nhanh, trong lòng một mảnh mềm mại.

Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, nhìn về phía cha, cũng không từ giạt mình.

Vẻ mặt của cha lúc này thực ôn nhu sủng nịch làm cho hắn không khỏi thất thần.

“Làm sao vậy?” thanh âm Chu Lệ có chút khàn khàn hỏi.

Tuy rằng thực thích bộ dạng tiểu tử này nhìn mình ngẩn người ngốc lẳng , nhưng..... Nếu cứ nhìn thế , hắn cũng không dám cam đoan mình sẽ không làm ra loại chuyện xúc động khó kiềm chế .....

Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, không khỏi tim đập vài cái, sắc mặt ửng đỏ, nột nột nói “Cha..... Cái kia.....”

“Cái kia là cái gì?” Chu Lệ trêu tức cười, thấy tai Chu Cao Sí đều đỏ, trong lòng càng ngứa, sợ mình ức chế không được, liền mở miệng nói “Ngày mai..... Có lẽ hoàng gia gia người sẽ đến thăm người.”

Chu Cao Sí sững sốt “Hoàng gia gia muốn tới?”

“Àn.....” Chu Lệ khẽ gật đầu, tay phải đem Chu Cao Sí kéo vào trong lòng, cầm đặt ở đỉnh đầu Chu Cao Sí, thanh âm khàn khàn chậm rãi nói “Phỏng chừng..... Là đã biết Hoàng Tử Trùng làm chuyện ngu xuẩn, muốn bồi thường người đi. Sí nhi ..... Ngày mai hoàng gia gia người sẽ đến như thế nào? Làm sao đến? Khi nào đến? Còn không biết..... Chính người phải cẩn thận ứng đối. Nhớ kỹ..... Không chuẩn đáp ứng yêu cầu gì từ hoàng gia gia người.” Nói xong lời cuối cùng, ngữ khí Chu Lệ rất là nghiêm khắc.

Chu Cao Sí dựa vào ôm ấp của Chu Lệ, gật đầu “Con đã biết.”

Chu Lệ vừa lòng gật đầu, cúi đầu nhìn về phía Chu Cao Sí, mỉm cười “Chờ thêm ngày mai nữa thôi, chúng ta có thể hồi Bắc Bình.”

Chu Cao Sí vừa nghe, nhãn tình sáng lên.

Vậy thật đúng là thật tốt quá!

\*\*\*\*\*

Hôm sau, Chu Cao Sí ngồi ở trên ghế, nghe bên ngoài vui đùa âm ỉ.

Nhớ tới hôm nay hình như là Yên Vương phủ bọn họ có khách?

Lúc này, trong sân, nô tài nha hoàn đều bị Chu Cao Sí cho lui.

Chỉ để lại Hiểu Cầm cùng Tam Bảo hầu hạ.

Liên quay đầu nhìn về phía Mã Tam Bảo cung kính đứng một bên, cười tủm tỉm hỏi “Tam bảo, hôm nay bên ngoài có người nào đến sao?”

Mã Tam Bảo cung kính đáp “Nô tài lúc trước ra ngoài lấy mấy đồ vật, thấy chuồng ngựa của Vương phủ ta có khá nhiều xe ngựa đang đỗ, dường như là Cữu lão gia, đại vương phủ, Mã đại nhân.....”

Chu Cao Sí khẽ gật đầu, liếc mắt nhìn Mã Tam Bảo, nghĩ trí nhớ Tam Bảo tốt như vậy, lại thông minh cẩn thận, luôn đi theo bên người mình cũng quá lãng phí. Có phải nên cùng cha nói không? Giống Trương Phụ đó, cho đi bên ngoài rèn luyện?

Ngay khi Chu Cao Sí cân nhắc là lúc chợt nghe thanh âm Hiểu Cầm kinh ngạc “Người là người nào?! Dám xông vào sao?!”

Chu Cao Sí theo tiếng nhìn lại, lão giả sáu mươi hơn tuổi, tinh thần chấn hưng cười ha ha đi nhanh bước vào, phía sau theo sát vài tùy tùng.

Chu Cao Sí trong lòng giật mình, hoàng gia gia đến đây?

Lấy lại tinh thần, Chu Cao Sí vội ngăn Hiểu Cầm, nghiêm túc nói “Hiểu Cầm! Còn không lui ra?! Đó là ông nội của ta!”

Hiểu Cầm cùng Tam Bảo ngẩn ngơ, nhìn về phía người tới, lão giả tầm sáu mươi tuổi, tươi cười đầy mặt, lúc này ha ha cười “Không có việc gì, không có việc gì! Ta không muốn biến thành long trọng đâu!”

Hiểu Cầm sững sốt, gia gia thế tử???

Tam Bảo sợ run, không phải là Hoàng Thượng sao?!

Chu Cao Sí nhíu mày, hai người này ngày thường không phải đều thông minh sao? Lại ra tiếng trách mắng “Còn không thi lễ?!”

Hiểu Cầm cùng Tam Bảo lấy lại tinh thần, vội run run quỳ sát hành lễ.

Chu Cao Sí lúc này cũng miễn cưỡng đứng lên, đang muốn cung kính hành lễ.

Chu Nguyên Chương ha ha cười, phát tay nói “Tốt lắm! Tốt lắm! Đều đứng lên đi!”

\*\*\*\*\*

Mà lúc này, ở Tiền đường , Chu Lệ cùng Từ Tăng Thọ uống trà chơi cờ , nghe người hầu nhỏ giọng bẩm báo “Chủ tử, đại lão gia đến đây.”

Ánh mắt Chu Lệ hơi hơi nhíu lại, thần sắc khinh đạm buông quân cờ trong tay, mở miệng nói “Đã biết, các người cũng không cần hầu hạ .”

“Dạ!”

Từ Tăng Thọ liếc mắt nhìn người hầu lui ra, rũ mắt xuống tiếp tục nhìn ván cờ .

Lúc này, Chu Lệ thản nhiên mở miệng nói “Có lẽ..... Tiếp qua không lâu, lại có thể về Bắc Bình ăn mì nước .”

Từ Tăng Thọ sững sốt, theo bản năng ngẩng đầu.

Mì nước Bắc Bình ?

Vương gia..... Có thể hồi Bắc Bình ?!

\*\*\*\*\*

Mà lúc này ở hậu đường, Từ thị chiêu đãi mấy nữ phu nhân các phủ.

Đang nói son phấn ở Nam Kinh cùng Bắc Bình giá bao nhiêu, vật liệu may mặc , thợ khéo thế nào .....

“Nghe nói..... Thế tử đã muốn mười ba , nhưng chưa có ý trung nhân nha ?” Đột ngột , đại tẩu Từ thị , Từ Huy Tổ phu nhân cười dài mở miệng hỏi

Từ thị trong lòng ngẩn ra, lập tức tâm có cảnh giác, cười nhẹ nói “Còn không có ý trung nhân đâu ! Đại tẩu người cũng biết, Bắc Bình chỉ là một tiểu địa phương, nữ hài tử tài giỏi cũng không có hơn vài người .....”

“Ha ha..... Loại chuyện này là phải làm nhanh nha .” Lại có người chen vào nói.

“Đúng vậy..... Đúng vậy.....”

Lúc này, Từ Huy Tổ phu nhân vừa cười vừa chậm chậm nói “Nếu Vương phi tin tưởng , ta xin đi đầu lựa người thích hợp .....”

Từ thị trong lòng trầm xuống, lựa đúng thời điểm này làm mối sao ?

Từ thị trên mặt thản nhiên, ngữ khí cũng có chút nghiêm túc “Đại tẩu, lúc này cũng không thích hợp lắm đi.” Vừa nói , vừa như không để ý chỉnh bạch hoa trâm trên đầu .

“Chỉ là nói trước thế thôi a .” Từ Huy Tổ phu nhân có chút san nhiên cười. Mặt mày lại có chút buồn bực .

Từ thị không để ý tới, chuyển mở đề tài.

\*\*\*\*\*

Mà ở viện của Chu Cao Sí .

Chu Nguyên Chương cười tủm tủm hỏi “Cao Sí , biết chơi cờ không ?”

#### 44. Chương 44: Cao Sí Tái Vào Kinh [ Lục ]

Chu Cao Sí cung kính đáp “Hồi gia gia, nhi tôn biết đôi chút.”

“Nga?” Chu Nguyên Chương cười ha ha gật đầu “Vậy bồi gia gia chơi một ván đi .”

Chu Cao Sí đáp ứng , quay đầu dặn Hiểu Cầm cùng Tam Bảo chuẩn bị bàn cờ, lại phân phó mang lên hảo trà Thế Hồ .

Đợi cho trà cùng bàn cờ đều được dâng lên . Chu Nguyên Chương nói “Tốt lắm! Các người đều lui ra đi. Không cần hầu hạ .”

Hiếu Cầm cùng Tam Bảo cũng sợ hãi, có chút do dự.

Một người nam nhân mặt mày sáng sủa đi theo Chu Nguyên Chương tiến lên , Chu Cao Sí nhớ rõ, người này từng đến Bắc Bình tuyên chỉ, còn mang đến ngọc bội hoàng gia gia ban thưởng hạ.

“Lão gia..... Nếu không , để nô tài lưu lại?”

“Đi đi đi..... Đã nói ! Không cần lưu lại người hầu hạ! Chúng ta gia tôn hai người hạ bàn kì , nhiều người như vậy đứng ở nơi này làm gì?! Đi xuống! Đi xuống!” Chu Nguyên Chương không kiên nhẫn phát tay nói.

Vài tùy tùng liếc nhau, đành phải quỳ sát hành lễ lui ra.

Hiếu Cầm cùng Tam Bảo cũng nhanh quỳ sát hành lễ lui ra.

Người ngoài đều lui xuống. Chu Nguyên Chương cười tủm tỉm nói “Đến! Cao Sí ! Bồi gia gia một ván !”

“Tôn nhi tuân mệnh!”

Ván cờ bắt đầu.

\*\*\*\*\*

Từ thị lấy có lấy đồ này nọ , xoay người rời đi hậu đường, mới vừa đi tới hành lang, phía sau đã có người theo sát đuổi theo , tươi cười đầy mặt kêu “Vương phi đừng bước!”

Từ thị quay đầu, thấy là đại tẩu mình , trong lòng nhúu mày.

“Vương phi, không biết có thể nói chuyện một chút không ?”

\*\*\*\*\*

Chu Lệ từ từ uống trà, ngón tay kẹp bạch kì rất là thông dong rơi xuống trên bàn cờ .

Từ Tăng Thọ lúc này thấp giọng nói “Vương gia, thế tử năm nay đã là mười ba ?”

Ánh mắt Chu Lệ hơi hơi nhúu lại, vẻ mặt thoáng có chút không hồn giận, lại kẹp lấy một viên bạch kì, trầm thấp mở miệng “Sí nhi năm nay là mười ba .”

Từ Tăng Thọ thấy mặt mày Chu Lệ tựa hồ có chút không hồn giận, trong lòng có chút không yên nói “Ta nghe đại tẩu ta nói, dường như muốn giới thiệu một nhân duyên tốt đẹp cho thế tử .....”

Ba!

Bạch kì trong tay Chu Lệ rơi thật mạnh xuống trên bàn cờ .

Mặt mày thản nhiên nhất thời biến thành âm trầm!

\*\*\*\*\*

Từ thị nhúu mày nhìn về phía nữ nhân tươi cười nhiệt tình trước mắt, đại tẩu của nàng, phu nhân Từ Huy Tổ.

“Chị dâu, Trương gia tiểu thư này ta nhớ kỹ. Nhưng..... Ta không thể cho người một lời chắc chắn. Người cũng biết..... hôn sự Sí nhi không đơn giản là mình ta quyết định , hẳn là thế tử, không thể qua loa.”

Từ Huy Tổ phu nhân sáng giọng “Ai u, đây chính là hảo cô nương nhất đẳng khó được nha. Qua thôn này cũng không còn \*\*\* a.”

[ Qua thôn này cũng không còn \*\*\* : Ý muốn nói bỏ qua người này sẽ không có người tốt hơn ]

Từ thị cười nhẹ “Loại chuyện này cũng phải có duyên phận, nếu thực bỏ lỡ, cũng chỉ có thể nói nàng cùng Sí nhi vô duyên.”

Từ Huy Tổ phu nhân nóng nảy “Ai, ta nói nha , biện pháp là do chính người nghĩ ra thôi a ? Người có thể để cho bọn hắn lập đỉnh ước trước a.”

Từ thị nhíu mày “Lúc này không tiện đi?”

Từ Huy Tổ phu nhân dứt khoát lại gần, thấp giọng nói “Không có việc gì! Nói thật cùng Vương phi ngài , phụ thân của Trương tiểu thư này là sư phó Hoàng thái tôn!”

Sư phó Hoàng thái tôn?!

Từ thị trong lòng chấn động, trên lưng mồ hôi lạnh bốc lên .

May mà mình cảnh giác , bằng không.....

Lại nhìn về phía Từ Huy Tổ phu nhân, ánh mắt Từ thị đầy lãnh ý.

\*\*\*\*\*

Chu Lệ lạnh lùng nhìn về phía Từ Tăng Thọ “Là sư phó Hoàng thái tôn?”

Từ Tăng Thọ gật đầu, thấp giọng nói “Vương gia nếu không trước cứ định ra hôn sự cho thế tử ? Để tránh tương lai.....”

Chu Lệ cười lạnh “Cho dù hấn dám có chủ ý làm ra đám hỏi này ! Cũng phải hỏi ta một chút!”

Chu Lệ trong lòng căm tức, dám nghĩ đến con của hấn?!

Từ Tăng Thọ nhíu mày “Vương gia..... Nếu hấn thỉnh Hoàng Thượng tứ hôn?”

Chu Lệ trong lòng trầm xuống, lập tức cười lạnh, cho dù tứ hôn thì như thế nào?? Hừ! Một nữ nhân mà thôi!

Nhưng trong lòng lại bắt đầu cáu kỉnh .

\*\*\*\*\*

Lúc này , trong viện của Chu Cao Sí

Ván cờ đã chơi quá nửa .

Chu Cao Sí thực thích chơi cờ, thời điểm ở Bắc Bình, chỉ cần cha hấn không vội, hấn liền lôi kéo cha đến bàn cờ .

Cha ngày thường rất là lạnh lẽ, tính tình thực khó chịu , nhưng khi chơi cờ , lại phi thường có kiên nhẫn, thận trọng, trù tính đại cục chung, hơn nữa thời điểm nên ngoan ( tàn nhẫn ) thì so với ai cũng đều ngoan hơn .

Cùng cha chơi cờ, hấn dù sao cũng phải để phòng lão cha hấn có khi xuất kỳ bất ý cùng đột nhiên tiến công.

Mà hiện tại.....

Cùng hoàng gia gia chơi cờ, Chu Cao Sí nhìn chăm chăm ván cờ, một nước cờ nhìn qua thực bình thường, nay mới giật mình phát hiện , nguyên lai sớm dấu diêm sát khí!

“Cao Sí .....”

“Tôn nhi ở.” Chu Cao Sí lấy lại tinh thần. Cung kính chấp tay.

“Cha người cũng từng cùng ta hạ kì, người đoán xem, cuối cùng, ai thắng?” Chu Nguyên Chương cười tùm tùm hỏi.

Chu Cao Sí sững sốt. Cha cùng hoàng gia gia đánh cờ sao?

Nghĩ nghĩ, Chu Cao Sí chấp tay cung kính nói “Hoà.”

Chu Nguyên Chương nhân tình sáng lên “Nga? Vì sao nói là hoà?”

Chu Cao Sí thành thực nói “Kì nghệ của cùng gia gia giống nhau, đều rất lợi hại, mà tính tình cha, tôn nhi biết, thắng chính là thắng, thua chính là thua..... Cho nên, tôn nhi nghĩ , chỉ có hoà.”

Chu Nguyên Chương nhìn chăm chăm Chu Cao Sí một lúc lâu, mới ha ha cười “Đúng vậy! Là hoà!”

Cười rồi , Chu Nguyên Chương nhẹ nhàng thở dài “Cha ngươi tính tình thực thối, rõ ràng đã định thua rồi, lại chết không nhận, cuối cùng, cũng là cho cha ngươi hòa nhau để giải quyết !” Dừng một chút, như là nhớ tới cái gì, rất là tiếc nuối thở dài “Ai, đáng tiếc , cha ngươi hấn nha.....”

Cha ta làm sao vậy?

Lão cha anh minh thần võ, phong thần tuần lãng, cơ trí bình tĩnh, cứng cỏi bất khuất!

Đáng tiếc cái gì?

Không phải trường tử sao?

“Cao Sí ..... Nếu tương lai, Cao Hú , Cao Toại muốn tranh vị trí thế tử của ngươi, ngươi sẽ làm như thế nào?” Đột ngột , Chu Nguyên Chương quay đầu nghiêm túc hỏi.

Chu Cao Sí sững sốt, theo bản năng trả về một câu “Đều dựa vào bản lĩnh !”

Đương nhiên..... Hấn sẽ phòng ngừa chu đáo .....

Cái gọi là..... Hảo hài tử phải từ nhỏ hình thành !

Chu Nguyên Chương chấn động, nhìn chăm chăm Chu Cao Sí , lẩm bẩm nói “Đều dựa vào bản lĩnh sao ?” Lập tức cười khổ một tiếng, thở dài lắc đầu.

Chu Cao Sí thấy thế, lại nhịn không được thấp giọng nói “Gia gia..... Anh hùng không hỏi xuất thân.”

Chu Nguyên Chương sững sốt, thì thào lặp lại “Anh hùng không hỏi xuất thân?” Lập tức cười ha ha, vỗ vỗ Chu bả vai Cao Sí “Nói rất hay !”

\*\*\*\*\*

Chu Lệ đi hướng thư phòng của mình ở hậu viện, sắc mặt một đường âm trầm, khi chưa đi tới thư phòng, chuyển qua hành lang gấp khúc, chỉ thấy Từ thị nghênh diện vội vàng đi tới.

Chu Lệ dừng lại bước chân .

“Vương gia!” Từ thị vội vàng hành lễ sau, liền thấp giọng nói chuyện Từ Huy Tổ phu nhân làm mai.

Sắc mặt Chu Lệ càng thêm âm trầm.

“Vương gia..... Ngài nói, muốn hay không trước cấp Sí nhi an bài một cái hôn sự.....” Từ thị thấp giọng hỏi.

Chu Lệ lạnh lùng mở miệng “Việc này về sau nói đi !”

Chu Lệ dứt lời, liền hướng phương hướng thư phòng đi đến.

Trong lòng bực bội đến cực điểm.

\*\*\*\*\*

Ván cờ chấm dứt, Chu Cao Sí thua.

Chu Cao Sí nhìn ván cờ, trong lòng thở dài, ai, cùng cha chơi cờ , thắng cũng ít , thua càng nhiều, hiện tại cùng cha của lão cha chơi cờ..... Một ván liền thua!

Chu Nguyên Chương đứng dậy, ha ha cười nói “Không tồi ! Không tồi !” Lập tức Chu Nguyên Chương ngữ hàm thâm ý nói “Tài đánh cờ của Cao Sí so với trong tưởng tượng của gia gia thì hảo nhiều lắm !”

Chu Cao Sí sững sốt. Lời này..... Có ý tứ gì?

Chu Nguyên Chương lấy ra cái gì đó trong tay áo, phóng tới trong tay Chu Cao Sí , cười tủm tỉm nói “Cao Sí , đáp ứng gia gia, thứ này không cần mở ra, cũng không cùng cha ngươi nói, chờ thêm vài năm, gia gia mất. Ngươi hãy mở ra.”

Chu Cao Sí ngẩn ra, theo bản năng cúi đầu nhìn về phía cái hòm khéo léo trong tay mình .

Chu Nguyên Chương lại vỗ vỗ đầu Chu Cao Sí , mỉm cười, xoay người rời đi.



\*\*\*\*\*

Ban đêm, Chu Lệ đẩy ra cửa phòng, thấy Chu Cao Sí ngồi ở trên giường, nhập thần nhìn chăm chăm một cái hộp nhỏ trên giường.

Chu Lệ dừng một chút, nhìn Chu Cao Sí , nhớ tới hôm nay có người nói chuyện mai mối , trong lòng liền phiền muộn không thôi.

Chậm rãi tiêu sái đi qua, trong lòng Chu Lệ cân nhắc , có lẽ hẳn nên bắt đầu chuẩn bị một chút chẳng ?

Đi đến bên giường, thấy Chu Cao Sí vẫn cứ nhập thần nhìn chăm chăm, không khỏi nhíu mày, cái gì vậy? Nhìn đến nhập thần như thế ? Ánh mắt tùy ý miết hướng cái hộp nhỏ trên giường, không khỏi chấn động.

Thứ này.....

“Sí nhi ! Đây là hoàng gia gia đưa cho ngươi?” Chu Lệ trầm giọng hỏi.

Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, nhìn về phía Chu Lệ , gãi đầu, khó hiểu “Cha..... Đây là hoàng gia gia cho ta . Còn nói không thể cho ngươi xem.....”

Nhưng hẳn vẫn để cha nhìn.

Chu Cao Sí theo bản năng không muốn gạt cha chuyện gì .

Chu Lệ sững sốt, nhìn về phía Chu Cao Sí vừa gãi đầu vừa ngây ngô cười, không thể cho hắn xem, lại vẫn cho hắn nhìn?

Trong lòng mềm mại, ngồi vào trên giường, cầm lấy hòm, quan sát một chút, lập tức buông, mỉm cười “Hoàng gia gia ngươi nếu đã nói, vậy ngươi nghe theo là được.”

“Nhưng mà , cha.....” Chu Cao Sí do dự.

Bên trong cái hộp nhỏ này rốt cuộc có cái gì vậy? Cha không tò mò?

Chu Lệ lắc đầu “Là hoàng gia gia ngươi đưa cho ngươi, cha sẽ không xem .”

Tuy rằng không rõ lắm ở trong này có gì , nhưng hẳn biết, cái hộp nhỏ này là phi thường trọng yếu .

Vật trọng yếu này lại ở trong tay Sí nhi ..... Đây thuyết minh cái gì?

Chu Lệ nhìn Chu Cao Sí lẩn qua lộn lại cái hòm, trong lòng có chút phức tạp.

Sí nhi tuy rằng vài lần tam lượt bị thương, nhưng..... Cũng có thể có phúc ngoài ý muốn , có lẽ..... Đây là kỳ lân?

\*\*\*\*\*

“Cao Sí nhất định sẽ cho lão Tứ xem?”

Phòng nhỏ trong hoàng cung.

Trống trơn không một vật, chỉ có trên tường, giắt một bức họa, bức họa là một nữ tử, thập phần xinh đẹp.

Tinh tế nhìn kĩ , mặt mày lại cùng Cao Sí có chút giống nhau. Mặt mày loan loan, khuôn mặt không đẹp, lại làm cho cảm giác rất là thoải mái.

“Đứa nhỏ Cao Sí kia đối cha hẳn rất là kính nể .”

Chu Nguyên Chương nhìn chăm chăm bức họa trên tường, thì thào nói “Đứa nhỏ Cao Sí nhân hậu giống Doãn Văn, nhưng so với Doãn Văn hơn phân khôn khéo cùng cứng cỏi, thiếu phân toan hủ..... Tương lai nếu là lão Tứ..... Ha ha..... Vậy cũng không tồi ..... Ai..... Chỉ là Doãn Văn sẽ thế nào..... Ngươi từng nói qua, lão Tứ tối thích hộp.....”

“Ai..... Ta cũng biết, lão đại nhu nhược, nay ngay cả Doãn Văn cũng giống tính hắn , nhu nhược, lại quá mức cổ hủ..... Năm đó Hiệp Bá Cự nói, phân phong chư vương sẽ gây thành họa loạn..... Ai... Ta năm đó quá tự phụ ! Nay..... Cũng đã khó đối ! Ai, tuy rằng ta còn sống, nhưng như thế thì làm được gì ..... Phiền vương đã thành vĩ đại bất điều ( đuôi to khó vẫy - to đầu khó chui = khó có thể đánh lại ), đặc biệt là lão

Tứ..... Bất quá cũng tốt , còn có lão Tứ, tương lai có lẽ có người cởi bỏ cái mớ rắc rối này ..... Đáng tiếc Doãn Văn sẽ thế nào!! Ai, cho dù ta hiện tại đem vị trí đó cho lão Tứ, chỉ sợ Doãn Văn cũng khó giữ được mạng ! Kế tiếp ..... Cũng chỉ có thể xem chính Doãn Văn..... Còn có..... Cao Sí .....

## 45. Chương 45: Khi Cao Sí Ngây Thơ [ Nhất ]

Ban đêm, trong hoàng cung.

Vẽ mặt Chu Doãn Văn có chút nôn nóng đi qua đi lại, Hoàng Tử Trùng đứng bên cạnh cũng nhú chặt hai hàng lông mày.

“Thần nghĩ đến.....” Hoàng Tử Trùng do dự mãi, vẫn đành chấp tay mở miệng nói “Thỉnh hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn , đây là phương pháp tốt nhất.....”

Chu Doãn Văn dừng chân bước, quay đầu nhú mày nói “Để cho tứ thúc cùng Trương sư phó có hôn sự thì tốt sao ? Có thể chế trụ tứ thúc sao ? Tử Trùng, ý tưởng này của ngươi có phải quá ngây thơ rồi không ?”

Hoàng Tử Trùng chậm rãi lắc đầu, trịnh trọng nói “Điện hạ, ít nhất, chúng ta có thể rối loạn bố cục bọn họ..... Yên vương rất coi trọng thế tử, việc đám hỏi có lẽ không thể kiềm chế Yên vương , nhưng ít ra có thể làm cho Yên vương cùng thế tử có vết rạn ! Thần nghĩ đến đây là rất tất yếu !”

Chu Doãn Văn trầm mặc, mặt mày có chút do dự.

Hoàng Tử Trùng thấy mặt mày Chu Doãn Văn có chút do dự , vội thấp giọng nói “Cho dù bất thành, chúng ta cũng không có tổn thất gì nha.”

Điều này cũng đúng.....

Chu Doãn Văn liền mở miệng nói “Tìm một thời cơ, ta cùng hoàng gia gia nói chút đi.” Dừng một chút, lại nhú mày nói “Hiện tại không phải cơ hội.....”

Hoàng Tử Trùng cung kính đáp“Dạ. Thần hiểu được.”

\*\*\*\*\*

Ngày hôm nay , Chu Cao Sí đang ở trong viện , chậm rãi tiêu sái .

Cổ chân sưng đỏ đã tiêu thất .

Ân, thuốc mỡ của cha thật sự không tồi .

Chậm rãi tiêu sái , ngay từ đầu Mã Tam Bảo đã muốn tiến đến nâng , bị Chu Cao Sí cười cự tuyệt .

Bất quá là nửa tháng không đi đường, ai, bất quá là trật chân , cha cũng thật là, liền không cho hắn đi lại . Hiện tại thật vất vả mới tốt lắm, hắn cũng có thể đi được rồi .

Có chút mới lạ, nhưng vẫn là không tồi.

Hiệu Cầm ở một bên nhìn, kinh hi nói “Thế tử, chân ngài đã hảo rồi nha !!”

Chu Cao Sí quay đầu , ôn hòa cười.

Mã Tam Bảo cũng rất lo lắng “Thế tử, ngài cẩn thận một chút!”

Chu Cao Sí từ từ xoa tay “Không có việc gì, không có việc gì!”

Chu Cao Sí đi đến viện cửa, đang muốn xoay người, theo thói quen chấp hai tay sau lưng, nhưng đúng lúc này, dẫm phải mấy viên đá dưới chân , thân mình nghiêng -

Mắt thấy sẽ ngã sắp xuống, Hiệu Cầm cùng Mã Tam Bảo kinh hô ra tiếng, đang muốn tiến lên, lúc này, một đôi bàn tay to đúng lúc giữ lấy Chu Cao Sí .

Chu Cao Sí nhắm chặt mắt, khi chuẩn bị nghênh đón đầu đón, lại bị kéo vào ôm ấp ấm áp quen thuộc.

Mở mắt ra, thấy rõ người đỡ mình, không khỏi nhếch miệng cười “Cha.”

Chu Lệ trừng mắt nhìn Chu Cao Sí một cái, “Còn chưa đi đường tốt đâu ! Người muốn chân mình thành què sao ?!”

Chu Cao Sí ngượng ngùng cười, không dám cãi lại.

Chu Lệ ôm lấy Chu Cao Sí đứng lên, đối Hiểu Cầm cùng Mã Tam Bảo quỳ sát hành lễ thì trách mắng “Thế tử không biết yêu quý bản thân, các người làm nô tài nô tỳ cũng không biết chiều cố thế tử sao?!”

Hiểu Cầm cùng Mã Tam Bảo vội dập đầu nói “Nô tài [ nô tỳ ] đáng chết!”

Chu Cao Sí trong lòng xấu hổ, khi bị ôm lấy, trong lòng hấn liền lúng túng ! Bị cha ôm như vậy, hấn sao lại liền cảm thấy khấn trương vô thố chứ ?

Trong lòng không yên cũng kỳ quái, kỳ thật..... Cha ôm hấn như vậy cũng không có gì, đúng không??? Hấn khấn trương cái gì nha!

Nhưng vẫn nhịn không được thân thủ lạng lẽ lạp lạp quần áo trên vai Chu Lệ, sắc mặt ửng đỏ, nhỏ giọng nói “Cha, phóng con xuống dưới đi.”

Chu Lệ quay đầu, trừng mắt nhìn Chu Cao Sí một cái, xoay người ôm Chu Cao Sí đi hướng buồng trong.

Hấn thấy Chu Cao Sí hồng hồng lỗ tai. Tiểu tử này..... Trong lòng ngượng ngùng đi?

Trong lòng Chu Lệ có chút đắc ý, có chút sung sướng.

Ôm Chu Cao Sí ngồi đến tháp sau, đối Hiểu Cầm cùng Tam Bảo thản nhiên phân phó vài câu, liền cho bọn họ lui ra.

Đợi Hiểu Cầm cùng Tam Bảo lui ra, Chu Lệ quay đầu nghiêm khắc khiển trách “Lần sau không được như vậy!”

“..... Con đã biết.” Chu Cao Sí thấp giọng nói, lại duỗi tay túm túm tay áo Chu Lệ, sắc mặt ửng đỏ “Cha..... Phóng con xuống dưới đi.”

Chu Lệ nhướn mày, ngược lại đem Chu Cao Sí ôm càng sâu “Sao thế ? Ghét bỏ cha ?”

Chu Cao Sí sững sốt, ghét bỏ? Lập tức trên mặt ra vẻ ngây ngốc cười nói “Con chỉ là không muốn ngài quá mệt mỏi .”

Phải không? Chu Lệ trong lòng ý vị thâm trường cười.

Nhìn chằm chằm sắc mặt Chu Cao Sí ửng đỏ, mỉm cười, chậm rãi buông tay ra “Hảo.”

Trong lòng Chu Cao Sí nhẹ nhàng thở ra, bị cha ôm như vậy, trong lòng thật sự là khấn trương nha.

“Sí nhi, sáng mai chúng ta tiến cung diện thánh, từ nay trở đi chúng ta có thể hồi Bắc Bình .”

Nhân tình Chu Cao Sí sáng lên.

Chu Lệ lại tinh tế nói phải chú ý một ít chuyện tình, mới đứng dậy rời đi.

Đợi Chu Lệ rời đi, Chu Cao Sí hít một hơi thật dài, rốt cục có thể rời đi Nam Kinh .....

Nằm ngã vào trên tháp, trong lòng Chu Cao Sí phát sầu, hấn gần nhất rốt cuộc là làm sao vậy?

Cha chỉ cần tới gần mình thì tim sẽ đập nhanh, buổi tối cùng cha ngủ thì cả người cứng ngắc, vô ý thức luôn nhìn cha ngẩn người, sáng sớm tỉnh lại, thấy cha không ở, đã có ý muốn tìm kiếm, nếu cha ở, liền lại nhìn cha đến ngẩn người, còn kém chút vươn tay chạm đến cha .....

Trong lòng đủ loại khấn trương vô thố, nếu chính mình không có chết đi lại luân hồi trở lại, không phải mao đầu tiểu hài tử, chỉ sợ đã sớm quấy nhiễu rồi !

Trong lòng chờ đợi, sớm một chút khôi phục bình thường đi. Cứ như thế mãi, cha khẳng định sẽ phát hiện mình không thích hợp .....

Đến lúc đó, hẳn nên nói như thế nào nha .

Chu Cao Sí xoay người ghé vào trên tháp , nhẹ nhàng thở dài.

Ngày đó, hẳn không nên làm cho cha giúp hẳn tắm rửa!

Đều là do họa tắm rửa !

Chu Lệ ở bước đi xa Chu Cao Sí , bên miệng khó nén đắc ý cười.

Xem ra..... Tiểu tử kia cũng không phải hồn nhiên vô giác nha.

Vậy là tốt rồi! Chu Lệ trong lòng nghĩ, chỉ là..... Tiểu tử kia tuy rằng hồn hậu , nhưng rất là cố chấp, loại chuyện này..... Chỉ sợ tiểu tử kia một khi phát hiện sẽ lẩn đi rất xa,

Chu Lệ nhú mày, xem ra, còn phải hảo hảo tinh tế mưu đồ một phen mới được .

\*\*\*\*\*

Ngày hôm nay , Phụng Tiên điện.

Chu Doãn Văn bưng lên bát súp mà cung nữ cung kính trình lên, thật cẩn thận đem qua cho Chu Nguyên Chương ngồi trên tháp , miệng nhẹ giọng nói “Hoàng gia gia, cẩn thận nóng .”

Chu Nguyên Chương cười ha ha mở miệng “A? Không có việc gì!” Dứt lời, tiếp nhận, lại đặt một bên , ngược lại cười tủm tỉm nhìn về phía Chu Doãn Văn “Doãn Văn hôm nay đến là có việc sao ?”

Trên mặt Chu Doãn Văn sững sốt, lập tức khẽ cười nói “Hoàng gia gia, Doãn Văn chỉ là lại đây thăm ngài. Không có chuyện khác .....”

Chu Nguyên Chương ừ một tiếng, gật đầu cười nói “Doãn Văn là hảo hài tử .” Dứt lời, bưng lên bát súp , chậm rãi uống.

“Đúng rồi, Doãn Văn. Trẫm nghe nói gần nhất bên ngoài có người cấp Cao Sí làm mối nha .” Chu Nguyên Chương uống xong bát súp, chậm rãi nói, ngữ khí thực bình thản.

Nhưng lại làm cho mồ hôi lạnh trên lưng Chu Doãn Văn lập tức toát ra.

“Hoàng gia gia, cái này..... Doãn Văn thật chưa nghe nói.....”

Chu Nguyên Chương hừ lạnh một tiếng “Trong lúc Thái tử quốc tang mà dám làm mối? Trong mắt những người này còn có thái tử không ?!”

Chu Doãn Văn vội mở miệng nói “Đúng ạ ! Thật sự là hơi quá đáng!” Dừng một chút, lại do dự nói “Bất quá..... Cao Sí cũng mười ba , nếu bởi vì chuyện tình của phụ vương mà chậm trễ chung thân đại sự của hắn .....”

“Hừ! Mười ba tính cái gì!!” Chu Nguyên Chương hừ hừ, ngẩng đầu đối Chu Doãn Văn nói “Hôn sự của hắn , hoàng gia gia sẽ làm chủ cho hắn! Những người khác .... Cũng đừng hao tâm làm gì !”

Chu Doãn Văn ngẩn ra, theo bản năng nhìn về phía Chu Nguyên Chương, đã thấy Chu Nguyên Chương vẻ mặt thản nhiên, trong lòng không khỏi chấn động, lời này xem như cảnh cáo mình sao?

\*\*\*\*\*

Hôm sau, mọi người ở Yên vương phủ chờ tiến cung diện thánh.

Phụng Tiên điện .

Chu Nguyên Chương ngồi ngay ngắn ở thượng vị, nhìn Chu Cao Sí tuy rằng đi đường rất chậm, nhưng cước bộ đã ổn, không khỏi vui mừng gật đầu nói “Cao Sí , xem ra chân của ngươi khôi phục đã tốt lắm rồi a.”

Chu Cao Sí cung kính chấp tay “Nhờ hồng phúc hoàng gia gia.”

Chu Nguyên Chương ha ha cười, xoa tay nói “Cái này cũng là chính ngươi có phúc!”

Vừa cười mỉ mỉ nhìn về phía Từ thị , nói “Lão Tứ tức phụ ( con dâu ), trầm nghe nói có người cấp Sí nhi làm mối ?”

Từ thị sững sốt, trong lòng Chu Lệ trầm xuống.

Chu Cao Sí cũng kinh ngạc, ai? Đây là chuyện gì ? Hắn sao không biết?

Từ thị lấy lại tinh thần, bước lên phía trước , cung kính hồi đáp “Hồi phụ hoàng, là có người nói ra hộ người ta, nhưng tức phụ cảm thấy thời điểm hiện tại không thích hợp , hơn nữa..... Sí nhi mới mười ba , không vội.....”

“Ha ha! Đúng vậy!” Chu Nguyên Chương ha ha cười nói “Lão Tứ tức phụ, hôn sự Cao Sí người đừng tùy ý đáp ứng , hôn sự hắn! Trẫm sẽ lo !”

Chu Cao Sí vừa nghe, trong lòng ngẩn ngơ, không phải đâu?

Trong lòng Chu Lệ càng thêm âm trầm, rũ đôi mắt, dấu đi nỗi giận trong mắt.

Từ thị chỉ có thể cung kính đáp ứng “Dạ! Tức phụ đã biết.”

“Ân..... Như vậy đi! nữ nhi Trương Đông Chí trầm cảm thấy không tồi , hiện tại là quốc tang thái tử, cũng không tiện, nhưng trẫm trước để cho các người đính ước , đợi sang năm, Cao Sí mười bốn , liền thành hôn đi!”

Chu Cao Sí sững sốt, cái này..... Cái này đính ước ? Theo bản năng quay đầu nhìn về phía cha, đã thấy cha rũ mắt xuống , mặt không chút thay đổi.

Trong lòng Chu Cao Sí sôi ruột, lão cha, ngài sao không mở miệng a!!

Hắn không nghĩ sớm thành thân như vậy a!

“Lão Tứ? Người cảm thấy thế nào?” Chu Nguyên Chương lúc này quay đầu nhìn về phía Chu Lệ , cười ha ha hỏi.

Chu Lệ trầm mặc sau một lúc lâu, mới chấp tay nói “Tốt lắm!”

Chu Cao Sí cảm thấy trong lòng chợt lạnh , cha..... Người sao có thể nói như vậy?!

Có loại mất mát cùng trất buồn nói không nên lời.

Chu Nguyên Chương ha ha cười “Vậy trước cứ tính như thế a. Cao Sí ! Chờ! Sang năm gia gia liền đem tặng cho người một tức phụ xinh đẹp !”

Chu Cao Sí muốn mở miệng, nhưng tay lại bỗng nhiên bị người giữ chặt, Chu Cao Sí hơi hơi cúi đầu, đôi tay giữ chặt hắn là đôi tay nắm đen thô ráp , là cha.

Chu Cao Sí trong lòng toan sắp phức tạp, cha.....

Chu Cao Sí yên lặng cúi đầu, rũ đôi mắt xuống , hơi hơi giã ra tay của cha hắn .

Trong lòng trừ bỏ mất mát trất buồn, còn hơn một loại phần nộ nói không ra nguyên do.

Chu Cao Sí chấp tay thấp giọng nói “Tôn nhi tạ quá hoàng gia gia!”

Mọi người chuẩn bị ném đá nhân vật nữ chánh sau An Bình nào =))

## 46. Chương 46: Khi Cao Sí Ngây Thơ [ Nhị ]

Từ hoàng cung rời đi, Chu Cao Sí rũ mắt xuống , bước đi chậm rì rì như trước, trên mặt tuy rằng vẫn mang theo nhàn nhạt tươi cười, nhưng có chút miễn cưỡng.

Chu Lệ dọc đường mặt không chút thay đổi, đôi mắt thâm trầm khó lường.

Từ thị cũng là vẻ mặt có chút lo lắng, mê hoặc, khó hiểu.

Mà cùng tiến cung , Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại liếc nhau, đều lặng lẽ đi sau hai bước , đối không khí ba người đằng trước quỹ dị ứ đọng cũng đầy khó hiểu.

Kỳ quái , hoàng gia gia tứ hôn cho đại ca, đây không phải chuyện tốt sao?

Sao ca giống như không muốn nha?

Phụ vương cùng mẫu phi cũng không vui ý ?

Đợi ra khỏi hoàng cung, Chu Cao Sí muốn hỏi xe ngựa của mình , Chu Lệ lại thản nhiên nói “Sí nhi , đến xe ngựa phụ vương, phụ vương có việc với người nói.”

Chu Cao Sí dừng bước đôi chút , chậm rãi xoay người, vẻ mặt cung kính nghiêm nghị chấp tay “Con tuân mệnh.”

Chu Lệ khẽ nhíu mày, nhìn Chu Cao Sí rũ mắt, vẻ mặt cung kính, sao thế ? Tiểu tử này không vui ?

Trong lòng Chu Lệ có chút vừa lòng, ân, xem ra tiểu tử đối hôn sự này cũng thập phần bất mãn .....

Đợi Chu Cao Sí lên xe ngựa, Chu Lệ liền kéo Chu Cao Sí qua , ngồi ở bên người mình, thấp giọng hỏi “Sí nhi , hoàng gia gia người nói đến hôn sự, người cảm thấy thế nào?”

Chu Cao Sí quay đầu nhìn về phía cha hắn , không nói gì, cha hắn đều giúp hắn đáp ứng rồi , còn hỏi hắn cảm thấy thế nào?

Cái gọi là cha mẹ chi mệnh, môi chước chi ngôn, hắn dù không thích thì còn có thể thế nào a?

Không rõ ràng lắm , lão cha hỏi câu này có dụng ý gì , Chu Cao Sí liền chậm rãi mở miệng “Con không có ý kiến.”

Chu Lệ nhíu mày, cái gì kêu là không có ý kiến??

Nhìn Chu Cao Sí cúi đầu , sắc mặt thản nhiên , Chu Lệ hơi hơi nhướng mày, tiểu tử này lại sinh khí?

“Sí nhi ..... Người sinh khí?”

“Con không có.”

Chu Lệ mạnh mẽ nâng lên cằm Chu Cao Sí , trên mặt hơi hơi lộ ra ý cười trêu tức, ngón tay trạc trạc hai má Chu Cao Sí “Vậy người cùng cha nói..... Mặt thế này là chuyện gì xảy ra?”

“Mặt con là cha sinh ! Trời sinh như thế!” trong lòng Chu Cao Sí hờn dỗi, nhịn không được cãi lại

Chu Lệ vừa nghe, cũng ha ha nở nụ cười, tiếng cười lộ ra sang sảng, một phen ôm lấy Chu Cao Sí , ôm nhanh vào trước ngực.

Khi bị ôm quá sát ở ngực , trong nháy mắt , Chu Cao Sí cứng ngắc, nhưng rất nhanh liền cố gắng trầm tĩnh lại.

Chu Lệ ra vẻ không biết, giống như dĩ vãng, mềm nhẹ phủ vỗ lưng Chu Cao Sí , thanh âm khàn khàn chậm rãi nói “Sí nhi , sinh khí là bởi vì cha không cự tuyệt sao ?”

Chu Lệ lớn mật đoán, tiểu tử này cấu kính có phải bởi vì mình không có cự tuyệt tứ hôn hay không ?

Mềm nhẹ an ủi rất nhanh có hiệu quả, Chu Cao Sí hoàn toàn bất giác thả lỏng xuống, thậm chí hơi hơi điều chỉnh tư thế, để cho chính mình càng thoải mái oa ở trong lòng Chu Lệ , rầu rĩ mở miệng “Cha muốn tìm con dâu cho mình nhanh thế sao ?”

Chu Lệ bị kiềm hãm, sau một lúc lâu, trong lòng cười khổ, ách thanh mở miệng “Cha..... Một chút cũng không thích , đáp ứng hoàng gia gia người bất quá là kế tạm thời ..... Sí nhi , cha sẽ có biện pháp , tin tưởng cha, chỉ có đính hôn, sẽ không có cái khác .”

Chu Cao Sí nghe vậy, ngẩng đầu, do dự nói “Cha..... Nếu rất trọng yếu , con cưới cũng không quan hệ.....”

Dù sao hắn sớm hay muộn đều phải thành thân , không phải sao ?

Nhưng Chu Lệ cũng không hờn giận ninh mi “Sí nhi ! Không được nhắc lại!”

Chu Cao Sí khó hiểu “Cha?”

Chu Lệ nhìn vẻ mặt Chu Cao Sí nghi hoặc, hoãn hoãn ngữ khí, ôn nhu nói “Sí nhi ..... hôn sự của người, cha sẽ lưu ý , hiện tại..... Không cần nói đến việc này .”

Chu Cao Sí chậm rãi gật đầu, như vậy a..... Vậy rất tốt!

Không biết vì sao, Chu Cao Sí cũng không hy vọng nhanh như vậy đã thành thân.

“Sí nhi ..... Người..... Muốn thành thân sớm sao ?” Chu Lệ thấp giọng hỏi.

Chu Cao Sí chậm rãi lắc đầu “Không nghĩ.”

Chu Lệ mỉm cười, đem Chu Cao Sí ôm nhanh, ngón tay cố ý lại như vô tình xẹt qua bên hông Chu Cao Sí , cười nhẹ nói “Vậy..... Sí nhi là có thể cứ như thế này bởi cha thêm vài năm nữa .....”

Chu Cao Sí sững sốt.

“Nếu..... Sí nhi thành thân, còn có thể ở bên người cha như thế này nữa đâu sao ?” Chu Lệ nhẹ nhàng nói xong, trong thanh âm có hơi hơi thở dài.

Chu Cao Sí ngẩn ra, trong lòng không khỏi tưởng tượng đến ..... Minh không còn ở bên người cha như trong lời nói .....

Nhịn không được hai tay kéo lấy quần áo cha, trong lòng Chu Cao Sí phát khổ, làm sao bây giờ? Hắn một chút cũng không muốn rời đi cha mình !

Cảm giác được quần áo bên hông bị gắt gao kéo, trong lòng Chu Lệ có chút vui sướng, Sí nhi .....

Cũng theo bản năng ôm chặt Chu Cao Sí vào trong lòng, trong lòng sùng nịch cũng có chút đau lòng, kéo quần áo nhanh như thế ..... trong lòng Sí nhi rất thống khổ đi?

\*\*\*\*\*

Ban đêm.

Chu Doãn Văn nhìn về phía Hoàng Tử Trùng , nhíu mày nói “Hoàng gia gia đã cùng Yên vương nói, đem Trương gia tiểu thư hứa hôn với thế tử Yên vương . Yên vương ..... Cũng đã đáp ứng rồi.”

Nhân tình Hoàng Tử Trùng sáng lên, cung kính chấp tay nói “Như thế, không phải tốt lắm sao? Chúc mừng điện hạ, có cái này , Yên vương bên kia sẽ có nhiều trò hay để xem nha !”

Chu Doãn Văn khẽ lắc đầu, giận dữ nói “Tử Trùng, ta chỉ là cảm thấy, chuyện đính hôn này cũng không tính là gì ! Có thể giúp cho chúng ta cái gì sao ?”

Hoàng Tử Trùng cũng hơi hơi cười thần bí “Điện hạ, ngài cứ chờ xem đi!”

Chu Doãn Văn tựa hồ có chút thất vọng “Chỉ mong người cho ta xem không phải lạn diễn ( vở kịch tồi tệ ) !”

Mà lúc này , ở Phụng Tiên điện, Chu Nguyên Chương ngưng thần trầm tư , gõ bàn, chỉ mong lần tứ hôn này, có thể cho Doãn Văn lưu một cái đường lui..... Ai!

\*\*\*\*\*

Lúc này , trong Yên vương phủ.....

Chu Cao Sí đem chính mình chôn ở ổ chăn, trong lòng phát sầu phát khổ cùng khó chịu.....

Vì cái gì..... Hắn chỉ nghĩ đến rời đi cha liền khổ sở như thế ???

Thành thân thôi, nam lớn thì kết hôn , gái lớn thì gả chồng , là chuyện tình tối tự nhiên nha !

Hắn mâu thuẫn cái gì nha!

Thành thân cũng không phải liền rời đi cha đâu.....

Chính là..... Không thể giống như bây giờ , oa ở trong lòng cha hấn , mỗi ngày trước khi ngủ đều cùng cha nói chuyện và tâm sự

..... Không thể mỗi ngày vừa mở mắt tỉnh lại đã thấy cha cười với hấn.....

Không thể cùng cha đi dạo phố , ăn mì nước , ăn bánh bao, ăn hần độn.....

.....

Không thể cứ lại thân mật ở chung như thế .....

Vì cái gì..... Chỉ nghĩ đến không thể ở chung với cha nữa , trong lòng hấn liền..... Khổ sở đến thế ?

Chẳng lẽ .....

Chẳng lẽ.....

Không, không thể nào?

Sao khả năng đâu?!

Hấn..... Hấn.....

Chẳng lẽ vẫn đều là.....

Tiểu hài tử mãi không lớn , luôn ỷ lại lão cha sao ?!

Chu Cao Sí xoay người , trong lòng buồn bực, mệt hấn là luân hồi trọng sinh nha !

Nhớ tới vừa mới nãy ..... Nghĩ đến cảnh tượng hấn phải rời cha đi, hấn lại khó chịu muốn khóc!!!

Thật sự là..... Rất dọa người !!!

Lúc Chu Cao Sí ở trong chăn buồn bực , đột nhiên truyền đến tiếng cười nhẹ “Tiểu bánh bao, người muốn đem mình thành bánh nướng sao ?”

Chu Cao Sí sững sốt, trong lòng lúng túng, chậm rãi từ trong chăn từng chút từng chút chui ra .

Chu Lệ khoanh tay , đứng ở bên giường, nhìn Chu Cao Sí từ trong chăn chui ra từng tý một , trong lòng bật cười, tiểu tử này..... Thật sự là.....

“Cha?”

Chu Lệ ngồi xuống ở bên giường , một bên bắt đắc dĩ cười hỏi “Tiểu bánh bao..... Người đang phiền muộn cái gì?”

Về mặt Chu Cao Sí nghiêm túc “Con đang tự hỏi một vấn đề trọng yếu phi thường.”

Chu Lệ chọn mi, một bên cời áo khoác, một bên tùy ý hỏi “Nga? Cái gì là vấn đề trọng yếu vậy? Nói cho cha nghe một chút?”

Chu Cao Sí ngồi dậy, theo thói quen khoanh chân, về mặt còn thành thực nói “Con suy nghĩ, con đã muốn mười ba , lại còn luôn phiền toái cha cùng con ngủ, như vậy..... Không tốt, không tốt!”

Chu Lệ sững sốt, Sí nhi đang nói cái gì?

Chu Cao Sí dứt lời, lại ngẩng đầu, về mặt ngưng trọng nói “Con từ hôm nay mới phát hiện, con đã rất ỷ lại cha , cha, con về sau sẽ cố gắng không ỷ lại cha !”

Chu Lệ nhìn chằm chằm Chu Cao Sí , trong lòng bị kiềm hãm, cái gì gọi là luôn phiền toái cha cùng con ngủ?!

Còn có! Cái gì gọi là không ỷ lại cha??

Muốn độc lập? Độc lập rồi sao ?

..... Rồi đi mình sao?!

Trong lòng Chu Lệ tức giận, đồng thời, trong lòng còn có khủng hoảng khó có thể che giấu.



Xú tiểu tử, ngươi sao có thể không ý lại ta?!

Khi nhìn đến tiểu tử này từ trên tầu lâu nhảy xuống, tim đập cơ hồ đình chỉ.....

Hắn chỉ cần nghĩ đến ..... Nếu, tiểu tử này thật sự..... Không thể..... Đứng lên..... Vậy mình nên làm thế nào ?

Không thể tin được!

Chỉ là nghĩ thôi, hô hấp đều đã đình trệ.

Khi công tiểu tử này đi trên đường ở Nam Kinh.....

Hắn do dự mà tự hỏi, buông ra như thế nào?

Tiểu bánh bao sẽ không tiếp thụ được ..... Không bằng buông ra.....

Để cho..... Tiểu bánh bao giống người thường..... Thành thân, sinh con.....

Tưởng tượng thấy một nữ nhân đứng ở bên người tiểu bánh bao..... Tiểu bánh bao ôn hòa đối nàng cười.....

.....

Hắn muốn giết nữ nhân kia!

Ngay cả tưởng tượng cũng không thể áp chế sát ý của bản thân !

Cho nên.....

Ngày ấy, khi hắn công tiểu tử này trở lại phủ đệ .....

Hắn cũng đã quyết định!

Nếu tiểu tử này cứ không làm người ta an tâm như thế

– không để ở trước mặt, trong lòng luôn có đủ loại bất an.

Nếu luôn nóng ruột nóng gan như vậy

– mặc kệ tiểu tử này làm cái gì, luôn muốn biết..... Hắn đang làm cái gì, hắn suy nghĩ cái gì, hắn bên người có ai? Hắn trong lòng có đem mình trở thành người quan trọng nhất không ?

Nếu trong lòng đã bách chuyển thiên hồi , không thể đoạn được phân tà niệm kia –

Vậy .....

Đem chấp niệm biến thành hành động!

Lấy lại tinh thần, Chu Lệ cố gắng áp chế tức giận trong lòng , thanh âm dịu đi, thản nhiên nói “Ngươi không ý lại cha, cũng không làm phiền cha.....”

Chu Cao Sí sững sốt. Không ý lại? Không làm phiền ?

Chu Lệ nhìn trên mặt Chu Cao Sí hoang mang cùng sững sốt , trong lòng chua xót cười, tiểu tử này..... Sẽ không đem cái tâm tình khẩn trương vô thức đều cho là vì ý lại mình chứ ?

Chu Cao Sí gãi đầu, đang muốn nói lại.

Chu Lệ lại đem ánh nến dập tắt , xoay người đem Chu Cao Sí ấn ngã vào giường, mình cũng thuận thế nằm đến trên giường, kéo qua chăn, tức giận nói “Coi như là cha ý lại ngươi! Không có tiểu bánh bao thơm ngọt , cha liền ngủ không được!”

Chu Cao Sí bị kiềm hãm, lại bảo mình là tiểu bánh bao?!

Quay đầu cảm giận bất bình hai câu, đã thấy Chu Lệ nhắm mắt lại, khóe mắt tựa hồ còn có chút mỏi mệt.

Chu Cao Sí đành phải nuốt xuống lời nói đến bên miệng, xem hai mắt của cha hắn , nghĩ nghĩ, vẫn là nhịn không được , lặng lẽ đem mình lại gần , đầu nhẹ nhàng tựa vào bả vai cha hắn , mà cha hắn phồng chùng là

động tác trong lúc ngủ mơ vô ý thức, thuận thế , đưa thắt lưng hấn chế trụ, cầm cũng để ở trên đỉnh đầu hấn .

Chu Cao Sí nhện không được , khoe miệng hơi hơi tươi cười thỏa mãn, nhắm mắt lại, rất nhanh , tiếng khò khè liền vang lên.

Đợi tiếng khò khè nhẹ vang lên, Chu Lệ chậm rãi mở mắt ra, nhìn thật sâu Chu Cao Sí ngủ ngon ở trong lòng mình .

Ngón tay nhẹ nhàng lướt nhẹ mặt mày Chu Cao Sí , trong lòng bất đắc dĩ, tiểu tử này..... Bỏ lại mấy câu làm người ta cái kinh bực bội như thế , còn mình lại ngược lại , ngủ ngon đến thế ! Trong lòng có chút cắn răng, xú tiểu tử này không lương tâm!

Nhìn chằm chằm Chu Cao Sí , Chu Lệ hận không thể hung hăng cắn một ngụm, tốt nhất cắn đến để lại dấu ấn!

Nhìn chằm chằm nhìn chằm chằm, rốt cục..... Có chút không thể nhẫn nại , cúi đầu, nhưng.....

Lại nhẹ nhàng , môi dừng ở trên trán Chu Cao Sí .....

Tại.....

Khi nào thì mình quyết định đi vào vạn kiếp bất phục thế này nha.....

Xú tiểu tử, tiểu bánh bao, người sao có thể không ý lại ta ?!

Người sao có thể..... Nghĩ rồi đi ta.....

## 47. Chương 47: Khi Cao Sí Ngây Thơ [ Tam ]

Hôm sau tỉnh lại.

Chu Cao Sí giật mình sửng sốt một lúc lâu, mới chậm rãi ngồi dậy, theo thói quen nhìn quanh bốn phía, di? Lão cha đâu?

Đã dậy luyện võ sao ?

Chu Cao Sí gãi đầu, lập tức nhớ tới tối hôm qua.....

Ngay từ đầu mình kiên định cùng quyết tâm sẽ không ý lại cha , đến cuối cùng lại không tự chủ oa ở trong lòng cha hấn , ngủ say đến bây giờ.....

Chu Cao Sí trong lòng phát sầu, sao cứ thế nha , hấn sao cứ luôn ý lại cha hấn nha ?

Nhưng..... Trong lòng lại có nghi vấn, hấn thật là bởi vì ý lại cha hấn cho nên không muốn rời đi sao?

Trầm tư.....

Sau một lúc lâu.....

Thôi!

Không nghĩ ra thì thôi vậy !

Gãi gãi đầu, Chu Cao Sí nghĩ, cha hấn rốt cuộc đi đâu ?

Thường ngày cha đều đi luyện võ , nhưng khi mình tỉnh lại, cha hấn nhất định đã trở lại a.

“Sí nhi .....”

Chu Cao Sí quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong tay cha hấn cầm một bao giấy lớn , mỉm cười đứng ở cạnh cửa nhìn hấn.

Chu Cao Sí không khỏi nhếch miệng cười, đứng dậy, vừa định bò xuống giường, chợt nghe cha hấn không hồn giận , trầm giọng mở miệng nói “Tiểu bánh bao! Người nếu dám không mặc áo khoác đã đi xuống giường, liền cứ thử xem !”

Chu Cao Sí dừng lại , lập tức chậm rãi lùi về , lấy quần áo bên giường, chậm rãi mặc lên.

Chu Lệ như thể mới đi tới, cầm bao giấy lớn phòng tới bàn , đi đến bên giường, hai tay khoanh trước ngực nhìn Chu Cao Sí chậm rì rì mặc quần áo, tựa tiểu phi tiểu mở miệng “Sí nhi ! Người cứ chậm chạp như thế , bánh bao lạnh thì không không thể ăn nga!”

Bánh bao?

Chu Cao Sí nhìn về phía túi giấy nóng hầm hập trên bàn, ánh mắt lả tả sáng ngời, ngẩng đầu, nhìn cha hấn , hắc hắc ngậy ngậy cười “Cha, ngài mua bánh bao thật?”

Chu Lệ ân một tiếng, vẫn là nhịn không được nâng tay đem mấy nút áo của Chu Cao Sí thắt hảo , thấp giọng nói “Bánh bao của phố Phúc Cảnh nha .”

Phố Phúc Cảnh ? Đó là nơi có mỹ thực bậc nhất Nam Kinh nha !!

Chu Cao Sí nhanh cúi đầu, đi giày, quay đầu đối Chu Lệ cười tủm tỉm nói “Cha, chúng ta ăn bánh bao đi, lạnh sẽ ăn không ngon .”

Chu Lệ cũng miễn cưỡng nằm đến trên giường “Đợi lát ăn đi . Cha đây sáng sớm đã phải đi mua , hiện tại mỗi mệt.”

Chu Cao Sí vừa nghe, nhịn không được túm túm quần áo cha hấn “Cha.....”

Cha hấn không đứng dậy, hấn sao có thể ăn nha ??

Chu Lệ trong lòng cười thầm, chỉ biết tiểu tử này coi trọng nhất lễ nghi , nếu hấn không đứng dậy, tiểu tử này tuyệt đối sẽ không ăn.

Nhưng lại nhịn không được thở dài trong lòng, coi trọng lễ nghi có gì tốt , có chỗ tốt cũng có chỗ xấu nha !

Nhớ tới chuyện tình tối hôm qua, trong lòng hấn ghen khuấy buồn bực, nhịn không được đem Chu Cao Sí đang túm lấy quần áo hấn đặt lên giường , để ghé vào trên người mình, nâng tay kéo lấy hai má Chu Cao Sí , trừng mắt, oán hận mắng “Không lương tâm !”

Hai má Chu Cao Sí có chút đau, biết trong lòng cha hấn lần này không thoải mái , lại xem đôi mắt đen hắc của cha , thấp giọng hỏi “Cha..... Ngài sao không gọi bọn Tam Bảo đi mua nha?”

“Hừ!”

Chu Lệ hừ lạnh, muốn cấp tiểu tử này cái gì , đương nhiên là tự mình đi!

Kêu nô tài hạ nhân đi mua, thì tính cái gì!

Chu Cao Sí nghe cha hấn hừ lạnh, biết mình hỏi phải vấn đề ngu ngốc, thời điểm ở Bắc Bình, vô luận chuyện to hay nhỏ , chỉ cần cùng mình có liên quan , cha luôn tự thân làm .

Hỏi cha hấn vì cái gì, cha hấn luôn nói hai chữ “Thích làm !”

Bởi vì thích thôi sao ?

Chu Cao Sí mặt mày loan loan, trong lòng thỏa mãn vui vẻ, nhịn không được nâng tay , nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay to lớn của cha hấn .

Đôi tay trắng nõn béo tròn lại ngăn ngủi , bao trùm lấy bàn tay to ngăm đen thô ráp

Thực không hài hòa , nhưng xem ở trong mắt cùng trong lòng Chu Lệ , cũng là..... cảnh tượng đẹp nhất .

Chu Lệ trong lòng mỉm cười, tiểu tử này.....

Tiểu tử này..... Đại khái không biết đi.

Không có một đứa nhỏ nào đã mười ba tuổi mà còn cùng cha mình ngủ .....

Cũng không có một một đứa nhỏ nào sẽ oa ở trong lòng cha mình mà ngủ đến say sưa vui vẻ.  
Càng không có đứa nhỏ nào ..... Chỉ bởi vì cha mình làm chút chuyện nhỏ như thế liền hài lòng đến thế .....  
Tươi cười..... Lại..... mềm mại thỏa mãn.....

Tựa như..... Nam nhân được nữ nhân mình âu yếm khen ngợi hoặc là hứa hẹn.....

..... Quên đi!

Sí nhi mới mười ba tuổi.

Cứ để cho Sí nhi chậm rãi phát giác đi.

Để cho Sí nhi thời gian hai năm là tốt rồi .

Chu Lệ buông tay ra, cầm lấy tay Chu Cao Sí , phóng tới trước ngực mình, nói giọng khàn khàn “Sí nhi .....  
Bồi cha ngủ đi.”

Chu Cao Sí ngoan ngoãn gật đầu, liền cúi đầu tựa vào trước ngực Chu Lệ , chậm rãi nhắm mắt lại, được rồi, xem như là cảm ơn cha đã dậy từ sớm mua bánh bao cho mình .....

Ân.....

\*\*\*\*\*

Đầu đường Bắc Bình náo nhiệt trước sau như một.

Lúc này, đã sang thu, mấy ngày nữa đến tết Trung thu.

Rất xa, đầu đường đi tới hai người.

Một nam tử cao lớn tuấn lãng, ước chừng hơn ba mươi tuổi, một thiếu niên ôn hòa nhu thuận ước chừng mười ba tuổi .

Nam tử bước đi rất lớn, đi đường nhanh , thiếu niên bước đi rất nhỏ, đi đường rất là thông thả, thản nhiên, nhưng hai người cũng luôn sóng vai mà đi.

Tinh tế quan sát , liền phát hiện, nam tử tựa hồ cố gắng phòng chậm cước bộ của mình , thậm chí sẽ ngẫu nhiên dừng lại, một bên nhìn tiểu quán ven đường , một bên chờ thiếu niên.

Nam tử mặt mày hơi hơi không hờn giận, tựa hồ bởi vì thiếu niên đi quá chậm , nhưng nam tử lại tựa hồ cố gắng áp lực , chỉ là, khi thiếu niên vượt qua, sẽ nâng tay , nhéo nhéo hai má thiếu niên, vừa nói cái gì. Tuy rằng bộ dáng như là trừng phạt, nhưng, cử chỉ kia lại là vô cùng thân thiết, nam tử không hờn giận nhíu mày , vẻ mặt cũng mang theo ôn nhu cùng bất đắc dĩ nào đó.

Mà thiếu niên kia, thời điểm bị niết, tế mi hơi nhú, sắc mặt đỏ lên, hình như là bởi vì bị niết ở đây , bị nam tử niết mặt như vậy, có chút ngượng ngùng có chút xấu hổ, nhưng vẻ mặt lại mang theo một tia hàm hậu giả ngu, nhếch miệng cười, tựa hồ thực vui vẻ.

Chuyển qua ngõ nhỏ, nam tử đột ngột tự dất tay thiếu niên, tiến vào một tiểu \*\*\* tên Ngọc Thạch trai.

Tiến vào Ngọc Thạch trai, lão bản Ngọc Thạch trai vừa thấy, vội đi ra đón, cung kính khom người chỉ lễ, thấp giọng nói “Lý Tứ bá kiến Vương gia, bá kiến thế tử.”

Nam tử vẻ mặt uy nghiêm gật đầu, tay vẫn như cũ nắm lấy tay của thiếu niên

Thiếu niên sau khi tiến vào Ngọc Thạch trai , tựa hồ cảm thấy có chút ngượng ngùng, muốn tránh thoát ra khỏi bàn tay đang nắm mình , nhưng vô ích, lại tựa hồ không dám giãy ra , vì thế trên mặt đành phải ra vẻ tự nhiên , ôn hòa cười.

“Đồ vật đó đến chưa ?”

“Đã đến . Vương gia thỉnh đến bên này.”

Lão bản Lý Tứ của Ngọc Thạch trai vội cung kính đáp lời, nam tử, cũng chính là Chu Lệ , vì thế nắm tay thiếu niên, cũng chính là Chu Cao Sí , hướng hậu viện đi đến.

Chu Cao Sí đối Ngọc Thạch trai cũng không xa lạ, vài năm này, thời điểm cha hắn dẫn hắn đi ra, có khi sẽ đến Ngọc Thạch trai nhìn xem sổ sách, xử lý một ít sự tình.

Tiến vào hậu viện, Chu Cao Sí nghĩ sẽ lại giống như bình thường , tới gian phòng cách vách xem mấy thứ ngọc bội và vân vân , nhưng cha hắn lại kéo hắn đến bên người , bắt ngồi xuống .

Chu Cao Sí trong lòng khó hiểu, thường ngày , không phải cha đều phải xử lý một ít sự tình nên cho hắn tránh đi sao ?

Nghĩ từ Nam Kinh trở lại Bắc Bình sau, cha hắn lại đột nhiên rời đi vương phủ vài ngày , thẳng đến buổi sáng hôm nay mới trở về, một hồi liền đến liền lôi kéo mình xuất môn.....

“Sí nhi , thời điểm này ngươi cũng nên làm chút chuyện đi .” ngữ khí Chu Lệ khinh đạm nói.

Nghe vào lỗ tai Chu Cao Sí lại thành khiếp sợ không thôi

Thời điểm này làm chút chuyện sao ???

Sau khi Chu Lệ nói xong, liền quay đầu nhìn về phía Lý Tứ đang cung kính khom người đứng trước hai người bọn họ , mặt không chút thay đổi nói “Về sau, sổ sách liền giao cho thế tử xử lý, từ hôm nay, các người phải nghe theo thế tử phân phó!”

Lý Tứ đầu tiên là sửng sốt, lập tức cung kính hướng Chu Cao Sí chấp tay “Thuộc hạ Lý Nguyên báii kiến thế tử!”

Chu Cao Sí trong lòng giật mình sửng sốt , trên mặt cũng ôn hòa cười, hướng Lý Tứ gật gật đầu.

Chu Lệ lúc này thản nhiên mở miệng “Người trước tiên lui xuống đi.”

Lý Tứ cung kính đáp ứng .

Đợi Lý Tứ lui ra, Chu Cao Sí nhin không được mở miệng hỏi “Cha..... Ngài đây là.....”

“Người cũng lớn, có một số việc vốn cha là không tính nhanh như vậy để cho người tiếp quản .....” Chu Lệ nhìn chằm chằm Chu Cao Sí , thản nhiên nói.

Hắn không nghĩ làm sẽ để Sí nhi bị cuốn vào mưa rền gió dữ, tốt nhất, Sí nhi cả đời đều thuận phong thuận thủy , an an ổn ổn, mấy cái mưa gió bão táp này , cứ để hắn che chắn !!

Bởi vì quá để ý , nên sẽ lo lắng càng nhiều.

Thực hận không thể..... Để tiểu tử này hảo hảo an toàn nhất .....

Nhưng gần nhất..... Đạo Diễn thường thường nói bóng nói gió ám chỉ mình nên để cho Sí nhi tiếp quản mấy việc này .

Hôm qua, Đạo Diễn thậm chí tìm đến quân doanh.

Đi thẳng vào vấn đề liền hỏi “Vương gia có muốn buông tha cho thế tử hay không ?”

“Đạo Diễn, người nói cái gì?”

“Nếu như Vương gia không có ý định buông tha cho thế tử, bản tăng khẩn cầu Vương gia đem Ngọc Thạch trai cùng Trầm Hương lâu giao cho thế tử đi. Thế tử đã mười ba ! Hai năm tới ở Nam Kinh nhất định sẽ có biến hóa, chẳng lẽ Vương gia muốn cho thế tử chưa bao giờ tôi luyện qua , phải ứng đối thời cuộc thay đổi bất ngờ sao?”

“Đạo Diễn..... Ta đã biết.....”

“Vương gia anh minh!”

.....

Hắn biết, có một số việc không phải do tự mình quyết định .

Hắn cũng rõ ràng, đối Sí nhi tốt nhất, là để cho Sí nhi có năng lực tự bảo hộ mình !

Nếu có thể để Sí nhi tránh ở sau lưng mình, đối Sí nhi mà nói, tệ lớn hơn lợi, Sí nhi bề ngoài ôn hòa, nội tâm lại quật cường, cũng sẽ không nguyện ý.....

Chuyện Hoàng Tử Trùng chính là minh chứng tốt nhất

Nhưng kiếp nạn của Sí nhi mà Đạo Diễn luôn nói , lại cứ hiện hữu trong đầu hấn , là cái gai trong lòng mình !

Luôn luôn ..... Thường thường nhắc nhở mình.....

Nguy hiểm! Nguy hiểm!

Trong lòng hấn đã tỉnh , đợi mình thắng bàn cờ này , có lực lượng cường đại nhất, là có thể bảo hộ Sí nhi , đến lúc đó, sẽ làm cho Sí nhi tôi luyện sau .....

Nhưng thời cuộc trước mắt, cũng đã không phải do mình quyết .....

Mà một câu của Đạo Diễn cũng đánh vỡ ảo tưởng thiên chân của mình :

“Vương gia..... Từ xưa sinh ly tử biệt..... Sức người không thể đổi .....”

.....

“Hiện tại..... Thời cuộc đã bắt đầu biến hóa, Sí nhi ..... Sự tình này chỉ sợ người cũng phải bắt đầu học xử lý .” Chu Lệ ách ách nói nói, trong lòng chua xót.

..... Đây là tình hình thực tế, chỉ sợ một hai năm nữa , chuyện xấu sẽ đến.....

Nếu, suy tính của Đạo Diễn chính xác.

Chu Cao Sí nghe, nhân tình sáng lên, cung kính chấp tay nghiêm nghị nói “Cha! Con nhất định sẽ không cô phụ kỳ vọng của cha!”

Chu Lệ nhìn Chu Cao Sí cung kính hành lễ, trong lòng cũng không được tự nhiên, lại muốn nghĩ đến đủ loại ..... Nhịn không được thân thủ kéo qua, ửng vào trong ngực, trong lòng khó chịu, nhưng cúi đầu lại cố ý trừng mắt “Chiếu cố hảo hảo chính người! Đây mới là điều tối trọng yếu!”

Chu Cao Sí tế mi loan loan, nhếch miệng cười “Cha! Ra trận không rời phụ tử binh!! Con nhất định có thể cùng cha sóng vai mà chiến !”

Hai mắt trong suốt cứ thế nhìn Chu Lệ , lấp lánh .

Chu Lệ trong lòng ngẩn ra, ra trận không rời phụ tử binh? Sóng vai mà chiến?

Nhớ tới tiểu tử này từng nói qua , “Muốn thành một cây dù lớn chống đỡ cho cha”, Chu Lệ nhìn hai mắt sáng trông suốt của Chu Cao Sí , trong lòng mềm mại, ra trận không rời phụ tử binh sao? Vậy..... Cũng không sai! Đem Chu Cao Sí ôm càng nhanh, thấp giọng nói “Ấn! Sí nhi liền cùng cha.....” Vĩnh viễn sóng vai mà chiến! Vĩnh viễn..... Chu Lệ trong lòng âm thầm nói.

\*\*\*\*\*

Ngày hôm nay , sau giờ mẹo Chu Cao Sí luyện võ xong , vừa mới tắm rửa mặc quần áo đi ra, chỉ thấy cha hấn ngồi ở chủ vị , thưởng thức trà .

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức cười tủm tỉm tiến lên, kêu ra tiếng “Cha!”

Chu Lệ quay đầu, nhìn Chu Cao Sí vừa mới tắm rửa tốt , mặc lục sắc bào sam đứng ở phía sau hấn, tế mi loan loan, tươi cười đầy mặt, trên mặt cũng gợi lên ý cười, đứng dậy, đi qua, thấy trên cổ tiểu tử này có chút ẩm ướt chưa lau khô , liền nâng tay lên , theo chiều dài ngón tay mà nhẹ nhàng ma sát .

Động tác cố ý lại như vô tình mang theo một chút hàm xúc liêu nhân.

Chu Cao Sí nhất thời bị kiềm hãm.

Trong lòng nóng lên , thân thể có chút nóng , đỏ mặt, vội tránh đi, ngữ khí có chút vô thố “Cha, ngài sao lại ở đây ?”

Chu Lệ ở trong lòng cười.

Kéo qua Chu Cao Sí , lấy ống tay áo, lau cổ cho Chu Cao Sí , cố ý nhíu mày nói “Sí nhi , về sau phải lau khô nước . Cảm lạnh thì làm sao bây giờ?”

Nước ?

Lau khô?

Chu Cao Sí trong lòng nhất thời lúng túng, âm thầm thề, lần sau nhất định biến thành sạch sẽ cực sạch sẽ mới đi ra!!!

## 48. Chương 48: Cao Sí Ngây Thơ Khi [ Tứ ]

Quân doanh ngoài thành Bắc Bình , rất là cơ mật , Chu Cao Sí một đường kỵ mã đi theo Chu Lệ rẽ trái rồi rẽ phải , rốt cục đến quân doanh.

Hiện ra ở trước mặt Chu Cao Sí là cảnh tượng nhất phái ngay ngắn, sâm nghiêm nghiêm nghị, trong lòng Chu Cao Sí tán thưởng, quả nhiên không hổ là quân của cha!

Lúc này, nhóm sĩ tốt đang được huấn luyện, Chu Cao Sí đi theo Chu Lệ , chậm rãi tiêu sái tiến quân doanh.

Sĩ tốt cùng Trương Ngọc và Trương Phụ , Chu Khả thấy, đều vội cung kính hành lễ.

Chu Lệ phát tay ý bảo bọn họ đứng dậy, nói “Tốt lắm! Cũng đừng dùng mấy thứ hư lễ ! Nên làm gì liền làm đi ! Trương Phụ, người lại đây!”

Trương Phụ vội cung kính đáp ứng .

Chu Cao Sí nhìn Trương Phụ, ôn hòa cười.

Hắn cùng với Trương Phụ cũng đã nhiều ngày không thấy.

Từ lúc Trương Phụ bị Chu Lệ phái đến chiến trường, bóng dáng Trương Phụ liền ở trong Yên vương phủ tiêu thất, danh hào thư đồng này xem như để không . Bất quá , Chu Cao Sí không ngại, ấn tượng của hắn đối Trương Phụ rất tốt, Trương Phụ cũng từng nói qua với hắn , hắn muốn làm một tướng quân uy dũng ! Nay Trương Phụ có thể ở trong quân tôi luyện, Chu Cao Sí cũng thay hắn cao hứng.

Vì thế, Chu Cao Sí tiếp tục đối với Trương Phụ cười tủm tỉm , lại không biết trong lòng người nào đó đã muốn neho lại mắt, âm trầm u ám , không tốn hơi thừa lời, đang nghĩ xem bánh bao luộc có ăn được không , hay là đôn lên ăn mới được ?

Đi vào doanh trường, Chu Lệ bước hướng chủ vị ngồi xuống . Xoay người, thấy Chu Cao Sí còn chậm rì rì đứng ở bên người Trương Phụ, hí mắt, thản nhiên kêu “Sí nhi , lại đây!”

Chu Cao Sí vì thế chậm rãi tiêu sái đi qua.

Đội Chu Cao Sí dừng ở bên người mình, Chu Lệ mới trầm giọng mở miệng “Trương Phụ, bắt đầu từ hôm nay , người dưới trướng Bạch Hổ quân do thế tử chỉ huy! Bao gồm người, từ hôm nay trở đi , người chỉ cần nghe theo mệnh lệnh thế tử !”

Trương Phụ chấn động!

Chu Cao Sí ngẩn ngơ, theo bản năng quay đầu nhìn về phía Chu Lệ , đã thấy vẻ mặt Chu Lệ nghiêm túc, chân thật đáng tin.

Này, đây chính là binh quyền đó nha !!

Chu Cao Sí nhin không được , thấp giọng mở miệng “ Phụ vương –”

“Hiểu chưa? Sí nhi ! Từ ngày mai , người liền cùng phụ vương đến xem Bạch Hổ quân huấn luyện!” Chu Lệ đánh gãy lời nói Chu Cao Sí , thản nhiên nói, một bên phất tay ý bảo Trương Phụ lui ra.

Đợi Trương Phụ lui ra, Chu Cao Sí tế mi hơi nhú, hỏi “Cha..... Vì cái gì?”

Hôm qua để cho hấn chưởng quân Ngọc Thạch trai, hôm nay lại cho hấn một chi Bạch Hổ quân, tuy nói có thể giúp lão cha làm việc là chuyện tốt, nhưng là..... Bạch Hổ quân..... Là nhiều hơn hai ngàn người nha!

Cha..... sẽ yên tâm sao?

Bệnh đa nghi của cha..... Không còn ?

Chu Lệ quay đầu, nhìn chằm chằm Chu Cao Sí “Sí nhi , người sợ?”

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức im lặng một lúc lâu, mới gạt đầu , còn nghiêm túc hỏi : “ Cha, như vậy được không? Con không muốn trong tương lai , cảm tình phụ tử của chúng ta rạn nứt .....”

Chu Lệ sững sốt, lập tức dừng ở Chu Cao Sí .

Chu Cao Sí cũng thản nhiên nhìn lại.

Cha hấn đã tâm, hấn biết.....

Nhưng từ xưa đến nay, ngoài cái vị trí kia , binh quyền là mẫn cảm nhất!

Nhớ tới mấy ngày trước, khi mình đến Đại Khánh Thọ tự vấn an hòa thượng lão sư — Đạo Diễn .

Khi vừa chơi cờ vừa nói chuyện phiếm , Đạo Diễn cười cười nói “Thế tử, mấy ngày trước khi bản tăng hạ sơn mua đồ, nghe được một câu chuyện thú vị, muốn kể cho thế tử nghe đôi chút .”

“Nga? Chuyện thú vị gì vậy ? Lão sư thỉnh giảng.”

“Có một đại tài chủ dưới sự giúp đỡ của thủ hạ trở nên giàu có , muốn lưu cho con cháu hấn, nhưng hấn sợ sau khi hấn chết , thủ hạ của hấn sẽ đến tranh đoạt , bởi vì trong tay bọn họ có một thứ , sẽ uy hiếp đến con cháu hấn, vì thế..... Tiên hạ thủ vi cường , giết vài bằng hữu kia.....”

“Vậy trong tay mấy tên thủ hạ có cái gì vậy ?”

“Đao! Bọn họ có đao!”

.....

Hấn biết hòa thượng lão sư kể chuyện xưa nhưng kỳ thật là ám chỉ hoàng gia gia hấn.....

Năm đó hoàng gia gia hấn vì con cháu đời sau , giết hết công thần võ tướng.....

Lúc ấy, hấn không rõ, Đạo Diễn vì sao phải cùng mình nói mấy điều này ?

Nhưng sau lại.....

Đạo Diễn lại hỏi mình “Thế tử, kỳ thật..... Đại tài chủ kia cũng không phải giết hết tất cả thủ hạ của hấn , có vài người lại không giết , thế tử biết vì cái gì không ?”

“Bởi vì bị giết thủ hạ có đao, trong tay không có đao sẽ không bị giết.”

“Thế tử quả nhiên trí tuệ!” Đạo Diễn cười ha ha, lại rất là cảm khái nhìn mình, thấp giọng lẩm bẩm “Thế tử có thể hiểu được, vậy là tốt nhất.....”

Đao?

Binh quyền?

Tuy rằng lúc ấy trong lòng có chút linh ngộ, nhưng đến hôm nay, hấn mới hiểu được, thì ra là thế!

Hòa thượng lão sư nhất định là đã biết cha muốn đem Bạch Hổ quân cho mình, cho nên mới uyển chuyển nhắc nhở mình cự tuyệt!



Nay, lão cha yêu thương mình như vậy, sự tình gì đều nghĩ đến mình, cái gì cũng không để phòng mình, nhưng ..... Vạn nhất trong tương lai có thì sao ?

Yêu thương mình, là vì mình là con hấn, không có gì xung đột ích lợi, nhưng tương lai thì sao ?

Tương lai nếu hấn lên vị trí kia , một khi hối hận vì việc hôm nay , có lẽ..... Hai ngàn Bạch Hổ quân không tính là gì, nhưng là..... Rốt cuộc binh quyền thì sẽ thế nào đây !

Cho nên, Bạch Hổ quân này, vô luận thế nào , mình cũng không thể nhận !

Hấn là cha mình , cứ như thế làm hảo phụ tử cả đời đi!

Chu Lệ chậm rãi đứng dậy, kéo qua Chu Cao Sí , giữ lại ở trong lòng mình, cúi đầu, mặt không chút thay đổi nhìn chăm chăm Chu Cao Sí , sau một lúc lâu, lại cúi đầu nở nụ cười “Đạo Diễn đi tìm người?”

Chu Cao Sí ngẩn ra, lập tức chậm rãi lắc đầu “Cho dù không có câu của Đạo Diễn lão sư , con cũng sẽ cự tuyệt .”

“Người..... Không tin cha?” Chu Lệ thở dài, trong lòng có chút ảo não, vì trước đây mình hoài nghi tiểu tử này nên để lại cho nó bóng ma khó bỏ sao ?

“Cha..... Con không tin là..... Tương lai.....” Chu Cao Sí nhỏ giọng chậm rãi nói.

Tương lai? Chu Lệ ngẩn ngơ.

Nhìn chăm chăm vẻ mặt còn thực thành thực của Chu Cao Sí , Chu Lệ chậm rãi cười.

Nâng tay , ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua hai má Chu Cao Sí , thanh âm trầm thấp mở miệng “Sí nhi , tương lai, luôn bắt đầu từ hôm nay .”

“Cho nên , cha, con càng không thể nhận!”

Vẻ mặt Chu Cao Sí nghiêm túc.

Nếu nhận chi Bạch Hổ quân này , tương lai chuyển biến xấu không phải tự tìm chỗ chôn sao ?

Chu Lệ cười nhẹ “Sí nhi ! Như vậy đi, cha nói với người, sinh mệnh của cha đều có thể giao cho người ! Người còn sợ hãi tương lai không ?” Chu Lệ vừa nói vừa nắm lấy tay Chu Cao Sí , đặt ở trước ngực mình, trêu tức cười nói “Cho dù hiện tại người lấy bả đao đâm xuống , cha cũng tuyệt đối sẽ không nháy mắt .”

Chu Cao Sí nhìn chăm chăm tươi cười trêu tức của cha , trong lòng chấn động, hấn biết cha nghiêm túc , tươi cười kia tuy rằng trêu tức, nhưng ánh mắt lại gắt gao nhìn mình chăm chăm, lộ ra chấp nhất nào đó!

Vài lúc này tim đột nhiên đập nhanh hơn , lại càng không nghe lời mà khẩn trương, còn có vui sướng..... Vì thế, theo bản năng rút tay về , Chu Cao Sí nột nột mở miệng , nói “Cha..... Con đã biết.”

Chu Lệ nhìn hai tai Chu Cao Sí hồng hồng , cúi đầu cười, tươi cười có chút đắc ý , có chút ý vị thâm trường, hơi hơi buông lỏng tay ôm Chu Cao Sí , Chu Lệ từ trên người lấy ra một khối lệnh bài điêu khắc hình lão hổ , nắm lấy tay Chu Cao Sí , phóng tới trong tay hấn “Hảo hảo giữ lấy lệnh bài này , biết không?”

Chu Cao Sí cúi đầu nhìn chăm chăm lệnh bài trong tay, chậm rãi gạt đầu.

\*\*\*\*\*

Ngày hôm nay , Đạo Diễn đi vào Yên vương phủ.

Nhìn lệnh bài màu trắng trên bàn Chu Cao Sí , Đạo Diễn ngẩn ra, lập tức than khẽ “Thế tử..... Không phải đã hiểu sao ?”

Chu Cao Sí trong lòng cười khổ, cũng không phải chính hấn muốn nhận .

Nhưng nhìn Đạo Diễn thở dài, trên mặt Chu Cao Sí vẫn là ôn hòa cười, trấn an nói “Lão sư, cái gọi là mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Cao Sí làm hết sức là được.”

Đạo Diễn chậm rãi lắc đầu.

Trong lòng thở dài, rốt cuộc thế tử vẫn quá mức nhân hậu cùng thiên chân .

Trên đời này , thứ khó dò nhất là lòng người .

Mà khi Đạo Diễn đi vào Tùng Trúc viện , Chu Lệ liền đi thẳng vào vấn đề , nói “Đạo Diễn , Bạch Hổ quân kia ta đã giao cho Sí nhi . Về sau Trương Phụ cũng nghe hiệu lệnh của hấn .”

“Nhưng là..... Vương gia, cái này.....”

“Đạo Diễn !” ngữ khí Chu Lệ có chút khinh đạm “Ta sẽ không thương tổn Sí nhi !”

Đạo Diễn đành phải nuốt xuống lời nói đến bên miệng, trong lòng cười khổ, thôi! Hấn sẽ không nhiều lời . Rất cuộc cũng là chuyện Chu gia bọn họ a. Hấn là ngoại nhân mà can thiệp vào cũng không tốt. Ai.

“Đạo Diễn , hôm nay ngươi tiến đến là có chuyện gì sao ?” Chu Lệ trầm giọng hỏi.

\*\*\*\*\*

Vì thế, từ khi nhận Bạch Hổ quân , Chu Cao Sí bắt đầu kị mã đi theo Chu Lệ , bắt đầu cuộc sống bận rộn.....

Mỗi ngày , khi mặt trời ló rạng , đã bị cha hấn lôi ra khỏi ổ chăn để luyện võ .....

Sau đó, rửa mặt rồi dùng điểm tâm xong , liền đi theo cha đến Ngọc Thạch trai xem sổ sách, làm quen các loại sự vụ.....

Sau đó nữa , lại kị mã đi theo cha đến quân danh, làm quen các loại huấn luyện của Bạch Hổ quân.....

Vì thế, ngày sớm đêm muộn .....

Chu Cao Sí nằm ở trên ghế dựa , nhìn mình nguyệt trên trời , thở dài, vẻ mặt có chút mờ mịt ,có chút hoang mang.

Tự ngày ấy, hấn cùng cha nói chuyện sau cũng sẽ không suy nghĩ linh tinh , cha cũng bắt đầu giao từng sự tình một cho mình làm , tỷ như nói , quản lý một ít sinh ý ngầm của vương phủ — Ngọc Thạch trai, còn có đến quân doanh đóng quân ở ngoài Bắc Bình để tuần tra , trong tay còn có một chi Bạch Hổ quân .....

Nhưng là.....

Hấn cũng chưa từng nghĩ tới rời khỏi cha hấn nha.

Nhớ tới hôm nay.....

Sau khi hồi phủ , đầu tiên là đến Tùng Trúc viện nghỉ tạm một phen, tính dùng cơm, đã thấy một nữ tử xinh đẹp được quản gia dắt vào , đi vào Tùng Trúc viện.

Mà cha hấn nhìn về phía nữ tử xinh đẹp kia , lại nở nụ cười?!

Cha.....

Người cười lên thực khó xem!

Để cho hấn không thoải mái vẫn là, cha hấn lại lấy cớ để cho hấn nghỉ ngơi , đem hấn đuổi ra Tùng Trúc viện!!

Trong lòng rầu rĩ không thôi, vẫn buồn từ đó đến bây giờ .

Nhưng hôm nay, tắm rửa xong , gió đêm thổi đến , tâm hấn chậm rãi tỉnh táo lại, rồi lại hoang mang.

Mình rốt cuộc tức giận vì cái gì ?

Lão cha muốn nữ nhân thì thực bình thường a!

Gã đầu, Chu Cao Sí thật phần hoang mang.

## 49. Chương 49: Khi Cao Sí Thức Tỉnh [ Nhất ]

Đang lúc Chu Cao Sí hoang mang, đột nhiên cảm thấy có người tới gần, quay đầu, liền thấy cha hắn , trong tay đang cầm áo choàng, vẻ mặt không hồn giận.

Chu Cao Sí trong lòng vẫn có điểm khó chịu, liền dùng vẻ mặt cung kính , đứng dậy chấp tay “Con kiến quá phụ vương.”

Chu Lệ dừng bước , vừa thấy vẻ mặt này của Chu Cao Sí , như vậy, hơi hơi nhướn mày, tiểu tử này lại cái kính ?

Là bởi vì..... chuyện lúc chàng vạng ở Tùng Trúc viện ?

Trong lòng Chu Lệ có chút sung sướng, tiểu tử này ghen tị?

Nữ nhân kia bất quá là một thám tử hắc xếp ở Nam Kinh , lần này đến cũng là báo cáo dị động ở Nam Kinh .

Chỉ là có vài chuyện không muốn tiểu tử này biết , liền để cho tiểu tử này về trước Thính Đào viện , đương nhiên..... Trong đó cũng có chút là cố ý .....

Muốn nhìn một chút, tiểu tử này có để ý hay không?

Tiểu tử này có thể hay không..... Ghen?

Tiếp tục đi nhanh tới bên người Chu Cao Sí , cầm áo choàng trong tay choàng vào trên người Chu Cao Sí , khi tay đụng đến người Chu Cao Sí , hảo lạnh?! Chu Lệ nhíu mày, tiểu tử này sao không thương bản thân đến thế chứ ?

Chu Lệ trừng mắt “Sí nhi ! Đã nói với ngươi bao lần ! Buổi tối ở bên ngoài thì phải mặc thêm vài kiện áo nữa ! Ngươi sao lại không nghe!”

Trong lòng Chu Cao Sí âm áp , nhưng trên mặt lại cố ý nghiêm nghị nói “Dạ! Con cẩn tuân phụ vương dạy bảo!”

Chu Lệ hí mắt, xú tiểu tử này!

Trên tay vẫn đang choàng áo , Chu Lệ cố ý đem áo choàng thắt nhanh hơn , tay thuận thế ôm chầm cổ Chu Cao Sí , cúi đầu hung hăng cắn một ngụm!

Chu Cao Sí biến sắc, theo bản năng kinh hô một tiếng “Cha!”

Hừ! Nhìn ngươi còn cái kính không ? Cắn một ngụm , Chu Lệ có chút vừa lòng liếm liếm môi , ân..... Hương vị của tiểu bánh bao thiệt không tồi .

Chu Cao Sí ôm cổ, vẻ mặt đau khổ “Cha! Ngài sao lại cắn người chứ ?”

“Hừ! Ngươi là ta sinh ! Ngươi phá hư thân thể mà ta sinh này , ta cắn ngươi một ngụm thì làm sao ?!” Chu Lệ nhìn chằm chằm Chu Cao Sí , chợn mi tà tà cười nói.

Chu Cao Sí trong lòng bị kiềm hãm.

Cái gì ta sinh , ngươi phá hư thân thể mà ta sinh này .....

Chu Cao Sí có chút muốn ngắt , trong thiên hạ nào có lão cha nào cắn con như vậy a?

“Cha.....”

“Ân?” Chu Lệ kéo chặt lại áo choàng cho Chu Cao Sí , cảm thấy gió đêm hơi lớn , cũng sắp bắt đầu mùa đông rồi , không biết lúc này có thể đi săn hổ hay không ?

“Con nếu như bị cắn nát da, thịt hãm ( hãm = nhân bánh ~~ ở đây là nhân thịt ) rớt ra thì sao bây giờ ?” Chu Cao Sí nghiêm trang hỏi.

Chu Lệ chợn mi “Vậy thì làm sao bây giờ ? Thịt hãm rớt ra , cha liền ăn nó nha !” Cố ý đi qua “Đến! Cha nhìn xem! Thịt hãm có rớt ra miếng nào không ?”

Chu Cao Sí vội né tránh, đáng tiếc bên hông lại bị ôm, mà Chu Lệ lại cố ý phả ra hơi thở , lại biến thành ngựa cỏ, nhịn không được nhếch miệng nở nụ cười “Cha! Hảo ngựa ! Con biết sai rồi! Ai nha!”

Chu Lệ trong lòng thật sự là khó nhịn, nhịn không được lại “Cấn” một ngụm.

Nhưng “Cấn” này lại mang theo chút mát vào, trong lòng Chu Cao Sí run lên, vội tránh đi, tế mi hơi nhú “Cha!”

Chu Lệ cố ý cười hắc hắc, tay ôm bên hông Chu Cao Sí hơi hơi dùng thêm lực để không cho Chu Cao Sí né tránh, nâng tay sờ đầu Chu Cao Sí “Nhìn người lần sau còn dám không dám!”

“Con không dám .....” Hảo quái dị, loại cảm giác này thật sự quái dị!

Chu Lệ thế này mới hơi hơi buông tay ra , không nghĩ làm quá mau, phóng hoãn ngữ khí, cúi đầu nói “ Nữ nhân kia là thám tử ở Nam Kinh của cha .”

Chu Cao Sí sững sốt.

Cha ở cùng hần giải thích sao ?

Ngẩng đầu, đã thấy Chu Lệ ôn nhu nhìn hần, thấy hần ngẩng đầu, mỉm cười, tươi cười mang theo sủng nịch cùng bất đắc dĩ.

“Lúc này là tức giận đi?”

Chu Cao Sí đột nhiên cảm thấy mình thực dọa người.

Vì một nữ nhân mà sinh khí với cha mình .....

Có chút xấu hổ quay đầu “Cha! Con không sinh khí!” Cường điệu thật mạnh .

Chu Lệ cười nhẹ. Cũng không vạch trần. Biết tiểu tử trước mắt này trời sinh quật cường nhưng da mặt mỏng, liền cũng nói theo một câu “Ân! Cha biết! Cha chỉ là nói với người một câu thôi.”

Sờ sờ đầu Chu Cao Sí “Tốt lắm! Thời điểm không còn sớm , ngày mai còn có rất nhiều chuyện , bồi cha cùng ngủ đi.”

“Đi Tùng Trúc viện sao?”

“Không được, ở Thính Đào viện này là được rồi .”

“Ân.”

\*\*\*\*\*

Hôm sau, Chu Cao Sí tỉnh lại, thấy vị trí bên người đã trống không , trong lòng không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Vội đứng dậy rửa mặt chải đầu một phen, cao giọng gọi Hiểu Cẩm cùng Tam Bảo, dặn dò đơn giản vài câu, vẻ mặt liền nghiêm túc đối Hiểu Cẩm nói “Hiểu Cẩm , nếu Vương gia hỏi cái gì, người chỉ cần nói ta có việc gấp , cho nên đi trước .”

Hiểu Cẩm có chút mờ mịt, nhưng vẫn cung kính đáp ứng .

Mà Tam Bảo lại ở một bên hơi hơi nhú mày.

Chu Cao Sí dặn xong, liền mang theo Tam Bảo , vội vàng ra cửa.

Suy tư một phen sau, Chu Cao Sí tính trực tiếp ký mã chạy hướng về phía quân doanh.

Trong lòng âm thầm nghĩ, cha hần là sẽ không nghĩ đến mình trực tiếp đi quân doanh đi?

Nói về Chu Lệ lúc này , đứng ở cửa Yên vương phủ, nhìn theo Chu Cao Sí đi xa, hơi hơi gọi lên cười, tươi cười mang theo một chút sủng nịch, một chút ôn nhu, tiểu tử này!

“Vương gia?” Chu Khả nhìn tươi cười trên mặt Chu Lệ , trong lòng than nhẹ, Vương gia đối thể tử thật sự là.....

“Chu Khả , sắp vào đông rồi . Chúng ta đi săn mấy hồ ly cùng lão hổ, xem có thể lấy được da lông tốt nhất không , nga, đúng rồi, nhớ kêu nhị thiếu gia cùng tam thiếu gia đến !”

“Dạ!”

\*\*\*\*\*

Vội vàng một ngày , Chu Cao Sí kéo thân thể có chút mệt mỏi, từ quân doanh hồi phủ, nghĩ lại đã lâu không cùng mẫu thân dùng cơm . Liên đi Phương Hoa viện.

Từ thị thấy Chu Cao Sí , mỉm cười tiếp đón , để Chu Cao Sí ngồi xuống dùng cơm .

Lúc dùng cơm , Chu Cao Sí đang muốn gấp lên một khối thịt nướng thơm lừng , chợt nghe hạ nhân bên ngoài lớn tiếng bẩm báo “Vương gia đến!”

Chu Cao Sí nhất thời cứng đờ!

Cha?!

Chu Lệ một thân kính trang , đi nhanh mà vào.

Chu Cao Sí cùng Từ thị đứng dậy cung kính hành lễ.

Chu Lệ liếc Chu Cao Sí một cái, tùy ý phát tay“Đều ngồi xuống đi.”

Dứt lời, liền ngồi xuống chủ vị , Chu Cao Sí lại cứng đờ, vị trí của hắn cách cha hắn ..... gần quá !!

Trong lòng phát sầu, lại chậm rãi đi qua .

Đợi chậm rãi ngồi vào chỗ của mình.

Một khối khổ qua hắn tối không thích liền được gấp đến trong bát của hắn .

Chu Cao Sí im lặng .

Chậm rãi cầm lấy chiếc đũa , bắt đầu ăn

Từ thị nhìn chiếc đũa trong tay Chu Cao Sí có khổ qua , trong lòng cười, Vương gia lại trêu cợt Sí nhi !

Mà khi vô thức quay đầu, Từ thị thấy trên cổ Chu Cao Sí có dấu răng .

Từ thị trong lòng không khỏi ngẩn ra.

Dấu răng này là có chuyện gì ?

Khóe mắt Chu Lệ thoáng nhìn Từ thị giật mình sững sốt, thản nhiên mở miệng “Sí nhi ..... Từ nay về sau không được gặp mặt mấy nữ nhân trong quân doanh ! Biết không?”

Chu Cao Sí ngẩn ngơ.

A? Nữ nhân?

Vừa nhắc đầu, đang muốn mở miệng, lại thoáng nhìn về mặt Từ thị bưng tỉnh đại ngộ, Chu Cao Sí bỗng nhiên nhớ tới trên cổ mình ..... Theo bản năng sờ sờ cổ, nhất thời, mặt đỏ tới mang tai , trong lòng xấu hổ buồn bực !

Đều là lỗi của cha !

Mà tự nhiên hắn lại nghĩ đến tối hôm qua .....

..... Càng muốn tìm khối đậu hủ mà đâm chết !!!

\*\*\*\*\*

Dùng xong cơm, Chu Cao Sí đơn giản chấp tay chỉ lễ cáo từ, liền đi ra Phương Hoa viện.

Từ thị thấy, tưởng Chu Cao Sí bị cha hắn phát hiện ra chuyện tình ở quân doanh với mấy nữ nhân nên tâm tình khó chịu.

Mà trong lòng Chu Lệ cũng nhú mào, phản ứng của tiểu tử này dường như rất lớn ?

Nhớ tới tối hôm qua.....

Chu Lệ trong lòng có chút bất an, tiểu tử này không phải là đã phát giác , nên muốn lánh tránh mình chứ ?

Vì thế, Chu Lệ cũng rời đi theo .

Chu Cao Sí rời đi Phương Hoa viện không bao lâu, cước bộ có chút thoải hơn , Mã Tam Bảo phục tùng rũ mắt đi theo, trong lòng âm thầm lo lắng, mà lúc này , phía sau liền truyền đến thanh âm trầm giọng uy nghiêm “Sí nhi !!”

Chu Cao Sí dừng chân một chút, lại chậm chạp không quay đầu.

Sau một lúc lâu, khi Mã Tam Bảo thoáng nhìn ánh mắt Chu Lệ âm trầm, vội thấp giọng nói:“Thế tử! Vương gia gọi ngài đó !”

Chu Cao Sí hơi hơi hít sâu, mới chậm rãi xoay người, cung kính chấp tay, đồng thời đối Tam Bảo thấp giọng nói:“Người đi về trước đi.”

Tam Bảo có chút lo lắng, nhưng nhìn vẻ mặt Chu Cao Sí bình tĩnh chưa từng có đến mức dọa người , liền đành phải cung kính chỉ lễ , đi từng bước rời đi.

Chu Lệ chậm rãi đi đến trước mặt Chu Cao Sí , nhìn chằm chằm Chu Cao Sí chấp tay rũ mắt , trong lòng càng khẳng định, tối hôm qua tiểu tử này đã phát hiện .....

Sau một lúc lâu, Chu Lệ mới thản nhiên mở miệng nói “Sí nhi , cùng cha đến Tùng Trúc viện. Cha có việc nói với người.”

Chu Cao Sí trầm mặc.

Chu Lệ cũng trầm mặc, ánh mắt cũng nhanh nhìn chằm chằm Chu Cao Sí .

Lúc này, ánh trăng sáng chiếu vào thân ảnh hai người bọn họ . Có chút lấp lánh , lại có chút âm u.

Gió đêm từ từ thổi , xuy xuy mà qua .

Chỗ hành lang này tương đối yên lặng , cơ hồ không có người đi ngang qua.

Phụ tử hai người cứ như vậy, mặt đối mặt, một người đứng, một người chấp tay cúi nửa người .

Một người rũ mắt , một người gắt gao nhìn chằm chằm người kia .

Không mở miệng, không nói, cũng không di chuyển.

Vì thế, im lặng, nhưng im lặng qua rồi , không khí liền ngưng trệ .

Mà không biết qua bao lâu, Chu Cao Sí mới thấp giọng đáp “Dạ!”

Trong lòng Chu Lệ mới hơi hơi nhẹ nhàng thở ra.

Đợi đi vào Tùng Trúc viện , thư phòng Chu Lệ

Chu Lệ nhẹ nhàng thở dài “Sí nhi , là cha không tốt.”

Chu Cao Sí cứng đờ.

“Tối hôm qua cha không nên tự chủ trương , cha vốn nghĩ người còn nhỏ, không hiểu việc này, Đạo Diễn nói qua với ta, người bây giờ còn không phải thời điểm dính tới nữ sắc, sẽ làm người phân tâm, cũng sẽ ảnh hưởng xấu đến thân mình người , cho nên tối hôm qua..... Cha liền tự chủ trương .....” Chu Lệ ôn nhu giải thích .

Chu Cao Sí sững sờ, nghĩ tới tối hôm qua.....

Tối hôm qua..... Hấn lại..... Ở trong tay cha mà phóng ra.....

Động tình đến thực đột nhiên..... Trong lúc ngủ mơ lại đột nhiên bắt đầu.....

Nhưng nay nghĩ đến, cũng là bởi vì..... Hấn đã mơ thấy một giấc mộng.

Trong mộng..... Cha hấn ôn nhu vuốt ve.....

..... Sao có thể như vậy.....

“Loại chuyện này..... Không có gì .....” Chu Lệ chậm rãi đến gần, muốn ôm lấy Chu Cao Sí .

Nhưng Chu Cao Sí lại đột nhiên lui về phía sau, cũng cung kính chấp tay, thanh âm nghiêm nghị “Cha! Thời điểm không còn sớm , con đi về trước !”

“Sí nhi !”

Dừng ở đây cho các nàng tức

~ He he

Hôm nay diễn vai ác phát )

## 50. Chương 50: Khi Cao Sí Thức Tỉnh [ Nhị ]

Chu Lệ nhìn Chu Cao Sí xoay người mà đi, trong lòng bất an cùng nổi giận , hai tay nắm chặt thành quyền, đè xuống xúc động muốn xông lên tóm lại xú tiểu tử kia quay về !

Chuyện tình tối hôm qua thực sự đánh sâu vào tâm trí tiểu tử kia .....

Chu Lệ bình tĩnh nhìn tiểu tử kia không hề thành thối tiêu sái nữa , vội vàng đi xa, có lẽ..... Điều này cũng là một cơ hội .....

Nam Kinh bên kia chuyển biến quá lớn!

Nhớ tới tin tức hôm qua thu được, đôi mắt Chu Lệ âm trầm xuống.

“Vương gia! Ta đã xác thực..... Trương gia tiểu thư kia qua tháng sau sẽ phụng chỉ tiến đến Bắc Bình.....”

“Thành hôn?”

“Đúng vậy!”

.....

\*\*\*\*\*

Chu Cao Sí một đường vội vàng mà đi, trở lại Thính Đào viện khi, Mã Tam Bảo cùng Hiểu Cầm vội ra đón

Trên mặt Chu Cao Sí ôn hòa cười “Tốt lắm, thời điểm không còn sớm , các người cũng đi xuống nghỉ ngơi đi. Ta không cần hầu hạ.”

Mã Tam Bảo có chút lo lắng, thấy Chu Cao Sí xoay người vào buồng trong, vội đi theo , nhẹ giọng hỏi “Thế tử, có cần nô tài chuẩn bị nước ấm rửa mặt cho ngài?”

Chu Cao Sí chậm rãi lắc đầu, ôn hòa cười “Không cần. Được rồi. Đi xuống đi. Ta muốn nghỉ ngơi .”

Mã Tam Bảo đành phải cung kính lui ra.

Rời khỏi phòng Chu Cao Sí , Hiểu Cầm vội đi lên hỏi “Tam Bảo, thế tử làm sao vậy? Bị Vương gia trách phạt sao?”

Không thể nào? Vương gia đau thế tử như vậy ....

Hiểu Cầm trong lòng không yên, nhưng lại nhớ tới thế tử mới trước đây cũng từng bị Vương gia đánh quá, liền có chút lo âu nhìn Mã Tam Bảo .

Mã Tam Bảo có chút mờ mịt lắc đầu, cười khổ “Hiểu Cầm , thế tử nói hần mệt mỏi, cần nghỉ ngơi, chúng ta cũng đừng quấy rầy .”

Hiểu Cầm cũng chỉ hảo lui ra.

Thấy Hiểu Cầm lui ra, Mã Tam Bảo quay đầu nhìn cửa phòng đã đóng , trong lòng sầu lo, thế tử chưa bao giờ giống như đêm nay ..... Trên mặt rõ ràng là ôn hòa tươi cười, cũng lại cứng ngắc như vậy.....

Lúc này, trong phòng, Chu Cao Sí nằm ngửa, nhìn chằm chằm nóc nhà, sau một lúc lâu, mới thở dài.

Mình rốt cuộc làm sao vậy?

Lại làm cái loại này mộng như thế ?!

Còn bởi vì cái loại này mộng ấy mà động tình?!

Xoay người, trong lòng phát khổ, dọa người! Mình thật sự là rất dọa người !!

Hần nên làm thế nào đến đối mặt cha nha!

Nghĩ vừa mới ở Tùng Trúc viện, cha đối hần giải thích , trong lòng hần liền áy náy quẩn bách, là hần nên cấp lão cha giải thích mới đúng .....

Hần lại đối với cha mình .....

Chu Cao Sí ảo não, hần rốt cuộc là làm sao vậy?!

\*\*\*\*\*

Hôm sau, Chu Cao Sí giờ mẹo rời giường, nghĩ nghĩ, vẫn là nhẹ giọng thở dài, chậm rãi mặc quần áo.

Võ thì vẫn cứ phải luyện

Cha thì vẫn cứ phải gặp .....

Hần không có khả năng trốn cả đời.

Chỉ là..... trong lòng Chu Cao Sí phát sầu, hy vọng cha không cần nói đến chuyện tình tới hôm qua, tốt nhất cha sinh khí, không để ý tới mình là tốt nhất .....

Như vậy, mình có thể không cần vì đến gần cha mà cả người cứng ngắc không được tự nhiên

Nhưng..... Chỉ tưởng tượng đến việc cha không để ý mình , trong lòng lại khó chịu!

Chu Cao Sí gãi đầu, khi về mặt đau khổ ngồi ở trên giường, ngoài cửa, Tam Bảo gõ cửa , nhẹ giọng nói“Thế tử, đã là giờ mẹo .”

“Ân, vào đi.” Chu Cao Sí chậm rãi buông tay , thu lại mặt khổ qua, về mặt ôn hòa mở miệng nói.

Mã Tam Bảo bưng bồn thủy vào phòng, phía sau Hiểu Cầm bưng một cái gì đó làm bằng lông tơ màu trắng, trên mặt mang theo hưng phấn cười.

Chu Cao Sí súc miệng , lại tiếp nhận khăn mặt Mã Tam Bảo đưa qua, xoa xoa mặt, liếc mắt vậy Hiểu Cầm bưng trên tay, hỏi “Hiểu Cầm, đây là cái gì?”

Hiểu Cầm rất vui vẻ cười, mở miệng nói “Thế tử, đây là sáng sớm Vương gia đã gọi người đưa tới đó , là hôm qua Vương gia cùng hai vị thiếu gia đi săn thú săn bắt được một con bạch hổ . Nghe nói, thời điểm hôm qua Vương gia hồi phủ, đã kêu người xử kí bạch hổ này , hôm nay sáng sớm đã kêu người đưa tới, thế tử, người xem, cái này làm áo choàng rất tốt nha , người muốn làm áo dài hay ngắn nha ?”

Chu Cao Sí trong lòng ngẩn ra.

Nhớ tới vài năm nay khi sắp bắt đầu mùa đông, cha sẽ đi săn thú, mặc kệ săn được cái gì, cha đều đưa cho mình may quần áo ấm .....

Bạch hổ sao?

Vậy rất nguy hiểm đi?



“Thế tử?” Hiểu Cầm có chút khó hiểu nhìn Chu Cao Sí đột nhiên bắt đầu ngốc lảng , lại thấy đôi mắt Chu Cao Sí biến thành màu đen, vẻ mặt có chút tiêu tụy, nhin không được mở miệng hỏi “Thế tử , là thân thể không thoải mái sao ?”

Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, ôn hòa cười “A? Không có việc gì, chỉ là tối hôm qua ngủ không tốt lắm.....”  
Chĩa chĩa tấm da lông mà Hiểu Cầm đang cầm “Làm áo choàng dài đi .”

Đi ra Thính Đào viện, Chu Cao Sí chậm rãi hít sâu một hơi.

Trong lòng luôn cố nhắc nhở mình , không có việc gì, đó là cha mình , không có việc gì, đó là cha mình .....

Trong lòng một bên vừa nhắc , một bên chân lại hướng rừng cây nhỏ đi tới .

Đợi rớt cục đến rừng cây nhỏ, Chu Cao Sí dừng chân bước, nhìn xa xa, cha hẳn đang đứng ở dưới cây đại thụ , trong tay cầm theo trường thương, lẳng lặng nhìn hẳn.

Tim đập lại càng nhanh hơn , lại nghĩ tới tối hôm qua.....

Chu Cao Sí chậm rãi bình phục tâm tình của mình, mới chậm rãi hướng cha hẳn đi đến.

\*\*\*\*\*

Lúc này, trong một cái khuê phòng ở trong thành Nam Kinh.

“Thanh Nhi, việc này, cha biết làm khó người . Cha cũng biết..... Người không thích việc hôn nhân này ..... Nhưng..... chuyện tình của Hoàng thái tôn là tối trọng yếu!”

“Cha.....”

Thở dài một tiếng “Thanh Nhi, người nhớ kỹ. Đem chuyện tình lớn nhỏ trong Yên Vương phủ nhớ kỹ , giao cho Hoàng Tử Trường đại nhân .....”

“Đạ..... Nữ nhi nhớ kỹ.”

\*\*\*\*\*

Chu Lệ nhìn Chu Cao Sí chậm rãi đi vào, trường thương trong tay không khỏi càng thêm nắm chặt .

“Con kiến quá cha.” Chu Cao Sí cung kính chấp tay hành lễ. Vẻ mặt nghiêm nghị.

Chu Lệ mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm Chu Cao Sí , trong lòng Chu Cao Sí khẩn trương, trên mặt lại nghiêm nghị.

Sau một lúc lâu, Chu Lệ chậm rãi nâng tay , ngón tay chạm đến hai má Chu Cao Sí , hơi hơi dụng lực, hí mắt, hừ lạnh “Tiểu bánh bao , tối hôm qua thực ngang tàng a! Cha gọi người, người cũng không để ý?! Rất ương ngạnh nha ?! Không đem cha để vào mắt ?!”

..... Đau! Chu Cao Sí nhin không được té mi hơi nhú, nhin không được nột nột mở miệng nói “Cha..... Con không dám.....”

“Hừ!” Chu Lệ thuận thế nhân cơ hội ôm lấy Chu Cao Sí , nâng tay dùng sức nhu nhu đầu Chu Cao Sí , ra vẻ giận dữ nói “Không dám?? Hừ! Cha nhìn người vốn không có không dám ! Lần trước ở Nam Kinh, cha nói người không được đi ra ngoài, người không nghe! Tối hôm qua, cha gọi người, người cũng không để ý!?”

Chu Cao Sí nột nột mở miệng, “Cha..... Con..... Con chỉ là.....”

“Chỉ là cái gì?!” Chu Lệ ra vẻ tức giận “Có vài chuyện lớn ta cần nói , người lại nháy mắt chạy mất , thì tính thế nào nha ?! A?!”

Trong lòng Chu Cao Sí cười khổ, việc này..... Có thể nói ra sao ?

Nhưng gương mặt nhìn mặt mày Chu Lệ có chút thâm quầng, trong lòng Chu Cao Sí phức tạp, cha sợ cũng..... Một đêm không ngủ đi?

Là vấn đề của mình , lại làm cho lão cha vì mình mà lo lắng.....

Trong lòng Chu Cao Sí áy náy bất an, vì thế, ngẩng đầu, còn nghiêm túc nói “Cha, con về sau sẽ không !”

Chu Lệ nhìn Chu Cao Sí rất cục ngẩng cao đầu nhìn thẳng mình , trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Ngón cái nhẹ nhàng nhu nhu hồng ần trên mặt Chu Cao Sí , Chu Lệ vẫn ra vẻ trờng mắt “Đi! Bồi cha ăn bánh bao đi!”

“Nga.” Chu Cao Sí cố gắng xem nhẹ ngón cái chại sạn trên mặt mình , cố gắng xem nhẹ hốt hoảng cùng khăn trờng trong lòng.

Trong Tùng Trúc viện, Chu Cao Sí chậm rãi khuấy bát chúc .

Chu Lệ gấp một cái bánh bao phóng tới trước mặt Chu Cao Sí, nói “Ăn hết !” Dừng một chút, lại tựa hồ không chút để ý mở miệng nói “Về sau..... Không được như vậy nữa . Còn có..... Ăn xong, phải vào phòng ngủ của cha ..... Cha phải đi ra ngoài, người ngoan ngoan , hôm nay ở trong nhà hảo hảo nghỉ ngơi!”

Chu Cao Sí dừng chút , chậm rãi gấp lên bánh bao, quay đầu nhìn về phía cha hấn , đã thấy cha hấn cúi đầu uống chúc .

Chu Cao Sí cũng cúi đầu, chậm rãi cắn bánh bao, cảm thấy bánh bao hôm nay..... Hương vị phi thường hảo! Cơm nước xong, Chu Lệ quả thực đi ra cửa.

Chu Cao Sí nhìn theo cha hấn đến khi cha xuất môn sau , xoay người vào phòng cha hấn .

Không biết vì sao..... Ngày thường cảm thấy trong phòng quen thuộc như vậy, hôm nay lại cảm thấy có chút xa lạ, có chút không giống, trong lòng lại khăn trờng lên.

Chậm rãi nằm đến trên giường cha hấn , trong lòng sững sờ, cảm thấy giống như thiếu điểm gì đó , trong lòng suy nghĩ nửa ngày, mới nhớ tới..... Đường như , thiếu..... Cha hấn .....

Xoay người , Chu Cao Sí đột nhiên cảm thấy gối đầu tựa hồ không đủ mềm mại ? Dưới gối có cái gì sao ? Chu Cao Sí thân thủ sờ sờ, lấy ra một thứ , tập trung nhìn vào –

Một tượng đất?

Nhưng là..... Một tượng đất rất xấu nha .....

Nếu..... Tượng đất này không bị vỡ làm ba thì .....

Vậy nó cùng mình hấn là có tám phần tương tự .....

Nguyên lai lão cha..... Thật sự có sửa chữa tượng đất nha.....

Bất quá..... Quá xấu!

Nhìn chằm chằm tượng đất, Chu Cao Sí không khỏi nhếch miệng ngậy ngô cười, tuy rằng thực xấu, nhưng hấn thích!

Nhìn chằm chằm tượng đất, trong lòng Chu Cao Sí chậm rãi có quyết định, mấy thứ loạn thất bát tao mặc danh kỳ diệu trong lòng , toàn bộ vùi lấp!

Hấn không muốn có một ngày cha đối hấn lộ ra vẻ mặt khinh bỉ chán ghét!

Tuyệt đối tuyệt đối không cần!

\*\*\*\*\*

Chu Cao Sí không biết là.....

Lúc này, cha hấn đã đứng ở ngoài cửa sổ.....

Nhìn Chu Cao Sí rất cục lấy ra tượng đất, cha hấn nhẹ nhàng thở ra.

Nhìn Chu Cao Sí nhìn chằm chằm tượng đất ngẩn người một lúc lâu, cha hấn khăn trờng không thôi.

Nhìn Chu Cao Sí đối với tượng đất chậm rãi lộ ra ngốc hồ hồ cười , lại xem ở trong mắt cha hấn cũng là phi thường đáng yêu , cha hấn cũng rất cục câu miệng cười.....

Mà cuối cùng, nhìn Chu Cao Sí ôm tượng đất, đá văng chẵn ra, khò khè khò khè ngủ.....

Cha hẳn không khỏi phóng như ánh mắt, dừng ở Chu Cao Sí , khóe miệng tươi cười càng sâu .  
Cha hẳn thì thào “Tiểu tử này sao lại thích đá chẵn như thế nha .....”

## 51. Chương 51: Khi Cao Sí Thức Tỉnh [ Tam ]

Ở ngoài cửa sổ đứng một hồi, Chu Lệ xoay người , khi đang muốn vào phòng, đột nhiên thoáng nhìn hạ nhân vội vàng chạy tới , nhíu mày, trong lòng trầm xuống, dừng lại cước bộ.

Hạ nhân kia đuổi tới bên người Chu Lệ , cung kính hành lễ, thấp giọng nói “Vương gia! Hôm nay Trương gia tiểu thư đã xuất phát đến Bắc Bình ! Thánh chỉ cũng cùng theo đến đây.”

Sắc mặt Chu Lệ nhất thời tối tăm xuống .

Sau một lúc lâu, Chu Lệ trầm thấp mở miệng “Đã biết! Hết thầy..... Chiếu kế hoạch làm việc!”

“Dạ!”

Đợi người hầu rời đi, Chu Lệ trầm mặc đứng lặng một lúc lâu, mới xoay người, chậm rãi vào phòng.

Nhìn Chu Cao Sí đang nằm thành hình chữ đại , khê khò khè ngọt ngào ngủ , vẻ mặt Chu Lệ âm tình bất định, sau một lúc lâu, mới thấp giọng thở dài, đôi mắt nhất nhu, nâng lên ngón tay , nhẹ nhàng vuốt vuốt cái mũi Chu Cao Sí , mang theo thanh âm bất đắc dĩ cùng sùng nịch , nhỏ giọng nói “Người nha! Chỉ có thể là của mình ta !”

\*\*\*\*\*

Ngày hôm nay, ngoài thành Bắc Bình, một đội mười mấy người tựa hồ đang đợi ai đó .

Đi đầu là thiếu niên mười ba, mười bốn tuổi.

Khuôn mặt thiếu niên vốn ôn hòa dễ thân , lúc này vẻ mặt nghiêm nghị, mặt mày còn mang theo một tia sầu muộn, cưỡi một tuấn mã màu trắng, đi theo phía sau thiếu niên là một thiếu niên hơn tuổi, khuôn mặt găm đen có chút bộ dáng nghiêm túc của tướng sĩ .

Ngoài thành Bắc Bình , nhóm dân chúng đang muốn vào thành thấy đội nhân mã này không khỏi tò mò đánh giá, khe khe nói nhỏ.

“Đây..... Không phải thế tử vương phủ sao?”

“Thế tử sao lại ở đây nha ?”

“Ai! Xem tư thế này chẳng lẽ là đang đợi đại quan nào sao ?”

“Có thể hay không là ngự y từ kinh thành nha?”

“Ân..... Có khả năng nha! Vương gia bị bệnh sao ?”

“Ai..... Nếu Vương gia bị bệnh thì làm sao bây giờ nha? Thát tử đến đây thì ai sẽ đánh đuổi chúng a !?”

“Cái gì , cái gì?! Vương gia bị bệnh?!”

“Di, người còn không biết nha?!”

“Mấy ngày hôm trước , Vương gia đi săn thú thôi, thời điểm săn thú trở về, có người không hiểu chuyện thế nhưng va chạm vào ngài ấy ! Vương gia vì né tránh người nọ, kinh mã ( ngựa \*\*\*g lên ) !! Lúc ấy thế tử cũng ở , sắc mặt thế tử đều thay đổi nha!”

“Ai..... Vương gia kinh mã , ta tận mắt nhìn thấy đó , đập đầu xuống đất nha , dường như còn chảy máu ! Ai u, ta cũng không dám xem nữa !”

“Vây..... Người va chạm vương gia đâu ?! Có bắt được không ?!”

“Ai! Cho nên nói, Vương gia cùng thế tử của chúng ta thực là thiện tâm a ! Chẳng những không đem người bắt giam , còn thả hẳn đi nữa !”

“Vương gia và thế tử đều là người tốt a !”

“Đúng đó nha , sau khi Bắc Bình chúng ta có Yên vương a, người xem những ngày này , đạo tặc , đặc biệt thát tử kia a , cũng không dám bén mảng đến đây nha !”

“Đều là nhờ Vương gia của chúng ta a!”

“Đúng đó ....”

.....

Trương Phụ nghe nhóm dân chúng ven đường này nhắc đi nhắc lại, trong lòng thở dài, đổ máu? Rất khoa trương đi! Ngày ấy Vương gia một giọt máu cũng chưa chảy , có được không?! Vụng trộm liếc mắt nhìn Chu Cao Sí vẻ mặt nghiêm nghị, mặt mày sần muện như trước.

Vừa mới..... Đường như khóe miệng thế tử co rút nha ??

Ngày ấy , lần đầu tiên Trương Phụ may mắn được theo cha cùng Vương gia , thế tử xuất ngoại săn thú .....

Sau đó..... Không biết là may mắn hay là bất hạnh , thấy cái gì gọi là một màn kinh mã đó .....

Lúc này, trong lòng rối rắm sần khổ không thôi.

Nếu có thể, hẳn thật muốn cùng cha mình là Trương Ngọc nói, hẳn không muốn đi săn thú.....

Như vậy, hẳn sẽ không thấy, kỳ thật, ngày ấy, người nọ không phải cố ý va chạm, mà là bị người ta đẩy .....

Như vậy, hẳn cũng sẽ không thấy, Vương gia có tài cưỡi ngựa cao siêu nhưng lại dật nhanh dây cương , trình diễn cái gọi là kinh mã đến cảnh giới cao nhất.....

Kỳ thật..... Như cha Trương Ngọc của hẳn nói.

Vương gia kì thật bày ra màn này là có thâm ý .

Đặc biệt là hôm nay, đi theo thế tử tiến đến nghênh đón thánh chỉ cùng với vị hôn thê Trương gia tiểu thư của thế tử sau, hẳn liền hiểu được.

Vương gia kinh mã hẳn là vì thánh chỉ này!

Hẳn hiểu được, trên thực tế, Trương Phụ hẳn vạn phần lý giải!

Nhưng..... Vì sao..... Lại cho mình thấy một màn đặc sắc –“Con giáo huấn lão cha” chứ ?

Trong lòng Trương Phụ rối rắm.

Ở trong lòng hẳn, thế tử là người sẽ không giận người nha .

Thế tử hòa ái dễ gần, lại thông tuệ cơ trí, sao có thể ..... sao có thể ..... nói chuyện chanh chua châm chọc như thế chứ ?

Quan trọng là.....

Vương gia thế nhưng bị mắng mà không đáp trả nha !!

Khôn khéo uy nghiêm, tính tình rất là táo bạo , Vương gia thế nhưng không mắng trả !

Còn cười hồng thế tử !!

Nhớ tới ngày ấy.....

Mọi người vội vàng đem Vương gia hồi vương phủ.

Đọc theo đường đi, sắc mặt thế tử trắng bệch, thân thể phát run, nắm chặt tay của Vương gia đang hôn mê không búông . Luôn thấp giọng kêu to “Cha.....”

Hắn lúc ấy theo sát bên người thế tử, nghe được rất rõ ràng.

Làm người có thể coi như là thân cận thế tử nhất, Trương Phụ biết, khi ở riêng, thế tử luôn kêu Vương gia là “Cha”, khi có ngoại nhân ở, mới kêu “Phụ vương”.

Ngày ấy, thế tử không để ý như vậy kêu to “Cha”, có thể thấy được trong lòng thế tử đã rối loạn!

Mà khi đem Vương gia đưa vào Tùng Trúc viện sau, thế tử hiếm thấy nghiêm khắc trách cứ, đuổi mấy nha hoàn người hầu và thiếp thất đang khóc sụt sùi, mà sau khi Vương phi đến, thế tử cũng trầm mặc không nói, nhanh cầm lấy tay Vương gia không buông

Thăng đến..... Khi quân gia mang đại phu đến .....

Thăng đến..... Đại phu cung kính cấp Vương gia “Hôn mê bất tỉnh” chỉ lễ.....

Thăng đến..... Vương gia vốn nên hôn mê, đột nhiên mở to mắt.....

Vì thế.....

Thế tử ngây người.

Wương phi cũng ngây người.

Nhưng Vương phi ngăn ngó sau, liền lập tức đứng dậy, cung kính nói “Thiếp thân xin đi xuống an bài.”

Wương gia thần nhiên gật đầu, sau đó....., Trương Phụ thoáng nhìn, thế tử sau khi ngăn ngó, theo bản năng buông tay Vương gia ra.

Mà ngay sau đó, Vương gia rất nhanh dọn dò vài việc, kêu bọn họ lui ra.

Vốn, lui ra sau, vốn không còn chuyện của mình.

Nhưng là, sau khi lui ra, hắn nhớ đến nên xử lý kẻ va chạm vương gia thế nào, tuy rằng nói là bị người ta đẩy, tuy nói hắn cũng đoán được đây là Vương gia an bài.

Nhưng việc này vẫn nên cùng Vương gia nói một chút, hắn tự tin, có thế tử ở, người vô tội kia hẳn không có việc gì.

Vì thế, hắn vòng vo trở về.

Lại quên hỏi chuyện này với cha của mình.

Nếu hắn hỏi, hẳn dám khẳng định, cha Trương Ngọc của hắn khẳng định sẽ nói cho hắn một thời điểm thích hợp khác!

Đáng tiếc, hắn quên hỏi.

Vì thế.....

Hắn nghe được –

“Phụ vương thật sự là anh minh cơ trí! Diễn được tiết mục như thế thực như thật! Con cũng phân không rõ được!”

Này..... Là thanh âm thế tử??

Hắn không có nghe sai?

“Khụ khụ..... Cái kia ... Sí nhi, người nghe cha giải thích.....” thanh âm Vương gia rất yếu, giống như có chút lo lắng.

“Con không dám! Con bất quá cũng không bằng ngoại nhân! Việc cơ mật đại sự này, phụ vương vẫn nên tự mình cất giấu cho thỏa đáng! Chính là con cả gan, cầu phụ vương lần sau khi diễn trò, không cần lấy người qua đường làm kẻ diễn cùng! Còn có “Liệt hỏa” tuần mã kia, là hoàng gia gia ban cho phụ vương! Cầu phụ vương hảo hảo yêu quý, không cần tổn thương vật được ban này! Bằng không, nếu tổn thất gì, Yên vương phủ chúng ta sẽ gánh vác không nổi!”

Thế tử..... Sinh khí?

Lời nói quy củ nề nếp như thế ..... Nhưng lại mang theo bèn nhọn..... Cũng không phải là tác phong ngày thường khi thảo luận của thế tử nha .

“..... Sí nhi .....” Rất là bất đắc dĩ, Vương gia thở dài .

“Phụ vương có gì chỉ giáo?” Thế tử tiếp tục cung kính nghiêm cẩn mở miệng.

Mà đúng lúc này, hấn do dự nên đi vào hay không , chợt nghe thanh âm nhu hòa của Vương gia “ Sí nhi ..... Cha nếu nói với người , người sẽ đáp ứng để cha làm như vậy sao?”

Ấn?

Vì sao sẽ không?

Nếu cùng đại kế của Vương gia có liên quan.....

“Sẽ không!” thanh âm phi thường trầm đĩnh tiết thiết ( chắc như đinh đóng cột ), là thế tử?!

Trương Phụ sững sốt, trong lòng không khỏi lo lắng, thế tử sao vẫn là thật thành như vậy nha, khẳng định sẽ bị Vương gia răn dạy !

Nhưng Vương gia lại cúi đầu nở nụ cười “Bởi vì Sí nhi tối để ý không phải là an khang của cha sao?”

“.....”

“Sí nhi ..... Cho nên cha gạt người.....”

Thế tử vẫn trầm mặc.

Mà tiếp theo, lại vang lên tiếng Vương gia thở dài .

“Sí nhi ..... Cha sẽ không để Sí nhi khổ sở , cho nên, cha nếu không có mười phần nắm chắc bản thân sẽ không bị thương, cha tuyệt đối sẽ không làm như vậy.....”

Nghe đến đó, Trương Phụ trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút quái dị. Nhịn không được vụng trộm theo kẻ hở của cửa nhìn vào

Nhìn thấy –

Wương gia đem thế tử ôm vào trong ngực, tay ôm thắt lưng thế tử , vẻ mặt ôn nhu nhìn thế tử đang cúi đầu , lúc này, một bàn tay nâng lên, nhẹ nhàng vuốt ve hai má thế tử.....

Trương Phụ trong lòng máy động!

Loại tình hình này..... Như thế nào..... Tò mò quái.....

Trong lòng không biết vì sao, cảm thấy không thể nhìn tiếp , vội xoay người, lặng yên không một tiếng động rời đi, lúc này, trong lòng hấn cảm thấy may mắn vì vũ kĩ của mình sao , có thể đi đường không tạo ra tiếng động như vậy !

Mà sau ngày ấy, hấn cũng không biết vì sao, không muốn cùng bất luận kẻ nào nói về cảnh tượng ấy.

Tổng cảm thấy việc này không nên để cho người khác biết!!

Mà, ngẫu nhiên nhìn thấy cha hấn , hấn nhịn không được nghĩ , nếu bị cha hấn ôm trong ngực.....

Khụ khụ!

Hấn cảm thấy đó là điều thực không dám tưởng tượng !

Cha hấn nghiêm khắc như vậy!

Cho nên..... Đây là do Vương gia sủng nịch thế tử từ nhỏ, cùng cha đánh mình từ nhỏ khác nhau sao ?

Giương mắt nhìn Chu Cao Sí đứng phía trước đang phìền muộn , trong lòng Trương Phụ cảm khái, thế tử thật sự là lợi hại! Vương gia sủng như vậy, thế nhưng không có hư hỏng nha ?

Đầu phố có Nhị Thế Tổ cực kì ương ngạnh xảo quyệt , lại tiêu xài hoang phí , hai vị thiếu gia trong vương phủ cũng rất là điêu ngoa, nhưng thế tử từ nhỏ được Vương gia sủng ái như vậy, lại vẫn là nhu thuận như lúc còn nhỏ.....

Cũng khó trách, cha mình cùng Chu bá bá yêu thích thế tử như vậy.....

Còn có hai vị thiếu gia kính sợ thế tử như thế.

Ngay cả đám người trong Bạch Hổ quân , đều bị thế tử thu phục !

Cho nên..... Vương gia sủng ái như vậy cũng vì có nguyên nhân đi?

Nhìn chằm chằm Chu Cao Sí , trong lòng Trương Phụ lúc này rất là bội phục, rõ ràng biết Vương gia bây giờ đang ở trong Tùng Trúc viện của mình nướng khoai lang , còn có thể giả bộ lo lắng nha !

Bất quá.....

Nghĩ khi ra khỏi phủ , thế tử cười tủm tỉm đối với Vương gia nói “Phụ vương, con hôm nay muốn ăn khoai lang nướng.”

Wương gia vừa nghe, đầu tiên là uy nghiêm hừ hừ, liếc mình một cái, thấy mình quay đầu về hướng khác , mới đáp lại thế tử “Àn! Đã biết.”

Trương Phụ trong lòng nghi hoặc, Vương gia..... Sẽ biết nướng khoai lang sao?

## 52. Chương 52: Khi Cao Sí Thức Tỉnh [ Tứ ]

Ở ngoài thành Bắc Bình chờ đợi, Chu Cao Sí nghe nhóm dân chúng vây bên cạnh này “Khe khe nói nhỏ”, nghĩ đến khi xuất môn, có người cầm khoai lang trong tay , rất là tự tin cười nói “Sí nhi , cha sẽ nướng ra cho người khoai lang thơm ngon nhất .....”

Đổi lập tình hình hiện tại, trong lòng Chu Cao Sí ..... Liền rất là vô lực.

Nghĩ đến tình hình ngày ấy , trong lòng Chu Cao Sí không khỏi lại có chút tức giận.

Cha lại lấy thân thể của mình làm chuyện đùa !!

Vì ngăn cản tứ hôn đột nhiên đến , cha hẳn lại còn nghĩ ra cái chiêu kinh mã rồi bị “Bệnh nặng”?!

Thật sự là xằng bậy!

Nhớ tới ngày ấy , nhìn cha “hôn mê” ngã xuống đất, cả người hẳn liền rét run, lúc biết rõ cha hẳn chắc chắn ở trong Tùng Trúc viện nướng khoai lang cho mình , vẫn nhịn không được trong lòng sợ hãi!

Nhịn không được rầu rĩ nghĩ đến , sáng mai cha hẳn làm mì nước ! Lại còn bắt hẳn cùng ăn nữa !

Ngẩng đầu nhìn hướng đội ngũ đã dần dần đến, trong lòng Chu Cao Sí nghi hoặc, đính hôn này không phải tận hai năm sau sao? Sao lại đến vội như thế ?

Nam Kinh..... Phát sinh sự tình gì sao ?

Cha tựa hồ biết, nhưng không nói, chỉ là cười lạnh nói, hẳn tuyệt không cho mình thú Trương gia tiểu thư này.....

Có cưới hay không cũng không sao cả, trong lòng Chu Cao Sí than nhẹ, hẳn chỉ là cảm thấy..... Hẳn..... Đường càng ngày càng không ly khai cha hẳn .....

Làm sao bây giờ?

Khi lấy lại tinh thần, đội ngũ đã gần đến.

Chu Cao Sí nhìn về phía lão thái giám hướng mình cười nịnh nọt , liền chấp tay đi tới, ôn hòa cười.

Chuyện tình không có đáp án hẳn cũng không thềm nghĩ nữa, hiện tại tối trọng yếu là..... Làm sao để giúp cha hẳn.

Tứ hôn sao?

“Thế tử, người xem, đây là ý chỉ Hoàng Thượng! Ngày nào tốt , lão nô cũng đều đã mang đến .” Lão thái giám cười ha ha nịnh nọt “Người xem..... Nếu không liền ba ngày sau đi ?”

Về mặt Chu Cao Sí u sầu, chậm rãi lắc đầu “Công công, chỉ sợ Cao Sí cô phụ ý tốt hoàng gia gia! Hiện tại xin mời công công trối Cao Sí lại , hướng hoàng gia gia thỉnh tội đi!” Chu Cao Sí nói xong lời cuối cùng, đôi mắt ửng đỏ.

Lão thái giám sững sốt, khô cần mở miệng hỏi “Thế tử..... Đây là vì sao nha? Có phải là ..... Phát sinh chuyện gì không ??”

Thanh âm Chu Cao Sí khàn khàn, nói “Phụ vương..... Mấy ngày trước đây bị kinh mã! Nay..... Còn hôn mê bất tỉnh!” Nói xong lời cuối cùng, thanh âm Chu Cao Sí có chút nghẹn ngào.

Trương Phụ phía sâu cũng hơi hơi cúi đầu, khuôn mặt u sầu, trong lòng cũng nghĩ đến, không biết Vương gia nướng khoai lang thế nào ?

Lão thái giám biến sắc, vội mở miệng nói “Thế tử ! Vương gia cười ngựa là nhất đẳng nha! Sao có thể để bị kinh mã ?”

Thanh âm Chu Cao Sí nhỏ dần , mở miệng nói “Ngày ấy..... Thời điểm ta cùng phụ vương săn thú trở về, bỗng một người chạy ra , phụ vương vì tránh né hẳn, mới kinh mã!”

Lão thái giám giận dữ : “Người này thật sự là tội đáng chết vạn lần!” Lại thấy Chu Cao Sí nâng lên ngón tay sát khoeo mắt, thở dài nói “Thế tử đừng lo lắng, Vương gia cát nhân đều có thiên tướng, nhất định không có việc gì .” Dừng một chút, lại mở miệng nói “Thế tử..... Nếu không như vậy, chúng ta về phủ trước, để lão nô bái kiến Vương gia trước , có được hay không ?”

Chu Cao Sí gật đầu nói “Cũng tốt!”

Trong lòng nghĩ, cha nướng khoai rất cuộc thế nào rồi ? Ân..... Lúc này chắc hẳn là đã có người chạy đi báo tin rồi nha ? Đợi..... Hẳn là..... Sẽ không thấy cha hẳn đang nướng khoai lang đi?

\*\*\*\*\*

Lúc này.....

Trong Tùng Trúc viện, Trương Ngọc vội vàng vào hậu viện, lại đột nhiên ngẩn ngơ.

Trên mặt cát ở hậu viện , khuôn mặt Chu Lệ chỗ đen chỗ trắng , ngồi xổm trên cát , trừng mắt nhìn vật thể không xác định đen sì sì trên tay .

Trương Ngọc ngẩn ngơ, lấy lại tinh thần, nuốt nuốt nước miếng, nột nột mở miệng “Vương gia..... Ngài đây là.....”

Chu Lệ lấy lại tinh thần, nhúu mày, ném thứ đen sì sì trong tay đó xuống đất , chậm rãi đứng dậy, vỗ vỗ bụi đất trên người, tùy ý lau mặt, lại đem mặt mình bôi càng thêm đen !

“Nướng khoai lang!” Chu Lệ thản nhiên nói, quét mắt vật thể đen sì sì trên đất , nhúu mày “Trương Ngọc , người có biết nướng khoai lang không ?”

“.....”

\*\*\*\*\*

Chu Cao Sí dẫn đường phía trước , mang theo đám người lão thái giám, cùng cỗ kiệu hẳn là ngồi Trương gia tiểu thư , hướng Yên vương phủ chậm rãi xuất phát.



Trên đường, lão thái giám đi theo phía sau Chu Cao Sí , đuổi lên trước vài bước, thấp giọng nói “Thế tử..... Kỳ thật, lúc này thế tử thành thân cũng là chuyện tốt a. Thuận tiên coi như là xung hỉ, còn nói không chừng nha, vì việc này , bệnh của Vương gia sẽ hảo lên a.”

Chu Cao Sí nghe vậy, ngẩn ra.

Trương Phụ cũng không từ khản trương, đúng vậy! Xung hỉ! Không xong, hẳn không nghĩ tới điểm ấy!

Trương Phụ có chút khản trương nhìn về phía Chu Cao Sí .

Đã thấy vẻ mặt Chu Cao Sí kiên định , chậm rãi lắc đầu “Cao Sí thà rằng lưng đeo kháng chỉ chi tội, cũng muốn chờ phụ vương khoẻ mạnh!”

Lão thái giám sững sốt, lập tức gắt gao nhìn chằm chằm Chu Cao Sí , vẻ mặt nịnh nọt đột nhiên không thấy, lúc này thậm chí mang theo vài phần nghiêm khắc.

Chu Cao Sí rất là thản nhiên đối diện.

Sau một lúc lâu, lão thái giám nhẹ nhàng thở dài, vẻ mặt thiếu nghiêm khắc, hơn vài phần cảm khái “Thế tử quả nhiên hiểu thuận.”

Chu Cao Sí không cười, chính là cúi đầu, lẩm bẫm nói “Công công chẳng lẽ không từng nghe nói ‘thụ dục tinh phong bất chỉ, tử dục dưỡng thân bất tại’\* sao?’ việc xung hỉ, Cao Sí nghĩ nó chỉ là lời nói vô căn cứ , bây giờ Cao Sí chỉ một lòng muốn hầu hạ phụ vương , để cho phụ vương sớm ngày tỉnh lại.....”

(Thụ dục tinh nhi phong bất đình, Tử dục dưỡng nhi thân bất tại – Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, con muốn nuôi mà cha mẹ không còn sống )

Lão thái giám nhẹ nhàng thở dài rồi gật đầu, cũng không nói từ nào nữa . Chỉ là ngưng thần trầm tư.

Trương Phụ liếc lão thái giám một cái, trong lòng thầm nghĩ, lão thái giám này dường như không đơn giản.

\*\*\*\*\*

“Đã đến?” Chu Lệ nhìn vật đen sì sì trên đất mà suy tư , một bên không chút để ý hỏi.

“Hồi Vương gia ! Đã muốn đến đây!” Trương Ngọc liếc mắt vật trên đất , trong lòng rối rắm, Vương gia..... Thật đúng là nướng khoai lang ?”

“Trương Ngọc ! Người thực không biết nướng khoai lang sao ?” Chu Lệ đột nhiên quay đầu , nghiêm khắc hỏi.

Trương Ngọc bị kiềm hãm, lập tức cúi đầu thấp giọng nói “Thuộc hạ..... Thật sự là không.....”

Chu Lệ nhú mày quay đầu, bực bội đem khoai lang tùy ý dẫm lên , vùi vào trong cát , quay đầu đối Trương Ngọc , nghiêm túc công đạo “Đem chuyện người vừa mới thấy , toàn bộ quên hết !”

Trương Ngọc nghiêm nghị đáp“Dạ! Thuộc hạ cái gì cũng chưa thấy!”

Chu Lệ thế này mới chậm rãi gật đầu, hướng phương hướng phòng mình đi đến, vừa đi vừa khinh đạm nói “Nếu thế tử hỏi người, ta hôm nay làm cái gì , người nói ta đi đến quân doanh. Vừa mới trở về! Biết không?”

Trương Ngọc cung kính đáp “Dạ! Thuộc hạ hiểu được!”

\*\*\*\*\*

Lão thái giám vào phòng, thấy Chu Lệ “Mê man” nằm ở trên giường , quay đầu gọi một trung niên nam tử theo sát phía sau, thanh âm tiêm tế đối Chu Cao Sí nói “Thế tử! Vị này là Ngô Thái y, y thuật rất tốt, không bằng để cho hắn xe bệnh cho Vương gia một chút ?”

Lúc Chu Cao Sí vừa mới tiến vào phủ , vẫn lưu ý tới nam nhân được lão thái giám gọi đến bên người , bộ dạng nam nhân này rất chi phục tùng , đôi mắt rũ xuống , nay nghe lão thái giám nói là Ngô Thái y có y thuật rất tốt..... Trong lòng Chu Cao Sí chấn động, này..... Chẳng lẽ bị nhìn ra sao ?

Nhưng trên mặt, vẻ mặt Chu Cao Sí lại kinh hỉ “ Vậy thật sự là quá tốt! Vậy phiền toái Ngô Thái y !”

Ngô Thái y cung kính chắp tay “Thế tử khách khí !”

“Tốt lắm. Mấy câu khách khí xin nói sau , phiền toái Ngô Thái y mau cấp phụ vương chuẩn mạch đi!” Chu Cao Sí ra về lo lắng.

“Dạ! Hạ quan tuân mệnh !” Ngô Thái y vội đáp.

Xoay người đến bên giường, vẽ mặt nghiêm túc bắt mạch cho Chu Lệ . Sau một lúc lâu, nhíu mày đứng dậy, vẽ mặt ngưng trọng nói “Vương gia kinh khí công tâm, lại bị ngã đập vào gáy , chỉ sợ là có tụ huyết ở, muốn tỉnh lại ..... Chỉ sợ không dễ nha!”

Chu Cao Sí ngây dại.

Trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra, xem ra Ngô Thái y này là người của phụ vương a!

Lão thái giám vừa nghe, thở dài, quay đầu nhìn về phía Chu Cao Sí mặt ngoài ngẩn ngơ, trong lòng nhẹ nhàng thở ra thành thoi thành thoi, an ủi nói “Thế tử đừng có gấp! Vương gia là người có phúc , không có việc gì !” Lại nghiêm túc dặn dò Ngô Thái y nói “Ngô Thái y! Người nên gắng sức nhiều hơn !”

“Công công yên tâm.” Ngô Thái y cung kính nói xong, quay đầu nhìn về phía Chu Cao Sí , nói “Thế tử xin bớt u buồn , hạ quan sẽ cố hết sức !”

Trên mặt Chu Cao Sí cường cười “Vây phiền toái Ngô Thái y !”

Lại khách khí vài câu. Chu Cao Sí đưa lão thái giám ra khỏi Tùng Trúc viện.

Đợi khi hai người kia rời đi Tùng Trúc viện, Từ thị cũng vội vàng chạy lại đây.

Chào hỏi lẫn nhau vài câu , lão thái giám giận dữ nói “Vốn lão nô là vội vàng mang theo đại hỉ tới , cũng không nghĩ đến.....”

Vẽ mặt Từ thị ưu sầu “Công công..... Người xem..... Vây.....”

Lão thái giám trấn an nói “Nếu vị Trương tiểu thư kia đã đến đây, trước hết đem nàng an trí ở vương phủ đi. Đợi Vương gia tỉnh lại, thành hôn cũng được. Người xem có được hay không ?”

Từ thị sững sốt, lập tức cười khổ “Cũng chỉ mong như thế .” Lại nhẹ nhàng thở dài “Chỉ là ủy khuất Trương tiểu thư .”

Lão thái giám cười tủm tỉm nói “Trương tiểu thư hiền lương thực đức, sẽ không để ý đến việc này .”

“Một khi đã như vậy, cũng không chậm trễ tiếp đón Trương tiểu thư, như vậy đi. Trương tiểu thư trước hết ở trong viện của ta đi .” Từ thị nói.

“Hảo! Hảo! Lão nô xin đi nói cùng tiểu thư .....”

\*\*\*\*\*

Đợi tiền bước lão thái giám, Chu Cao Sí xoay người đi vào Tùng Trúc viện.

Gần đến phòng Chu Lệ , chỉ thấy Chu Lệ miễn cưỡng nằm ở trên giường, nhìn đồng thư tín không biết ở đâu ra.

Thấy Chu Cao Sí tiến vào, Chu Lệ ngẩng đầu cười, ngồi dậy, hướng Chu Cao Sí nói “Sí nhi ! Hôm nay đã mệt muốn chết rồi đi.” Vừa nói, một bên đứng dậy hướng Chu Cao Sí còn đứng ở cửa , đi đến.

Trong lòng Chu Cao Sí có chút không ngờ, thấy Chu Lệ đang muốn ôm mình , liền lánh qua.

Nhưng Chu Lệ mắt sắc, thoáng nhìn động tác Chu Cao Sí , thuận thế mạnh mẽ ôm chầm, ôm chặt vào trong ngực, cúi đầu cười nói “Tiểu bánh bao là đói bụng, không có tinh thần ? Ân?” Dừng một chút lại thấp giọng nói “Trong quân có việc, hôm nay cha đi ra doanh trại một chuyến , không có nướng khoai lang, lần sau cha sẽ làm cái khác cho người nha .....”

Chu Cao Sí buồn phiền , lại gọi tiểu bánh bao?!

Cúi đầu thoáng nhìn giầy Chu Lệ .....

Dính trên giầy hình như là cát ở hậu viện .....

“Cha..... Ngài hôm nay đi doanh trại.....”

“Ân!”

“Cha, ta đói bụng, ta muốn ngài làm mì nước.....” Chu Cao Sí ngẩng đầu, cười tủm tỉm nói.

Chu Lệ cứng đờ. Hấn làm mì nước được sao ??

### 53. Chương 53: Khi Cao Sí Thức Tỉnh [ Ngũ ]

Tại tiểu trù phòng , Chu Lệ nhìn chăm chăm một đoàn mì sợi trắng trước mặt , xoay người, nhìn phía sau , Chu Cao Sí đang tựa vào trên bàn cười tủm tỉm , hỏi “Sí nhi , nếu không, chúng ta ăn mì vắt đi ?”

Ngoài tiểu trù phòng , hai sư phó nơm nớp lo sợ nhìn phụ tử hai người đang đứng trong bếp .

Trong lòng kinh ngạc lại khó hiểu, Vương gia cùng thế tử sao lại chạy tới tiểu trù phòng chứ ?

Cuối cùng.....

Chu Cao Sí chậm rãi ăn mì nước , tế mi hơi nhú, vẫn là..... Mì nước bên ngoài ngon hơn .....

“Sí nhi , chờ thêm vài ngày, cha sẽ mang người đi ra ngoài ăn.” Một bên , Chu Lệ nhìn Chu Cao Sí nhú mày, liền nói.

Chu Cao Sí liếc Chu Lệ ... Bên giầy có hạt cát nha , ngẩng đầu, cười tủm tỉm nói “Cha có thể mang con đi ra ngoài sao? Không phải còn phải giả trang bệnh nặng sao? Nếu không, cha chấp nhận cho con , không cần dùng từ gạt trẻ con để lừa con , rất vất vả cho cha ..... Cha, ngài có chịu không?”

Chu Lệ bị kiểm hãm, được không?!

Người hỏi cha có chấp nhận việc hôn nhân của người không ư ?!

Chu Lệ từ trong lòng phát giận , mạnh mẽ vỗ bàn đứng dậy, đang muốn mắng chửi người, lại thoáng nhìn trên mặt Chu Cao Sí tuy rằng cười tủm tỉm , nhưng trong đôi mắt cũng là tức giận.

Không khỏi ngẩn ra.

Tiểu tử này..... đang sinh khí?

Trong lòng thoáng bình tĩnh chút, vừa mới..... Tiểu tử này nói cái gì?

Không cần dùng từ gạt trẻ con để lừa con???

“Sí nhi ..... Cha..... Khi nào thì lừa gạt người?”

Chu Cao Sí buông chiếc đũa, từ từ đứng dậy, chắp hai tay sau lưng, cười tủm tỉm nói “Cha, cát ở hậu viện Tùng Trúc viện khi nào thì chạy đến ngọn núi kia ? Cha nếu không muốn nướng khoai cho con thì nên nói thẳng , sao lại nói dối con chứ ?” Nói xong lời cuối cùng, Chu Cao Sí tươi cười càng sâu , ngữ khí càng thêm khiêm tốn .

Tuy rằng nói muốn ăn khoai lang nướng, bắt quá là cố ý nói , chỉ muốn nhìn bộ dáng khó xử của cha một chút , trong lòng cũng không quá trông cậy cha hẳn sẽ nướng được khoai cho mình , ai kêu cha hẳn làm ra cái chuyện kinh mã như thế !!

Chu Cao Sí tuyệt đối sẽ không thừa nhận , khi hẳn hồi phủ là lúc lòng tràn đầy chờ mong khoai lang nướng của cha !

Chu Cao Sí lại càng không thừa nhận , khi không thấy khoai lang nướng của cha , lòng tràn đầy mất mát !!

Mà khi cha nói cha đi vào trong quân để lừa hẳn .....

Chu Cao Sí tuyệt đối tuyệt đối sẽ không thừa nhận , trong lòng có điểm tức giận cùng toan sấp!

Cha hấn thể nhưng lừa hấn?!

Chu Lệ trong lòng lộn bộn, vội thân thủ muốn kéo qua Chu Cao Sí , Chu Cao Sí lại né tránh, cung kính nghiêm nghị chấp tay “Phụ vương thân thể không khoẻ , phải nghỉ nhiều hơn , con cáo lui .”

Chu Lệ nhú mày, mạnh mẽ đem Chu Cao Sí kéo qua, vòng ôm vào trong ngực.

Chu Cao Sí muốn giãy dụa, Chu Lệ thấp giọng cảnh cáo nói “Sí nhi là muốn để cho cha ôm người đi ra ngoài sao?”

Chu Cao Sí dừng một chút , chậm rãi an tĩnh lại, trong lòng cũng khó chịu, cha hấn mỗi lần hấn không để ý liền vận dụng “Vũ lực” là sao ?

Chu Lệ cúi đầu nhìn Chu Cao Sí rũ đôi mắt, vẻ mặt bình tĩnh, biết tiểu tử này thật sự sinh khí, trong lòng có chút bất đắc dĩ cùng xấu hổ, cái vật đen sì sì kia ..... Hấn thật sự không muốn cho tiểu tử này thấy !

Than nhẹ một tiếng, Chu Lệ chậm rãi mở miệng “Sí nhi , cha mang người nhìn cái này .....”

Chu Cao Sí hơi hơi nâng mắt , nhìn cha hấn một cái .

Đã thấy bộ dáng cha hấn thực như đang xấu hổ .....

Ăn?

Đợi đi vào bãi cát ở hậu viện , đợi cha hấn đem đào lên thứ gì đó đen đen sì sì.....

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức chậm rãi đi đi qua, nhìn vật đen sì trên tay cha hấn một lúc lâu , nâng lên ngón tay trạc trạc, mới giựt mình mở miệng hỏi “Cha..... Đây là..... Khoai lang?”

Sắc mặt Chu Lệ ửng đỏ, lập tức trừng mắt “Đây là khoai lang!!”

Chu Cao Sí nhìn cha một lúc lâu , nhịn không được nở nụ cười.

Tế mi loan loan , nhếch miệng cười làm khuôn mặt ngốc ngốc đáng yêu, Chu Lệ không khỏi nhìn ngắm đến sững sốt, trong lòng hoảng hốt, thật vất vả lấy lại tinh thần, trong lòng thâm trầm không thôi, tiểu tử này thật sự là càng lớn càng..... xinh đẹp !

Mà Chu Cao Sí đã lấy qua khoai lang đen sì sì trên tay cha hấn , chậm rãi bóc vỏ .

Chu Lệ vừa thấy, vội đoạt lấy, trừng mắt “Không được ăn!”

“Cha?” Chu Cao Sí nhú mày, đó là khoai lang mà cha nướng cho hấn ăn mà !

Chu Lệ ghét bỏ , ném khoai lang nướng trên tay xuống, đối Chu Cao Sí không hờn giận nói “Không được ăn cái này! Chờ sáng mai , cha nướng cho người một củ khác ngon hơn nhiều !”

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức cười nói “Cha, không cần.”

Hấn chỉ cần biết cha thật sự có nướng khoai lang cho hấn là đã vui vẻ .

Chu Lệ dặt tay Chu Cao Sí , không để ý tới, chuyển mở lời đề , thản nhiên nói “Sí nhi , hôm nay trở đi người liền ở Tùng Trúc viện, biết không?”

Chu Cao Sí dừng lại cước bộ , trụ tại Tùng Trúc viện?

Cùng cha hấn ngày ngày đêm đêm ở cùng.....

Chỉ nghĩ đến điều này , trong lòng Chu Cao Sí lại bất an cùng khẩn trương vô thố lên, trong đầu đột nhiên bính một tiếng, một màn động tĩnh đêm đó lại xuất hiện ở trước mắt.....

Chu Cao Sí cố gắng trừ bỏ tạp niệm trong đầu , lúc này đột nhiên phát giác tay mình được nắm chặt trong lòng bàn tay ấm áp thô ráp , đôi tay này thực làm cho người ta an tâm.....

Nhịn không được muốn rút ra.

Nhưng Chu Lệ theo bản năng nắm nhanh tay Chu Cao Sí , quay đầu liếc Chu Cao Sí một cái “Hiện tại , lão cha ngươi là ta đang ‘Bệnh’ nằm ở giường, ngươi chẳng lẽ không chiếu cố ta sao?”

Chu Cao Sí bị kiềm hãm, bệnh, nằm, ở, giường?!

\*\*\*\*\*

Lúc này..... trong Phương Hoa viện.....

Từ thị ngồi ngay ngắn ở thượng vị , nhìn Trương gia tiểu thư được nha hoàn nâng vào .

Tuy rằng chưa thấy rõ khuôn mặt, nhưng nghe Trương gia tiểu thư này nhẹ giọng mở miệng “Dung Nguyệt báỉ kiến Vương phi.”

Thanh âm ôn ôn nhu nhu, dáng đi cũng đoan trang tao nhã.

Từ thị trong lòng nhẹ nhàng thở dài, nếu không phải thế cục lúc này, Trương gia tiểu thư này làm thê tử của Sí nhi thực không tồi.

Nhưng trên mặt, Từ thị ưu sầu thở dài “Ủy khuất Trương tiểu thư .”

Trương Dung Nguyệt hơi hơi ngẩng đầu, khuôn mặt nghiêng lệ, một đôi mắt rất trong trẻo.

“Vương phi nói quá lời, Dung Nguyệt cũng không cảm thấy ủy khuất.” Trương Dung Nguyệt ôn nhu nói .

Từ thị khẽ cười nói “Nghe nói Trương gia tiểu thư hiền đức thực lương, hôm nay vừa thấy, quả thế.” Dừng một chút, Từ thị nhẹ giọng nói “Trương tiểu thư cứ ở nơi này của ta đi , chỉ cần Vương gia tỉnh lại, hôn sự liền lập tức làm.”

Trương Dung Nguyệt đứng dậy, hơi hơi xoay người chỉ lễ nói “Dạ , Dung Nguyệt hết thấy đều nghe Vương phi .”

Từ thị mỉm cười, nhìn chằm chằm vẻ mặt Trương Dung Nguyệt lúc này bình tĩnh, trong lòng hơi hơi có chút kinh ngạc, Trương Dung Nguyệt này tựa hồ cũng quá bình tĩnh đi ?

\*\*\*\*\*

Tam Bảo vội đi ra Thính Đào viện , đang muốn hướng phương hướng Tùng Trúc viện đi đến, chuyển qua hành lang, đột nhiên thấy đối diện chỗ rẽ đi tới mấy người.

Đi đầu là quan gia tiểu thư được một nha hoàn chậm rãi đỡ đi hướng Phương Hoa viện .

Tam Bảo sửng sốt.

Vị quan gia tiểu thư kia chẳng lẽ là Trương tiểu thư mới từ Nam Kinh đến ?

Nhưng sao lại quen mắt đến thế ?

Tam Bảo khổ tư , dường như..... Đã gặp qua ở đâu đó nha ?

Tam Bảo vừa nghĩ vừa hướng Tùng Trúc viện đi đến.

Khi đi tới Tùng Trúc viện, trong đầu Tam Bảo , linh quang chợt lóe, đúng rồi!!!

Đó không phải là tiểu thư trong kiệu mà vài năm trước ở Quốc Khánh Thọ tự đã được thê tử nhường đường sao ?!

Mà khi Tam Bảo chợt nhớ tới Trương gia tiểu thư kia là a , ở trong sương phòng của Phương Hoa viện, Trương Dung Nguyệt thấp giọng hỏi “Ngươi thấy rõ ràng, thê tử kia thật sự chính là vị công tử mà vài năm trước chúng ta thấy ở dưới chân núi sao ?”

“Tiểu thư, ta thấy rõ nha , chính là vị công tử kia !”

Trương Dung Nguyệt ngẩn ngơ một hồi lâu, trong đầu chậm rãi hiện ra thiếu niên mười hai, mười ba tuổi đứng ở chân núi, vẻ mặt thản nhiên chấp hai tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn thiên không, ý cười bên miệng thực ôn hòa.....

Sau một lúc lâu, Trương Dung Nguyệt mới chậm rãi có chút chua xót lắm bả nói, “Vì sao..... Lại là hấn?”

\*\*\*\*\*

Ban đêm.

Chu Cao Sí nằm ở trên giường, chậm rãi hít sâu, thân thể cứng ngắc, không dám nhúc nhích, e sợ sẽ làm cha hấn đang dựa vào giường chuyên chú nhìn thư tín lại ở bên cạnh hấn, sẽ phát hiện hấn khác thường.

Chu Cao Sí trong lòng phát sầu, hấn sao còn nhớ mãi cái đêm hôm đó nha !!

Hiện tại hạo rồi, lão cha chỉ tới gần, hấn liền tay chân vô thức, tim đập nhanh hơn, nếu như bị cha phát hiện thì làm sao bây giờ nha?

“Sí nhi?” Xem xong thư tín, Chu Lệ quay đầu, chỉ thấy Chu Cao Sí vẫn nằm không nhúc nhích, không khỏi sửng sốt.

“A?” Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, đáp lời, thuận thế lặng lẽ lăn vào bên trong.

Chu Lệ thoáng nhìn động tác Chu Cao Sí, lại thấy sắc mặt Chu Cao Sí đỏ lên, vẻ mặt có chút cứng ngắc, trong lòng không khỏi buồn cười.

Tiểu tử này.....

Vẫn lại là thẹn thùng?

Thật sự là.....

Làm bộ vô ý miễn cưỡng nằm xuống, thuận thế kéo qua, phát hiện thân thể Chu Cao Sí càng thêm cứng ngắc, Chu Lệ liền chậm vỗ vỗ, phóng ôn nhu âm, nói “Sí nhi..... Mau ngủ đi.....”

Chu Cao Sí ở trong lòng kêu khổ, hấn cũng muốn ngủ thật nhanh a.

Nhưng hấn cứ khẩn trương thế này thì làm sao ngủ đây!

Ngủ không được, liền miên man suy nghĩ, thấy cha hấn nhắm mắt lại mà hai hàng lông mày lại nhíu chặt, nhin không được vờn hai tay nhẹ nhàng vuốt lên.

Trong lòng Chu Lệ lúc này rất là phiền muộn, nhưng khi cảm thấy đôi tay ngấn tròn nhẹ nhàng hơi hơi vuốt lông mi mình, phiền muộn trong lòng liền bất giác giảm bớt rất nhiều, bên miệng chậm rãi câu lên một mặt cười.

Chậm rãi mở to mắt, nhìn Chu Cao Sí, thấy vẻ mặt Chu Cao Sí lo lắng, liền ách ách nói “Sí nhi, ngủ đi, cha không có việc gì.”

“Cha..... Là Nam Kinh bên kia.....” Chu Cao Sí thấp giọng hỏi.

Nghĩ tới việc đột nhiên tứ hôn, trong lòng khẳng định là bên Nam Kinh có vấn đề đi.

“Ân. Hoàng gia gia người lần này khả năng không trụ được.....” Chu Lệ vừa ôm nhanh Chu Cao Sí, vừa nói.

Chu Cao Sí sửng sốt.

“Nhưng là.....” Thân thể Hoàng gia gia không phải thực khang kiện sao?

Nghĩ tới lão nhân thích cười sang sảng, lại có điểm bất công, nhưng rốt cuộc vẫn là hoàng gia gia yêu thương mình.....

Trong lòng Chu Cao Sí có chút phức tạp.

“Sí nhi..... Người chán ghét hoàng gia gia người sao?” Chu Lệ thấp giọng hỏi.

Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, chậm rãi lắc đầu “Con không chán ghét hoàng gia gia.” Hấn kỳ thật..... Rất thích.....

Chu Lệ chậm rãi cười.

“Cha.....?”

“Người mà Hoàng gia gia người thích nhất vẫn là đại bá, tiếp theo, là Chu Doãn Văn .” Chu Lệ chậm rãi nói “Ta không phải con trai trưởng, tuy rằng đối bên ngoài nói ta là con của hoàng hậu , nhưng..... Có lẽ ngay cả hoàng gia gia người cũng không biết, ai là mẫu thân ta.....” Chu Lệ chậm rãi nói, thanh âm khàn khàn, mang theo thâm trầm nào đó “Đối với hoàng gia gia người, ta rất kính nể, hấn không đọc qua bình thư sách vở , nhưng hấn đoạt được thiên hạ về tay Chu gia ..... Ta không phải đứa con hấn thích nhất , nhưng hấn từng nói qua, ta tối giống hấn.”

Chu Cao Sí oa ở trong lòng Chu Lệ , im lặng nghe.

“Không biết vì cái gì, ta hiện tại..... Đột nhiên rất muốn gặp hoàng gia gia người.....” Thanh âm Chu Lệ càng thêm khàn khàn, theo bản năng ôm chặt Chu Cao Sí im lặng mà âm áp trong lòng.

---

Chú thích

~Mì nước

Mì vắt Quảng Đông

sợi mì

thành phẩm – đồ chay~

## 54. Chương 54: Cao Sí Vào Kinh Lân Ba [ Nhất ]

Hoàng gia gia bệnh nặng?

Tuy rằng cha hấn không có nói bệnh ra sao , tối hôm qua cũng chỉ nói một câu như vậy, nhưng tình huống hấn là không lạc quan đi?

Chu Cao Sí có chút không chút để ý hầy hầy hạt cháo trong bát , vốn tưởng rằng, cha hấn sau khi biết , lập tức sẽ an bài vài chuyện gì đó , đang nghĩ tới nên hỗ trợ cha như thế nào, không nghĩ tới..... Sáng sớm tỉnh lại, rửa mặt xong , cha hấn qua loa dùng xong bữa , liền dựa vào trên giường , cầm sách ngồi xem , cũng thực nghiêm túc dặn dò mình, hết thấy cứ theo lẽ thường.

Liếc mắt Chu Lệ vẫn dựa vào trên giường, Chu Cao Sí buông bát, đang muốn đứng dậy, Chu Lệ cũng không ngẩng đầu lên mở miệng “Đem cháo uống xong rồi đi!”

Chu Cao Sí đành phải chậm rãi ngồi trở lại vị trí, chậm rãi múc từng thìa cháo lên .

Chu Lệ vẫn như cũ hết sức chuyên chú nhìn quyển sách trên tay.

Chu Cao Sí chậm rãi ăn xong , khi ăn xong muỗng cháo cuối cùng , Chu Cao Sí nhẹ nhàng buông chiếc đũa.

Lúc này Chu Lệ buông sách , ngẩng đầu nhìn hướng Chu Cao Sí , đầu tiên là sững sốt, lập tức cười, ngoắc nói “Sí nhi lại đây.”

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức chậm rãi tiêu sái đi qua “Cha?”

Đội Chu Cao Sí đi vào, Chu Lệ một phen kéo xuống Chu Cao Sí , Chu Cao Sí lão đảo một cái gục ở tại trong lòng Chu Lệ , Chu Lệ cười nhẹ.

Chu Cao Sí trong lòng lúng túng, lập tức có chút não xấu hổ, cha hấn làm chi nha?!

Đang muốn ngẩng đầu, ngón tay thô ráp có vết chai sạn liền nhẹ nhàng sát quá hai má hấn, Chu Cao Sí ngẩn ra, lập tức chợt nghe tiếng cười nhẹ cũng chậm chậm vang lên “Tiểu tử người ăn cơm còn ăn đến trên mặt đi ?”

Chu Cao Sí nhìn ngón tay cha hấn hẩy hạt cháo , mặt đỏ lên, lập tức ra vẻ nghiêm nghị nói “Con tạ quá cha, con về sau sẽ chú ý .”

Chu Lệ nhìn Chu Cao Sí ra vẻ nghiêm nghị , trêu tức cười.

Khi đang muốn trêu ghẹo, bên ngoài , thanh âm Chu Khả vang lên “Thuộc hạ Chu Khả cầu kiến Vương gia, cầu kiến thế tử!”

Chu Cao Sí vội từ trong lòng Chu Lệ đứng dậy.

Chu Lệ trong lòng có chút mất mát, quay đầu thản nhiên nói “Vào đi.”

Chu Khả đi vào ốc, cúi đầu, cung kính nói “Bẩm Vương gia, thế tử, công công hộ tống Trương gia tiểu thư đến đây , nói muốn gặp thế tử.....”

Chu Lệ nhú mày không hồn giận.

Công công kia xem ra cũng không phải kẻ bình thường , tối trọng yếu là, vừa nghe về công công, Chu Lệ lại nghĩ đến Trương gia tiểu thư kia đã tiến vào ở trong Yên vương phủ.....

Chu Cao Sí ôn hòa cười “Vậy để ta đi xem.”

Mới vừa đi vài bước, Chu Cao Sí quay đầu, nhìn cha hấn, cười tủm tỉm nói “Cha, đợi nha , ngài phải nhớ đang ‘Ốm liệt giường’ nga.”

Chu Lệ bị kiềm hãm, mắt hơi hơi nhú lại, trong lòng hừ lạnh một tiếng.

Hấn đương nhiên sẽ hảo hảo ốm liệt giường, để tiểu tử này cả ngày không rời một bước , phải ở lại “Chiếu cố” hấn!

\*\*\*\*\*

Chu Cao Sí vào chủ ốc, gặp công công hôm qua – Vu công công đang thông thả bước .

Cước bộ Chu Cao Sí dừng một chút , trong lòng cân nhắc, Vu công công này tới đây là có chuyện gì sao ?

Về Trương gia tiểu thư?

Hay là người cha đang “ bệnh” của hấn?

Trong lòng cân nhắc một ít đối phó trước , Chu Cao Sí mặt mang ý cười ôn hòa, nhưng lại để lộ ra vài phần miễn cưỡng, ra tiếng kêu“Vu công công?”

Vu công công lấy lại tinh thần, vội chấp tay cung kính chỉ lễ “Lão nô kiến quá thế tử!”

“Vu công công đa lễ .” Chu Cao Sí ý bảo đứng dậy, ôn hòa hỏi“Vu công công sớm như vậy đã lại đây, là có gì chuyện quan trọng sao ?”

Vu công công cung kính cười “Lão nô là tới hướng thế tử cáo từ .”

Chu Cao Sí trong lòng hơi kinh ngạc, sớm như vậy? Không lưu lại nhiều ngày nữa để xem cha hấn có giả bệnh hay không sao ?

Vu công công cười cười nói “Lão nô cần sớm ngày hồi kinh , hướng Hoàng thượng bẩm báo. Sẽ không làm phiền.”

Chu Cao Sí khẽ gật đầu, lại thành khẩn chấp tay mở miệng nói “Còn phải phiền toái công công hướng hoàng gia gia nói vài lời tốt .....” Dừng một chút, lại do dự nói “Nếu có thể..... Còn hy vọng hoàng gia gia có thể ban thưởng cho vị Thái y vì phụ vương trị liệu.....”

Vu công công cung kính nói “Cái này là tất nhiên , thế tử xin yên tâm.”

Vu công công dừng một chút, lại có chút ái muội cười nói “Trương gia tiểu thư hiền lương thực đức, lại mỹ mạo vô song, còn thỉnh thế tử chiếu cố nhiều hơn a.....”

Chu Cao Sí vừa nghe, nhất thời trong lòng có chút xấu hổ cùng mất tự nhiên, hấn sao vừa nghe hiền lương thực đức – mỹ mạo vô song đã nghĩ tới lão cha nhà hấn chứ ?!



Nhưng ngoài mặt , Chu Cao Sí lại ngại ngùng cười.

\*\*\*\*\*

Mà cũng ngày hôm nay .....

Trương gia tiểu thư đã vào Bắc Bình được đến ngày thứ tư.

Chu Cao Sí cửa thành ở Bắc Bình đưa tiễn đám người Vu công công rời đi.

Đợi nhìn theo đến khi đám người Vu công công đi xa.

Chu Cao Sí hồi Yên vương phủ, vừa mới chuyển qua hành lang, đang muốn hướng Tùng Trúc viện đi đến.

Đến chỗ rẽ , đột nhiên đi ra một cái nha hoàn, nha hoàn nâng một thiếu nữ đi hướng phía hấn .

Chu Cao Sí sững sốt, ở trong vương phủ xuất hiện tuổi cô nương trẻ tuổi ..... Cũng chỉ có Trương gia tiểu thư kia.....

Chu Cao Sí lập tức hơi hơi rũ mắt, đứng ở một bên, lúc này, ánh mặt trời vừa vặn liền chiếu vào dưới chân Chu Cao Sí , loang lổ bóng râm chiếu loạn trên tầng đá.

Để Chu Cao Sí lẳng lặng đứng ở một bên, chờ thiếu nữ kia đi qua , cô nương kia khi đi qua thì dừng lại cước bộ , hơi hơi quay đầu, rũ mắt xuống , mở miệng, thanh âm mềm nhẹ “Dung Nguyệt báỉ kiến thế tử.”

Chu Cao Sí sững sốt.

Lập tức cung kính chấp tay, vẻ mặt ôn hòa đã có loại làm xa lánh “Tiểu thư đa lễ .”

Trương Dung Nguyệt nhẹ nhàng cười, liền chậm rãi bước đi.

Chu Cao Sí không có nâng mắt lên , vẫn như cũ rũ xuống , đợi Trương Dung Nguyệt đi rồi, mới một lần nữa bước đi hướng Tùng Trúc viện.

Trương Dung Nguyệt đi qua một đoạn, khi đến chỗ rẽ, cúi đầu hỏi “Thế tử đi phương hướng nào vậy ?”

“Tiểu thư, hình như là Tùng Trúc viện.....”

“Tùng Trúc viện?” Trương Dung Nguyệt thì thào nói nhỏ.

\*\*\*\*\*

Ban đêm, Chu Lệ nương theo ánh trăng để nhìn thư tín, một bàn tay chậm rãi nhẹ vỗ về lưng Chu Cao Sí đã muốn đánh khò khè ngủ .

Tựa hồ thấy tin tức gì đó , thần sắc Chu Lệ âm trầm xuống .

“Trương Dung Nguyệt?” Chu Lệ thấp giọng thì thào, ánh mắt hơi hơi nhíu lại.

Nhìn chằm chằm thư tín trong tay, một câu “Trương Dung Nguyệt cùng nói chuyện với thế tử ở chỗ rẽ hành lang dài” kia hết sức chói mắt.

Hừ! Cái gì hiền lương thực đức, nữ tử chưa thành hôn thế nhưng cùng một nam nhân nói chuyện?!

Trong lòng Chu Lệ hết sức khinh thường.

Buông thư tín, đem Chu Cao Sí đang theo bản năng cọ cọ mà ôm sát, chăm chú nhìn một hồi lâu, nhin không được cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên cái trán của Chu Cao Sí , trong lòng cân nhắc , từ ngày mai bắt đầu , vẫn là để cho tiểu tử này ở bên người mình mới tốt !

Trương Dung Nguyệt cũng không phải là kẻ đơn giản !

Mà lúc này.....

Trong Phương Hoa viện, trong sương phòng Trương Dung Nguyệt.

Trương Dung Nguyệt nhẹ nhàng buông bút, dừng ở chữ viết trên giấy , “Yên vương chưa tỉnh.....”, mặt mày Trương Dung Nguyệt hiện lên một tia lo lắng cùng bất đắc dĩ.

Trầm ngâm một lúc lâu sau, Trương Dung Nguyệt vẫn đem trang giấy gấp chỉnh tề, đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, đem cửa sổ đang khép lại nhẹ nhàng hé ra một chút, ngoài cửa sổ vừa vặn đi qua vài hạ nhân cầm theo đèn \*\*\*g. Trương Dung Nguyệt vội vọt đến một bên.

Một lát sau, Trương Dung Nguyệt chậm rãi lại nhìn lại, ngoài cửa sổ đã không còn ai.

Nhưng Trương Dung Nguyệt không có đi ra, vẫn như cũ nắm chặt trang giấy được gấp chỉnh tề trong tay, một hồi lâu, ngoài cửa sổ đột nhiên vang lên một tiếng nhẹ nhàng “Cửu nguyệt sơ cửu”

Trương Dung Nguyệt sững sốt, vội thấp giọng đáp “Bát nguyệt sơ nhất”

“Tiểu thư, đem thư cho ta.”

“Hảo.” Trương Dung Nguyệt mang thư tín đưa qua.

Vừa đưa qua, liền lập tức bị lấy đi.

Giật mình sững sốt một hồi, Trương Dung Nguyệt mới một lần nữa khép lại cửa sổ, lúc này, nha hoàn vừa vặn bưng nước tiến vào, thấy Trương Dung Nguyệt đứng ở bên cửa sổ, vội hỏi “Tiểu thư, bên ngoài gió lớn, ngài sao lại mở cửa sổ ra?”

“Ta chỉ là muốn hóng gió .....”

“Tiểu thư cẩn thận cảm lạnh .....”

Mà khi Trương Dung Nguyệt đưa xong thư, dưới ánh trăng, một bóng người màu đen rất nhanh chạy đi, yên tĩnh không tiếng động, cũng lấy tốc độ cực nhanh ly khai Phương Hoa viện.

Sau khi bóng đen kia rời đi sau, lộ ra hai người đang nói nhỏ:

“Muốn hay không giết?”

“Không! Vương gia nói, lưu ý là tốt rồi! Nếu chúng ta giết, sẽ hỏng đại kế của Vương gia!”

“Hảo! Ta đây đi theo dõi!”

“Ân!”

\*\*\*\*\*

Sau đó.....

Rất nhanh, lúc tới gần tháng chạp, vài tên ngự y đến Nam Kinh.

Mà khi vài tên ngự y chẩn đoán qua đi, Yên vương gia tựa hồ có chuyển biến hảo, nhưng vẫn như cũ cả ngày mê man .....

Mà qua năm sau, trong thành Nam Kinh lại tới sứ giả nữa, khuyên bảo Chu Cao Sí mau chóng thành hôn.

Nhưng Chu Cao Sí lấy lý do phụ thân bệnh thể chưa lành, cự tuyệt.

Tái sau đó.....

Nghe nói bên Nam Kinh thực sinh khí.

Nhưng kỳ quái không có động tác gì.....

Chu Cao Sí tiếp tục mỗi ngày ở Tùng Trúc viện hầu hạ “Lão phụ”, cũng toàn diện tiếp nhận quyền lực đối nội đối ngoại của Yên vương phủ.

Vì thế, Trương Dung Nguyệt viết trên giấy:

Yên vương chưa tỉnh, thế tử nhận Yên vương phủ. Nhưng.....

Trương Dung Nguyệt hơi hơi tạm dừng một chút, mới nhẹ nhàng thở dài, chấp bút viết nói:

Thế tử tựa hồ quản lý không tốt, hai vị thiếu gia Yên vương cũng không chịu nghe theo thế tử, cả ngày lý gây chuyện sinh sự.....

.....

Mà hai vị thiếu gia chuyên gây chuyện sinh sự ở Yên vương phủ lúc này đang cúi đầu, Chu Cao Sí cười tùm tùm đứng ở trước mặt.

Lúc này, bên ngoài, dương quang sau giờ ngọ rất mờ nhạt .

“Cao Hú , Cao Toại , phân tâm ý này của các người rất tốt , tin tưởng phụ vương nếu biết sẽ cảm thấy tự hào vì các người. Không tồi ! Ân..... Cao Hú , người mười một , Cao Toại , người mười tuổi . Đã có thể ở trên chiến trường giết địch không ? Ca ca ta cho các người này hai chi đội ngũ không tồi . Bạch lang cùng Hắc Hùng , ân, tên rất hay! So với Bạch Hổ quân cũng không kém ! Cũng đủ tàn độc ! Nhìn một cái.....” Chu Cao Sí giơ giơ lên trang giấy trên tay, tươi cười càng sâu “Thế này mới vài người a! Một lần đối luyện thôi, mà liền bị thương tới hai mươi lăm người !”

Chu Cao Sí gật đầu ôn hòa cười hỏi “Cao Hú , người là ca ca, người nói một chút, quy củ trong quân của chúng ta là gì ?”

Chu Cao Hú cứng đờ, nột nột mở miệng “Phàm là đối luyện không thể động đao dẫn đến thực thương..... Nếu bị thương hơn mười người, liền lấy quân pháp luận xử.....”

“Ân, nói tốt lắm!”

“Cao Toại , nói chuyện với người, lúc trước các người quán quít lấy ca ca đòi cho các người quản lí quân đội , các người đáp ứng qua ta cái gì?”

“Hết thầy..... Đề phải nghe Trương Phụ .....” Chu Cao Toại sợ hãi mở miệng.

“Tốt lắm!” Chu Cao Sí ba một tiếng đã đem tập giấy trên tay ném lên trên bàn , một tiếng vừa vang , Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại liền hoảng sợ, sắc mặt trắng nhợt.

“Hiện tại các người tự mình chọn một cái , thứ nhất, đến quân doanh tự lĩnh quân pháp ! Thứ hai, từ hôm nay , các người không được đến quán doanh , cũng không cho theo ta nữa !”

Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại liếc nhau, đều gục đầu xuống, sau một lúc lâu, Chu Cao Hú thấp giọng mở miệng nói “Ta đi tìm Trương Ngọc tướng quân lĩnh quân pháp.....”

Chu Cao Toại cũng gật đầu thấp giọng nói “Ta cũng vậy, ta cùng nhị ca đi tìm Trương Ngọc tướng quân.....”

Chu Cao Sí ôn hòa gật đầu “Vậy đi đi !” Dừng một chút, vừa cười cười nói “Còn có, từ hôm nay trở đi, các người không được quản lí Bạch Lang quân và Hắc Hùng quân !” Dừng một chút, bổ sung nói “Chờ sau khi phụ vương tỉnh lại, để cho phụ vương quyết định !”

Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại ngẩng đầu.

“Sao thế ? Các người phản đối?” Chu Cao Sí cười tùm tùm hỏi.

Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại thân mình run lên, vội lắc đầu.

Chu Cao Sí thế này mới vừa lòng gật đầu.

## 55. Chương 55: Cao Sí Vào Kinh Lân Ba [ Nhị ]

Khi Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại rời đi sau.

Chu Cao Sí xoay người đi vào buồng trong.

Chu Lệ đang ngồi ở trên tháp , trong tay cầm thư tín, cũng theo dõi hẩn, bắt đắ dĩ lắc đầu.

“Bạch Lang cùng Hắc Hùng kia chẳng phải đều thuộc về Bạch Hổ quân sao ?” Chu Lệ hỏi, trong lòng bắt đắ dĩ, trên mặt hơi hơi thở dài “Người vẫn không tin cha?”

Dem quân chia làm đôi cho Cao Hú cùng Cao Toại ?

Tiểu tử này! Vẫn cứ để ý như vậy!

Chu Cao Sí cũng cười tủm tỉm nói “Cha! Con đây là dùng danh nghĩa cha để nói ! Cho nên..... Đây không phải ý tứ con! Là ý tứ cha!”

Chu Cao Sí nở nụ cười mang theo đắc ý.

Hắn cũng cần phải chôn vùi bất luận cái gì gọi là mầm mống , cho dù lão cha sẽ không, Cao Hú cùng Cao Toại thì sao ?

Bọn họ cũng bắt đầu chậm rãi trưởng thành a.

Chu Lệ dừng ở Chu Cao Sí , trong lòng cũng là cười, thôi!

Tiểu tử này hiện tại không tin cũng không quan hệ.

Một ngày nào đó, hắn sẽ biết, lời cha hắn đối hắn chưa một câu nào là giả !

Mà khi Chu Lệ đang muốn đứng dậy, muốn ôm lấy Chu Cao Sí , nhân cơ hội hảo hảo “Ngửi thấy người kĩ” hương vị bánh bao, bỗng nhiên một khối đá nhỏ quăng đến.

Chu Cao Sí ngẩn ra, lập tức rất tự nhiên nhặt lên.

Giống như khối đá nhỏ bỗng nhiên bị chọi vào cũng không phải lần một lần hai .

Bất quá..... Phương thức truyền tin này của cha có nên sửa lại hay không nha ? Vạn nhất ngày đó ném vào người thì làm sao bây giờ ?

Thuận tay đưa cho Chu Lệ , Chu Cao Sí đã ở xuống thấp .

Chu Lệ mở ra tờ giấy nhỏ, khi nhìn đến tin tức trên tờ giấy, Chu Lệ biến sắc.

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức thấp giọng hỏi “Cha, làm sao vậy?”

Chu Lệ mặt không chút thay đổi, đôi mắt tối tăm, trong tay nắm chặt tờ giấy nhỏ, sau một lúc lâu, mới thản nhiên nói “Hoàng gia gia người quy thiên .....”

Chu Cao Sí ngây người.

Hoàng gia gia..... Thật sự đi rồi.....

Từ tháng chín năm trước , đến bây giờ..... Vẫn không thể chống cự được nên cứ đi thế sao?

Trong lòng Chu Cao Sí lúc này phức tạp không thôi.

Ngẩn ngơ sau một lúc lâu, mới chậm rãi lấy lại tinh thần, đang muốn ngẩng đầu nói gì đó , đã thấy cha hắn chậm rãi nhắm chặt mắt, khóe mắt chậm rãi xuất hiện một giọt nước mắt.....

Trong lòng Chu Cao Sí run lên, cha..... Thế nhưng lại khóc.....

Ở trong lòng hắn , lão cha vẫn đều là cứng cỏi nhất..... Khóc.

Có loại đau đớn không hiểu, có loại toan sập không hiểu, Chu Cao Sí nhin không được nâng tay , ôm lấy cha hắn .

Cái ôm này , Chu Lệ liền phản thủ , ôm lấy Chu Cao Sí , gắt gao .

Dương quang sau giờ Ngọ vẫn rất ấm áp , vẫn rất im lặng.

\*\*\*\*\*

Công nguyên 1391, Đại Minh khai quốc hoàng đế Chu Nguyên Chương qua đời.

Ngày hôm nay , Quốc Khánh Thọ tự .

Đạo Diễn nhìn Chu Lệ ngóng nhìn thiên không ngoài cửa sổ một lúc lâu, mới nhẹ nhàng thở dài “Còn thỉnh Vương gia nén bi thương.”

“Đạo Diễn , ta không sao.” Chu Lệ thản nhiên mở miệng.

“Người từng nói qua, ta thiếu một cơ hội.” Chu Lệ chậm rãi quay đầu, vẻ mặt lạnh lùng, đôi mắt lợi hại nhìn chằm chằm Đạo Diễn “Nay, cơ hội này đã đến sao ?”

Đạo Diễn cung kính chấp tay, trong mắt có chút cuồng nhiệt “Hồi Vương gia, cơ hội này đã đến!”

“Bất quá.....” Đạo Diễn có chút thờ dãi nói “Vương gia còn kém một thời cơ.....”

Chu Lệ trào phúng cười “Người sai lầm rồi. Đạo Diễn .”

“Sai lầm rồi?”

“Không phải thời cơ, mà là..... Lấy có!”

“Lấy có?” Đạo Diễn có chút đăm chiêu.

Chu Lệ quay đầu nhìn về phía thiên không, lẩm bẩm nói “Bất quá..... Cũng nhanh đi.”

Đạo Diễn giật mình, lập tức nhìn Chu Lệ , trong lòng kính phục, cung kính chấp tay nói “Vương gia, xác thực..... Rất nhanh sẽ đến đây.” Dừng một chút, Đạo Diễn mở miệng ngưng trọng nói “Chính là, Vương gia, chỉ sợ trước mắt ..... Thế tử cùng hai vị thiếu gia sợ là phải tới Nam Kinh một lần!”

Chu Lệ vừa nghe, sắc mặt trầm xuống.

Vấn đề này, hẳn cũng nghĩ qua !

Chết tiệt!

Lúc này trong Tùng Trúc viện, Chu Cao Sí nhặt lên hòn đá nhỏ rồi bỏ lên trên bàn .

Đang muốn cầm lấy sổ sách để xem , bên ngoài truyền đến thanh âm Chu Khả lo lắng “Thuộc hạ Chu Khả cầu kiến thế tử!”

Chu Cao Sí ngẩn ra.

Lập tức, chậm rãi đi ra.

Nhìn vẻ mặt Chu Khả lo lắng, cũng lấy vẻ mặt nghiêm túc hỏi “Chu tướng quân, là phát sinh chuyện gì ?”

Chu Khả cung kính chấp tay, tiến lên từng bước, vẻ mặt ngưng trọng nói “Thế tử! Sứ giả kinh thành đã xuất phát, ít ngày nữa sẽ tới Bắc Bình!”

Chu Cao Sí sững sốt, sứ giả kinh thành?

Trong lòng cân nhắc một hồi, nhất định là vì tang sự hoàng gia mà đến. Liên ôn hòa cười nói “Ta đã biết, ta sẽ chuyển cáo phụ vương.”

Chu Khả nhìn ý cười trên mặt Chu Cao Sí ôn hòa thoải mái, trong lòng do dự, thế tử đại khái không biết, lần này vào kinh chỉ sợ..... Dữ nhiều lành ít a.

Liên nhện không được thấp giọng nhắc nhở “Thế tử! Lần này chuyện ở kinh thành , chỉ sợ không đơn giản.....”

Chu Cao Sí nhìn trên mặt Chu Khả lo âu cùng ngưng trọng, mỉm cười “Chu tướng quân yên tâm, ta biết..... Chỉ sợ là..... chết tử đi.”

Hai chữ chết tử vừa ra , Chu Khả chấn động.

Thế tử biết?

Chu Cao Sí nhìn sắc mặt Chu Khả khiếp sợ, không khỏi trong lòng cười thầm.

Hắn sao không hiểu?

Lúc này, hoàng gia gia phát tang, có lẽ qua không lâu, tân hoàng sẽ đăng cơ.

Mà tân hoàng này chính là Chu Doãn Văn đi.

Tân hoàng đăng cơ, đặc biệt là Chu Doãn Văn , lúc này tối sợ hãi chắc chắn là đám thóc thóc trong tay nắm bình quyền giống cha hấn .

Mà trong đó , tối có uy hiếp , chỉ sợ cũng chỉ có cha hấn .....

Cho nên, bọn họ là các Vương gia tương lai ..... Cái gọi là nhóm thế tử, cái gọi là nhóm thiếu gia, ngoài mặt vì tỏ vẻ đối tân hoàng nguyện trung thành, chỉ sợ cũng sắp vào kinh.

Mà lần này vào kinh .....

Cũng liền..... Khó nói .

Tiến bước Chu Khả , xoay người đi vào buồng trong.

Trong lòng Chu Cao Sí than nhẹ, ai, trong lòng cha hấn khẳng định sẽ mâu thuẫn .

Đương lúc hoàng hôn.

Chu Lệ mặt không chút thay đổi tiêu sái tiến Tùng Trúc viện, sương phòng chính mình.

Nhìn chằm chằm Chu Cao Sí tươi cười đầy mặt rồi đứng dậy hướng mình đi tới, Chu Lệ không khỏi nắm chặt hai tay , cố gắng áp lực xúc động muốn hung hăng ôm lấy hài tử này của mình hiện tại.

“Cha, ngài đã trở lại?”

“Ân.”

“Cha, đói không? Chúng ta dùng cơm đi.” Chu Cao Sí cười tủm tỉm nói.

“..... Hảo!”

Im lặng dùng xong cơm.

Chu Cao Sí lau miệng , lại mang lên bát trà, thanh thơi thanh thơi uống, trác ẩm một ngụm, lộ ra tươi cười thỏa mãn.

Chu Lệ nhìn, trên mặt nhịn không được hiện lên mỉm cười.

Tiểu tử này.....

Nhưng rất nhanh , không khí yên ắng tường hòa như vậy đã bị Chu Cao Sí đánh vỡ vì câu nói đột nhiên nhớ tới .

“Cha, con thiếu chút nữa đã quên, Chu Khả tướng quân đã tới , nói sứ giả kinh thành qua vài ngày sẽ đến đây.”

Sắc mặt Chu Lệ nhất thời biến đổi.

“Cha..... Con nghĩ , sứ giả kinh thành này cũng muốn ta cùng Cao Hú Cao Toại vào kinh bằng bất cứ giá nào .”

“..... Người có biết?”

“Con nghĩ tới nghĩ lui , không phải việc này thì cũng chẳng còn gì !”

“Sí nhi .....”

“Cha, không có việc gì . Ta sẽ chiếu cố hảo Cao Hú cùng Cao Toại .” Chu Cao Sí cười tủm tỉm nói.

Chu Lệ lại mạnh mẽ bàn , cả giận nói “Ai nói người đi !?”

“Cha?” Chu Cao Sí sững sốt. Lập tức nhú mày, nghiêm nghị nói “Cha, ta là thế tử, ta đương nhiên phải đi !”

“Ta nói không cần đi , người sẽ không phải đi!” Chu Lệ tức giận nói.

“Cha! Ngài làm sao vậy?” Chu Cao Sí cũng đứng dậy nói, tế mi hơi nhú, trong lòng thở dài, hấn chỉ biết cha khẳng định sẽ nháo như vậy một hồi .....

“Ta rất hảo !” Chu Lệ lạnh giọng nói.

“Cha.....” Chu Cao Sí bất đắc dĩ .

“Tóm lại! Ta nói ngươi không cần đi thì sẽ không cần đi!” Chu Lệ lại cường điệu nói.

“Cha, ngài biết, đây là không có khả năng !” Chu Cao Sí giận. Nhíu mày đứng dậy, trong lòng giận, cha hẳn cũng thật là!

Chu Cao Sí trong lòng toan sắp, làm gì thế? Hẳn cam tâm tình nguyện đi Nam Kinh, hẳn biết, cha hẳn hiện tại nói cái gì không cần, đến cuối cùng, vẫn phải để hẳn đi! Cho nên..... Cần gì phải nói những lời này, làm cho chính mình khó chịu cũng làm cho chính hẳn khó chịu!

“Cái gì không có khả năng! Ta nói có khả năng chính là có khả năng!” Chu Lệ cả giận nói.

“Cha! Ngài là hoàng gia gia sao?!” trong lòng Chu Cao Sí khó chịu, nhin không được thấp giọng nói.

Chu Lệ sững sốt.

Nhìn cha, trên mặt Chu Cao Sí lộ ra ý cười hơi hơi chua sót “Cha, ngài không phải..... Cho nên, cha, ngài đừng nói nữa.....”

Chu Lệ mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm Chu Cao Sí , sau một lúc lâu, đột nhiên nắm chặt quyền đập xuống bàn .

Cách cách một tiếng, cái bàn nát.

\*\*\*\*\*

Ban đêm. Ánh trăng như nước chiếu vào trong đình viện.

Chu Cao Sí đứng ở trong đình viện Tùng Trúc viện, ngẩng đầu nhìn trăng .

Chu Lệ từ buồng trong đi ra, nhìn về phía Chu Cao Sí , như nước dưới ánh trăng, Chu Lệ dường như thấy lại hình ảnh tiểu hài nhi tròn tròn nằm đó chấp hai tay sau lưng đi đường..... Chớp mắt một cái , tiểu hài nhi đã muốn lớn.

Trong lòng Chu Lệ có chút hoảng hốt.

Tiểu hài nhi dù lớn ..... Vẫn đáng yêu như vậy, cũng vẫn..... hay chọc giận hẳn như thế !

Nghĩ đến tranh chấp vừa mới, trong lòng Chu Lệ chua sót.

Rõ ràng biết tiểu tử này nói đúng !

Nhưng vẫn là không muốn, như thế nào cũng không nguyện!

Nam Kinh tiến vào dễ dàng, đi ra mới khó !

Lần này vào kinh, bên ngoài nói là việc phát tang, thực chất bất quá là làm chất tử !

Chỉ sợ..... Lần này đi vào , đi ra liền khó khăn. Đặc biệt tiểu tử này!

Hẳn là thế tử, là đứa con mình sủng ái nhất .....

Đưa tay nhẹ nhàng phủ áo choàng , đem tiểu tử trước mắt chuyên làm người ta phiền giận , gắt gao ôm lấy , kéo sâu vào trong ngực .

Trong lòng Chu Lệ chỉ hận không thể đem người này nuốt vào bụng , từ nay về sau không lo lắng nữa !

“Cha?”

“Sí nhi ..... Ngươi nói đều đúng ! Nhưng cha không nghĩ sẽ cho ngươi đi, không muốn ngươi đi.”

“Đối với chuyện đi này của ta . Cha, ngươi không muốn, nhưng ngươi cũng không thể dây cột ta lại .....”

Kỳ thật, trong lòng cha hiểu được, một mạng nhỏ nhỏ của ta sao có thể so với toàn thể sinh tử trong Yên Vương gia..... Bên nào khinh bên nào trọng , chẳng lẽ không rõ ràng ?

Không chỉ Yên vương phủ to lớn này , còn có những người ngằm đi theo cha..... Cả một đại quân giấu kín trong núi nữa.....

Chu Cao Sí tan ho nhỏ , chỉ là một hư danh “Thế tử”.....

Thật sự..... Không tính là gì.

“Cha..... Ta sẽ chiếu cố chính mình .” Chu Cao Sí ngửa đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Chu Lệ chỉ là mặt không chút thay đổi , hung hăng ôm chặt.

Còn có..... Cao Hú Cao Toại , cha, con nhất định sẽ để bọn họ bình an .

Trong lòng Chu Cao Sí thấp giọng nói.

\*\*\*\*\*

Lúc này, đêm đã khuya .

Chu Lệ nhìn Chu Cao Sí ngủ say sưa , khuôn mặt nhỏ thỏa mãn , trong lòng nan xá, vì thế..... Chạm rãi tới gần một chút một chút.

Tim đập càng lúc càng nhanh, rõ ràng biết nên dừng lại! Không thể gần thêm chút nữa ! Nếu đem tiểu tử này đánh thức thì làm sao bây giờ?

Nhưng lúc này, lại hoàn toàn không nghe sai sử .

Thầm nghĩ..... Chạm vào tiểu tử này.....

Thầm nghĩ..... Càng gần , tới gần tiểu tử này, nói cho chính mình, tiểu tử này ở bên người mình.....

Chưa từng rời đi.

Sẽ không rời đi.

Khi đến thật gần , chớp mũi chạm chớp mũi, Chu Lệ chạm rãi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng đụng vào đôi môi đã luôn tưởng tượng đến vô số lần , vẽ lên trong trí não vô số lần về đôi môi ấm áp này....

## 56. Chương 56: Cao Sí Vào Kinh Lân Ba [ Tam ]

Ngày hôm nay , sứ giả kinh thành đến .

Hôm sau, Chu Cao Sí mang theo Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại rời đi Bắc Bình, đi Nam Kinh.

Ngồi trên lưng ngựa, Chu Cao Sí nhìn lại.....

Trong lòng có chút lo lắng, lần này sứ giả kinh thành trừ bỏ tới đón bọn họ vào kinh, còn mang đến binh mã, nói là Hoàng thái tôn lo lắng thế tử vào Nam Kinh , Yên vương phủ sẽ không an toàn, vì thế phái tới trọng binh tới bảo hộ.

Tuy rằng biết bản lĩnh của cha , cái gọi là trọng binh bảo hộ này căn bản là không để vào mắt, nhưng trong lòng Chu Cao Sí vẫn là..... Không yên lòng.

“Ca?” Chu Cao Hú nhìn Chu Cao Sí lẳng lặng nhìn lại một hồi lâu, lại thấy tướng sĩ bên cạnh một thân khô giáp nên không được nhìn xung quanh, vội thấp giọng gọi .

Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, nhìn về phía Chu Cao Hú , ôn hòa thấp giọng mở miệng “Chúng ta đi thôi.”

Dứt lời, Chu Cao Sí liền nhìn lại thật sâu một lần cuối cùng về phía thành Bắc Bình, trong lòng nhịn không được thấp giọng kêu, cha.....

Khi Chu Cao Sí rút cục quay đầu , giục ngựa mà đi.....

Sau tường thành Bắc Bình lộ ra một người



Hắn lẳng lẳng ngóng nhìn thân ảnh đã giục ngựa mà đi kia , mặt không chút thay đổi, đôi mắt tối tăm hiện lên một tia đau đớn.

Ngóng nhìn sau một lúc lâu, người đứng ở phía sau hắn rốt cục nhin không được ra tiếng nhắc nhở “Vương gia..... Chúng ta cần phải trở về.”

Nếu cứ nhìn lâu , chỉ sợ giờ phút này người đang ở Yên vương phủ theo dõi bọn họ sẽ phát hiện .....

Qua một hồi lâu, hắn mới ách thanh mở miệng “Đã biết.”

Thanh âm khàn khàn, ngữ khí bình thản.

“Từ giờ trở đi, khẩn cấp theo dõi những người cùng Trương Dung Nguyệt tiếp xúc, đừng cho nàng ta tiếp xúc quá nhiều với mọi người!”

“Dạ!”

Hắn vừa đi vừa hạ giọng phân phó “Nói cho Trương Phụ, gia tăng huấn luyện Bạch Hổ quân, chờ thế tử trở về, liền đem Bạch Hổ quân trả lại thế tử!” Dừng một chút, lại mở miệng nói “Nói cho Trương Ngọc , chọn lựa một ít người trong quân, tạo thành ‘Bạch Lang’ cùng ‘Hắc Hùng’ quân, nsố người không thể vượt qua Bạch Hổ quân , nói cho Trương Ngọc , Bạch Lang cùng Hắc Hùng là muốn cấp hai vị thiếu gia , hắn sẽ biết nên làm như thế nào!”

“Dạ!”

Khi sắp đi ra khỏi thành lâu , hắn nhin không được quay đầu lại nhìn xa xa , trong lòng âm thầm thề, đây là một lần cuối cùng!

Sí nhi ! Rất nhanh..... Rất nhanh , cha sẽ làm tất cả mọi người hưởng người cúi đầu!

Cha..... Sẽ không để cho người rời đi ta thêm lần nữa .....

\*\*\*\*\*

Ban đêm.

Chu Cao Sí nằm ở trên giường nơi trạm dịch, lặn qua lộn lại, trần trọc khó ngủ , trợn tròn mắt nhìn chằm chằm đỉnh giường, Chu Cao Sí thở dài, xoay người ghé vào trong chăn , nhìn về phía cửa sổ đang mở rộng , suy nghĩ thất thần .

Cha .....

Hắn ngủ luôn thích mở ra cửa sổ, nhưng cha hắn mỗi lần vừa nhìn thấy hắn mở cửa liền mở miệng mắng .

Vì thế..... Khi hắn mở cửa sổ mà cha không cho phép , hắn sẽ nói đủ loại lý do ‘Đường hoàng’, ám chỉ hắn không cùng cha hắn ngủ, hắn phải về Thính Đào viện !

Sau đó, cha hắn sẽ là đang sinh khí muốn mắng người lại luyện tiếc mắng hắn, chỉ có thể trừng mắt!

Mỗi lúc ấy , trong lòng hắn có một sung sướng nho nhỏ cùng đắc ý nho nhỏ .

Cuối cùng, cuối cùng, cha hắn sẽ không cam lòng cùng không muốn hắn mở cửa sổ , nhưng vẫn đành để khép hờ , nhưng lại sẽ gắt gao ôm hắn , đưa lưng về phía cửa sổ .....

Nói sợ hắn cảm lạnh.....

Kỳ thật..... Cùng cha ngủ, cảm lạnh hay cái gì khác , tuyệt đối không có khả năng, cha hắn ôm hắn như vậy , rất ấm .

Ngủ không mở cửa sổ cũng không sao cả , hắn cũng không phải đứa nhỏ bốc đồng, nhưng..... Đối với cha, hắn vẫn không tự giác được mà tùy hứng , sau đó, nhìn cha hắn đối với hắn vừa bực vừa phát hỏa mà lại không làm gì được

Hắn..... Kỳ thật thực không phải hảo nhi tử .....

Chu Cao Sí chậm rãi cúi đầu, nhắm mắt lại, trong lòng một trận một trận đau đớn.

Nghĩ đến đêm đó tình động, nghĩ tới trước một đêm khi rời đi Bắc Bình, hấn..... Mơ thấy cha hấn hôn môi hấn.....

Ôn nhu đau tích hôn, hấn nhịn không được hôn lại .

Trong mộng..... Hấn hưởng thụ lão cái hôn đầy đau tích của cha , trong lòng là tràn đầy thỏa mãn cùng an tâm.

.....

Ngón tay kéo nhanh chần, trong lòng Chu Cao Sí chua sót, hấn sao có thể ..... Sao lại..... Đối hấn cha..... Có như vậy..... Nghĩ xấu xa.....

\*\*\*\*\*

Lúc này, trong Yên vương phủ .

Chu Lệ ngồi ở trên tháp , nhìn chằm chằm cửa sổ , suy tư đến xuất thần .

Sí nhi hiện tại đi đến đâu rồi ?

Đến trạm dịch sao?

Dùng cơm chưa ?

Có thịt nướng cùng đậu hủ hay không?

Tiểu tử kia sẽ không phải vì đồ không ngon liền bỏ bữa chứ ?!

Chần có lại đá ra không ?

Cửa sổ khăng định lại mở!

Tiểu tử kia !

Hiện tại tuy rằng đã vào xuân , nhưng thời tiết này cũng không phải đùa giỡn ! Nếu mở cửa sổ ra , nếu lại cảm lạnh thì làm sao bây giờ?

Chu Lệ càng nghĩ càng lo lắng, nhịn không được đứng dậy đi qua đi lại.

Nhưng lại nghĩ kia tiểu tử cũng không phải người bốc đồng.....

Chu Lệ chậm rãi bình phục hô hấp, một lần nữa ngồi trở lại tháp .

Tiểu tử kia ..... Chỉ là thích tùy hứng ở trước mặt mình .

Chu Lệ về nghĩ Chu Cao Sí ngày xưa lý luôn cười tủm tỉm , cùng mình nói chút đủ loại lý do mạc danh kỳ diệu..... Chu Lệ mỉm cười. Lại nhịn không được nhớ tới, tiểu tử kia mỗi khi mình không cho phép , liền thành bộ dáng nghiêm trang nói năng hùng hồn đầy lý lẽ..... Còn ám chỉ không cùng mình ngủ.....

Chu Lệ tươi cười càng sâu .

Tiểu tử kia..... Đại khái không biết đi.

Thời điểm hấn ngủ , sẽ cọ vào lòng mình , khi nửa đêm ngủ không quen, chỉ cần mình nhẹ nhàng vỗ hống lưng hấn , hấn sẽ lập tức đi vào giấc ngủ..... Nếu mình không ở bên người hấn, nửa đêm đứng dậy xử lý tin tức tình báo, hấn liền lập tức tỉnh lại.

Tiểu tử kia ..... Đã quen việc mình tồn tại .

Thói quen một khi dưỡng thành, từ bỏ sẽ không dễ dàng .

Nghĩ nghĩ, Chu Lệ nhịn không được nhớ tới động tình đêm đó , bộ dáng mỉa tình nằm ở trong lòng mình ..... Còn có đêm trước khi rời đi, khi mình thật sự kiểm chế không được mà hôn môi, tiểu tử kia trong lúc ngủ mơ cũng đáp lại.....

Nếu không phải sợ sẽ làm hấn tỉnh , chỉ sợ đêm đó lúc được đáp lại , mình liền không chế không được .

Vì thế, đêm đó, hấn chậm rãi dẫn đường sự nhiệt tình đáp lại kia , chậm rãi ôn nhu hôn môi, một chút một chút đem tâm mình vào hư không .....

Đây chỉ là hồi tưởng , trong lòng hấn còn có chút khó nhẹn .

Cười khẽ một tiếng, Chu Lệ nhìn về phía ánh trăng ngoài cửa sổ, trong lòng cúi đầu thì thào , Sí nhi .....

\*\*\*\*\*

Một đường đi không ngừng nghỉ .

Rất cục đi vào Nam Kinh.

Xuống ngựa, chỉ thấy Từ Tăng Thọ mặc bào y trắng đã vội vàng tới nghênh đón.

Trong lòng Chu Cao Sí hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, hoàn hảo người nghênh đón họ là Từ Tăng Thọ . Nếu là Hoàng Tử Trùng , tuy rằng hấn không sợ, nhưng ở Nam Kinh này chỉ thấy mình y đáng ghét , sẽ phá hư tâm tình đang hảo của hấn !

Đối Từ Tăng Thọ mỉm cười, Chu Cao Sí chấp tay cung kính nói “Cao Sí kiến quá nhị cữu cữu!”

Từ Tăng Thọ vội đáp lễ nói “Thế tử đa lễ !”

Mà lúc này, Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại đã xuống ngựa , cũng đi tiến lên đối Từ Tăng Thọ hành lễ.

Trước khi đến Nam Kinh, Chu Cao Sí liền đối Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại nói qua, ở Nam Kinh, nhớ kỹ hai chữ “Khiêm tốn”.

Không thể nói thẳng , không thể khoe ra, hành lễ cùng nói chuyện đều phải khiêm tốn cẩn thận!

Đám người Từ Tăng Thọ cùng Chu Cao Sí chào nhau xong, liền cười ha ha nói “Thế tử, hết thấy Hoàng thái tôn đều đã an bài tốt lắm, bởi vì Yên vương phủ ở Nam Kinh đã lâu không có người ở lại, cho nên..... Liền tạm thời ủy khuất thế tử cùng hai vị thiếu gia ở tại Từ phủ.”

Trong lòng Chu Cao Sí than nhẹ, quả thế!

Bất quá, như vậy rất tốt!

Nhưng câu.....“ Hết thấy Hoàng thái tôn đều đã an bài tốt lắm” này , là có chút ý vị thâm trường nha .

Mà Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại nhìn nhau, đều có chút thất vọng.

Ở nhà người khác sao có thể so với ở nhà mình chứ ?

Nhưng nhìn Chu Cao Sí trên mặt ôn hòa cười, nói cảm tạ, cũng không dám làm càn.

Chu Cao Sí cùng Từ Tăng Thọ còn nói vài câu khách sáo sau, liền để Từ Tăng Thọ mang đến xe ngựa.

Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại ở một xe ngựa khác .

Chu Cao Sí lên xe ngựa sau, nghĩ nghĩ, chung quanh sờ soạng một chút, ở phía dưới ghế dựa có một tờ giấy nhỏ .

Chu Cao Sí tế mi nhất loạn, nở nụ cười, chỉ biết, sẽ có cái này !

Mở ra tờ giấy, trên tờ giấy chỉ có một câu : Cát hung khó lường !

\*\*\*\*\*

Lúc này, thành Nam Kinh, trong hoàng cung, điện của Hoàng thái tôn.

Chu Doãn Văn trầm mặc ngồi.

Phía dưới, có hai người kịch liệt cãi lại:

“Hoàng đại nhân! Cái này không thể ! Hoàng thái tôn nay còn không kể vị, hiện tại nếu tùy tiện động thủ, chỉ biết sẽ thành cố để Yên vương thừa dịp tiến đánh !”

“Tề đại nhân, nếu hiện tại không động thủ, kia mới là cho Yên vương khả có thời cơ ! Các phiên vương đều đã đến Nam Kinh, duy độc, Yên vương giả bệnh cự tuyệt đến Nam Kinh! Nếu chúng ta không cơ hội giam giữ thế tử của Yên Vương , chỉ sợ đến lúc đó chúng ta muốn bắt hấn cũng khó khăn!”

“Hiện tại các phiên vương còn chưa có động tĩnh gì, nếu chúng ta giam giữ thế tử, chỉ sợ sẽ buộc nhóm bọn hấn khởi binh .....”

.....

“Đủ! Hoàng Tử Trùng ! Tề Thái! Các người đều đừng nói nữa!” Vẫn trầm mặc , Chu Doãn Văn lúc này lại đột nhiên vỗ bàn , cả giận nói

Vì thế, im lặng .

“Hiện tại..... Trước an bài hảo các phiên vương cùng thế tử. Tử Trùng, phái người bảo hộ thế tử Yên vương ! Mỗi ngày đều báo lại !” Chu Doãn Văn mỗi một mở miệng “Hoàng gia gia..... Vừa mới quy thiên, hiện tại bản điện hạ không nghĩ nói chuyện đó .....”

“Nhưng là.....”

“Ta nói ! Không cần nói hơn nữa!” Chu Doãn Văn giận trừng hướng Hoàng Tử Trùng .

Hoàng Tử Trùng đành phải cung kính chấp tay, không nói tiếp .

“Tốt lắm, các người đều lui ra đi. Để cho ta một mình yên lặng một chút.” Chu Doãn Văn mỗi một phát tay nói.

“Đợi chỉ còn lại có mình hấn , Chu Doãn Văn nhắm mắt lại, mỗi một dựa vào trên ghế , trong đầu lại nhớ tới ngày ấy, trước khi An Bình bị ban thưởng chết đã nói :

“Người sẽ chết ! Người nhất định sẽ chết ! Chu Lệ mới là Minh Thành Tổ, Chu Cao Sí sẽ làm hoàng đế, mà người — cái gì cũng không ! Cái gì cũng sẽ không!!”

Bính!

Chu Doãn Văn đột nhiên mở to hai mắt, vẻ mặt tối tăm đá ngã cái bàn đối diện –

Rầm một tiếng, ấm trà trên bàn cùng cái chén bị quăng ngã .

Nhìn chằm chằm một đống hỗn độn, ánh mắt Chu Doãn Văn lạnh như băng, trong lòng lại hung hăng nói cho chính mình: Chu Doãn Văn ! An Bình kia là người điên! Không cần tin tưởng nàng!!

## 57. Chương 57: Cao Sí Vào Kinh Lần Ba [ Tứ ]

Vào Từ phủ, nhìn bên trong Từ phủ có binh lính tuần tra qua lại, Chu Cao Sí cười tủm tỉm nhìn về phía Từ Tăng Thọ “Nhị cữu cữu, này cũng là Hoàng thái tôn điện hạ an bài sao?”

Từ Tăng Thọ vội cung kính đáp “Hồi thế tử, Hoàng thái tôn lo lắng an nguy của thế tử, cho nên liền phái thêm nhiều người lại đây.....”

“Nga.....” Chu Cao Sí vẻ mặt cảm kích “Điện hạ thật sự rất là có tâm !”

Từ Tăng Thọ nhìn Chu Cao Sí trên mặt cảm kích, trong lòng không khỏi mỉm cười, thế tử thật sự là càng ngày càng ổn trọng .

Rồi sau đó , Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại nhìn binh sĩ tuần tra đi qua đi lại này , trên mặt hiện lên một tia giận dữ khinh thường.

Vào nhà chính Từ phủ, Từ Huy Tổ nghiêm túc ngồi ở chủ vị, thấy Chu Cao Sí tiến vào, liền đứng dậy chấp tay, đang muốn mở miệng, Chu Cao Sí đã giành trước, nói “Cao Sí kiến quá đại cữu cữu!”

Từ Huy Tổ ngẩn người, trong lòng lập tức có chút vừa lòng, liền chậm rãi gật đầu chấp tay nói “Thế tử đa lễ.”

Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại theo sát phía sau Chu Cao Sí cũng đi tiến lên chỉ lễ.

Đợi chào hảo xong , Từ Huy Tổ liền mở miệng hỏi “Tình hình Vương gia gần đây thế nào? Liệu đã tỉnh chưa ?”

Khuôn mặt Chu Cao Sí ra vẻ u sầu , mở miệng “Phụ vương vẫn như cũ ..... Nhóm thái y xem qua đều nói, còn phải đợi một đoạn thời gian nói .....”

Từ Huy Tổ gật đầu, nghiêm túc nói “Nay Vương gia bệnh nặng, thế tử còn phải bảo trọng thân thể hơn , chuyện ở Yên vương phủ còn cần thế tử để ý nhiều !” Dừng một chút, Từ Huy Tổ lại mở miệng nói “Chờ Hoàng thái tôn đăng cơ sau, thế tử liền đem Vương gia đến Nam Kinh đi. Nhóm thái y cũng đều ở Nam Kinh, trong Nam Kinh nhiều hảo đại phu, nói không chừng bệnh Vương gia sẽ tốt lên .....”

Chu Cao Sí vừa nghe, trong lòng cười, để cho hần đem cha đến Nam Kinh?

Cha hần nhất định sẽ đến Nam Kinh , nhưng không phải hần mang đi.....

Bất quá những lời này có phải hay không ám chỉ Hoàng thái tôn muốn cầm chân mình dài hạn ở đây nha?

Chu Cao Sí ngoài mặt nói có lẽ vài câu , liền cùng Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại đứng dậy , cáo từ rời đi.

Đi trở về viện của mình, trong phòng, Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại liếc nhau, nhin không được nói ra tiếng “Ca!”

Chu Cao Sí quay đầu, liếc mắt đám hạ nhân đang ở trong viện chỉnh sửa sắp xếp hành lý , Chu Cao Sí cười tủm tủm mở miệng hỏi “Sao thế ? Đã đói bụng ? Không có việc gì! Đợi chút nữa cho nha hoàn lui xuống , sẽ lấy cho các người chút điểm tâm .”

Chu Cao Toại muốn nói lại , Chu Cao Hú lôi kéo hần, mở miệng nói “Ân, ca, vậy người đi phân phó trước đi . Ta cùng Tam đệ về phòng mình trước.”

“Ân! Các người đi thôi!” Chu Cao Sí cười tủm tủm nói xong.

Nhìn bọn họ đi xuống, Chu Cao Sí liếc mắt nha hoàn cùng người hầu bốn phía , trong lòng phát sầu, ai, hần cũng không muốn suốt ngày đều bị người theo dõi nha .

\*\*\*\*\*

Lúc này, Thư phòng Từ Phủ .

Từ Huy Tổ đi qua đi lại, chau mày.

Khi Từ Tăng Thọ đi vào , chỉ thấy bộ dáng Từ Huy Tổ nhíu mày, cước bộ chậm chậm , cung kính chấp tay nói “Đại ca!”

“Tăng Thọ? Người đã đến rồi! Chỗ thế tử đã dàn xếp tốt ?” Từ Huy Tổ quay đầu hỏi.

“Hồi đại ca, đều đã dàn xếp tốt lắm.” Từ Tăng Thọ cung kính đáp lời.

“Tăng Thọ, người nghe, từ hôm nay, mấy cái sinh ý nhà chúng ta làm cùng Yên vương phủ , người đi thu hồi hết , có thể thì đền chút tiền đi , nhưng là, không được có thêm bất luận cuộc làm ăn nào với mấy sinh ý của Yên vương phủ .”

Từ Tăng Thọ sững sốt.

“Còn có..... Hảo hảo giám sát chặt chẽ thế tử, không cho thế tử rời đi Từ phủ chúng ta nửa bước!”

Từ Tăng Thọ nhíu mày “Đại ca, như vậy được không? Như vậy..... Không phải là giam cầm thế tử sao?”

Từ Huy Tổ không kiên nhẫn phát tay “Không quan hệ! Không phải Hoàng thái tôn mệnh lệnh cho chúng ta là quan sát thế tử sao? Nếu để cho thế tử ra cửa, trộm đi , nhà chúng ta thật sự sẽ không xong đâu !”

Từ Tăng Thọ trong lòng trầm xuống, như vậy..... Chẳng phải là một chút cơ hội đều không có ?

“Tăng Thọ, ngươi có nghe hay không?” Từ Huy Tổ nghiêm khắc hỏi.

“Dạ!”

Từ Huy Tổ thế này mới vừa lòng gật đầu. Lại thở dài nói “Tăng Thọ, không phải ta không để ý tiểu muội, chính là..... Hiện tại, thế cục bất lợi nha! Nếu Yên vương lần này mà vào kinh, vậy hoàn hảo, nhưng Yên vương không chịu vào kinh, cũng khó trách Hoàng thái tôn ngờ vực vô căn cứ nha!”

Từ Tăng Thọ gật đầu, trong lòng thầm nghĩ, nếu Vương gia vào kinh chỉ sợ thế cục lại càng không hảo!

“Hiện tại trong lòng Hoàng thái tôn cũng là do dự không dứt, không biết nên xử trí thế tử như thế nào.....”

Từ Tăng Thọ vừa nghe, trong lòng trầm xuống, xử trí?

Từ Tăng Thọ nhỏ giọng hỏi “Chẳng lẽ Hoàng thái tôn muốn .....”

Từ Huy Tổ chỉ là thở dài một tiếng, cũng không đáp lại, Từ Tăng Thọ tâm càng thêm trầm xuống.

Lần này..... Phiền toái !

\*\*\*\*\*

Lúc này trong phủ Yên vương .

Chu Lệ nhìn chăm chăm thư tín trên tay, vẻ mặt tối tăm.

Trên thư tín chỉ có 7 chữ : Hoàng thái tôn muốn giết thế tử

“Vương gia?” Chu Khả đi vào, nhìn thấy chính là bộ dáng Chu Lệ mặt không chút thay đổi lại tản ra cả người sát khí. Không khỏi dừng bước, trong lòng giật mình, thật cẩn thận mở miệng.

Ba!

Chu Lệ mạnh mẽ đập vỡ bát trà, loảng xoảng một tiếng, bát trà nát!

\*\*\*\*\*

Ban đêm, Chu Cao Sí nằm ở trên giường, vẻ mặt đau khổ, ai, lại ngủ không được !

Nhìn về phía cửa sổ khép hờ, hé ra không lớn, nhưng vừa đủ để người bên ngoài dù đi ngang qua cũng nhìn được tình hình trong phòng .

Nhìn quân sĩ tuần tra qua lại cũng biết không phải đi một mình mà thành từng tốp, trong lòng Chu Cao Sí thở dài, xoay người, nhắm mắt lại, ngay cả ngủ đều có người nhìn, cái này làm sao có thể ngủ được nha !

Ai, không cho bọn họ nhìn, chỉ sợ bọn họ cũng ngủ không được đi.

Chu Cao Sí nhịn không được tưởng niệm lần trước khi mới rời Nam Kinh, thư tín của cha đột ngột xuất hiện.....

Trong lòng Chu Cao Sí nhịn không được có một ý nghĩ, cha hẳn có thể lại viết thư cho hắn hay không nha ?

Viết, sẽ giấu ở đâu chứ ?

Trước kia dưới gối, trên bàn học, bên cửa sổ đều có.....

Hiện tại không tiện, có thể giấu ở dưới gối hay không ?

Ý nghĩ vừa có, liền không đình chỉ được, vì thế, Chu Cao Sí không khỏi thân thủ sờ hương gối đầu, sờ soạng một hồi lâu, cái gì đều không có.....

Trong lòng Chu Cao Sí có chút mất mát. Thở dài nhắm mắt lại.

\*\*\*\*\*

Lúc này, Chu Lệ đang viết thư

Bút tích viết ngoáy, nhưng Chu Lệ cũng viết thật sự chuyên tâm.

Viết xong, Chu Lệ gấp hảo, nghĩ nghĩ, xuất ra một cái hộp, đem một cái tượng đất bỏ đi. Ngay cả thư cũng bỏ vào, làm xong, phóng tới bên cửa sổ, thấp giọng nói “Lập tức đưa đến bên người thế tử!”

\*\*\*\*\*

Ngày hôm nay là ngày tiến cung bái tế.

Chu Cao Sí mặc xong, đi ra sân, thấy Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại đã đứng ở cửa chờ hẳn. Liền ôn hòa cười. Trong lòng thầm nghĩ, vài năm này, hai người cũng đã trưởng thành không ít.

Lúc này, ba người bọn họ ngồi trên một chiếc xe ngựa.

Trên mã xa, Chu Cao Sí nhẹ giọng dặn dò “Ít nói, nhiều nghe. Không trả lời được thì liền cười.”

Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại đều nghiêm túc gật đầu “Ca, chúng ta đã biết.”

Chu Cao Sí vừa lòng gật đầu.

Vào trong cung, đi đến cung bái tế trước.

Cung kính bái tế sau, nhìn bài vị kia, Chu Cao Sí nhin không được nghĩ, hoàng gia gia lúc này cũng sẽ như hẳn năm đó, ở trên đường hoàng tuyền bồi hồi sao?

Ra cung dùng để bái tế tổ tiên, ba người bọn họ trước đi cung của Chu Doãn Văn.

Vào điện, Chu Cao Sí cung kính hành lễ.

Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại cũng hành lễ theo.

Hành lễ xong, Chu Doãn Văn ý bảo bọn họ đứng dậy.

Chu Cao Sí nhìn lại, thấy vẻ mặt Chu Doãn Văn thản nhiên, nhưng mặt mày gian có chút bức bối.

“Cao Sí, đến Nam Kinh là tốt rồi. Hảo đợi. Quá đoạn thời gian này, chờ thân thể tứ thúc khỏe lên nhiều, liền để tứ thúc cùng đến đây đi.” Chu Doãn Văn thản nhiên mở miệng nói.

Sắc mặt Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại lập tức liền khó.

Chu Cao Sí cũng cười tủm tỉm gật đầu nói “Đang muốn cùng điện hạ thỉnh cầu, không nghĩ tới điện hạ lại nói trước, điện hạ thực cẩn thận.”

Lời này vừa ra, sắc mặt Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại đều có chút kinh ngạc nhìn về phía Chu Cao Sí.

Mà Chu Doãn Văn nhìn chằm chằm Chu Cao Sí, sau một lúc lâu, mới gật đầu thản nhiên nói “Đây là đương nhiên.”

Nhưng Chu Cao Sí lại khổ não nghiêm mặt, mở miệng nói “Nhưng mà điện hạ ... Hiện nay bên người phụ vương không người chăm sóc, mẫu phi vừa phải để ý Yên vương phủ, thỉnh điện hạ để cho Cao Hú cùng Cao Toại trở về chiếu cố phụ vương, qua mấy ngày sẽ hộ tống phụ vương và mẫu phi vào kinh thành?”

Chu Doãn Văn nhíu mày, trầm ngâm một hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng nói “Chờ mấy ngày nữa rồi nói sau. Nghi thức tế lễ Hoàng gia gia còn chưa chấm dứt.....”

Chu Cao Sí có chút xấu hổ nói “Ai! Vẫn là điện hạ có hiểu tâm, ta đều đã quên điều này!”

Chu Doãn Văn lúc này khẽ cười nói “Người cũng là lo lắng cho tứ thúc. Không có việc gì, không ngại.”

Chu Cao Sí lại liếc trộm Chu Doãn Văn, phát hiện mặt mày Chu Doãn Văn lúc này giảm bớt đi một phần cáu kính, vẻ mặt cũng không phải lãnh đạm như vậy.

Trong lòng Chu Cao Sí thế này mới nhẹ nhàng thở ra.

Lại nhàn thoai vài câu, Chu Cao Sí cùng Chu Cao Hú và Chu Cao Toại mới cáo từ rời đi.

Lúc rời đi, Chu Cao Sí thấy phía trước đến một người, không khỏi hí mắt cười, này không phải Chu Vương thúc sao?

Chu Cao Sí chậm rì rì chấp tay cười tủm tỉm nói “Chất nhi bái kiến Vương thúc!”

Nam nhân đối diện ước chừng ba mươi tuổi, khuôn mặt ngăm đen, vẻ mặt hiền lành, đầu tiên là cao thấp đánh giá Chu Cao Sí một phen, mới cười cười mở miệng nói “Cao Sí không cần đa lễ !”

Người đến đúng là Chu Vương . Tới nay đều là người trung gian giữa các phiên vương , không đứng về ai!

Chu Cao Sí ha ha ngây ngô cười, hỏi“Chu Vương thúc cũng vì gió lớn nên tới đây ?”

Chu Vương vừa nghe, ánh mắt hơi hơi sáng ngời, cây to đón gió? Lập tức cũng ha ha cười nói “Ai u, nhập xuân rồi , gió có lớn đôi chút cũng không biện pháp a.” Vừa cười ha ha vừa vỗ vỗ bả vai Chu Cao Sí “Không có việc gì! Chờ gió thổi qua là tốt rồi!”

Chu Cao Sí cười tùm tùm gật đầu, lại thật là buồn rầu mở miệng nói “Chu Vương thúc, Cao Hú cùng Cao Toại vẫn ồn ào muốn đi săn thú, Chu Vương thúc, ngài biết, nay phụ vương bệnh nặng, rất nhiều chuyện đều phải để ta xử lý, ta cũng không có thời gian nhìn hai người bọn họ, phiên toái Chu Vương thúc nếu có thời gian thì dẫn bọn hắn đi săn thú đi!”

Chu Vương bình tĩnh nhìn Chu Cao Sí một hồi lâu, sau một lúc lâu, ha ha cười, vỗ vỗ đầu Chu Cao Sí “Hảo! Cứ để cho ta đi !”

Nhân tình Chu Cao Sí sáng lên, chấp tay nói “Cao Sí tạ quá Chu Vương thúc!”

Phía sau Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại nghe được , vẻ mặt mờ mịt.

Lại nói chuyện phiếm vài câu, Chu Cao Sí liền cùng Chu Vương cáo biệt, ra cung.

Chu Vương nhìn bóng dáng Chu Cao Sí , nhẹ nhàng thở dài, gia đình tứ ca thực phức tạp . Có đứa nhỏ thông minh lại vừa nặng tình nghĩa như thế , Hoàng thái tôn rõ ràng muốn đối phó hắn , hắn cũng chỉ lo lắng an nguy hai đệ đệ..... Bất quá, hắn sao dám đối mình đưa ra yêu cầu đưa Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại đi ?

Hắn vì cái gì quả quyết rằng mình sẽ viện thủ hắn ? Chẳng lẽ là tứ ca mình nói ? Không! Tứ ca cùng mình tuy nói là an hem ruột thịt , nhưng cảm tình cũng không quá hảo a.

Chu Vương vuốt tóc , theo thói quen ngồi xổm xuống , đau khổ suy tư .

## 58. Chương 58: Cao Sí Vào Kinh Lân Ba [ Ngũ ]

Nguyệt bị ốm ~~ Chúng ta hôm nay không thể đẩy nhanh tiến độ được. đành lùi lại vài ngày. Các nàng không cảm nhé –

Mấy chương này sẽ do Nhật Nhi beta . Nàng ấy mới làm nên chưa quen. Các nàng tìm giúp lỗi hộ nàng ý nha

Khi Chu Vương ngồi khổ tư, Chu Cao Sí đã lên xe ngựa , đối vẻ mặt mờ mịt của Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại nghiêm túc nói “Nếu qua vài ngày, Chu Vương thúc tới tìm nhóm người đi săn thú, các người liền đi cùng hắn, hắn muốn các người làm cái gì, các người cũng nghe hắn . Biết không?”

Chu Cao Hú khó hiểu “Vì cái gì nha? Chu Vương thúc là người chúng ta có thể tin tưởng sao?”

Chu Cao Sí còn nghiêm túc nói“Những người khác ca không thể tin được, nhưng Chu Vương thúc, các người có thể tin tưởng!”

Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại liếc nhau, tuy rằng trong lòng mờ mịt khó hiểu, nhưng vẫn trịnh trọng gật đầu.

Nhìn Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại gật đầu , Chu Cao Sí trong lòng mới nhẹ nhàng thở ra.

Vì cái gì tin tưởng Chu Vương thúc?

Đầu tiên , bởi vì Đạo Diễn đã từng nói .



Ngày ấy, trước khi hấn đến Nam Kinh, hấn đi Quốc Khánh Thọ tự tìm Đạo Diễn .

Cùng Đạo Diễn đàm đến việc sứ giả kinh thành ít ngày nữa sẽ đến, cùng với mình muốn đi tới Nam Kinh.

Hấn hỏi Đạo Diễn “Trong các phiên vương , có ai có thể kết thành liên minh không ?”

Đạo Diễn lắc đầu “Tước phiên chưa chân chính bắt đầu, Hoàng thái tôn cũng chưa đăng cơ, tước phiên cũng chỉ là nghe phong phanh mà thôi, có lẽ trong lòng các phiên vương cũng đánh chủ ý liên minh, nhưng danh bất chính ngôn bất thuận, chỉ sợ nếu thiên hạ biết sẽ bị lên án công khai .....” Nói tới đây, Đạo Diễn ý vị thâm trường “Đây cũng là một thời cơ Vương gia đã chờ đợi.....”

Lúc ấy , trong lòng hấn chấn động. Lập tức hiểu rõ gặt đầu.

Đạo Diễn thấy hấn gặt đầu, liền vui mừng cười, tiếp tục nói “Cho nên, phía sau..... Chỉ sợ các phiên vương vì tị hiềm, sẽ không liên minh, chỉ biết tự thoát thân.”

Hấn tế mi hơi nhíu, chẳng lẽ vốn không có người có thể liên hợp sao? Vậy hấn ở Nam Kinh không phải thành “Đơn đả độc đấu”?

Đạo Diễn thấy tế mi hấn hơi nhíu, liền mỉm cười nói “Có một người, thế tử có lẽ có thể thử xem.....”

“Còn thỉnh lão sư chỉ điểm.”

“ChuVương ! Huynh đệ đồng mẫu với vương gia !”

“Vì sao là hấn?”

“Còn thỉnh thế tử không cần hỏi nhiều, nếu tin được bản tăng, xin mời thế tử thử một lần đi.”

.....

Tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng đối Đạo Diễn , Chu Cao Sí rất tín nhiệm.

Hòa thượng lão sư này đã tâm bình bình, nhưng đối phụ tử bọn họ cũng là trung thành và tận tâm, nhất là đối với mình, vẫn chân thành tương đãi, đa phương đề điểm.

Bởi vậy, khi hôm nay vừa thấy Chu Vương , hấn liền lớn mật đưa ra yêu cầu , điều này đối Chu Vương mà nói có chút mạo danh kỳ diệu.

Thời gian, địa điểm, cũng chưa hề rõ .

Nhưng Chu Cao Sí cũng bất chấp nhiều như vậy.

Từ phủ dậy đặc ánh mắt, chuột của Chu Doãn Văn , Chu Cao Sí chỉ sợ chính mình một khi trở về Từ phủ, sẽ khó ra khỏi phủ

Đến lúc đó, Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại chỉ sợ cũng sẽ bị nhốt ởNamKinh như mình .

Hôm nay đối Chu Doãn Văn nửa thử nửa thật đưa ra thỉnh cầu cho Cao Hú cùng Cao Toại hồi Bắc Bình, đều bị Chu Doãn Văn nhẹ nhàng từ chối khéo , trong lòng Chu Cao Sí cười khổ, sợ là thật sự khó có thể ly khai.

Nhưng ở cửa cung nhìn thấy Chu Vương , hấn còn có một lần cơ hội.

Cho nên.....

Mặc kệ có bao nhiêu đường đột, có bao nhiêu tùy tiện, có bao nhiêu lỗi thời, hấn đều phải thử một lần!

Nay,ChuVương đã đáp ứng

Như vậy Cao Hú cùng Cao Toại còn có hy vọng .

Về phần mình, trong lòng Chu Cao Sí đau khổ, đành mặc cho số phận !

Ai!

Trở về Từ phủ, nhìn tuần tra hộ vệ tựa hồ gia tăng, Chu Cao Sí đối với Từ Tăng Thọ vội vàng tiến đến nghênh đón, vẻ mặt có chút xấu hổ , ôn hòa cười “Nhị cữu cữu.....”

“Thế tử! Hai vị thiếu gia, các người đã trở lại..... Khụ khụ, này..... Bởi vì kinh thành gần nhất không phải thực thái bình, cho nên..... Thế tử, ta nghĩ các người vẫn là không cần ra phủ cho thỏa đáng.....” Từ Tăng Thọ có chút do dự nói .

Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại vừa nghe, sắc mặt đều trầm xuống, thậm chí mặt mày đều mang theo tức giận.

Nhưng Chu Cao Sí cũng từ từ chấp hai tay sau lưng, nhẹ nhàng thở dài “Khiến hai cậu lo lắng ! Hoàng gia nay đã mất..... Chúng ta cũng không có tâm tình đi ra ngoài, cho nên..... Cậu cứ yên tâm đi.”

Từ Tăng Thọ ngẩng ra, nhìn vẻ mặt Chu Cao Sí ôn hòa tựa hồ mang theo điểm ưu thương, trong lòng không khỏi mỉm cười.

Thế tử..... Quả nhiên không hổ là con Vương gia nha!

Chu Cao Sí dứt lời, quay đầu đối với Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại nghiêm túc nói “Các người cũng an phận cho ta! Thế nào cũng không cho đi!” Dừng một chút, lại còn nghiêm túc hơn nữa nói “Nếu không , cần thiết xuất môn cũng phải nói cùng hai cậu một tiếng , biết không?!”

Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại nhìn vẻ mặt Chu Cao Sí nghiêm nghị, tuy rằng trong lòng buồn bực, nhưng đành phải chấp tay đáp ứng .

Nhìn hai người Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại đáp ứng , Chu Cao Sí vừa lòng gật đầu, quay đầu đối Từ Tăng Thọ cười cười nói“Thật sự là làm cho cậu lo lắng .”

“Không dám, không dám.....” Từ Tăng Thọ khiêm tốn nói, dừng một chút, lại thấp giọng nói“Chỉ là vài ngày mà thôi..... Nói không chừng qua vài ngày, trị an kinh thành tốt rồi .....”

Nói không chừng?

Chu Cao Sí trong lòng cười, chỉ sợ..... Rất khó nói đi.

Cùng Từ Tăng Thọ nói chuyện phiếm vài câu, liền trở về viện .

Trước viện , thực rõ ràng hơn vài hộ vệ tuần tra.

Mà trong viện, người hầu nha hoàn và vân vân , cũng đều hơn mấy gương mặt mới .

Chu Cao Sí trong lòng phát sầu, người càng ngày càng nhiều lại càng náo nhiệt , nhưng là, hắn không thích náo nhiệt, quá náo loạn, hắn sẽ đau đầu! Hắn thích tĩnh một chút .

Vì thế..... Trong lòng nhịn không được lại nghĩ tới Tùng Trúc viện im lặng kia, có lão cha ở , ảm áp yên tĩnh.....

\*\*\*\*\*

Ban đêm, Chu Cao Sí vẫn như cũ hé mở cửa sổ, không lớn không nhỏ.

Vẫn như cũ lăn qua lộn lại, lại khó có thể ngủ say.

Chu Cao Sí nâng tay nhu nhu mắt, thở dài một tiếng.

Hôm nay đã là này thứ tám hắn đến Bắc Bình !!!

Mỗi ngày chỉ ngủ hai đến ba canh giờ như thế , ban ngày còn phải ứng phó đám quan viên quý thích lui tới..... Chu Cao Sí sờ sờ bụng nhỏ của mình, ân? Đường như không còn cảm giác nộn nộn ?

Trong lòng có chút an ủi.

Xoay người, nhắm mắt lại, cố gắng đếm cừu .....

Một con , hai , ba .....

Sau một lúc lâu, Chu Cao Sí chậm rãi mở mắt ra, cười khổ một tiếng, nhịn không được sờ soạn dưới gối .....

Vẫn là..... Rỗng tuếch.

Chu Cao Sí không khỏi nhắm mắt cười khổ, hấn đây là..... Ma nhập sao ?  
Rõ ràng biết cha căn bản là không có khả năng đem thư đến chỗ mình giống như trước.....  
Mỗi đêm lại đều phải sờ sờ dưới gối đầu.....  
Cố chấp tự cho là đúng , cứ chờ mong .....  
Ngày nào đó , dưới gối đầu sẽ đột ngột xuất hiện một phong thư.....  
Nhưng là.....  
Liếc mắt ngoài cửa sổ tuần tra hộ vệ lại đi qua, nghiêm mật giám thị như thế, sao có khả năng?  
Hơn nữa.....  
Hiện tại cha nhất định cũng bị theo dõi gắt gao đi. Còn phải giả trang bệnh.....  
Sao còn có thời gian cùng tinh lực vương bộn đến mình?  
Chu Cao Sí lại chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng nho nhỏ nhắc tới , ngủ đi, ngủ đi.....

\*\*\*\*\*

Ngày hôm nay , Chu Cao Sí giống như mấy ngày khác , đi phòng khách Từ phủ, đi gặp không biết là quan viên mấy phẩm, nghe bọn họ hư ngôn xảo ngữ, còn có đủ loại ám chỉ.....  
Trong lòng Chu Cao Sí khó chịu, Hoàng thái tôn Chu Doãn Văn chiêu mấy tên này đến đây nói với hấn làm gì nha ?  
Kêu quan viên đến nói với hấn, sau đó lại nói Hoàng thái tôn Chu Doãn Văn có bao nhiêu nhân hậu anh minh, đối hoàng thất quý thích lại thật tốt.....  
Hoặc là lại nói với hấn rằng tạo phản loạn thần tặc tử thì muôn phần đáng chết này nọ . Có làm hay không?!  
Chugia không phải là tạo phản mà lập nghiệp sao?  
Nếu làm cho cha hoặc là hoàng gia gia nghe được, các người còn có thể giữ mạng sống sao?  
Cho dù muốn đem hấn thành “Người một nhà”, phiền toái cũng tìm cái khác nói đi .  
Chu Cao Sí trong lòng thở dài, liên tục tám ngày .  
Hấn đều đã phiền chán !  
Nhìn phòng khách gần ngay trước mắt, trong lòng Chu Cao Sí yên lặng kì nguyện, ông trời phù hộ, hôm nay mấy vị kia nói chuyện thú vị lên chút !  
Đợi vào phòng khách. Nhìn trung niên nam tử vẻ mặt nghiêm túc , cung kính đứng ở đó .  
Chu Cao Sí hơi hơi sững sốt , vị này dường như có chút không giống đám kia nha .  
“Phương Hiếu Nhụ bái kiến thế tử!”  
Phương Hiếu Nhụ ? Chu Cao Sí có chút kinh ngạc, chẳng lẽ là Phương Hiếu Nhụ mà hòa thượng lão sư nói rất bác học và có cốt khí sao ??  
Ôn hòa cười, Chu Cao Sí chấp tay “Vị đại nhân này đa lễ .”  
Phương Hiếu Nhụ khẽ gật đầu, cũng không nói tiếp, vẻ mặt vẫn như cũ nghiêm túc.  
Đợi Chu Cao Sí cho ngồi , Phương Hiếu Nhụ mới ngồi , nhưng nhắm mắt lại, không hề nói .  
Chu Cao Sí sững sốt.  
Làm cái gì vậy?  
Chu Cao Sí nghiêng đầu nhìn Phương Hiếu Nhụ nhắm mắt dường như thần, nghĩ nghĩ, thôi, nếu hấn không nghĩ mở miệng, vậy rất tốt!

Vì thế, Chu Cao Sí cũng học bộ dáng Phương Hiếu Nhụ, hơi hơi nhắm mắt lại.

Sau đó.....

Hai chén trà trôi qua.

Chu Cao Sí mở to mắt, thấy Phương Hiếu Nhụ cũng chậm chậm mở to mắt.

Chu Cao Sí thấy Phương Hiếu Nhụ nhìn lại đây, cả cười cười.

“Thế tử quả nhiên không giống kẻ bình thường.” Đôi mắt Phương Hiếu Nhụ hơi hơi có chút tán thưởng , gật đầu nói.

Chu Cao Sí đứng dậy, cung kính chấp tay “Tiên sinh quá khen.”

Phương Hiếu Nhụ hơi hơi nhướn mày, nhìn về phía Chu Cao Sí “Thế tử vì sao đột nhiên xưng hô ta thành tiên sinh?”

“Bởi vì tiên sinh thực không giống người thường .” Chu Cao Sí cười tùm tùm nói.

Phụng mệnh tiến đến, cũng không nói một lời, tĩnh tọa hai chén trà, vẫn khí định thần nhàn như cũ.

Phương Hiếu Nhụ này .....

Phương Hiếu Nhụ nhìn chăm chăm Chu Cao Sí , vẻ mặt nghiêm khắc, đôi mắt đột nhiên lợi hại lên.

Chu Cao Sí vẫn ôn hòa cười như cũ, lẳng lặng nhìn Phương Hiếu Nhụ , thản thản nhiên nhiên, không chút nào né tránh.

Sau một lúc lâu, Phương Hiếu Nhụ nở nụ cười. Tươi cười lộ ra hiểu rõ cùng thản nhiên tiếc nuối.

Chấp tay đứng dậy, lại cung kính xoay người chỉ lễ. Phương Hiếu Nhụ xoay người định rời đi.

Chu Cao Sí lúc này ra tiếng nói “Tiên sinh tặng ta một câu , được chứ ?”

Phương Hiếu Nhụ cước bộ dừng chút , hơi hơi quay đầu, nhìn về phía Chu Cao Sí vẫn cười tùm tùm như cũ.

Trầm ngâm sau một lúc lâu, Phương Hiếu Nhụ mới chậm rãi mở miệng nói “Thỉnh thương tiếc dân sinh.”

Chu Cao Sí sững sốt.

Phương Hiếu Nhụ dứt lời, liền xoay người đi nhanh rời đi.

Chu Cao Sí nhìn chăm chăm Phương Hiếu Nhụ bóng dáng, vò đầu, hoang mang, thương tiếc sinh dân?

Có ý tứ gì?

Hắn rất tàn bạo sao? Ân?

Trăm tư không thể giải này, Chu Cao Sí đành xoay người hồi viện , tính buổi chiều sẽ hảo hảo nghỉ tạm một hồi.

Vào phòng, Chu Cao Sí nằm đến trên giường, liền ai u một tiếng bò lên.

Nhu nhu cái ót, đau quá!

Phía dưới Gối đầu có cái gì?

Chu Cao Sí nghi hoặc sờ sờ, đụng đến một cái cứng rắn gì đó.

Lôi ra, Chu Cao Sí không khỏi giật mình, tim đập bắt đầu cấp tốc nhảy lên đứng lên.

Chẳng lẽ là.....

Ngón tay Chu Cao Sí run run mở ra hòm.

Đợi mở ra hòm. Chu Cao Sí ngẩn ngơ.

Trong hòm..... Là một tượng đất cùng cha hắn có chữ tám phân tương tự.....

Cha.....

Thật sự là cha.....

Chu Cao Sí có chút hoảng hốt, trong lòng toan sấp.

Cha thật sự gửi thư ?

Cầm lấy tượng đất, dưới tượng đất , hé ra tờ giấy.

Mở ra tờ giấy:

Xú tiểu tử, kêu người mang theo tượng đất của cha ,người cũng không mang!! Còn có, Chu Doãn Văn sẽ đối với người bất lợi, người cẩn thận một chút! Cha sẽ nghĩ biện pháp ! Người không có việc gì!

## 59. Chương 59: Cao Sí Vào Kinh Lân Ba [ Lục ]

Nam Kinh, Phương gia.

“Phương huynh, người kiến quá thế tử ?”

“Ân.”

“Thế tử..... Như thế nào?”

“Tốt lắm.”

“..... Phương huynh, người hẳn là biết ta muốn hỏi cái gì.....”

“Như vậy, Trương huynh, người hy vọng ta nói cái gì?”

Phương Hiếu Nhụ xoay người, nhìn về phía nam tử tầm bốn mươi tuổi đang nhìn mặt ngồi ở phía sau hắn, vẻ mặt ưu sầu.

“Người hẳn là biết, ta cái gì cũng không nói! Thế tử như thế nào? Yên vương như thế nào? Nay ta chỉ biết, có vài người ở bên người Hoàng thái tôn châm ngòi thổi gió, một ít chuyện không hay có lẽ đang phát sinh . Trương huynh, ta biết người lo lắng nữ nhi người, nhưng nàng nếu đã muốn vào Yên vương phủ, cho dù chưa thành hôn, nhưng nàng cũng đã là một phần tử của Yên vương phủ, là thế tử của thế tử! Tương lai, cũng cùng Yên vương phủ cộng vinh hoa cộng nghèo hèn, người nếu muốn nàng hảo, hãy coi như chưa bao giờ sinh có nữ nhi này , không cần hỏi nàng hết thảy, cũng đừng cho nàng tiếp xúc với người trong phủ của người !”

Namnhân nghe vậy cũng cười có chút gian nan chua sót “Nhưng bây giờ cũng đã là vãn hĩ ( đã muộn )!”

Phương Hiếu Nhụ nhíu mày.

“Ai! Thôi!” Namnhân chậm rãi đứng dậy, nhìn về phía Phương Hiếu Nhụ , hỏi “Phương huynh, từ hôm nay trở đi ta sẽ tổ chức sinh thần ( sinh nhật ) , ta muốn mời thế tử tham gia thọ yến của ta, thuận tiện..... Trông thấy thế tử.....”

Phương Hiếu Nhụ chậm rãi lắc đầu“Không ổn.”

Namnhân cũng cười “Hoàng thái tôn đối ta rất tín nhiệm, người không cần lo lắng.” Dừng một chút, lại hỏi “Phương huynh, ta hỏi người một câu cuối cùng.”

“Người nói.”

“Nếu..... Một ngày kia, Yên vương có nhị tâm, người sẽ đứng ở bên nào ?”

Phương Hiếu Nhụ nhíu mày, lập tức nghiêm túc nói “Nếu luận tài năng trí mưu, Yên vương đệ nhất, nếu luận dày rộng, Hoàng thái tôn đệ nhất, nhưng từ xưa đã có luật , trưởng tử thừa tự , hoàng thất làm gương

cho thiên hạ, sao có thể làm rối loạn luân lí này ? Bởi vậy, Yên vương tuy rằng thích hợp hơn, nhưng Hiếu Nhụ vẫn sẽ đứng ở bên Hoàng thái tôn !”

Namnhân nghe vậy, nhẹ nhàng thở ra, cười cười gật đầu, chấp tay cáo từ .

Đợi nam nhân rời đi, Phương Hiếu Nhụ trầm mặc một hồi lâu, mới sâu kín thở dài, lẩm bẩm nói “Đáng tiếc nha.....”

\*\*\*\*\*

Hôm nay , Thái phó Trương Thành của Hoàng thái tôn tổ chức sinh thần .

Tuy rằng quốc tang, nhưng Hoàng thái tôn đặc biệt cho phép Trương thái Phó tổ chức sinh thần , có thể thấy được địa vị Trương Thành ở trong lòng Hoàng thái tôn.

Bất quá, tuy rằng hạ khách rất đông, nhưng không hề giăng đèn kết hoa chi hỉ, vẫn như cũ thực mộc mạc khiêm nhường.

Chu Cao Sí xuống xe ngựa, nhìn trước Trương phủ người đến người đi, lại nhìn xe ngựa đỗ ở gần cửa lớn , Chu Cao Sí chỉ thấy trong đó có một chiếc đỗ ở ra có ghi danh hào của Chu Vương phủ , không khỏi mặt mày nhất loạn, nở nụ cười.

Xem ra, Chu Vương thúc cũng đến đây a.

“Ca?” Chu Cao Hú thấp giọng hỏi “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Chu Cao Sí cười cười lắc đầu, lập tức thấp giọng nói “Chúng ta đi thôi.”

Chu Cao Toại có chút lo lắng “Ca, hôm nay chúng ta đến đây sẽ không có vấn đề sao?”

“Không có việc gì! Là Trương Thái Phó mời chúng ta đến, cái này không thành vấn đề.” Chu Cao Sí cười cười nói.

Lập tức, liền theo thói quen chấp hai tay sau lưng, từ từ cười “Chúng ta vào đi thôi.”

Đợi vào Trương phủ, cùng các khách nhân ở đây hư lễ một phen .

Đợi khi liếc thấy Chu Vương cười ha ha hướng mình gật đầu, trong lòng Chu Cao Sí cười, tính , cần phải tìm một cơ hội, cùng Chu Vương nói một phen cho thỏa đáng.

Tuy rằng Chu Vương đã đáp ứng , nhưng vài ngày nay cũng là không động tĩnh gì.....

Tuy rằng Chu Cao Sí đối Đạo Diễn rất tín nhiệm, nhưng vẫn bất an không yên .

Chu Cao Sí trong lòng nghĩ như thế , trên mặt vẫn như cũ cười tủm tỉm , một bộ hàm hậu, mà khi nhìn đến trung niên nam tử đang tươi cười hướng về phía mình mà đi , trong lòng Chu Cao Sí lộp bộp.

Trương Thạch?

Trên danh nghĩa là ..... Nhạc phụ của hắn ?

Vội cung kính đứng dậy, chấp tay chỉ lễ, vấn đề xưng hô khiến hắn rối rắm lên , hắn nên gọi là gì nha ?

Nhạc phụ? Không đúng! Còn chưa thành thân mà !

Vậy ..... Trương đại nhân?

Có vẻ không tôn trọng lắm nha ?

Lúc Chu Cao Sí rối rắm , Trương Thành cũng đã cung kính mở miệng “Thế tử hữu lễ .”

Chu Cao Sí ngưng ngưng cười “Trương đại nhân.....”

Vẫn là kêu Trương đại nhân đi.

Trương Thành mỉm cười, khiêm cung mở miệng “Thế tử, có thể dời vào phòng khách nói chuyện chút không ?”

Chu Cao Sí sững sốt.

Khóe mắt thoáng nhìn tầm mắt bốn hướng đang cố ra vẻ vô ý nhìn lại đây, lại nhìn mặt mày Trương Thành đường hoàng , Chu Cao Sí ôn hòa cười “Đương nhiên có thể! Trương đại nhân , thỉnh!”

Trương Thành cũng không khách khí, hơi hơi chấp tay, liền xoay người dẫn đường ở phía trước.

Chu Cao Sí đối Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại bên người , thanh âm không lớn không nhỏ nói , nhưng người chung quanh lại nghe thấy rõ ràng “Ta vừa mới thấy Chu Vương thúc , Cao Hú , Cao Toại các người thay ta lại chào đi .”

“ Dạ !” Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại chấp tay đáp ứng .

\*\*\*\*\*

Đợi vào phòng khách.

Chu Cao Sí chú ý tới, phòng khách thực im lặng, nhưng không phong bế, trái phải đều có một hành lang có thể đi vào , mà lúc này, trên hành lang thỉnh thoảng có người đến người đi, nha hoàn tôi tớ cũng đi xuyên qua .

“Mạo muội thỉnh thế tử tiến đến, là muốn hỏi một chút..... tiểu nữ Dung Nguyệt có hảo không ?” Trương Thành nhẹ giọng mở miệng hỏi .

Trong lòng Chu Cao Sí sững sốt, hần chỉ gặp qua Trương Dung Nguyệt trên hành lang có một lần , tối trọng yếu là, bọn họ chưa thành thân..... Nàng hảo hay không ..... Đây..... Sao biết được nha ?

Nhưng ngoài mặt, vẫn như cũ cung kính chấp tay , nói “Cao Sí luôn luôn bên người phụ vương để chăm sóc , theo Cao Sí biết, Dung Nguyệt tiểu thư vẫn ở bên viện của mẫu phi, mẫu phi rất là thích Dung Nguyệt tiểu thư, cũng thường ở trước mặt Cao Sí nhắc tới Dung Nguyệt tiểu thư, mỗi khi nhắc tới là lúc nói Dung Nguyệt tiểu thư hiền lương thực đức.....”

Trương Thành nhìn chằm chằm Chu Cao Sí một lúc lâu, lập tức nhẹ nhàng thở dài một tiếng “Là lão phu khó xử thế tử . Thế tử hành vi đoan chính , nay các người chưa thành thân, tiểu nữ thế nào , Thế tử làm sao biết được a ?”

Chu Cao Sí nhẹ nhàng thở ra.

Chính là nha. Nếu hần biết chính xác Dung Nguyệt tiểu thư kia như thế nào ,vậy thật sự cùng lễ pháp không hợp .....

Trương Thành trầm mặc một hồi, do dự một chút, mới ngẩng đầu nhìn Chu Cao Sí , nói“Hôm qua, bạn tốt của ta , Phương Hiếu Nhụ đã gặp qua thế tử một lần .”

Chu Cao Sí gật đầu, khiêm cung cười nói “Phương tiên sinh tài học uyên bác, Cao Sí vẫn ngưỡng vọng đã lâu .”

“Tuy rằng không nói gì thêm, nhưng lão phu biết, hần đối thế tử rất tán thưởng.” Trương Thành chậm rãi nói.

Chu Cao Sí khiêm tốn nói “Là phương tiên sinh quá khen .” Trong lòng cũng vò đầu, cái gì cũng chưa nói, sao biết tán thưởng ta chứ ?

“Lão phu còn muốn cầu một chuyện không liên quan đến tình cảm , còn thỉnh thế tử có thể đáp ứng .” Trương Thành tiếp tục chậm rãi nói, vẻ mặt ngưng trọng.

Chu Cao Sí ngần ra, lập tức cung kính chấp tay , nói“Trương đại nhân mời nói.”

Trong lòng lại rất khẩn trương, Trương Thành này rốt cuộc muốn chuyện gì mà không liên quan đến tình cảm a?

“Thỉnh thế tử.....” Trương Thành đang muốn mở miệng, lại có một thanh âm đột ngột chen vào “Cao Sí chất nhi! Nguyên lai người ở đây a! Còn đang tính gọi người đi tìm a! Ha ha ha ha.....”

Thanh âm sang sảng, rất là to.

Chu Cao Sí xoay người, thấy Chu Vương cười tủm tủm đứng ở hành lang, hướng mình đi tới, vừa cười ha ha mở miệng nói “Hảo , Cao Sí chất nhi, bỗ vương vừa định tìm người nói chuyện, người lại đã chạy đến nơi đây a?”

Theo sát phía sau Chu Vương là Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại .

Chu Cao Sí vội ngốc ngốc cười , gãi đầu Làm cho Vương thúc đợi lâu, Cao Sí thực đáng chết!”

Trương Thành lúc này vội mở miệng nói “Đều là hạ quan không phải, là hạ quan cứng rắn lôi kéo thế tử tới nói chuyện, mới.....”

“Được rồi! Được rồi! Trương Thái Phó, người đừng nói , hôm nay là sinh thần của người ! Không ai dám trách người nha ! Người cùng Cao Sí chất nhi nói xong chưa ? Ta muốn tìm Cao Sí chất nhi hảo hảo tâm sự đó a ! Hắn đều ở Bắc Bình! Hai thúc chất chúng ta trong năm cũng không thấy mặt mấy lần a!” Chu Vương không kiên nhẫn , phất tay nói.

“Đã muốn nói xong ! Vương gia ngài , thỉnh!” Trương Thành vội nói .

“Hảo! Vậy Cao Sí chất nhi, người theo ta đi ! Hôm nay Vương thúc đưa người đến địa phương hảo ngoạn nhất Nam Kinh .....” Chu Vương dứt lời, một phen ôm lấy cổ Chu Cao Sí , lôi kéo, làm Chu Cao Sí lảo đảo một cái, đã bị kéo đi rồi .

Chu Cao Sí vội mở miệng vội vàng nói “Vương thúc, mong ngài buông tay!”

“Ai! Nói lỏng tay cái gì chứ ! Đi một chút thôi ... Vương thúc có chuyện nói với người !” Chu Vương vừa nói, vừa ôm cổ lấy Chu Cao Sí , hướng phía ngoài đi nhanh ra.

Ở phía sau , Chu Cao Toại trạc trạc Chu Cao Hú , nhỏ giọng nói “Nhị ca..... Người nói nếu phụ vương thấy Chu Vương thúc đối đãi ca như vậy, Chu Vương thúc sẽ thế nào a ?”

Chu Cao Hú liếc Chu Cao Toại một cái “Giống người như vậy ”

Chu Cao Toại ngượng ngùng cười, hẳn từng có một lần ôm lấy cổ đại ca , cùng đại ca vui đùa âm ỉ, kết quả bị phụ vương thấy .....

Quay đầu thấy Chu Vương cùng Chu Cao Sí ở bên hồ nước ngồi xỏm xuống , liền muốn đi tới, Chu Cao Hú lại giữ chặt Chu Cao Toại , lắc đầu nói“Chúng ta ở trong này nhìn thôi , nếu có người lại đây , mới ứng phó tốt được !”

\*\*\*\*\*

Đi vào bên hồ nước yên lặng , Chu Vương mới buông Chu Cao Sí ra.

Chu Cao Sí vội nhu nhu cổ , vẻ mặt đau khổ mở miệng “Chu Vương thúc, ta đi đường chậm, ngài lần tới đừng kéo như thế được không ?”

Chu Vương ngồi xỏm xuống, lôi kéo Chu Cao Sí cũng cùng ngồi xỏm xuống, tròng mắt“Khen người thông minh, người lại làm chút việc ngốc! Trương Thành kia tuy rằng nói là phụ thân của thế tử chưa bước qua cửa của người , nhưng hẳn thuộc Thái tôn đẳng! Người cùng hắn ở một chỗ , không phải chuyện tốt ! Biết không!?”

Thái tôn đẳng ?

Vậy cha hẳn thì sao ? Người bên ngoài gọi cha hẳn như thế nào ?

Chu Cao Sí xoa cổ, một bên chậm rãi mở miệng “Chu Vương thúc, ngài kéo ta tới nơi này để nói chuyện , sẽ không vấn đề sao?”

Chu Vương miễn cưỡng mở miệng “Có vấn đề gì? Thúc chất chúng ta cùng nói chuyện đừng kiêng kị nhiều thế ? Yên tâm đi. Hai đệ đệ kia của người khẳng định có thể hồi Bắc Bình , nhưng thật ra người.....” Dứt lời, tà liếc Chu Cao Sí một cái “Tự cầu nhiều phúc đi.”

Chu Cao Sí ha ha ngây ngô cười “ Không có việc gì, phúc khí ta khá!”



Chu Vương cao thấp đánh giá Chu Cao Sí một phen, sau một lúc lâu, mới vỗ vỗ bả vai Chu Cao Sí rồi đứng dậy “Ân! Thật người nhiều , phúc khí khẳng định cũng nhiều.”

Thật..... nhiều ?

Chu Cao Sí trong lòng có chút khó chịu, có ý gì ?

Đợi hai người đứng dậy, chuẩn bị đi hưởng tiền đường rồi cáo từ trở về, Chu Vương nhìn Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại đang canh chừng phía trước , đột ngột quay đầu, nhìn chăm chăm Chu Cao Sí “Cao Sí , tuy rằng không biết người vì cái gì khẳng định ta sẽ giúp người..... Nhưng ta đáp ứng phụ vương người, một ngày kia, nếu người có yêu cầu gì, ta đều phải đáp ứng! Nay ta đã có biện pháp rời đi Bắc Bình , nhưng ba huynh đệ các người , ta không có biện pháp mang đi toàn bộ, chỉ có thể lưu lại một người , hiện tại, ta hỏi lại người một lần cuối cùng, người thật sự không đi?”

Chu Cao Sí đầu tiên là sửng sốt, lập tức cười nói “Ân, ta không đi! Chu Vương thúc, phiền toái ngài . Thịnh ngài mang Cao Hú cùng Cao Toại hồi Bắc Bình đi.”

Chu Vương thúc nhìn chăm chăm Chu Cao Sí sau một lúc lâu, mới chậm rãi gật đầu“Hảo. Ta đã biết.”

Chu Cao Sí lại nghiêm túc nói “Còn thỉnh Chu Vương thúc cần giữ bí mật!”

“Hiểu được.....” Chu Vương đột nhiên thở dài. Vỗ vỗ đầu Chu Cao Sí , ngữ khí có chút cổ quái mở miệng “Ta hiện tại xem như hiểu được .....”

Ân? Hiểu được cái gì? Chu Cao Sí ở trong lòng nghi hoặc.

## 60. Chương 60: Cao Vào Kinh Lân Ba [ Thất ]

Ngày hôm nay là ngày cuối cùng của quốc tang .

Chu Cao Sí ngồi ở trên mã xa, có chút mệt mỏi nhắm mắt lại.

Trong đầu hiện lên đoạn thời gian lúc ở Tử Kim Sơn quỳ đưa hoàng gia gia..... Rồi lại hiện lên từng đoạn kí ức khi cùng hoàng gia gia chơi cờ.....

Trong lòng có chút khó chịu.

Một người đã chết, mặc kệ là hoàng đế hay là dân chúng bình dân, không tồn tại vẫn là không còn tồn tại .

Mặc kệ quyền thế ngấp trời thế nào , nên đi luôn phải đi.

Kỳ thật..... Chuyện mà sức người có khả năng làm ..... Không nhiều lắm!

Chậm rãi mở to mắt, Chu Cao Sí nhìn Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại đang lo lắng nhìn mình , chậm rãi cười “Không có việc gì.”

“Ca.....” Chu Cao Hú nhíu mày “Ca, sắc mặt người thật không tốt.”

Chu Cao Sí trong lòng cười khổ, vào buổi tối hẳn luôn ngủ không nhiều, sắc mặt có thể tốt sao ?

“Không có việc gì .” Chu Cao Sí an ủi cười, vỗ vỗ bả vai Chu Cao Hú , hạ giọng nói “Người so với Cao Toại lớn hơn , hảo hảo chiếu cố Cao Toại, biết không?”

Chu Cao Hú sửng sốt, vẻ mặt lập tức khẩn trương lên, cũng hạ giọng hỏi “Ca, là Chu Vương thúc.....”

“Nhanh.” Chu Cao Sí cúi đầu vừa nói , ôn hòa cười “Thời điểm Chu Vương thúc tới tìm nhóm người, các người liền đi theo Chu Vương thúc đi .”

“Ca, vậy còn người?” Chu Cao Toại nghi hoặc hỏi “Người không theo chúng ta cùng đi sao?”

“Các người đi trước.” Chu Cao Sí chậm rãi lắc đầu, cười cười “Ta sẽ vượt qua các người .”

Chu Cao Hú nhìn Chu Cao Sí , muốn nói lại thôi. Chỉ là trầm mặc cúi đầu.

Mà Chu Cao Sí lại chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng cân nhắc , Chu Vương sẽ dùng phương pháp gì để có thể đem Cao Hú cùng Cao Toại đi , mà mình cũng nên làm gì để chuẩn bị đây ?

Nhưng bên người hắn càng ngày càng nhiều thêm mấy hộ vệ có tác dụng giám thị a.....

Từ ngày ấy , sau khi thu được tượng đất , hắn cũng không thu được thư tín nào của cha nữa , tuy rằng biết xung quanh trông coi nghiêm ngặt , hắn cũng không mong cha mạo hiểm gửi cho hắn cái gì , chính là..... Trong lòng vẫn nhịn không được chờ mong .

\*\*\*\*\*

Phương Hiếu Nhụ người đang mặt cơ may cúi ngồi bên người mình , lắc đầu mở miệng“May mắn là ngày đó người chưa cùng thế tử nói ra thỉnh cầu của người.”

Trương Thạch thở dài.

“Hoàng thái tôn đang do dự trong lòng , điều này đối Dung Nguyệt tiểu thư mà nói cũng là chuyện tốt.” Phương Hiếu Nhụ thần nhiên nói, dừng một chút, lại nhíu mày thì thào “Nhưng đối triều đình mà nói, lại làm kẻ phản nghịch thừa cơ làm loạn nha .”

Trương Thạch nghe xong một câu trước , nhẹ nhàng thở ra, nhưng khi nghe đến thứ hai câu, nhịn không được nhíu mày “Phương huynh, trong lòng người có nghĩ gì không , vì sao Hoàng thái tôn không nói rõ chứ ?”

Phương Hiếu Nhụ chậm rãi lắc đầu “Luận trí mưu thao lược, ta không phải đối thủ Yên vương . Huống chi..... Làm thần tử, tốt nhất vẫn là không cần trộn vào mấy việc của hoàng gia việc mới là thỏa đáng.”

Trương Thạch nhìn Phương Hiếu Nhụ , lắc đầu nói “Không đúng! Đây chính là việc quan hệ đến xã tắc giang sơn, sao là việc hoàng gia?”

Phương Hiếu Nhụ im lặng.

Trương Thạch nhìn chằm chằm Phương Hiếu Nhụ một lúc lâu, cười khổ “Chỉ sợ là trong lòng Phương huynh có chuyện bất đắc dĩ không tiện nói nhiều a .”

Phương Hiếu Nhụ không nói, nhắm mắt lại, sau một lúc lâu, mới xa xôi mở miệng nói “Vì sao..... Yên vương không phải con trai trưởng chứ ?”

Trương Thạch im lặng.

\*\*\*\*\*

Ban đêm. Chu Cao Sí vẫn như cũ lăn qua lộn lại.

Trong đầu nghĩ làm cách nào phối hợp Chu Vương, phiền toái nhất là..... Không biết Chu Vương tính làm thế nào để dẫn người đi?

Mà buổi chiều hôm nay , trong cung truyền ra tin tức, qua thêm ba ngày, các thế tử của các phiên vương đều có thể quay về, nhưng duy độc mình cùng Cao Hú và Cao Toại phải lưu lại một tháng nữa!

Thật sự là.....

Ba ngày sau, Chu Vương cũng phải trở lại đất phong .

Đến lúc đó, Chu Vương sẽ làm thế nào để đem Cao Toại cùng Cao Hú trở về ?

Chu Cao Sí lăn qua lộn lại nghĩ tới đủ loại phương pháp.

Suy nghĩ được một ít, lại phủ định .

Sau một lúc lâu, Chu Cao Sí liếc mắt nhìn tuần tra hộ vệ lại đi ngang qua ngoài cửa sổ, gãi đầu. Thôi , nếu Chu Vương thúc đã đáp ứng mình rồi, thì sẽ không nuốt lời !

Bất quá, Chu Vương thúc nói , từng đáp ứng qua cha mình một sự kiện , vậy đã xảy ra sự kiện gì ?

Hơn nữa sự kiện kia lại là — đáp ứng một yêu cầu của mình ?

Có phải vì lời hứa này , cho nên hòa thượng lão sư mới chắc chắn rằng Chu Vương thúc sẽ giúp mình?

Chu Cao Sí suy nghĩ một hồi, vẫn là nhịn không được lấy ra tượng đất nung dưới gối , nương theo ánh trăng nhàn nhạt nhìn tượng đất trong tay, trong lòng thì thầm , cha.....

\*\*\*\*\*

Lúc này, Bắc Bình, Yên vương phủ.

Chu Lệ nhìn chăm chăm thư tín trên tay, khoe miệng gợi lên một chút âm ngoan tươi cười.

Ánh trăng chiếu đến trên người Chu Lệ , ánh trăng nhàn nhạt , ánh nền u ám, chiếu rõ nét mực đen trên thư

Hoàng thái tôn muốn giam cầm thế tử!

\*\*\*\*\*

Chu Vương ngồi ở Chu Vương phủ đệ ở Nam Kinh.

Gõ mặt bàn, nhíu mày hỏi “ Người có nghe sai không ? Hoàng Tử Trùng hưởng Hoàng thái tôn hiển kế, muốn giam cầm thế tử Yên vương ở Bắc cung.”

“Nô tài không có nghe sai, Hoàng đại nhân xác thực đúng là nói như vậy , Hoàng đại nhân trước kia vốn đã cùng Hoàng thái tôn nói, đem Yên vương đến Nam Kinh, sau đó liền giam lại , nhưng không biết sau thế nào , Hoàng thái tôn không đáp ứng, Hoàng đại nhân còn nói, nếu không thể đem Yên vương tiến vào Nam Kinh, sẽ không có thể phóng thế tử Yên vương trở về.....” Trung niên thái giám nhỏ nhẹ nói, lại nịnh nọt cười “Nếu không phải Tiểu Trụ Tử kia lưỡi biếng , để cho nô tài bưng bát trà đi vào, tiểu nhân cũng không nghe được mấy lời này .....”

Chu Vương miễn cưỡng cười, lấy ra bạc trắng trên người rồi phóng tới mặt bàn “Cho nên, cái này chính là của người !”

Ánh mắt trung niên thái giám tỏa sáng, nịnh nọt quỳ xuống chỉ lễ “Tạ Vương gia ban cho!”

“Được rồi , được rồi! Trở về đi! Cũng đừng để cho kẻ khác phát hiện !”

“Dạ Dạ Dạ .....”

Đội trung niên thái giám lui ra, Chu Vương thu hồi tươi cười lưỡi nhác trên mặt, có chút đăm chiêu vuốt cằm, đem chân bắt chéo , sách, Hoàng Tử Trùng này rốt cuộc có thâm cừu đại hận gì với tứ ca ? Sao cứ nhắm vào tứ ca làm chi nha ?

Tuy nói trong lòng tứ ca khẳng định cũng có mưu ma chước quỷ, nhưng hiện tại thì cái gì cũng chưa làm a.....

Hoàng Tử Trùng này phòng ngừa chu đáo chẳng phải là quá sớm sao ?

Nếu bức tứ ca nóng giận , tứ ca cũng không phải dễ chọc a!

Ấn..... Quên đi!

Vẫn nên tìm một cơ hội nói một chút với chất nhi Cao Sí đi.

Việc này thật lằng nhằng , cũng không phải chuyện gì tốt! Vẫn là đem Cao Hú cùng Cao Toại ra khỏi Nam Kinh xong , liền ngồi một bên xem náo nhiệt thôi .

\*\*\*\*\*

Sau ngày quốc tang .

Nam Kinh, hoàng cung.

Chu Doãn Văn đi qua đi lại, trong lòng phiền táo không thôi.

Trong đầu nghĩ tới hai sự kiện mà Hoàng Tử Trùng đề ra hôm qua :

Nhất, lấy danh là chạy chữa , buộc Yên vương đến Nam Kinh.

Nhị, giam cầm thế tử Yên vương – Chu Cao Sí .

Hai sự kiện này , sáng nay vừa mới cùng Tề Thái nhắc tới, đã bị Tề Thái phủ quyết toàn bộ.

Nhớ tới lời Tề Thái đối hần nói, trong lòng Chu Doãn Văn cười khổ.

“Hoàng thái tôn muốn bức chư vương làm phản sao?”

Đúng nha. Nếu mình thật sự buộc Yên vương đến Nam Kinh, các chư Vương thúc của mình mà biết , chẳng phải là tâm sinh hàn ý? Tiện đà..... Có nhị tâm?

Nhưng nếu giam cầm thế tử Chu Cao Sí của Yên vương , Yên vương lại sẽ bỏ qua sao ?

Tuy rằng ở Nam Kinh, nhưng Chu Doãn Văn cũng biết, trong lòng vị tứ thúc kia thương yêu nhất vẫn là Chu Cao Sí .

Nhưng nếu phóng Chu Cao Sí trở về?

Chu Doãn Văn nhíu mày, vậy thật sự không có gì có thể kiềm chế Yên vương !

Hơn nữa.....

“Hiện tại Yên vương không phải hôn mê bất tỉnh sao?” Trong đầu lại hiện lên lời nói của Hoàng Tử Trùng .

Đúng vậy, tuy rằng trong lòng mọi người biết rõ , hôn mê bất tỉnh có lẽ chỉ là cái lấy cớ, nhưng nếu hần “Hôn mê bất tỉnh” ! Như vậy mình giam cầm Chu Cao Sí , hần mặc dù biết, nhưng chỉ sợ đành bất lực thôi ?

Chu Doãn Văn suy tư.

Lúc này, thái giám bên ngoài bấm báo “Chu Vương cầu kiến!”

Chu Doãn Văn sững sốt, lập tức nhíu mày phát tay nói, “Thỉnh Chu Vương tiến vào.”

Chu Vương nhanh rảo bước tiến lên, gặp Chu Doãn Văn , lạnh lẽo cười “Yêu, tinh thần Hoàng thái tôn hôm nay không tồi nha !”

Chu Doãn Văn mỉm cười chấp tay “Khí sắc Vương thúc cũng không tồi .”

“Ha ha! Nghĩ sẽ được về nhà , tâm tình liền vui vẻ!” Chu Vương phát tay nói “Ai, Hoàng thái tôn, bỗng vương hôm nay tiến đến là có sự muốn nói.”

Chu Doãn Văn sững sốt, lập tức cười, Chu Vương thúc này vẫn là bộ dáng đại nhân , thích trực lai trực khứ ( bụng dạ thẳng thắn ). Nghĩ tới trong đám thúc thúc của mình , cũng chỉ có Chu Vương thúc trước mắt là có thể bồi mình ngoạn , mặc nhiều khi đem mình lộng khốc, nhưng..... Cũng là người thúc thúc duy nhất không coi mình chỉ là một Hoàng thái tôn ...

Vì thế, Chu Doãn Văn tươi cười chân thành “Vương thúc thỉnh giảng.”

“Nga. Là như vậy, nghe nói tứ ca của ta bị bệnh, ta nghĩ khi về nhà thì tiện đường đi thăm , mà nghĩ cũng tiện đường , liền đem Cao Hú cùng Cao Toại thuận tiện mang về! Người nghĩ thế nào?”

Chu Doãn Văn trong lòng trầm xuống.

Chu Vương khi nào thì cùng Yên vương xen lẫn ?

Ngữ khí Chu Doãn Văn có chút không vui “Vương thúc..... Như vậy có thỏa đáng hay không ?”

Chu Vương ra vẻ sững sốt, nhíu mày “ Chỗ nào không ổn sao ? Nên vì tang lễ phụ hoàng mà lấy hiếu tâm, một người Cao Sí không phải đủ?! Người hiện tại không cho tam huynh đệ bọn họ trở về là có chuyện gì xảy ra?! Người sợ Yên vương tạo phản?!” Nói xong lời cuối cùng, Chu Vương đề cao âm lượng, trừng mắt.

Chu Doãn Văn biến sắc, lập tức thấp giọng cả giận nói “Vương thúc nói cần thận!”

Chu Vương mạnh mẽ vỗ bàn , đứng dậy, trừng mắt “Thận của ngươi thật cầu thị ngôn !! Ngươi nếu không phải trong lòng có quỷ, ngươi đem tam huynh đệ bọn họ ở lại Nam Kinh làm cái gì!?ChuDoãn Văn , ta có thể nói cho ngươi! Hiện tại tứ ca ta là bị bệnh không dậy nổi, bên người hắn đến một đứa con cũng không có ! Nếu hắn có làm sao , ta sẽ thỉnh cả triều văn võ đại thần, bỏ lãoChugia để mọi người phân xử !”

Chu Doãn Văn chán nản “Chu Vương thúc, ngươi –”

“Ta cái gì mà ta! Ta biết trong đầu ngươi kiêng kỵ đâm thúc thúc chúng ta ! Ngươi hận không thể đem đâm thúc thúc chúng ta cùng đường đệ đệ của ngươi đều giết hết thì ngươi mới an tâm! Hảo! Hiện tại chúng ta đã đứng ở chỗ này! Ngươi tới nha! Ngươi giết nha!! Ngươi giết nha!”

Nhìn bộ dáng Chu Vương nổi giận đùng đùng, trong lòng Chu Doãn Văn có chút chột dạ, hắn sao chưa nghĩ đến, tâm tư ngầm giấu này , Chu Vương cũng dám nói hết ra .

Nếu như thế .....

Hắn nếu còn đối Chu Vương sinh khí, vậy thật sự có thể đểChuvương mượn cơ !

Chu Doãn Văn kiềm chế lửa giận, vội trấn an nói “Vương thúc, ta không phải ý tứ này! Cho tới bây giờ , Doãn Văn đều chưa từng nghĩ như vậy .....” Chu Doãn Văn khô khan mở miệng, lại ngượng ngùng cười “Ngài đừng nóng giận..... Ta chỉ là mong hoàng gia gia đi được thanh thản thôi .”

“Hừ!” Chu Vương hừ lạnh một tiếng , xoay người ngồi xuống , cũng không tái tức giận, chỉ là trừng mắt “Vậy ngươi nói, sáng mai Cao Hú và Cao Toại có thể đi theo ta không ?”

“Đi! Đương nhiên có thể đi! Còn nữa..... Doãn Văn còn phải thêm vài Thái y, sáng mai còn muốn phiên toái Vương thúc cùng mang đi cấp tứ thúc thăm bệnh ? Còn có được liệu trân quý nhất , cũng thuận tiện phiên toái Vương thúc .....”

“Ấn! Vậy mới đúng !” Chu Vương vừa lòng , đứng dậy, xem xét Chu Doãn Văn cười gượng một lúc , nâng tay , nhéo nhéo hai má Chu Doãn Văn, cười xấu xa nói “Tiểu tử ngươi trước đây đáng yêu nhiều lắm nha! Sao trưởng thành liền có nhiều ý xấu như thế ?”

“A? Vương, Vương thúc.....” Chu Doãn Văn lắp bắp mở miệng, nhất thời mặt đỏ tới mang tai, hắn sao đã quên! Trước đây , Chu Vương thúc của hắn thích nhất niết mặt hắn ..... Nhưng là, nhưng là, nhưng là..... Hắn hiện tại đã trưởng thành a!

“Doãn Văn thế nào, thúc thúc nói cho ngươi, có đôi khi có một số việc bức người nóng nảy là không tốt nha .” Chu Vương buông tay, mỉm cười, ý vị thâm trường nói.

Chu Doãn Văn trong lòng chấn động.

## 61. Chương 61: Cao Sí Quyết Ý [ Nhất ]

– Nguyệt : Sr cả nhà. Hum qua nàng Nhật beta nên nhằm tên của Phương Hiểu Nhụ thành Hiểu nhụ . Ta đã sửa –

Ngày hôm nay , Chu Vương rời Nam Kinh.

Thuận thế mang Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại .....

Vì thế, ngoài cửa thành Nam Kinh, Chu Cao Sí vì Chu Vương cùng Chu Cao Hú , Chu Cao Toại tiễn đưa.

Vỗ vỗ bả vai Chu Cao Sí ,ChuVương sang sảng cười “Cao Sí chất nhi cứ yên tâm! Nói không chừng, chờ mấy ngày nữa, ngươi có thể hồi Bắc Bình nhìn phụ vương ngươi!”

Chu Cao Sí đầu tiên là ngốc ngốc cười, tiếp theo cung kính chỉ lễ, còn nghiêm túc nói“Phiên toái Chu Vương thúc .”

Chẳng những đáp ứng giúp mình lấy có thỏa đáng , còn tự hộ tống Cao Hú và Cao Toại hồi Bắc Bình.....

Mặc kệ trong đó có bao nhiêu trao đổi ích lợi, Chu Cao Sí vẫn cảm kích tận trong tâm .

Bởi vì trực giác nói cho hắn, Chu Vương đối hắn có thiện ý.

Chu Vương chỉ là sang sảng cười, lại vỗ vỗ bả vai Chu Cao Sí , liền xoay người mà đi.

Cao Hú và Cao Toại được an bài ngồi trên xe ngựa, trước khi lên xe ngựa , Cao Hú quay đầu nhìn Chu Cao Sí còn đứng ở ngoài cửa thành , nhấp mím môi, nghĩ nghĩ, vẻ mặt do dự một chút, vẫn là xoay người, hướng Chu Cao Sí chạy tới.

Chu Cao Sí sững sốt.

Chu Vương đang muốn xoay người lên ngựa hơi hơi nhướn mày, gọi lên khoe miệng, ngừng lại.

Chu Cao Hú chạy đến trước mặt Chu Cao Sí , nhìn chằm chằm Chu Cao Sí, cúi đầu nói, thanh âm có chút run run “Ca, người..... Nhất định phải trở về.....”

Chu Cao Sí giật mình, trong lòng có chút toan sấp, trên mặt lại thông thả từ từ cười “Yên tâm đi. Ca sẽ trở về cùng các người ăn lễ mừng năm mới .”

Chu Cao Hú gật gật đầu thật mạnh, mới chậm rãi xoay người đi hướng xe ngựa.

Nhìn theo xe ngựa đi thật xa, nhìn đến khi cát bị thổi tung đằng sau xe từ từ lắng xuống . Chu Cao Sí mới chậm rãi xoay người.

Nhìn Hoàng Tử Trùng ánh mắt có chút âm trầm, Chu Cao Sí hàm hậu cười “Hoàng đại nhân, sao còn chưa trở về?”

Hoàng Tử Trùng cung kính chấp tay cười, tươi cười có chút âm trầm “Thế tử cũng còn chưa có trở về?”

Chu Cao Sí gãi đầu, giận dữ nói “Ta nhớ nhà nha , Hoàng đại nhân..... Nhìn Cao Hú và Cao Toại có thể về nhà , lòng ta có chút khổ sở.....”

Hoàng Tử Trùng ha ha cười, tiếng cười có chút bén nhọn “Thế tử yên tâm, rất nhanh..... Thế tử cũng có thể về nhà .”

Chu Cao Sí nhìn chằm chằm Hoàng Tử Trùng , từ từ cười, theo thói quen chấp hai tay sau lưng “Nga? Ta đây chờ nga.”

Dứt lời, Chu Cao Sí liền đi hướng xe ngựa Từ phủ, được Mã Tam Bảo nâng lên xe ngựa.

Hoàng Tử Trùng nhìn Chu Cao Sí lên xe ngựa, tay nắm chặt quyền, nhớ tới quyết định của Hoàng thái tôn, trong lòng Hoàng Tử Trùng rất là tức giận cùng bất an.

Lời An Bình công chúa nói thực sự không sai !

Chu Cao Sí này , tương lai nhất định là một tai họa!

Hoàng thái tôn sao có thể hồ đồ như thế ?!

Xem ra..... Hắn phải dùng một ít thủ đoạn . Đôi mắt Hoàng Tử Trùng hiện lên một tia sát khí.

\*\*\*\*\*

Mà ngày thứ ba khi Chu Vương rời đi Nam Kinh.....

Chu Cao Sí ngồi ở trong viện, nhìn trời xanh sáng trong , từ từ cười.

Hôm nay..... Cũng thật xanh nha.

Chậm rãi bưng lên bát trà trong tay, chậm rãi uống một ngụm, nhin không được mị hí mắt cười, ai, lá trà này không tồi nha.

“Thế tử.....”

“Tam Bảo nha, từ lúc đi vào Nam Kinh, người càng ngày càng kiệm lời nha , sao thế ? Hôm nay muốn bồi ta trò chuyện sao ?” Chu Cao Sí quay đầu ôn hòa cười, nhìn bộ dáng Tam Bảo nhíu mày sầu lo, không khỏi buồn cười lắc đầu “Tam Bảo, đừng giống lão nhân nha , người xem , mặt người bây giờ đã nhăn thành cái dạng gì ?”

“Thế tử!!!”

Mã Tam Bảo nhin không được trong lòng gào lên , rốt cuộc ai giống lão nhân hơn nha?!

Bây giờ đã là ngày thứ bao nhiêu ?

Từ khi nhị thiếu gia cùng tam thiếu gia đi theo Chu Vương trở về Bắc Bình, thiếu gia liền đại môn cũng không ra nhị môn cũng không bước , mỗi ngày chỉ là uống trà, nhìn trời , ngẫu nhiên thì chơi cờ.....

Bây giờ là ngày thứ bao nhiêu nha !

Đây là thứ một thế tử mới mười ba tuổi – phong nhã hào hoa – nên làm cả ngày sao ?!

Tuy nói bị giam lỏng ở Từ phủ, nhưng là..... Thế tử, ngài tốt xấu cũng nên làm ra bộ dáng bị giam lỏng nha, có thể thì nôn nóng bực tức một chút mới tốt hơn !

Nhưng bộ dáng thanh thoi này thì nên nói thế nào đây !

Thế tử một chút cũng không lo lắng cho an nguy của bản thân sao ?!

“Tam Bảo.....” Chu Cao Sí nhìn tuần tra hộ vệ qua lại , đối Tam Bảo trừng mắt nhìn, ám chỉ Tam Bảo đề thấp âm lượng.

Tam Bảo thế này mới cúi đầu, nhưng vẫn nhin không được mở miệng hỏi “Thế tử..... Chúng ta khi nào thì hồi Bắc Bình?”

Chu Cao Sí ngẩng đầu nhìn trời , hồi Bắc Bình?

Hắn..... Hắn có thể trở về sao ?

Nhưng trong đầu ..... Lại thật sự là có nhen nhóm hi vọng a !

Cho dù Chu Cao Sí trong lòng bất đắc dĩ đến phát sầu, nhưng trên mặt vẫn ôn hòa cười cười, nhìn về phía Tam Bảo, an ủi nói “Yên tâm đi. Chúng ta sẽ trở về . Ta còn muốn xem hội đèn \*\*\*\*g vào lễ mừng năm mới ở Bắc Bình nha .”

\*\*\*\*\*

Lúc này ,Từ phủ, thư phòng.

Từ Tăng Thọ khó nén vẻ mặt vui sướng , nhìn về phía Từ Huy Tổ “Nói như vậy, Hoàng thái tôn đã quyết định thả thế tử trở về?”

Từ Huy Tổ hơi hơi thở dài “Đúng vậy! Ép buộc lâu như vậy, cuối cùng đã có cái kết quả !”

Từ Tăng Thọ cười “Đại ca, ngài lúc này cũng có thể yên tâm rồi!”

Từ Huy Tổ có chút mỉm cười “Ta coi như là có thể ngủ ngon .”

Từ Tăng Thọ nhìn thư tín trên bàn mà Hoàng thái tôn tự viết tay, trong lòng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, mấy ngày nay hắn cũng đang nghĩ tới nên làm thế nào để đưa thế tử rời Nam Kinh, thì thư của Hoàng thái tôn đã tới rồi.

Cũng tốt, quang minh chính đại rời đi Nam Kinh như vậy cũng không tồi .

Tin tưởng ở Bắc Bình , Vương gia nếu đã biết cũng sẽ yên tâm .

Nhưng lại nhớ tới mấy chục phong thư giấu ở ám phòng , Từ Tăng Thọ trong lòng cười khỏ, Vương gia cũng quá sủng thế tử đi!

\*\*\*\*\*

Lúc này, Bắc Bình , Yên vương phủ.

Chu Vương đi vào Tùng Trúc viện.

Nhìn Chu Lệ đang ở trong Tùng Trúc viện vung thương, dùng chân bước, sờ sờ cầm, trong lòng tán thưởng, thương pháp của tứ ca lại tiến bộ !

Chu Lệ đang vung thương thì liếc mắt nhìn Chu Vương, rồi vẫn như cũ chuyên chú vũ vào thương pháp, cho đến khi xong một bộ thương pháp, mới thu hồi thương lại.

Nhìn Chu vương tà tà tựa vào cây trên cột , vuốt cằm cười, Chu Lệ thản nhiên mở miệng “Ngươi đã đến rồi? Hú nhi cùng Toại nhi đâu?”

“Ta còn nghĩ đến trong lòng tứ ca chỉ có bảo bối Sí nhi của người thôi chứ !” Chu Vương hì hì cười nói.

Ánh mắt Chu Lệ hơi hơi nhú lại, sắc mặt trầm một ít “Sí nhi sao rồi ?”

“Tốt lắm!” Chu Vương nghĩ nghĩ, hồi đáp, lập tức rất tiếc nuốt hít một hơi “Chính là thiếu ít thịt!”

Chu Lệ nhú mày, thiếu ít thịt? Hẳn vốn cũng không trông cậy tiểu bánh bao có thể ngoan ngoãn ăn cơm, hảo hảo ngủ ngon !

Chính là..... Vẫn là thiếu chút thịt?!

Vậy Từ Tăng Thọ đang làm gì?! Mình gửi tin cho hắn cũng chẳng được hồi lấy một từ ?!

“Còn có..... Chỉ là.....” Chu Vương thu hồi cợt nhả, nghiêm mặt nói “Tứ ca, ngươi có phải đã phải đắc tội Hoàng Tử Trùng không ? Trước khi ta rời đi , thu được tin tức, nói rằng Hoàng thái tôn tính phóng Cao Sí chất nhi trở về, nhưng..... Hoàng Tử Trùng kiên quyết phản đối.....”

Chu Lệ nắm chặt thương trong tay , đôi mắt lạnh lùng, Hoàng Tử Trùng ?

\*\*\*\*\*

Mà ở NamKinh.....

Chu Cao Sí vẻ mặt nhìn Từ Tăng Thọ tươi cười, sừng sốt, nghĩ nghĩ, lập tức cười tủm tỉm mở miệng “Nhị cữu cữu là vội tới báo tin vui cho Cao Sí sao ?”

Từ Tăng Thọ chấp tay chỉ lễ, cười nói “Thế tử trí tuệ! Đúng vậy! Hôm nay , Hoàng thái tôn rất cục nghe theo số dăng của Tề Thái Tề đại nhân, quyết định để cho thế tử hồi Bắc Bình phụng dưỡng Vương gia.”

Chu Cao Sí vừa nghe, nhẹ nhàng thở ra, trong lòng cười, quả nhiên là thế này.....

Nhớ tới ngày ấy, Chu Vương tiến đến mang đi Cao Hú và Cao Toại đã cùng mình nói “Cao Sí chất nhi phải tin tưởng một câu: Sự tại nhân vi !” ( chuyện gì cũng do con người làm ra )

Quả nhiên..... Sự tại nhân vi sao?

Chu Vương thúc chỉ sợ đã mất không ít khí lực đi.

Chu Cao Sí không biết, cái gọi là mất không ít khí lực, bất quá là một câu.....

Lúc này, Chu Doãn Văn đứng ở Phụng Tiên điện .

Nhìn ngai vàng mà hoàng gia gia hắn từng ngồi qua .

Trong lòng lại xoay quanh một câu của Chu Vương: có một số việc bức người nóng nảy là không tốt nga

Chu Vương thúc đối hắn nói lời đại nghịch bất đạo này , chỉ sợ cũng là ý nghĩ chung trong lòng các thúc thúc của hắn .

Nếu..... Nao kia , hắn còn đem Chu Cao Sí giam ở Nam Kinh, chỉ sợ thật sự sẽ lộng xảo thành chuyên ( biến khéo thành vụng ) .

Nhưng Hoàng Tử Trùng cũng kiên quyết phản đối, lời Hoàng Tử Trùng phản đối vẫn hiện hữu trong trí óc mình :



“Hoàng thái tôn!! Lời An Bình công chúa lời nói chẳng lẽ ngài đã quên sao? Chu Cao Sí không thể không chết!”

Hắn sao có thể quên ?

An Bình cô cô bị hoàng gia gia ban thưởng rượu độc mà tử .....

Tuy rằng diên ngôn diên ngữ, nhưng những điều nàng nói lại cố tình đều thành thực!

Chu Doãn Văn hơi hơi nhắm mắt lại, trong lòng mệt mỏi, lại mở to mắt nhìn về phía ngai vàng , trong lòng chua xót, hoàng gia gia..... Ngài lưu lại cho tôn nhi một đại phiền toái a.

\*\*\*\*\*

Ban đêm.

Chu Cao Sí nằm ở trên giường, lấy ra tượng đất dưới gối , nhìn chăm chăm tượng đất, tế mi Chu Cao Sí loan loan, thấp giọng lầm bầm nói “Cha..... Con rất nhanh là có thể về nhà .....”

Ban đêm.

Trong Yên vương phủ ở Bắc Bình , vài con khoái mã lặng lẽ chạy ra, thừa dịp bóng đêm vội hướng cửa thành mà chạy, một đường bay nhanh, ánh trăng trải theo bóng người kỵ mã .

Chỉ thấy người nọ một thân trang phục hắc sắc , khuôn mặt tuấn vĩ, mặt không chút thay đổi, đôi mắt âm u lạnh như băng.

Phía sau theo sát nam nhân mặc trang phục lục sắc , đuổi lên trước rồi thấp giọng nói “Vương gia! Thuộc hạ đã phát ra tín hiệu màu đỏ, để cho ám vệ ở Nam Kinh bảo hộ sát bên người thế tử!”

Nam nhân hắc sắc chỉ là lạnh lùng gật đầu, môi cũng cắn nhanh .

Trong đầu không ngừng hiện lên thư tín mới nhận không lâu :

Hoàng Tử Trùng muốn ám sát thế tử!

\*\*\*\*\*

Mà sáng sớm hôm nay, Chu Cao Sí ngồi trên lưng ngựa, rất cục cựa rãi tiêu sái ra cửa thành Nam Kinh, quay đầu nhìn Nam Kinh mà bản thân đã ngây người cả tháng , trong lòng Chu Cao Sí hơi hơi nhẹ nhàng thở ra.

Cuối cùng..... Có thể rời đi nơi này .

Khi quay đầu nhìn lên , Chu Cao Sí không chút để ý liếc mắt Hoàng Tử Trùng đứng ở cửa thành để tiễn đưa.

Không khỏi giật mình.

Đôi mắt Hoàng Tử Trùng hiện lên một tia âm lãnh, mà âm lãnh này..... Vừa hảo khiến cho hắn thoáng nhìn .

Trong lòng Chu Cao Sí có chút máy động, đột nhiên có loại dự cảm xấu.

\*\*\*\*\*

Tiến bước Chu Cao Sí , đi vài vòng, bái phỏng rồi luận thơ , cho đến tận đêm khuya, Từ Tăng Thọ mới mang theo tươi cười trở về Từ phủ, nhưng khi tiến Từ phủ.....

Từ Tăng Thọ ngạc nhiên nhìn thư tín trên bàn Từ Huy Tổ .

Sau một lúc lâu, Từ Tăng Thọ ngẩng đầu nhìn hướng Từ Huy Tổ đang nhíu chặt mày “Đại ca..... Đây..... Đây , Hoàng Tử Trùng đã diên rồi đi?!”

Thanh âm Từ Huy Tổ có chút tức giận “Thật vất vả! Hoàng thái tôn cuối cùng đã thông hiểu ! Hoàng Tử Trùng này lại cố tình thêm phiền!” Dứt lời, vỗ mạnh bàn .

Từ Tăng Thọ lúc này trong lòng quẫn bách , sáng sớm thế tử đã xuất phát , nay đã là đêm khuya , còn kịp sao?!

\*\*\*\*\*

Dịch trạm .

Chu Cao Sí hơi hơi mặt nhẩn mày nhúu , đêm nay, hẳn tổng cảm thấy có chút không quá thích hợp.

Chu Cao Sí suy nghĩ nửa ngày, cân nhắc dọc đường hôm nay , dường như..... Không có vấn đề gì nha. Nhưng..... Chính là cảm thấy không đúng! Thực không đúng! Đứng dậy đi hướng cửa sổ, theo thói quen chắp hai tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn trăng, tiếp tục cân nhắc , khóe mắt chỉ thấy một người hầu ôm củi lửa đi qua.

Chu Cao Sí ngẩn ngơ.

Củi lửa?

Chu Cao Sí nhìn về phía phòng đối diện, cách một tiểu đình viện, nhưng Chu Cao Sí vẫn xem rõ ràng, chỉ là một cái phòng trống thoi , cũng không phải phòng bếp hay phòng tắm.....

Sao lại ... ?

Đột ngột !

Chu Cao Sí đột nhiên hiểu được thích hợp trong lòng mình từ đâu mà đến !

Dọc đường đi quá mức yên ả !

Mà trạm dịch này cũng quá yên lặng !

Chu Cao Sí nhớ rõ, trên đường đến Nam Kinh, khi ngủ lại trạm dịch, luôn luôn có vài quan viên tới cửa cầu kiến, nhưng ..... Hôm nay dù ngủ lại ở trạm dịch cũng không có ai !

Chu Cao Sí ngậy người một lúc lâu, cười khổ một tiếng, chậm rãi xoay người, trong lòng thở dài, ai, này..... Là muốn mưu sát ?

Xoay người, nhìn về phía Tam Bảo vừa vịn bưng bồn nước vào.

Đang muốn mở miệng, Tam Bảo lại vội vàng mở miệng “Thế tử! Nơi này không thích hợp!”

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức cười cười “Ta đang muốn nói với người đó !”

Tam Bảo sững sốt, lập tức nhúu mày “Thế tử, ngài còn cười được?”

Chu Cao Sí đi hướng Tam Bảo , chậm rì rì cười cười “Bằng không thì sao ? Lúc này, chỉ sợ chúng ta phải muốn rời khỏi cũng không được đi?”

Tam Bảo nhúu mày, nghiêm nghị nói “Thế tử xin yên tâm! Mọi người đi theo chúng ta đến đây đều Vương gia tử tử mĩ chọn lựa , bảo hộ thế tử ra khỏi nơi này không khó!”

Chu Cao Sí gật đầu“Ta tin tưởng.”

“Vậy thế tử ngài chuẩn bị một chút, ta đi gọi người !”

“Chậm.” Chu Cao Sí chậm rãi lắc đầu.

Mã Tam Bảo sững sốt.

Chu Cao Sí thở dài “Tam Bảo, bọn họ đều đã mang củi hỏa lại đây .”

“Đi?”

“Người của chúng ta vũ kỹ cao siêu, ngày thường luôn ở phía ngoài hộ vệ , nhưng hiện tại người xem, bọn họ bây giờ thực im lặng !”

Tam Bảo ngẩn ngơ.

Chu Cao Sí nhìn chăm chăm bồn nước , mỉm cười “Bất quá..... Có nước , là tốt rồi làm!”

\*\*\*\*\*

Vào lúc canh ba. Lửa bốc lên , nháy mắt, liền vây quanh hậu viện ở trạm dịch!

Thanh âm hoảng hốt vang lên bốn phía , tiếng thét chói tai cùng tiếng tức giận hỗn hợp cùng một chỗ, trong đó còn có tiếng khóc kêu.....

“Thế tử!! Thế tử còn ở bên trong!!”

“Cái gì?! Các người còn sững sờ ở nơi này làm gì chứ? Còn không đi cứu người cho ta?!”

“Thế tử! Thế tử ngài ở đâu?”

.....

Ngay thời điểm dịch trạm còn đang hỗn loạn , hai bóng người lặng lẽ ra khỏi dịch trạm.

Lập tức, vội vàng hướng phía bắc chạy đi.

Nhưng chạy trên đường cũng chỉ nghe tiếng kêu rên vang lên.

Lập tức , một thanh âm vội vàng lo lắng khẽ gọi “Thế tử?”

“Không có việc gì! Đừng lo lắng.” Chậm rãi nói nhỏ , mang theo khinh đạm ôn hòa.

“Thế tử , ngài cẩn thận.”

Nhưng ngay khi hai người đang muốn chạy đi , đột ngột , mấy bóng đen xuất hiện ở trước mặt bọn họ, cũng nhanh chóng vây quanh bọn họ.

Ánh trăng nhẹ nhàng, chậm rãi chiếu sáng hai người bị vây .

Chu Cao Sí trầm mặc không nói gì, nhưng nhìn đại đao cầm trong tay Hắc y nhân , trong lòng trầm xuống, trên mặt lại ôn hòa cười “Hoàng đại nhân xem ra thật sự là hận chết Chu Cao Sí ta.....”

## 62. Chương 62: Cao Sí Quyết Ý [ Nhị ]

Chỉ vì giết Chu Cao Sí hấn .....

Không tiếc một trạm dịch bị hủy, liên lụy vô tội.....

Hoàng Tử Trùng nha Hoàng Tử Trùng , người rút cuộc hậnChuCao Sí ta bao nhiêu ?

Bất quá.....

Từ xưa quyền thế đấu đá, hạng người lợi dụng huân tâm ( tiền bạc quyền thế làm mê muội tâm can ) , luôn tổn hại người vô tội, chỉ là..... Hoàng Tử Trùng người sao có thể làm thế , chẳng lẽ người không nghĩ đến hậu quả hay sao ?

Nếu Chu Cao Sí hấn ở trong này mất tánh mạng, Yên vương phủ ở Bắc Bình sao có thể từ bỏ ý đồ, cha hấn sao lại tha cho người chứ ? Nhóm thúc thúc của hấn sẽ nghĩ cái gì đây ?

Mà Hoàng thái tôn đang chuẩn bị đăng cơ đại điển, hấn nếu xảy ra chuyện, chẳng phải sẽ làm cho Hoàng thái tôn bị người khác lên án sao ?

Như vậy..... Tệ hại rõ ràng , Hoàng Tử Trùng sẽ không ngu xuẩn đến mức không nhìn thấy trước đi ?

Hay là..... Hoàng Tử Trùng giết hấn cũng không cần lí do ?

Nhìn đại đao dưới ánh trăng hết sức chói mắt đang từ từ tới gần , trong đầu Chu Cao Sí vẫn là bình tĩnh phân tích , rất kỳ quái, hẳn không sợ hãi, tuyệt không, gã đầu hoang mang, chẳng lẽ bởi vì mình vốn từng chết lại luân hồi sao ?

Hay là bởi vì..... Hẳn tin tưởng cha, cha sẽ không bao giờ chỉ để ..... mình Tam Bảo bên người mình đâu ?

Trong lúc điện quang hỏa thạch , đại đao đang bổ xuống người Tam Bảo bị mạnh mẽ chặt đứt , ngay sau đó, đột ngột xuất hiện mấy người, đồng dạng là trang phục màu đen, có khăn che mặt, nhưng bên hông là ngọc bội hình phi ngư ( cá chuồn ) của Yên vương phủ !

Vì thế Chu Cao Sí nở nụ cười.

Xem đi, cha quả nhiên sẽ không để cho mình chỉ có Tam Bảo bên người

Sau khi mấy người mang ngọc bội hình phi ngư xuất hiện , cục diện lập tức bất đồng .

Mã Tam Bảo lập tức đối Chu Cao Sí nói “Thế tử, chúng ta đi mau!”

Chu Cao Sí lập tức đáp lời “Hảo!” Lập tức liền vội vàng đi theo Mã Tam Bảo .

Trước khi rời đi , Chu Cao Sí nhìn đối phương đang chiến đấu với mấy người mang dấu hiệu phi ngư , tuy rằng chỉ là thoáng nhìn, nhưng Chu Cao Sí vẫn là cảm thấy kinh hãi, mấy người kia xuống tay cực ngoan, hơn nữa thập phần quả quyết, không để ý đối phương bổ đao lên người mình , cảm giác như những người ấy không màng sống chết , quyết dồn đối phương vào chỗ chết !

Cha hẳn an bài tử sĩ cho hẳn sao ?

Nhưng không rảnh suy nghĩ sâu xa, cùng Mã Tam Bảo vội vàng đi nhanh, đáng tiếc không có ngựa , tốc độ không thể mau hơn , lúc này Chu Cao Sí cũng không tiếp tục duy trì bộ dáng chậm rì rì , công lực hàng ngày luyện võ đều vận dụng hết !

Nhưng sau khi chạy đến một cánh rừng , Mã Tam Bảo kinh hô “Không tốt!”

Chu Cao Sí giương mắt nhìn lại, chỉ thấy bên cạnh sơn đạo , đứng một loạt hắc y nhân bịt mặt.

Chu Cao Sí trong lòng trầm xuống, nguy rồi!

Những người bịt mặt mang dấu hiệu phi ngư mới nhảy ra có lẽ là lực lượng bảo hộ cuối cùng mà cha chuẩn bị cho hẳn

Nay..... Chỉ còn mình cùng Tam Bảo .....

“Thế tử..... Ngài chạy mau, nhớ rõ, phải chạy thật nhanh .....” Mã Tam Bảo che ở trước mặt Chu Cao Sí , thấp giọng nói.

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức trong lòng trầm xuống, chẳng lẽ Tam Bảo muốn.....

Vừa định há mồm nói cái gì, Mã Tam Bảo lại mạnh xoay người đẩy hẳn, hô to “Thế tử!! Chạy mau!!!”

Chu Cao Sí lão đảo một cái , nhưng hẳn cũng bắt đầu ngã , mà nơi chuẩn bị ngã xuống lại là sườn dốc của sơn đạo , Mã Tam Bảo đẩy như thế , Chu Cao Sí liền lão đảo, té ngã một cái, liền ục ục lăn xuống!

Chu Cao Sí trong lòng kêu rên, lăn xuống như vậy sẽ chết nha nha nha!!!

\*\*\*\*\*

Mà giờ phút này trong lòng Mã Tam Bảo không khỏi đối Vương gia ở Bắc Bình xa xôi mà thập phần kính phục!

May mắn..... Vương gia sớm đã chuẩn bị!

Màn đêm thâm trầm, lúc này, bên sơn đạo , hơn mười thi thể nằm ngôn ngang , đám người đó đã không còn mở miệng được nữa, trên thân Mã Tam Bảo có hơn mười vết thương lớn nhỏ , sắc mặt trắng bệch, bên miệng cũng mang theo tươi cười, trong tay nắm lấy tiểu đao đầy vết máu , ngồi dưới đất, thở phì phò, nhìn hơn mười con ngựa đang bay nhanh đến .

Mã Tam Bảo nhớ tới năm năm trước , lúc vừa mới tiến vào vương phủ không lâu, thế tử chọn mình làm thái giám bên người .

Ngày thứ ba, Vương gia liền triệu kiến hần.

Chỉ hỏi hần một câu“Người muốn cả đời làm một thái giám nho nhỏ sao ?”

Lúc ấy, hần gạt mình, cả đời làm một thái giám nho nhỏ?

Hần không nghĩ! Hần không cam lòng!

Vì thế, hần dập đầu, hồi lại hai chữ “Không nghĩ!”

“Bổn vương cho người một cơ hội, hôm nay trở đi , ta sẽ bồi dưỡng người, nguyên nhân ta làm vậy , người cũng biết, người phải dùng sinh mệnh của người nguyện trung thành vì thế tử!!”

.....

Cho nên..... Vương gia là phòng ngừa chu đáo sao?

Mình .... Cũng bắt quá là quân cờ trong tay Vương gia, vì ngày hôm nay , thời điểm thế tử có nguy hiểm, mình có thể bảo hộ thế tử.....

Bắt quá hần cam tâm tình nguyện.....

Bởi vì đó là..... Thế tử nha.

Tầm mắt Mã Tam Bảo có chút mơ hồ, giống như thấy..... Dưới bầu trời xanh lam , đối mình cười tủm tỉm mở miệng, hỏi “Tam Bảo , về sau người liền đi theo ta , được không ?”

“Tam Bảo !!” Đột nhiên một tiếng kêu sợ hãi vang lên , lập tức một bóng người nghiêng ngã lao đảo chạy tới, nâng Mã Tam Bảo sắp gục ngã , thanh âm run run “Tam Bảo ! Người tỉnh tỉnh! Người không được chết ! Tam Bảo !!! Tam Bảo !!”

Mã Tam Bảo cố gắng mở to mắt, dưới ánh trăng, bóng người mơ mơ hồ hồ , hình như là..... Trương Phụ?

“Thế tử..... Thế tử..... Ở dưới.....” Thanh âm Mã Tam Bảo đứt quãng mỏng manh đến như không thể nghe thấy, chậm rãi nâng lên ngón tay chỉ hướng phía sau sườn dốc.

“Trương Phụ! Người lưu lại chiếu cố Tam Bảo ! Những người còn lại đi cùng bổn vương tìm thế tử !!” Một thanh âm trầm thấp mang theo tức giận vang lên.

“Dạ!”

\*\*\*\*\*

Chu Cao Sí trong mơ mơ màng màng, chỉ nghe một tiếng lại một tiếng lo lắng la lên “Sí nhi ! Sí nhi ! Người ở nơi nào?! Sí nhi !.....”

Dường như..... Là thanh âm của cha ?

Mê mê mang mang lên tiếng,“Cha.....”

Cố gắng mở to mắt, nhưng lại choáng váng, muốn đứng lên, lại cả người vô lực.

“Sí nhi ? Sí nhi , người ở nơi nào?! Sí nhi ?!” Chu Lệ cao giọng la lên , nóng lòng không thôi, vừa nãy rõ ràng nghe được thanh âm Sí nhi , sao giờ lại không còn ?

“Cha.....” Chu Cao Sí chậm rãi giãy dựa bò lên, cố gắng ra tiếng đáp lời, vốn tưởng rằng thanh âm thực vang, nhưng ai biết thanh âm vẫn suy yếu như vậy.

Chu Cao Sí trong lòng cười khổ, Tam Bảo đẩy như thế , hần thật đúng là đã bị thương sao ? Nhưng Tam Bảo ..... Tam Bảo , Tam Bảo nhất định còn sống đi?

Trong lòng Chu Cao Sí chua xót, nghĩ đến Tam Bảo đã đem chính mình đẩy đi .....

“Sí nhi !” Chu Lệ nghe một tiếng “Cha” nhợt nhợt , đầu tiên là sững sốt, lập tức mừng như điên, một bên vội hô, một bên theo thanh âm chạy tới “Sí nhi , người tái kêu , cha nghe được! Sí nhi !!”

Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, cố gắng đề cao thanh âm “Cha.....”

“Sí nhi !” Chu Lệ theo tiếng chạy tới, gặp Chu Cao Sí đang cố gắng giãy dựa bò lên, vội thêm vài bước đi qua, ôm lấy Chu Cao Sí , thấp giọng vội vàng hỏi “Sí nhi , thế nào ? Bị thương không ?”

Chu Cao Sí nghe hương vị quen thuộc liền an tâm, nghe lời nói bên tai trầm thấp lo lắng, gánh nặng trong lòng liền được giải khai, muốn tươi cười để bài trừ , nhưng cười chưa được , trước mắt liền đen lại , ý thức ngã vào hắc ám.

\*\*\*\*\*

Lúc khoái mã của Từ Tăng Thọ bay nhanh đuổi tới chỉ thấy Chu Lệ sắc mặt âm trầm ôm Cao Sí vội vàng theo sườn dốc đi đến, Trương Phụ vừa mới đem Tam Bảo đang hôn mê an trí trên xe ngựa liền ngẩng ra , biến sắc, vội vàng đi qua “Vương gia! Thế tử hấn.....”

“Vương gia!!” Từ Tăng Thọ thấy thế, cũng vội vàng xuống ngựa, vội vàng đi qua, vừa định chấp tay hành lễ.

Chu Lệ liền âm trầm mở miệng “Vô nghĩa liền miễn ! Tăng Thọ, người lập tức trở về! Nói cho Hoàng thái tôn, nói Sí nhi đã mất tích! Tái gọi người tới quan phủ báo án, đem sự tình báo đại cho ta!”

Từ Tăng Thọ sững sốt, nhìn thần sắc Chu Lệ âm trầm cùng đôi mắt lạnh như băng, trong lòng rung mình, vội nghiêm nghị chấp tay đáp ứng “Dạ!”

Chu Lệ lập tức ôm Chu Cao Sí đến một xe ngựa khác .

Trương Phụ vội theo sát lên , thấp giọng mở miệng “Vương gia, vừa nãy phi ngự nhân đưa tới hai xe ngựa, cách đó không xa có một sơn trang, mấy ngày trước đã được phi ngự nhân mua xong , bọn Ngô thái y cũng đã an bài ở sơn trang.....”

Chu Lệ chậm rãi gạt đầu, thản nhiên mở miệng “Trương Phụ, người đi chiếu cố Tam Bảo , đan dược chúng ta mang đi , người cấp Tam Bảo dùng đi , cần phải bảo trụ mệnh của Tam Bảo !”

Trương Phụ nghiêm nghị chấp tay “Dạ! Thuộc hạ hiểu được.” Lại nhìn Chu Cao Sí hôn mê, trong lòng sầu lo, thế tử..... Không đáng lo chứ ?

\*\*\*\*\*

Lên xe ngựa.

Chu Lệ đem Chu Cao Sí nhẹ nhàng buông, hoàn hảo trong xe ngựa có chăn mềm , không cần lo lắng sẽ làm cho tiểu tử này không thoải mái.....

Tiểu tử này..... Nhìn qua so với ai khác đều dễ tính , kỳ thật, so với ai cũng đều kỹ tính hơn .....

Đồ ăn nếu không thích, liền tuyệt đối không ăn.....

Thời điểm đi ngủ thì thích nằm ở trên chăn mềm , gối đầu cũng muốn là cái gối mình thích , nếu bên người không ai, hấn tuyệt đối vào nửa đêm sẽ tỉnh lại..... Nếu không phải mình có một tối không ngủ được mà vụng trộm chạy tới Thính Đào viện , hấn cũng sẽ không biết, kỳ thật, tiểu tử này đã có thói quen có mình bên người hấn ..... Nhưng cho tới bây giờ đều giả bộ hồ đồ, thà rằng ngủ không được cũng tuyệt không thừa nhận.....

Ở Nam Kinh hơn tháng ..... Hấn ăn cái gì? Hấn ngủ được sao?

Vấn đề này thật sự là không cần bàn ! Nam Kinh kia liệu có hảo hay không ?!

Chu Lệ đau lòng lại có chút tức giận nhìn Chu Cao Sí đang hôn mê , đều đã gây một vòng .....

Chậm rãi thật cẩn thận cởi ra quần áo Chu Cao Sí , một bên tra xét làm sao bị thương?

Đợi cẩn thận cởi xuống sau, Chu Lệ nhú mào, ngực có miệng vết thương nhỏ , có thể là từ trên sườn dốc lăn xuống nên bị thương.

Lại cẩn thận đem thân Chu Cao Sí lật qua, không khỏi hút một hơi lạnh khí.

Trên lưng, cảm một khối đá sắc nhọn !!

Máu đã đọng lại .....

Chinh chiến sa trường đã lâu nhìn qua rất nhiều hình ảnh huyết nhục tứ tung .....

Nhưng vào lúc này, tay Chu Lệ vẫn không tự chủ được run lên, trong lòng đau đến không thể hô hấp, cố gắng không chế tay đang run run , đem Chu Cao Sí nhẹ nhàng ôm lấy, thật cẩn thận ôm vào trong ngực, đem quân áo đã cởi xuống cẩn thận che lại , mới xóc lên màn xe, đối người phía ngoài thấp giọng quát “Lập tức! Nhanh đi tới sơn trang!”

“Dạ!”

\*\*\*\*\*

Ôm Chu Cao Sí một đường chạy gấp vào trang viện trong sơn trang .

Chu Khả cùng vài người đã chờ ở nơi này .

“Ngô thái y đâu?!”

“Vương gia, Ngô thái y đã đến!” Chu Khả vội nói .

“Mau! Trên lưng Sí nhi có một khối đá cắm vào !”

Khối đá ?! Chu Khả ngẩn ngơ.

Ngô thái y vừa nghe liền bước lên phía trước, xóc lên quần áo mà Chu Lệ che đây, vẻ mặt nhất thời ngưng trọng lên, đầu tiên là sờ sờ bốn phía, lại dò xét tham mạch của Chu Cao Sí , vẻ mặt mới thoáng thả lỏng chút, quay đầu đối Chu Lệ nói “Vương gia không cần lo lắng, cũng may khối đá cắm không sâu, thế tử không có ảnh hưởng tới tính mạng , bất quá, hiện tại, Vương gia , thỉnh ngài ôm thế tử, để cho tại hạ rút tảng đá ra.”

Chu Lệ nghe xong nửa câu đầu, trong lòng loạn rất nhiều, lúc này mới phát hiện người mình đầy mồ hôi , nhưng nghe đến câu sau là phải rút khối đá ra , Chu Lệ rùng mình, nắm thật chặt quyền, nói giọng khàn khàn “Hảo!”

Nhẹ nhàng ôm lấy Chu Cao Sí , Chu Lệ đầu tiên là nâng nhẹ tay phẩy đi bụi trên mặt Chu Cao Sí , vẻ mặt lúc này thấp phần ôn nhu, đôi mắt thâm trầm, một bên Chu Khả trong lòng máy động, chỉ cảm thấy quái dị, theo bản năng quay đầu đi .

Mà Ngô thái y chỉ là thần nhiên liếc Chu Lệ một cái, liền dùng kim khâu đâm vài huyết vị trên lưng Chu Cao Sí , vẻ mặt trịnh trọng mở miệng “Vương gia, nếu thế tử có loạn động , thỉnh ngài cần phải ôm chặt, không thể làm cho thế tử loạn động.”

“Ta đã biết.” Chu Lệ gật đầu nói, lại nghiêm túc nói “Ngô Thái y, Sí nhi sợ đau, thỉnh động tác của ngài cần phải nhanh lên.”

“Dạ!” Ngô thái y cung kính đáp lời.

Chu Lệ ôm chặt Chu Cao Sí , nhìn Ngô thái y chậm rãi lấy tay đặt ở trên tảng đá, một tay chuyển đến kim khâu trên lưng Chu Cao Sí , Ngô thái y thấp giọng nhẩm đếm “Nhất, nhị, tam –”

Nhỏ ra thật mạnh –

Chợt nghe Chu Cao Sí kêu một tiếng, ánh mắt mở một hồi, lại rất nhanh hôn mê. Chu Lệ biến sắc, thanh âm không tự giác run lên “Sí nhi !”

“Vương gia không cần lo lắng! Thế tử không ngại!” Ngô thái y vội buông khối đá, vừa nói, một bên rất nhanh đem thuốc bột trong bát nhỏ rịt lên miệng vết thương của Cao Sí .

Chu Lệ thân thủ dò xét cái trán cùng hơi thở của Chu Cao Sí , mới hơi hơi yên lòng, lại ngẩng đầu nhủ mày hỏi “Ngô Thái y, người phải hảo hảo kiểm tra Sí nhi một chút, nhìn xem trên người có còn miệng vết thương nào không ?”

“Dạ!”

Đợi kiểm tra một phen sau, quả nhiên phát hiện mấy chỗ, trừ bỏ đại thương trên lưng cùng ngực , chân phải cổ tay của Chu Cao Sí đều bị thương.

Băng bó xong , Ngô thái y cung kính rời đi, khi rời đi, Chu Lệ phân phó nói “Thái giám Mã Tam Bảo bên người thế tử vì cứu thế tử nên bị thương, Ngô thái y người đi nhìn xem.”

“Dạ!”

Đợi Ngô thái y rời đi, nha hoàn người hầu cũng cung kính lui ra , khi Chu Khả muốn tiến lên bẩm báo tin tức mới nhất từ Nam Kinh truyền đến, Chu Lệ ngồi ở bên giường, nhìn Chu Cao Sí hỗn loạn ngủ, chậm rãi lắc đầu nói “Đạo Diễn ngày mai sẽ tới, việc này liền giao cho Đạo Diễn xử lý, lui ra đi.”

Chu Khả chỉ hảo cung kính hành lễ rời đi.

Khi đóng cửa phòng, Chu Khả ngẩng đầu thoáng nhìn Chu Lệ tựa hồ hạ thất lưng? Ngẩn ra , vội cúi đầu phóng khinh cước bộ, lặng lẽ rời đi.

Ở trong phòng , Chu Lệ nhẹ nhàng mút vào đôi môi của Chu Cao Sí , sau một lúc lâu, mới chậm rãi buông ra, lại không tha liếm nhẹ , hơi hơi thở dốc, chăm chú nhìn một hồi, lại nhin không được nhẹ nhàng lại gần, một chút một chút , từ cái trán rồi dần đi xuống .

Động tác của thực ôn nhu, rất cẩn thận , nhưng hai tay đặt trên gối cũng nắm lại thành quyền .

Nếu có thể..... Hắn thật muốn hung hăng ôm lấy tiểu tử này , khóa chặt tiểu tử này ở bên mình

Chỉ có như vậy..... Chỉ có như vậy mới có thể..... Thoáng giảm bớt kinh đào hải lãng trong lòng hắn lúc này.....

\*\*\*\*\*

Chu Cao Sí lẳng lẳng nhìn chăm chú vào nam nhân tuấn vĩ nằm bên mình , vẻ mặt mệt mỏi , tay lại vẫn gắt gao ôm lấy mình .....

Cha ?

Hắn thực không phải nằm mơ?

Cha..... Tìm đến mình ?

Chu Cao Sí nhin không được nhếch miệng góc hồ hồ cười.

Trước khi hôn mê tựa hồ có nghe thấy cha gọi , nhưng vết thương trên lưng đau đến mức muốn đòi mạng hắn , hắn tưởng mình mê man nên lầm , tuy rằng ứng , cũng thấy cha hướng mình chạy tới , nhưng cảm thấy không như thật . Sau đó..... Hắn lại mê man.

Sau đó .....

Dường như khối đá trên lưng được rút ra ? Hắn bị đau làm tỉnh? Hình như là như vậy.....

Sau đó .....

Hắn có một giấc mộng, hắn mộng thấy cha cẩn thận cùng ôn nhu hôn môi mình .....

Nhìn không được mặt đỏ!

Chết tiệt, ý niệm xấu xa mà hắn đối cha mình sao vẫn chưa biến mất nha !!

Tựa như hiện tại, ngóng nhìn cha, hắn lại muốn tiến lên hôn cha mình , làm sao bây giờ nha ?!

Trong lòng Chu Cao Sí rơi lệ không ngừng , không thể như vậy !



Bị cha biết, cha sẽ ghét bỏ hẳn !

Nhưng là..... Nhưng là.....

Nhưng là nhịn không được nha!!

Chu Cao Sí có chút không tha nhìn , hảo muốn ... Cha.....

Đều bốn mươi lăm ngày không gặp.....

Cha .....

Dường như..... Gầy, đen, nâng lên tay phải, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua lông mi đang nhú , nhú mày là vì lo lắng cho mình sao?

Chậm rãi bắt tri bắt giác một chút một chút tới gần.

Cho đến khi trán chạm trán , mới lấy lại tinh thần, muốn lui ra phía sau, nhưng nhìn đến gương mặt luôn tương niệm , trong lòng lại kìm không được , lập lại nói cho chính mình, không có việc gì, không có việc gì, không có việc gì..... Cha đã ngủ, cha sẽ không biết , ân, cha nhất định sẽ không biết!

Vì thế....., Chu Cao Sí chậm rãi nhắm mắt lại, đôi tay chậm rãi dừng ở trên vai Chu Lệ , tay trái nhẹ nhàng néo quần áo bên hông Chu Lệ .

Vì thế..... Trong lòng run run , biết rõ không thể, nhưng nhịn không được nói cho chính mình, một lúc thôi , chỉ một lúc thôi ..... Cha sẽ không biết ..... Cứ như vậy chậm rãi tới gần, cho đến khi môi nhẹ nhàng chạm vào ..... Đôi môi trong mộng vẫn ôn nhu đau tích mút môi mình vào miệng .....

Rất muốn rất muốn tiếp tục đụng chạm như vậy, nhưng Chu Cao Sí nói cho chính mình, không thể!

Bắt buộc bản thân rời đi, chậm rãi rời đi.....

Nhưng ..... Vừa ly khai, liền truyền đến tiếng cười nho nhỏ .

Trong lòng Chu Cao Sí nhất thời giống như sét đánh, sắc mặt trắng xanh, vẻ mặt hoảng sợ.

Cha tỉnh?!

Cha đã biết?!

Cha..... Sẽ chán ghét mình , khinh bỉ mình căm ghét mình , không cần mình.....

Chu Lệ đem thắt lưng Chu Cao Sí kéo nhanh , cẩn thận không đụng vào miệng vết thương trên lưng, cúi đầu, nắm bắt cầm Chu Cao Sí , hung hăng hôn, mút vào , thẳng đến khi phát hiện Chu Cao Sí sắp không thể hô hấp , mới chậm rãi buông ra, nhưng vẫn quyến luyến liếm đôi môi ngọt ngào như cũ, chớp mũi, dừng ở vẻ mặt Chu Cao Sí kinh ngạc, phát hiện khuôn mặt tái nhợt hoảng sợ khi này không còn , trong lòng mới nhẹ nhàng thở ra, cười nhẹ , có chút tà khí ách thanh mở miệng “Sí nhi ..... Vừa này như vậy là không đủ ..... Như vậy mới đủ, biết không.....”

### 63. Chương 63: Cao Sí Quyết Ý [ Tam ]...

Lấy lại tinh thần, Chu Cao Sí nhìn tươi cười trên tức trước mắt, chỉ cảm thấy trong lòng đủ loại kinh ngạc, vui sướng, bối rối, không yên, toan sập.....

Lúc này dù có nhiều cảm xúc thế nào , chính yếu cũng chỉ cảm thấy phức tạp khôn kể!

Nhưng.....

Ngay khi Chu Cao Sí đang cố gắng bình phục cảm xúc phức tạp trong lòng , Chu Lệ cũng thu hồi tươi cười trên tức, nhìn Chu Cao Sí , ôn nhu thông dong cười, khinh đạm mở miệng “Sí nhi , ngủ đi. Trên lưng còn

có thương..... Nghỉ ngơi nhiều sẽ nhanh hảo lên.” Vừa nói , vừa nhẹ nhàng phất đi mất lọn tóc đen dính trên hai má Chu Cao Sí .

Chu Cao Sí sững sốt.

Ngủ?

Đang muốn mở miệng, Chu Lệ cũng đã đem đầu Chu Cao Sí tựa vào trên vai mình, bản thân cũng nhắm mắt lại, không lâu, Chu Cao Sí liền nghe được tiếng hít thở trầm ổn.....

Chu Cao Sí ngẩn ngơ, lập tức trong lòng nghiêng rặng!

Thế này là thế nào ?!

Hắn hần hần..... Cha đối hần..... Như vậy..... Khụ khụ..... Đã như vậy..... Liền cứ thế ngủ?!

Chu Cao Sí nếu không phải bởi vì giờ phút này trên lưng đau đớn, sớm nhảy lên, tuy rằng..... Rất muốn gọi tỉnh cha , hỏi cha tại sao làm vậy với hần ..... Như vậy là có ý tứ gì, nhưng ..... Lại chậm chạp không hề động.....

Nhưng trong lòng lại có một thanh âm tự vấn , hần muốn nghe thấy lời nói thế nào đây ?

Trong thiên hạ..... Có người cha nào lại đối con mình làm như thế ?

Cùng con đồng giường cộng tắm cũng liền thôi.

Cùng con mình động tình.....

Còn có..... Vừa nãy còn làm như thế .....

Chu Cao Sí hiểu được, cho nên, hần không biết hần muốn nghe lời nói thế nào , hần không dám hỏi nhưng cũng rất muốn biết cha nghĩ gì , trong lòng mâu thuẫn không yên, vì thế, hiện tại chỉ có thể giương mắt nhìn, trừng mắt thụy nhan của cha hần , trừng mắt, trừng mắt, Chu Cao Sí cũng đã bắt đầu cảm thấy mệt mỏi .

Vì thế, Chu Cao Sí cũng chậm rãi nhắm mắt lại.

Cho đến khi thanh âm khò khè nho nhỏ vang lên , Chu Lệ mới chậm rãi mở to mắt, nghiêng đầu nhìn chằm chằm Chu Cao Sí khò khè khò khè ngủ, Chu Lệ mỉm cười, nâng tay khinh vuốt hai má Chu Cao Sí

Đêm nay , cái hôn môi này làm mình không thể kiềm chế .

Vốn định chờ cho đại cục yên ổn sau, sẽ đến căn tiểu bánh bao, nhưng mình vẫn khắc chế không được , xúc động , hậu quả của xúc động chính là hiện tại chỉ có thể giả bộ ngủ , giả bộ hồ đồ.....

Trong lòng đoán xem tiểu tử này có thể biết mình giả bộ ngủ hay không mà đánh thức mình dậy , dù tiểu tử này nghi ngờ một phen nhưng cũng không có..... Xem ra, mình đã nghĩ đúng .

Trong lòng tiểu tử này khẳng định tràn ngập sợ hãi rồi lùi bước , hần sợ mình cũng giống hần, cho nên cũng không dám hỏi cái gì sao ?

Nếu tiểu tử này biết tâm tư của mình đối hần từ trước tới nay , y theo tính tình hần khẳng định sẽ đem chính tâm tư của bản thân diệt sạch sẽ, từ nay sẽ nghiêm trang đem mình thành phụ thân mà tôn kính và xa lánh ..

Ai kêu tiểu tử này da bên ngoài thực mềm mại , nhưng nhân bên trong của tiểu bánh bao này lại rất dày , rất cố chấp .

Bên ngoài ôn hòa thân thiết, bên trong thì cố chấp, còn có chút cố hủ của văn nhân.

Cho nên biện pháp của mình đã đúng , chậm rãi từng giọt từng giọt tiếp cận, thân thiết rồi để cho tiểu tử này bất tri bất giác có thói quen mình tồn tại bên người ... Không thể rời đi mình.....

Nghiêng đầu nhẹ nhàng hôn hai má Chu Cao Sí , không tiếng động thở dài .

Ánh mắt cũng là nhu hòa sủng nịch “Người nha.....” Chính là ông trời phái tới khắc chế ta !

\*\*\*\*\*

Hôm sau.

Chu Cao Sí mờ mịt tỉnh lại, vừa định xoay người, đã bị một đôi bàn tay to hữu lực đè lại, đồng thời một tiếng trầm thấp nghiêm túc “Sí nhi , không thể lộn xộn!”

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức tế mi hơi nhú, đau quá!

Hắn đã quên, trên lưng hắn hiện tại có thương tích.

Thời điểm nhú mày , hắn được ôm lấy thật cẩn thận cùng nhẹ nhàng , đầu gối lên \*\*\*g ngực quen thuộc ấm áp, mũi người được mùi hương quen thuộc , nghe tiếng tim đập trầm ổn , Chu Cao Sí nhin không được hiện lên trong đầu hình ảnh tối hôm qua..... Vì thế, đàng một cái , mặt nhất thời đỏ nhàn nhạt .

“Sí nhi ?” Chu Lệ cúi đầu, thoáng nhìn vành tai hồng hồng, trong lòng cười “Dùng cơm đi.”

Chu Cao Sí rầu rĩ lên tiếng.

Chậm rãi ngẩng đầu, đã thấy Chu Lệ mỉm cười, tươi cười nhu hòa, trong đôi mắt tràn đầy thân ảnh của mình , không khỏi giật mình.

Chu Lệ thấy bộ dáng Chu Cao Sí ngơ ngác, trong lòng nóng lên, thật muốn cắn hai miếng , nhưng vẫn cố gắng ức chế bản thân, sờ sờ đầu Chu Cao Sí , thanh âm có chút khàn khàn “Sí nhi ! Phát cái gì ngốc đó . Dùng cơm .”

Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, mặt đỏ, lập tức thấp giọng nột nột nói “Àn, đã biết.”

Chu Lệ vươn tay , bưng bàn nhỏ tới bên giường .

Trên bàn là hai cái bánh bao , một chén mễ chúc .

Chu Lệ đem bánh bao cầm lấy, phóng tới trên tay Chu Cao Sí , trêu tức cười nói “Tiểu bánh bao, nặc, đây chính là bánh bao không nhân mà người thích , nhanh ăn đi.”

Chu Cao Sí nhìn tươi cười trêu tức trên mặt Chu Lệ , lại đột nhiên không còn muốn ăn .

Rốt cuộc..... Chuyện hôm qua ..... Tính là cái gì ?

Cha..... Sao có thể bình tĩnh như vậy?

Nhưng vẫn chậm rãi một ngụm một ngụm cắn.

Cảnh thái bình giả tạo thế này, làm bộ như cái gì cũng chưa từng phát sinh , kỳ thật Chu Cao Sí hắn cũng muốn làm!

Chính là, trong lòng tức giận cùng nồng đậm mất mát lại phiền muộn , nên làm cái gì bây giờ?

Chu Lệ bưng lên mễ chúc , nhẹ nhàng thổi thổi, khi đang muốn uy, đã thấy cái miệng nhỏ của Chu Cao Sí đang chậm rãi cúi đầu cắn bánh bao. Không khỏi sững sốt, ngày xưa, tuy rằng là đồ ăn ưa thích nhưng sẽ không cắn liên tục như vậy .....

Buông mễ chúc , nâng lên cầm Chu Cao Sí , đã thấy vẻ mặt Chu Cao Sí bình tĩnh.

Không khỏi cười, nhắc tới chỗ mà tiểu tử này cùng mình giống nhau chính là khi sinh khí cũng không thích biểu lộ trên mặt , xoa bóp hai má Chu Cao Sí , cảm giác thịt trên ngón tay dường như thiếu đi không ít, trong lòng tê rần, không khỏi nhú mày “Sí nhi ! Người nên ăn nhiều một chút!”

“Dạ! Phụ vương!” Chu Cao Sí rất có nề nếp trả lời .

Tiểu tử này..... Thật sự là sinh khí?

Nhìn chằm chằm khuôn mặt bình tĩnh của Chu Cao Sí một lúc lâu, Chu Lệ buông tay ra , mỉm cười “Sí nhi ? Sinh khí cha sao ?”

“Con không dám!” Chu Cao Sí nghiêm trang trả lời .

Chu Lệ chậm rãi lắc đầu, tiểu tử này.....

Đang muốn mở miệng hồng, ngoài cửa , thanh âm Chu Khả vang lên “Bẩm Vương gia! Đạo Diễn đại sư đến.”

Chu Cao Sí sững sốt, hòa thượng lão sư?

Chu Lệ giương giọng nói “Đã biết!” Dứt lời, liền đứng dậy.

Đứng dậy sau, sửa sang lại quần áo, mới cúi đầu, nhìn về phía Chu Cao Sí , nghiêm túc nói “Mấy thứ này đều phải ăn hết , biết không?”

Chu Cao Sí rũ mắt, nhẹ nhàng gật đầu “ Dạ! Phụ vương.”

Chu Lệ nhìn Chu Cao Sí cúi đầu , trong lòng thở dài, tiểu tử này! Sợ là bởi vì mình nên thái độ mới cáu kỉnh !

Bất quá..... Đây cũng là chuyện tốt, thuyết minh tiểu tử này thật sự thực để ý mình.

Cúi đầu, nâng lên cầm Chu Cao Sí , liền hung hăng hôn. Mang theo một hương vị khó lẫn cùng bá đạo tuyên thệ .

Chu Cao Sí đầu tiên là cả kinh, lập tức theo phản xạ tính tránh thoát, lại đổi lấy nụ hôn càng thêm xâm nhập , Chu Cao Sí chỉ có thể kéo quần áo Chu Lệ , bị bắt ngừng đầu lên cho đến không thể hô hấp , Chu Lệ mới chậm rãi chậm lại, chậm rãi ôn nhu liếm hôn.

Sau một lúc lâu, mới hơi hơi buông ra, nhìn Chu Cao Sí bởi vì kích hôn mà đôi mắt phấp phấp , bên trong có mê mang có bối rối. Đôi mắt tối sầm lại.

Chu Lệ ách thanh mở miệng “Không được suy nghĩ miên man!”

Chu Cao Sí mờ mịt. Không được suy nghĩ miên man?

“Này..... Xem như là cha trả lời, như thế nào?” Chu Lệ nhìn chăm chăm thần sắc mờ mịt của Chu Cao Sí , cười, ngón cái nhẹ nhàng xoa hai má Chu Cao Sí , chậm rãi đứng dậy, lại hôn một cái thật nhẹ , môi dán vào tai Chu Cao Sí , chậm rãi một chữ một chữ mất tiếng nói “Sí nhi , người có biết, người là của cha .”

Đầu óc Chu Cao Sí nhất thời mờ mịt .

Thật vất vả lấy lại tinh thần, cha hắn cũng đã đẩy cửa phòng mà đi ra .

Ngơ ngác ngồi, trong đầu một lần một lần quanh quẩn lời cha hắn vừa nói .....

Hắn là của cha ?

\*\*\*\*\*

Thư phòng của sơn trang .

Đạo Diễn nhắm mắt mà ngồi.

Chu Lệ đi nhanh mà vào, gặp Đạo Diễn nhắm mắt ngồi, hơi hơi nhướng mày.

Liếc nhìn Đạo Diễn một cái, Chu Lệ hơi hơi gợi lên tươi cười “Đại sư nếu tâm không tĩnh, ngồi xuống chẳng phải là uống công?”

Đạo Diễn mở to mắt, đứng dậy cung kính hành lễ, hai tay tạo thành chữ thập, cúi đầu mở miệng “Vương gia quả nhiên anh minh. Lúc này , bản tăng xác thực lòng có tà ma.”

Chu Lệ nghe vậy, nhìn chăm chăm Đạo Diễn, thản nhiên nói “Là bởi vì bản vương một mình rời đi Bắc Bình để cứu thế tử sao ?”

Đạo Diễn trầm mặc.

Chu Lệ quay đầu, đi hướng cửa sổ, thản nhiên nói “Đạo Diễn, ta không hối hận.”

Đạo Diễn nhẹ nhàng thở dài, nhắm mắt cười khổ “Vương gia làm những chuyện như vậy không có gì sai lầm. Tà ma trong lòng Đạo Diễn cùng Vương gia không quan hệ.”

Việc này..... Nếu là vì tương lai đại kế, Vương gia sẽ không nên rời đi Bắc Bình, lại càng không nên cứu thế tử.....

Nếu..... Thế tử ở trên đường hồi Bắc Bình bị giết hại, hơn nữa hiềm nghi vẫn là Hoàng thái tôn.....

Nói không chừng đại kế này có thể hoàn thành sớm .

Nhưng Vương gia cũng đã điều động toàn bộ lực lượng kín của mình , không tiếc hy sinh hảo thủ của Phi Ngự!

Làm như vậy bất lợi cho đại kế, hơn nữa lần hành động này nếu bại lộ ra lực lượng để đám người Hoàng thái tôn biết, có lẽ, cũng là mục đích của Hoàng Tử Trùng ?

Nhưng..... Nếu Vương gia không để ý sinh tử của thế tử, mình cũng sẽ phi thường thất vọng.

“Đạo Diễn.....” Chu Lệ ngữ khí khinh đạm “Ta biết ngươi suy nghĩ cái gì..... Thế tử không ngại , ta đến đó mới hảo nhất cho đại kế của chúng ta !”

Đạo Diễn sửng sốt.

Hảo cho đại kế ? Thế tử đối Vương gia trọng yếu thế nào ?

Chu Lệ cũng không nói gì, nếu..... Sí nhi có cái vạn nhất, hẳn không dám cam đoan hẳn sẽ không làm ra chuyện điên cuồng.....

Chỉ sợ khi đó, mình sẽ trực tiếp huy binh thẳng đến Nam Kinh đi?

Trong lòng Chu Lệ cười lạnh, đôi mắt hiện lên một tia âm độc, Hoàng Tử Trùng !!!

\*\*\*\*\*

Trương Phụ ôm nhất tiểu bố bao, khê mở cửa phòng “Thế tử, Trương Phụ cầu kiến.”

Trong phòng Chu Cao Sí đã lấy lại tinh thần, giương giọng nói “Tiến vào!”

Trương Phụ vừa tiến đến, Chu Cao Sí liền lập tức hỏi “Trương Phụ, Tam Bảo hiện tại thế nào ?”

Tĩnh lại sau, hẳn hỏi qua cha, cha nói Tam Bảo tốt lắm. Nhưng cha dường như không muốn mình nhắc tới Tam Bảo , nên cũng không hỏi nhiều.

Biết Tam Bảo không ngại là tốt rồi.

Nay nghĩ đến, lão cha không muốn mình cùng những người khác ở chung nhiều.....

Kỳ thật..... Cha nói , cái gì mà “Ngươi là của cha ” , thực sự sớm đã có dấu hiệu đi?

Trương Phụ buông tiểu bố bao, cung kính chấp tay nói “Thế tử yên tâm, Ngô thái y cấp Tam Bảo dùng được, Tam Bảo đã sớm tỉnh.”

Chu Cao Sí nhẹ nhàng thở ra, cười cười “Vậy là tốt rồi.”

Liếc mắt tiểu bố bao mà Trương Phụ buông, Chu Cao Sí hỏi “Trương Phụ, đó là cái gì?”

“Hồi thế tử, đây là thứ mà Từ Tăng Thọ Từ đại nhân cần thuộc hạ chuyển tận tay thế tử .” Trương Phụ cung kính cầm lấy tiểu bố bao đưa qua.

Chu Cao Sí tiếp nhận, trong lòng nghi hoặc, nhị cữu cữu cấp mình ?

## 64. Chương 64: Cao Sí Quyết Ý [ Tứ ]...

– Nguyệt : Ay~ Hum nay QT hư ( . Đang nhờ nàng Nhật beta hộ mấy đoạn . Đang sửa

Các nàng chờ ... –

Nam Kinh, hoàng thành.

Chu Doãn Văn căm tức nhìn nam tử đang quỳ rạp trên đất “Hoàng Tử Trùng !! Lá gan của ngươi quả thật lớn ! Dám mưu hại thế tử?!”

Hoàng Tử Trùng bình tĩnh, cung kính dập đầu đáp “Điện hạ bớt giận! Thần cũng không có mưu hại thế tử.....”

Chu Doãn Văn sững sốt, lập tức ha ha cười lạnh “Không có?!” Lập tức giận giữ chụp lấy tay vịn ghế dựa mà đứng giận , giận dữ phản cười “Đám thích khách kia không phải người phái ?! Thiêu trạm dịch không phải người của người?! Hoàng Tử Trùng ! Người cho ta là ngốc tử sao?”

“Không! Thần không phải ý này! Điện hạ! Ý của thần là..... Thần cũng không muốn mưu hại thế tử, thần..... Bất quá là muốn để cho điện hạ nhìn xem..... Thực lực chân chính của Yên Vương mà thôi thôi!” Hoàng Tử Trùng chậm rãi nói xong, ngẩng đầu nhìn hướng Chu Doãn Văn đang giật mình , vẻ mặt ngưng trọng “Điện hạ, từ khi thần bắt đầu ở trạm dịch bố trí , đến khi thế tử mất tích, bất quá là ba canh giờ, Yên vương liền chạy tới! Hơn nữa theo như lời cảm y vệ lưu lại , trước khi Yên vương đuổi tới, còn có cùng tử sĩ bảo hộ thế tử, sau, thái giám Mã Tam Bảo bên người thế tử lại xuất hồ ý liệu ( bất ngờ ) dùng vũ kỹ cao cường bảo hộ thế tử!! Tái sau, Yên vương đuổi tới, tất cả chứng cứ đều bị tẩy sạch , ngay cả cảm y vệ do tiên hoàng lưu lại cũng không dám tới gần.....”

“Điện hạ! Thần tuy rằng đối thế tử Yên vương rất là kiêng kị! Nhưng thần cũng không có ý tứ mưu hại thế tử, thần thâm nghĩ mượn cơ hội này để cho điện hạ thấy rõ — thực lực Yên vương mạnh như thế nào!” Hoàng Tử Trùng nghiêm nghị chấp tay nói “Điện hạ! Chúng ta không thể cứ nhân nhượng Yên vương !”

Chu Doãn Văn hít sâu một hơi, chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng cười khổ, thực lực tứ thúc như thế nào sao ? Hắn sao lại không biết? Hắn vẫn biết..... Nhưng nay nghe Hoàng Tử Trùng nói , hắn..... Vẫn đã xem nhẹ hảo tứ thúc của hắn nha!

Ba canh giờ liền đuổi tới?

Nam Kinh là có nhãn tuyến ( gián điệp / cơ sở ngầm ) , nhưng lại là nhãn tuyến ở bên người bọn họ sao ?

Biết hành động Hoàng Tử Trùng nên trước tiên báo cho Yên vương biết sao ?

Người bảo vệ là tử sĩ ? Đó là lực lượng bí mật của Yên vương ?

Còn dò hỏi?

Trong lòng Chu Doãn Văn không ngừng trầm xuống, xem ra..... Hắn thật là xem nhẹ hảo tứ thúc của hắn!

Chậm rãi mở to mắt, nhìn chằm chằm Hoàng Tử Trùng , Chu Doãn Văn trầm giọng nói “Mặc kệ nói thế nào, ngươi làm như vậy là quá mức mạo hiểm !”

Hoàng Tử Trùng sững sốt, lập tức cúi đầu cung kính nói “Điện hạ nói có lý, thần làm việc như thế xác thực rất mạo hiểm, nhưng..... Thần cảm thấy đáng giá!”

Hoàng Tử Trùng đột nhiên ngẩng đầu “Nếu không bằng chuyện này! Điện hạ làm sao có thể thấy rõ thế cục hiện tại! Điện hạ! Tiên vương đã thành thế vĩ đại bất diệt ! Yên vương lại có dã tâm bưng bưng! Điện hạ phải có hành động mới được !”

Như thế..... Hắn có thể áp dụng hành động gì đây ?

Có một số việc không thể bức, không thể tiến, chỉ có thể chịu đựng!

Chu Doãn Văn chậm rãi đứng dậy, nhìn về phía ánh trăng sáng ngoài điện, chậm rãi nói “Trong lòng ta đều có cân nhắc , Tử Trùng, ngươi lui ra đi!”

Hoàng Tử Trùng ngẩng ra, đang muốn vội vàng mở miệng, Chu Doãn Văn lại xoay người.

Hoàng Tử Trùng bất đắc dĩ, chỉ đành lui ra.

\*\*\*\*\*

Lúc này, ở một phủ đệ của Nam Kinh.

“Hoàng Tử Trùng thật sự là ngu xuẩn làm bậy!” Phương Hiếu Nhụ cả giận nói.

“Phương huynh bớt giận! Chớ nên lớn tiếng, việc này ta cũng chỉ nói với mình ngươi.” Trương Thạch vội vàng mở miệng, lo lắng hướng ra ngoài nhìn xung quanh một chút, xác nhận không người mới nhẹ nhàng thở ra, quay đầu, cười khổ “Phương huynh..... Tuy rằng Hoàng Tử Trùng làm việc có chút kích động, nhưng hành động này cũng không phải không có thâm ý nha!”

“Thâm ý gì?! Chọc giận Yên vương là thâm ý của hắn?!” Phương Hiếu Nhụ vừa nói, một bên bực bội đi chậm chậm trong phòng.

“Ít nhất..... Chúng ta biết, bên trong Nam Kinh có nhân tuyển của Yên Vương!”

“Ngươi nói lời này có phải chi là quá vô nghĩa?!” Phương Hiếu Nhụ dừng bước chân, cười lạnh nói “Có phiên vương nào không có nhân tuyển của chính mình chứ?!”

Trương Thạch chậm rãi lắc đầu “Có thể nhanh như vậy đuổi tới..... Nhân tuyển này cũng không phải bình thường nha!”

Phương Hiếu Nhụ nhíu mày, nhìn về phía Trương Thạch, trào phúng cười “Nếu Yên vương không có năng lực như vậy, vậy không phải Yên vương!”

Trương Thạch nhìn về phía Phương Hiếu Nhụ, nghiêm túc nói “Mặc kệ nói thế nào! Nay xem ra, tước phiên là chuyện phải làm!”

“Nếu Hoàng Tử Trùng không dính vào chuyện như này, như thế ở thời điểm tước phiên chúng ta còn con đường sống, nhưng nay xem ra! Chỉ sợ.....” Sắc mặt Phương Hiếu Nhụ trầm xuống.

Trương Thạch chỉ là thở dài “Cho dù Hoàng Tử Trùng không dính vào, Phương huynh, ngươi cảm thấy Yên vương cùng Hoàng thái tôn có thể tránh một hồi phân tranh sao?”

“Hừ! Vậy không phải chê cười sao?! Từ xưa đến nay, ngọa thập chi trắc (ý nói về ngài vua), có kẻ nào là không mơ?!”

Trương Thạch trầm mặc sau một lúc lâu, quay đầu nhìn về phía ánh trăng ngoài cửa sổ, vẻ mặt chua xót “Chỉ là tiểu nữ Dung Nguyệt của ta.....”

Phương Hiếu Nhụ sững sốt, lập tức trầm mặc không nói.

\*\*\*\*\*

Cùng thời gian này ở Bắc Bình, Yên vương phủ.....

Trương Dung Nguyệt đứng ở trong đình viện, kinh ngạc nhìn ánh trăng trên trời đến xuất thần.

Lúc Từ thị tiến vào, chỉ thấy mặt mày Trương Dung Nguyệt ưu sầu, còn có bộ dáng thất thần, trong lòng không khỏi nhẹ thở dài.

Nghĩ mới thu được thư do Chu Lệ viết, Từ thị dấu đi thở dài trong lòng, chậm rãi hướng đi Trương Dung Nguyệt.

“Trương tiểu thư.....” Từ thị nhẹ giọng mở miệng.

Trương Dung Nguyệt lấy lại tinh thần, vội khom người cung kính hành lễ “Dung Nguyệt kiến quá Vương phi.”

“Trương tiểu thư đa lễ.” Từ thị mỉm cười, liếc mắt quần áo trên người Trương Dung Nguyệt, nhíu mày nói “Trương tiểu thư sao không mặc thêm một kiện áo vào đêm? Ban đêm gió lớn lắm, sẽ bị lạnh!” Lại quay đầu nhìn về phía nha hoàn cúi đầu, nghiêm khắc nói “Thật đúng là đám nô tỳ gian trá thích lười biếng?!”

Cả bọn nha hoàn đang cúi đầu cả kính , nhất tề quỳ rạp xuống đất.

Trương Dung Nguyệt vội mở miệng nói “Vương phi, đây là do chính bản thân Dung Nguyệt , cùng các nàng không quan hệ.....”

Từ thị ra vẻ giận dữ “Trương tiểu thư quá thiện tâm, ai, đám nô tỳ , hạ nhân này nếu thấy chủ nhân thiện tâm liền lừa bịp a !”

Trương Dung Nguyệt chỉ cười nhẹ , cúi đầu ôn nhu nói “Vương phi đau lòng Dung Nguyệt, đây là phúc khí của Dung Nguyệt.”

Từ thị mỉm cười, vỗ vỗ tay Trương Dung Nguyệt “Trương tiểu thư vừa thấy chính là người có phúc, cũng đừng ở đây ngắm trăng đến hao tổn tinh thần , vậy sẽ làm tổn thương thân mình ..... Đáng dấp Trương tiểu thư mới này là nhớ nhà sao ?”

Trương Dung Nguyệt sững sốt, trầm mặc một lúc lâu, nhẹ nhàng gật đầu.

Từ thị than nhẹ, ôn nhu trấn an nói Nói không chừng thêm chút thời gian nữa , tiểu thư có thể về nhà .”

Trương Dung Nguyệt ngẩn ra, lập tức vội mở miệng nói “ Là Dung Nguyệt làm gì không phải sao ? Hay là..... Thế tử ghét bỏ Dung Nguyệt ?” Trong thanh âm của Trương Dung Nguyệt mang theo sợ hãi run run.

Từ thị sững sốt, lập tức vội trấn an cường cười , nói “Sao có thể chứ ? Dung Nguyệt tiểu thư đừng nghĩ nhiều .....”

Trương Dung Nguyệt thế này mới nhẹ nhàng thở ra, mặt đỏ lên, cúi đầu, nột nột nói “Vương phi, Dung Nguyệt chỉ là.....”

Từ thị cười cười, vỗ tay Trương Dung Nguyệt , nói “Ta hiểu được, Dung Nguyệt tiểu thư cứ an tâm mà ở lại đây đi .”

Trương Dung Nguyệt e lệ cười.

Còn nói vài câu, Từ thị liền xoay người ly khai tiểu viện tử.

Từ thị vừa ly khai, Trương Dung Nguyệt liền thu hồi tươi cười e lệ trên mặt, vẻ mặt trầm tĩnh, vừa mới..... Vương phi nói cái gì mà có thể về nhà? Là ý gì ?

Thế tử đâu? Vì sao gần đây không có tin tức thế tử ??

Thế tử..... Không phải đã từ Nam Kinh li khai sao ?

Sao..... Còn chưa tới Bắc Bình? Thế tử hảo không? Có hay không..... Bị thương?

Còn có..... Yên vương đâu? Tùng Trúc viện gác nghiêm như vậy..... Một chút tin tức đều không để lộ ra..... Minh muốn đi vấn an Yên vương lại bị uyển chuyển cự tuyệt nhiều lần .....

Mà Từ thị sau khi rời đi tiểu viện tử, liền giận tái mặt, đưa mấy hạ nhân ngoài tiểu viện vào , thấp giọng phân phó “ Hảo hảo nhìn viện này , có ai tiếp cận đều ghi nhớ cho ta!”

“Dạ!”

Phân phó xong sau, Từ thị quay đầu nhìn tiểu viện tử, trong lòng lại hiện lên thừa mà Vương gia cấp nàng .....

“Sí nhi gặp chuyện, may mà không ngại, Trương nữ dụng tâm hiểm ác, đề phòng!”

Trong lòng Từ thị sầu lo, Vương gia suốt đêm rời đi Bắc Bình, vì Sí nhi , Sí nhi rốt cuộc có nặng lắm không? Tuy rằng không ngại, nhưng là..... Trong thư vương gia không nhắc đến khi nào sẽ hồi Bắc Bình ..... vậy nhất định là Sí nhi bị thương!

Sí nhi sẽ không đáng ngại chứ ?

\*\*\*\*\*

Mà lúc này , Chu Cao Sí .....



Ngồi ở trên giường, nhìn thư tín trên bàn .

Nguyên lai, nhị cữu cữu cho hẳn là thư mà phụ vương tự tay viết .

Thực ngắn , mỗi phong thư đều chỉ có nói hai ba câu.

Nhưng lại..... Làm cho trong lòng Chu Cao Sí toan sắp, lại có chút âm áp.

“Thế tử không thích khổ qua.”

“Thế tử thích thịt nướng, làm nhiều chút .”

“..... Thế tử dùng cơm thích dùng dưa trúc !”

“Điểm tâm của thế tử phải mua ở Điểm Tâm Trai của lão Trần trước phố chợ ở Nam Kinh!!..... Nơi đó sạch sẽ.....”

“Thế tử chỉ cần một nha hoàn là đủ rồi ! Hạ nhân thì nhiều một chút !”

“Thế tử thích yên tĩnh , mấy kẻ ưa ồn ào thì cách xa viện thế tử ra chút !”

“Quần áo thế tử phải dùng vải bông ! Dày vào ! Thế tử không thích mặc nhiều nên mỗi kiện quần áo phải làm dày một chút !

“Thế tử thích dùng trà Đại Hồng Bào .”

.....

“Cha ..... Thật là.....” Chu Cao Sí nhìn chằm chằm thư tín, thấp giọng thì thào “Cũng không sợ dọa người sao ?”

## 65. Chương 65: Cao Sí Quyết Ý [ Ngũ ]

– Lai Khứ : Ta có vài bài kiểm tra. Nên sẽ dùng Edit 2 tuần . Để Nguyệt từ từ làm. Ta đã gửi cho Nguyệt đến chương 70 . 2 tuần sau sẽ không gặp các nàng được rầu ). Chúc ta kiểm tra tốt đi –

Chậm rãi gấp lại thư tín, đôi mắt có chút không tha nhìn thoáng qua, mới chậm rãi bỏ vào trong bố bao , một lần nữa thắt lại miệng bao .

Nhìn nhìn bốn phía, gãi đầu nghĩ nghĩ, thứ này..... Để chỗ nào mới hảo nha ?

Nếu thứ này..... Bị cha thấy.....

Chu Cao Sí không biết vì cái gì, chỉ là không muốn làm cho cha thấy thứ này !

Nhìn bốn phía, thoáng nhìn rương nhỏ cách đó không xa, Chu Cao Sí cố hết sức đi xuống giường, chậm rãi đi qua, khi đến gần hòm , mở ra, cầm bố bao trong tay thả xuống .

Cất xong tiểu bố bao , Chu Cao Sí liền nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn quen thuộc ở bên ngoài. Vội xoay người, bước nhanh vài bước , hoạt động này khiến vết thương ở cổ chân liền đau, trên lưng cũng rục rịch, sắc mặt Chu Cao Sí không khỏi trắng nhợt, đợi trở lại trên giường ngồi xuống , trán cũng đã chảy ra đầy mồ hôi.

Chu Lệ đẩy ra cửa phòng, gặp Chu Cao Sí ngồi ở trên giường đối với mình cười tủm tỉm , trong lòng sửng sốt.

Tiểu tử này..... Hướng về phía chính mình nở nụ cười? Còn cười đến sáng lạn như vậy?

Điều này cũng không phải là kết quả trong dự kiến của Chu Lệ .....

Sau khi hẳn đối tiểu tử này làm chuyện gần như ngả bài , lấy tính tình tiểu tử thì vào lúc này chắc sẽ không được tự nhiên và mâu thuẫn , sau đó ra vẻ nghiêm túc cùng bảo trì khoảng cách , không phải sao ??

Hơi hơi mị hí mắt, hay là..... Tiểu tử này lại ở có chủ ý quỷ quái gì nha ?

Chậm rãi bước đi qua, càng đi vào, lửa trong lòng Chu Lệ càng thêm được nhóm lên !

Sắc mặt tiểu tử này sao trắng nhợt như thế ? Còn có mồ hôi trên trán?!

“Sí nhi !” Chu Lệ bước đi tiến, trừng mắt “Người đã làm cái gì?!”

Chu Cao Sí lặng lẽ xê dịch, trong lòng lộp bộp, bị phát hiện ? Nho nhỏ tiếng mở miệng “Cha, con..... Chỉ là đứng lên uống chén nước.....”

Chu Lệ nhú mày, quay đầu đối phía ngoài , hô “ChuKhả ! Kêu Ngô thái y tiến vào!”

Kêu xong , liền nắm nhẹ lấy cằm Chu Cao Sí mà tỉ mỉ xem xem sắc mặt Chu Cao Sí , cúi đầu hỏi “Sí nhi ..... Có chỗ nào không thỏa mái chẳng ? ”

Chu Cao Sí nhìn khuôn mặt tuấn vĩ gần ngay trước mắt , nhớ tới đã nhiều ngày không gần gũi , trong lòng có chút không được tự nhiên, có chút..... Thẹn thùng, hơi hơi vừa động, hơi mở mắt , thấp giọng nói “Cha..... Chỉ là chân có điểm đau.”

Chu Lệ buông cằm Chu Cao Sí ra, ngồi vào trên giường, cuộn lên ống quần của Chu Cao Sí , thấy cổ chân đáng nhẽ đã bớt sưng nay lại đỏ tấy lên , trong lòng tê rần, cũng càng thêm tức giận, ngẩng đầu trừng mắt “Vì cái gì không gọi người hầu?! Người là chê người còn chưa đủ lùn sao ?!”

Chu Cao Sí trong lòng bị kiềm hãm, lùn ?! Nhịn không được nhỏ giọng trả lời “Cha! Ngài nếu ghét bỏ, cũng đừng..... Quán con!”

Đợi nói xong câu cuối cùng, trong lòng Chu Cao Sí bỗng nhiên rất khó chịu, chua xót, nguyên lai, hẳn ngay cả giả thiết cũng đều không thể nhận sao ?

Nhưng trên mặt vẫn làm bộ như nghiêm nghị.

Chu Lệ vừa nghe, ngẩng đầu, thấy bộ dáng Chu Cao Sí ra vẻ nghiêm nghị, không khỏi cười.

Nâng tay nhẹ niết hai má Chu Cao Sí , cảm giác xúc cảm không có tốt như trước kia , trong lòng lại đau vài phần, mà khi thoáng nhìn đôi tay đang nắm chặt lại đặt ở trên giường , nhịn không được thuận thể đem Chu Cao Sí ôm vào lòng, thấp giọng nói “Người cho dù là tiểu bánh bao vừa béo vừa lùn , cha cũng sẽ không ghét bỏ người..... Người là của cha , đời này của người cha đều phải quản, sở hữu hết thảy mới được.” Chu Lệ vừa nói, vừa nhẹ nhàng hôn hai má Chu Cao Sí , khi phát hiện Chu Cao Sí phát run nhẹ sau, Chu Lệ tăng thêm lực đạo, ôm nhanh, một bên nhẹ nhàng vỗ về thắt lưng Chu Cao Sí , một bên cúi đầu nhẹ hôn , thấp giọng nói “Không được tái làm cho bản thân bị thương. Người có biết..... Mỗi lần người chỉ cần bị gió thổi cổ lay ( biến động nhẹ ) , cha so với người còn khẩn trương hơn , còn đau hơn .”

“Cha.....” Chu Cao Sí không biết mình nên nói cái gì, trừ bỏ thấp giọng nhẹ gọi , hẳn nên nói gì bây giờ ?

Ngón tay nhịn không được kéo quần áo của cha , Chu Cao Sí nhắm mắt lại, chịu đựng run run trong lòng cùng bất lực bối rối.

Chu Lệ nâng tay vuốt sơ tóc vương trên khuôn mặt Chu Cao Sí , nhìn bộ dáng Chu Cao Sí nhắm mắt chịu đựng, trong lòng rất đau rất đau, hẳn biết trong lòng tiểu tử này đang sợ hãi cùng mâu thuẫn cái gì.

Tựa như mình lúc trước , khi hiểu được tâm ý của bản thân đối Sí nhi , cũng là như vậy.

Lý trí nói cho mình , không nên như thế, buông tiểu tử này ra mới là đúng .

Nhưng..... Buông tiểu tử này ra, cho dù chỉ là nghĩ , hẳn đều không thể chịu được.

Hắn chỉ hận không thể giết hết tất cả những kẻ muốn tiểu tử này !

Cúi đầu nhẹ nhàng ôn nhu hôn, hẳn sẽ có được lực lượng, lực lượng tối đại tối cường, cường đại đến mức bao trùm hết thảy thiên hạ này , để cho tiểu tử này an nhàn ở bên người mình..... Không có chỗ đi , cũng không có chỗ trốn .

Nhẹ nhàng ôn nhu hôn này , đã chậm rãi trấn an Chu Cao Sí đang run run, Chu Cao Sí hơi hơi mở to mắt, nhìn đối mắt nhu hòa ám trầm cùng lo lắng gần trong gang tấc, Chu Cao Sí giật mình sững sốt một lúc lâu,

đôi mắt cha thật đen , khó có thể che dấu mệt mỏi, nhớ tới lời cha mới nói , khi mình gặp chuyện không may, cha hẳn trượng cùng đau lòng..... Chu Cao Sí vì thế chậm rãi cười trấn an, tươi cười có chút gượng ép, nhưng so với trước thì tốt hơn nhiều .

“Cha, con không sao.....” Chu Cao Sí thấp giọng nói.

Chu Lệ trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Hắn chỉ sợ tiểu tử này nói ra lời cự tuyệt .....

Lúc này ở bên ngoài , thanh âm Chu Khả vang lên “Bẩm Vương gia, Ngô thái y đến đây.”

Chu Lệ hơi hơi buông Chu Cao Sí ra , giọng nói “ Để cho hắn tiến vào.”

Khi Chu Lệ buông ra, Chu Cao Sí nhin không được kéo tay áo Chu Lệ , nhỏ giọng nói “Cha..... Thực xin lỗi.....”

Chu Lệ cúi đầu, thấy Chu Cao Sí vẻ mặt nghiêm túc , còn có trong đôi mắt tràn đầy áy náy , không khỏi gọi lên khoe miệng cười, vốn định xoa bóp mặt tiểu tử này, đùa một chút, nhưng Ngô thái y đã tiến vào . Trong lòng Chu Lệ có chút tiếc nuối, trong đầu xoay xoay , có lẽ buổi tối hắn có thể cẩn cẩn?

Khi Ngô thái y kiểm tra một phen sau, nghiêm khắc nói lời trách cứ , không ngoài câu dặn dò thế tử cần chú ý thương thế của mình . Không thể xuống giường linh tinh , nói thẳng đến khi sắc mặt Chu Lệ âm trầm rồi hung hăng trừng mắt Chu Cao Sí , Ngô thái y mới vừa lòng rời đi.

Khi rời đi , Ngô thái y mỉm cười, xem ra Vương gia sẽ trông coi cẩn thận thế tử . Ân, không tồi . Bệnh nhân nên có bộ dáng bệnh nhân!

\*\*\*\*\*

Đợi Ngô thái y rời đi, vẻ mặt Chu Cao Sí nghiêm nghị mở miệng “Cha, con nhất định sẽ cẩn tuân phân phó của Ngô thái y, sớm ngày dưỡng hảo thương !”

Chu Lệ nhìn thần sắc Chu Cao Sí ra vẻ nghiêm nghị, hừ lạnh một tiếng, biết tiểu tử này là sợ mình trách phạt , cho nên giành trước mở miệng, vẫn là nhin không được nâng tay niết nhẹ hai má Chu Cao Sí , hung tợn mở miệng “Người nếu còn dám làm để cho miệng vết thương trên lưng vỡ ra, xem người còn hảo nữa không nha !”

Chu Cao Sí ngượng ngừng cười.

Buông tay ra , Chu Lệ nhìn hồng ấn nhàn nhạt trên mặt nhỏ , vẫn là đau lòng cùng mềm lòng , vì thế, nâng tay nhẹ vuốt ve .

“Người nha, sao không kêu tôi tớ? Cha không cho nha hoàn và hạ nhân vào phòng vì người không thích , người lại cậy mạnh như vậy, cha sẽ cho người tiến vào hầu hạ.”

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức chậm rãi lắc đầu, còn nghiêm túc nói “Cha, con sẽ không .”

Đừng gọi người hầu hạ vào phòng mới tốt nhất .

Hắn cùng cha là loại này ..... Nếu bị người khác phát hiện, sẽ không tốt ....

Chu Lệ thấy Chu Cao Sí nghiêm nghị , nghĩ nghĩ, thôi, cùng lắm thì để cho Hiểu Cẩm vào thôi .

“Sí nhi , chờ thêm vài ngày, cha sẽ điều Hiểu Cẩm đến hầu hạ người .” Chu Lệ ôm Chu Cao Sí , mở miệng nói.

Chu Cao Sí ngẩn ra, lập tức nhẹ nhàng gạt đầu, sau một lúc lâu, thấp giọng hỏi “Cha..... Mẫu phi khỏe không ?”

Chu Lệ gạt đầu, thản nhiên nói“Nàng khỏe lắm . Cha nói tình trạng của người để cho nàng không cần lo lắng.”

Chu Cao Sí trầm mặc.

Cho dù là có nói, lấy tính tình mẫu phi, chỉ sợ cũng vẫn lo lắng đi?

Hắn vẫn là mau chóng dường hạo thương rồi trở về mới tốt .

Như vậy..... Cũng có cơ hội ở một người mà hạo hạo ngẫm nghĩ ?

“Sĩ nhi ?” Chu Lệ thấy Chu Cao Sĩ im lặng , nhin không được cúi đầu.

“Cha?”

“Không được suy nghĩ miên man!”

“.....” Hắn không phải suy nghĩ miên man, là nghiêm túc suy nghĩ!!!

\*\*\*\*\*

Ngày hôm nay , ánh mặt trời rất tốt.

Ở trong phòng buồn vài ngày, rốt cục được Ngô Thái y kia luôn mang vẻ mặt ngưng trọng gặt đầu đồng ý , cho ra ngoài hít vài ngụm không khí mới mẻ , phơi nắng phơi nắng.

Nhìn trời xanh mênh mông vô tận , tế mi Chu Cao Sĩ loan loan, hí mắt cười.

Hôm nay thực xanh nha.

“Bần tăng Đạo Diễn bái kiến thế tử!” Đột nhiên một thanh âm hùng hậu vang lên.

Chu Cao Sĩ quay đầu, nhìn về phía Đạo Diễn tươi cười đứng ở cửa viện nhìn hắn , Chu Cao Sĩ ngồi thẳng thân mình, hai tay tạo thành chữ thập, cung kính nghiêm nghị nói “Đệ tử bái kiến lão sư.”

Đạo Diễn ha ha cười, xua tay ý bảo Chu Cao Sĩ miễn lễ, ngồi xuống ghé do tới tớ đưa lên , đầu tiên là cao thấp đánh giá Chu Cao Sĩ một phen, mới mỉm cười nói “Xem ra thế tử đã không đáng ngại .”

Chu Cao Sĩ ôn hòa cười“Cao Sĩ chỉ là bị tiểu thương một chút, lại kinh động phụ vương cùng lão sư, làm cho phụ vương cùng lão sư, còn có mọi người đều lo lắng .”

Đạo Diễn mỉm cười, có chút ý vị thâm trường mở miệng “Thế tử thiên kim quý thể, theo lí là nên coi trọng mới phải . Dù sao tương lai còn có nhiều chuyện cần thế tử làm .....”

Chu Cao Sĩ trong lòng ngẩn ra, trên mặt cũng lại ôn hòa cười cười.

Trong lòng khó chịu, trọng yếu là chuyện gì ? Ai, hòa thượng lão sư thật dã tâm nha!

Lại nói chuyện phiếm vài câu.

Đạo Diễn liền vòng đề tài, vẻ mặt nghiêm túc “Thế tử cảm thấy thế cục hiện tại như thế nào?”

“Im lặng trước đông tố .” Chu Cao Sĩ trầm mặc một hồi, mới nhẹ nhàng mở miệng.

Lần này..... Hắn gặp chuyện không may, xem như có một lý do, nhưng còn chưa đủ, cho nên, nay, phụ vương đang đợi, chỉ sợ Nam Kinh bên kia vẫn cứ chờ đi.

Đạo Diễn nhẹ nhàng mở miệng “Thế tử, trước đây , Vương gia từng nói qua, lạn sự ( sự việc dơ bẩn / rắc rối ) này không cần quấy rầy thế tử, nhưng nay..... Thế tử đã trải qua phiên đau khổ này, bần tăng cảm thấy, là đúng lúc. Thế tử cũng nên biết lạn sự này.”

Chu Cao Sĩ chậm rì rì cười.

Tuy rằng cũng không để ý tới, nhưng không có nghĩa đại biểu hắn cái gì cũng không biết, hắn chỉ là..... Một bên nhìn, rồi yên lặng nhớ kỹ mà thôi.

“Nam Kinh bên kia đã bắt đầu điều động quân mã, mà qua ba ngày sau , Hoàng thái tôn sẽ đăng cơ !” Đạo Diễn hạ giọng nói.

Chu Cao Sĩ sững sốt, đăng cơ?

Trong lòng than nhẹ, là lúc sao? Như vậy..... Rất nhanh..... Sẽ bắt đầu đi?

Ngẩng đầu nhìn hướng về mặt Đạo Diễn ngưng trọng, nhưng đôi mắt lại hiện lên một tia chờ mong , Chu Cao Sí hoang mang, Chu Cao Sí khó hiểu, chẳng lẽ..... Máu tươi đầm đìa, chiến hỏa bay tán loạn chính là điều lão sư muốn nhìn đến ?

“Lão sư..... Ngài muốn nhìn đến cái gì?”

Đạo Diễn ngẩn ra, lập tức hiểu được câu hỏi của Chu Cao Sí , thản nhiên mỉm cười “Bần tăng thâm nghĩ mở mang sở học thôi.”

Chu Cao Sí trầm mặc, sau một lúc lâu, mới nhẹ nhàng thở dài “Lão sư mở mang sở học là lấy an bình của thiên hạ làm cái giá .....”

Đạo Diễn sững sốt, lập tức ha ha cười nhẹ, thế tử quả nhiên là hỏi cái này sao? Nhớ tới năm đó, cũng từng có người về mặt phần nộ đau mắt, Đạo Diễn chậm rãi nói, ngữ khí bình thản “Bần tăng sớm đã có giác ngộ.”

Chu Cao Sí kinh ngạc nhìn lại, thấy gập trong mắt Đạo Diễn rất tuyệt nhiên.

“Lão sư không sợ bị người trong thiên hạ phỉ nhổ sao ?”

Đạo Diễn chỉ bình tĩnh đáp lại “Nếu thế tử cũng có thứ mà đến tánh mạng cũng nguyện buông ..... Sẽ hiểu được cái gì tên là..... Túng sử thiên hạ nhân khí ngô, ngô dã nguyện độc vãng hĩ ( Cho dù người trong thiên hạ căm ghét , ta cũng một mình mà đi ) !”

Trong lòng Chu Cao Sí không khỏi run lên.

Túng sử thiên hạ nhân khí ngô, ngô dã nguyện độc vãng hĩ?

Trong lòng Chu Cao Sí hiện lên một người bóng người.....

Cha .....

## 66. Chương 66: Cao Sí Tối Quyết Ý

Rốt cục vẫn quyết định như thế.

\*\*\*\*\*

Cao Sí viết cho cha phong thư thứ nhất :

Cha:

Con vô năng nên nói không nên lời, đành phải dùng bút thay lời , nói ra lời nói trong lòng của con .

Cha, con vẫn đều đối cha ..... không có cách lí giải .....

\*\*\*\*\*

Ngày hôm nay , Chu Cao Sí ngồi ở trên giường, nhìn chằm chằm thư tín ngắn ngủn trước mắt.

Nghi hoặc , cha sẽ viết được lá thư như thế sao ?

Chu Cao Sí vẫn cảm thấy một lá thư không có mở đầu, không có kí tên hoặc tương tự như vậy thật không bình thường , như thế ... cũng xem là một phong thư sao ? Nhưng đối cha mà nói , không theo lẽ thường thì cũng không phải điều ngạc nhiên .

Mà ngày hôm nay , là ngày đầu tiên Chu Cao Sí khởi hành về Bắc Bình

Chu Lệ gửi thư cho Chu Cao Sí ở mỗi khách \*\*\* nơi Chu Cao Sí dừng chân .

Thực ngắn , chỉ sáu chữ : Xú tiểu tử, cha nhớ người.

\*\*\*\*\*

Cao Sí đã đưa cho cha hẳn một bức thư .....

Cha:

Có một câu như thế này , đến hôm nay con rốt cục hiểu được .

Không biết tình bắt đầu từ đâu , đến khi giật mình thì đã thành thâm tình khó dứt .

\*\*\*\*\*

Ngày hôm nay , Chu Cao Sí khởi hành đi về Bắc Bình được ngày thứ hai ....

Chu Cao Sí ngồi ở trong xe ngựa, xốc lên màn xe, nhìn nắng chiều ở phía chân trời

Trên đầu nhớ đến nội dung bức thư mới này .

Thực ngắn , tám chữ: Chú ý nghỉ ngơi, phải nhớ đến cha.

\*\*\*\*\*

Cao Sí lại đưa cho cha phong thư tiếp theo.....

Cha:

Phân tình thâm này , có nên hay chẳng ?

Con biết, đó là điều không đúng . Con cũng biết, cha sẽ không để ý.

\*\*\*\*\*

Chỉ cần qua ba ngày liền tới Bắc Bình .

Chu Cao Sí ghé vào trên giường, nhìn chằm chằm ánh trăng ngoài cửa sổ.

Trong tay là bức thư có nét chữ cứng cáp .

Thực ngắn , mười chữ thôi : Người là của mình cha , cha là của mình người .

\*\*\*\*\*

Chu Cao Sí tiếp tục đưa cho cha một phong thư .....

Cha:

Hòa thượng lão sư nói “Túng sử thiên hạ nhân khí ngô, ngô dã nguyện độc vãng.....”.

Hẳn rất cố chấp .

Con..... Lại không biết mình có cố chấp đến vậy không .....

\*\*\*\*\*

Tiếp qua hai ngày, sẽ tới Bắc Bình .

Chậm rãi xới cơm , tuy rằng té mi hơi nhú, thực không thích, nhưng vẫn cố ăn .

Ăn xong cơm, Chu Cao Sí chậm rì rì tiến lên xe ngựa.

Trên nhuỷễn \*\*\* của xe ngựa , bày một mâm điểm tâm , Chu Cao Sí ngẩn ra.

Cầm lấy điểm tâm, dưới bàn nhỏ , đề một tờ giấy:

Vẫn thực ngắn : Điểm tâm mà người thích , ăn nhiều một chút.

Chu Cao Sí bưng bàn nhỏ , tay hơi dùng lực .

\*\*\*\*\*

Cha:

Con nghĩ rất nhiều.

Mẫu phi, thanh danh của ngài , thiên hạ đại kế của ngài .....

Càng là tình thâm thì vẫn luôn không tự chủ được mà nghĩ suy lo lắng .

Cha..... Có nên làm vậy hay chẳng ?

Con gần nhất luôn nhớ tới những chuyện ngày xưa .

Cha dạy con tập võ, cha bồi con đi dạo phố, cha mua tiểu tượng đất cho con , cha động thủ đánh con kia một cái tát..... Cha nhận lỗi ..... Cha, ngài còn thiếu con một lời xin lỗi !

Ngọc bội cha tặng , con vẫn đeo .

Từng lời cha nói , con đều nhớ kỹ.

Cha nói , có một ngày, sẽ làm tất cả mọi người quỳ xuống chân con .

Con..... Kỳ thật, không muốn để cho tất cả mọi người quỳ , nếu con nói, con chỉ cần cha hảo hảo , bình an , bồi con đi dạo phố, bồi con đọc sách, bồi con đi lên núi xem mặt trời mọc, bồi con đi ăn đồ ăn ngon ..... Cha ngày có sinh khí hay không .....

Bất quá con biết, đó là mục tiêu của cha , đó là chuyện cha luôn muốn hoàn thành .

Cho nên, con sẽ cùng cha cố gắng, cùng nhau hoàn thành!!

\*\*\*\*\*

Tiếp qua một ngày, liền tới Bắc Bình .

Chu Cao Sí ngồi ở trên tầng đá lớn , ngẩng đầu nhìn thiên không tinh thuần .

Đêm nay, bọn họ vội vã chạy đi, không trụ ở khách \*\*\* nữa .

Như vậy đành tá túc bên ngoài

Bất quá, ở vùng thôn quê hoang vắng này , có thể thu được thư của cha hay không ?

Chu Cao Sí chậm rãi nhắm mắt lại, ngón tay không khỏi xiết chặt.

Cha..... Hiện tại đang làm cái gì?

\*\*\*\*\*

Cha:

Con cũng không biết viết cái gì.

Con cuối cùng chỉ muốn nói , chỉ có, câu này –

Cha, ngày mai con hồi Bắc Bình, sau đó, ngài vĩnh viễn là cha ta . Ta vĩnh viễn là con ngài .

\*\*\*\*\*

Chu Lệ đứng ở cửa sổ, nhìn thiên không đầy sao.

Trong đầu nhin không được lại ngày đó.....

Tiểu tử kia nghiêm túc ngồi trên giường , vẻ mặt nghiêm nghị đối hấn nói “Cha, ngày mai con hồi Bắc Bình.”

Hấn ngẩn ra, lập tức trừng mắt “Thương thế của ngươi chưa hảo ! Không được về !”

Dứt lời, hấn muốn tiến lên, ai ngờ, tiểu tử kia cũng nghiêm túc mở miệng “Cha! Không được lại gần!”

Hấn ngây cả người, không được? Ánh mắt hơi hơi nhú lại, trong lòng lập tức có dự cảm bất hảo.

Quả nhiên, tiểu tử kia vẻ mặt bình tĩnh mở miệng “Cha, từ hôm nay bắt đầu, ngài không thể tới gần con !”

“Người nói cái gì?” Hấn có chút tức giận, tiểu tử này ... chẳng lẽ .....

“Ngài là cha ta , thân cha của ta !” Từng từ từng chữ đều lãnh đạm .

Hấn ngẩn ngơ.

Nhìn vẻ mặt lãnh đạm của tiểu tử kia , đôi mắt bình tĩnh, cơ hồ là cố kiềm chế bộc lộ , còn có..... Trong lòng phát ra khủng hoảng.

Hấn mặt không chút thay đổi muốn tiến lên, khi muốn ôm tiểu tử này, đã thấy tiểu tử kia gắt gao thu nhanh chân trên giường, dừng lại cước bộ .

Nhanh nhìn chằm chằm đôi mắt bình tĩnh của tiểu tử kia , phát hiện, trong bình tĩnh lóe qua một tia bối rối và đau đớn .

Hấn chậm rãi khôi phục bình tĩnh, trong lòng tuy rằng cău kính , nhưng lại không thể không ức chế . .

Hấn biết, tiểu tử này không trốn tránh nữa .

Hấn vốn cũng không muốn để tiểu tử này trốn tránh .

Nhưng hấn lại càng không muốn cho tiểu tử này quyết định một kết quả mà chính hấn không mong .

Nhưng lúc này, cũng không thể bức .

Hai tay nắm chặt thành quyền, hấn xoay người, hồ hững ly khai phòng ở.

Sau đó.....

Ngày thứ hai, Ngô thái y mang theo uất giận vào thư phòng hấn.

“Vương gia! Thương thế thế tử chưa hảo ! Ngài sao có thể –”

Ngô thái y nói chưa xong lời liền vội vàng chấm dứt , đột nhiên quay đầu thấy trước mặt là một khuôn mặt âm trầm đến cực điểm , còn có bát trà đột nhiên bay lại đây ..

“Nếu biết thế tử thương chưa hảo , vậy người còn đợi ở chỗ này làm gì!? Còn không nhanh đuổi theo , đi chiếu cố thế tử!” Hấn gầm lên .

Vì thế, Ngô thái y vội vàng xoay người, liền đuổi theo.....

.....

Chậm rãi nhắm mắt lại, nghĩ thế nào cũng chưa từng nghĩ , tiểu tử kia sẽ lưu lại cho hấn một phong thư như vậy .....

Cầm thư tín Tam Bảo cung kính đưa lên , hấn ngẩng cả người

Thư ?

Tiểu tử kia còn chưa bao giờ viết thư cho hấn đâu .

Trong lòng không khỏi có chút chờ mong, nhìn trong thư , hấn thật ra cũng hiểu được tâm tư tiểu tử kia.

Bởi vì là mối tình sâu nặng , cho nên, nghĩ đến càng nhiều, lo lắng cũng càng nhiều sao?

Nắm lấy thư , trong lòng hấn tối nghĩa.

Nếu như thế,vậy ..... Tình của hấn cũng chưa đủ sâu nặng hay sao ?

Hấn thâm nghĩ..... Cột lấy tiểu tử kia ở bên người mình, không cho bất luận kẻ nào mơ ước.....

Nhưng tiểu tử này chưa nói hết lời, cũng không nói nhiều , lo lắng cũng là thiên hạ đại kế của hấn , thanh danh hấn..... Mọi thứ của hấn .....

Hấn là kẻ ích kỷ .

Hấn thừa nhận, hấn chưa từng lo lắng tới tương lai của tiểu tử kia , con nối dòng, thanh danh.....



Tình thâm hay cái gì khác , hấn cũng chưa nghĩ nhiều như thế .

Cho tới nay, hấn chỉ thầm nghĩ cần đối xử với tiểu tử này hảo , liệu mạng sủng làm cho tiểu tử này an nhàn khoái hoạt , bình an đợi ở bên người mình.....

Cái gì gọi là vĩnh viễn là cha , vĩnh viễn là con .....

Hấn chỉ biết, tiểu tử kia là của hấn , mà hấn, là của mình tiểu tử kia !

Người trong thiên hạ nghĩ thế nào , hấn khinh thường!

Người trong thiên hạ phải nhỏ Chu Lệ hấn ? Hấn cười lạnh.

Sí nhi chung quy không hiểu, quyền thế là lực lượng quyết định hết thảy!

Chậm rãi mở to mắt, hấn gọi lên khoe miệng, chậm rãi cười.

Không quan hệ, hấn sẽ làm tiểu tử này hiểu được , hấn là cha vĩnh viễn của Chu Cao Sí , đúng vậy. Mà Chu Cao Sí cũng vĩnh viễn là con của Chu Lệ hấn .

Cho nên.....

Sí nhi , chung quy người phải ở bên người cha cả đời!

Chu Lệ tươi cười thêm sâu sắc, hơn phân ý tứ không rõ, không biết, lúc này, tiểu tử kia đã nhận được thư chưa ?

\*\*\*\*\*

Chu Cao Sí thu được thư chưa ?

Nhìn chằm chằm tờ giấy ngấn ngủi 12 chữ : Cả đời, cùng một chỗ, cha luôn nhớ đến tiểu bánh bao .

Chu Cao Sí đỏ mặt lên, tay chống đầu.

Sau một lúc lâu, mới chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía ngô Thái y vẻ mặt bình tĩnh.

Trong lòng rối rắm, nột nột mở miệng“Ngô Thái y, phong thư này.....”

“Khi thuộc hạ thu được thì đã là như thế .” Ngô thái y rất nhẹ nhàng bâng quơ mở miệng, dừng một chút, lại cười khẽ “Thư pháp của vương gia lại tiến bộ .”

Chu Cao Sí trong lòng bị kiềm hãm, cắn răng, miễn cưỡng cười “Đúng vậy. Thư pháp phụ vương lại tiến rất xa a. Ha ha ha ha.....”

Ngô thái y nhìn Chu Cao Sí cường cười, đột ngột lại ném thêm một câu “Bất quá, khuê trung lạc thú này, vẫn không cần quá mức nghiêm túc mới thỏa đáng, thế tử đại khái không biết đi..... Thư trong tay phi ngư nhân truyền đến , thư không có gia mật , rất nhiều người đều đã thấy .....”

Dứt lời, Ngô thái y nhìn chằm chằm Chu Cao Sí đại ra, chậm rãi mỉm cười “Thế tử..... Gió đêm lớn lắm , chúng ta vẫn nên hồi mã xa đi.”

## 67. Chương 67: Giao Thời Nhỏ

Hoàng Tử Trìng từ trong hoàng cung rời đi, đang muốn lên xe ngựa, đột nhiên nghe thấy một tiếng thanh âm mang chút tức giận “Hoàng đại nhân xin dừng bước!”

Hoàng Tử Trìng xoay người, gặp người tới đứng là Phương Hiếu Nhụ , liền giật mình, lập tức chấp tay mỉm cười “Phương tiên sinh.”

“Không dám!” Phương Hiếu Nhụ khẽ nhíu mày chấp tay, có chút tùy ý, không đủ cung kính.

“Phượng tiên sinh tới gặp Tử Trìng , là có chuyện quan trọng?” Hoàng Tử Trìng không chút nào để ý Phượng Hiếu Nhụ không quá cung kính chỉ lễ, mỉm cười hỏi .

Khuôn mặt Phượng Hiếu Nhụ nhất chĩnh, nghiêm túc hỏi “Hoàng đại nhân có thể dừng chân nói chuyện đôi chút ?”

Hoàng Tử Trìng gật đầu, mỉm cười, chỉ chỉ phía sau xe ngựa “Không bằng để hạ quan đưa Phượng tiên sinh trở về ?”

“Thỉnh!” Phượng Hiếu Nhụ cũng không khách khí, chấp tay nói.

“Thỉnh!” Hoàng Tử Trìng vội khiêm nhượng.

Lên xe ngựa, hai người im lặng.

Sau một lúc lâu, Hoàng Tử Trìng than khẽ “Định lực của Phượng tiên sinh , hạ quan bội phục.”

Phượng Hiếu Nhụ thoáng giương mắt, nhìn chằm chằm Hoàng Tử Trìng , hỏi “Hoàng đại nhân, tại hạ không rõ, vì sao Hoàng đại nhân đề nghị Hoàng Thượng thực hiện tước phiên ? Hoàng đại nhân hẳn là biết, nếu tước phiên sẽ chỉ làm chư vương không phục trong lòng, không phải phương pháp hảo!”

Nguyên bản nghĩ đến Hoàng Tử Trìng này là xúc động chút, nhưng từ trong miệng Trương Thạch biết được, Hoàng Tử Trìng thế nhưng tại triều nghị hướng người trước từng là Hoàng thái tôn, hiện tại là Hoàng Thượng đề nghị, thu hồi các đặc quyền của phiên vương, trong đó , quan trọng nhất là các phiên vương phải báo cáo đầy đủ tình hình lớn nhỏ trong quân !

Mà trước kia , tiên hoàng cố ý cho Yên vương cùng Ninh vương có đặc quyền xử lí mọi chuyện trong quân .

Nay đặc quyền này bị thu hồi , Yên vương cùng Ninh vương có thể bỏ qua sao ?!

Hoàng Tử Trìng này không phải đang khiêu khích các phiên vương sao?!

Hoàng Tử Trìng trầm mặc, sau một lúc lâu, mới thấp giọng nói “Phượng tiên sinh cơ trí uyên bác , chẳng lẽ còn không rõ cái gọi là một núi không thể có hai mãnh hổ sao ?”

Phượng Hiếu Nhụ nhìn chằm chằm Hoàng Tử Trìng , nghiêm túc nói “Một núi không thể hai hổ , điểm ấy người và ta đều biết, nhưng, Hoàng đại nhân chẳng lẽ không biết chuyện gấp cũng không thể đi quá nhanh sao ?”

Hoàng Tử Trìng gọi lên khoe miệng, trào phúng dè nén tức giận , cười “Phượng tiên sinh, việc gấp không thể đi quá nhanh sao ? Nay, các phiên vương, nhất là Yên vương đã bức bách Hoàng Thượng đến tận nước này , còn nói cái gì việc gấp không thể qua nhanh ?”

Phượng Hiếu Nhụ không nói.

Lần này Hoàng Thượng đăng cơ, các phiên vương đều tự mình đến Nam Kinh, duy độc Yên vương ở Bắc Bình lấy cớ thể tử mất tích, thân thể không khoẻ mà từ chối , không thể đến .

Nhưng..... Phượng Hiếu Nhụ hiểu được cảm giác của Yên vương , thể tử mất tích không phải là kiệt tác của vị Hoàng đại nhân này ?

Đổi là mình , chỉ sợ, cũng sẽ không đến.

Nhưng những lời này hẳn cũng không thể nói.

“Phượng tiên sinh..... Người ta đều nói, đến cuối cùng, chỉ sợ hai hổ vẫn khó tránh tranh đấu . Tránh cũng không thể tránh , một khi đã như vậy, vì sao Hoàng Thượng không cướp đoạt tiên cơ ( liệu thể làm trước người ) ?” Hoàng Tử Trìng lại chậm rãi nói.

“Cho nên..... Tước phiên có thể cướp đoạt tiên cơ ?” Phượng Hiếu Nhụ nói, trong lòng trào phúng cười.

Hắn rốt cuộc vẫn đánh giá quá cao Hoàng Tử Trìng !

Đôi mắt Hoàng Tử Trìng rất là bình tĩnh “Không thể!”

“Vậy người –” Phượng Hiếu Nhụ sửng sốt.

“Ta chỉ muốn chiếm thời gian tiên cơ thôi.” Hoàng Tử Trùng đôi mắt hiện lên một tia quang mang khó hiểu .

Thời gian tiên cơ?

\*\*\*\*\*

Lúc này, Chu Lệ đang trên đường gấp gáp chạy về Bắc Bình .

Chu Cao Sí đi đường thẳng về Bắc Bình , hấn đi đường tắt về quân doanh xem xét một hồi , mới quay về Bắc Bình bằng đường ngoại ô .

Đến quân doanh, đầu tiên là tuần tra một phen, đặc biệt thị sát Bạch Hổ doanh, sau, Chu Lệ trở về quân trưởng.

Vừa mới tiến quân trưởng, Trương Ngọc liền tiến đến bẩm báo quân tình.

“Vương gia, đến hôm nay, phi ngư đã ngăn được ba đợt dò xét của cấm y vệ .”

Chu Lệ hơi hơi nhướn mày “Nga?”

Ba đợt?

Trương Ngọc ngưng trọng, nói “Vương gia, tuy rằng bọn họ không thể xâm nhập quân doanh, nhưng bọn họ tựa hồ đã biết nơi này , người xem, chúng ta có nên đổi địa điểm không ?”

Chu Lệ ngồi vào chủ vị thượng, cân nhắc một phen, cười lạnh một tiếng “Đổi địa phương? Như thế chẳng phải như bọn họ mong muốn sao ?”

Trương Ngọc sững sốt.

Đầu tiên là tuyên bố thu hồi các loại đặc quyền của phiên vương bọn họ , cũng ngầm luân phiên dò hỏi?

Tuyên bố thu hồi đặc quyền là buộc nhóm hấn hành đồn sao ?

Ngầm dò hỏi cũng là đang ép bọn họ động?

Hừ!

Chu Lệ nhìn chằm chằm Trương Ngọc , thản nhiên nói “Không cần! Kệ bọn họ đi! Nghe, tĩnh xem biến!”

Trương Ngọc vội cung kính đáp ứng , trong lòng cũng có điều hiểu .

Chẳng lẽ mục đích là .....

\*\*\*\*\*

“Người muốn bức Yên vương động?”

“Phương tiên sinh quả nhiên thông minh.”

Hoàng Tử Trùng khẽ cười một tiếng, chậm rãi nói“Chuyện thế tử , chứng thật cho tới nay đều biết , Yên vương quả nhiên không hề có tâm đen tối ! Nhưng..... Cũng cho ta thấy được, thực lực Yên vương không thể khinh thường! Nhưng hấn rất cuộc có bao nhiêu binh lực , chuyện này thật ai cũng không biết..... Ta chỉ có thể buộc hấn động. Hấn động , ta sẽ biết càng nhiều. Cái gọi là biết người biết ta bách chiến bách thắng, trước khi ở thế cục phát triển đến không thể vãn hồi, ta hy vọng có thể giúp Hoàng Thượng lấy được nhiều tình báo của Yên vương .....”

Phương Hiếu Nhụ trầm mặc nhìn chằm chằm Hoàng Tử Trùng , vẻ mặt có chút quái dị.

Hoàng Tử Trùng vẫn thao thao bất tuyệt thấy, không khỏi có chút giật mình “Phương tiên sinh?”

“Ngay từ đầu người chưa bao giờ nghĩ tới..... Làm thế nào cho Yên vương thần phục triều đình .....” Phương Hiếu Nhụ nhẹ giọng thở dài “Hoàng đại nhân, ngay từ đầu, người đã coi Yên vương là địch nhân.....”

“Hấn vốn chính là địch nhân của Hoàng Thượng!” Hoàng Tử Trùng thốt ra. Dứt lời, phản ứng lại như đang nói điều tất nhiên .

Phương Hiếu Nhụ cũng sững sốt, lập tức cười khở.

\*\*\*\*\*

Lúc này.....

Chu Cao Sí đã đến Yên vương phủ ở Bắc Bình.

Khi Ngô thái y nâng xuống , xuống xe ngựa, nhìn Từ thị vội vàng đi ra, Chu Cao Sí cười tủm tỉm .

“Mẫu phi!” Chu Cao Sí hô, bước nhanh tiến lên.

Ngô thái y vội theo đi lên, một bên hô “Thế tử, cẩn thận miệng vết thương.”

Chu Cao Sí cũng không chút nào để ý tới, bước nhanh tiến lên sau, liền mạnh mẽ quỳ rạp trên đất, dập đầu lạy ba cái “Đưa con bất hiếu bá kiến mẫu phi!”

Ngô thái y sững sốt.

Từ thị cũng ngẩn ra.

Lập tức, Từ thị lấy lại tinh thần, bước lên phía trước nâng, một bên giận dữ nói “Sí nhi ! Người làm cái gì vậy! Trên người người có thương , còn không mau đứng lên!”

Từ thị giận dữ nói xong, liền làm cho Ngô thái y lấy lại tinh thần.

Ngô thái y trong lòng thở dài , một cái quỳ này của thế tử , lý do thì trong lòng hẳn cũng rõ .

Nhưng trên mặt, Ngô thái y vẫn vội vàng tiến lên, hỗ trợ nâng dậy Chu Cao Sí , thoáng nhìn quần áo trên lưng Chu Cao Sí có chút đỏ sẫm, không khỏi cả giận nói “Thế tử! Ngài lại làm ẩu ! Miệng vết thương trên lưng ngài lại vỡ ra rồi!”

Chu Cao Sí ngốc ngốc cười.

Gặp Từ thị biến sắc, vội trấn an nói “Mẫu phi đừng lo lắng, thương này đều đã tốt lắm rồi !”

Từ thị hung hăng trừng mắt, lập tức hướng tả hữu quát “Còn thất thần làm cái gì! Còn không mau giúp thế tử đến Thính Đào viện nghỉ tạm?!”

Lúc này, bên ngoài vội vàng tiến vào hai người, cao giọng hô “Ca ca!”

Chu Cao Sí quay đầu, thấy hai người vội vàng vào mang vẻ mặt hưng phấn kinh hãi , là Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại , không khỏi tế mi loan loan cười.

Khi Chu Cao Sí tế mi loan loan cười, cách đó không xa , ở hành lang đứng một người hoảng hốt thất thần.

“Hắn..... Cười rộ lên vẫn dễ nhìn như thế .....” Nữ tử thất thần rồi nhẹ cười .

Trong tươi cười là si mê , cũng là ưu thương và mất mát .

“Đáng tiếc..... Đối với ta.....”

\*\*\*\*\*

Mà lúc này , Chu Lệ .....

Tại quân trưởng , vuốt ve tượng đất trên tay, nhìn chăm chăm thư tín trên bàn.

Một phong thư thật ngắn .

Viết lời đơn giản :

Cha, con muốn ăn khoai lang nướng cùng mì nước !!!

## 68. Chương 68: Trước Tĩnh Nan [ Nhất ]

Lúc này, Thính Đào viện, trong phòng ngủ .

Chu Cao Sí ngồi ở trên giường, trên mặt mang theo ý cười ôn hòa cùng trấn an, nhìn về phía Từ thị mi gian có chút sầu lo.

“Mẫu phi, đừng lo lắng, y thuật Ngô thái y cao minh, thương của con đã hảo lắm rồi .” Chu Cao Sí cười tủm tỉm nói.

Từ thị cũng nghiêm trang , giận dữ nói “Đây là tốt lắm sao? Sí nhi ! Người rất làm ầu nha ! Phụ vương người đều viết thư nói cho ta , thương thể của người còn chưa hảo, đã nháo muốn về ! Phụ vương người không chuẩn, người liền tự mình chạy trở về! Nếu không phải Ngô thái y chạy đi theo , một đường chiếu cố người, người hiện tại có thể vui vẻ cùng mẫu phi nói chuyện như thế này sao sao?! Sí nhi , người chừng nào thì trở nên tùy hứng như vậy?! Ân ?”

Chu Cao Sí trong lòng bị kiềm hãm, nhất thời đối việc cha hấn đang ở nơi nào đó giận đến nghiến răng nghiến lợi , hấn chạy về như thế là do ai dọa cho sợ nha ?

Trên mặt, Chu Cao Sí miễn cưỡng cười, nột nột nói “Mẫu phi, ngài đừng nóng giận, con chỉ là nhớ..... nhà .”

Lòng vòng mấy lí do không mấy chính đáng , Chu Cao Sí đành phải thì thào nói rằng nhớ nhà .....

Từ thị nhìn về mặt Chu Cao Sí co quắp, còn có sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt nhỏ nhắn gầy một vòng, sau một lúc lâu, trong lòng mềm nhũn, nhẹ nhàng thở dài

“Sí nhi ..... Người là thế tử, không thể tùy hứng cùng trẻ con như thế , biết không? Chuyện người làm ở Nam Kinh , phụ hoàng người cũng đã nói với ta , người làm tốt lắm , nhưng là..... Người phải hiểu được, người rốt cuộc vẫn là thế tử, an nguy tánh mạng của người liên quan đến toàn bộ Yên vương phủ, người cũng biết..... Trước khi người rời đi Bắc Bình đến Nam Kinh , phụ vương của người cả ngày lo lắng cho người đến ăn không ngon, ngủ không an ổn, vừa nghe nói người xảy ra chuyện, cũng không quản an nguy bản thân , suốt đêm chạy đến cứu người!” Nói tới đây, Từ thị hạ giọng nói “Người cũng biết..... Phụ vương người quyết định suốt đêm rời đi Bắc Bình là có nghĩa gì .....”

“Con biết.....” Chu Cao Sí hơi hơi cúi đầu, tay giấu trong chăn nắm chặt lại , quyết định kia có nghĩa tất cả bài trí khổ cực trước kia đều bị trở ngại , nghĩa là cha hấn sẽ bại lộ thực lực của mình ..... Có nghĩa ..... Cha buông tha cho thiên hạ đại kế của bản thân ..... Đem toàn bộ Yên vương phủ ra đặt cược .....

Tuy rằng..... Lúc ấy hấn được cứu .

Nhưng bài bố của cha từ trước cũng bị bãi bỏ .

Nam Kinh bên kia cũng biết lực lượng bí mật của cha giấu ở chỗ nào sao ?

Mà trước đó cha giả bệnh , cũng phỏng chừng bị bên Nam Kinh lấy làm nhược điểm , bên Nam Kinh sẽ đối phó cha thế nào đây ?

“Sí nhi ..... Người nếu biết, vậy người không nên tái tùy hứng như thế, cũng không nên không thương bản thân như vậy ?” Từ thị nghiêm khắc nói “Phụ vương người thương người, không nỡ đánh chửi người, nhưng mẫu phi cũng không phải như thế, hiện tại mẫu phi liền phạt người đem tất cả kinh thư viết lại mười lần !”

Chu Cao Sí sững sốt, theo bản năng ngẩng đầu, gập về mặt Từ thị kiên định thần sắc chân thật , đành phải gục đầu xuống, thấp giọng đáp “Dạ, con hiểu được.”

Từ thị thế này mới thoáng hoãn hoãn thần sắc, chậm rãi đứng dậy, xoay người nhìn về phía Ngô Thái y cung kính cùng nghiêm túc khoanh tay đứng một bên , sắc mặt dịu đi , mở miệng “Ngô Thái y, dọc đường đã vất vả người rồi .”

“Không dám, đó là chuyện thần nên làm.” Ngô thái y cung kính nói.

Từ thị khẽ gật đầu, liền xoay người rời đi phòng ngủ.

Rời đi phòng ngủ sau, trong lòng Từ thị thở dài.

Ai, Vương gia luôn sủng nịch Sí nhi như vậy..... Cho dù lần này Sí nhi bốc đồng chạy về , trong thư cũng chỉ quan tâm thương thế của Sí nhi , dặn dò mình bồi bổ nhiều cho Sí nhi .....

Từ thị dù thử dài lại có điểm may mắn, may mắn Sí nhi từ nhỏ đã nhu thuận lúc, nếu không, Vương gia sủng như vậy còn không đem Sí nhi biến thành một thể tử cật sủng mà kiêu sao ?

Nhưng mà có lẽ..... Vì Sí nhi nhu thuận trí tuệ từ nhỏ , mới khiến Vương gia yêu thương như vậy.....

Từ thị nhìn thiên không, chậm rãi cười.

Ông trời phù hộ, Sí nhi bình an vô sự .....

\*\*\*\*\*

Khi trong phòng ngủ chỉ còn lại có Chu Cao Sí cùng Ngô Thái y.....

Chu Cao Sí nhìn về mặt bình tĩnh của Ngô Thái y, trong lòng khó chịu, bộ dạng hần bị hần mẫu phi răn dạy đều bị y thấy được hết đi ?

Lại nghĩ tới Ngô thái y lần trước nói cái gì mà “Khuê trung lạc thú”.....

Chu Cao Sí trong lòng lại quẩn lại giận, trên mặt rõ ràng cũng không tái bảo trì ý cười ôn hòa, nhìn về phía Ngô Thái y, vẻ mặt rất bình tĩnh “Ngô Thái y..... Không muốn nói gì sao ?”

Ngô thái y cung kính chấp tay “Thế tử muốn nghe thuộc hạ nói gì?”

Chu Cao Sí ngẩng ra, nhìn về mặt Ngô thái y bình tĩnh đến không thể bình tĩnh hơn , sau một lúc lâu, mới ôn hòa cười “Là ta nói sai rồi.”

Ngô thái y sẽ nói cái gì?

Mà mình lại muốn nghe Ngô thái y nói gì ?

Chu Cao Sí trong lòng đối câu hỏi của bản thân cảm thấy buồn cười , lại không khỏi thử dài, đều là bị cha hần nháo !

Ngẩng đầu lại nhìn về phía Ngô Thái y, ôn hòa hỏi “Ngô Thái y, người xem thương thế của ta còn phải tái nghĩ ngơi bao ngày nữa ?”

Ngô thái y nhìn Chu Cao Sí , cung kính nói “Nếu thế tử không có nháo đòi về Bắc Bình, có lẽ hiện tại thế tử cũng đã có thể vui vẻ cùng Vương gia kỵ mã săn thú .....”

Vui vẻ cùng Vương gia kỵ mã săn thú?

Chu Cao Sí trong lòng vừa nghĩ , lời này vào tai hần sao lại cảm thấy kì quái cùng không tự nhiên nha ?

Lại nhìn Ngô thái y vẫn cứ cung kính nghiêm túc.....

“..... Vậy , Ngô Thái y, hiện tại thì sao ?” Chu Cao Sí dừng một chút, lại ôn hòa hỏi.

“Bây giờ thì cần mười ngày , thế tử có thể sôi nổi cùng Vương gia kỵ mã săn thú.....” Ngô thái y cung kính nói xong.

Chu Cao Sí trong lòng bị kiềm hãm, nhìn chằm chằm đôi mắt mới lóe quang mang kì dị của Ngô thái y, là cố ý đi?

Nhưng trên mặt, Chu Cao Sí vẫn là tiếp tục ôn hòa nói “Vậy phiền toái Ngô thái y .....”

“Không dám, thế tử đa lễ .” Ngô thái y cung kính chấp tay.

Lại hỏi thêm về bệnh tình, Ngô thái y liền cung kính hành lễ lui ra, khi Ngô thái y sắp sửa đi ra phòng ngủ , Chu Cao Sí cười tủm tủm mở miệng .

“Ngô Thái y..... Kỳ thật..... Ta không thích kỵ mã săn thú .....”

Ngô thái y dừng cước bộ , trong lòng lộ bộ, quay đầu, trên mặt ra vẻ mờ mịt.

“Còn có, thư mà phụ vương giao cho ta ..... Cho dù để trước mặt người khác , nếu không có phụ vương cho phép cũng không có người dám xem .....” Chu Cao Sí cười ha ha nói xong.

Ngô thái y cứng đờ.

Nhìn vẻ mặt Ngô thái y có chút cứng ngắc, Chu Cao Sí tiếp tục ôn hòa cười, hạ giọng, rất là hảo tâm mở miệng “Người yên tâm, ta sẽ không nói với phụ vương của ta .”

[ Nguyệt : Anh đọc lên thư tình của người ta nha anh Ngô ]

“Đa tạ thế tử.....” Ngô thái y tuy rằng vẻ mặt có chút cứng ngắc, nhưng vẫn cung kính như cũ , nói xong liền rời khỏi phòng ngủ.

Ngô thái y có chút chật vật rời khỏi phòng ngủ, lau mồ hôi trên trán thủy, hần thiếu chút nữa quên quy củ của Vương gia.....

Tuy rằng thế tử phẩm tính ôn hòa.....

Bất quá..... Thế tử quả nhiên là thế tử sao?

Ngô thái y ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng có chút tiếc hận, thế tử nhân hậu trí tuệ, đáng tiếc nha đáng tiếc, Vương gia cùng thế tử gian đúng là cảm tình như vậy.....

Thấy Ngô thái y chật vật rời khỏi, Chu Cao Sí không khỏi cúi đầu cười.

Thật sự là..... Nghĩ lừa bị được mình sao ?

Ghé vào trên chần , Chu Cao Sí trong lòng cân nhắc, Ngô thái y trước kia chỉ biết là thủ hạ của cha , y thuật cao minh, nay xem ra, cũng không chỉ có y thuật cao minh, biết chuyện mình cùng cha, còn có thể trấn định như vậy? Còn có thể trêu chọc mình nữa ?

Một tay chống cằm, Chu Cao Sí nghĩ, chờ cha trở về..... Hỏi cha một chút, lai lịch của Ngô thái y này .

Nghĩ xong , Chu Cao Sí cười khổ, chờ cha đã trở lại, mình nên làm như thế nào ?

\*\*\*\*\*

Lúc này , ngoại ô Bắc Bình.....

Chu Lệ ngồi trên cát , hết sức chuyên chú nhìn khoai lang đang bị vùi trong lửa , nhìn một hồi lâu, mới quay đầu nhíu mày hỏi “Cứ như vậy là được sao ?”

Chu Khả bị hỏi có chút lấp bắp mở miệng “Vương gia, kỳ thật, kỳ thật như vậy là có thể .....”

Chu Lệ quay đầu, có chút dăm chiêu “Nguyên lai đơn giản như vậy?”

Chu Khả nhìn khuôn mặt Chu Lệ có vết đen , trong lòng rối rắm, Vương gia nghĩ như thế nào lại đi học nướng khoai lang ? Lần trước không phải đã nướng ở trong viện nhà mình sao ?

Chẳng lẽ ..... Là vì thế tử?

Chu Lệ nhìn chăm chăm khoai lang tuy rằng rất thơm rất nóng , nhíu mày, lăm lăm lâu bầu “Dường như không thực sạch sẽ a.....”

Tiểu tử kia đang dưỡng thương , ăn mấy thứ này..... Cũng không có ích.

Nhưng lại nghĩ, nếu không chiếu theo yêu cầu tiểu tử kia mà làm, tiểu tử kia khẳng định lại cái kính với mình .....

Ấn, để cho tiểu bánh bao thử là được rồi .

Nhưng sẽ không cho ăn nhiều !

\*\*\*\*\*

Khi Chu Lệ chuẩn bị ra roi thúc ngựa hồi Yên vương phủ ở Bắc Bình, Trương Dung Nguyệt cầm giấy viết thư trong tay , cau mày, đôi mắt có chút lo lắng,

Nguyên lai..... Thế tử thiếu chút nữa bị giết sao? Nghĩ tới thế tử ôn hòa nhân nhạ cười ..... móng tay Trương Dung Nguyệt không khỏi đâm vào lòng bàn tay, thân mình run nhè nhẹ, thế tử..... Hoàn hảo không có việc gì.....

Nhưng nghĩ đến việc mình làm .....

Mặc dù thế tử hiện tại không có việc gì, nhưng là.....

Trương Dung Nguyệt trong lòng tối nghĩa chua xót.

Cúi đầu nhìn thư tín trong tay thư mình : Chú ý hướng đi của Yên vương !

Trương Dung Nguyệt trong lòng trầm xuống, Yên vương quả nhiên là giả bệnh! Như vậy hẳn quả thật là..... Bụng dạ khó lường!

Lúc này, ngoài cửa phòng, thanh âm nha hoàn vang lên “Tiểu thư, nô tỳ đưa trà đến đây cho ngài.”

Trương Dung Nguyệt thu hồi thư tín, ôn nhu nói “Vào đi.”

Nha hoàn bưng nước trà cùng điểm tâm đi vào .

Trương Dung Nguyệt đứng dậy, chậm rãi đi hướng cái bàn, nhìn điểm tâm cùng trà trên mặt bàn , Trương Dung Nguyệt thấp giọng nói “Lấy linh chi mà ta mang đến đây , người đi chuẩn bị một chút, đợi ta đi tiểu trừ phòng .”

“Tiểu thư, ngài muốn tự mình xuống bếp?” Nha hoàn có chút kinh ngạc hỏi.“Tiểu thư, từ khi ngài tới Bắc Bình, vốn không có xuống trừ phòng bao giờ .”

Trương Dung Nguyệt chỉ là ôn nhu cười.

\*\*\*\*\*

Ban đêm, Chu Cao Sí nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, nghĩ tới nhiệm vụ mẫu phi trừng phạt hắn, liền đối với người đang châm trà cho hắn , mở miệng “ Hiểu Cầm, đem bản nhỏ đến đây, lại lấy thêm kinh thư và bút tới cho ta .”

Hiểu Cầm sững sốt, lập tức kiên quyết lắc đầu nói “Thế tử, thương của ngài còn không có hảo đâu! Không thể! Vương phi trước đã công đạo qua, chờ thương ngài tốt hơn mới sao chép kinh thư.”

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức có chút bất đắc dĩ quay đầu nhìn về phía cảnh sắc ngoài cửa sổ, đêm dài lắm , trong lòng hắn luôn nghĩ tới cha , không buồn ngủ nha!

Ngay khi Chu Cao Sí nhàm chán hết sức, một nha hoàn ngoài phòng ngủ bấm báo “Bẩm thế tử, Trương tiểu thư vừa mới sai người đưa tới một chén linh chi canh.”

Hiểu Cầm sững sốt, lập tức hướng Chu Cao Sí che miệng cười trộm “Thế tử, linh mẫn chi canh a. Nhất định là Trương tiểu thư tự tay ngao chế !” Dứt lời, liền đứng dậy, từ trong tay tiểu nha hoàn ở ngoài phòng tiếp nhận lấy chén canh linh chi , đối Chu Cao Sí nói như hiến vật quý “Thế tử, người xem.....”

Chu Cao Sí ngẩn ra, lập tức trầm mặt.

Hiểu Cầm nhìn Chu Cao Sí trầm mặt, không khỏi nghi hoặc “Thế tử?”

“Bỏ đi.” Chu Cao Sí nhẹ nhàng thở dài. Nâng tay nhu nhu cái trán, cảm thấy có chút bất đắc dĩ cùng đau đầu.

Trương Dung Nguyệt kia đối hắn là tâm tư gì , hẳn đại khái có thể đoán, chỉ là..... Trương Dung Nguyệt kia không phải đến làm gian tế sao? Vì sao đối với hắn như thế ?

Lúc này, Ngô thái y bưng chén thuốc vào, liếc mắt canh linh chi, mỉm cười “Thế tử, canh linh chi là thứ tốt, thế tử không ngại có thể dùng để uống.....”

Chu Cao Sí nghe vậy, nhìn về phía Ngô Thái y, lời này có chút không quá đúng , liền hỏi nói “Người tra qua?”



“Tất nhiên.” Ngô thái y mỉm cười “Nếu là Trương tiểu thư sai người đưa tới, đương nhiên phải cẩn thận một phen.”

Chu Cao Sí không khỏi lắc đầu “Thôi.”

“Thế tử?” Hiểu Cầm cẩn thận hỏi, lúc này nàng cũng đã nhìn ra, tựa hồ thế tử không thích Trương tiểu thư?

Chu Cao Sí đang muốn kêu Hiểu Cầm đem canh linh chi đi , bên ngoài liền có thanh âm quen thuộc trầm thấp mang theo hơi hơi tức giận “Cái gì mà tốt!”

Chu Cao Sí sững sốt.

Theo tiếng bước chân trầm ổn vang lên, một người đi đến.

Phong trần mệt mỏi, trên mặt còn có vết đen , nhưng không ảnh hưởng đến khuôn mặt tuấn vĩ , đôi mắt sắc bén khí thế cùng lợi hại.

“Cha?” Chu Cao Sí không khỏi thấp giọng khinh gọi.

Nghe Chu Cao Sí khinh gọi, mặt vốn không chút thay đổi cùng chút tức giận , Chu Lệ thoáng hoãn hoãn về mặt, nâng tay tùy ý huy huy, ý bảo mọi người ở đây ra ngoài hết .

Khi Ngô thái y cung kính chấp tay, xoay người rút lui, Chu Lệ không chút để ý mở miệng “Ngô Thái y, nếu cô linh chi tốt , người cũng đừng lãng phí , bát canh kia người uống đi !”

Ngô thái y cứng đờ, lập tức cung kính chỉ lễ “Thuộc hạ tạ Vương gia ban cho.”

Chu Lệ thản nhiên gật đầu, phát tay ý bảo Ngô thái y lui ra.

Đợi Ngô thái y lui ra, Chu Lệ nhíu mày nhìn về phía Chu Cao Sí đang ở trên giường mà rối rắm , đi nhanh tiến lên, nhìn chằm chằm Chu Cao Sí , cao thấp cẩn thận đánh giá một phen, xác nhận sắc mặt Chu Cao Sí không tái nhợt , nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt lại nháy cũng không nháy , mặt không chút thay đổi , dừng lại nhìn thật kĩ .

Lúc này , Chu Cao Sí trong lòng rối rắm, không biết nên ứng đối như thế nào, lại bị Chu Lệ khóa trụ rồi chăm chú nhìn , không biết làm sao.

Mà Chu Lệ chăm chú nhìn sau một lúc lâu, mới chậm rãi nâng tay , đem hai má Chu Cao Sí nhẹ nhàng niết , ách thanh mở miệng “Tiểu tử người không cần tự giày vò như thế !”

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức không khỏi xiết chặt ngón tay.

Chu Lệ lại đột nhiên gợi lên khóe miệng cười, tươi cười rất bất đắc dĩ, lẩm bẩm nói “Thôi, là tự cha chuốc phiền phức , chỉ cần người không rời đi cha , người muốn dẫn vật thể nào cũng được .”

Nói câu cuối hơi hạ âm , Chu Cao Sí rốt cục nhịn không được thân thủ ôm lấy nam nhân trước mắt , nam nhân vẫn trù mến nhìn mình .

Cúi đầu mở miệng “Cha..... Con .... ta.....”

Chu Lệ sau lúc ban đầu bị ôm lấy, có nháy mắt giật mình, lập tức phản thủ ôm lấy Chu Cao Sí , cẩn thận tránh đi miệng vết thương trên lưng, cúi đầu, hung hăng hôn đôi môi đã muốn chiếm từ lâu .

Sau hi mút vào , lại bắt chấp mà hôn , cho đến khi Chu Cao Sí cơ hồ không thể hô hấp, mới chậm rãi buông ra, nhưng vẫn quyến luyến lướt qua .

“Cha.....” thanh âm Chu Cao Sí có chút thờ đốc , có chút khàn khàn.

Nghe thanh âm như vậy, ánh mắt Chu Lệ hơi hơi tối sầm lại, lập tức mềm nhẹ ôm Chu Cao Sí , chính mình ngồi vào trên giường, thanh âm mất tiếng nói “Sí nhi , hiện tại đừng nói gì .”

Chu Cao Sí khó hiểu, nhưng vẫn thuận tựa vào trước ngực Chu Lệ , nghe tiếng tim đập chậm rãi trầm ổn xuống .

Lúc này, trong phòng ngủ , im lặng, lại có thản nhiên ấm áp cùng an bình .

Vuốt ve sợi tóc Chu Cao Sí , chậm rãi bình phục kêu gào khát vọng trong lòng , rốt cục chậm rãi bình tĩnh trở lại, rất muốn , nhưng thương thể tiểu bánh bao chưa lành, chỉ có thể nhẫn nại .

Im lặng vuốt ve một hồi, thoáng thỏa mãn một ít, liền nhớ tới khoai lang nướng, Chu Lệ hơi hơi buông Chu Cao Sí ra, cúi đầu cười nói “Sí nhi , cha nướng khoai lang cho người .”

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức nhớ thời điểm mình buồn bực mà viết thư , tưởng tượng bộ dáng cha ngồi xồm ở trên cát nướng khoai , Chu Cao Sí cười tủm tỉm gật đầu“Cha, con muốn ăn.”

Chu Lệ liền đứng dậy, từ trong tay áo lấy ra khoai lang nướng, đưa cho Chu Cao Sí .

Chu Cao Sí tiếp nhận, còn thực ấm nóng , không khỏi ngẩng đầu nhìn hướng cha đã ngồi lại bên người mình .

Lúc này mới phát hiện trên mặt cha có nước bìn , nâng tay nhẹ lau đi, một bên thấp giọng hỏi “Cha, ngài vội vàng đến?”

“Àn!” Chu Lệ không nhiều lời, hẩn nướng khoai lang xong , liền khoái mã trở lại.

Kỳ thật, cũng không phải muốn nghĩ biện pháp làm sao nướng được khoai lang ngon , dù sao ánh mắt theo dõi Yên vương phủ cũng nhiều , hẩn đã sớm đã trở lại.

Ai ngờ, hẩn trở về liền thu được tin tức phía dưới, Trương Dung Nguyệt tự mình xuống bếp ngao linh chi canh cho tiểu bánh bao của hẩn ?!

Hừ!

Cỏ linh chi này nọ, hẩn muốn bao nhiêu có bao nhiêu!

May mà tiểu bánh bao của hẩn chưa ăn bát canh linh chi kia .....

Cúi đầu nhìn Chu Cao Sí đang chuyên chú lau nước bìn cho hẩn , Chu Lệ mỉm cười.

Có chút chuyện không cần nói rõ .

Thái độ của hẩn thực minh xác , tiểu tử này cũng đã biết .

Tuy rằng trong lòng tiểu tử này vẫn có chút mâu thuẫn cùng có chút do dự , có chút bất an, nhưng..... Cái ôm vừa mới kia , cả thuận theo để hẩn hôn môi ..... Điều đã yên lặng chứng minh tiểu tử này..... Sẽ không kháng cự.

Chỉ cần không kháng cự là tốt rồi.

Không kháng cự , hẩn sẽ chậm rãi tiêu trừ mâu thuẫn bất an của tiểu tử này.

Không phải có một câu như vậy sao? Nước chảy đá mòn !

“Sí nhi , nhanh ăn đi.” Chu Lệ cầm tay Chu Cao Sí , cười nói.

Chu Cao Sí gật đầu, cắn một cắn ngậm khoai lang, chậm rãi nhắm nuốt , trong lòng ngạc nhiên, ăn ngon!

“Ăn ngon đi?” Chu Lệ nhìn ánh mắt Chu Cao Sí tỏa sáng về mặt kính ngạc, trong lòng có chút đắc ý hỏi.

“Àn!” Chu Cao Sí cười tủm tỉm , cắn thật to .

Cắn mấy miếng , nhớ tới mì nước , Chu Cao Sí quay đầu Chu Lệ nhìn cười đến tự đắc, ánh mắt lượng lượng“Cha, mì nước đâu?”

Chu Lệ nghe vậy, cứng đờ.

## 69. Chương 69: Trước Tĩnh Nan [ Nhị ]

Trương Dung Nguyệt đứng ở trong viện, nhìn ánh trăng đến xuất thần .

Đến khi nha hoàn vội vàng tiến vào , Trương Dung Nguyệt mới lấy lại tinh thần.

“Đã đưa tới Thính Đào viện chưa ?” Trương Dung Nguyệt ôn nhu hỏi .

Nha hoàn cười “Nô tỳ đã đưa .”

Trương Dung Nguyệt nhẹ nhàng gạt đầu, quay đầu nhìn chằm chằm ánh trăng, thì thào nói nhỏ “ Thứ ta có thể làm , chỉ có một ít chuyện nhỏ như thế .....”

“Đúng rồi! Tiểu thư, thời điểm nô tỳ từ Thính Đào viện trở về, dường như thấy Vương gia !” Nha hoàn hạ giọng nói.

Trương Dung Nguyệt ngẩn ra, hai hàng lông mày trên mặt lập tức nhăn nhanh, Vương gia đã trở lại?

\*\*\*\*\*

Mà lúc này ở Thính Đào trong viện.....

Chu Cao Sí nhìn chằm chằm một chén mì nước đã nấu xong trước mắt , mới ngẩng đầu nhìn hướng lão cha có chút xấu hổ ngồi ở đối diện hẳn, tế mi nhất loạn, cầm lấy chiếc đũa gấp lên sợ mì, nhưng Chu Lệ lại vội vàng nâng tay ngăn cản , thấy Chu Cao Sí nghi hoặc nhìn lại đây, mới ho nhẹ một tiếng , ra vẻ nghiêm túc mở miệng “Sí nhi , vừa nãy Ngô thái y đã dặn dò qua, thương của người còn chưa hảo, không thể ăn mì .....”

Chu Cao Sí liếc nhìn khuôn mặt nghiêm túc của lão cha nhà mình , mặt mày hiện ra một tia đáng tiếc cùng xấu hổ , sau một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng “Cha..... Ăn mì sẽ ảnh hưởng đến thương thế sao ?”

“Nếu Ngô thái y đã dặn qua như vậy , người cứ nghe theo đi !” Chu Lệ dứt lời, đột nhiên đoạt lấy mì nước , hướng ngoài cửa sổ đổ ra .

Động tác cực kỳ nhanh !

Chu Cao Sí chỉ cảm thấy trước mắt chợt lóe, mì nước trong tay cũng đã tiêu thất. Nhất thời trong lòng bị kiềm hãm, động tác của cha cũng thật quá nhanh đi ?

Chu Lệ đổ xong mì nước , quay đầu đối Chu Cao Sí cười ngượng “Sí nhi , cha cam đoan, chớ thương thế của người tốt , người nhất định có thể ăn mì nước do cha làm !”

Chu Cao Sí nhìn cha , chậm rãi cười cười, gạt gạt đầu, còn nghiêm túc nói “Ân! Con chờ!”

\*\*\*\*\*

Đêm khuya .

Chu Cao Sí nhìn Chu Lệ nằm ở bên người hẳn, thần sắc Chu Lệ thanh thản miễn cưỡng nhắm mắt lại, vẫn nhin không được thấp giọng mở miệng “Cha.....”

“Ân?” Chu Lệ nâng tay nhẹ nhu vuốt đầu Chu Cao Sí , miễn cưỡng lên tiếng.

“Cha, thư của con ... Ngài có xem không ?” Chu Cao Sí thấp giọng hỏi .

“Người nói thử ?” Chu Lệ chậm rãi mở to mắt, trầm thấp cười “Người cảm thấy nếu cha không thấy qua , cha sẽ để cho người một mình trở về sao ?”

Chu Cao Sí trong lòng đình lại , vậy .... Cũng phải

Bất quá, chính vì như vậy, hẳn mới mờ mịt !

Một câu cuối ở trong thư, câu kia “Vĩnh viễn là con của ngài” cha rốt cuộc có thấy không ?

Nếu thấy hẳn đã hiểu quyết định của mình rồi ?

Sao..... Còn viết thư qua lại ? Bây giờ còn..... Nằm ở bên người mình , ôm lấy mình.....

Có ý tứ gì nha?

Đương nhiên..... Chính hắn cũng là..... Định lực không đủ!

Chu Cao Sí đối bản thân rất là phỉ nhổ!

Rõ ràng đều đã quyết định ..... Lại vẫn..... Không thể cự tuyệt.....

Chu Lệ vuốt đầu Chu Cao Sí , cười nhẹ , thanh âm có chút khàn khàn mở miệng “Sí nhi ..... Thời gian không còn sớm , mau ngủ đi.”

Chu Cao Sí sững sốt, tế mi lập tức hơi nhú, ngẩng đầu đang muốn mở miệng, đã thấy cha lại nhắm hai mắt lại, mặt mày mỗi một làm cho hắn không thể mở miệng, Chu Cao Sí đành phải gục đầu xuống.

Cha..... Đây là..... Có ý gì?

Chu Cao Sí khó chịu trong lòng, rõ ràng đã hiểu quyết định của hắn, lại cố ý mơ hồ ý tứ của hắn, cha quả nhiên đủ gian trá!

Trong đầu miên man suy nghĩ một trận, rốt cục cơn buồn ngủ kéo tới, Chu Cao Sí dựa vào trong ngực cha, nghe tiếng tim đập trầm ổn, chậm rãi ngủ, chỉ chốc lát sau, tiếng ngáy liền vang lên.

Đợi tiếng ngáy vang lên, Chu Lệ mới mở to mắt, gọi lên khoe miệng, có chút sủng nịch có chút tự đắc cười, sờ sờ hai má Chu Cao Sí , Chu Lệ cúi đầu, khẽ hôn một cái , mới ôm chặt Chu Cao Sí , chậm rãi ngủ.

\*\*\*\*\*

Hôm sau.

Từ thị đang muốn rời đi Phương Hoa viện, đi Thính Đào viện, chợt nghe một tiếng vội vàng phía sau “Vương phi xin dừng bước!”

Từ thị xoay người, chỉ thấy Trương Dung Nguyệt hơi hơi đỏ mặt tiến lên.

Từ thị mỉm cười “Trương tiểu thư có việc sao ?”

Trương Dung Nguyệt do dự một chút, mới cúi đầu mở miệng “Vương phi..... Dung Nguyệt muốn đi vấn an thể tử, không biết..... Có thể được không ?”

Từ thị ngẩn ra, có chút do dự, nhưng nhìn vẻ mặt Trương Dung Nguyệt đỏ ửng cùng ngượng ngùng, trong lòng than nhẹ, liền gật gật đầu nói “Đương nhiên có thể.”

Nhân tình Trương Dung Nguyệt không khỏi sáng lên.

Lúc này, đúng lúc bình minh , gió tháng mười có mang theo hơi lạnh nhưng hoa mai bên hành lang cũng vừa lúc bung cánh khai mở .

Đóa hoa màu vàng nhàn nhạt lay chuyển theo từng đợt gió thổi .

Từ thị cùng Trương Dung Nguyệt chậm rãi đi trên hành lang .

Nhìn hoa mai, Từ thị mỉm cười mở miệng “Đóa hoa này nở thật không tồi .”

“Đúng vậy!” Trương Dung Nguyệt phụ họa , nhìn hoa mai xoay tròn trong gió, Trương Dung Nguyệt nhớ tới cây hoa mai ở dưới lầu nhà mình ở Nam Kinh , vẻ mặt hiện lên một tia phiến muộn.

Từ thị thoáng nhìn, nhẹ giọng nói “Nhớ nhà sao ?”

Trương Dung Nguyệt ngẩn ra, lập tức cúi đầu lên tiếng .

Từ thị ngẩng đầu nhìn hướng thiên không xa xa, lúc này , ánh mặt trời chậm rãi chiếu xuống , thiên không dần dần sáng lên .

Có lẽ vì đã trôi qua ?

Có lẽ là do xúc cảm bản thân chẳng ?

Từ thị thấp giọng nói “Nhân diện đào hoa hà xử? Lai niên kim nhật khả tại ?” ( Tự dịch : Người xưa bây giờ ở nơi đâu ? Năm tới liệu còn gặp lại ? )

[ Theo Nguyệt thì hai câu này lấy từ bài thơ này của Thôi Hộ đời Đường ]

Khứ niên kim nhật thử môn trung

Nhân diện đào hoa tương ánh hồng

Nhân diện bất tri hà xứ khứ

Đào hoa y cựu tiếu Đông phong.

(Đề Đô Thành Nam Trang – Thôi Hộ)

Cụ Tản Đà đã dịch:

Cửa đây năm ngoái cũng ngày này,

Má phấn, hoa đào ửng đỏ hây.

Má phấn giờ đâu, đâu vắng tá

Hoa đào còn bốn gió xuân đây. ]

Trương Dung Nguyệt sững sốt.

Từ thị chậm rãi mỉm cười, nhìn về phía Trương Dung Nguyệt “Chỉ là xúc động đôi chút mà thôi ”

Dứt lời, liền mỉm cười nói “Giống chúng phận nữ nhân chúng ta , luôn có rất nhiều điều thân bất do kỷ (phải làm những chuyện mà bản thân không mong muốn ) .”

Thân bất do kỷ? Trương Dung Nguyệt không khỏi run lên.

“Dù sao..... Gia tộc vẫn luôn là tối trọng yếu.” Từ thị thản nhiên nói. Lại nhìn về phía Trương Dung Nguyệt , mỉm cười “Nhưng đối với một mẫu thân mà nói , đứa nhỏ vĩnh viễn là là tối trọng yếu.”

Trương Dung Nguyệt ngẩn ra, lập tức lấy lại tinh thần, phụ họa cười, tươi cười có chút gượng ép.

Vương phi, là ám chỉ cái gì sao?

Mà Từ thị dứt lời, liền không cần nhiều lời nữa .

Khi nói chuyện đã tới ngoài Thính Đào viện, Từ thị đang muốn tiến đến , liền gặp Chu Lệ bước ra, không khỏi sững sốt, Vương gia đã trở lại? Nhưng lập tức nghĩ đến Trương Dung Nguyệt phía sau , thầm kêu một tiếng, nguy rồi!

Mà lúc này Chu Lệ đã bước đi ra, thoáng nhìn Từ thị , chậm đặt chân bước, lại thấy Trương Dung Nguyệt phía sau Từ thị , ánh mắt hơi hơi nhúu lại, lúc này ở trong Yên vương chỉ có một vị thiếu nữ mà hấn vô cùng chán ghét ... vị hôn thê của tiểu bánh bao !!

Dừng lại , khi Từ thị cùng Trương Dung Nguyệt hành lễ xong , Chu Lệ thản nhiên mở miệng “Sí nhi hiện tại đang nghỉ ngơi, Vương phi, người cùng bốn vương đến Tùng Trúc viện, bốn vương muốn nói chút chuyện ”

Dứt lời, Chu Lệ liền hướng phương hướng Tùng Trúc viện đi đến.

Lúc này, Trương Dung Nguyệt cố lấy lại dũng khí, bùm một tiếng quỳ xuống, thanh âm run run mở miệng nói “Trương Dung Nguyệt bái kiến Vương gia!”

Từ thị ngẩn ra, mà Chu Lệ đạm mạc liếc mắt một cái , ừ một tiếng, liền rời đi.

Trương Dung Nguyệt lại lớn tiếng dập đầu nói “Dung Nguyệt cầu kiến thế tử, mong rằng Vương gia thành toàn!”

Chu Lệ nhen nhóm tức giận trong lòng, đôi mắt lập tức âm lãnh.

Muốn gặp tiểu bánh bao?! Nghĩ thôi cũng đừng nghĩ !

Từ thị vừa thấy sắc mặt Chu Lệ không đúng, bước lên phía trước, đang muốn nâng Trương Dung Nguyệt đứng dậy, Chu Lệ lạnh lùng mở miệng “Bổn vương nói! Thế tử đang tỉnh dưỡng! Trương tiểu thư, thỉnh trở về!”

“Dung Nguyệt từ khi vào Bắc Bình, còn chưa bao giờ cùng thế tử gặp mặt, nay nghe nói thế tử bị thương..... Dung Nguyệt chỉ là muốn tới thăm tử..... Còn thỉnh Vương gia thành toàn.”

Trương Dung Nguyệt nắm chặt tay, trong lòng e lệ cùng khẩn trương nhưng vẫn run run nói, nàng phải..... Gặp thế tử.....

Phải!

Chu Lệ hí mắt, Trương Dung Nguyệt này.....

Ngay đó, trong lòng Từ thị khẩn trương, đang muốn khuyên Trương Dung Nguyệt, Hiểu Cẩm vội vàng chạy ra, quỳ rạp trên đất, nói “Nô tỳ kiến quá Vương gia, Vương phi, Trương tiểu thư.....”

“Hiểu Cẩm, là thế tử có chuyện gì?” Chu Lệ nhíu mày hỏi.

Tiểu tử kia không phải đang xem sách sao?

“Thế tử nói, thỉnh Trương Dung Nguyệt tiểu thư đi vào.” Hiểu Cẩm có chút nhát gan mở miệng.

Chu Lệ vừa nghe, tay không khỏi nắm chặt lại.

Tiểu tử kia!

\*\*\*\*\*

Lúc này, Chu Cao Sí đã ngồi ở trước bàn.

Nghe được thanh âm bên ngoài, nhất thời tò mò, liền kêu Hiểu Cẩm đi xem.

Nghe Hiểu Cẩm nói, Trương Dung Nguyệt quỳ xuống cầu kiến mình, trong lòng Chu Cao Sí không khỏi khó hiểu cùng có chút tò mò.

Lo lắng đến việc giằng co như thế cũng không hảo, để cho Hiểu Cẩm tiến đến thỉnh Trương Dung Nguyệt.

Chu Cao Sí thực muốn nhìn một chút, Trương Dung Nguyệt này rốt cuộc muốn cái gì?

Là thật tâm thăm mình, hay là.....

Vì thế, khi Trương Dung Nguyệt tiến vào, liền gặp thiếu niên ôn hòa ngồi trên ghế, thản nhiên nhìn bầu trời.

Khi nghe thấy bước chân của mình, chậm rãi quay đầu, đối với mình cười rất hữu lễ cùng không thân thiết.

Trong lòng Trương Dung Nguyệt không khỏi hoảng hốt, dường như về lại năm đó, ở dưới chân núi thoảng nhìn thấy thiếu niên thanh thoi ngẩng đầu mà cười nhàn nhạt.....

Nước mắt thiếu chút nữa chảy xuống.

Chu Cao Sí nhìn vẻ mặt Trương Dung Nguyệt bị thương, còn có nước mắt đảo quanh hốc mắt, không khỏi giật mình, cũng có chút vô thức, liền nột nột mở miệng “Trương tiểu thư?”

Trương Dung Nguyệt lấy lại tinh thần, miễn cưỡng cười.

“Ngươi không sao chứ?” Chu Cao Sí thật cẩn thận hỏi.

Trương Dung Nguyệt chậm rãi lắc đầu, bình tĩnh nhìn Chu Cao Sí một hồi lâu, mới chậm rãi nhu uyển cười mang theo vài phần e lệ cùng vài phần thỏa mãn.

\*\*\*\*\*

Trong Tùng Trúc viện, Chu Lệ tâm tình tối tăm, có chút nôn nóng.

Xú tiểu tử kia nghĩ gì mà lại đi mời một hoàng hoa đại khuê nữ vào phòng mình tọa?!

Xú tiểu tử kia có biết tình ngay lý gian không ?!

Xú tiểu tử kia có biết nam nữ thụ thụ bất thân hay không?!

Từ thị có chút khó hiểu nhìn Chu Lệ mặt không chút thay đổi cùng đôi mắt âm trầm, thấp giọng mở miệng “Vương gia?”

Chu Lệ lấy lại tinh thần, thản nhiên nói “Có lẽ, qua mấy hồi , điều nên đến sẽ đến .”

Từ thị sững sốt, lập tức trầm mặc gật đầu, thấp giọng nói “Thiếp thân hiểu được.”

“Còn có..... Sí nhi .....” Chu Lệ chậm rãi nói “Hắn.....”

\*\*\*\*\*

Ngồi ở trên ghế đầu , Trương Dung Nguyệt chậm rãi xuất ra một túi hương , sắc mặt ửng đỏ đem qua, nhỏ tiếng mở miệng “Đây là Dung Nguyệt tự tay thêu , Dung Nguyệt vụng tay , mong thế tử không chê cười .”

Chu Cao Sí ngẩn ngơ.

Túi hương ?

Nữ tử chưa thành thân đưa túi hương cho một nam tử , này có ý nghĩa gì ?

Chu Cao Sí hiểu được.

Vì thế, Chu Cao Sí chậm rãi lắc đầu, còn nghiêm túc nói “Tâm ý Trương tiểu thư, Cao Sí hiểu được, nhưng Cao Sí không thể thu.”

Trương Dung Nguyệt biến sắc, tay run nhè nhẹ , túi hương liền rơi xuống .

Chu Cao Sí cúi thắt lưng, nhặt lên túi hương, nhẹ nhàng phóng tới trong tay Trương Dung Nguyệt .

Trương Dung Nguyệt cắn nhanh môi dưới, cúi đầu, gắt gao nhìn túi hương .

“Trương tiểu thư..... Cao Sí đã có người ngưỡng mộ trong lòng .” Chu Cao Sí thấp giọng nói xong.

Trương Dung Nguyệt ngẩn ra. Người ngưỡng mộ trong lòng ?

“Nàng là..... dạng nữ tử thế nào ?” Trương Dung Nguyệt trầm mặc một lúc lâu, vẫn là nhịn không được thấp giọng hỏi .

Dạng nữ tử thế nào ?

Khụ khụ, nữ tử?!

Chu Cao Sí sững sốt, tưởng tượng đến việc cha mặc đồ nữ , không khỏi nhếch miệng cười

Tế mi loan loan, ôn hòa nói “Nàng tốt lắm, không biết nướng khoai lang, không biết làm mì nước , bắt quá bây giờ rốt cuộc cũng biết nướng khoai lang , mì nước thì vẫn chưa biết làm , nhìn qua rất khó ăn. Tính tình không tốt, thực cố chấp, có đôi khi không phân rõ phải trái , thực lải nhải, rất đa nghi , thực giáo hoạt.....” Chu Cao Sí lải nhải lẩm bẩm nói xong.

Trương Dung Nguyệt nghe đến ngây ngốc , sau một lúc lâu, mới thấp giọng hỏi “Người như vậy..... Thế tử vì sao lại thích?”

Chu Cao Sí vừa nghe, cũng có chút buồn rầu gãi đầu “Ta cũng không biết vì sao lại thích .....” Lại nhếch miệng cười, tươi cười lộ ra thỏa mãn cùng vui vẻ “Bất quá..... Chưa từng hối hận, cũng thực thích cảm giác ở bên nhau ..... Chỉ là nghĩ gặp lại thôi cũng thực an tâm .....”

Nhìn Trương Dung Nguyệt , Chu Cao Sí mỉm cười “Cho nên..... ý tốt của Trương tiểu thư , ta không thể nhận .”

## 70. Chương 70: Trước Tĩnh Nan [ Tam ]

Khi Chu Cao Sí nhìn theo Trương Dung Nguyệt rời đi , đột nhiên thấy phía sau lưng lạnh cả người, tựa hồ có tầm mắt nóng rực gấp gáp dính vào trên người mình?

Chậm rãi quay đầu.

Chỉ thấy cha hấn mặt không chút đổi dạng nhìn chằm chằm hấn !

Chu Cao Sí bị kiềm hãm, trong lòng giật mình, cha vào ... như thế nào ?

Thính Đào viên của hấn không phải có một cái đại môn sao ?!

Chẳng lẽ..... Cha leo tường!?

Chu Cao Sí bị suy đoán của mình dọa !

Theo bản năng lắc đầu, sao có khả năng, cha hấn là Yên vương anh minh thần võ , cơ trí dũng mãnh!

Thấy cha vẫn giữ khuôn mặt không đổi tiến đến gần hấn , Chu Cao Sí đột nhiên thấy chột dạ, trên mặt nhếch miệng cười ngượng ngùng “Cha..... Ngài đã tới?” Thời cuộc không phải đã bắt đầu biến hóa sao? Mọi chuyện ..... Đều xong rồi sao ?

Chu Lệ đi đến trước mặt hấn, cúi đầu, nhìn thật sâu vào hấn , đôi mắt tối đen không rõ.

Chu Cao Sí trong lòng run lên không hiểu, đột nhiên..... Có loại dự cảm thực xấu!

Vội ha ha ngây ngô cười “Cha, ngài..... Chuyện của ngài đã xong sao ?”

Chu Lệ trầm mặc.

Tâm Chu Cao Sí run lên, ngài nói gì đi a ?

“Cái kia..... Cha, ngài đói không?” Chu Cao Sí thật cẩn thận mở miệng.

Chu Lệ vẫn là trầm mặc.

Sau một lúc lâu, khi Chu Cao Sí chịu được không được không khí quái dị làm cho người ta kinh hãi đảm chiến như vậy.....

Chu Lệ đột nhiên xoay người, ở tiếng kinh hô của Chu Cao Sí , mạnh mẽ ôm lấy Chu Cao Sí , đi nhanh hướng trong phòng.

Chu Cao Sí mờ mịt, xấu hổ, trong lòng bức bối , sao có thể ở trước mặt mọi người mà bế mình như thế chứ ?!

Vụng trộm nhìn bốn phía, Hiểu Cầm chỉ lo thu thập đồ đạc trên bàn , người hầu của hấn hoặc là cúi đầu, hoặc là quét rác.....

Chu Cao Sí trong lòng nghi hoặc, bọn họ không thấy được sao?

“Người sợ hãi?” Đột ngột một thanh âm thản nhiên vang lên .

Chu Cao Sí sửng sốt, quay đầu, nhìn về phía Chu Lễ đã đi vào buồng trong, đưa hấn đặt ở trên tháp , hai tay chống vào tường đem hấn chặt chẽ vòng trụ .

“Người sợ mẫu phi người biết? Người sợ những người khác biết? Người sợ danh dự của ta bị hao tổn? Người sợ những người khác sẽ khinh thường cha người ? Người sợ người trong thiên hạ phỉ nhổ ?”

Chu Cao Sí trong lòng run lên.

“Người có biết, Chu Lệ ta không quan tâm những điều đó !”

Chu Cao Sí im lặng. Hấn đương nhiên hiểu được.....

“Cho nên, người sợ hãi , kỳ thật là chính người ..... Người sợ bị người trong thiên hạ khinh bỉ? Người sợ mẫu phi người thương tâm khổ sở? Người sợ danh dự của mình bị –”



“Không phải!! Con cho tới bây giờ cũng chưa nghĩ tới!” Chu Cao Sí mở to hai mắt, trong lòng có chút tức giận “Con, con chỉ là –” Há miệng thở dốc, lại sau một lúc lâu nói không ra lời, Chu Cao Sí trong lòng hoảng hốt.

Chẳng lẽ ..... Kỳ thật, trong tiềm thức, mình thực sợ hãi?

Chu Lệ lẳng lặng nhìn hắn.

Chu Cao Sí có chút vô thức né tránh im lặng kia, ánh mắt lại lợi hại có thể chọc thủng ý tưởng trong lòng hắn, nhưng phát hiện, không chỗ có thể né tránh, sau một lúc lâu, có chút suy sụp cúi đầu, cười khổ “Cha..... Chẳng lẽ ... Con không thể sợ sao ?”

Chu Lệ cũng chậm rãi mỉm cười, ngón tay chậm rãi vuốt ve hai má Chu Cao Sí, ách thanh nói nhỏ “Người đương nhiên có thể sợ hãi, chỉ là, Sí nhi , cha muốn nói cho người , có cha ở, người không chỉ có một người.”

Chu Cao Sí ngẩn ngơ.

Theo bản năng ngẩng đầu, lại đón nhận đôi môi nồng cháy cùng bá đạo ôm của Chu Lệ .

“Nhưng người là của cha , người vĩnh viễn đều là của cha !”

\*\*\*\*\*

Ban đêm.

Gió đêm hiu hiu , bầu trời đầy sao .

Trương Dung Nguyệt ngồi ở cửa sổ, trong tay túm nhanh túi hương , vì quá mức dùng sức nên ngón tay trắng bệch.

Kinh ngạc nhìn ngoài cửa sổ, trong óc Trương Dung Nguyệt lúc này hiện lên hình ảnh buổi sáng.

“Kỳ thật..... Trương tiểu thư không nên tới.....” Đến cuối cùng, thế tử vẫn thở dài.

Cho dù chỉ là một chút thở dài, trong lòng Trương Dung Nguyệt vẫn..... Hiện lên một tia rung động.

Không nên tới sao?

Là chỉ việc mình ngay từ đầu nàng không nên tới Bắc Bình sao ?

Hay là mình không nên tới thăm hắn ?

Mặc kệ là ý gì , nàng đều..... Chưa từng hối hận !

Nàng không nên tới Bắc Bình, nhưng nàng đã đến đây. Nàng không có lựa chọn, tiên hoàng tứ hôn, nàng sao kháng chỉ? Nhưng nàng chưa từng hối hận, bởi vì..... Đối phương là hắn a.

Có lẽ mình không nên tới thăm, lâu như vậy , nàng cũng đã sớm phát hiện, nhìn như hành động của nàng ở Yên Vương phủ không bị ngăn trở, kỳ thật, nơi nàng có thể đi rất giới hạn , Vương phi tuy rằng tươi cười thân thiết, nhưng..... Kỳ thật không tin nhiệm mình.

Mà khi biết, Yên vương giả trang bệnh, thế tử sau lại trọng thương, trong lòng nàng dần dần hiểu được, hôn sự nàng cùng thế tử , kỳ thật..... Đã sớm chỉ là danh nghĩa.

Cho nên, hôm nay nàng càng muốn tới!

Vì..... Muốn gặp , kiếp này nhất định vô duyên với thế tử .

Đưa túi hương cho hắn, cho thấy tâm ý của mình.

Cho dù ..... Loại hành vi này có bao nhiêu vô liêm sỉ .....

“Thế tử.....” Nàng không biết nên nói cái gì.

“Chờ thêm vài ngày, ta sẽ cùng phụ vương và mẫu phi thỉnh cầu, đưa người hồi Nam Kinh.....” Nhưng không nghĩ tới thế tử lại nói muốn đưa nàng về ?!

Nàng không thể trở về! Nàng có thể nào trở về!

Phụ thân dặn dò nàng còn chưa làm tốt .....

Nàng đem nàng tuổi già đều gửi vào nơi này ..... Nơi này, nơi này..... Có hẳn nha.....

Vì thế, nàng chậm rãi mỉm cười , mở miệng “..... Thế tử, có phải đã quên hay không? Ngài và ta là do tiên hoàng tứ hôn .....”

“Trương tiểu thư, người nên biết, chúng ta..... Căn bản là không có khả năng có chuyện thành hôn!” Thế tử nhíu mày , vẻ mặt hiện lên một tia ngưng trọng.

Nàng trong lòng tê rần, căn bản là không có khả năng sao?

Nàng cười, ôn nhu cười, chậm rãi nói “Thế tử..... Tiên hoàng tứ hôn, cho dù là Vương gia sợ cũng không thể cự tuyệt đi. Bởi vì..... Đó là di mệnh của tiên hoàng nha.....”

Không biết nói ra lời như thế sẽ khiến thế tử chán ghét chính mình không ?

Nhất định là có .

Quả nhiên, thế tử bình tĩnh nhìn mình, vẻ mặt không ôn hòa thân thiết như vừa nãy , ngược lại mang theo một tia lãnh ngưng .

Nàng đột nhiên cảm thấy tâm của mình rất lạnh .

Tựa như rơi vào hầm băng.

Nhưng nàng không hồi hận.

Từ lúc đem phân tình báo thứ nhất giao cho người kia , nàng cũng đã..... lựa chọn!

Nàng lựa chọn gia tộc của mình .

Tựa như Vương phi nói , nữ nhân các nàng có rất nhiều thân bất do kỷ.

Nàng chỉ có thể tự dứt khoát.

Chỉ là..... Vì cái gì, vì cái gì, nàng vẫn cảm thấy lạnh như thế ?

Trong lòng lạnh .....

Không thể ức chế chua xót cùng đau đớn.

Ánh nền ẩm đạm chiếu không rõ mặt nàng , nhưng kẻ có thể thấy rõ chỉ có nàng , thấy rõ những giọt nước mắt lăn dài .....

Nhẹ nhàng , lạch tách, lạch tách rơi xuống trên túi hương đang được gắt gao nắm chặt .....

Nàng chậm rãi cúi đầu, vẻ mặt thờ ơ.

Nhìn túi hương trên tay, trong đầu xẹt qua, cuối cùng, khi rời đi, thế tử đột ngột mở miệng:

“Người..... Thật sự không nên tới .....”

Thanh âm thế tử rất nhẹ, mang theo một loại bất đắc dĩ, cúi đầu cười khổ.

Khi đó..... Nàng quay đầu, nhìn về phía thế tử, có chút giật mình , phát hiện trên mặt thế tử đã không có cái loại lãnh ngưng , chỉ có bất đắc dĩ, chỉ có thờ ơ. Nhìn mình bằng đôi mắt khó hiểu cùng hoang mang .

Thế tử không có lãnh ý .....

Làm cho lòng của nàng chậm rãi ấm lên .

Nàng chậm rãi cười, lẳng lẳng nhìn thế tử, chỉ là nhẹ nhàng nói một câu “Có hôm nay, chẳng sợ không có ngày mai, Dung Nguyệt cũng hiểu được , không uống .”

Nàng thật sự không uống , nhưng trong lòng lại có loại cảm giác không cam lòng là sao ?

Còn có..... Thế tử vì sao không muốn nhận lấy túi hương ? Cho dù chỉ là lừa gạt nàng cũng tốt nha.

Chạm rãi tựa đầu , chôn ở trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng run run .

Cắn môi, lại vẫn cảm thấy không đủ đè ép nỗi đau trong lòng .

Vì cái gì..... Thế tử thế phải nói như thế ?

“Không thể, hấn sẽ thực tức giận.”

Vẻ mặt như vậy , lại còn nghiêm túc , ánh mắt như vậy , chuyên chú ôn nhu, cũng vì người kia sao ?

Thật sự..... Hảo hâm mộ, hảo hâm mộ..... Người kia..... Người được thế tử yêu thương .....

\*\*\*\*\*

Từ thị nhìn chăm chăm thư trên bàn , cuối thư viết, viết “Đại ca Huy Tổ chi bút” Từ thị nhìn chăm chăm đã lâu, đôi mắt lãnh đạm, sau một lúc lâu, vẻ mặt hồ hững , chạm rãi bỏ qua một bên .

Lại nhẹ nhàng mở ra một phong thư.

Nội dung rất đơn giản:

Tiểu muội, thế tử có khỏe mạnh không ? Thời cuộc nguy hiểm, sau này, ca ca sẽ không gửi thư ....., cuối cùng báo cho muội muội biết, người mà người luôn vương bận ..... Ba ngày trước đã qua đời .....

Từ thị ngây dại.

Ngón tay run run, thư cứ như vậy rơi xuống .....

Tiểu muội,..... Người kia..... Kỳ thật hấn chưa từng lấy vợ , hấn vẫn đều ở trong miếu mà tu hành .....

Năm đó, người gả cho Yên vương là lúc đại ca tiến cử hiền tài để hấn đi làm Huyện lệnh, nhưng hấn cự tuyệt .

Sau, hấn vẫn ở nơi mà các người gặp nhau lần đầu – tu hành ở Phương Hoa tự, hấn muốn quy y cửa phật , nhưng phương trượng không chuẩn, nói trong lòng hấn còn hồng trần vạn trượng, hấn nhất quyết muốn tu hành, không chịu rời đi.....

Tiểu muội, ta từng nói với người, hấn đã cưới vợ sinh con , đều là vì lưag người, ta sợ người biết tình hình thực tế của hấn , người sẽ liêu lĩnh..... Tình cảm của người cùng Yên vương , ca ca cũng biết, chỉ là, tiểu muội, rất nhiều chuyện cho dù là ca ca cùng đại ca, cũng đều là thân bất do kỷ.....

Đừng oán đại ca, hấn cũng là bất đắc dĩ.

Năm đó Thánh Thượng tứ hôn, ai dám cãi lời?

Mất thấy công thần võ tướng đi theo Thánh Thượng năm đó xuất sinh nhập tử nhiều như vậy, bị giết bị tán nhà , Từ gia cũng không thể không bị nha!

Nay, ca ca, đại ca, Từ gia, thiếu cả đời hạnh phúc của người, chỉ có thể kiếp sau trả lại.

Tiểu muội, giữ gìn sức khỏe .

Cuối cùng điều ca ca muốn nói cho người là, người kia, hấn mãi cho đến lúc chết cũng quên không được người, trong tay nắm chặt túi hương năm đó người đưa .....

Tình thâm cả đời này , tiểu muội, người cũng có thể cảm thấy không uống đi ?

.....

Không uống sao?

Từ thị chạm rãi ngồi xổm xuống , nhặt lên tờ giấy viết thư , che ở trước ngực , chạm rãi nhắm mắt lại, sau một lúc lâu, khóe mắt chảy xuống một giọt, hai giọt, ba giọt.....

## 71. Chương 71: Tỉnh Nan Thiên [ Nhất ]

Công nguyên năm 1391, tháng tư.

Chu Doãn Văn hạ ý chỉ , mệnh chư phiên vương không được quản lí quân đội mà nhường cho văn thần võ tướng trong triều .

Tháng năm, tước của Chuvương , Tề vương, Đại vương , tước đi tước vị , nhốt tại đất phiên !

Cuối tháng năm , lấy tình hình biên cảnh không khả quan , mệnh Yên vương giao ra lệnh kỳ “Ứng quân” – Cũng phái Tổng Kiến Hữu , Thạch Bào Huy đi nhận quân đội của Yên vương .

Mà lúc này trong Yên vương phủ ở Bắc Bình.....

Chu Lệ ngồi ở trong thư phòng Tùng Trúc viện, nhìn chăm chăm giấy viết thư trong tay , gọi lên khước miệng âm lãnh cười.

“Cha?”

Chu Cao Sí ngẩng đầu, chỉ thấy khước miệng cha cười âm lãnh. Tế mi không khỏi hơi nhúu.

“Sí nhi ..... Qua mấy ngày thì có thể có báo nhiệt để xem .” Chu Lệ ném giấy viết thư, đứng dậy đi hưởng giường.

Nhìn bàn nhỏ trên giường , trên mặt để đầy giấy viết thư , Chu Lệ khẽ nhíu mày, nâng tay vỗ mặt Chu Cao Sí , có chút đau lòng “Cha không phải đã nói, cần nghỉ ngơi nhiều, việc viết thư này cứ đợi cha tự mình xử lí .”

“Cha, con chỉ là trên lưng bị thương, cũng không phải đầu óc bị thương, việc này, con có thể xử lý!” Chu Cao Sí rất là nghiêm nghị nói xong.

Chu Lệ mỉm cười, nhìn Chu Cao Sí , thấy tai Chu Cao Sí hồng hồng , liền lại gần, cúi đầu phả ra hơi thở “Vây..... Nghĩa là thương trên lưng đã tốt lắm?”

Chu Cao Sí nhất thời có chút vô thố, lại nhin không được nhớ tới chuyện tình buổi tối ngày đó, trong lòng có chút loạn, không dấu vết lui lui, lại bị Chu Lệ hí mắt phát hiện, một phen vòng trụ, Chu Lệ khàn khàn thanh âm , thản nhiên nói “Cha nói qua, không được trốn!”

Chu Cao Sí cúi đầu, rầu rĩ mở miệng “Cha, con không trốn.”

Chu Lệ chậm rãi gọi lên tươi cười, nghiêng đầu nhẹ nhàng hôn hôn hai má Chu Cao Sí “Ân.”

Vài ngày trước , sau buổi tối Trương Dung Nguyệt báỉ phỏng, cha..... Đối hẩn làm chút chuyện tình không tốt lắm, khụ khụ..... Đương nhiên, không có làm được đến cuối cùng, bởi vì thương thế của hẩn chưa lành, cha cũng không bỏ được.....

Nhưng buổi tối này, hẩn cùng cha gần như..... hiểu quyết ý của nhau đi.

Chu Cao Sí dựa vào bả vai cha, nghĩ tới đêm đó.....

“Sí nhi , cha kể với người một chuyện xưa..... Từng có một nữ nhân, nàng thực ái mộ một người nam nhân, nam nhân ở trong mắt người khác lại là một kẻ không học vấn không công danh , là kẻ vô dụng chuyên quấy rối xung quanh , mà nữ nhân kia tuy rằng là một thanh lâu nữ tử, nhưng cực có tài hoa, cũng rất đẹp , tuy rằng nàng ái mộ nhưng không dám nói rõ, bởi vì nàng tin tưởng nam nhân mà người khác nghĩ là kẻ vô dụng , tương lai nhất định có một ngày danh chấn thiên hạ. Mà nàng không dám dùng tấm thân hèn mọn làm bản đến người nam nhân kia , sau lại..... Nam nhân quả nhiên danh chấn thiên hạ, hơn nữa còn đánh hạ giang sơn, một lần thăm lại chốn xưa, nam nhân kia lâm hạnh nàng, cũng coi trọng mỹ mạo của nàng, cấp này thay đổi thân phận, cũng đem nàng mang về trong cung..... Lúc này , nam nhân đã sớm đã quên năm đó cùng thanh lâu nữ tử ấy có vài lần gặp mặt..... Sau lại, nàng sanh cho nam nhân ấy hai đứa con , sau buồn bực mà chết..... Trước lúc lâm trung , nàng nói cho hai đứa nhỏ chưa trưởng thành của nàng ‘Hoa khai kham chiết trực tu chiết, mạc đãi vô hoa không chiết chi.’..... Cuộc đời con người sao thực ngắn , nàng vẫn hối hận, nếu năm đó ở bên nam nhân khi hẩn chưa thành thân , cứ đợi ở bên người hẩn , như vậy, sẽ

thành nữ nhân tối trọng yếu trong lòng nam nhân , còn có thể thành hoàng hậu , có thể chăng ?..... Trong cung vài năm nay , nàng rất thống khổ, nàng tuy rằng sinh cho hắn hai người con , nhưng ở trong lòng hắn , nàng bất quá là một người vợ không quan trọng ..... Nàng thực mâu thuẫn, tự biết thân phận hèn mọn không dám xa cầu, nhưng hối hận nhiều chuyện năm đó .....

“Cha..... Nàng là.....” Hắn ngẩn ngơ.

Người này , sẽ không là.....

“Giống như người nghĩ , nàng là mẫu phi ta, hoàng nữ của người .” Nhưng cha hắn dường như nói rất thân nhiên . Hoàn toàn không xem trọng .

“.....”

“Sí nhi ..... Người cảm thấy hoàng nữ như thế nào?”

Hắn nghĩ nghĩ, mới nhỏ giọng trả lời “Con không biết nên đánh giá thế nào .”

Cha nở nụ cười, tươi cười thực trào phúng “Nàng chỉ biết thân phận nàng hèn mọn, lại quên nam nhân năm đó nàng ái mộ cũng bất quá là một kẻ vô dụng , không học vấn không thanh danh ! Sí nhi ..... Câu nệ ánh mắt thế tục là một chuyện ngu xuẩn !”

“Cha.....”

“Sí nhi ! Hoàng nữ của người nói một câu đúng , con người sống rất ngắn ngủi..... Cha năm nay ba mươi mốt , Sí nhi , người mới mười lăm tuổi, cha sẽ ra đi trước người , thời gian cha có thể cho người , bất quá cũng chỉ tầm hai – ba mươi năm .....”

Thời điểm nói lời này , ánh mắt cha thực ôn nhu, thực quyến luyến.

Hắn giật mình. Theo bản năng ngẩng đầu nhìn hướng cha.

Cha hắn cười cười, tiếp tục chậm rãi nói “Cha chính là một người ích kỷ như vậy , rõ ràng biết cái gì mới là tốt nhất với người , nhưng không chịu thả người đi .....”

Hắn trầm mặc.

Cha cười khê rồi thở dài một tiếng, vuốt hai má hắn, ách vừa nói “Cha sẽ không buông người , cha có chết cũng sẽ không buông tay, Sí nhi , người muốn hận cha , liền hận đi.”

Hắn sửng sốt, hận cha? Hắn sao có thể hận a? Hắn hận được sao ?

Trong tim hắn đối cha..... Vẫn đều là..... Ngộ? Không đúng! Hôm nay lời nói của cha quả thực là ..... Lập tức nhin không được , không nói gì ngẩng đầu, nhìn cha, đột ngột hỏi “Cha! Người hôm nay đến đây lúc nào?”

Vẻ mặt cha hắn bị kìm hãm

“Thính Đào viện chỉ có một cửa , cha, ngài..... Chẳng lẽ leo tường?” Hắn chậm rãi hỏi.

Thân thể cha hắn cứng đờ.

Hắn phát hiện thân thể cha hắn cứng ngắc , nén cười, hắn gạt gạt mấy lọn tóc vương trên mặt cha , cố ý sâu mi khổ kiếm mở miệng “Ai nha, cha, thời điểm ngài trèo tường sẽ không đem hoa ở bên tường làm hỏng hết đi ? Đó là do con vất vả trồng ra đó a .....”

“Khụ khụ.....” Cha hắn ho nhẹ hai tiếng, rất u oán nhìn hắn “Sí nhi .....”

Hắn nhìn ánh mắt cha u oán , cố ý nghiêm nghị mở miệng “Cha, lòng hư hoa của con là việc nhỏ, ngài là Vương gia, sao có thể làm ra chuyện trèo tường như vậy chứ ? Nếu như bị người thấy được thì làm sao bây giờ? Cha, về sau ngài làm việc trăm ngàn không thể — a! Cha!”

Lời còn chưa dứt, đã bị cha hung hăng hôn trụ, cho đến khi không thở nổi , không khí bắt đầu ái muội bay lên , cha hắn mới mặt âm trầm buông hắn ra, cắn răng mở miệng “Xú tiểu tử! Sẽ phá hư không khí!”

Hắn nhìn sâu trong đôi mắt cha hắn có dày đặc thâm oán , đặc biệt nơi nào đó..... Thực dễ dàng sẽ châm lên ngòi lửa giận nhưng lại đè nén lại , khó có thể mở miệng ảo não.....

Hắn rớt cục nhện không được nhếch miệng nở nụ cười.

Nhìn cha luyến tiếc buông tay , còn cẩn thận đỡ lấy phía sau lưng của hắn , sợ hắn bị động vào sẽ đau , hắn rớt cục vẫn mềm lòng chậm rãi mở miệng “Cha, ngài chưa nghe câu một người bề trên mà thất lễ thì cũng phải xin lỗi sao ?”

Trên khuôn mặt tuấn vĩ ngăm đen của cha hiện lên một tia xấu hổ , lập tức mặt không chút thay đổi mở miệng “Cha là tính tình không tốt, thực cố chấp, không phân rõ phải trái , thực lắm nhãi, rất đa nghi, thực giáo hoạt?”

Hắn sững sốt, lập tức ha ha ngây ngô cười.

Cha vẫn như cũ mặt không chút thay đổi gắt gao nhìn hắn.

Hắn giằng co sau một lúc lâu, thật sự không chịu nổi ánh mắt cha cứ chằm chằm nhìn mình , tựa đầu nhẹ nhàng vào trên vai cha , trầm thấp thanh âm nói thềm “Không phải có câu như thế sao? Thịt nướng nếu ăn không ngon, cũng có người thích nha.”

Vừa dứt lời, hắn đã bị cha gắt gao ôm lấy, bên tai truyền đến thanh âm nói nhỏ khàn khàn “Người cũng chỉ biết nhớ đồ ăn !”

\*\*\*\*\*

Lấy lại tinh thần, Chu Cao Sí nhện không được cúi đầu cười.

Chu Lệ đã lấy lên giấy viết thư , nghe thấy Chu Cao Sí cười nhẹ, cúi đầu, nhướn mày hỏi “Nghĩ đến chuyện gì vui về sao ?”

Chu Cao Sí chậm rãi lắc đầu, ngẩng đầu nhìn hướng giấy viết thư trong tay Chu Lệ , tế mi loan loan “Cha, con chỉ là cảm thấy..... Bọn họ dường như quá ngu ngốc.”

Chu Lệ chậm rãi lắc đầu “Bọn họ không phải ngu ngốc, chỉ là quá mức tự tin.”

Chu Cao Sí nhìn cha, hoang mang “Tự tin?”

“Nếu luận thực lực,ChuDoãn Văn sở hữu binh lực trên cả ta . Hơn nữa, ta làm chủ Bắc Bình nhỏ nhỏ . Kỳ thật..... lực lượng Chu Doãn Văn lớn hơn ta!” Chu Lệ thản nhiên nói.

Chu Cao Sí gật đầu, điểm ấy hắn cũng nghĩ qua .

Nhìn vẻ mặt cha hắn bình tĩnh lật xem thư, Chu Cao Sí tế mi loan loan “Nhưng là, cha, bọn họ không có một người .”

Chu Lệ nghe vậy, buông giấy viết thư, mỉm cười “Nga, người nói ai?”

“Ngài ! Cha, bọn họ không có ngài !” Chu Cao Sí chậm rãi nói, vẻ mặt rất là nghiêm túc.

Chu Lệ ngẩn ra, lập tức cười nhẹ, sờ sờ đầu Chu Cao Sí “Đúng vậy!”

Cho nên.....

Lực lượng có lớn thế nào , cha khẳng định sẽ thắng !

Lại nhìn thư , Chu Lệ trầm ngâm một hồi, do dự một chút, vẫn thở dài một tiếng, mở miệng nói “Sí nhi , hai ngày nay nên cùng mẫu phi người nói chuyện đôi chút .”

Chu Cao Sí cứng đờ.

Mẫu phi?

Mềm nhẹ vỗ lưng Chu Cao Sí , Chu Lệ ôn nhu nói “Đi thăm mẫu phi người , mẫu phi người vừa mất một cố nhân phi thường trọng yếu ..... Nàng đại khái cũng không muốn gặp ta, người đi khuyên giải an ủi khuyên nàng đi.”

Chu Cao Sí sững sốt.

Cố nhân phi thường trọng yếu ?

Đại khái cũng không muốn gặp cha?

Vì cái gì?

Thấy bộ dáng Chu Cao Sí giật mình , Chu Lệ nhẹ nhàng băng quơ mở miệng “Cố nhân kia ..... Nếu không phải năm đó hoàng gia gia người chỉ hôn tứ tung , đại khái..... mẫu phi người sẽ thành thân với người đó .”

“A?” Chu Cao Sí không khỏi ngơ ngác nhìn cha hẳn .

Chu Lệ gợi lên khoe miệng cười, tươi cười hơi có chút trào phúng “Sí nhi , mẫu phi người không muốn thấy ta, chính là vì nguyên nhân này , mặt khác còn có..... Năm đó, mẫu phi người từng đi tìm ta, hy vọng ta cự tuyệt tứ hôn, nhưng ta cự tuyệt ..... Nay cố nhân nàng chết đi, chỉ sợ trong lòng mẫu phi người sẽ thăm oán ta.....”

## 72. Chương 72: Tỉnh Nan Thiên [ Nhị ]

Lúc Chu Cao Sí tiến vào Phương Hoa viện , sắc mặt có chút trắng bệch, khẩu khí hơi gấp , nhìn về phía Phương Hoa viện im lặng đến dọa người , trong lòng nghi hoặc, sao im lặng như vậy?

Lúc này, tuy rằng đã qua buổi trưa, nhưng Chu Cao Sí biết quy củ của mẫu phi rất nghiêm khắc, cho dù là vô sự, trong sân nhất định có người đứng ở ngoài truyền vào .

Nhưng lúc này..... Trước viện không một bóng người .

Mã Tam Bảo nâng Chu Cao Sí , có chút lo lắng nói nhỏ “Thế tử..... Nếu không để nô tài đi nhìn trước một cái?”

Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, nhìn về phía Mã Tam Bảo , chậm rãi lắc đầu.

Ý bảo Mã Tam Bảo buông mình ra , Chu Cao Sí tiến phía trước hai bước, cân nhắc một chút, mới thấp giọng chậm rãi nói “Người đi về trước đi. Để cho hạ nhân chờ ta ở đây là được rồi .”

Mã Tam Bảo sững sốt, lập tức kiên quyết lắc đầu “Thế tử, nô tài đã vô sự , thế tử cũng đừng lo lắng nô tài , nô tài ở đây chờ .” Dừng một chút, lại do dự nói “Thế tử, nếu không thì để nô tài bồi ngài đi vào? Thương của ngài .....”

Té mi Chu Cao Sí hơi nhíu, nhìn về mặt Mã Tam Bảo lo lắng, giận dữ nói “Thương của ta đã tốt lắm! Tam Bảo, người đừng giống nữ nhân , thực thích lải nhải đến lảm bảm hoài sao ?”

Hắn đã muốn một mỗi khi có một lão cha thích nhìn mình chằm chằm và lải nhải dài dòng .....

Mã Tam Bảo xấu hổ cười, cung kính khom người “Vậy nô tài chờ ở đây .”

Chu Cao Sí chậm rãi gạt đầu, xoay người chậm rãi tiêu sái tiến Phương Hoa viện.

Hắn có lẽ đã có thể đoán vì sao Phương Hoa viện im lặng như vậy.

Cố nhân mẫu phi đã chết ..... Nhất định là người tối trọng yếu trong lòng mẫu phi đi

Cho nên, Chu Cao Sí không muốn để cho Tam Bảo hoặc là những người khác đi theo phía sau mình tiến vào, mà lúc này, bên người mẫu phi nhất định cũng không có bao nhiêu người đi?

Chậm rãi tiêu sái tiến hậu viện.

Liền thấy mẫu phi vận một thân áo xám , trên đầu chỉ cài một cái trâm bạc đơn giản , hai tay buông xuống , gắt gao nắm , đứng ở trong sân, ngóng nhìn thiên không màu lam .

Vẻ mặt đờ đẫn, bình tĩnh.

Đôi mắt như tĩnh mịch, không có gì dao động.

Chu Cao Sí trong lòng khẽ run lên.

Dừng chân bước , nhìn chằm chằm mẫu phi cách đó không xa, không thể, cũng không đi tiếp .

“Tựa như..... Sinh mệnh đang sống bị vơi đi phân nửa .....”

Chu Cao Sí nhìn mẫu phi, trong đầu điện quang hỏa thạch hiện lên một câu như vậy.

Bỗng nhiên nghĩ tới hôm qua , cha hắn đột nhiên mở miệng nói .

“Đó là do năm đó ..... Thời điểm mẫu phi người tới cầu ta , có thể nói ..... Lúc ấy ta cảm thấy thực khoa trương, thực nhàm chán.....”

“Bất quá..... Hiện tại , ta thật ra đã hiểu được cái loại cảm thụ này.”

.....

Không biết đứng bao lâu, cũng không biết trải qua bao lâu.

Chu Cao Sí im lặng nhìn mẫu phi hắn, bởi vì không biết nói cái gì, có lẽ bởi vì trong lòng hiểu được, sau đó , hắn cũng không biết nói thế nào , cho nên..... Hắn đến đây. Lại chỉ có thể đứng ở một bên mà chân tay luống cuống, chỉ có thể đứng ở một bên, im lặng lo lắng nhìn mẫu phi.

Cũng có lẽ..... Là vì trong lòng hiểu được loại cảm thụ này .....

Hơi hơi xiết chặt ngón tay, trong lòng thực toan, thực toan.....

“Sí nhi ?” Nhẹ nhàng mơ hồ , thanh âm mang theo hơi hơi kinh ngạc. Lập tức khôi phục vẻ mặt bình tĩnh nhìn hắn.

Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, vội lộ ra ngốc ngốc cười, chậm rãi tiến lên, cung kính chỉ lễ “Sí nhi bái kiến mẫu phi.”

Từ thị nhìn hắn sau một lúc lâu, mới hơi hơi rũ mắt, thản nhiên mở miệng “Là phụ vương người kêu người tới ?”

Chu Cao Sí sửng sốt, lập tức chậm rãi đứng thẳng lưng , nhìn mẫu phi hắn, mẫu phi hắn mang theo lạnh lùng chưa từng có , thản nhiên nhìn hắn.

Chu Cao Sí nhớ tới hôm qua, lời cha nói , không khỏi chậm rãi vãn ngốc ngốc cười như cũ, trong lòng lại càng thêm chua xót cực điểm .

“Mẫu phi người đến cầu ta, có lẽ là vì nghe được ta và nhị cữu người cữu có quan hệ tốt , ta với nhị cữu cữu người cũng đã cố ý hướng hoàng gia gia người cầu mẫu phi của người đến làm Vương phi của ta.....”

“Cái gì?”

“Rất kỳ quái? Lúc ấy, ngoại tổ phụ Từ Đạt của người ở trong quân tối có lực ảnh hưởng..... Nếu ta không đi cầu, như vậy, nhóm thúc thúc của người cũng sẽ đi .....”

“Cho nên, mẫu phi.....”

“Ta cự tuyệt . Cũng ám chỉ , nếu nàng cự hôn, sẽ có hậu quả gì, Từ gia sẽ đeo trên lưng tội kháng chỉ , ý trung nhân của nàng cũng sẽ bởi vậy mà bị liên lụy.....”

“.....”

“Sí nhi , cho đến nay, ta cũng không cảm thấy năm đó ta làm như vậy có gì sai.”

.....

“Mẫu phi.....” Chu Cao Sí ngốc ngốc tươi cười ở ánh mắt Từ thị đậm mạc nhìn thẳng , không thể tái bảo trì, chỉ có thể cười khổ một tiếng.



“Sí nhi ..... Bồi mẫu phi ngồi một hồi đi.” Từ thị thản nhiên nói, đi hướng ghế đá ngồi xuống , vỗ vỗ ghế đá bên người, ý bảo Chu Cao Sí đến ngồi .

Chu Cao Sí nao nao, lập tức chậm rãi tiêu sái đi qua.

Đợi ngồi xong , Từ thị vẫn như cũ ngẩng đầu nhìn thiên không, thanh âm lạnh lùng cùng thản nhiên mở miệng “Hôm nay trời thực xanh . Rất nhiều năm trước, cũng là ngày như vậy.”

Chu Cao Sí lắng lắng nghe.

Từ thị sau khi nói xong, liền trầm mặc.

“Người đều biết ?” Từ thị hạ giọng hỏi.

“Àn. Con..... Đều biết .”

Sau một lúc lâu, thanh âm áp lực đầy Từ thị , chậm rãi mở miệng “Ta hận phụ vương người.”

Chu Cao Sí chậm rãi rũ mắt.

“Vẫn..... Đều hận. Nhưng..... Ta cũng cảm kích phụ vương người. Mấy năm nay, hần tuân thủ hứa hẹn năm đó , che chở Từ gia, che chở..... người ta rất coi trọng , vẫn đều làm . Còn có..... Người cùng Cao Hú, Cao Toại.” thanh âm Từ thị có chút khàn khàn, một câu, một câu, chậm rãi nói xong.

“Nhưng..... Biết không? Sí nhi ..... Thời điểm năm đó người sinh ra, ta từng nửa đêm nhìn thấy người , muốn bóp chết người.....” Từ thị nhẹ nhàng nói .

Chu Cao Sí ngẩn ra, đôi mắt hơi hơi nâng lên, lập tức chậm rãi nhắm lại.

“Sau lại, người chậm rãi trưởng thành, gọi ta là nương ..... Ta đã muốn quên thứ gọi là hận phụ vương người .....” Từ thị đột nhiên nở nụ cười. Tươi cười mang theo một tia thê lương, lẩm bẩm nói “Nhưng là..... Hiện tại ta lại nghĩ tới toàn bộ. Cái loại hận này, cái loại thống khổ này.....”

“Chính là..... Hận, cũng bất quá như thế. Ta có thể làm lại điều gì sao ?” Từ thị lẩm bẩm lâu bầu “Ta có thể làm cũng chỉ là như vậy ..... Chỉ có thể như vậy.....”

Chu Cao Sí nắm chặt tay , trong lòng toan khổ.

Viện lại an tĩnh trở lại .

Từ thị lúc này thấp giọng mở miệng “Sí nhi ..... Người sẽ không muốn nói điều gì sao ?”

“Con..... Không biết nên nói cái gì.” Chu Cao Sí sững sốt một hồi, mới chậm rãi mở miệng , thấp giọng nói, lại ngẩng đầu nhìn Từ thị , rất nghiêm túc mở miệng “Mẫu phi muốn hận phụ vương thì liền hận đi. Bởi vì..... Phụ vương năm đó thật sự làm người ta oán hận !”

Từ thị ngẩn ra, nhìn chằm chằm Chu Cao Sí “Sí nhi , người người thích nhất không phải phụ vương sao ?”

Chu Cao Sí cười cười, tươi cười thực ôn hòa, nhưng rất bất đắc dĩ chua xót, đúng nha, hần thích nhất thích nhất .....

Có lẽ, mẫu phi chỉ nghĩ là nhu mộ của một đứa con đối cha ?

Nhưng..... Hần thích nhất, không phải là như vậy.....

Ai, bất quá, mặc kệ thích loại nào , thì phụ vương đều là.....

“Mẫu phi..... Con cũng thực hoài nghi ánh mắt mình , phụ vương là người hay làm người ta bực tức như thế , sao ta lại thích ?” Chu Cao Sí ra vẻ khổ qua mặt , gãi đầu buồn rầu mở miệng .

Từ thị nghiêm túc nhìn Chu Cao Sí một lúc lâu, mới chậm rãi cúi đầu nở nụ cười.

Chu Cao Sí sững sốt. Mẫu phi?

Thiên không vẫn như cũ xanh lam , mây trắng vẫn từ từ trôi , ánh mặt trời rất rực rỡ, chiếu xuống mặt đất .

Gió nhẹ sau giờ ngọ hiu hiu thổi , Từ thị chậm rãi nâng tay , nhẹ nhàng sờ sờ hai má Chu Cao Sí .

Chu Cao Sí ngẩn ngơ.

Từ thị chậm rãi mỉm cười.

“Sí nhi , người nha..... Chính là như vậy.....”

Mẫu phi nói thực ôn nhu, trong lời mẫu phi nói mang theo một loại sủng nịch cùng bất đắc dĩ, mà lúc này, tươi cười của mẫu phi cũng nhu hòa ấm áp.

Hắn..... Chưa bao giờ thấy qua mẫu phi như thế .

Mà đúng lúc này, đột ngột một tiếng thanh âm thương xúc vang lên “Bẩm Vương phi, bẩm thế tử, sứ giả kinh thành đến đây!”

Chu Cao Sí ngẩn ra, lập tức tế mi hơi nhú, đứng dậy, đang muốn nói cái gì đó, nhớ tới mẫu phi, liền quay đầu nhìn về phía mẫu phi hắn, đã thấy mẫu phi chậm rãi thu hồi tươi cười, trên mặt bình tĩnh, lạnh lùng.

“Đã biết! Đi xuống đi!” Từ thị đạm mạc , nghiêm túc mở miệng nói.

\*\*\*\*\*

Lúc này, Nam Kinh, Từ phủ.

Từ Tăng Thọ giận dữ, mạnh mẽ vỗ cái bàn, thấp giọng cả giận nói “Đại ca hẳn là biết! Chúng ta cùng Bắc Bình Yên vương phủ là đồng khí liên chi, nếu Bắc Bình Yên vương phủ có cái vạn nhất, đại ca cảm thấy, Từ phủ chúng ta có thể được lời sao ? Còn có Tam muội! Đại ca cho dù không lo lắng Yên vương , cũng giấu lại Tam muội đi, chẳng lẽ , đại ca –”

“Đủ! Câm miệng!” Từ Huy Tổ lạnh giọng mở miệng.

Từ Tăng Thọ khí giận trừng mắt.

“Người nghĩ rằng ta và người không biết, năm đó, là ai giật giây cha, đem Tam muội gả cho Yên vương ?”

Từ Tăng Thọ ngẩn ngơ.

Từ Huy Tổ nhìn chằm chằm Từ Tăng Thọ, đột ngột cười lạnh “Nói ta không lo lắng Tam muội? Vậy người đem Tam muội gả cho Yên vương phủ là ai?!”

Từ Tăng Thọ biến sắc.

“Nhị đệ, người chỉ lo cho vinh hoa phú quý của người, người khi nào lo lắng quá Từ phủ chúng ta, người khi nào lo lắng cho Tam muội!?”

“Buộc ý trung nhân của Tam muội rời đi Nam Kinh , không phải là đại ca người sao?” Từ Tăng Thọ hít một hơi thật sâu , chậm rãi ngẩng đầu nói.

Từ Huy Tổ hừ lạnh một tiếng “Đó là sau khi thánh chỉ hạ xuống ! Nếu không đem người nọ bức đi, Tam muội sẽ chịu bị gả sao? Đến lúc đó, toàn bộ Từ phủ chúng ta còn không đeo trên lưng tội kháng chỉ sao ?!”

Từ Tăng Thọ chậm rãi cúi đầu. Ngón tay lại nắm chặt thành quyền.

“Mấy năm nay, những chuyện người làm ta cũng biết..... Người âm thầm giúp đỡ người kia, mật báo cho Tam muội, nói tình huống người kia..... Nhị đệ! Nếu Tam muội đã lập gia đình , người nên chặt đứt ý niệm trong đầu của nàng mới đúng , người lại để nàng tưởng niệm , hừ! Người chỉ đơn giản muốn cho Tam muội có thể nói tốt cho người , để cho Yên vương thấy điểm ưu việt của người !”

Ngón tay Từ Tăng Thọ chậm rãi bấu vào trong lòng bàn tay, đôi mắt không khỏi nhắm chặt.

“Nếu Yên vương không có tồn không an phận chi niệm, mưu toan soán vị, sự tình này ta chỉ nhắm một con mắt mở một con mắt , nhưng nay, nếu Yên vương bất trung bất nghĩa! Như vậy sự tình này ta sẽ không tái dễ dàng tha thứ !”

“Đại ca.....”

“Tốt lắm!! Không được nói ! Người nếu tái vì Yên vương nói thêm , người liền lập tức rút ra Từ phủ cho ta! Từ gia chúng ta không có người như vậy!”

Từ Tăng Thọ trầm mặc một lúc lâu, mới ách thanh mở miệng “Đại ca, ta chỉ muốn nói một câu.....”

“Người còn muốn nói cái gì ?”

“Ta cho tới bây giờ đều chưa bao giờ nghĩ tới dựa vào tam muội để thăng quan phát tài..... Ta cũng chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với tam muội .....”

“Hừ! Bây giờ còn nói điều này sao , có ý nghĩa sao? Người kia đều đã chết!”

Từ Tăng Thọ sững sốt lặng, sau một lúc lâu, mới chua xót cười.

Nói cũng đúng , còn có..... Ý nghĩa sao?

Năm đó, năm đó..... Hẳn thật sự chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có phiên cục diện này .

Chính là..... Sẽ có người tin sao?

Có lẽ, ngay cả chính hắn cũng không tin tưởng đi?

\*\*\*\*\*

Phương Hiếu Nhụ bính một tiếng , đập cửa ra , căm tức nhìn Trương Thạch thanh thơi uống trà.

“Người còn có tâm tư uống trà?!”

Trương Thạch sững sốt, lập tức cười “Phương huynh , chuyện gì làm huynh tức giận ?”

“Tổng Kiến Hữu và Thạch Bào Huy đã rời đi Nam Kinh đến Bắc Bình !”

“Đúng vậy!”

“Bọn họ không phải đi nhận Ứng Quân, mà là đi chịu chết!” Phương Hiếu Nhụ cả giận nói.

Trương Thạch giật mình, vẻ mặt lập tức trầm mặc.

Sau một lúc lâu, mới thấp giọng mở miệng “Phương huynh , không phải đã nói, thành đại sự luôn luôn một chút đổ máu sao?”

“Đó là cố ý đổ máu!” Phương Hiếu Nhụ cười lạnh “Tổng Kiến Hữu và Thạch Bào Huy tuy rằng không phải hiền sĩ có tài, nhưng cũng không phải phế vật! Hoàng Tử Trùng thật đúng là có mắt tuyển người , tuyển hai người ngu ngốc như vậy đi chọc giận Yên vương ! Hảo , nhân cơ hội khởi xướng chiến tranh sao ?”

Trương Thạch ngây người. Thật vất vả lấy lại tinh thần, sợ hãi than “Phương huynh quả nhiên rất cao minh !”

“Hừ! Thế cục rõ ràng như thế , cũng chỉ có con một sách như người là nhìn không ra !” Phương Hiếu Nhụ không chút khách khí trào phúng , lập tức nghiêm nghị nói “Người nên nghĩ biện pháp đem nữ nhi của người đón trở về mới đúng ! Chiến cuộc hết sức căng thẳng !”

Trương Thạch lộ ra chua xót bất đắc dĩ cười , lẩm bẩm nói “Phương huynh không phải đã nói , coi như ta cho tới bây giờ đều không có sinh ra nữ nhi này sao?”

Phương Hiếu Nhụ nhíu mày “Người đem nữ nhi để tại Bắc Bình , chỉ sợ tương lai sẽ trở thành quân cờ đối phương!”

“Cũng rất có thể là một viên ám kì của chúng ta.” Trương Thạch trầm mặc sau một lúc lâu, thấp giọng lẩm bẩm nói.

Phương Hiếu Nhụ ngạc nhiên “Người thật sự tính không cần nữ nhi của mình ?”

Trương Thạch nghe vậy, thân mình mạnh run lên, lập tức trầm mặc không nói.

\*\*\*\*\*

Khi Chu Cao Sí tính rời đi Phương Hoa viện rồi đi Tùng Trúc viện, Từ thị bỗng nhiên mở miệng gọi Chu Cao Sí .

Chu Cao Sí quay đầu.

Từ thị nhìn Chu Cao Sí , chậm rãi thấp giọng nói “Sí nhi , đáp ứng mẫu phi một sự kiện.....”

Chu Cao Sí ôn hòa cười “Mẫu phi có gì phân phó? Con nhất định tuân mệnh.”

“Đáp ứng mẫu phi..... Không thú người người không thích , cũng không kết hôn người không thích người .” Từ thị rất nghiêm túc nói. Nhanh nhìn chằm chằm Chu Cao Sí , mang theo tâm tư phức tạp nào đó.

Chu Cao Sí ngẩn ngơ.

Sau một lúc lâu, mới chậm rãi gật đầu, lộ ra tươi cười ngốc ngốc “Con đã biết. Con nhất định nhớ kỹ mẫu phi phân phó.”

Nhìn theo Chu Cao Sí đi xa, Từ thị lẩm bẩm nói “Sí nhi ..... Mẫu phi..... Cũng là vì tốt cho người .....

### 73. Chương 73: Tĩnh Nan Thiên [ Tam ]

Khi Chu Cao Sí vội vàng đi vào tiền đường, đi theo cha hần tiếp xong ý chỉ sau, đứng dậy, nhìn sứ giả truyền chỉ, một người một thân khôi giáp, khuôn mặt túc mục nghiêm khắc, tên còn lại cũng là một thân tướng quân bào giác, vẻ mặt cảnh giác theo dõi cha hần .

Hai người này không tự giác tan ra nhàn nhạt sát khí .

Chu Cao Sí trong lòng lộ bộp, hai người này..... Lai giả bất thiện ( người đến không có ý tốt ) a.

Không khỏi nhìn về phía hần lão cha, cha hần cũng lại là vẻ mặt thông dong tiếp nhận thánh chỉ, không mặt không nhạt mở miệng “Tổng tướng quân cùng Thạch tướng quân đường xa mà đến, vất vả . Không bằng trước tiên trụ ở vương phủ ? Đợi qua mấy ngày, bốn vương đã đem Ung Quân giao Dư tướng quân!”

Ung Quân?!

Chu Cao Sí trong lòng giật mình. Triều đình lại muốn đoạt lấy Ung quân vừa tinh nhuệ lại là chủ cột của cha sao ?!

Lúc này, Tổng Kiến Hữu cùng Thạch Bào Huy nghiêm túc mở miệng “Vương gia thịnh tình, ta xin lĩnh tâm , chính là thánh chỉ không dám vi, còn thỉnh Vương gia ở hai ngày sau, giao ra kỳ hiệu lệnh của Ung quân , ta chờ hai ngày sau sẽ tiến đến lĩnh.”

Dừng một chút, Tổng Kiến Hữu lại trầm giọng nói “Vì để ngừa vạn nhất, Vương gia, chúng ta sẽ phái người bảo hộ vương phủ, còn thỉnh Vương gia yên tâm!”

Chu Cao Sí trong lòng không khỏi giận dữ, bảo hộ? Còn không phải là giám thị? Nam Kinh bên kia cứ như vậy khẩn cấp tướng diệt trừ cha hần sao?!

Nhưng Chu Lệ cũng trầm mặc sau, thản nhiên nở nụ cười.

“Như thế, vậy phiền toái hai vị tướng quân .”

Chu Cao Sí ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía lão cha, đã thấy cha hần tuy rằng trên mặt có ý cười thản nhiên , nhưng ý cười cũng chưa từng tới đáy mắt.

Đợi tiền bước hai người Tổng Kiến Hữu cùng Thạch Bào Huy, Chu Lệ liền mặt không chút thay đổi xoay người, nhìn về phía Chu Cao Sí , hơi hơi chau mày, sắc mặt tiểu tử này sao kém như vậy?! Liền đi hướng Chu Cao Sí , thản nhiên mở miệng “Hồi Tùng Trúc viện đi.”

Chu Cao Sí yên lặng gật đầu.

Ánh mắt miết hướng Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại đang đứng một bên nhú mày lo lắng, khi đang muốn mở miệng nói gì đó, liền nghe thanh âm trầm thấp của Chu Lệ vang lên, mang theo tức giận “Sí nhi , người không nghe được sao ?”

Chu Cao Sí đành phải xoay người, cung kính chấp tay, trên mặt nghiêm nghị đáp lời, trong lòng ai thán, hẳn chỉ biết, tâm tình cha hẳn không tốt.....

Đợi xoay người, khi chậm quá rồi đi tiền đường, lặng lẽ dựng thẳng lỗ tai nghe cha dặn dò hai đệ đệ “Cao Hú, Cao Toại, nghe.....”

\*\*\*\*\*

Chu Cao Sí trở lại Tùng Trúc viện, liền thấy Đạo Diễn ở trong sân đi qua đi lại.

Chu Cao Sí hơi hơi dừng một chút, hòa thượng lão sư sao đến đây? Ân, bất quá cũng do thời cuộc hiện tại bắt đầu khẩn trương, hòa thượng tới đây là muốn cùng cha thương nghị cái gì đi? Liền tiến lên cung kính hành lễ, ôn hòa mở miệng “Cao Sí bái kiến lão sư.”

Đạo Diễn khom người, vội chấp hai tay tạo thành chữ thập , cung kính đáp lễ “Thế tử đa lễ .” Dừng một chút, cao thấp đánh giá Cao Sí một phen, Đạo Diễn khẽ nhú mày “Thế tử , thương thế tuy rằng đã tốt , nhưng vẫn cần nghỉ ngơi hơn mới được .”

Chu Cao Sí ngốc ngốc cười, sờ sờ đầu “Làm cho lão sư lo lắng .....”

Kỳ thật miệng vết thương của hắn đã sớm khép lại , mấy ngày nay tinh dưỡng cũng rất hảo . Tuy rằng đi đường xa sẽ có chút mệt , nhưng là, hẳn thật sự cảm thấy mình tốt hơn rất nhiều.

Mà hiện tại, đúng là thời kì máu chốt, hẳn muốn giúp cha hắn gánh vác.

Đạo Diễn lại ngưng thần nhìn Cao Sí một hồi, nhú nhú mày, muốn nói gì, nhưng muốn nói lại thôi.

Chu Cao Sí thoáng nhìn, liền ôn hòa cười nói “Lão sư có chuyện, cứ nói đi , đừng ngại.”

“Thế tử..... Phải chú ý thân thể nhiều hơn mới được .” Đạo Diễn trầm mặc một hồi, nhẹ giọng nói.

Chu Cao Sí trừng mắt nhìn, hẳn có thể kết luận, điều Đạo Diễn muốn nói tuyệt đối không phải cái này, nhưng thấy Đạo Diễn trầm mặc, bộ dáng cảnh giác , cũng không miễn cưỡng, thôi, hòa thượng lão sư của hắn có đôi khi thích lái nhải mấy điều kì diệu .

“Lão sư, ta sẽ chú ý .” Chu Cao Sí cười tủm tỉm nói xong, nâng tay ra hiệu , nói “Lão sư vẫn nên vào trong phòng chờ đi , nơi này gió lớn .”

“Thế tử , thỉnh!” Đạo Diễn gật đầu, hai tay tạo thành chữ thập cung kính nói.

Hai người vào trong phòng, nói vài điều , Chu Lệ liền mặt không chút thay đổi đi vào .

Chu Cao Sí cùng Đạo Diễn vội đứng dậy.

Đang muốn chào, Chu Lệ liền đi tới trước mặt Chu Cao Sí , nâng dẫu tay sờ cái trán Chu Cao Sí , cúi đầu nhú mày “Vào phòng trong nghỉ ngơi đi .”

Chu Cao Sí ngẩn ra, thoáng lui từng bước, trong lòng lúng túng, cha đối hắn như vậy ở trước mặt hòa thượng lão sư, sờ cái trán mình như vậy, cảm thấy rất là mất tự nhiên, lại đối việc cha đem mình “Đuổi đi” Trong lòng có chút mất mát, vừa này này ở tiền đường cũng thế .

Thương thế của hắn không phải đã khỏi dần sao ?!

Cha tại sao không muốn mình lưu lại ?

Trong lòng rầu rĩ, nhưng trên mặt, Chu Cao Sí vẫn rừ mắt, cung kính hành lễ xong , liền chuyển tới sương phòng .

Đạo Diễn liếc mắt Chu Lệ , lưu luyến vừa mới ở đây mắt Vương gia là gì vậy ?

Yên lặng rũ mắt, Đạo Diễn than nhẹ trong lòng, nhớ tới Vương gia từng cùng mình nói , ụy hiếp, còn có chấp nhất..... Cái gọi là chấp nhất của Vương gia lại là thế tử sao ?VẬY thật đúng là..... Làm cho người ta ngoài ý muốn nha. Trong lòng lại không khỏi cười khổ, này, chẳng lẽ đây chính là tình nghiệt sao ?

VẬY hẳn nên làm như thế nào?

Vừa nãy nhìn dung mạo thế tử , một hồi kiếp nạn cuối cùng kia .....

“Đạo diễn!” Chu Lệ thấp giọng gọi.

Đạo Diễn lấy lại tinh thần, cung kính tạo thành chữ thập “Đạo Diễn ở.”

“Tổng Kiến Hữu cùng Thạch Bào Huy đã đến đây.” Chu Lệ thản nhiên nói “Hết thấy liền theo kế hoạch làm việc.”

“Dạ!” Đạo Diễn nghiêm nghị đáp lời, dừng một chút, lại thấp giọng nói “Vương gia, còn nhớ rõ bản tăng từng nói qua , kiếp nạn của thế tử không ?”

Tay Chu Lệ mạnh mẽ nắm chặt, áp lực mở miệng “Người muốn nói cái gì?”

“..... Lần này, vẫn để cho thế tử lưu lại Bắc Bình đi.” Đạo Diễn trình trọng nói.

Chu Lệ nhìn chằm chằm Đạo Diễn, đôi mắt u ám “Người từng nói, thế tử có hai trường kiếp nạn?”

“Không, chỉ còn lại có một kiếp.” Đạo Diễn chậm rãi lắc đầu nói “Lần này thế tử bị thương xem như một kiếp .”

Chu Lệ nhắm chặt thượng ánh mắt, lại chậm rãi mở, bình thản nói “Đạo diễn, người cùng thế tử lưu lại Bắc Bình. Bạch Hổ quân của thế tử cũng sẽ lưu lại, còn có Trương Phụ cũng cùng lưu lại.”

“Dạ!”

\*\*\*\*\*

Chu Cao Sí nằm ở trên tháp , phát ra ngốc.

Nghĩ đến ánh mắt mẫu phi chờ đợi và tính mệnh, trong lòng Chu Cao Sí liền một trận đau đớn.

Lại nghĩ đến cha không muốn lưu mình lại , rõ ràng là không phải thương nghị chuyện trọng yếu, vì sao không cho mình tham dự? Vì sao không cho mình lưu lại?

Cha..... Vì cái gì?

Còn có mẫu phi thống khổ, mình nên làm gì cho nàng đây ?

Khi Chu Lệ tiến vào, nhìn thấy bộ dáng Chu Cao Sí mờ mịt ngẩn người.

Chu Lệ dừng chân , hẳn chưa bao giờ gặp qua bộ dáng tiểu tử này mờ mịt như vậy, trong lòng căng thẳng, lại nghĩ tới kiếp nạn mà Đạo Diễn nói..... Trong lòng lại hoảng hốt, lập tức liền đi nhanh qua.

Khi Chu Cao Sí chưa hoàn hồn, bàn tay to của Chu Lệ chụp tới, đem ôm lấy, gắt gao ửng vào trong ngực, thấp giọng nói nhỏ “Sí nhi ?”

Chu Cao Sí bởi vì cái ôm gắt gao này liền lấy lại tinh thần “Cha?”

“Ân.” Chu Lệ đáp lời, ngửi thật sâu hương vị trên người Chu Cao Sí , trong lòng thoáng bình tĩnh chút, mới nâng cằm Chu Cao Sí lên , bình tĩnh nhìn , trầm giọng hỏi “Người vừa mới suy nghĩ cái gì?”

Sẽ không là nghĩ ..... chuyện rời đi chứ ?

Nếu đúng .....

Hẳn tuyệt đối tuyệt đối không cho phép!!

“Suy nghĩ chuyện tình mẫu phi.” Chu Cao Sí nói thực ra . Dừng một chút, lại thấp giọng nói “Còn có chuyện tình cha không cho con tham dự.....”

Chu Lệ đầu tiên là sững sốt, lập tức nhẹ nhàng thở ra, thản nhiên mỉm cười “Cha không cho người tham dự là vì thân thể người còn không có hảo.....” Vừa nói vừa có chút ảo não cùng có chút đau lòng sờ sờ mặt Chu Cao Sí “Người xem xem, cha cho người đi khuyên giải an ủi mẫu phi của người, chỉ là qua lại một chuyện mà thôi, sắc mặt của người đều thành cái dạng gì ?!”

Sắc mặt trắng bệch này giống nói cái gì!

Chu Cao Sí kéo tay Chu Lệ xuống , còn nghiêm túc nói “Cha, chuyện tình mẫu phi.....”

Chu Lệ phản thủ cầm tay Chu Cao Sí , mười ngón đan nhau , một tay ôm lấy Chu Cao Sí , cúi đầu “Nếu cha nói cho người, cha cho tới bây giờ cũng không cho rằng quyết định trước kia của mình là sai , người có cảm thấy cha thực vô tình hay không?”

Trên thực tế, hẳn thực may mắn, nếu không, hẳn vốn không có Sí nhi .

Chu Cao Sí im lặng.

Hắn chỉ biết, cha hẳn nhất định sẽ nói như vậy.....

“Hoặc là, người hy vọng cha thả mẫu phi người rời đi?” Chu Lệ nhìn Chu Cao Sí , chậm rãi nói “Chờ hết thấy đều yên ổn , cha sẽ nghĩ biện pháp thả mẫu phi người rời đi, như vậy được không ?”

Chu Cao Sí chậm rãi lắc đầu “Cha, mẫu phi cho dù có ly khai, nơi nàng muốn tới cũng đã không tồn tại .”

Nơi mẫu phi có thể đi , cũng chỉ có nơi mà người tối trọng yêu ở .....

Nhưng nếu người ấy đã mất đi .....

Vậy địa phương kia cũng chỉ là một nơi ở , còn có ý tứ gì?

Nhẹ nhàng than một tiếng, Chu Cao Sí ngẩng đầu, nhìn về phía cha, bất đắc dĩ cười “Cha, về sau ta đi bồi mẫu phi nhiều hơn là tốt rồi .”

Chu Lệ khẽ gật đầu, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn hôn khóe miệng Chu Cao Sí , dán lên môi Chu Cao Sí , ách thanh nói nhỏ “Mấy ngày nay thì bồi cha trước đi , cha..... Mấy ngày nữa sẽ xuất chinh .”

Chu Cao Sí không khỏi mở to hai mắt, xuất chinh??

\*\*\*\*\*

Trạm dịch ở Bắc Bình .

Tổng Kiến Hữu đi qua đi lại.

Thạch Bào Huy nhíu mày suy nghĩ sâu xa.

“Người nói, thời gian hai ngày có quá ngắn hay không?”

“Ta cảm thấy là quá dài !”

“Thạch huynh , lời này ý gì?”

“Hừ! Yên vương lòng muông dạ thú, chỉ sợ thời gian hai ngày này hẳn cũng đã nghĩ được hảo đối sách, Ung quân là một chi quân rất được , Yên vương sẽ dâng hai tay lên sao ? Hừ! Chê cười! Bất quá..... Có thể nào , nhiệm vụ của chúng ta cũng phải hoàn thành được một cái .....”

“Ai..... Chỉ sợ đến lúc đó chiến hỏa trọng nhiên.....”

“Vậy trước đó , Tổng huynh vẫn nên lo lắng cho an nguy của mình đi!”

Thạch Bào Huy vừa dứt lời, bên ngoài liền có tiếng cười khê vang lên “Thạch huynh nói không sai nha.”

Thạch Bào Huy cùng Tổng Kiến Hữu hai người biến sắc, đều cùng nhìn lại nơi cửa phòng .

Chỉ thấy một người ôm kiếm, đẩy ra cửa phòng đi đến, hướng Thạch Bào Huy cùng Tổng Kiến Hữu cười cười, chấp tay “Trương Ngọc kiến quá hai vị tướng quân!”

\*\*\*\*\*

Ban đêm. Tùng Trúc trong viện.

Ánh trăng lơ lửng trên tảng đá , bóng cây lung lay trên cửa sổ , trong phòng, thỉnh thoảng than nhẹ cùng thở dốc , trên giường có hai người, hơi thở ái muội không ngừng thiếu đốt không khí .....

“Cha.....” Nhị không được áp lực , lời nói vẫn bị buộc tràn ra, mang theo sung sướng khó có thể chịu được cùng nghi hoặc trong lòng “Người.....”

Ngửa đầu, nhìn về phía nam tử đang nhăn nheo, Chu Cao Sí không hiểu.

Hắn không phải kẻ ngốc , loại tình huống này hắn sao lại không hiểu?

Chỉ là..... Luôn đến cuối cùng thì liền dừng lại, có thể triển hôn một đêm không ngừng, quyến luyến cùng nóng cháy, hắn sao lại không hiểu ra ?

Nhưng là..... Đến cuối cùng liền dừng lại, chỉ là lấy tay.....

“Thân mình ngươi còn chưa tốt .....” Chu Lệ duyên hôn cổ Chu Cao Sí , khàn khàn mở miệng, bàn tay to lơ lửng , quyến luyến , cuối cùng, không dọc theo cổ hướng lên trên, cầm, hai má, mí mắt, cái mũi, cuối cùng dừng lại đôi môi mà tham luyến , hôn sâu , thật lâu, đến khi Chu Cao Sí kháng nghị mới rời đi , nhưng vẫn dán vào môi Chu Cao Sí , cười nhẹ , khàn khàn nói “Chờ cha xuất chinh trở về, tiểu bánh nhà ngươi phải phì nộn thêm chút , biết không?”

Chu Cao Sí mặt hồng đỏ , tròng mắt, cắn răng, muốn nói gì, có thể tưởng tượng đến xuất chinh, nghĩ..... Tinh phong huyết vũ, nghĩ đến đủ loại tình huống ..... Bị thương..... Hoặc là..... thân mình Chu Cao Sí run nhè nhẹ , nhị không được nâng tay tựa lên vai dày rộng của nam nhân , tựa đầu chôn ở bả vai, rầu rĩ không nói.

Sâu sắc phát giác Chu Cao Sí trầm mặc, Chu Lệ kéo đầu Chu Cao Sí ra , nhìn chăm chú “Sí nhi ?”

Chu Cao Sí chỉ rừ mắt xuống , tay lại lại nắm chặt bả vai Chu Lệ .

Chu Lệ nhíu mày, nghĩ lại , có phải khi này mình quá phận hay không ? Biết rõ tiểu tử này da mặt mỏng , còn đùa hắn?

Đang muốn mở miệng, Chu Cao Sí đã thấy chính mai nhập vào trong lòng Chu Lệ , cúi đầu nói “Cha..... Ngài phải hảo ..... Đừng cho con cùng mẫu phi giống nhau.....”

Hắn có thể hiểu được thống khổ của mẫu phi.

Có thể chịu được sinh ly , bởi vì sinh ly còn có thể tương tư , tuy rằng tương tư sẽ đau đến triệt để .

Nhưng tuyệt đối không thể chịu được tử biệt , cho dù chỉ là trong tưởng tượng mà thôi.

Tử biệt ..... giống như là sinh mệnh hoàn toàn bị chôn vùi , thành cái xác không hồn, tinh mạch tuyệt vọng.

Cái loại..... Cảm giác này.....

Chỉ là tưởng tượng cũng khiến tâm run lên .

Chu Lệ ngẩn ra, lập tức ôm chặt lấy Chu Cao Sí phát run trong lòng, sau một lúc lâu, mới thấp giọng đáp “Sí nhi ..... Người yên tâm, cha sẽ không để ngươi lại một mình , cha cho dù xuống địa ngục, cũng sẽ mang theo ngươi.”

\*\*\*\*\*

Đợi khi Trương Ngọc một thân là huyết , mang theo hai cái túi đi vào trước cửa Tùng Trúc viện, Chu Cao Sí đang ngồi ở trên bậc thang uống trà ăn điểm tâm. Chu Lệ ngồi ở bên người hắn, cúi đầu nhìn thư tín trong tay .

Trương Ngọc dừng một chút, trong lòng có chút rối rắm, thế tử đang ở đây , thứ trong túi này lại không quá nhả quan nha .

Nhưng Trương Ngọc rối rắm chưa xong, chợt nghe Chu Cao Sí cười ha ha mở miệng “Trương Ngọc tướng quân đã đến đây?”



Trương Ngọc bước lên phía trước , cung kính quỳ xuống hành lễ “Trương Ngọc bái kiến Vương gia, bái kiến thế tử!”

Chu Lệ ngẩng đầu, liếc mắt cái túi Trương Ngọc đặt trên mặt đất, nhíu mày “Hoàn thành ?”

“Thuộc hạ may mắn không làm nhục mệnh, đã đem Tống Kiến Hữu cùng Thạch Bào Huy bắt được ! Nhưng hai người này dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, thuộc hạ đành phải trảm lấy thủ cấp hai kẻ này !”

“Cái kia..... Là thủ cấp?” Chu Cao Sí chậm rãi hỏi.

Trương Ngọc gật đầu, do dự nói “Thuộc hạ không biết thế tử ở đây , đã làm thế tử khó chịu , mong rằng thế tử thứ tội.”

“Không có việc gì!” Chu Cao Sí ôn hòa lắc đầu, bưng bát trà, chậm rãi đứng dậy, cười tủm tỉm nói “Phụ vương, Trương tướng quân, các người tán gẫu, ta đến bên ngoài đi một chút.”

Chu Lệ ừ một tiếng, cũng đứng dậy, sờ sờ đầu Chu Cao Sí “Không cần đi lâu , cũng không đi quá xa , để cho Tam Bảo đi theo.”

Chu Cao Sí rất muốn nói, đây là nhà mình a , lão cha.

Nhưng thấy đôi mắt Chu Lệ ôn nhu, liền ân một tiếng, xoay người, chậm rãi rời đi.

Đợi đi ra Tùng Trúc viện, Chu Cao Sí gỡ đầu, vẻ mặt đau khổ, kỳ thật, hẳn thật sự rất muốn lưu lại nghe lão cha cùng Trương Ngọc nói chuyện , hai người tuyên chỉ kia đã đã chết , chiến cuộc liền hết sức căng thẳng đi.

Nhưng..... Nhớ tới tối hôm qua, cha hẳn còn nghiêm túc dặn dò , Chu Cao Sí cũng chỉ đành tự sàu , thán một tiếng.

Tối hôm qua khi sắp ngủ , cha hẳn nói chuyện , ngữ khí rất nhẹ

“Sí nhi ..... Người cùng Đạo Diễn, Trương Phụ, lưu lại Bắc Bình. Cao Hú cùng Cao Toại cũng lưu lại.”

“Đi? Vậy cha.....”

“Nam Kinh bên kia khẳng định sẽ phái người đến tấn công Bắc Bình, địa phương này rất trọng yếu, người hiểu được mà .”

..... Đương nhiên rất trọng yếu, nơi này là nhà bọn họ , cũng là “Ổ” của bọn họ

Chính là..... Cha lưu lại Đạo Diễn cùng Trương Phụ, vậy bên người cha không phải chỉ còn lại có Trương Ngọc cùng Chu Khả sao?

“Cha, nếu không, để cho hòa thượng lão sư lưu lại, để cho Trương Phụ cùng ngài đi đi thôi .”

“Chỉ có Đạo Diễn , ta lo lắng, Sí nhi , cứ như vậy đi . Cha không cho người tham dự càng nhiều, là không muốn người mệt . Người đem chính mình chiếu cố hảo, chính là hỗ trợ tốt nhất đối với cha. Người có biết, thân thể người không tốt, cha sẽ lo lắng, cũng sẽ phân tâm .”

“Ân..... Con hiểu được .....”

.....

Lấy lại tinh thần, Chu Cao Sí ngẩng đầu nhìn trời , thiên không trong vắt, tiếp qua hai ngày, cha sẽ xuất chinh .....

\*\*\*\*\*

Lúc này, trong Phương Hoa viện.

Trương Dung Nguyệt gắt gao nắm lấy chủ thủ ( dao nhỏ ) cùng một phong thư , vẻ mặt kinh ngạc mang theo một tia sợ hãi cùng mâu thuẫn không tha.

Do dự tái do dự, Trương Dung Nguyệt vẫn chậm rãi cầm lấy phong thư, trên thư , chỉ có đơn giản một chữ:

Sát

\*\*\*\*\*

Khi Chu Cao Sí rời đi sau, Chu Lệ trầm giọng nói “Hai ngày sau, liền xuất phát đi. Hai hôm nay , người về nhà hảo hảo chuẩn bị đi .”

“Dạ!”

Dừng một chút, Chu Lệ đứng lên, chìa chìa cái túi , thản nhiên nói “Dem thứ này gửi về Nam Kinh, đưa cho Hoàng Tử Trùng ! Nói..... Là bốn vương đưa tế phẩm cho hần !”

Trương Ngọc ngẩn ra, lập tức mỉm đáp ứng “Dạ! Thuộc hạ biết nên làm như thế nào .”

Còn nói vài câu, Chu Lệ liền để cho Trương Ngọc lui ra.

Sau khi Trương Ngọc lui ra, một người hầu vội vàng đi tới phía sau Chu Lệ , thấp giọng nói “Bẩm Vương gia, mật thám kia đưa cho Trương tiểu thư một bao đồ vật .”

Bao đồ vật ? Chu Lệ nhướn mày “Không thấy rõ là gì sao ?”

“Tiểu nhân vô năng, không có thấy rõ ràng.”

Chu Lệ khẽ nhíu mày, rũ lông mi, thản nhiên nói “Thôi, bắt quá là nữ nhân nhỏ bé không đáng kể . Các người tiếp tục giám thị đi.”

“Dạ!”

Nhớ tới tối hôm qua tiểu bánh bao đề cập đến mẫu phi của mình thì khổ sở , Chu Lệ nhíu mày, hần một chút cũng không thích bộ dáng tiểu bánh bao khổ sở vì người khác ! Quên đi! Nam Kinh bên kia hần là còn có thứ gì đó của hòa thượng kia , liền trầm giọng nói “Nam Kinh bên kia báo về , đã tìm thấy mấy đồ vật của hòa thượng kia , ngay hôm nay đưa đến Bắc Bình, giao cho Vương phi.”

Tuy rằng có ít còn hơn không , đối Vương phi cũng không phải lớn , nhưng có thứ của người mình coi trọng trong tay , cũng là một phen niệm tưởng, tối trọng yếu là, như vậy, hần có thể hồng tiểu bánh bao thêm vui vẻ.

“Dạ!”

\*\*\*\*\*

Công nguyên năm 1391 , tháng năm, bên Nam Kinh vừa mới kinh nghe thấy Tổng Kiến Hữu cùng Thạch Bào Huy bị giết, Yên vương Chu Lệ liền giơ lên cao lá cờ “Thanh Quân Trắc”, đang muốn huy quân tiến đánh !

Ở cửa thành Bắc Bình , Chu Cao Sí nhìn theo bóng dáng Chu Lệ đi xa, nắm tay thành quyền , chiến hỏa đã bắt đầu châm !

## 74. Chương 74: Tĩnh Nan Thiên [ Tứ ]

Cảm ơn nàng Nhật đã vất vả một ngày cùng ta Edit và beta . Hắc hắc. hôn cái coi =)). ra đây chúng ta bồi dưỡng tình cảm đề

Công nguyên năm 1391 , tháng sáu, Chu Doãn Văn mệnh quân đội triều đình bao vây tấn công, nhất định phải đem Yên quân bao vây , tiêu diệt Bắc Bình.

Công nguyên năm 1391 , tháng bảy, Chu Lệ vội mang binh nhanh chóng tiến đánh ở Cư Dung ở phía bắc của Bắc Bình , Hoài Lai Mật Vân cùng phía đông Kế Châu, Tuân Hóa, Vinh Bình [ nay là Hà Bắc ] , huyện Đằng Châu .

Cùng thời gian này , ở Bắc Bình.

Chu Cao Sí chấp hai tay sau lưng chậm rì rì tiêu sái ở trên đường Bắc Bình, thỉnh thoảng dừng lại cước bộ, ở bên tiểu quán cười ha ha hỏi giá, hoặc không chút để ý hỏi giá cả nhiều ngày nay, lại thường thường tiêu sái đến bên đường, nhìn người đi tới đi lui, tinh tế đánh giá vẻ mặt của một số nhóm người.

Mã Tam Bảo một thân hạ nhân bình dân, nhìn Chu Cao Sí ăn mặc giống mình, trên mặt hoang mang, thấp giọng hỏi “Thiếu gia..... Ngài đây là.....”

“Tam Bảo, xem ra, mọi người vẫn đều tốt lắm.” Chu Cao Sí ôn hòa cười, quay đầu đối Mã Tam Bảo nói.

Mã Tam Bảo ngẩn ra, lập tức giật mình, thì ra là thế.

Lúc này, chiến tranh đã bùng nổ.

Tình hình bên ngoài như thế nào cũng không rõ ràng, nhưng từ khi Vương gia xuất chinh bắt đầu, thế tử liền cứ ba ngày bốn ngày đi vòng quanh Bắc Bình, cũng để Bạch Hổ quân thủ vệ toàn thành.

Người khác tuần tra, tỷ như Trương Phụ, đều là vẻ mặt rất ngưng trọng nghiêm khắc, đi một chút dừng chút, cường điệu xem những người có bộ dạng khả nghi, thậm chí có khi còn có thể quát lớn một ít hành vi cử chỉ không quá tầm thường của dân chúng. Nhưng thế tử lại như thế, vẻ mặt thế tử luôn ôn hòa dễ thân như vậy, lúc ở trên đường tuần tra cũng một bộ thảnh thơi tự nhiên, thường thường sẽ ở trước cửa hàng bán rong, hỏi chuyện củi gạo du diêm tương dấm chua trà.

Nếu nói Trương Phụ coi trọng là thủ vệ Bắc Bình thành, như vậy thế tử quan tâm là cuộc sống dân chúng ở Bắc Bình thành có bị ảnh hưởng lớn hay không thôi.

“Tam Bảo?”

Mã Tam Bảo lấy lại tinh thần, vội cung kính đáp lời “Nô..... Tiểu nhân ở.”

Tam Bảo ngay từ đầu theo bản năng đã nghĩ hỏi một câu nô tài ở, sau khi lấy lại tinh thần, vội sửa miệng tự xưng “Tiểu nhân”.

Thế tử trịnh trọng dặn dò, bên ngoài không thể tự xưng nô tài, cũng không có thể kêu hần thế tử.

“Chúng ta đi qua nơi đó nhìn xem.” Chu Cao Sí nhìn về phía cửa hàng bị bao người vây quanh.

“Dạ!”

Mã Tam Bảo cung kính đáp lời, liền theo sát phía sau Chu Cao Sí, đi hướng cửa hàng kia.

Vừa mới đi vào, liền nghe từng trận tranh cãi âm ỉ.

“Ai u! Đùng đẩy nha!”

“Tránh ra! Người đã mua chịu hai gánh!”

“Chiến cuộc không biết khi nào đánh tới, ta đương nhiên phải mua một ít gạo tích trữ!”

“Nghe nói, quân đội triều đình đều đã hướng đến Bắc Bình!”

“Trời ạ, Bắc Bình có ít quân như thế, sao có khả năng ngăn cản quân triều đình lớn mạnh như thế chứ?!”

“Hơn nữa, Yên vương gia đã xuất chinh ra bên ngoài!”

“Đúng nha!”

“Ai! Mới chỉ qua vài năm sống yên ổn a. Sao bây giờ lại run rẩy như thế a?”

“Ai u, vị đại gia này, ngài mua hay không mua, không mua mời ngài tránh ra đi!”

.....

Mã Tam Bảo nghe mấy câu này nhanh nhảu mặt lại!

Đại quân triều đình hướng Bắc Bình mà tiến đánh sao?

Sao thế tử còn bình tĩnh như vậy, hay là..... Quân tình hôm qua báo về không có?

Còn có , lời nói của dân chúng sao lại có loại cảm giác kích động a ?

“Tam Bảo!”

Đột ngột , Chu Cao Sí chậm rãi từ từ mở miệng, chĩa chĩa nam nhân đang lén lút ôm một bao gạo to từ trong đám người chạy đi , ôn hòa nói xong “Ta vừa mới thấy mấy tuần tra hộ vệ đến đây, người đi nói cho nhóm tuần tra hộ vệ , gọi bọn hắn đi theo kẻ kia . Nói không chừng hôm nay chúng ta có thể cho Trương Phụ phân đại lễ!”

“Dạ ! Tiểu nhân xin đi.” Mã Tam Bảo sau khi lấy lại tinh thần, vội đáp ứng .

Mã Tam Bảo vội vàng xoay người, hướng góc đường chỗ có hộ vệ chạy tới .

Đưa ra lệnh bài vương phủ, còn nói phân phó của thế tử , liền xoay người vội chạy về bên người thế tử.

Mà quay người lại, liền thấy thế tử — Chu Cao Sí cười tủm tỉm từ trong cửa hàng bị vây đi ra .

Mã Tam Bảo ngẩn ra. Thế tử..... Chạy vào trong như thế nào nha ?

“Tam Bảo, chúng ta hồi phủ đi.” Chu Cao Sí chấp hai tay sau lưng, thanh thoi nói .

“A? Dạ !” Mã Tam Bảo cung kính đáp lời, ngẩng đầu nhìn trời , lúc này chân trời ráng màu đang nhàn nhạt hiện lên .

Thời gian xác thực không còn sớm . Cũng nên đi trở về.

Vì thế, chủ tớ hai người dưới ánh hoàng hôn chiều tà , chậm rãi hướng vương phủ đi đến.

Khi đi sắp đến Vương phủ , Chu Cao Sí quay đầu cười tủm tỉm hỏi “Tam Bảo, người nói, thời điểm đánh giặc, mọi người sợ nhất cái gì?”

Mã Tam Bảo nghĩ nghĩ, cung kính đáp “Nếu là nô tài, nô tài sợ nhất bị gọi nhập ngũ cũng không có cơm ăn .”

Chu Cao Sí ôn hòa gật đầu, khe thở dài “Đúng vậy. Mọi người sợ nhất chính là cái này .....”

“Thế tử?”

“Tam Bảo..... Người đi ra phủ một chút , đem Trương Phụ còn có Bồ Chính Sứ Lý đại nhân mời đến vương phủ.”

“Dạ! Nô tài xin đi!”

Nhìn Tam Bảo đi rồi, Chu Cao Sí mới rũ mắt, thở dài một tiếng, xoay người đi vào vương phủ.

Sau khi lão cha xuất chinh , Chu Cao Sí liền nghe theo lão cha an bài, trụ ở Tùng Trúc viện, cũng là vì tiện xử lý sự tình.

Dù sao trong Tùng Trúc viện, còn có một ít thuộc hạ ngầm của cha, cha nói, đó là phi ngư đội.

Có phi ngư đội, rất nhiều chuyện cũng dễ dàng xử lý.

Nhưng, mỗi ngày, Chu Cao Sí hồi phủ sau, luôn tới Phương Hoa viện thỉnh an, thỉnh an qua đi, liền cùng mẫu phi nói chuyện , tâm sự , hoặc là cùng ăn bữa tối, sau, mới có thể trở lại Tùng Trúc viện.

Đương nhiên, nếu có chuyện phi thường khẩn cấp, vậy cái khác đừng nói .

Hôm nay cũng như vậy.

Vào Phương Hoa viện, làm cho Chu Cao Sí ngoài ý muốn là, trừ bỏ mẫu phi, Chu Cao Sí còn thấy Trương Dung Nguyệt .

Trong lòng tuy rằng ngoài ý muốn, dù sao, từ ngày ấy cự tuyệt túi hương xong , Chu Cao Sí cũng không có tái kiến quá Trương Dung Nguyệt , mà Trương Dung Nguyệt cũng rất an phận ở trong Phương Hoa viện đợi, mẫu phi cũng nói, tuy rằng này Trương tiểu thư tâm tư không đơn giản , nhưng cho tới bây giờ đều là im lặng . Cho nên, ngoài ý muốn của Chu Cao Sí qua đi, cũng không cảm thấy có cái gì, chỉ là hướng Trương Dung Nguyệt thân nhiên gật đầu,

Trương Dung Nguyệt cũng thấy Chu Cao Sí hướng mình gật đầu, trong lòng run lên, cúi thấp đầu xuống.

“Sí nhi , hôm nay sao lại lại đây ?” Từ thị mỉm cười, tuy rằng đôi mắt vẫn tĩnh mịch như cũ, nhưng thấy Chu Cao Sí đến, đôi mắt vẫn là hơi hơi có chút ảm đạm.

“Con đến xem mẫu phi nha. Mẫu phi, hôm nay có hảo ?” Chu Cao Sí cười nói.

“Người nếu đang vội , cũng đừng lại đây . Mẫu phi không có việc gì .” Từ thị vỗ vỗ tay Chu Cao Sí , trong lòng có chút vui mừng.

Chu Cao Sí chỉ là cười.

Nhàn thoạt vài câu , Chu Cao Sí liền đứng dậy cung kính chỉ lễ rời đi.

Vừa mới đi ra Phương Hoa viện, phía sau liền truyền đến tiếng Trương Dung Nguyệt vội vàng kêu to “Thế tử, xin dừng bước!”

Chu Cao Sí hơi hơi chân bước, quay đầu.

Ôn hòa cười, chấp tay “Trương tiểu thư, có gì việc gấp sao ?”

Trương Dung Nguyệt vội vàng ngừng lại, hơi hơi hít sâu một hơi, mới chậm rãi tiêu sái đến trước mặt Chu Cao Sí , vẻ mặt còn nghiêm túc thấp giọng mở miệng “Thế tử, có thể nói chuyện đôi chút ?”

Chu Cao Sí nhìn thần tình Trương Dung Nguyệt rất nghiêm túc , liền ôn hòa cười, chĩa chĩa lương đình phía trước không xa.

“Trương tiểu thư , thỉnh.”

“Thế tử , mời.”

Đến lương đình, Trương Dung Nguyệt nhìn nhìn bốn phía.

Chỗ lương đình này, ở phía trên núi giả, đứng ở trên lương đình có thể thấy cảnh sắc chung quanh trong vương phủ, mà chỗ rẽ hành lang có người qua lại, cũng có thể thấy tình huống trong lương đình. Nhưng sẽ không nghe thấy người trong lương đình nói .

Không thể không nói, lương đình này rất hảo .

Không có cổ kị , tiện nói chuyện.

Trương Dung Nguyệt hơi hơi nắm chặt bàn tay, nhìn Chu Cao Sí khiêm tốn cười đứng ở trước mặt mình, trong lòng hiện lên luyến mộ, hiện lên toan sắp.

“Trương tiểu thư, là có chuyện gì cần tại hạ hỗ trợ?” Chu Cao Sí thanh âm rất ôn hòa, nhưng lại lộ ra xa lánh .

Mà trong lòng đã ở nói thầm , Trương Dung Nguyệt này đem hấn gọi lại , sẽ không là muốn hỏi Nam Kinh đi?

Ấn, nếu là như thế này, cho dù khó làm, hấn cũng sẽ để nó không khó nữa !

Trên thực tế, trong lòng Chu Cao Sí kỳ thật cũng ngóng trông Trương Dung Nguyệt này sớm ngày rời đi.

“Thế tử, Dung Nguyệt xin hỏi thế tử một câu, cục diện trước mắt thật sự là điều thế tử muốn ?” Trương Dung Nguyệt nghiêm túc.

Chu Cao Sí ngẩn ra. Cái gì muốn hay không muốn ?

“Trương tiểu thư, người chỉ là.....”

“Cửa nát nhà tan, dân chúng trôi giạt khắp nơi! Thật sự là thế tử muốn thấy sao?” Trương Dung Nguyệt có chút kích động, nhưng vẫn cố gắng đè ép tức giận , ôn tồn run run.

Ôn hòa trên mặt Chu Cao Sí chậm rãi biến mất, vẻ mặt rất là bình tĩnh nhìn chằm chằm Trương Dung Nguyệt .

“Thế tử hấn là biết! Kỳ thật , ngay từ đầu đã có thể tránh , không phải sao? Chiến tranh cái gì, chỉ cần Yên vương an an phận phận không phải tốt lắm sao?”

“Vì cái gì phải chiến tranh ? Thế tử!”

Nghe Trương Dung Nguyệt liên tục truy vấn, nhìn thần tình Trương Dung Nguyệt phần nộ, Chu Cao Sí chậm rãi rũ mắt.

Sau một lúc lâu, Chu Cao Sí mới chậm rãi mở miệng.

“Đó là cha ta.”

Trương Dung Nguyệt sững sốt.

“Đó là ta thân cha.” Chu Cao Sí nâng lên đôi mắt, thở dài một tiếng.

“Ta không thể nhìn cha ta chết , cha ta cũng sẽ không nhìn Yên vương phủ chúng ta xong đời.” Chu Cao Sí ngẩng đầu nhìn hướng ra phía ngoài, ráng màu bắt đầu chậm rãi tan đi ..

Trương Dung Nguyệt giật mình, lập tức tựa hồ hiểu được.

“Chiến tranh hay cái gì tương tự , đương nhiên thật không tốt! Kỳ thật..... Ta hiện tại mỗi ngày đều đang đợi.”

Trương Dung Nguyệt không khỏi nhìn về phía Chu Cao Sí , nhưng ánh chiều tà chiếu lên mặt Chu Cao Sí , bóng người trải dài trên đất , nàng ngược lại nhìn không đủ rõ ràng.

Nhưng nghe thanh âm Chu Cao Sí có chút khàn khàn “Ta chờ , cha ta cho ta thư bình an . Ta rất sợ..... Chỉ sợ ngày nào đó không có thu được thư bình an , sau đó.....”

Chu Cao Sí cũng không nói gì, chỉ là cúi đầu, trầm mặc .Taycũng không từ nắm chặt thành quyền.

Trương Dung Nguyệt chậm rãi rũ mắt, chua xót hỏi “Vậy vì cái gì..... Ngay từ đầu ngài không ngăn cản ?”

Chu Cao Sí cúi đầu cười, tươi cười rất là bất đắc dĩ, ngăn cản?

Ngăn cản đã tâm cha hấn? Hay là.....ChuDoãn Văn ?

Vô dụng .

Mặc kệ cha hấn trong lòng có đã tâm hay không, phản hay không phản, Nam Kinh bên kia mặc kệ có phải Chu Doãn Văn hay không, cũng không cho phép Yên vương phủ ở Bắc Bình tồn tại!

Trương Dung Nguyệt nhìn Chu Cao Sí , miệng mở ra , vẫn là muốn nói lại thôi, cắn nhanh môi .

“Trương tiểu thư nếu không có chuyện gì , Cao Sí xin cáo lui .” Nhìn xem sắc trời, Chu Cao Sí nghĩ thư bình an của cha hấn đã đến , liền xoay người, chấp tay chỉ lễ, định rời đi.

Nhưng lúc này, Trương Dung Nguyệt cũng tiến lên từng bước, có chút khẩn trương, có chút xấu hổ mở miệng .

“Thế tử! Dẫn ta đi đi!”

Chu Cao Sí sững sốt, chân suýt thì cứng ngắc , vội vưng thân mình , lảng lảng nhìn thân mình Trương Dung Nguyệt run run , nàng cắn nhanh môi đến bật máu ..

Hấn..... Không có nghe sai đi?

Mang nàng đi?

Có ý tứ gì?!

“Thế tử! Chúng ta đi, chúng ta rời đi!” Trương Dung Nguyệt nhìn Chu Cao Sí trợn mắt há hốc mồm, chỉ cảm thấy trong lòng xấu hổ muốn chết, nhưng vẫn run run , lấy lại dũng khí, lại mở miệng.

Nàng có lẽ..... Chỉ có một lần cơ hội như vậy.

Lần này, hấn có thể trăm phần trăm xác định, hấn thật sự không có nghe lầm rồi.....

Ý tứ Trương Dung Nguyệt là..... cùng hấn bỏ trốn?!

Im lặng .

Trương tiểu thư này hấn là có can đảm ! Nhưng là, nhưng là..... Lần trước, hấn đã nói rất rõ ràng nha.

Hấn có ý trung nhân .

Hơn nữa lần trước, hấn nói phi thường rõ ràng nha. Hấn thực thích ý trung nhân của hấn .

Nhịn không được nâng tay che mặt , hoàn hảo, hoàn hảo, cha hấn đi đánh nhau . Không có ở bên người hấn .....

Chu Cao Sí có chút xấu hổ, dừng lại , nột nột nói “Trương tiểu thư, ta đã có ý trung nhân a.”

“Ta biết!” Trương Dung Nguyệt thấp giọng nói, lấy dũng khí nhìn thẳng Chu Cao Sí “..... Ta biết như vậy thực không đúng, thực không biết liêm sỉ, nhưng là..... Thế tử, ta, ta thật sự..... Thật sự, thực ái mộ thế tử.....”

Câu này .....

Chu Cao Sí có chút giật mình , quay đầu nhìn về phía Trương Dung Nguyệt .

Rõ ràng xấu hổ muốn chết, nhưng vẫn có dũng khí nói ra .

Thanh âm đều run run cực kì , đều mơ hồ nghe không rõ lời nói .

Chu Cao Sí có thể tưởng tượng, này..... Phải có cỡ nào gian nan..... Lần trước, không phải đã bị cự tuyệt sao? Vì cái gì còn muốn kiên trì như vậy, lại nói ra, nhất định sẽ bị cự tuyệt, nhất định sẽ rất khó kham , nhưng vẫn là..... Nói ra.....

Chu Cao Sí tin tưởng, nàng là nữ nhi nhà danh giá , nữ nhi đều sẽ cảm thấy thẹn khi nói mấy lời này

Kinh thành danh viện, Trương Dung Nguyệt .

..... Trong lòng có chút lời cảm giác nói không nên.

Chu Cao Sí chậm rãi xoay người, nhìn Trương Dung Nguyệt .

Dũng khí của nữ tử này , là thứ hấn không có .

Nhưng là.....

“Thực xin lỗi.” Chu Cao Sí trịnh trọng nói xong, cung kính chấp tay vì lễ.

Trương Dung Nguyệt ngẩn ngơ.

Lập tức nở nụ cười.

Chính là tươi cười rất miễn cưỡng, hơn nữa không ngừng chảy xuống nước mắt.....

Chu Cao Sí rũ mắt, không muốn nhìn lại, có thể dùng bốn chữ để hình dung — thương tâm muốn chết.

Xoay người, liền nhanh rời đi lương đình.

Hấn thực tuyệt tình.

Có lẽ hấn nên an ủi một chút?

Nhưng, Chu Cao Sí biết, loại thời điểm này, Trương Dung Nguyệt cần có lẽ là an ủi, nhưng tuyệt đối không phải mình .

Sau khi Chu Cao Sí rời đi, hai đầu gối Trương Dung Nguyệt mềm nhũn, chậm rãi ngồi chồm hổm, cúi đầu, vẫn cười như cũ, hai tay che mặt, thanh âm run run thì thào tự nói :

“Thật tốt quá! Ta rốt cục nói ra . Cái này..... Là có thể hoàn toàn hết hy vọng, là có thể..... Không có gì tiếc nuối .....”

\*\*\*\*\*

Vội vàng đi vào Tùng Trúc viện, liền thấy Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại , còn có Trương Phụ, Bồ Chính Sứ ở Bắc Bình Lý đại nhân đang chờ.

Chu Cao Sí dừng cước bộ, đầu tiên là nở nụ cười ôn hòa, nhanh chóng thu lại cảm xúc loạn thất bát tao trong lòng

“Để cho các vị đợi lâu!” Chu Cao Sí nói xong, liền vội vàng đi tới chủ vị, ngồi xuống .

“Đại ca [ thế tử ] đa lễ .”

“Tốt lắm, đều là người trong nhà, hiện tại ra loại thế cục này cũng đừng hờ hững nữa .” Chu Cao Sí cười cười, ý bảo mọi người ngồi xuống , mới dừng một chút, tiếp tục nói “Hiện tại cũng không sớm, ta liền nói ngắn gọn . Lý đại nhân, thỉnh ngày mai ra phân bố cáo, báo cho Bắc Bình dân chúng biết, ngày ngày hôm đó, phát lương thực , ai cần thì đi phủ nha lĩnh .

“Đại ca! Đây –” Cao Hú cùng Cao Toại đều rất là khó hiểu.

Thời điểm này rất cần lương thảo , như thế nào.....

Chu Cao Sí nghiêm nghị xua tay “Im lặng.”

“Đại ...” Cao Hú cùng Cao Toại liếc nhau, đành phải ngồi xuống .

“Lý đại nhân, ngày mai, ta sẽ phái người cấp phủ nha đưa tới hai gánh lương thực .”

Hai, hai gánh lương thực ?

Lý đại nhân có chút hoang mang “Thế tử, thế này có phải quá ít hay không?”

Chu Cao Sí chỉ là cười cười, từ từ mở miệng “Yên tâm, Lý đại nhân, nếu không đủ, ta thì tái gọi người đưa thêm .”

Lý đại nhân đành phải ngưng ngưng cười, ngồi xuống .

“Trương Phụ, từ ngày mai , chúng ta dùng ám hiệu mới .” Chu Cao Sí quay đầu nhìn về phía Trương Phụ, vẻ mặt nghiêm túc“Từ ngày mai bắt đầu, ám hiệu của thủ vệ mỗi ngày đổi lần , từ ngày mai , ta, Cao Hú, Cao Toại, ba người chúng ta thay phiên định ra ám hiệu, người tự mình lại vương phủ lấy ám hiệu.”

Trương Phụ rùng mình, thận trọng như vậy? Chẳng lẽ .....

“Thế tử, là triều đình bên kia.....”

Chu Cao Sí chậm rãi lắc đầu “Còn chưa thu được tin tức , nhưng là..... Cũng sẽ nhanh đến đi.” Chu Cao Sí thì thào nói xong. Lập tức cười khổ một chút, có chút tự giễu “Ta cũng là sợ vạn nhất mà thôi.”

“Thế tử, cẩn thận luôn tốt.” Trương Phụ hiểu rõ gật đầu, trong lòng rất là bội phục, thế tử tuy rằng xử sự ôn hòa, nhưng mưu lược lại rất chu đáo cùng sâu sắc.

Hôm nay , thủ vệ bắt được người nọ quả nhiên là thám tử của kinh thành phái đến , đến làm đảo loạn lòng người!

Nếu triều đình chưa đánh tới Bắc Bình, lòng người Bắc Bình đã rung chuyển trước, tương lai sao có thể thủ vững?

May mắn thế tử đúng lúc phát hiện, nay lại an bài hảo ..

Bố cáo kia cùng chuyện phát lương , bề ngoài nhìn lại tựa hồ thực không cần, nhưng đối việc ổn định lòng dân đang vì chiến sự là rung chuyển là vô cùng cần thiết !

Đánh giặc tuy rằng binh lực mưu lược rất trọng yếu, nhưng nếu hậu phương không yên , chỉ sợ gian nan thêm !

Nay, Phía sau có thế tử tọa trấn !

Trận này , bọn họ khẳng định có thể thắng!



## 75. Chương 75: Tĩnh Nan Thiên [ Ngũ ]

Chu Cao Sí đem mọi sự dặn dò xong , đám người Trương Phụ liền cáo từ rời đi.

Lúc Chu Cao Hú rời đi đã do dự một chút, xoay người đối Chu Cao Sí nói “Ca, đã nhiều ngày ngài đều ra khỏi phủ , vẫn nên mang thêm nhiều hộ vệ cho thỏa đáng.”

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức cười tủm tỉm nói “Ta biết, người yên tâm đi.”

Chu Cao Hú thở dài một tiếng “Ca, ngài đừng nói ngoài miệng là tốt rồi .”

“Khi nào thì người giống bà mụ vậy ?” Chu Cao Sí cười ha ha tiến lên vỗ vỗ bả vai Chu Cao Hú , lại ngoài ý muốn phát hiện, không biết khi nào, Chu Cao Hú đã cao hơn hẳn .

Tái nhìn kỹ, giật mình phát hiện, không biết khi nào, đệ đệ này của hắn đã trưởng thành thành một thiếu niên cao ráo mà ổn trọng.

Trong lòng không khỏi cảm khái, ai, thân thể thực sự là nhanh lớn nha .

“Ca, đệ đệ nói đều là nghiêm túc !” Chu Cao Hú rất trịnh trọng nói.

“Hảo! Ta đã biết.” Chu Cao Sí cười tủm tỉm vỗ vỗ Chu Cao Hú .

Chu Cao Hú bắt đắc dĩ, đại ca của hắn a , mặc kệ là lúc nào cũng đều một bộ thảnh thơi thảnh thơi !

Cứ không coi trọng an nguy chính mình sao ?!

Khi đi ra Tùng Trúc viện, quay đầu, mắt nhìn Chu Cao Sí còn chắp hai tay sau lưng đứng ở dưới mái hiên, tế mi loan loan , trong lòng Chu Cao Hú có chút phức tạp, hắn từng ghen tị , ở trong lòng phụ vương thì đại ca trọng yếu phi thường, trên thực tế, hắn hiện tại cũng rất ghen tị.

Nhưng dù ghen tị, cũng không chán ghét, ngược lại trong lòng đầy kính trọng.

Thầm nghĩ mình cần cố gắng, cần chịu khổ chịu khó, cần vượt qua ca ca này.

Chỉ là..... Có khi, nhìn người này , hắn luôn luôn có một loại cảm giác, dường như mặc kệ mình cố gắng thế nào cũng không có khả năng vượt qua .

\*\*\*\*\*

Tiến bước đám người Chu Cao Hú .

Chu Cao Sí xoay người vào thư phòng, vội vàng đi tới trước án thư, có chút thất vọng, cách ba ngày thì trên án thư sẽ có một phong thư , lúc này còn chưa xuất hiện.

Ngồi xuống ghé sau án thư , Chu Cao Sí lấy một ít thư tín trên án thư lên , chuyên chú nhìn.

Đột nhiên đến một bức viết “Lí Cảnh Long lĩnh quân đi.” Chu Cao Sí tế mi nhất loan, Lí Cảnh Long?

Sờ sờ cằm, nhớ tới nhiều ngày trước kia , thời điểm đi theo hòa thượng lão sư đã được phân tích cùng kể lại cho nghe những triều thần trong triều , khi nói đến Lí Cảnh Long , hòa thượng lão sư nói tám chữ –

“Quả mưu nhi kiêu, sắc lệ nhi nổi”

[ Chú thích : Quả mưu nhi kiêu, sắc lệ nhi nổi : Mưu trí hạn hẹp nhưng kiêu ngạo , gặp sắc đẹp cùng nước mắt thì mềm lòng ]

Nếu là do Lí Cảnh Long này mang binh đi thì thật ra..... Không cần quá mức lo lắng.

Chỉ là, vẫn phải cẩn thận mới được .

Chu Cao Sí có chút dăm chiêu, lại muốn chờ thư tín chưa xuất hiện , trong lòng không khỏi phát sầu.

Sao..... Còn chưa đến nha?

Bất quá, nơi chiến trường truyền tin bất khoái ( không nhanh ) , cũng là đương nhiên. Chu Cao Sí tự mình an ủi.

Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Chu Cao Sí tiếp tục cúi đầu chuyên chú nhìn thư tín, thỉnh thoảng cầm lấy bút lông, viết cái gì đó .

Sau đó..... Ánh trăng bắt đầu chiếu rọi vào trong thư phòng .

Cho đến khi ở ngoài thư phòng có thanh âm Hiểu Cầm vang lên –

“Thế tử, sắc trời không còn sớm , ngài nên nghỉ tạm .”

Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, giương giọng nói “Đã biết, các người không cần gác đêm , đi xuống nghỉ ngơi đi.”

Ngoài thư phòng , Hiểu Cầm rất muốn đẩy cửa đi vào, áp thế tử lên trên giường để nghỉ ngơi! Điều đã vài ngày nay a. Từ khi Vương gia xuất chinh, mỗi đêm thế tử đều đến tận canh ba mới ngủ!

Nếu cứ như vậy tiếp tục , đối thân thể cũng không hảo!

Tuy rằng biết thời kì hiện tại là phi thường rắc rối , nhưng là..... Thế tử cũng phải chú ý bản thân mới tốt nha .

Hiểu Cầm đứng ở ngoài thư phòng, trừng mắt nhìn cửa phòng, trong tay gắt gao nắm chặt khăn tay , thật sự là! Thế tử cùng Vương gia đều đã nghiêm lệnh không cho bất luận kẻ nào đi vào thư phòng, ngay cả quét tước cũng không cho phép!

Tam Bảo lúc này đã đi tới, nhìn nhìn Hiểu Cầm xoắn khăn tay , nột nột nói“Hiểu cầm, khăn tay của người .....”

“Tam Bảo!” Hiểu Cầm quay đầu, hai mắt đăm lẹ lưng trông “Làm sao bây giờ? Thế tử lại không nghỉ ngơi !”

Tam Bảo ngẩn ngơ, lập tức cười khổ “Chuyện này cũng không có biện pháp , Hiểu Cầm , người đi xuống nghỉ ngơi đi. Ta ở trong này trấn thủ là tốt rồi.”

Hiểu Cầm vội không ngừng lắc đầu “Ta cũng muốn ở trong này trông coi !”

\*\*\*\*\*

Trong thư phòng , Chu Cao Sí nghe hai người bên ngoài đối thoại, cười cười.

Ai, hai người này.

Quên đi, dù đuổi bọn họ đi nghỉ ngơi thì bọn họ cũng sẽ không đi .

Chu Cao Sí cúi đầu, nghĩ, nhanh xử lý tốt thư tín, đêm nay sớm một chút nghỉ ngơi đi.

Chỉ là, mình còn chưa nhìn được lá thư kia , cho dù có nằm ở trên giường cũng ngủ không được .

Đem phong thư cuối cùng xem xong , nhớ kỹ mọi sự tình sau. Chu Cao Sí liền đem thư tín cẩn thận xếp lại , đứng dậy, mắt nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, lúc này, đã là canh ba rồi .

Nhìn cửa sổ, nếu thư tín không có đúng lúc xuất hiện ở trên thư án thì bình thường cũng sẽ xuất hiện vào lúc canh ba ở trên cửa sổ, nhưng lúc này..... Còn chưa có .....

Chu Cao Sí tâm tư bất an.

Cha..... Không có việc gì đi?

Giật mình đứng hồi lâu, Chu Cao Sí mới lấy lại tinh thần, nghĩ đến Tam Bảo cùng Hiểu Cầm đang canh giữ bên ngoài , Chu Cao Sí liền xoay người đi ra ngoài, vừa mở ra cửa phòng, liền thấy Hiểu Cầm dựa vào khung cửa , đầu gật gù buồn ngủ, trên người Tam Bảo chỉ có một cái áo khoác, mà Tam Bảo cơ hồ ở khi Chu Cao Sí mở ra cửa phòng liền lập tức khom người, cung kính chỉ lễ “Nô tài khấu kiến thế tử.”

“Tam Bảo, người đưa Hiểu Cầm trở về ngủ đi. Đêm nay ta ngủ ở thư phòng.” Chu Cao Sí ôn hòa nói, dừng một chút, xem xét vẻ mặt Mã Tam Bảo có chút tiêu tụy, liền mở miệng nói “Người cũng đừng canh nữa, hảo hảo nghỉ ngơi, nghỉ ngơi đủ, người mới có sức bảo vệ ta, hiểu không?”

Mã Tam Bảo ngẩn ra, ngẩng đầu thấy đôi mắt Chu Cao Sí ôn hòa mang theo ý cười nhợt nhạt, liền cúi đầu, thấp giọng nói “Nô tài nhất định sẽ bảo vệ thể tử tốt! Nhưng là..... Cũng thỉnh thể tử chiếu cố chính mình.”

Chu Cao Sí cười tủm tỉm gật đầu “Yên tâm đi. Ta sẽ.”

Mã Tam Bảo thể này mới nâng Hiểu Cầm lui ra.

Chu Cao Sí nhìn Mã Tam Bảo cùng Hiểu Cầm rời đi, mới khép lại cửa phòng, xoay người, đi hướng án thư, đi vài bước, liền thấy trên án thư không biết tự khi nào có thêm một phong thư.

Chu Cao Sí ngẩn ra, lập tức không khỏi nhếch miệng cười, bước nhanh đi qua.

Đến gần, liền thấy trên miệng thư vẽ một cái bánh bao thịt.

Chu Cao Sí rất nhanh mở ra thư, lấy ra liền thấy.

Nội dung trên thư rất đơn giản:

Lí Cảnh Long tất sẽ công đánh Bắc Bình, Sí nhi, phải cẩn thận một chút!

Nhìn kỹ bút tích kia, thật là gấp gáp, tất nhiên là do trong lúc vội vàng mà viết ra.

Chu Cao Sí ngưng mắt nhìn, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Xem ra, cha hiện tại bình an vô sự.....

Cúi đầu nhìn chằm chằm ba chữ Lí Cảnh Long, trong lòng Chu Cao Sí trầm xuống, xem ra, ngày an ổn của Bắc Bình sắp hết a.

\*\*\*\*\*

Công nguyên năm 1391, tháng chín.

Chu Lệ dẫn quân cứu viện Vĩnh Bình đang bị quân đội triều đình vây đánh, Lí Cảnh Long nghe thấy liền dẫn quân hướng Bắc Bình đánh tới!

Ngày hôm nay, sáng sớm, Chu Cao Sí cấp tốc triệu tập Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại, Trương Phụ.

“Lí Cảnh Long sắp tới.” Chu Cao Sí đi thẳng vào vấn đề, thẳng đến chủ đề nói.

Đám người Chu Cao Hú nhất thời vẻ mặt căng thẳng.

Về mặt Trương Phụ ngưng trọng “Thế tử! Thuộc hạ xin đi chuẩn bị!”

Chu Cao Sí xua tay, ôn hòa cười “Đừng khẩn trương! Người trước đem rút hết quân ở trên cầu Lô Cầu ngoài thành Bắc Bình đi.”

Trương Phụ ngẩn ra.

Chu Cao Hú kinh ngạc, Chu Cao Toại lập tức mở miệng, vội vàng nói “Đại ca! Không thể! Đó là đạo canh phòng đầu tiên của Bắc Bình thành!”

“Không có việc gì.” Chu Cao Sí thản nhiên cười, mang lên bát trà uống một ngụm, mới tiếp tục chậm rãi nói “Muốn cho hấn biết, Bắc Bình chúng ta đã không còn năng lực tự bảo vệ.....”

Chu Cao Sí dứt lời, hướng Trương Phụ ha ha cười.

Trương Phụ có chút đăm chiêu, nhìn Chu Cao Sí, cung kính chấp tay nói “Dạ! Thuộc hạ xin đi chuẩn bị!”

Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại lúc này vẫn rất là khó hiểu, nhưng thấy Trương Phụ phụng mệnh mà đi, cũng chỉ hảo đợi ở một bên.

Đợi Trương Phụ lui ra sau, Chu Cao Sí nhìn về phía Cao Hú cùng Cao Toại, vẻ mặt nghiêm túc “Từ hôm nay trở đi, Trương Dịch Môn cùng Tây Hòa Môn do hai người các người phụ trách thủ vệ!”

Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại trong lòng ngẩn ra, không thể nghĩ được đại ca sẽ cho bọn họ phụ trách bảo vệ cửa thành , trong lòng có chút kích động, vội chấp tay đáp ứng .

Lại tỉ mỉ dặn một phen , Chu Cao Sí liền để cho Cao Hú cùng Cao Toại đi xuống hảo hảo chuẩn bị.

Lại đưa tay viết một phong thư đưa cho Tam Bảo, kêu Tam Bảo giao tận tay cho Bồ Chính Sứ Bắc Bình – Lý đại nhân.

Tam Bảo vội đáp ứng .

Vì thế, ngày hôm nay –

Cửa thành Bắc Bình dán một phân bố cáo

Bố cáo rất đơn giản, thứ nhất là ngay từ hôm nay , Bắc Bình giới nghiêm, dân chúng không thể ra khỏi thành. Vào đêm thì tức khắc trở về nhà không thể lưu lại sinh sự. Thứ hai là, mỗi ba ngày, dân chúng có thể đến phủ nha lĩnh lương thực , mỗi 7 ngày, phủ nha sẽ xây dựng nơi chữa bệnh từ thiện. Thứ ba, phàm là Bắc Bình dân chúng, đã ở trên mười lăm năm đều phải đi báo danh thủ thành . .

Bố cáo vừa ra, nhóm dân chúng đều xông tới nhìn bố cáo, có người lớn tiếng đọc ra, có người chỉ trỏ, trong lúc nhất thời, rất ồn ào náo nhiệt.

Chu Cao Toại ghé vào trên tường thành , nhìn dân chúng nghị luận , không khỏi bĩu môi “Đại ca rất phiến toái!”

“Tam thiếu gia lời ấy sai rồi! Hành động này của thế tử rất là tinh diệu!”

Chu Cao Toại nhú mày quay đầu nhìn lại “Đạo Diễn đại sư, lời này ý gì?”

Đạo Diễn nhìn nhóm dân chúng phía dưới , chậm rãi mở miệng “Tuy rằng quân địch chưa đến, nhưng giới nghiêm toàn thành, ngăn chặn mật thám vào thành, phát phóng lương thực , mở nơi chữa bệnh từ thiện, ổn định lòng người, tranh thủ đồng tình của dân chúng , dân chúng ở trên mười lăm năm mới phải đi báo danh đăng kí thủ thành , đầu tiên chứng minh sẽ không vô cớ trưng binh, thứ hai chứng minh quân lực Yên vương hùng hậu, trước ổn định dân chúng chi tâm, sau ám chỉ dân chúng, chiến tranh này , Yên vương nắm chắc chiến thắng, còn có cuối cái cuối cùng , nhóm dân chúng sống ở đây đã 15 năm , tức là người đã ở Bắc Bình nhiều năm, đối Bắc Bình sẽ có lòng trung thành, một khi tham dự thủ thành, chắc chắn sẽ dụng tâm kiệt lực!” Dứt lời, Đạo Diễn nhìn về phía Chu Cao Toại có chút dăm chiêu gạt đầu, mỉm cười“Cho nên, hành động này của thế tử nhìn như rất đơn giản , kì thực rất tinh diệu a.”

“Nhưng là..... Nói như vậy, người báo danh tòng quân cũng sẽ không nhiều a.” Chu Cao Toại nói thầm .

“Quý tinh bất quý đa! Hơn nữa..... Bần tăng dám đánh cược rằng , người báo danh tòng quân chỉ nhiều chứ không ít!” Đạo Diễn nói, mỉm cười.

[ Chú thích : Quý tinh bất quý đa : Người tài giỏi thực sự thì sẽ không nhiều ]

Chu Cao Toại sờ sờ cái mũi, trong lòng trầm nghĩ, như vậy tốt nhất !

Nay binh lực thủ thành Bắc Bình, chỉ có binh lực trong tay tam huynh đệ bọn họ, không đến hai vạn.

Mà quân Lí Cảnh Long.....

Chu Cao Toại nhú mày. Trận thủ thành chi chiến này, khẳng định sẽ thực vất vả. Nhưng là –

Chu Cao Toại hẳn tuyệt đối sẽ không lui về phía sau nửa bước!

\*\*\*\*\*

Lúc này, Yên vương phủ Bắc Bình, trong Phương Hoa viện.....

Trương Dung Nguyệt đi vào viện của Từ thị .

Nhìn Từ thị ngồi ở trên tháp , ngẩn người nhìn lá cây trên đại thụ ngoài cửa sổ đã bắt đầu điều tàn.

Vẽ mặt bình tĩnh, ánh mắt cũng rất đờ đẫn.

Trương Dung Nguyệt hơi dừng bước .

Nhẹ giọng mở miệng “Vương phi?”

Từ thị chậm rãi lấy lại tinh thần, nhìn về phía Trương Dung Nguyệt , mỉm cười “Trương tiểu thư , người đã đến rồi. Ngồi đi.”

Trương Dung Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, ngồi xuống ở trên ghế nha hoàn đưa đến

“Người..... Hôm qua có hoàn thành tâm nguyện ?” Từ thị nhìn Trương Dung Nguyệt hỏi.

Trương Dung Nguyệt sững sốt.

Từ thị than nhẹ “Sáng nay, thế tử vội tới chỗ ta thỉnh an, ta hỏi..... Mong rằng Trương tiểu thư không nên trách tội thế tử, chỉ là lòng ta lo lắng, cho nên liền hỏi.”

Trương Dung Nguyệt chậm rãi cúi đầu, trong lòng có chút xấu hổ và giận dữ, hôm qua..... Tuy rằng chưa từng hối hận, nhưng là, bị người ngoài trừ bỏ thế tử biết, trong lòng vẫn là rất là xấu hổ.

“Trương tiểu thư, kỳ thật..... Ta thực hâm mộ người.”

Trương Dung Nguyệt sững sốt.

“Bởi vì ta..... Nếu năm đó ta có phân dưng khí này của người, có lẽ sẽ không như hiện tại.” Từ thị có chút tự giễu nói .

Trương Dung Nguyệt không khỏi ngẩng đầu.

“Hoặc là, ngay từ đầu, ta liền thỏa hiệp , ta lựa chọn ..... Từ gia, cho nên, không giống.” Từ thị có chút tối nghĩa nói không rõ.

Nhưng, Trương Dung Nguyệt nghe câu kia “Ta lựa chọn Từ gia”, trong lòng có chút hiểu rõ.

“Nữ nhân, nếu có thể chọn, vẫn sẽ gả cho nam nhân mà mình thương mới thỏa .... Mà nếu là lưỡng tình tương duyệt, liền sẽ mỹ mãn, nhưng, từ xưa đến nay, tình chỉ một chữ, luôn hại người hại mình, ai, thế tử làm như thế kỳ thật ta rất đồng ý, như vậy đối với người mới là tốt nhất, chờ..... Hết thấy xong, người trở về nhà đi.” Từ thị kéo tay Trương Dung Nguyệt , ôn nhu nói, dừng một chút, lại nhẹ giọng nói “Kỳ thật, đây cũng là ý tứ thế tử .”

Trương Dung Nguyệt cúi đầu, nhẹ nhàng ân một tiếng, một bàn tay cũng lui vào trong tay áo , nắm chặt thành quyền, móng tay đâm thật sâu vào trong thịt .

\*\*\*\*\*

Nam Kinh.

“Lí Cảnh Long?! Hoàng Thượng lại phái ra Lí Cảnh Long!?! Bọc mũ kia , hần chỉ hiểu được cách sống phóng túng, hần hiểu được chiến tranh sao?! Thịnh Dung cùng Thiết Huyền đều so với hần cường hơn, bọn họ lại không đề cử!”

“Được rồi, được rồi, Phương huynh, người không nên sinh khí như vậy.....”

“Trương Thạch ! Không phải ta nói người, người là Lại bộ Thượng Thư, tuy rằng chuyện đánh giặc này không do người quản, nhưng lúc này, người sao lại không cấp Hoàng Thượng một số dâng hảo chứ ?!”

Trương Thạch bắt đắc dĩ cười khổ “Người sao biết ta không dâng sớ , nhưng là, Hoàng Thượng không có tiếp thu nha!”

“Hừ! Làm việc như thế ! Cũng khó trách –”

“Phương huynh nói cẩn thận!” Trương Thạch nghiêm túc nói.

Vì thế, trầm mặc .

Sau một lúc lâu, mới vang lên thanh âm bình thản “Ta hôm nay được một phong thơ.”

“Ân?”

“Là cố nhân ngày xưa cho ta .”

Trương Thạch hoang mang tiếp nhận.

Chỉ thấy, tuy rằng là một phong thơ, nhưng kỳ thật là một phần bố cáo, hơn nữa..... Nhìn lạc khoản (phần đề chữ ghi tên) , Trương Thạch không khỏi tròng lớn mắt “Bắc Bình Bố Chính Sứ?!” Trương Thạch thấp giọng kinh hô.

“Này, này.....” Trương Thạch có chút lắp bắp .

“Bố cáo này tuy rằng đơn giản, cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng tinh tế phân tích bố cáo thì cũng không thể không nói, thật sự là..... Tinh diệu nha!” Ngữ khí tuy rằng bình thản, nhưng khó nén được ca ngạo trong đó..

“Này bố cáo này tuyệt không phải Lý Anh phản đồ kia ghi ra a !” vẻ mặt Trương Thạch phần hận khinh thường.

“Đúng vậy, không phải Lý Anh, là thế tử Yên vương !” Mang theo một chút thở dài.

Trương Thạch ngẩn ra, lập tức trầm mặc.

“Trương Thạch ! Tuy rằng..... Ta nói rồi, ta sẽ đứng ở bên Hoàng Thượng, nhưng, nói thật ra , ta..... Thật sự đối thế tử Yên vương rất tán thưởng.”

Trương Thạch than khẽ, nhớ tới nữ nhi của mình, không khỏi quay đầu, dấu đi chua xót trong mắt.

“Phượng huỳnh.....”

“Ân?”

“Nếu có một ngày, ta không còn , phiền toái người chiếu cố gia nhân của ta nhiều hơn.....”

“Người nói bậy bạ gì đó!”

\*\*\*\*\*

Ngày hôm nay , trên cửa thành Bắc Bình , Chu Cao Sí đứng ở cửa thành, nhìn cách đó không xa đất cát bụi mù , cùng với quân đội sau màn đất cát đó , trong lòng Chu Cao Sí lúc này ngược lại thật bình tĩnh.

Rất cục..... Đến đây sao?

“Thế tử!!” Tam Bảo một thân võ phục, vội vàng tìm đến bên người Chu Cao Sí , chấp tay nói “Bẩm thế tử, Vương phi đến đây!”

Chu Cao Sí ngẩn ra, theo bản năng nhíu mày, mẫu phi tới làm cái gì?

Vội xoay người muốn ra lệnh hạ cửa thành , chỉ thấy Từ thị một thân hành trang nhẹ nhàng, phía sau còn theo sát Trương Dung Nguyệt , hướng mình vội vàng đi tới.

Chu Cao Sí bước lên phía trước , cung kính chỉ lễ, ngẩng đầu, nghiêm túc nói “Mẫu phi không nên tới nơi này!”

Từ thị mỉm cười “Ta là mẫu phi của người, cũng là Bắc Bình dân chúng, sao có thể không tới ?!”

“Mẫu phi!!” Chu Cao Sí nhíu mày, tiến lên nói nhỏ “Nơi này rất nguy hiểm, mẫu phi vẫn nên trở về đi.”

Từ thị chậm rãi lắc đầu, nâng tay , phất đi bụi trên gương mặt Chu Cao Sí “Yên tâm đi. Ta sẽ chiếu cố chính mình , sẽ không khiến các người thêm phiền toái .” Dứt lời, liền xoay người hướng cửa thành đi đến.

Chu Cao Sí sững sờ.

Đứng ở trên thành , nhìn mẫu phi của mình đi xuống dưới , nơi đến là cái lạn tạm ở bên cạnh cửa thành, nơi đó đang nấu cháo . Mà Từ thị trở ra, đầu tiên là nói đôi chút , tiếp theo, liền hỗ trợ mọi người nấu cháo .

Chu Cao Sí đứng ở trên cửa thành , bên tai bỗng nhiên phiêu tiến một đôi câu .

“Xem! Là Vương phi nha!”

“Vương phi cũng đến đây!”

“Vương phi một chút cũng không sợ hãi.....”

“Vương phi không sợ, chúng ta sợ cái gì!”

“Đúng nha !”

.....

Chu Cao Sí không khỏi nắm chặt tường thành , trong lòng có chút kích động có chút toan sắp.

\*\*\*\*\*

Trương Dung Nguyệt liếc mắt người đang hỗ trợ nấu cháo , cước bộ lặng lẽ di chuyển , đang muốn đi qua, nhưng nghe thấy Từ thị nhẹ giọng mở miệng “Trương tiểu thư vẫn nên đi theo bên người của ta đi. Nơi này có vẻ phức tạp, đừng va chạm mới tốt .”

Trương Dung Nguyệt trong lòng lộp bộp, theo bản năng nhìn về phía Từ thị , đã thấy khuôn mặt Từ thị thực bình tĩnh.

Vì thế, Trương Dung Nguyệt chậm rãi rũ mắt.

Nguyên lai, vẫn là cảnh giác mình như vậy nha.....

## 76. Chương 76: Tỉnh Nan Thiên [ Lục ]

– Nguyệt : Cho ta sr , Ngũ vương aka Chu Vương ca ca =)) –

Công nguyên 1391 năm, tháng chín, Chu Lệ phá được Bắc Bình sau, dẫn quân thẳng đến Đại Trữ .

Ngày hôm nay , Đại Trữ , Trữ vương phủ.

Chu Lệ ngồi ngay ngắn ở chủ vị tiền đường , nhìn thiếu niên tầm 17 -18 tuổi mang vẻ mặt nặng nề đứng bên cạnh mình , thiếu niên nói “Thập thất đệ không cần như thế, ít ngày nữa liền cùng ca ca đi Bắc Bình đi, cùng chất nhi Cao Sí của người làm bạn cũng không tồi ?”

Thiếu niên, cũng chính là Trữ vương giương mắt nhìn về phía Chu Lệ , hừ lạnh một tiếng“Ca ca hảo mưu kế, đệ đệ bội phục! Bắc Bình không đi cũng thế, còn thỉnh ca ca tuân thủ lời hứa, cấp đệ đệ nhỏ nhoi một cuộc sống an thân !”

Chu Lệ chậm rãi đứng dậy, đạm mạc nói “Yên tâm đi, nên của người sẽ là của người ! Bắc Bình..... Người vẫn đi là tốt nhất .”

Trữ vương cười lạnh một tiếng, cũng không trả lời.

Lúc này, bên ngoài vội vàng tiến đến một người, đúng là Trương Ngọc .

Vẻ mặt Trương Ngọc có chút ngưng trọng, cung kính chỉ lễ, trong tay nhanh cầm lấy một phần tấu, nói “Bẩm Vương gia, Bắc Bình cấp báo!”

“Trình lên!” Chu Lệ trong lòng căng thẳng, trầm giọng dứt lời, liền lấy qua phần tấu trong tay Trương Ngọc .

Mở ra tấu, chỉ thấy trên tấu ngắn gọn viết : Lí Cảnh Long công thành, thế tử thủ vững, không ngại.

Chu Lệ hơi hơi buông lỏng tâm tư , nhìn chằm chằm tấu, nghĩ, bên người Sí nhi có Trương Phụ, Tam Bảo, còn có ám vệ phi ngư, hẳn là không ngại, nhưng..... Tiểu tử này thích cậy mạnh..... Ân, vẫn nên nhanh chóng trở về mới được !

\*\*\*\*\*

Mà lúc này , Bắc Bình.....

Bắc Bình ngoại ô, trong quân đội [ Nam Kinh quân đội ], Lí Cảnh Long đứng trong đại trướng .

Lí Cảnh Long mạnh mẽ đá ngã một gã trung niên nam tử thân khô giáp đang quỳ trên mặt đất , cả giận nói “Phế vật! Cù Năng ! Người không phải rất tự tin sao?! Mất đi sự khen ngợi của Trương Thạch cho người!? Đây là bản lĩnh của người!? Chỉ là một tòa Bắc Bình, người dùng một ngày còn phá không nổi cửa thành của nó!? Chu Cao Sí kia bắt quá là một hoàng mao tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh ! Người thế nhưng lại không bì được một hoàng mao tiểu tử!”

Bị đá ngã lăn , trung niên nam tử, tức Cù Năng thấp giọng nói “Tướng quân thỉnh bớt giận! Ngày mai, ngày mai thuộc hạ nhất định phá ra cửa thành!”

Lí Cảnh Long cười lạnh “Hảo! Người nói ! Nếu ngày mai người còn chưa phá được , vậy để quân pháp xử trí!”

“Là! Thuộc hạ tuân mệnh!”

Cù Năng cung kính chỉ lễ, rút lui đi ra đại trướng.

Vừa đi ra đại trướng, khoe miệng Cù Năng liền nhấc lên một mặt tươi cười trào phúng , trong mắt hiện lên một tia khinh thường, thấp giọng tự lẩm bầm “Quả nhiên như Trương Thạch đại nhân sở liệu.”

Sờ sờ ngực, trong mắt Cù Năng hiện lên một tia do dự cùng bất đắc dĩ.

\*\*\*\*\*

Mà đêm nay , trong Yên vương phủ.....

Chu Cao Sí ngồi ở trong thư phòng , chuyên chú nhìn các loại tấu .

Mã Tam Bảo bưng nước trà cùng điểm tâm đi đến, buông điểm tâm sau, đầu tiên là cung kính chỉ lễ nói “Thế tử thỉnh dùng trà.”

Nhưng Chu Cao Sí đang xem hết sức chăm chú, không để ý đến.

Mã Tam Bảo bất đắc dĩ, đề cao âm thanh , cung kính nói “Thỉnh thế tử nghỉ tạm.”

Chu Cao Sí vẫn như cũ không chút nào để ý tới.

Mã Tam Bảo trong lòng than nhẹ một tiếng, đề cao thanh âm hô “Nô tài Mã Tam Bảo bái kiến thế tử!!”

Chu Cao Sí thế này mới lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn hướng Mã Tam Bảo cung kính khom người chỉ lễ, có chút hoang mang “Tam Bảo, người làm cái gì vậy?”

Mã Tam Bảo cười khổ ngẩng đầu “Thế tử, ngài nên nghỉ ngơi một chút .”

“Ân! Xem xong phân tấu này , ta liền nghỉ ngơi.” Chu Cao Sí không chút để ý đáp lời, lại lấy quá một phần tấu nhìn lên.

Mã Tam Bảo há miệng thở dốc, muốn nói gì, nhưng vẫn chỉ có thể thở dài trong lòng, cung kính khoanh tay đứng ở một bên.

Chu Cao Sí xem xong phần đầu của tấu , ngẩng đầu nhìn hướng Mã Tam Bảo , ôn hòa nói “Tốt lắm, Tam Bảo, người đi xuống nghỉ ngơi đi.”

“.....” Mã Tam Bảo nhìn Chu Cao Sí , tuy rằng rất không muốn, nhưng, vẫn cung kính chỉ lễ lui ra.

Nhưng sau khi đi ra khỏi phòng , Mã Tam Bảo đóng lại cửa , liền cung kính đứng ở cạnh cửa.

Đợi Mã Tam Bảo đi ra sau, Chu Cao Sí đi hướng cửa sổ, bên cửa sổ có một đóa mai .

Chu Cao Sí cầm lấy hoa mai, thấp giọng nói “Vào đi.”



Chu Cao Sí vừa dứt lời, liền nháy mắt cái có một nam tử mặc trang phục phi ngư nhân , cung kính quỳ rạp trên đất .

“Là phụ vương có việc gấp sao ?” Chu Cao Sí ngưng mi hỏi, trong lòng có chút lo lắng.

Tuy rằng phi ngư thường thường đưa tình báo tới cho mình , nhưng, lại chưa bao giờ lộ diện ở trước mặt hẳn .

Cha từng nói, nếu cửa sổ có thả hoa mai , là phi nhân ngư muốn lộ diện .

Cái này là quả nhiên sao?

Chẳng lẽ cha xảy ra chuyện gì !?

“Vương gia cũng không có việc gấp bẩm báo. Vương gia từng phân phó thuộc hạ, nếu ở Nam Kinh tìm được đồ vật gì đó của Bất Ngữ hòa thượng , liền giao cho thế tử.” Phi ngư nam tử dứt lời, liền cung kính hai tay trình lên một bọc nhỏ .

Chu Cao Sí ngẩn ra.

Bất Ngữ hòa thượng?

Đó là ai?

Chu Cao Sí tiếp nhận, hỏi “Bất Ngữ hòa thượng là ai?”

Phi ngư nam tử cúi đầu “Thuộc hạ không dám nói .”

Chu Cao Sí sững sốt, không dám nói ? Có ý tứ gì?

Nhưng thấy phi ngư nam tử cúi đầu trầm mặc không nói, Chu Cao Sí cũng không có ép hỏi, thầm nghĩ, có lẽ là phụ vương công đạo qua rồi ?

“Thế tử! Thuộc hạ còn có một chuyện bẩm báo.”

“Người nói.”

“Hoàng Tử Trìung ở Nam Kinh tựa hồ có kế hoạch, là nhằm vào thế tử .....”

Chu Cao Sí ôn hòa cười “Hắn khi nào thì không có nhằm vào ta đâu ?” Vừa khổ não gãi đầu “Thật sự là kỳ quái, ta ở nơi nào đắc tội với hắn qua a ?”

“Thuộc hạ sẽ đi điều tra.”

“Àn, vậy phiền toái người .” Chu Cao Sí cười tủm tỉm nói, lại bưng tới trên bàn điểm tâm, ôn hòa hỏi “Đã trễ thế này, phi ngư các người cả ngày bận rộn, cũng mệt mỏi đi? Có cần phải ăn khối điểm tâm không ?”

Phi ngư nam tử giật mình, ngẩng đầu nhìn hạ Chu Cao Sí , lập tức thùy rũ mắt, thấp giọng nói “Thuộc hạ không dám.”

“Không có việc gì, ta sẽ không nói cho phụ vương .” Chu Cao Sí cười tủm tỉm nói.

Phi ngư nam tử rũ mắt , trầm mặc ..

Chu Cao Sí giật mình, lập tức ráng não mở miệng “A, ta đã quên, quy củ các người thực nghiêm .”

“Thuộc hạ tạ thế tử.” Phi ngư nam tử nhẹ giọng nói xong.

Chu Cao Sí xem xét phi ngư nam tử, cười cười lắc đầu “A, không có gì. Người cũng chưa ăn đâu, cảm tạ cái gì.”

“Thế tử, thỉnh trăm ngàn cẩn thận. Mặt khác, Trương Thạch đã tự sát vào hôm qua .” Phi ngư nam tử lại do dự mở miệng nói.

Chu Cao Sí nhất thời trợn to mắt “Người nói cái gì? Trương Thạch tự sát?!”

Cha Trương Dung Nguyệt ..... Đã chết?!

\*\*\*\*\*

Ban đêm, Đại Trữ , Trữ vương phủ, thư phòng.

Một nam tử ước chừng hơn ba mươi tuổi, khuôn mặt tuấn lãng , nam tử rất là bắt nhả oai nằm ở trên tháp , một tay cầm bầu rượu, một tay nâng chén rượu, đối nguyệt chè chén.

Mỗi khi uống xong một ly , liền hướng nam tử đang chuyên tâm viết chữ cách đó không xa , hô “Ai! Tứ ca, người viết cái gì nha, khó được hôm nay gặp mặt , người rót cục cũng bắt được xú hồ li thập thất đệ , người không uống chút rượu chúc mừng sao?”

“Thập thất đệ cũng coi như hồ ly, vậy Ngũ đệ người tính cái gì? Hồ ly tinh sao?” Chuyên tâm viết chữ , nam tử cũng không ngẩng đầu lên hừ lạnh đáp lời.

“Hồ, hồ ly tinh?!” Nam tử đầu tiên là ngạc nhiên, lập tức cười ha ha lên “Vậy cũng không sai a! Tứ ca, người chính là hồ ly tinh vương!! Ha ha!.....”

Nam tử vẫn chuyên tâm viết chữ , hừ lạnh một tiếng , cũng không để ý tới.

Nam tử rất là nhàm chán sờ sờ cái mũi, đành ném chén rượu, cầm lấy bầu rượu, dốc vào miệng .

Uống xong , vẻ mặt đau khổ oán giận nói “Tứ ca, người nói, tiểu Văn Văn này mới trước đây thoát nhìn thông minh , sao trưởng thành liền ngu xuẩn đến thế ?! Thế nhưng nghe theo số dăng của Từ Huy Tổ kia , phái Lí Cảnh Long đến tấn công người! Sách, Lí Cảnh Long kia chính là một cái bọc mủ!”

Chuyên tâm viết chữ , nam tử vẫn như cũ cũng không ngẩng đầu lên , thản nhiên mở miệng “Ý của người là..... Tiểu Văn Văn của người là phải phái thêm người đến đánh ta ?”

Nam tử cười hắc hắc “Mặc kệ phái ai tới, đều đánh không lại tứ ca !” Dứt lời, lại tò mò đứng dậy “Ta nói tứ ca, người từ bữa tối sau liền luôn luôn ngồi viết, người viết gì a?”

“Thư nhà !” Chuyên tâm viết chữ , nam tử ngắn gọn trả lời .

Nam tử đi qua, cúi đầu vừa thấy, chỉ thấy hai chữ: Sí nhi .

Tái cúi đầu vừa thấy, chỉ thấy ba chữ: Cha nhớ người.

Chu Vương không khỏi khòe miệng vừa kéo, ánh mắt có chút quái dị nhìn vẻ mặt nam tử vẫn như cũ thông dong huy bút viết chữ , trong lòng nói thầm , tứ ca này của hắn ..... Cũng thay đổi đến buồn nôn đi?

Nhịn không được tí mĩ nhìn lại , liền gập –

Người cần ngoan ngoãn ăn cơm, ngoan ngoãn ngủ, không được kiêng ăn! Ngô Thái y ngao được, người phải uống mỗi ngày, ân, cha trở về sẽ hỏi Ngô Thái y, người nếu không có ngoan ngoãn , hừ, xem người có hảo không !

Hết thấy đều hảo, chỉ là..... Nhớ người, mỗi lần hạ nhân bưng tới thịt nướng cho cha , cha đều nhớ đến bộ dáng cười đến mị mị của người mỗi lần được ăn thịt nướng.....

.....

Nhìn thư , nam tử sờ sờ cằm, nhịn không được hỏi “Tứ ca..... Người xác định, người là viết thư cho con ? Không phải cấp..... lão bà chứ ?”

Nam tử hơi hơi dừng bút , rót cục, ngẩng đầu, mỉm cười, tươi cười có chút ý vị thâm trường “Người nói xem ?”

## 77. Chương 77: Tỉnh Nan Thiên [ Thất ]

Đây là..... Mộng?

Chu Cao Sí kinh ngạc nhìn về một chính mình khác ..... Thân hình mập mạp, bộ pháp gian nan, tập tễnh tiêu sái ở trên con đường nhỏ , hai bên đường đều là cỏ dài mọc cao quá đầu người , thiên không hôn ám, không có gió , im lặng dọa người, nhìn cuối đường, hình như là..... Một rùng cây?

Một mình khác ..... Đi đường thực gian nan, nhưng vẫn có thói quen chấp hai tay sau lưng , đi vài bước, liền nghỉ một chút, sau đó, xoa mồ hôi , ngẩng đầu nhìn thiên không hôn ám, lộ ra tươi cười thân nhiên cùng ôn hòa, không vội không nóng nảy.

Chu Cao Sí kinh ngạc nhìn, cước bộ cũng đi theo một cái mình khác này .....

Sau đó.....

Chu Cao Sí nhìn thấy cái mình khác này bước từng bước nhỏ , liền có một vài hình ảnh từ trong đầu bay ra , sau đó, thối qua ở trước mặt mình .....

Họa ảnh..... Từ khi mình mới luân hồi lại , đến chậm rãi lớn lên.....

Nhưng là kỳ quái là, họa ảnh này cũng không là là những điều bản thân mình đã trải qua .....

Nhưng.....

Chu Cao Sí hiểu được, đó chính là cuộc đời của tiền sinh mình!

Mà con đường này, chính là hoàng tuyền lộ mà mình đã đi qua !

Nhưng là.....

Chu Cao Sí nhìn tiểu \*\*\* đột ngột xuất hiện trước mắt .

Ngẩng đầu nhìn bảng hiệu, Chu Cao Sí không khỏi thấp giọng niệm ra: Lai oản Mạnh bà thang?

Chu Cao Sí tâm đầu nghĩ xem thời điểm mình đi hoàng tuyền lộ có từng đi qua nơi này không .....

Đột nhiên rất là dễ nghe thanh âm ôn nhu vang lên,“Nhĩ hảo! Hoan nghênh đi vào Mạnh bà tiểu \*\*\*. Ta là tiểu nhị, xin hỏi người cần một chén Mạnh bà thang hay là một chén trà Nại Hà ?”

Chu Cao Sí sửng sốt, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đại thiếu niên ước chừng mười lăm, sáu tuổi , ăn mặc kỳ quái , trang phục quần đùi áo ngắn tay , khuôn mặt có chút tái nhợt, ánh mắt dài nhỏ, tựa hồ thường thường hí mắt, nhưng vẻ mặt rất nhu hòa làm cho người ta cảm thấy thoải mái.

“Cái kia.....” Chu Cao Sí ngốc ngốc cười, gãi đầu “Ta cảm thấy ta bây giờ cũng không cần.....”

Hắn chỉ là nằm mơ đi?

Hắn còn chưa có chết đi?

Thiếu niên sửng sốt, cao thấp tinh tế đánh giá Chu Cao Sí một phen, lập tức hoang mang nghiêng đầu, vượt cằm, cân nhắc sau một lúc lâu, lẩm bẩm nói “Kỳ quái..... Sao lại có một sinh hồn phiêu tiến Hoàng Tuyền lộ ?”

Thì thào dứt lời, liền quay đầu nhìn về phía trong \*\*\*, hô“ChuNhật ca, người tới đây một chút, nơi này có sinh hồn kì quái nga .”

Rất nhanh , vang lên thanh âm miễn cưỡng “Nga, vậy người xem nó có tươi không , nếu tươi , người liền bắt nó làm thịt, cấp phú quý làm cơm chiều đi.”

Chu Cao Sí bị kiềm hãm.

Nhưng thiếu niên này lại thật sự quay đầu, rất nghiêm túc cao thấp đánh giá một phen, một bên gật đầu một bên lẩm bẩm nói “Àn, không sai, thực sạch sẽ a. Nhưng là..... Giống như không còn tươi , có hai lần luân hồi rồi .....”

Chu Cao Sí không khỏi chậm rãi lui về phía sau.

Mà đúng lúc này, thiếu niên bỗng nhiên mở to hai mắt, rất là kinh ngạc mở miệng “Di, kỳ quái, trên người người sao lại có vảy kì lân của lão đầu nhi ?”

“A?”

Lão đầu nhi, cái kia..... Là lão đầu nhi kì quái đó sao?

Thiếu niên dường như nghĩ thông suốt cái gì, vỗ cái trán, lộ ra tươi cười bình tĩnh đại ngộ, ánh mắt dài nhỏ nhất loạn, tươi cười rất là ôn nhu “Thì ra là thế nha! Người là bị lựa chọn , hảo, cứ thế đi , ta sẽ đưa người trở về đi.”

“Đi?!”

Khi Chu Cao Sí chưa kịp phản ứng, chỉ thấy thiếu niên phất tay, trước mắt liền tối sầm lại, khi tái mở to mắt, trước mắt nhìn thấy lại là cái giường quen thuộc trong phòng mình .

Kinh ngạc phát giác một hồi.

Chu Cao Sí mới chậm rãi ngồi dậy, xoa cái trán có chút đau , hồi tưởng tình cảnh trong mộng.

Chu Cao Sí thầm nói bốn chữ: Mạc danh kỳ diệu.

Nhưng..... Tái tử tử mĩ hồi tưởng kí ức kiếp trước khi đi trên Hoàng Tuyền lộ , từng cái từng cái nhớ đến đủ loại trí nhớ tiền sinh..... Đặc biệt là trận chiến này!

Vĩnh Xương!

Cha!

Trương Ngọc !

Đại bại!

Chu Cao Sí mạnh mẽ đứng dậy, không được, phải xác nhận một chút.

Đi hướng cửa sổ, tùy tay xuất ra một viên đá nhỏ ra ngoài, ít lâu sau , liền có một phi ngư nam tử che mặt nhảy vào, cung kính quỳ rạp trên đất “Thuộc hạ chờ đợi thế tử sai phái !”

“Ta hỏi người, Đô Đốc Tế Nam kê là Thịnh Dung? Sơn Đông Bố Chính Sứ kêu Thiết Huyền ?” Chu Cao Sí nghiêm túc hỏi.

“Hồi thế tử, Tế Nam Đô Đốc đúng là Thịnh Dung, Sơn Đông Bố Chính Sứ đúng là Thiết Huyền !”

Chu Cao Sí trầm mặc một hồi, chấp hai tay sau lưng tinh tế hồi tưởng đến đoạn trí nhớ ngắn ngủi trong mộng .....

Cha tấn công Tế Nam không có kết quả , bị Thịnh Dung cùng Thiết Huyền đánh đuổi, sau, Thịnh Dung được nhậm mệnh thành Bình Yên đại tướng quân, ở Vĩnh Xương vây công lão cha, Trương Ngọc vì cứu cha mà chết , sau đó, cha thì sao ? Cha cuối cùng rốt cuộc có mở đường máu thoát khỏi vòng vây không ?!.....

Hơi hơi nắm chặt thành quyền, trong lòng Chu Cao Sí khó chịu, đáng tiếc khi ra khỏi tiểu \*\*\* kia , không thể nhìn đến kết quả chiến cuộc, rốt cuộc cha có gặp chuyện không may hay không ?

Trong lòng cân nhắc một hồi, Chu Cao Sí xoay người, bình tĩnh mở miệng “Ba sự kiến ! Thứ nhất, thu thập tình báo của Thịnh Dung cùng Thiết Huyền , thu thập sau lập tức trình cho phụ vương ta! Thứ hai, ngay hôm nay bắt đầu , thu thập tình báo xung quanh Vĩnh Xương , bao gồm địa hình, hộ gia đình , Đệ tam , ngay hôm nay bắt đầu, phái người thường trú Vĩnh Xương! Tùy thời chuẩn bị tiếp ứng phụ vương ta!”

“Dạ!”

Mặc kệ chiến cuộc kiếp trước thế nào , hấn định sẽ không tái làm cho phụ vương rơi vào hoàn cảnh hung hiểm như vậy!

\*\*\*\*\*

Mà hôm sau.

Lí Cảnh Long phái ra Cù Năng đối Bắc Bình tiến hành công kích hung hiểm cùng điên cuồng!

Trương Dịch Môn của Bắc Bình một lần bị đánh phá vào, nhưng sau Trương Phụ dẫn binh trợ giúp, mà Lí Cảnh Long lại trợ giúp không được, đem Cù Năng đánh đuổi khỏi Trương Dịch Môn !

Lúc này, Cù Năng bị đánh ra khỏi Trương Dịch Môn , sờ sờ ngực đầy máu , lộ ra tươi cười quỷ dị.

Chu Cao Sí đứng ở trên cửa thành , nghe đến binh lính vội vàng tấu, biết Trương Dịch Môn rất cực được bảo vệ , không khỏi nhẹ nhàng thở ra, gật đầu ôn hòa cười, nói “Vất vả ! Nói cho tiểu đội tuần tra, lập tức kiểm tra phụ cận Trương Dịch Môn , đem tướng sĩ bị thương lập tức đưa đến chỗ chữa bệnh từ thiện tiến hành cứu trị, Lý đại nhân sẽ lập tức phái người đưa đến lương khô cùng nước uống .”

“Rõ!”

Đội binh lính lui ra, Chu Cao Sí ngẩng đầu nhìn trời, giờ phút này, thiên không mù khói , gió nhẹ khe vuốt, Chu Cao Sí không biết như thế nào , tổng cảm thấy, bão táp sẽ đến đây.

Lúc đang nhìn trời , phía sau truyền đến nhẹ giọng kêu .

Chu Cao Sí xoay người, thấy là Từ thị , vội cung kính chỉ lễ “Con kiến quá mẫu phi!”

Từ thị gật đầu mỉm cười “Sí nhi miễn lễ.”

“Mẫu phi sao không ở vương phủ đợi, nơi này rất nguy hiểm.....” Chu Cao Sí hơi hơi ngưng mi nói.

Từ thị chậm rãi lắc đầu, mỉm cười “Yên tâm đi, mẫu phi biết đúng mực, tuyệt không sẽ không để các người thêm phiền , mẫu phi biết Lí Cảnh Long đã muốn lui binh , nên mới tới , hơn nữa, mẫu phi tuy là hạng nữ lưu, nhưng cũng là một phần tử của Bắc Bình , có thể nào ở một bên nhìn?”

Chu Cao Sí vẻ mặt nghiêm túc “Mẫu phi, đánh giặc là chuyện của nam nhân !”

Từ thị sững sốt, nhìn biểu tình Chu Cao Sí còn thật sự nghiêm túc, không khỏi cười, tươi cười rất là thư lắng.

Chu Cao Sí ngẩn ngơ, hấn chưa bao giờ gặp qua mẫu phi tươi cười như vậy.....

“Sí nhi , người trưởng thành.” Từ thị thật sâu nhìn Chu Cao Sí , lẩm bẫm nói.

“Mẫu phi.....”

Lại nhìn nhìn phía sau Từ thị ,hỏi “Mẫu phi, Trương tiểu thư đâu?”

Từ thị thản nhiên nói “Người đừng lo lắng, ta để cho Hiểu Cầm cùng thị nữ bên người đi theo , sẽ không gặp chuyện không may .”

Từ thị có chút ý vị thâm trường.

Chu Cao Sí do dự một chút, nhẹ giọng hỏi “Mẫu phi để cho nàng đi theo, là muốn hảo hảo coi chừng?”

“Ân.” Từ thị không e dè, thản nhiên nói “Nay bắt đồng ngày thường, nếu để cho nàng ở trong vương phủ, ta cũng không yên tâm, phụ vương người nói, trong vương phủ có mấy kẻ có dụng tâm xấu .” Lại nhíu mày nói “Cũng không biết là vì cái gì, phụ vương người biết rõ trong vương phủ có kẻ có ý đồ riêng , vì sao còn không trừ bỏ?”

Chu Cao Sí ngưng ngưng cười “Chắc là do phụ vương muốn làm địch nhân lơ là đi ?”

Từ thị liếc nhìn Chu Cao Sí một cái , thở dài “Người nha, luôn nói chuyện giống phụ vương người !”

Chu Cao Sí trên mặt lúng túng, hấn chỉ là luận sự a.

Từ thị lại xoay người “Tốt lắm, mẫu phi đi xem Trương tiểu thư.”

Sau đó , Từ thị vừa quay đầu, thản nhiên nói “Người đưa tới đồ kia , mẫu phi thấy , mẫu phi thật cao hứng.”

Chu Cao Sí ngẩn ra, lập tức há miệng thở dốc, nhìn bóng dáng mẫu phi hấn chính trực có chút quật cường, lại không khỏi ngậm miệng lại.

Thôi.

Đêm đó mở ra bố bao, nhìn đến , chính là một bộ vòng tai bằng bạc thực bình thường, nhưng tựa hồ thường thường được người chà lau, rất là sáng.

Hắn cũng không hiểu, Bất Ngữ hòa thượng là ai , chính là khi nhìn thấy vòng tai kia, đột ngột nhớ tới cây trâm mà mẫu phi từng cài . Vì thế, nghĩ nghĩ, hắn cả gan đưa đến Phương Hoa viện, mà sau, hắn chờ mẫu phi chủ động nói đến . Nhưng mẫu phi cũng không đề cập tới.

Thẳng đến hôm nay.....

Như vậy, vòng tai kia quả thật là của mẫu phi ?

Vậy Bất Ngữ hòa thượng ..... Là vị cố nhân kia ?

Ai, thôi, chỉ cần mẫu phi không thống khổ là tốt rồi.

\*\*\*\*\*

Mà lúc này , chỗ chữa bệnh từ thiện, Trương Dung Nguyệt muốn đi vào , nhưng trước mắt rất nhanh , Hiểu Cầm liền đi ra, vẻ mặt nghiêm túc “Trương tiểu thư, chúng ta không nên đi vào mới hảo !”

Trương Dung Nguyệt thản nhiên nhìn Hiểu Cầm “Người nếu xưng hô ta là Trương tiểu thư, vậy người hẳn là biết mình là thân phận gì đi?”

Lời này rất là chua ngoa, Hiểu Cầm cơ hồ biến sắc.

Nàng ở bên người Chu Cao Sí , Chu Cao Sí ngày thường tuy rằng cũng có chút nghiêm khắc, nhưng cũng không khinh thị các nàng là nô tỳ, thậm chí đối với các nàng rất là ôn hòa dễ thân.

Hiểu Cầm hít sâu một hơi, đang muốn cúi đầu mở miệng, Trương Dung Nguyệt cũng cười lạnh một tiếng, lướt qua nàng, liền tiến nhập nơi chữa bệnh từ thiện.

Hiểu Cầm sững sốt, vội theo đi lên, trong lòng tức giận, Trương tiểu thư này khó trách thế tử không thích! Hừ! Thật sự là chán ghét!

Trương Dung Nguyệt đi vào nơi chữa bệnh từ thiện, nhíu mày nhìn bên trong tiểu viện tử một mảnh hỗn độn khẩn trương, nhiều người nằm trên mặt đất ôm nơi đang đổ máu đến thống khổ , lăn qua lăn lại rồi trư lên , có người hấp hối, còn có người đã sắp nhắm mắt lại ...

Đây là chiến tranh!

Sắc mặt Trương Dung Nguyệt trắng bệch , nắm chặt hai tay, trong lòng đối Yên vương oán hận càng nhiều một tầng.

Mà đúng lúc này, đột ngột một bàn tay bắt được chân của nàng, nàng sợ tới mức cơ hồ hét rầm lèm, cúi đầu nhìn lại, cũng là một nam tử trẻ tuổi đang hấp hối, Trương Dung Nguyệt vội ngồi xuống , nói “Người..... Người kiên trì, đợi lát nữa, đại phu sẽ đến đây!”

Nhưng nam tử trẻ tuổi này cũng nâng một tay đầy huyết lên nhét vào tay nàng một thứ gì đó , dứt quãng nói xong “Trương Thạch đại nhân .....”

Trương Dung Nguyệt mở to hai mắt, Trương Thạch đại nhân?! Cha!?

Trương Dung Nguyệt vội hỏi “Trương Thạch đại nhân? Cha ta, cha ta hẳn.....” Câu hỏi không có người trả lời , nam tử tuổi trẻ sớm nhắm mắt chết đi.

Trương Dung Nguyệt kinh ngạc nhìn, theo bản năng nắm chặt đồ vật trong tay .

Lúc này, Hiểu Cầm vội vàng chạy tới “Trương tiểu thư! Trương tiểu thư!”

Trương Dung Nguyệt lấy lại tinh thần, vội đứng dậy, đưa tay nhét đồ vào trong áo , quay đầu mỉm cười “Ta ở đây!”

Hiểu Cầm vừa thấy, nhẹ nhàng thở ra “Trương tiểu thư, Vương phi tìm ngài đó, ngài mau cùng nô tỳ trở về đi!”

“Nga, hảo!”

## 78. Chương 78: Tĩnh Nan Thiên [ Bát ]

Nguyệt : Ta bỏ nhà xa xứ đây. Ai có thể nói Khứ với Nhật stop edit hay không ? Trưa nay ta ăn có 2 bát cơm thôi \_\_.”

Công nguyên năm 1391 , tháng mười , Nam Kinh, phủ đệ Trương Thạch .

Trước cửa treo \*\*\*g đèn màu trắng , người hầu nha hoàn một thân áo tang màu trắng , vẻ mặt vội vàng mà buồn rầu.

Giữa linh đường đốt một ngọn nến, ở sắc trời âm trầm, ẩm đậm mỏng manh, một trận gió âm lãnh thổi phất qua cũng khiến ánh nến lắc lư không ngừng .

Trong quan tài , gương mặt bình tĩnh, hai mắt nhắm chặt .

Cho dù là tử vong cũng không sợ hãi, cái này chứng minh Trương Thạch đối Hoàng Thượng trung tâm sao ?

Phương Hiếu Nhụ lẳng lẳng nhìn người trong quan tài đã không thể nào mở mắt , không thể cùng mình uống trà trò chuyện về thiên hạ và bè bạn , không thể..... Lại bày ra vẻ mặt ung dung hỏi mình , nên làm cái gì bây giờ?

Liếc mắt sang bên nhìn người nhà Trương Thạch đã muốn khóc chết ngắt đi, Phương Hiếu Nhụ chậm rãi xoay người, trong lòng hỏi “Trương Thạch , làm như thế đáng giá sao?”

Đáng tiếc, phân đáng giá này , mình vĩnh viễn vô pháp biết câu trả lời.

Có lẽ, lựa chọn cuối cùng của Trương Thạch là câu trả lời?

Khi Phương Hiếu Nhụ đi hướng đại môn, đại môn chậm rãi đi tới một người, tuy rằng một thân tố y, nhưng cài một kim sắc quan , bên hông mang dây lưng hoàng sắc , đều tuyên bố rõ ràng thân phận phi phàm của người này.

Dừng chân , Phương Hiếu Nhụ khom người chấp tay chỉ lễ.

Người tới ngừng cước bộ, nâng tay hư phù , thấp giọng nói “Phương tiên sinh không cần đa lễ.”

“Tạ Hoàng Thượng.” Phương Hiếu Nhụ thấp giọng ngắn gọn nói, chậm rãi đứng dậy.

Người tới, đúng là Chu Doãn Văn .

“Tiên sinh cũng đến tế bái Trương Thạch lão sư ?” Chu Doãn Văn hỏi, vẻ mặt rất ôn hòa, hơi hơi mang theo một tia vui mừng.

Nhưng Phương Hiếu Nhụ lại rũ mắt, chấp tay cung kính nói “Hồi Hoàng Thượng, đúng vậy.”

“Vậy tiên sinh chờ một lát , đợi trẫm tế bái lão sư, liền cùng tiên sinh nói chuyện .”

Phương Hiếu Nhụ hơi hơi trầm mặc một hồi, thấp giọng nói “Thỉnh Hoàng Thượng thứ tội, thảo dân còn có chuyện quan trọng, không tiện lưu lại.”

Chu Doãn Văn khẽ nhú mày, có chút không vui , nhưng nhìn Phương Hiếu Nhụ tuy rằng một bộ cung kính, nhưng ánh mắt lại có chút kiên trì, nghĩ nghĩ, liền ôn hòa cười nói “Cũng được , vậy trẫm chờ ngày khác cùng tiên sinh nói chuyện .”

“Thảo dân cáo lui.” Phương Hiếu Nhụ dứt lời, liền xoay người cung kính chỉ lễ, đi hướng đại môn.

Đợi Phương Hiếu Nhụ lui ra, một người theo sát phía sau Chu Doãn Văn thấp giọng nói “Người này bất quá là một kẻ bình dân, ý vào uy vọng vài phần ở dân gian, liền đối với Hoàng Thượng vô lễ như thế!!”

“Đủ!” Chu Doãn Văn thấp xích một tiếng, lạnh lùng nói “Không được vô lễ với Phương tiên sinh!”

“Vi đại nhân này đại khái không biết đi. Phương Hiếu Nhụ là được người đọc sách trong thiên hạ kính ngưỡng, bác học đa thức, sao có thể để người tùy tiện bôi nhọ ?” Ngay sau đó, Hoàng Tử Trùng cười lạnh , thanh âm liền vang lên, ngữ khí cực kỳ trào phúng.

“Người –” Người nọ bị Hoàng Tử Trùng trào phúng như thế, không khỏi chán nản.

“Đủ!” Chu Doãn Văn lại lần nữa lạnh giọng mở miệng.

“Dạ, thần thất lễ !” Hoàng Tử Trùng cùng người nọ vội cung kính chỉ lễ.

“Hừ!”

Tâm tình Chu Doãn Văn có chút bực bội , xoay người, phất tay vào linh đường.

Nhìn quan tài ở giữa linh đường , Chu Doãn Văn hơi hít sâu một hơi, tay giấu trong áo không khỏi nắm chặt .

Nhớ tới ngày ấy.....

“Lão sư! Người làm cái gì vậy?!” Hấn có chút kinh ngạc nhìn Trương Thạch tiến vào bãi kiến chính mình , liền bùm một cái mà quỳ xuống đất, không chịu đứng lên .

“Vi thần là tới cáo biệt Hoàng Thượng .....”

“Lão sư? Người đang nói cái gì nha?!” Hấn càng thêm ngạc nhiên.

“Hoàng đại nhân..... Đều đã cùng vi thần nói.....” Trương Thạch quỳ rạp trên đất , ngẩng đầu, lộ ra mỉm cười bình thản.

Hấn biến sắc.

“Hoàng Thượng..... Muốn thành đại sự quyết không thể do dự yếu đuối.” Trương Thạch lẳng lẳng nói xong, về mặt bình tĩnh.

Hấn kinh ngạc nhìn chằm chằm Trương Thạch , có chút tối nghĩa mở miệng “Lão sư.....”

“Kể sách Hoàng đại nhân phi thường hảo, có lẽ chết đi , chúng ta sẽ có phần thắng cao hơn ! Chính là, Hoàng Thượng, Lí Cảnh Long kia là kẻ không tài không đức, Hoàng Thượng tốt nhất vẫn nên phái đi Thịnh Dung hoặc là Thiết Huyền , hai người này đều là người có tài có đức nhiều mặt .....” Trương Thạch tinh tế phân tích , nói xong, lại dừng một chút, nhẹ giọng nói “Về phần Phương Hiếu Nhụ , hấn cùng với ta là bạn tri kỷ nhiều năm, vô luận tài học hay là đức hạnh, người này đều ở trên ta, tối trọng yếu là, hấn ở dân gian uy vọng cực cao, chỉ là, người này một thân ngông nghênh, đối Yên vương Chu Lệ cùng thế tử Chu Cao Sí đều có chút tán thưởng , nhưng, Hoàng Thượng có thể yên tâm, người này đã biểu lộ thái độ của hấn, hấn là tuyệt đối đứng ở bên Hoàng Thượng ngài ..... Thời điểm tất yếu , người này, Hoàng Thượng có thể dùng, về phần dùng như thế nào, Hoàng Thượng không ngại cùng Hoàng đại nhân thương thảo.....”

“Lão sư!!” Hấn chung quy nhịn không được đứng dậy, đi hướng Trương Thạch quỳ rạp trên đất, còn đang nghiêm túc phân tích, cung kính nói , bùm một tiếng cũng quỳ xuống, thanh âm có chút chua xót nghẹn ngào “Lão sư, ngài –”

Trương Thạch ngẩng đầu, nhìn Chu Doãn Văn , lộ ra tươi cười cảm khái, lẩm bẩm nói “Thoáng cái , Hoàng Thượng cũng đã lớn như vậy , thần còn nhớ rõ, khi Hoàng Thượng mười tuổi, thân phụng chỉ, làm lão sư Hoàng Thượng, nay, cũng mười mấy năm nha.....”

Thân mình Chu Doãn Văn run lên, không khỏi nhắm chặt mắt, bức lại nước mắt sắp rơi ra .

Lại thản nhiên cười “Hoàng Thượng..... Thần vì Hoàng Thượng làm , cũng đã nhiều như vậy .....” Dứt lời, nghiêm nghị trầm giọng nói “Hoàng Thượng còn thỉnh ghi nhớ! Phiền vương họa phải diệt trừ! Như thế, Đại Minh mới có một thái bình thịnh thế chân chính !”

Chu Doãn Văn chấn động, ngẩng đầu nhìn hướng Trương Thạch , thấy Trương Thạch về mặt kiên định nghiêm nghị, không khỏi ngẩn ngơ, lập tức sửa sang lại gương mặt, cũng nghiêm nghị đáp lại nói “Lão sư, trăm thể với trời, tất sẽ diệt trừ phiền vương!”



Trương Thạch thể này mới vui mừng cười.

.....

Từ hồi tưởng lấy lại tinh thần, Chu Doãn Văn tiếp nhận đật hương thái giám cung kính truyền đến , giờ lên cao, tế bái , trong lòng mặc niệm, lão sư, ta quyết không sẽ để một phen tâm huyết của người không công lãng phí!

\*\*\*\*\*

Hoàng Tử Trìung cung đưa Chu Doãn Văn trở về hoàng thành, đang muốn xoay người đi hướng xe ngựa của mình, liền thấy bên xe ngựa đứng một người.

Hoàng Tử Trìung cước bộ vi đốn , chậm rãi tiêu sái đi qua.

“Kiến quá Phương tiên sinh.” Hoàng Tử Trìung cung kính chỉ lễ.

Phương Hiếu Nhụ trầm mặc hồi lễ.

“Phương tiên sinh , thỉnh!” Hoàng Tử Trìung nâng ngón tay hướng xe ngựa.

Phương Hiếu Nhụ thản nhiên nói “Hoàng đại nhân là quan, ta là dân, vẫn là Hoàng đại nhân , mời!”

Hoàng Tử Trìung sững sốt, lập tức liền trầm mặc xoay người, lưu loát lên xe ngựa.

Trên mã xa, Hoàng Tử Trìung cùng Phương Hiếu Nhụ ngồi đối diện một bên.

Không khí trầm buồn, Phương Hiếu Nhụ trầm mặc không nói, Hoàng Tử Trìung rũ mắt, hai tay đặt ở đầu gối .

“Phương tiên sinh muốn hỏi cái gì, liền hỏi đi.” Sau một lúc lâu, Hoàng Tử Trìung rốt cục vẫn thấp giọng mở miệng, thở dài một tiếng.

“Vì sao làm như vậy?” Phương Hiếu Nhụ lạnh lùng hỏi.

“Vì cầm lại..... tiểu ngọc tỷ của tiên hoàng.....” Hoàng Tử Trìung hạ giọng, có chút ám ách nói xong.

Phương Hiếu Nhụ ngẩn ngơ.

“Tiên hoàng có một tiểu ngọc tỷ, luôn tùy thân mang theo, được khảm ở ngọc bội, ngọc bội kia là hoàng hậu của tiên hoàng đưa cho tiên hoàng, rất là trân quý, trước đây hoàng hậu đi về cõi tiên sau, ngọc bội kia cơ hồ cùng tiên hoàng như hình với bóng, đi theo bên người tiên hoàng , mọi người biết, nghe nói, có một lần, tiên hoàng say rượu sau, từng nói, hẳn sẽ đem tiểu ngọc tỷ này đưa cho người thừa kế ngôi vị , sau, tiên hoàng liền đem tiểu ngọc tỷ đặt trong một cái hộp nhỏ . Không còn có người nhìn thấy.” Hoàng Tử Trìung chậm rãi nói, thanh âm vẫn áp rất thấp như cũ.

Phương Hiếu Nhụ nhìn chằm chằm Hoàng Tử Trìung , thì ra là thế nha! Nếu Hoàng Thượng chỉ có đại ngọc tỷ, nhưng không có tiểu ngọc tỷ kia mà tiên hoàng tùy thân mang theo, triều thần chắc chắn nghi hoặc ..... Chỉ sợ, trong lòng Hoàng Thượng cũng thực bất an hoài nghi đi, tối trọng yếu một chút là..... Nếu tiểu ngọc tỷ kia thực ở chỗ Yên vương , vậy theo tình thế hiện tại chỉ sợ sẽ càng thêm nguy hiểm! Nếu, Yên vương xuất ra tiểu ngọc tỷ, hơn nữa thêm cả lời nói khi say của tiên hoàng .....

Phương Hiếu Nhụ chậm rãi mở miệng “Hoàng Thượng không có cái cái hộp nhỏ kia, cái hộp nhỏ kia..... Các người hoài nghi ở bên Yên vương ?”

Hoàng Tử Trìung cười khổ một tiếng “Tiên sinh quả nhiên cơ trí!”

Phương Hiếu Nhụ nhíu mày “Vậy nhóm người bức tử Trương Thạch là vì –”

“Phương tiên sinh!” Hoàng Tử Trìung đột nhiên âm trầm hạ mặt, lạnh lùng mở miệng, mang theo áp lực phần nộ “Chúng ta chưa bao giờ bức bách quá Trương Thạch đại nhân khiến hắn làm không chuyện hắn không muốn !”

Phương Hiếu Nhụ chỉ là gợi lên khóe miệng, trào phúng cười.

Hoàng Tử Trùng nhìn chăm chăm cười trào phúng của Phương Hiếu Nhụ, chậm rãi rũ mắt, thấp giọng nói “Này, đều là hành động không thể tránh .”

Phương Hiếu Nhụ hờ hững nhìn Hoàng Tử Trùng , thản nhiên nói “Ngươi liền như vậy xác định Trương Dung Nguyệt kia có thể giúp các ngươi cầm lại cái hộp nhỏ? Nếu..... Cái hộp nhỏ kia thật sự ở Yên vương bên kia.....”

Hoàng Tử Trùng cũng đột ngột trầm mặc .

Sau một lúc lâu, khi Phương Hiếu Nhụ nhíu mày nghi hoặc , Hoàng Tử Trùng chậm rãi mở miệng, thanh âm vẫn như cũ khàn khàn “Cái hộp nhỏ kia ở trong tay thế tử Yên vương – Chu Cao Sí .”

“Ân?” Phương Hiếu Nhụ kinh ngạc, lập tức lắc đầu, kiên định nói “Không có khả năng! Nếu thật sự có , Yên vương đã sớm lấy ra .”

“Nếu..... Ngay cả Yên vương cũng không biết thì sao ?” ánh mắt Hoàng Tử Trùng lợi hại nhìn chăm chăm Phương Hiếu Nhụ , chậm rãi mở miệng.

Phương Hiếu Nhụ sửng sốt, lập tức trầm giọng hỏi “Vậy ngươi làm như thế nào mà biết?!”

Hoàng Tử Trùng thản nhiên nói “Tiên hoàng để lại cấm y dạ hành cho Hoàng Thượng!”

Phương Hiếu Nhụ có chút mờ mịt “Đó là.....”

“Có thể bảo hộ Hoàng Thượng, có thể giám sát bất luận hướng đi của kẻ nào..... phi ngư Yên vương cũng vô pháp cùng so sánh , cấm y dạ hành!” Nói xong lời cuối cùng, Hoàng Tử Trùng gợi lên khóe miệng tươi cười, có chút tự đắc, có chút kiêu ngạo.

Phương Hiếu Nhụ hơi hơi nheo lại mắt, có thể giám sát bất luận hướng đi kẻ nào?

Chớ không phải là ngự dụng bảo vệ mọi nơi sao ?!

Nhưng cái này không phải đã bị tiên hoàng hủy bỏ ?!

Tựa hồ nhìn ra Phương Hiếu Nhụ nghi vấn, Hoàng Tử Trùng mỉm cười “Tiên hoàng có lẽ là đã sớm tính ra cục diện ngày hôm nay , để lại cấm y dạ hành tinh nhuệ nhất cho Hoàng thượng !”

Phương Hiếu Nhụ trầm mặc, nếu thật sự tính được cục diện hôm nay , vậy sao không đem cái hộp kia cho hoàng thượng luôn ?

Tiên hoàng rốt cuộc suy nghĩ cái gì?!

\*\*\*\*\*

Mà lúc này, trên đường Yên vương dẫn quân đi.....

Trên đại lộ , đại quân ngừng lại.

Chu Lệ đứng ở trước đại quân , bên cạnh rừng cây, chuyên chú nhìn một phần tấu, vừa nhìn vừa nhíu mày, vì thế, buông tấu trong tay, nhìn về phía Chu vương vui cười ngồi xổm lồi kéo Trữ vương Chu Quyền, thản nhiên mở miệng “Ngũ đệ.”

Chu vương quay đầu, buông cổ Trữ vương ra ( các anh làm gì thế ) , đứng dậy nhìn về phía Chu Lệ , cười hì hì mở miệng “Tứ ca có việc liền phân phó đi.”

“Hồi Bắc Bình sau, ngươi phải chú ý Trương Dung Nguyệt , đừng để nàng tới gần Sí nhi .” Chu Lệ nhíu mày nói.

Chu vương sửng sốt, lập tức hắc hắc tặc cười“Sao thế ? Tứ ca chớ không phải là sợ con yêu của mình bị đoạt ?”

Chu Lệ liếc Chu vương một cái, lạnh lùng nói “Trương Thạch đã chết!”

Chu vương ngẩn ra.

Chu Lệ ngẩng đầu nhìn hướng thiên không, sắc trời có chút âm u, mây đen bắt đầu tụ tập, hôm nay .....

Nhú chặt hai hàng lông mày, trong lòng lại bất an.

Chu Lệ lạnh lùng trầm giọng nói “Nếu cần, giết Trương Dung Nguyệt kia!”

Chu vương ngẩn ra, lập tức nhú mày “Tứ ca, nếu nữ nhân nguy hiểm kia như vậy, người sao không giết ngay lúc bắt đầu ? Ai cũng đều biết , này lão gia đã chết , việc tứ hôn căn bản là không có khả năng, người còn giữ nàng làm cái gì?!”

Chu Lệ nắm chặt tấu trong tay, hạ giọng, khàn khàn mở miệng “Vì — cảm y dạ hành!”

Chu vương ngẩn ngơ, Trữ vương một bên thủy chung trầm mặc nghe cũng không từ biến sắc.

“..... Cảm y dạ hành?!” Trữ vương thất thanh nói “Phụ hoàng không phải huỷ bỏ sao?”

Chu Lệ trào phúng cười, “Phụ hoàng sao bỏ được?”

“Nó ở trong tay Tiểu Văn Văn?” Chu vương nhú mày, lẩm bẩm nói, không khỏi kéo tóc phát sầu “Lão gia thúi suy nghĩ cái gì nha!”

Đem cảm y dạ hành cho Chu Doãn Văn , lại đem cái hộp nhỏ đại biểu kế thừa cho Sí nhi ?!

Phụ hoàng rốt cuộc muốn làm gì?!

Chu Lệ trong lòng cuồng nộ.

Nếu không phải vì hoàn toàn diệt trừ cảm y dạ hành, hẳn cũng sẽ không lưu trữ Trương Dung Nguyệt kia! Đáng giận!!

“Tiểu Cao Sí biết không?” Chu vương đột nhiên quay đầu nghiêm túc hỏi.

Chu Lệ sững sốt, lập tức trầm mặc lác đầu.

Chu vương nhanh nhìn chằm chằm Chu Lệ , sau một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng “Người không nghĩ cho hẳn biết, hay là..... Sợ hẳn biết, tứ ca?”

Chu Lệ giật mình.

## 79. Chương 79: Tĩnh Nan Thiên [ Cửu ]

Nam Kinh , thiên không lúc này mây đen che kín .

Mây đen che kín bầu trời , không khí ứ đọng làm cho người ta thở không nổi .

Chu Doãn Văn đứng ở bên cửa sổ, có chút mờ mịt nhìn chằm chằm thiên không bên ngoài, nghĩ đến người nằm ở linh đường Trương phủ kia , đã mãi mãi không thể mới mắt ra nữa , lão sư hẳn – Trương Thạch , Chu Doãn Văn nhin không được kiết chặt thanh cửa sổ.

Lại nghĩ tới trước lúc lâm chung , hoàng gia gia đối hẳn nói.....

“Hoàng gia gia không có gì hảo đưa cho người , cảm y dạ hành này có lẽ có thể giúp người một tay.....”

Hoàng gia gia, cảm y dạ hành đều cho tôn nhi , vì cái gì, không đem tiểu ngọc tỷ cho ta?

Vì cái gì..... Phải hẳn lưu cho Chu Cao Sí ?!

Nếu không phải lão công công bên người hoàng gia gia ngài thông cáo cho tôn nhi, tôn nhi đến nay đại khái còn tại giống như ruồi bộ ở trong cung tìm tiểu ngọc tỷ ?

Vì cái gì..... Không thể cấp tôn nhi?!

Chẳng lẽ , tôn nhi không phải người ngài muốn truyền ngôi sao ? Cũng vì như thế, vì sao lại không đem ngôi vị hoàng đế truyền cho tứ thúc?!

Hoàng gia gia, ngài rốt cuộc suy nghĩ cái gì?!

Chu Doãn Văn thống khổ nhắm lại hai mắt, hung hăng đập lên vách tường !

\*\*\*\*\*

Phượng Hiếu Nhụ xúc lên trên xa liêm mã xa, nhìn sắc trời bên ngoài, thiên không đen kịt, không khí trầm buồn, Phượng Hiếu Nhụ nhíu mày, trong lòng than nhẹ, đồng bão rồi cục muốn tới sao?

“Phượng tiên sinh..... Người nói, tiên hoàng vì cái gì làm như vậy?”

Phượng Hiếu Nhụ buông sa liêm , quay đầu nhìn về phía Hoàng Tử Trùng , chậm rãi lắc đầu “Tiên hoàng suy nghĩ gì trong lòng , sao thảo dân có thể biết ?”

Hoàng Tử Trùng than nhẹ một tiếng “Tiên sinh quá khiêm nhượng.”

Phượng Hiếu Nhụ nhanh nhìn chăm chăm Hoàng Tử Trùng , trầm giọng hỏi “Hoàng đại nhân có nói cho ta biết , Trương Dung Nguyệt ..... Rồi cuộc là quân cờ thế nào ? Nàng muốn làm cái gì? Nàng..... Còn có thể còn sống sao?”

Hoàng Tử Trùng rũ mắt, trầm mặc không nói, sau một lúc lâu, mới thấp giọng nói “Cái này..... Ta cũng không biết.....”

Sắc mặt Phượng Hiếu Nhụ trầm xuống.

\*\*\*\*\*

“Người nói có ý tứ gì?” Chu Lệ lạnh giọng hỏi.

Cái gì tên là “Không muốn cho hắn biết”?!

Cái gì tên là “Sợ hắn biết”?!

Chu Vương nhìn chăm chăm Chu Lệ một lúc lâu, đột nhiên ha ha cười, gãi đầu ngượng ngùng nói “Tứ ca coi như đệ đệ vừa mới nói hươu nói vượn đi.....”

Ánh mắt Chu Lệ lạnh lạnh nhìn chăm chăm Chu Vương .

Ý tứ lão ngô là, mình sợ Sí nhi biết nhiều thứ.....?

Mình..... đề phòng Sí nhi ?!

Lạnh lạnh nhìn chăm chăm Chu Vương , cho đến khi Chu Vương sờ sờ cái mũi, rất là không thú vị quay đầu, mới thu hồi tầm mắt, hít sâu một hơi, đè nén xuống phần nộ cùng bực bội trong lòng, khi hơi chút lấy lại tinh thần, mới phát hiện tấu trong tay mình sớm bị niết bất thành rầu nát.

Mà tại đây, bỗng nhiên Chu Khả vội vàng chạy tới.

Cung kính chấp tay “Vương gia! Có tấu khẩn cấp!”

Chu Lệ vội quay đầu, một phen đoạt lấy, đợi mở ra, cũng không từ có chút thất vọng, không phải Bắc Bình ?

Mà tái nhìn kỹ, Chu Lệ không khỏi di một tiếng, đúng là tư liệu điều tra Thịnh Dung cùng Thiết Huyền ?!

Nhíu mày phất tay gọi tới Chu Khả , trầm giọng hỏi “Người đưa tấu đâu ? Gọi hắn tới gặp ta!”

“Dạ!”

Đợi nam tử mặc một thân nông phu là người truyền tấu đến , Chu Vương cùng Trữ vương đều liếc nhau, đều tự lui đến một bên, đó là..... Yên vương phi ngự?

“Nói! Phân tấu này là do thế tử yêu cầu các người truyền đến ?”

“Hồi Vương gia, đúng vậy!”

“Thế tử nói gì? Đùng nhiều lời!”

“Thế tử cái gì cũng chưa nói, chỉ là bảo chúng ta thu thập tư liệu Thịnh Dung cùng Thiết Huyền , còn có địa hình Vĩnh Xương , tư liệu quan binh đóng ở đó , thu thập xong liền giao Vương gia!”

Chu Lệ hơi hơi nheo lại mắt, trong lòng cân nhắc, Sí nhi không lý do vì sao phải thu thập tư liệu Vĩnh Xương ? Còn có Thịnh Dung cùng Thiết Huyền ..... Tuy rằng Vĩnh Xương cùng hai người kia đều là thứ mình sắp sát phạt ..... Nhưng, Sí nhi sao lại biết? Sí nhi sao khẳng định mình sẽ cần ?

Nhìn chằm chằm nông phu trẻ tuổi , trong lòng Chu Lệ đột nhiên chấn động, mình để lại phi ngư ở Bắc Bình nhiều nhất cũng mới trăm người mà thôi, mà toàn bộ địa hình Vĩnh Xương cùng tình báo có liên quan, còn có Thịnh Dung Thiết Huyền , nếu không phải cả trăm người ra ngoài, căn bản không có khả năng nhanh như vậy liền thu thập được ! Nghĩ đến đây, Chu Lệ lập tức lớn tiếng hỏi “Nói! Còn có bao nhiêu người bên người thế tử ?!”

“Đã không có, chỉ có đội trưởng Kỳ Cương .....”

Chu Lệ biến sắc, trầm giọng nói “Phi ngư toàn bộ lập tức trở về Bắc Bình!”

“Rõ !”

“Tứ ca, người lúc trước vì cái gì không nói cho tiểu Cao Sí ..... Cho dù không đề cập tới cảm y dạ hành, người cũng nên lấy cái cơ tốt , chỉ cần để cho tiểu Cao Sí cảnh giác Trương Dung Nguyệt kia, còn có..... Cảm y dạ hành dấu trong Yên vương phủ .....” Chu Vương lúc này đi tới thấp giọng nói , có chút bất đắc dĩ khó hiểu gãi đầu.

“Người nói đủ chưa ?!” Chu Lệ mạnh mẽ quay đầu gầm nhẹ . Tâm tình bực bội đến cực điểm.

Mà lúc này, trên trời , đột nhiên đánh ra một tiếng sấm.

Chu Lệ ngẩng đầu nhìn lên , vài đạo tia chớp xẹt qua, thiên không đen kịt nặng nề giống như bị xé ra .

Đột nhiên, Chu Lệ phát giác trên mặt lạnh lạnh , trời mưa ?

Rầm một tiếng, mưa to tầm tã tới!

\*\*\*\*\*

Trời mưa ?

Chu Cao Sí đứng ở dưới mái hiên Tùng Trúc viện, nhìn vũ lâm ( màn mưa ) dày đặc, không khỏi hít sâu một hơi, nhếch miệng cười, thật tốt, mưa một chút , giống như nhẹ nhàng khoan khoái rất nhiều a.

“Mưa nha .....” Một thanh âm có chút chần chờ chậm rãi vang lên.

Chu Cao Sí quay đầu, nhìn về phía tăng nhân phía sau, ôn hòa cười “Lão sư, trời mưa thật tốt, đã nhiều ngày u ám , đến hôm nay mới có một trận mưa , nhẹ nhàng khoan khoái hơn.”

Tăng nhân, cũng chính là Đạo Diễn, mỉm cười , hai tay tạo thành chữ thập “Đúng vậy, thế tử, mưa này đến thật không tồi a.”

Đạo Diễn dứt lời, lại quay đầu nhìn về phía vũ lâm, trong lòng có chút nặng nề, mưa này tới có chút không tầm thường, không phải dấu hiệu hảo a.

“Thế tử.....” Đạo Diễn nghĩ nghĩ, nhẹ giọng mở miệng nói “Trời mưa quá lớn, nếu Lí Cảnh Long mượn mưa đi vào , chỉ sợ sẽ đối chúng ta bất lợi, các cửa thành nên tăng cường canh gác mới được”

Chu Cao Sí cười tủm tỉm gật đầu nói “Lão sư nói hữu lý, trước khi ta hồi phủ, nhìn sắc trời không tốt , đã để cho Trương Phụ, Cao Hú cùng Cao Toại tăng mạnh phòng thủ .”

Đạo Diễn rất là vừa lòng gật đầu, thế tử tuổi nhỏ nhưng làm việc cũng rất lão luyện nghiêm cẩn .

Mà lúc này, trong Phương Hoa viện.....

Ngoài sương phòng Trương Dung Nguyệt , một nha hoàn gõ cửa , thấp giọng vội vàng kêu lên, mang theo tiếng khóc nức nở “Tiểu thư, ngài mở cửa nhanh a!! Tiểu thư, ngài đừng làm ta sợ a! Tiểu thư..... Nô tỳ cầu ngài , ngài mở cửa a!”

Nha hoàn thực sốt ruột, thực sợ hãi, tiểu thư từ bên ngoài trở về, liền đem mình nhốt vào phòng , gõ cửa như thế nào cũng không mở!

Lúc này, đột nhiên bính một tiếng, cửa mở.

Nha hoàn kinh hỉ kêu lên “Tiểu thư!”

Nhưng kêu xong , nha hoàn có chút kinh nghi, nột nột nói “Tiểu thư?”

Tiểu thư sao thành bộ dáng như thế ?

Mặt tái nhợt , ánh mắt có chút trống rỗng đờ đẫn, giống như..... Trải qua đả kích?

Mở cửa ra đúng là Trương Dung Nguyệt .

Trương Dung Nguyệt không để ý đến nha hoàn, chỉ là, chậm rãi ngẩng đầu nhìn hướng vũ liêm dày đặc, trong ánh mắt trống rỗng, chậm rãi nước mắt doanh mãn, sau đó..... Một chút một chút chảy xuống.....

Dưới sàn nhà hôn ám, phía sau Trương Dung Nguyệt , một cái khăn tay màu trắng tràn đầy chữ màu đỏ .....

“Tiểu, tiểu thư.....” Nha hoàn kinh nghi sợ hãi, sợ hãi hỏi “Ngài không có việc gì đi?”

“Ta tốt lắm.” Trương Dung Nguyệt chậm rãi rũ mắt, nâng tay chậm rãi lau đi nước mắt trên mặt.

Lúc này nha hoàn vừa sợ vừa hô“Tiểu thư, tay của ngài bị thương?!”

Trương Dung Nguyệt hơi hơi ngậy người, nhìn về phía tay mình , ngón tay còn tụ huyết , là khi này nhìn phong thư cuối cùng cha lưu cho mình ... Tự mình lộng thương .....

Di thư của cha .....

Thỉnh cầu của cha .....

“Không được lộ ra!” Trương Dung Nguyệt lạnh lùng mở miệng.

Nha hoàn hoảng sợ, vội không ngừng gập đầu.

Trương Dung Nguyệt dứt lời, liền chậm rãi tiêu sái đến dưới mái hiên, nhìn thiên không vẫn như cũ âm trầm, chậm rãi mở miệng nói“Chúng ta đi gặp Vương phi.”

“A? Dạ!”

\*\*\*\*\*

Mà lúc này , Bắc Bình , Trương Dịch Môn .

Chu Cao Hú không kiên nhẫn đẩy ra áo tơi mà hộ vệ khoác lên người mình , hô“Chú ý cảnh giác!”

“Nhị thiếu gia! Ngài này.....” Hộ vệ bước lên phía trước từng bước, cầm áo tơi trong tay, vô thức lại lo lắng mở miệng “Thế tử nếu biết, khẳng định sẽ nói !”

“Câm miệng! Mưa như thế cũng không chết !” Chu Cao Hú trừng mắt “Người đến bên kia nhìn cho ta , hôm nay trời mưa lớn như vậy, nếu Lí Cảnh Long hỗn đản kia công tiến vào thì làm sao bây giờ?! Mở lớn mắt cầu của người ra cho ta !”

Hộ vệ bất đắc dĩ, đành phải chấp tay lui ra.

Lúc này một hộ vệ hầu cận lại cười hì hì nói “Nhị thiếu gia, Lí Cảnh Long kia nhưng là cái nạo loại! Hắn sẽ không giống nhị thiếu gia chúng ta anh dũng như vậy, mưa lớn , hẳn khẳng định –”

“Oanh!!” Lời nói chưa xong, thiên không lại hiện lên một đạo tia chớp!

Tia chớp quang mang xẹt qua, Chu Cao Hú theo bản năng hí mắt, nhưng lúc hí mắt này, ở khi tia chớp xẹt qua, Chu Cao Hú biến sắc, mạnh mẽ đẩy hộ vệ ra , bay qua chính là một đao !

Ngay sau đó, Chu Cao Hú hét lớn một tiếng “Đề phòng!!Namquân đến đây!!!”

\*\*\*\*\*

Nam Kinh, mưa to mưa tầm tã xuống.

Trong xe ngựa, Phương Hiếu Nhụ nhìn chăm chăm Hoàng Tử Trùng “..... Người nói không biết?”

Hoàng Tử Trùng nhìn về phía vũ liêm ngoài cửa sổ, trầm mặc , sau một lúc lâu, mới thấp giọng nói “Nghe thiên mệnh đi!”

Phương Hiếu Nhụ giận dữ, vỗ án dựng lên “Hoàng Tử Trùng !!!”

\*\*\*\*\*

Mã Tam Bảo xòe ô che, nghi hoặc thấp giọng hỏi “Thế tử, trời mưa lớn như vậy, chúng ta không phải muốn đi bên ngoài sao? Như thế nào còn muốn đi Phương Hoa viện ?”

“Ân.” Chu Cao Sí khoác áo choàng , vừa đi vừa ôn hòa nói “Chính là hôm nay mưa quá lớn, ta muốn cùng mẫu phi nói một tiếng, để cho mẫu phi trăm ngàn không cần ra bên ngoài, phỏng chừng hiện tại bên ngoài rất loạn.”

Mã Tam Bảo thấp giọng nói “ Lí Cảnh Long kia vô năng, mưa hôm nay lớn vậy còn dám tiến sao ?”

“Lí Cảnh Long kia là vô năng, nhưng là, bên người hắn còn có một kẻ tên Cù Năng.” Chu Cao Sí ôn hòa cười cười nói, trong mắt xẹt qua một tia quang mang “Cù Năng kia thế nhưng có thể lợi dụng cơ hội mở ra Trương Dịch Môn , đem mật thám lẫn vào dân chúng Bắc Bình chúng ta..... Nếu không phải chúng ta tuần tra nghiêm mật, phát hiện mật thám, hậu quả cũng không thể tưởng!”

Mã Tam Bảo nhíu mày, do dự một chút, vẫn là thấp giọng nói “Nếu Cù Năng kia có thể thừa dịp loạn để cho mật thám vào , sao không phóng thật nhiều ? Hay là chúng ta chỉ mới bắt được một kẻ ?”

Chu Cao Sí cước bộ dừng chút , lập tức quay đầu, ánh mắt lộng lộng nhìn Mã Tam Bảo , rất là vui mừng nói“Không tồi nha , Tam Bảo, người có thể nghĩ đến vậy.”

Mã Tam Bảo mặt không khỏi đỏ lên, nột nột nói “Đây đều là thế tử dạy bảo.”

Chu Cao Sí lắc đầu bật cười “Ta cũng không dạy người cái gì.....” Dừng một chút, lại thở dài nói “Hắn đương nhiên trà trộn vào không chỉ một kẻ, chính là đáng tiếc..... Một người đã chết.”

Mã Tam Bảo ngẩn ra, trong lòng kinh nghi, quả nhiên lẫn vào không chỉ một cái!

Chu Cao Sí có chút buồn rầu lẩm bẩm nói “Rốt cuộc cùng Trương tiểu thư nói gì? Cái mật thám kia.....”

\*\*\*\*\*

Lúc này, trong Phương Hoa viện.

Từ thị đang đứng ở bên cửa sổ xem mưa .

Trương Dung Nguyệt đi đến, cung kính chỉ lễ “Dung Nguyệt kiến quá Vương phi.”

Từ thị lấy lại tinh thần, xoay người nhìn về phía Trương Dung Nguyệt , mỉm cười hư phù “Đứng lên đi.”

“Tạ Vương phi.”

Từ thị đi đến chỗ ngồi , nhìn về phía Trương Dung Nguyệt cúi đầu , thản nhiên hỏi “Nghe nói thân thể Trương tiểu thư không khỏe, nay tốt hơn chưa ?”

Trương Dung Nguyệt hơi hơi ngẩng đầu, sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, ánh mắt thật là u ám “Tạ Vương phi quan tâm, Dung Nguyệt đã muốn tốt lên rất nhiều.”

Từ thị khẽ gật đầu “Vậy là tốt rồi.” Chĩa chĩa vị trí dưới tay “Đến, ngồi xuống nói đi.”

“Dung Nguyệt tạ Vương phi ban thưởng tọa.” Trương Dung Nguyệt thấp giọng nói.

Mà lúc này, Trương Dung Nguyệt chậm rãi tiêu sái đi qua, cước bộ dần tới gần.....

Đột nhiên, bên ngoài vang lên một tiếng “Mẫu phi! Con đến xem ngài !”

Trương Dung Nguyệt cước bộ dừng lại , trong lòng căng thẳng.

Từ thị vừa nghe, không khỏi cười, tươi cười có chút nhu hòa, chậm rãi đứng dậy, đi hướng đại môn.

Lúc này, Chu Cao Sí đã tiến vào, nhếch miệng ngậy ngô cười nhìn về phía Từ thị , cung kính chỉ lễ “Con kiến quá mầu phi!”

“Người nha , trời mưa lớn như vậy, sao lại đến đây ?”

Từ thị lúc này đã muốn lướt qua Trương Dung Nguyệt đi đến bên người Chu Cao Sí .

Mà Chu Cao Sí cũng chỉ lễ xong, ngẩng đầu, miết hương Trương Dung Nguyệt, trong lòng đột nhiên căng thẳng.

Sau đó, chỉ thấy Trương Dung Nguyệt đột nhiên đánh về phía Từ thị .

Chu Cao Sí biến sắc, không chút nghĩ ngợi liền mạnh đẩy Từ thị ra, kêu lên “Mầu phi nguy hiểm!”

Từ thị biến sắc, hoảng sợ kêu lên, “Sí nhi !”

— Dừng đúng lúc , phe phẩy ngồi – Uống trà nha , ăn bánh nha. Bánh hôm ni ngon hơn mọi ngày nha –

## 80. Chương 80: Tỉnh Nan Chi Thương

Chuẩn bị xô mà hứng nước mắt nha cả nha. Tình hình là bản Edit đã xong. Hai con trâu edit còn 1 con ... THỔ ( Aka Nguyệt ) kéo cày . Chắc. Ngâm dấm hay đặt pass mấy chương cuối nhĩ. Tình hình là 2 ngày nay bị hành hạ nên xì trét cần tìm người xả

Oanh –

Tia chớp xẹt qua, ngay sau đó là một tiếng sấm rền .

Trương Dung Nguyệt kinh ngạc nhìn chủ tử nắm chặt trong tay , trên chủ tử , huyết đỏ tươi không ngừng rơi xuống .....

Tái chậm rãi ngẩng đầu nhìn hướng thiếu niên trước mắt đã té trên mặt đất.....

Trước mắt một trận mờ mịt .

Nước mắt rơi lách tách , Trương Dung Nguyệt nghiêng ngả lão đảo ngã ngã ngồi .

Mà lúc này –

Mã Tam Bảo kinh hoảng nâng Chu Cao Sí dậy , kích động hướng người hầu nha hoàn đang rối loạn chạy vào , quát “Nhanh đi thỉnh ngô Thái y! Nhanh đi!”

Mà Từ thị khóc kêu lên “Sí nhi ! Sí nhi ! Người tỉnh tỉnh! Người tỉnh tỉnh a.....”

Đúng lúc này, hai kẻ hạ nhân nhân lúc rối loạn chạy vào bỗng nhiên rút đao ra nhằm phía Từ thị cùng Chu Cao Sí .

Đáng chết! Bọn họ là mật thám?!

Ở trong Phương Hoa viện đợi suốt 6 năm , bọn họ dĩ nhiên là mật thám?!

Mã Tam Bảo biến sắc, vội vàng đứng dậy, nắm lên một cái ghế ném tới, nhưng kẻ kia linh hoạt tránh đi, lập tức huy đao chém về phía Chu Cao Sí –

Từ thị sắc mặt đại biến, mạnh mẽ cúi người ôm lấy Chu Cao Sí , kiên định hứng một đao .

Mã Tam Bảo vừa thấy, trừng lớn mắt, thống khổ kêu lên “Vương phi!”

Lúc này.....

Mã Tam Bảo thống hận chính mình, vì sao ngày ấy thế tử đem hộ viện đều phái ra thủ thành, mình sao không ngăn cản?! Vì sao mình học nghệ không tinh?!

Khi kẻ hạ nhân kia muốn huy đao chém tiếp , Mã Tam Bảo bấp chập lưỡi đao đang chém tới , liền nhằm phía người hầu kia –



Ngay trong phút chốc này , đột nhiên, một nam nhân che mặt mặc một thân phi ngư phục bỗng nhiên xuất hiện, mạnh mẽ huy đao bổ về phía kẻ hạ nhân kia , đao thế sắc bén, kinh phong đập vào mặt, kẻ hạ nhân kia né tránh không kịp, mạnh mẽ huyết lên một tiếng , cùng kẻ còn lại chạy về phía cửa sổ .

Nam nhân phi ngư dừng một chút, liền đứng dậy đuổi theo!

Mã Tam Bảo bất chấp nam nhân phi ngư phục che mặt kia rốt cuộc là ai, nghiêng ngả lão đảo hướng Chu Cao Sí cùng Từ thị , nhìn người hầu nha hoàn lạnh run trốn ở một bên, Mã Tam Bảo há mồm giận xích “Nhanh đi kêu Ngô Thái y!” Vừa dứt lời, liền nghe thấy thanh âm Hiếu Cầm khóc kêu “Thế tử! Vương phi!”

“Trời ạ ! Đây là có chuyện gì?!” Còn có tiếng kêu sợ hãi của Ngô Thái y.

Gánh nặng trong lòng Mã Tam Bảo liền được giải khai, nhưng lập tức, trước mắt đen sầm .

\*\*\*\*\*

Rất muốn cố gắng mở to mắt, ý thức vô tri , ngực đau quá, ý thức dần dần rõ ràng, lập tức liền nhớ tới khoảnh khắc khi bị đâm trúng, khuôn mặt Trương Dung Nguyệt khó có thể tin cùng trừng lớn đôi mắt đầy hoảng sợ, trong lòng Chu Cao Sí rất muốn cười khở, nhưng ngực đau quá , trước mắt một trận một trận đen kịt, mà bên tai tựa hồ còn có tiếng người sợ hãi cùng giận giữ , là mẫu phi cùng Tam Bảo sao?

Cố gắng đã lâu, rốt cục mở to mắt, thấy vẻ mặt Cao Hú kinh hãi , Chu Cao Sí muốn cười một cái , nhưng kéo lên khóe miệng , phát hiện thực khó .

“Ca! Người tỉnh!” Chu Cao Hú thiếu chút nữa cái mũi đều toan

Khi hấn ở Trương Dịch Môn tận lực chống đỡ, trong lòng đang nghi hoặc, sao hôm nay ca hấn còn chưa điều binh đến hỗ trợ , liền thấy quần gia vương phủ nghiêng ngả lão đảo chạy tới , ngữ khí nghẹn ngào nói cho hấn, vương phủ đã xảy ra chuyện!

Khi nghe thấy ca cùng mẫu phi bị đâm bị thương, mệnh chỉ còn một sớm một chiều , hấn nghĩ đến là hấn nghe lầm !

Sao có khả năng?!

Ca ca hấn sao có khả năng xảy ra sự?!

“Cao Hú.....” Chu Cao Sí há mồm phát ra tiếng , lại thực mỏng manh.

“Ca, người đừng vội nói chuyện, người hảo hảo nghỉ ngơi, ta đi gọi Ngô thái y lại đây!” Chu Cao Hú rất vui mừng nói, chỉ cần ca hấn tỉnh là tốt rồi! Ca hấn mà tỉnh sẽ không có chuyện !

Khi Chu Cao Hú đứng dậy, Chu Cao Sí cố sức nâng tay lên , yếu ớt kéo tay áo Chu Cao Hú .

“Cao Hú.....”

Chu Cao Hú nghi hoặc xoay người, ngồi xuống .

“..... Giết..... Trương Dung Nguyệt .....”

Chu Cao Hú ngẩn người, lập tức cảm giận nói “Này đương nhiên! Ca, người yên tâm, ta nhất định không tha cho nàng!”

“Cấp nàng..... Một cái chết thống khoái.....” Chu Cao Sí bỗng nhiên cảm thấy hô hấp khó khăn , trước mắt một trận một trận hôn ám..... Dường như có thanh âm gì đó tự xa xa truyền đến.....

“Ca.....” Chu Cao Hú ngẩn ngơ, lập tức nhú mày “Ca, đây không phải rất tiện lợi cho nàng ?”

“Ta..... Trên giá sách trong phòng ..... Có một túi gấm..... Nếu ta..... Có cái vạn nhất.....” Chu Cao Sí cố sức thổi phè phè nói.

Thanh âm kia ..... Hình như là đang kêu mình?

Chu Cao Hú biến sắc, lập tức kích động mở miệng “Ca! Người nói bậy bạ gì đó!”

“Bảo vệ cho..... Bắc Bình..... nhà của cha .....”

“Ca!!”

\*\*\*\*\*

Lúc này, mưa đã có xu thế giảm đi , nhưng vẫn như cũ mưa to tầm tã.

Trương Dịch Môn –

Thanh âm Đạo Diễn đã khàn khàn, còn đang không ngừng chỉ huy .

Nhưng Nam quân vẫn như cũ , không ngừng leo lên trên tường thành!!

Chỗ cửa thành này của hãn –

Cao Toại chặt vật tránh được một một đợt mưa tên phóng tới , quay đầu đối với thân binh bên người , quát  
“Mau đi xem một chút! Việ binh của đại ca ta đến chưa ?!”

Trương Phụ lấp cung tên , không ngừng bắn xuống Nam quân đang trèo lên tường thành !

\*\*\*\*\*

Mà cách Bắc Bình trăm dặm , Chu Lệ ở màn mưa dày đặc mà thúc ngựa chạy gấp .

Theo sát phía sau là đám người Chu Vương , Chu Khả , Trương Ngọc .

“Tứ ca! Mưa quá lớn, chúng ta tránh mưa một chút đi!” Chu Vương nhìn thiên không không ngừng sét đánh cùng tia chớp, trong lòng có chút chột dạ.

Chu Lệ nhếch môi , không chút nào để ý tới, mà đúng lúc này, đột nhiên chỉ cảm thấy ngựa dưới thân lão đảo một cái , lập tức liền bị té xuống .

“Vương gia!?”

“Tứ ca?!”

Đám người Chu Vương cùng Chu Khả , Trương Ngọc kinh hô.

Nhanh xuống ngựa rồi chạy tới.

Nhưng vừa mới chạy tới, liền thấy Chu Lệ chặt vật đứng lên.

“Tứ ca! Chúng ta tránh mưa một chút đi! Mưa quá lớn!” Chu Vương ở trong mưa kêu lên.

Chu Lệ hung hăng trừng mắt nhìn Chu Vương một cái, liền gạt bỏ tay đang nâng mình lên của Trương Ngọc và Chu Khả , lập tức lên ngựa của Chu Vương , lại tiếp tục thúc ngựa chạy gấp !

Chu Vương ngẩn ngơ, nhìn Chu Lệ đã muốn chạy như điên , bất đắc dĩ lắc đầu, liền sải bước đến ngựa Trương Ngọc , cũng chạy như điên giống vậy !

Trong lòng nói thầm , chớ không phải là Bắc Bình bên kia phát sinh đại sự ?

Chu Lệ thúc ngựa chạy gấp , chỉ hận bản thân không thể lập tức đến nơi !

Trong lòng hốt hoảng cùng một trận một trận đau đớn này , rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra!?

Sí nhi !

Lúc này, là ngày đầu tiên Cao Sí bị thương !

\*\*\*\*\*

Cửa bị đẩy ra.

Trương Dung Nguyệt ngơ ngác ngồi dưới đất.

Chu Cao Hú oán hận nhìn chằm chằm nàng, bỏ một lọ dược trên tay xuống, lạnh lùng nói “Đây là ý của ca ca, cho người một cái chết thống khoái!”

Trương Dung Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt chậm rãi phát ra quang mang , lẩm bẩm nói “Ý của hần? Hần còn sống?”

Chu Cao Hú nhìn chằm chằm Trương Dung Nguyệt , đột nhiên cười lạnh, đôi mắt hiện lên một tia âm ngoan, chậm rãi ngồi xổm , nói nhỏ “Người muốn biết?”

Trương Dung Nguyệt gất gao nhìn chằm chằm Chu Cao Hú , ngón tay kéo nhanh làn váy.

Trong lòng khẩn trương, hi vọng.

Hần còn sống, hần nhất định còn sống.....

“Hần đã chết! Bị người..... Tự tay giết chết !” Chu Cao Hú một chữ một chữ chậm rãi thấp giọng nói.

Trương Dung Nguyệt biến sắc, nháy mắt mất đi huyết sắc, thân mình mềm nhũn, sau một lúc lâu, mới lẩm bẩm nói “Đã chết sao? Gạt người , gạt người .....”

Chu Cao Hú âm ngoan cười, chậm rãi đứng dậy, xoay người rời đi.

Đi tới cửa, mới lạnh lùng nói một câu “Người chẳng lẽ không phát hiện..... Chúng ta đều đang mặc đồ tang sao?”

Trương Dung Nguyệt mạnh mẽ ngẩng đầu, thẳng tắp nhìn ra ngoài.

Bên ngoài, người hầu vội vàng lui tới lui đi , đều một thân tang phục , vẻ mặt thê ai.

Lúc này, là ngày thứ hai Chu Cao Sí bị thương !

\*\*\*\*\*

Nhìn tường thành đầy Nam quân , Đạo Diễn mỗi một dựa vào tường thành, trong lòng nghĩ, chẳng lẽ..... Hôm nay sẽ không thể bảo vệ được sao ?

Đã liên tục ba ngày .....

Đạo Diễn chặt vật né tránh đao bổ tới phía trước , ngay sau đó liền có một người huy đao bổ về phía Đạo Diễn !

Đạo Diễn nhìn lại, chợt nghe thanh âm khàn khàn vang lên “Đại sư không thể lơ là!”

Đạo Diễn ngẩn ra, thấy Chu Cao Hú một thân là huyết , đứng ở trước mặt mình, trên mặt còn có vết thương , tựa hồ rất sâu , rất là dữ tợn.

“Nhị thiếu gia?”

“Ta đáp ứng ca rồi, bảo vệ cho Bắc Bình!” thanh âm Chu Cao Hú thực bình tĩnh nói, phất phất đao trong tay , khỏe miệng tươi cười, kiêu ngạo, lại lộ ra bi thương nói không nên lời “Ta muốn làm cho ca biết, không thể nhìn thấy ta bảo vệ cho Bắc Bình là cỡ nào tiếc nuối!”

Đạo Diễn kinh ngạc nhìn Chu Cao Hú lại huy đao trong tay , bổ về phía Nam quân không ngừng trôi lên tường thành , trong óc hiện lên một thiếu niên luôn ôn hòa cười, cung kính chấp tay đối với mình cười tùm tùm , gọi “Lão sư.....”

Đi lên Quốc Khánh Thọ tự , thở phì phò, lại cười ha ha , cho tay vào trong túi giấy “Lão sư, ta mang đến cho ngươi thứ tốt nhất nè , là người thích nhất ! Bánh bao chay ở phố Namngã !”

Đứng ở trước mặt mình, chấp hai tay sau lưng, thao thao bất tuyệt về thư thi .....

Dựa vào trước bàn , rất nghiêm túc ngồi viết chữ mẫu .....

.....

Đạo Diễn đột nhiên thân mình run run lên, bàn tay to chậm rãi che mặt lại, thế tử..... nhắm chặt hai mắt, nhin không được rơi một giọt một giọt nước mắt.....

Thiên đạo cho tới bây giờ đều như thế, từ xưa sinh lý tử biệt, ai có thể nghịch thiên?

Nhưng mà , giờ phút này, trong lòng Đạo Diễn đau đớn khó có thể nói nên lời!

Nhịn không được đứng dậy , lại chạm đến phật châu trên cổ tay .

Trong đầu hiện lên ba ngày trước , khi mở ra túi gấm, nhìn thấy thư , trong thư là nói cho mình .

“Đại sư..... Thay ta, bảo vệ cho Bắc Bình.....”

Mạnh mẽ rút ra một cây đao từ trên người binh sĩ đã chết , Đạo Diễn hét lớn một tiếng , nhằm phía Nam quân!

Mà đúng lúc này, đột nhiên tiếng sát nổi lên bốn phía!

Tâm tư Đạo Diễn rung lên, nhãn tình sáng lên, theo tiếng sát nhìn lại, chỉ thấy phía ngoài đất trống đã xuất hiện một chi binh mã khác , đang như thủy triều tiến lên !

“Là viện quân!!” Không biết ai hô một câu.

“Là Vương gia! Vương gia đã trở lại!.....”

“Vương gia đã trở lại! Vương gia đã trở lại!”

\*\*\*\*\*

“Ngươi, nói , thêm , lần , nữa !”

Nhìn chằm chằm thiếu niên nằm trên giường , mắt nhắm lại, lẳng lặng nằm, Chu Lệ gần từng chữ nói .

“Cái gì..... Gọi là thế tử quy thiên ?” Chu Lệ chậm rãi đến gần, ngón tay chậm rãi chạm đến hai má đã muốt lạnh như băng không có gì độ ấm , đôi mắt ôn nhu, thấp giọng hỏi “Thế tử..... Không phải chỉ là đang ngủ sao?”

Chu Lệ vừa dứt lời, người trong phòng đều biến sắc.

Ngô thái y quỳ rạp trên đất , đầu tiên là thân mình run lên, lập tức cúi đầu càng thấp.

Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại một thân đẫm máu, vết thương trên người đều đang chảy máu , lúc này cũng biến sắc, đều có chút thống khổ, muốn tiến lên lại bị Đạo Diễn giữ chặt.

Mà Chu Lệ , lẳng lặng nhìn thiếu niên trên giường .

Chậm rãi , ôn nhu , nở nụ cười.

Nhẹ nhàng đem môi chạm vào đôi môi đã lạnh băng không còn huyết sắc , sau một lúc lâu, mới chậm rãi ngẩng đầu, không nhìn ánh mắt hoảng sợ của những người trong phòng, thấp giọng lẩm bẩm nói “Sí nhi ..... Cha đã trở lại, cha đã trở lại. Cha sẽ không bỏ lại ngươi một người ..... Ngoan, đừng cùng cha cẩu kính .....”

Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại ngơ ngác kinh ngạc nhìn Chu Lệ một bên mềm nhẹ hồng , một bên hôn nhẹ nhàng .

Mà Đạo Diễn..... Chỉ là yên lặng nhắm hai mắt lại.

Ngô thái y trầm mặc quỳ sát .

Trương Phụ giật mình một hồi, cũng yên lặng cúi thấp đầu xuống.

Chu Vương đứng ở bên cửa phòng , cúi đầu.

Hồi lâu, im lặng trong phòng làm cho người ta có chút sợ hãi.

Chu Vương chậm rãi hướng Chu Lệ đi đến, đi đến bên giường, thanh âm Chu Vương nhẹ nhàng nói “Tứ ca, tiểu Cao Sí sợ là mệt mỗi đi, không bằng, ngươi để cho hắn ngủ một hồi là được?”

Chu Lệ không nói. Chỉ là lẳng lặng , ôn nhu nhìn thiếu niên trên giường.

Chu Vương trầm mặc .

Sau một lúc lâu, Chu Vương có chút gian nan mở miệng “Tứ ca, ngươi..... Như vậy..... Tiểu Cao Sí sẽ không vui .....”

Chu Lệ vẫn như cũ không nói.

Ngay khi Chu Vương trầm mặc một lúc lâu, muốn lại mở miệng khuyên , lại phát hiện chính mình khó có thể nói tiếp được gì .

Chu Lệ cúi đầu nở nụ cười.

Tiếng cười lộ ra hoang lương .

“Ta nghĩ đến..... Ta có thể bảo hộ hấn..... Ta nghĩ đến..... Ta đã có được hấn, hấn là của ta, cả đời này hấn không ly khai ta, hấn là con của ta, hấn vĩnh viễn đều chỉ có thể đợi ở bên người ta..... Chỉ cần, chỉ cần ta có được thiên hạ này ! Trong thiên hạ, còn ai có thể từ bên người ta cướp hấn đi ?!”

Vỗ trán , cúi đầu cười, tiếng cười hoang lương lại đầy trào phúng .

“Ta lại..... Đã quên lão thiên gia! Chỉ có hai-ba mươi năm, ta nghĩ rằng ta chỉ ở bên hấn được hai – ba mươi năm a, hấn là con ta, ta lớn hơn hấn nhiều như thế ..... Ông trời! Vì cái gì..... Không cho ta có được hấn?! Chỉ bởi vì hấn là con tasao?!”

.....

Tiếng cười chậm rãi ngừng lại.....

Chỉ còn lại có thì thào “Hấn..... Từng nói phong vũ tương tùy..... Ta chỉ cho là lời của thiếu niên ngây ngô ..... Nhưng không nghĩ đến , hấn làm nhiều như vậy..... Rõ ràng biết ta cố ý lưu lại Trương Dung Nguyệt , rõ ràng biết Trương Dung Nguyệt nguy hiểm..... Vẫn ra vẻ không biết, phối hợp dẫn cảm y dạ hành..... Biết bên người mình nguy hiểm, còn muốn phái phi ngư đi , lấy tình báo của Thịnh Dung Thiết Huyền cho ta .....”

Lại cúi đầu nở nụ cười, tiếng cười mang theo tuyệt vọng.

“Nhưng ta..... Chỉ cần hấn hảo hảo đứng ở bên người ta a.....”

## 81. Chương 81: Bất Li Thiên ...

Ngẩng đầu nhìn thiên không xanh vàng lợt lạt .

Tái cúi đầu nhìn thổ địa màu đỏ dưới chân .

Hấn đây là đã chết..... Hay là nằm mơ???

Con đường này thực quen thuộc .....

Hấn từng đi qua sao ??

Sờ sờ cảm, nghiêng đầu cân nhắc một hồi, nhãn mặt phát sần, sau một lúc lâu, đành thở dài một tiếng.

Hấn sao chẳng nhớ gì hết ni ?

Hấn là ai vậy?

Sao đi vào nơi địa phương kì quái này ?

Mắt nhìn con đường không thấy cuối , im lặng , chỉ có hấn một mình một lộ .

Quên đi. Nghĩ cũng không ra !

Chấp hai tay sau lưng, chậm rì rì hướng phía trước đi đến.

Chỉ là..... Trong lòng dường như có một thứ tuyệt đối không thể quên ?

Là cái gì?

Hắn một bên lắc đầu , một bên chậm rãi hướng phía trước đi đến.

Cách đó không xa, chính là một rừng cây nhỏ .

\*\*\*\*\*

Thanh âm khàn khàn gào thét , chỉ huy binh lính trên tường thành đem Nam quân đang không ngừng leo lên thành đánh rớt xuống .

Chu Vương thừa dịp lau mồ hôi , thở dài.

Hắn không phải con tin sao?

Vì cái gì con tin là hắn này còn phải đến hỗ trợ Bắc Bình thủ thành a!?

“Đa tạ Chu Vương gia !” Đạo Diễn chân thành chấp tay.

Chu Vương xua tay, sang sảng cười “Đạo Diễn! Người cũng đừng khách sao ! Cái này tính là gì ni !”

Đạo Diễn cười khổ “Nếu không phải Vương gia ngài đã nhiều ngày tọa trấn Bắc Bình thì.....”

Chỉ dựa vào hắn cùng nhị thiếu gia và tam thiếu gia , ba người họ sao có thể đối phó được Thịnh Dung cùng Thiết Huyền ?

Nam Kinh thế nhưng đem Lí Cảnh Long gọi trở về, phái Thịnh Dung cùng Thiết Huyền tới.....

Xem ra hắn là sự tình Trương Thạch làm trước khi chết ?

Nghĩ tới Vương gia đã nhiều ngày không ra khỏi cửa , trong lòng Đạo Diễn đối Trương Thạch cũng nhiều tầng bội phục, bỏ qua sinh mệnh của mình cùng Trương Dung Nguyệt , chẳng những ám sát thế tử, còn đả kích thật mạnh đến Yên vương , chẳng lẽ Trương Thạch này dự đoán được từ lâu??

Lập tức vừa khổ cười lắc đầu, sao khả năng chứ ?

Nếu không phải mình tận mắt nhìn thấy, cũng sẽ không tin tưởng..... Yên vương ..... Lại thâm tình như thế.....

“Đại sư, người nói đi , hiện tại nên làm cái gì bây giờ?” Chu Vương đột ngột mở miệng.

Đạo Diễn lấy lại tinh thần, nhìn về phía Chu Vương , thấy vẻ mặt Chu Vương ngưng trọng.

“Đại sư xưa nay đa trí, có thể có biện pháp..... Để cho tứ ca ta khôi phục bình thường ?”

Đạo Diễn ngẩn ra, lập tức suy nghĩ sâu xa một hồi, chậm rãi lắc đầu “Chu Vương gia nếu muốn nói là khôi phục thành bộ dáng ngày xưa, vậy..... Đại khái không có khả năng .....”

Chu Vương lập tức ninh mi.

“Nhưng..... Chu Vương gia không cần lo lắng, Vương gia sẽ không bỏ lại Bắc Bình phủ .....” Đạo Diễn thấp giọng nói .

Chu Vương nhíu mày “Ta biết tính tình làm người của tứ ca , hắn quyết sẽ không bỏ lại cục diện rối rắm này, chỉ là.....” Chu Vương muốn nói lại thôi, lại phiền muộn mở miệng nói “Chỉ là cái loại sống không bằng chết ấy , nhìn thật là phiền a!”

Đạo Diễn trầm mặc.

Chu Vương lại cúi kính quay đầu trừng mắt “Đại sư! Người ở Bắc Bình nhiều năm như vậy, người sao..... Không ngăn cản cản lại chứ ?!”

Bọn họ là phụ tử a.

Phụ tử sao có thể có loại tình cảm này ?

Sao..... Không ngăn cản ?

Nếu ngăn lại ..... Sẽ không thành cái dạng này ..... Không phải sao?

Đạo Diễn rũ mắt, sau một lúc lâu, mới chua sót mở miệng “Chu Vương gia..... Trước đây bản tăng chưa từng phát hiện, bản tăng phát hiện là lúc..... Đã muộn rồi .....” Dừng một chút, vừa cười khổ lắc đầu nói “Mặc dù bản tăng có thể sớm ngày phát hiện, Chu Vương gia, ngài cảm thấy bản tăng có thể ngăn được sao?”

Chu Vương sững sốt, lập tức cúi đầu trầm mặc.

“Chu Vương gia..... Từ xưa thiên tai khó phòng, tình thâm khó giải, bản tăng cũng không có khả năng .....”

Chu Vương chấn động, lập tức ngửa đầu cười, tươi cười bất đắc dĩ tối nghĩa “Là ta ngu muội lại nông cuồng , đại sư không cần chú ý.”

“Chu Vương gia cũng là lo lắng cho Vương gia, bản tăng sao lại chú ý.....”

\*\*\*\*\*

Chu Cao Hú một thân đẫm máu, vẻ mặt hồ hững tiêu sái tiến viện .

Trong viện, vẫn yên tĩnh đáng sợ. như cũ

Không có người hầu nha hoàn qua lại vội vàng.

Chỉ có Hiểu Cầm một thân quần áo trắng đứng ở giữa sân, rơi nước mắt.

Hiểu Cầm nghe thấy tiếng bước chân, liền vội nhanh quay ngược lại, thấy Chu Cao Hú một thân võ phục đã bị huyết nhiễm hồng, cánh tay còn có một miệng vết thương không ngừng chảy huyết.

Biến sắc, vội vàng đi qua, thấp giọng mở miệng “Nhị thiếu gia, ngài bị thương!”

Chu Cao Hú chỉ nhìn chằm chằm cửa phòng bị đóng , đậm mặc hỏi “Vương gia còn chưa đi ra ?”

Hiểu Cầm một bên cầm khăn tay cột lấy vết thương trên cánh tay Chu Cao Hú , một bên thấp giọng đáp lời “Vương gia không có đi ra, Ngô thái y hôm nay đi vào vài lần, Vương gia không dùng cơm, nhưng có uống được canh Ngô thái y ngao chế, Ngô thái y nói, Vương gia hôm nay đã bắt đầu xem thư tín, còn có, Vương gia hôm nay còn gặp Chu tướng quân .”

Vẻ mặt hồ hững của Chu Cao Hú hơi hơi buông lỏng.

Lúc này, cửa phòng vốn đóng liền mở ra .

Chu Cao Hú không khỏi mở to hai mắt, đã thấy Ngô thái y đi ra.

Trong mắt Chu Cao Hú hiện lên một tia thất vọng.

Ngô thái y nhìn về phía Chu Cao Hú , cũng khẽ gật đầu “Nhị thiếu gia, Vương gia thỉnh ngài đi vào.”

Chu Cao Hú sững sốt.

\*\*\*\*\*

Hắn cười tủm tỉm nhìn tiểu \*\*\* trước mắt .

Trên bảng hiệu ở cao đề : Lai oản Mạnh bà thang

Nha nha nha..... Thật đúng là cái tên thú vị.

“Di?”

Đột nhiên một tiếng kinh ngạc vang lên “Sí nhi ! Người sao còn ở trong này?!”

Hắn theo tiếng nhìn qua, gặp một phụ nhân xinh đẹp đứng ở cửa, rất kinh ngạc cùng khó có thể tin , trừng mắt chính mình.

Hắn trừng mắt nhìn, ôn hòa cười, chấp tay hỏi “Vị phụ nhân này nhận thức ta?”

Phụ nhân biến sắc, vội vàng chạy vội tới, cầm lấy cổ tay hắn, vội vàng hỏi “Sí nhi ! Người chẳng lẽ đều đã quên?”

Hắn cười tủm tỉm gật đầu “A. Đúng vậy. Ta quên .”

Phụ nhân trợn mắt há hốc mồm, lập tức vội vàng hỏi “Người..... Sao đều đã quên chứ ?! Người không thể ở lại nơi này a!”

Hắn sững sốt, hoang mang nhìn về phía phụ nhân “Ta chết a, không đến nơi này thì nên đi hướng nào?”

Phụ nhân giật mình nhìn hắn, lập tức hai mắt bắt đầu doanh mẫn nước mắt, lẩm bẩm nói “Sao có thể? Sí nhi , người còn trẻ tuổi như vậy..... Người mà chết, vậy phụ vương người làm sao bây giờ? Không! Mẫu phi sẽ không cho người chết !!”

Hắn ngẩn ngơ, lập tức nhắm mi, nâng tay sờ ngực mình, vì sao..... Khi nghe đến hai chữ phụ vương này, ngực hắn một trận đau đớn chứ ?

\*\*\*\*\*

Chu Cao Hú vào phòng.

Trong phòng vẫn hôn ám như cũ , chỉ có một viên dạ minh châu tỏa sáng ở giường ..

Chu Cao Hú trầm mặc đóng cửa phòng, xoay người nhìn về phía nam nhân ngồi ở bên đầu giường , trong tay không ngừng lật xem thư tín .

Hai mắt nam nhân nhìn chằm chằm thư tín, thực chuyên chú, nhưng đôi mắt sắc bén ngày xưa dường như giờ này bị tước đoạt ánh sáng, chỉ còn lại có u ám vô tận cùng trống rỗng.

Vẫn mặc thân khôi giáp kia , vết máu đều không được tẩy đi . Cằm đã dài thêm một chòm râu .

Mỗi mệ, tiêu tụy, cũng không đủ để hình dung bộ dáng nam nhân bây giờ ..

Không có hơi thở, cả người đều tản ra tử khí, tựa như thiếu niên nằm trên giường, đã bắt đầu mục rữa sao?

Nhưng thiếu niên này..... Cũng rất hảo a, tuy rằng đã không còn hơi thở, nhưng thiếu niên này chỉ không còn hơi thở mà thôi , còn chưa mục rữa , nhưng nam nhân trước mắt lại làm cho người ta cảm nhận được cái loại cảm giác mục rữa tận tâm .....

Nhìn không được nắm chặt tay . trong lòng Chu Cao Hú có nồng đậm hận thù cùng phẫn nộ.

“Đã nhiều ngày, vất vả người .” Trong phòng yên tĩnh làm cho người ta sợ hãi, thanh âm thần nhiên vang lên.

Chu Cao Hú lấy lại tinh thần, nhìn về phía nam nhân đã buông thư tín, nhìn chằm chằm mình, không khỏi thì thào ra tiếng “Phụ vương.....”

“Hận ta, hay là hận đại ca người?” Nam nhân nhìn hắn, đột ngột hỏi.

Chu Cao Hú ngẩn ngơ, lập tức nhếch môi , rũ mắt.

“Người muốn hận liền hận đi.” Nam nhân thần nhiên nói, dừng một chút, lại mở miệng nói “Nếu như vậy, có thể cho người cùng Cao Toại thoải mái .....”

Chu Cao Hú gắt gao cắn môi .

Nam nhân quay đầu, nhìn về phía thiếu niên nằm bên người, đôi mắt ám trầm có chút ánh sáng, nâng tay ôn nhu vỗ về hai má thiếu niên, nam nhân thấp giọng nói “Chờ chuyện tình lần này xong, ta sẽ cùng đại ca người rời đi.....”

Chu Cao Hú ngẩn ra, lập tức ngẩng đầu , khó có thể tin, nhìn chằm chằm nam nhân.

Nam nhân thần nhiên nói “Đương nhiên, ta sẽ đem chuyện tình đều an bài hảo rồi mới đi .”

“Ta cùng Cao Toại thì sao ?!” Chu Cao Hú cắn răng mở miệng, liều mạng áp lực phẫn nộ trong lòng mình .

Nam nhân quay đầu, trầm mặc nhìn Chu Cao Hú .

“Đối với người mà nói! Ta cùng Cao Toại là cái gì?!” Chu Cao Hú quát, rống xong , mới thấy trước mắt toan sập.



Ba ngày !

Suốt ba thiên !

Hắn vẫn đều liều mạng giết địch, vẫn liều mạng muốn cho chính mình quên, trong linh đường vương phủ này là quan tài mẫu phi , trong Tùng Trúc viện là đại ca đã vĩnh viễn nhắm mắt , còn có , phụ vương tuy rằng vẫn thở nhưng đã hoàn toàn chết tâm !

Còn có..... Ngày ấy, phụ vương hắn..... lại đối đại ca hắn.....

Trong lòng đè nén phần nộ cùng không có thể phát tiết , đau đớn không thể ức chế !

“Người nhu nhược! Người là người nhu nhược!! Người vẫn là phụ vương ta sao?! Đại ca đi rồi! Người sẽ vứt bỏ dã tâm của người sao?! Người không phải muốn thiên hạ này sao?! Người nhu nhược!!”

“Rốt cuộc..... Ta cùng Cao Toại là gì với người?! Bất quá là người có cũng được mà không có cũng không sao sao?! Hồn đản!!”

.....

Hắn gào thét, muốn tiến lên kéo áo nam nhân, lại phát hiện mắt mình chua xót không thôi , tầm mắt mơ hồ .

Nhưng là thấy nam nhân hướng mình chậm rãi đi tới.

“Người cùng Cao Toại là con của ta. Chu Lệ ta giờ chỉ còn hai đứa con .” Nam nhân bình tĩnh nói xong.

Chu Cao Hú kinh ngạc nhìn nam nhân, sau một lúc lâu, khóc kêu lên “Vậy không cần bỏ lại chúng ta a!”

Nam nhân chậm rãi nâng lên tay , chậm rãi vuốt đầu Chu Cao Hú , không nói.

“Chúng ta đã không có mẫu phi, đã không có đại ca..... Phụ vương..... Chúng ta..... Không thể không còn người a.....” Chu Cao Hú rút cục gào khóc lên.

Tựa như năm ấy, hắn cùng Cao Toại bị dã lang tập kích, hắn gào khóc.....

Mà ngoài cửa phòng .....

Chu Cao Toại mang theo trường thương trong tay , nửa người nhiễm đầy vết máu ngã ngồi ở trên đất, thật lâu , mới ôm trường thương, bả vai rung rung đứng lên, cúi đầu khóc ra tiếng nghẹn ngào .....

Ai cũng không có chú ý tới, trên giường, ngón tay thiếu niên lạnh như băng hơi hơi giật giật .

\*\*\*\*\*

Hắn mờ mịt nhìn phụ nhân lôi kéo mình , liều mạng chạy

“Cái kia..... Xin hỏi..... Vị phu nhân này, nam nữ thụ thụ bất thân, ngài buông được không ??” Hắn thật cẩn thận hỏi.

Phụ nhân cước bộ hơi hơi lảo đảo, lập tức quay đầu, nghiêm khắc nói “Câm miệng! Ta là mẫu phi của người ! Ta là nương người!” Bốn chữ cuối cùng có chút nghiến răng nghiến lợi .

Hắn gãi gãi đầu, rất muốn nói một câu, đó là ngài nói nha.....

Nhưng thấy bộ dáng phụ nhân tựa hồ có chút trợn mắt nhìn, liền ngoan ngoãn câm miệng.

Trên thực tế, bọn họ tuy rằng liều mạng chạy , nhưng kì quái, hắn một chút cũng không cảm thấy mình mệt chết đi, thân thể hảo nhẹ a.

Phụ nhân lôi kéo hắn rút cục chạy đến một ngã ba đường .

Hắn tò mò chung quanh nhìn xem, hảo im lặng a. Vẫn không có người a .

Hắn vừa định hỏi phụ nhân đây là địa phương gì, phụ nhân nghiêm túc nhìn hắn , nói “Sí nhi , người còn nhớ rõ phụ vương người không ?”

Hắn ngẩn ngơ, lập tức nhú mày, sờ sờ ngực, lại đau .....

Phụ nhân hít sâu một hơi, sau một lúc lâu, lại giận dữ nói “Người .... phụ vương đối với người..... Rất trọng yếu , phải không ?”

Hắn sửng sốt .

Phụ nhân lại trạc trạc ngực hắn “Đau, đúng hay không?”

Hắn chậm rãi gật đầu.

Rất đau, rất đau.....

“Nơi này là hoàng tuyền lộ, đến đây chỉ có linh hồn , trừ phi gặp được tiểu \*\*\* kia, uống Mạnh bà thang mới có thể quên bản thân trước kia.....” Phụ nhân nghiêm túc nói xong “Thời điểm mẫu phi đến , liền gặp được tiểu \*\*\* kia , \*\*\* chủ cho mẫu phi một chén Mạnh bà thang, nói, ta không thể quên, bởi vì người cần ta. Nay mới biết được, nguyên lai người rất cuộc không có né qua kiếp số, bất quá, hoàn hảo, trên người người có vảy kỳ lân, cho nên, người có thể đi trở về. Sí nhi , người về sau , trăm ngàn nhớ rõ, hảo hảo quý trọng.”

Hắn ngốc hồ hồ gật gật đầu, tuy rằng không thực rõ ràng..... Nhưng hắn cố gắng nhớ kỹ ..

Phụ nhân lại chậm rãi mỉm cười, nâng tay sờ mặt hắn, ôn nhu nói “Sí nhi , mẫu phi không hối hận , có thể làm mẫu phi của con, mẫu phi thật sự thật cao hứng, nói cho Cao Hú cùng Cao Toại, mẫu phi thực vui vẻ, có thể có các người làm con mẫu phi .....”

Hắn kinh ngạc nhìn phụ nhân, trong lòng một trận một trận âm áp.

Sau đó..... giữa ngã ba đường lóe ra một lỗ hổng ánh sáng .

Hắn quay đầu nhìn lại, đột nhiên phía sau có đại lực thổi đến , hắn lao đảo một cái liền ngã vào viên trong động, cố gắng quay đầu, đã thấy phụ nhân đối hắn phát tay mỉm cười.

Hắn không khỏi thì thào gọi nhỏ “Mẫu phi.....”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lăn đi lăn đi.....

Nguyệt : Lăn a lăn a ... \* Đập bàn \* Thụ thúì , cảnh H đầu chứ \* đập tan ghế \*

## 82. Chương 82: Bất Khí Thiên...

Hào quang bạch sắc ôn hòa , âm áp , đem ánh sáng vây quanh hắn , hắn cứ từ từ ngã xuống .

Lúc này, ngọc bội kì lân ở trước ngực bỗng nhiên trôi ra .

Hắn có chút mờ mịt.

Hắn có ngọc bội này sao?

Nhưng..... Ngọc bội này tựa hồ đối hắn rất trọng yếu?

Chậm rãi nâng tay lên , muốn kéo ngọc bội trở về , nhưng ngọc bội lại bỗng nhiên vỡ nát –

Sau đó, trong đầu giống như bị cái gì đập mạnh vào .....

\*\*\*\*\*

Hiểu Cầm có chút mờ mịt nhìn Ngô thái y liều mạng lật sách thuốc, thỉnh thoảng thấp giọng lẩm bẩm nói “Không đúng, không phải cái này! Đáng giận! Rõ ràng nhớ rõ !”

“Ngô Thái y..... Ngài đang làm cái gì?”

Ngô thái y không để ý đến, ném quyển sách xuống đất , tại quay sang giá sách , lấy một quyển khác .

Hiếu Cầm do dự một chút, vẫn đi qua, đem được thư đặt lên bên , khó hiểu nhìn về mặt Ngô thái y lo lắng lật sách .

Đang muốn mở miệng hỏi, Ngô thái y mừng rỡ như điên cầm lên một quyển sách , kêu lên “Quả nhiên! Chính là cái này! Ha ha! Thế tử..... Thế tử quả nhiên.....”

Ngô thái y một bên cười một bên cầm lên được thư , liền hướng ra ngoài phóng đi .

Hiếu Cầm ngẩn ngơ, lập tức vội vàng đuổi đi theo, trong lòng có chút kinh ngạc, thế tử? Thế tử quả nhiên cái gì?

“Ngô Thái y! Ngài nói có ý tứ gì a?!” Hiếu Cầm vừa kêu vừa đuổi theo.

Ngô thái y không thèm gõ cửa , liền xông vào trong phòng đang đóng chặt .

Ngồi ở trên giường , nam nhân nhắm chặt tay lạnh như băng của thiếu niên , nam nhân chậm rãi quay đầu, nhíu mày nhìn về phía Ngô thái y, đang muốn mở miệng là lúc –

Ngô thái y thở phì phò, về mặt rất là hưng phấn cùng mừng như điên “Vương gia! Thế tử không chết! Thế tử hẳn không chết!”

Hiếu Cầm lúc này cũng quên lễ nghi, vội vàng đuổi theo, nghe được lời Ngô thái y, thiếu chút nữa cước bộ lao đảo té ngã, không chết? Ngô thái y chứ không phải là cùng Vương gia điên giống nhau rồi chứ ?!

Nam nhân, cũng chính là Chu Lệ , về mặt hồ hững nhìn Ngô Thái y, không có mở miệng.

Ngô thái y cũng tiến lên từng bước, thu liễm về mặt hưng phấn cùng mừng như điên, nhưng dù cố gắng trấn định cũng khó nén hưng phấn trên mặt “Vương gia! Trước kia , thời điểm thuộc hạ cấp thế tử bắt mạch, mạch của thế tử quả thực không còn đập , cùng người chết không khác, nhưng nay đều đã bảy ngày ! Thế tử lại vẫn là bảo trì đáng vẻ như cũ , không có gì bệnh trạng chết đi, ngược lại như là ngủ . Trừ bỏ cả người lạnh lẽo. Hôm qua khi thuộc hạ cấp Vương gia trị thương, nhân cơ hội bắt mạch thế tử, phát hiện mạch thế tử có đập , tuy nhược không thể cảm thấy rõ , nhưng thật là mạch có đập! Thuộc hạ suốt đêm tìm trong được thư , rốt cục, tìm thấy trong một quyển sách có lí giải qua ! Thế tử không chết! Trên người thế tử nhất định là đeo bảo vật ngàn năm , nên bảo vệ hô hấp thế tử !”

Chu Lệ mạnh mẽ đứng dậy, một phen kéo áo Ngô thái y, thanh âm trầm thấp đè nén khẩn trương cùng đau đớn “Người xác định?”

Ngô thái y nuốt nước miếng, hẳn không dám trăm phần trăm xác định, nhưng nhìn ánh mắt trước mắt vốn đã như tro tàn giờ lại phát sáng , thật mạnh gật gật đầu, về mặt ngưng trọng nói “Vương gia! Thuộc hạ có thể xác định!”

Chu Lệ buông Ngô Thái y ra, thanh âm bình thản trầm thấp , có chút run run “Vậy người còn chờ cái gì?!”

\*\*\*\*\*

Trong đầu hiện lên thật nhiều chuyện này nọ .....

Nhưng cuối cùng chậm rãi ngưng tụ thành một gương mặt .....

“Cha.....”

Vốn tưởng rằng chỉ là khinh gọi trong lòng , lại nghe được thanh âm mỏng manh của bản thân .

Lập tức liền được một đôi bàn tay to quen thuộc ấm áp , nhẹ nhàng cẩn thận ủng hộ, giống như sợ động vào sẽ vỡ nát , trong mũi là hương vị an tâm quen thuộc , nhưng hỗn thêm một chút huyết tinh nhàn nhạt , sau đó..... thanh âm khàn khàn có chút run run vang lên –

“Sí nhi .....”

Trong lòng hẳn run lên, thật sự là thanh âm của cha ?

Cố gắng , cố gắng mở to mắt, lại phát hiện thực khó khăn, nhưng rốt cục chậm rãi miễn cưỡng hé ra một cái nhỏ .

Tầm mắt có chút mơ hồ, nhìn không phải rất rõ ràng, nhưng người trước mắt ..... Là cha hấn sao?

Cầm có chòm râu bạc , ánh mắt che kín tơ máu, khuôn mặt tiều tụy mỗi mệt..... Còn có tóc tai cũng lộn xộn .

Hấn ngơ ngác nhìn nam nhân trước mắt , vẻ mặt cười rất là ôn nhu, nhưng chậm rãi từ trong đôi mắt che kín tơ máu kia nhỏ từng giọt nước ..... Một giọt một giọt rơi xuống ở trên mặt hấn, lại giống như nện ở trong lòng hấn, thật mạnh , rất đau rất đau.....

Ánh mắt hấn cũng bắt đầu xót xót .

“Cha.....” Hấn cố gắng mở to mắt, thực nghiêm túc , từng chữ nói “ Ngài thật khó ngữi .”

Cha hấn lại cười đến càng ôn nhu , tươi cười cũng lớn hơn nữa , cúi người nhẹ nhàng dựa vào bờ vai của hấn, cười nhẹ “Sí nhi ..... Người đã trở lại thì tốt rồi.....”

\*\*\*\*\*

Bất lực.

Mã Tam Bảo ngơ ngác nhìn hai dây thừng trói chặt tay mình , nghĩ đến Trương Phụ vừa mới nổi giận dùng dùi đâm ròi đi , Mã Tam Bảo cúi đầu, rũ mắt, nếu hấn thật sự muốn chết, dây thừng này có thể buộc chặt hấn cũng chỉ ba ngày hai tháng thôi , còn có thể buộc chặt hấn cả đời nhất thế sao?

Móng tay đâm vào thịt , chỉ cần nghĩ đến khi hấn tỉnh lại , lại thấy Trương Phụ ngồi ở bên người hấn chảy nước mắt nói, thế tử cùng Vương phi đã muốn quy thiên, hấn liền.....

Vì sao..... Mình học nghệ không tinh như thế!?

Vì sao mình không có thân thủ cao minh?!

Vì sao..... Lúc ấy hấn không có phát hiện Trương Dung Nguyệt khác thường trước thế tử ?!

Hết thấy của hấn đều là thế tử cho .

Thế tử chết rồi , vậy hấn còn sống làm cái gì?!

Nhưng không nghĩ ..... Trương Phụ cũng phát hiện quyết định của mình..... Hung hăng đánh hấn một chút, đã đem hấn buộc chặt

Hơi hơi ngẩn khóe miệng, Tam Bảo lẩm bẩm nói “Thế tử..... Ngài đừng đi quá nhanh, nô tài rất nhanh, rất nhanh sẽ đi hầu hạ ngài .....”

Mà Tam Bảo vừa dứt lời, cửa bị mở ra thật mạnh , Hiểu Cầm vọt tiến vào, vẻ mặt đầy nước mắt cùng bộ dáng mừng như điên.

“Tam Bảo! Thế tử..... Thế tử hấn sống lại !”

Tam Bảo ngẩn ngơ, lập tức cười khổ “Hiểu cầm, người đừng khuyên ta.”

Hiểu Cầm trừng mắt “Ai khuyên người?! Người không tin sao? Vậy người tự mình đi xem đi.” Hiểu Cầm dứt lời, lại rất là hưng phấn nói “Ta hiện tại phải đi nấu cháo cho thế tử !”

Hiểu Cầm dứt lời, liền rất vui vẻ xoay người chạy ra.

Tam Bảo chút kinh nghi, mà lúc này , bên ngoài cũng truyền đến thanh âm huyền ảo , xuyên thấu qua cửa sổ, Tam Bảo thấy, người hầu nha hoàn vội vàng lui tới lui đi , trên mặt đều mang theo vui sướng, thỉnh thoảng có người kêu lớn “Mau! Còn không đi đem dược liệu ở kho phòng lấy lại đây! Thế tử cần dùng gấp !”

“Thế tử thích nhất loại vải nào ? Mau! Làm cho thế tử mấy bộ xiêm y!”

“Linh đường cũng dọn ngay đi !”

“Đúng đúng nha..... Thế tử đã tỉnh lại rồi !”

.....

\*\*\*\*\*

Chu Lệ nhíu mày nhìn thiếu niên nằm trên giường không thể nào nhúc nhích , sắc mặt vẫn trắng bệch như cũ , con hấn – Chu Cao Sí .

“Sí nhi ..... Người không được động mạnh , sao có thể tự tắm ? Hơn nữa, thuốc này là cho người dùng . Cha cũng phải đi tắm rửa , cha cùng người đi .” Chu Lệ ôn nhu nói .

Trong lòng thở dài, tiểu tử này sao vừa tỉnh liền giận dỗi ?

Chu Cao Sí cố chấp lắc đầu “Cha! Người bản chết! Nếu không người tắm xong rồi mới đến giúp ta đi , nếu không người kêu ai tới giúp ta đều được!”

Chu Lệ trừng mắt “Trừ bỏ ta, người còn muốn làm cho ai khác nhìn thân thể người sao?!”

Chu Cao Sí nhất thời mặt đỏ, nhẹn không được mở to hai mắt, có chút tức giận “Cha! Người nói bậy bạ gì đó!”

Chu Lệ mặt không chút thay đổi , một phen ôm lấy Chu Cao Sí , liền đi hướng đại mộc dũng đã chứa đầy nước nóng có pha được liệu .

Chu Cao Sí tay chân vô lực, không thể giãy dụa, liền kêu lên “Cha! Ngài buông! Ta..... Ta tự mình tắm , không được sao ?”

Chu Lệ hừ một tiếng, tự mình tắm ?

Trước kia bị trọng thương , ngay sau đó lại bị “Băng phong” bảy ngày, nay còn có khí lực để tự mình tắm sao ?

Tiểu tử này, chỉ thích cậy mạnh!

Chu Lệ trong lòng có chút hận cần răng, chỉ tại tật xấu ưa cậy mạnh mà mới dẫn đến đại sự như thế !

Đem Chu Cao Sí để vào trong đại mộc dũng, cẩn thận để thiếu niên tựa vào thành mộc dũng , Chu Lệ mới buông tay , thoát khỏi giáp cùng quần áo mà tự khi trở về Bắc Bình chưa có thay qua .

Chu Cao Sí kinh ngạc nhìn Chu Lệ rất là đã cởi xong khô giáp cùng quần áo..... Cho đến khi thân thể tuần vĩ xuất hiện ở trước mặt hấn , Chu Cao Sí mới giật mình tỉnh lại, xấu hổ đỏ mặt quay đầu.

Chu Lệ liếc Chu Cao Sí quay đầu ra sau , lộ ra đôi tai hồng hồng , mỉm cười, cũng không đùa, lúc này không có gì so với thương thế của tiểu tử này là trọng yếu hơn .

Bước vào mộc dũng, liền đem Chu Cao Sí kéo lại, động thủ liền cởi bỏ quần áo Chu Cao Sí

Chu Cao Sí thân thể cứng đờ, có chút mất tự nhiên, nhưng tay chân vô lực cũng giãy dụa không được, trong lòng đã sớm buông tha .

“Người lo lắng cha, người muốn cho cha hảo hảo nghỉ ngơi, cha biết.” Động thủ cởi bỏ quần áo Chu Cao Sí , Chu Lệ thản nhiên nói.

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức rũ mắt, thấp giọng nói “Cha..... Ngài cũng chưa ngủ đi?”

Chu Lệ ân một tiếng, dừng một chút, bình tĩnh mở miệng “Cha đều muốn đi theo người , có ngủ hay không cũng không có quan hệ.”

Thân mình Chu Cao Sí run lên, theo bản năng liền gắt gao cầm bàn tay to đang cởi dây lưng của mình .

Chu Lệ thuận thế ôm chặt lấy, nói giọng khàn khàn “Hiện tại cha phải ở bên cạnh người, hảo hảo nhìn người, cha sợ hãi , nếu người tái.....” Chu Lệ cũng không nói gì nữa , chỉ gắt gao ôm.

Chu Cao Sí bị gắt gao ôm, xương cốt đều sinh đau, nhưng không có ra tiếng, chỉ cố sức quay đầu, dùng ở đôi mắt bình tĩnh trước mặt cùng khuôn mặt lóa qua đau đớn sợ hãi , nâng tay lên , môi chạm vào môi .

Nhẹ nhàng , hôn.

Chu Lệ ngẩn ra, lập tức liền lấy bàn tay to đỡ lấy đầu Chu Cao Sí , hung hăng đem đôi môi hấp trụ .

Mút vào , thừa dịp thiếu niên thở ra, hung hăng , không lưu tình chút nào , toàn bộ rót vào hơi thở của chính mình !

Chu Cao Sí nguyên bản thân thể như nhũn ra vô lực, giờ phút này càng cảm thấy mình tựa như nịch thủy ngư ( cá chìm trong nước ) , đặc biệt..... Thân thể tự cố gằng sát lại , biến hóa này làm hắn phát run

Nhưng tại đây, Chu Lệ buông ra.

Cường khắc chế mình kéo dài khoảng cách , hô hấp thật sâu một hơi, ức chế dục vọng đang nhộn nhạo cùng hung hăng muốn chiếm lấy trong lòng .

Giúp Chu Cao Sí đỡ bả vai, để cho hắn dựa vào mộc dũng vững vàng , Chu Lệ chậm rãi tỉnh táo lại, mới đi qua, cầm lấy khăn mặt, tinh tế lau rửa bả vai, lưng của Chu Cao Sí ,.....

Chu Cao Sí lúc này cũng chậm chậm tỉnh táo lại, quay đầu nhìn cha hắn còn đang thực cẩn thận , cố tình, tay cũng rất vụng, rốt cuộc, đúng là người không mấy khi làm chuyện này , ghé vào bên mộc dũng, nhìn cha, nghĩ đến mấy lần cha hắn tự tay làm , đều là vì mình .....

Khóe miệng Chu Cao Sí không khỏi giơ lên , tươi cười thật thỏa mãn.

Chu Lệ trong lúc vô tình ngẩng đầu thoáng nhìn, không khỏi chợn mi, nâng tay niết nhẹ hai má Chu Cao Sí , lại đau lòng phát hiện, khuôn mặt này không có mướt mà như trước kia..... Lại cúi đầu nhìn miệng vết thương dữ tợn đã được khâu lại ở trên ngực Chu Cao Sí , toàn tâm lại đau.

Lúc ấy..... Có bao nhiêu hung hiểm ?

“Cha..... Mẫu phi..... Nàng.....” Chu Cao Sí nhớ tới mẫu phi một đường lôi kéo hắn trên đường hoàng tuyền ..... Cuối cùng đối với mình nói dứt khoát.....

Chu Lệ thủ thế một chút, sau một lúc lâu, mới thấp giọng nói“Mẫu phi người ..... Đi.”

Chu Cao Sí chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Chu Lệ vẻ mặt thâm trầm, còn nghiêm túc nói “Cha, ta ở bên kia hoàng tuyền, thấy mẫu phi . Là mẫu phi..... Đưa ta trở về .....”

Chu Lệ sững sốt, lập tức nâng tay sờ đầu Chu Cao Sí , ôn nhu nói“Mẫu phi người .....cái này coi như là một loại giải thoát đi.”

Chu Cao Sí không nói gì, chỉ là tựa đầu tựa vào bả vai Chu Lệ , sau một lúc lâu, mới lẩm bẩm nói,“Cha, mẫu phi nói, muốn ta hảo hảo quý trọng.....”

“Vậy người phải nghe mẫu phi người nói, hảo hảo đợi ở bên người cha, biết không? Không được tái xăng bậy .” Chu Lệ nhanh ôm Chu Cao Sí , thấp giọng nói.

Chu Cao Sí chậm rãi gật đầu.

Hắn sẽ .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Sau đó..... Gần nhất ở kế hoạch viết phiên ngoại, trước mắt xác lập , khẳng định sẽ có phiên ngoại Từ thị ..... Chu Vương cùng Chu Doãn Văn , cũng khẳng định có..... Nhưng là Tam Bảo , nói, ái muội cái gì, kỳ thật cũng không sai , hay không? Hi hi \* cười gian \*, sau đó Cao Hú cùng Cao Toại..... Đây thật sự là lo lắng .

Vì thế, tiểu bánh bao xác định có bốn phiên ngoại nha .....= =

Nhiều lắm.....

Nhìn trời..... Cuối tuần sau ta muốn kết thúc a.....

[ Nguyệt : Cuối cùng rồi chả có cái nào đâu các nàng ạ =.= ]

### 83. Chương 83: Tỉnh Nan Tục...

Tắm rửa xong, Chu Lệ ôm lấy Chu Cao Sí đã bắt đầu buồn ngủ đi trở về trên giường, nhẹ nhàng thật cẩn thận đặt ở trên giường.

Chu Cao Sí rất buồn ngủ, nhưng vẫn miễn cưỡng nâng tay mình lên, kéo kéo tay áo của Chu Lệ, thấp giọng nói “Cha, bồi con cùng ngủ đi.”

Chu Lệ mỉm cười, nâng tay sờ tóc Chu Cao Sí, thấp giọng đáp “Hảo.”

Chu Cao Sí lui vào trong lòng Chu Lệ, tay kéo áo Chu Lệ, chỉ chốc lát sau liền phát ra thanh âm khò khè khò khè, Chu Lệ nhìn bộ dáng Chu Cao Sí nặng nề ngủ, không khỏi gọi lên khòe miệng, có chút bất đắc dĩ, có chút sủng nịch cười.

Tắm sạch sẽ, thân thể nhẹ nhàng khoan khoái hơn một ít, nhiều ngày chưa từng khép lại mắt nên cũng có chút phiếm toan, cơn buồn ngủ từng trận đánh úp lại, nhưng, không muốn nhắm mắt lại, gắt gao nhìn chăm chăm Chu Cao Sí cuộn mình ở trong lòng mình, một chút cũng không muốn nhắm lại, tay đặt ở trên lưng Chu Cao Sí hơi giữ chặt, tiểu tử này, hẳn thật vất vả mới bắt được, sao có thể bỏ được..... Nhắm mắt lại chứ?

Nhưng cơn buồn ngủ cứ kéo tới, mí mắt cao thấp bắt đầu nhú lại, mà Chu Cao Sí trong lòng, lúc này cũng theo thói quen muốn dịch thân thể, đá văng chẵn ra, Chu Lệ mạnh mẽ bình tĩnh, có chút khấn trương gắt gao nhìn chăm chăm Chu Cao Sí, cho đến khi nghe được thanh âm khò khè khò khè của Chu Cao Sí, mới hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, lập tức ninh khởi lông mi, có chút tức giận nhéo nhéo hai má Chu Cao Sí, lại bị Chu Cao Sí xoay người ôm lấy, giật mình, lập tức bất đắc dĩ cười, ôm nhanh Chu Cao Sí, đem chần đấp hảo, trùm thật kín, mới lại gắt gao ôm, nhìn thụy nhan Chu Cao Sí say sưa, khòe miệng vì kiêu, nhịn không được nhẹ nhàng hôn lướt lên môi Chu Cao Sí một cái, lại hôn cái trán Chu Cao Sí, nhéo nhéo hai má gầy kia, mới chậm rãi nhắm mắt lại.

Tuy rằng chỉ muốn ngủ một hồi, nhưng thân thể vẫn căng cứng như cũ, mà lần nhắm mắt lại này, rốt cuộc chống cự không được cơn buồn ngủ, nặng nề ngủ.

Cho nên, Chu Lệ không biết, sau khi hẳn ngủ, Chu Cao Sí trong lòng hẳn cũng chậm rãi mở to mắt, trong đôi mắt trong trẻo tràn đầy đau lòng cùng ôn nhu, nhìn Chu Lệ.

“Thật sự là..... Cha gốc quá.” Nhẹ giọng nỉ non, có chút rầu rĩ, nhưng càng nhiều là không tha.

\*\*\*\*\*

Chu Cao Hú đứng ở trong Tùng Trúc viện, nhìn cửa phòng đóng chặt.

Lặng lặng đứng, khuôn mặt bình tĩnh, nhìn không ra suy nghĩ cái gì.

Hiểu Cầm vẻ mặt tươi cười bưng bàn nhỏ vội vàng lại đây, gặp Chu Cao Hú, hơi hơi kinh ngạc một chút, lập tức liền đi qua “Nhị thiếu gia!”

Cung kính hành lễ, Hiểu Cầm ngẩng đầu cười, mở miệng “Nhị thiếu gia muốn gặp Vương gia?”

Chu Cao Hú chậm rãi gật đầu, quay đầu hỏi “Phụ vương đâu?”

“Vương gia còn đang ngủ.” Hiểu Cầm cung kính trả lời.

Chu Cao Hú khẽ nhíu mày, há mồm theo bản năng muốn hỏi, nhưng lại gắt gao ngậm lại, trầm mặc một hồi, liền xoay người rời đi.

Hiểu Cầm sững sốt, di, nhị thiếu gia sao lại đi?

Hiểu Cầm nghĩ xong, liền khẽ lắc đầu, khi đang muốn xoay người, phía sau lại truyền đến thanh âm Chu Cao Hú “Đúng rồi!”

“Ân?” Hiểu Cầm theo bản năng đáp lời, xoay người.

“Cám ơn khăn tay của người, ta đã quên mang, lần sau trả lại cho người.”

Hiếu Cầm ngẩng ra, nhìn về mặt Chu Cao Hú bình thản , sau khi nói lại xoay người rời đi.

Khăn tay??

Hiếu Cầm giật mình nhớ ra , nàng đã quên rồi .

\*\*\*\*\*

Chu Cao Hú đi ra Tùng Trúc viện sau, ngây người một hồi, mới chậm rãi hướng Phương Hoa viện.

Trong Phương Hoa viện bày ra bài vị Từ thị .

Đi vào Phương Hoa viện, đột nhiên cảm thấy rất lạnh , nhìn xung quanh một chút, Chu Cao Hú nhíu mày, nha hoàn người hầu canh giữ linh vị đâu ?! Tuy rằng lúc này còn đang bảo vệ thành , vương phủ lại bởi vì thế tử cùng Vương phi gặp chuyện một nên rất lơ lỏng , nhưng trong Phương Hoa viện vẫn an bài người hầu nha hoàn canh bên linh cửu.

Lười biếng đi sao? Chu Cao Hú nhíu mày, sắc mặt trầm xuống.

Vốn rất là tâm tình hậm hực , giờ càng thêm phiền muộn.

Mà vào Phương Hoa viện, đi vào chủ ốc, vừa muốn bước qua bậc cửa , vô ý thoáng nhìn sau, cước bộ liền dừng lại .

Trong phòng , Chu Cao Sí quỳ gối trước bài vị Từ thị , lặng im .

Nhìn chằm chằm bóng dáng quỳ gầy yếu, trong lòng Chu Cao Hú rất là phức tạp.

Nghe thấy đại ca hần tỉnh lại, trong lòng hần rất kinh hãi, kích động chạy tới Tùng Trúc viện, mà khi hần rảo bước tiến vào phòng, đứng ở cửa thấy phụ vương hần ôm lấy đại ca hần mà rơi lệ, khi đó..... Tâm tràn ngập kinh hãi bị trút bỏ , như bị rót nước lạnh vào , hần đã quên..... Phụ vương đối đại ca hần có niệm tưởng không bình thường .....

Hần không biết Chu Cao Toại nghĩ thế nào , nhưng, khi hần xoay người là lúc gặp Chu Cao Toại về mặt phức tạp nhìn chằm chằm phụ vương ôm lấy đại ca trong phòng.....

Sau, Chu Cao Toại liền xoay người ra vương phủ, tiếp tục thủ thành.

Nhưng hiện tại, đều chưa có hồi phủ.

Hần cũng ra phủ để thủ thành, nhưng hôm nay cũng không chịu nổi mà trở về vương phủ.

Hần muốn gặp đại ca, hần muốn hỏi đại ca.

Nhưng khi hần đi Tùng Trúc viện, nhìn cửa phòng đóng chặt , hần lại không thể nhấc nổi chân , nói, cũng không thể hỏi ra miệng .

Kinh ngạc nhìn bóng dáng lặng im quỳ.

Cho đến khi một tiếng thanh âm ôn hòa vang lên “Người đã đến rồi?”

Chu Cao Hú lấy lại tinh thần, nhìn về phía Chu Cao Sí chậm rãi đứng lên tựa hồ có chút gian nan, thấy Chu Cao Sí đứng lên khó khăn mới vội đi qua nâng lên , lúc này mới nhớ tới, đại ca..... là đã đi qua quấy môn quan, lại thật vất vả mới trở về nhân thế , thân thể hần sợ là chưa hảo đâu ?

Liền có chút nhịn không được mở miệng trách cứ , nói“Đại ca! Thân thể của người còn không có hảo? Sao lại đi ra ?” Lại chung quanh nhìn nhìn, nhíu mày “Người đến một mình sao? Tam Bảo đâu?”

Chu Cao Sí nhìn bộ dáng Chu Cao Hú nhíu mày tức giận nhìn xung quanh, không khỏi cười, tươi cười ôn hòa, chỉ là sắc mặt lại quá mức trắng bệch “Ta tự mình đến, nếu để Tam Bảo biết, hần sẽ để ta tới sao?”

Hai hàng lông mày Chu Cao Hú nhíu chặt, nhịn không được đề cao thanh âm “Đại ca sao có thể hồ nháo như vậy?! Phụ vương đâu?!”

Phụ vương cũng để cho đại ca hồ nháo như vậy? Đột nhiên nhớ tới thời điểm vừa mới đi Tùng Trúc viện, Hiếu Cầm nói Vương gia đang ngủ?



Chu Cao Sí xua tay, ánh mắt nhất loạn, nhếch miệng cười, lộ ra vài phần đắc ý “Ta ở trong nước trà phụ vương hạ vài thứ . Để cho phụ vương hảo hảo nghỉ ngơi .”

Chu Cao Hú trừng mắt, ở trong nước trà của phụ vương nước hạ này nọ?! Thực sự đại ca rất dũng cảm nha ! Nhưng nhớ tới niệm tưởng của phụ vương đối đại ca, trong lòng cười khổ, cho dù phụ vương biết được, phụ vương cũng không nỡ trách phạt đi.

“Ta muốn đến..... Bái tế mẫu phi.” Chu Cao Sí thấp giọng nói, trên mặt tươi cười chậm rãi biến mất, mang theo đôi mắt hoài niệm nhìn về phía bài vị trên linh đường “Nói ra có lẽ ngươi không tin, Cao Hú , là mẫu phi đưa ta trở về .....”

Chu Cao Hú sững sốt.

“Ở trên đường hoàng tuyền, mẫu phi đưa ta trở về, còn nói cho ta biết, nàng thực vui vẻ, có thể có được ba đứa con là chúng ta ..... Nàng..... không hối .” Chu Cao Sí thấp giọng thì thào nói.

Chu Cao Hú nghe, chậm rãi rũ mắt, nhưng tay lại nắm chặt thành quyền.

“Ngươi không tin đúng không?” Chu Cao Sí ngẩng đầu nhìn hướng Chu Cao Hú trầm mặc đứng, cười cười, tươi cười có chút bất đắc dĩ “Ai, ta chỉ biết ngươi không tin.”

“Đại ca.....”

“Ân?”

Chu Cao Hú ngẩng đầu nhìn hướng Chu Cao Sí , mở miệng ra lại gắt gao ngậm lại , sau một lúc lâu, mới nột nột nói “Ngươi..... Vẫn nên trở về hảo hảo nghỉ ngơi đi .”

Chu Cao Sí vừa nghe, nhíu mày, chậm rãi vịn ghế đứng lên , nhìn về phía Chu Cao Hú , một hồi lâu, mới cười tủm tỉm hỏi “Ngươi có tâm sự?”

Chu Cao Hú sững sốt, đại ca..... Thực sâu sắc, nhanh như vậy liền phát hiện sao? Bề ngoài cũng lại lắc đầu “Không có!”

Chu Cao Sí vẫn như cũ cười tủm tỉm “Ngươi khẳng định có tâm sự.”

Chu Cao Hú có chút bất đắc dĩ “Đại ca, ta không có!”

Là có, nhưng hẳn tuyệt đối sẽ không nói !

Chu Cao Sí nâng tay , vỗ vỗ bả vai Chu Cao Hú , cười ha ha nói “Không có việc gì, ngươi không muốn nói, ta cũng không ép ngươi.” Dừng một chút, vừa cười mỉ mỉ nói “Chỉ là, ngươi không cùng đại ca nói cũng thể nhưng chớ để buồn ở trong lòng. Cao Toại cũng tốt, lão sư cũng tốt, đúng rồi, ta nghe nói Chu Vương cũng đến đây, mấy người này đều là không tỏi , ngươi theo chân bọn họ tâm sự là được nha .”

Chu Cao Hú trầm mặc một hồi, mới chậm rãi gật đầu “Ta sẽ .”

Chu Cao Sí thế này mới gật đầu, nhẹ giọng nói “Đừng buồn ở trong lòng, ngươi xem lông mi của ngươi, đều nhanh nhăn nhó rồi đó .”

“Nào có?” Chu Cao Hú nhin không được biện giải .

Thấy Chu Cao Sí hướng phía ngoài đi đến, liền vội nâng , một bên vẫn nhin không được trách cứ “Đại ca! Ngươi thật sự nên yêu quý chính bản thân mình mới tốt .”

“Ta biết, ta sẽ .” Chu Cao Sí ôn hòa đáp lời, quay đầu nhìn linh đường, thấp giọng nói “Chỉ là, không đến tế bái mẫu phi, lòng ta không thể an tâm.”

Chu Cao Hú ân một tiếng.

Đi tới cửa Phương Hoa viện, liền thấy Tam Bảo cùng Hiểu Cầm khẩn trương chạy lại đây.

Chu Cao Hú lúc này đột ngột mở miệng “Đại ca.”

“Ân?”

“Người..... Nhất định phải hảo hảo .....”

Chu Cao Sí quay đầu, nhìn về phía vẻ mặt nghiêm túc của Chu Cao Hú , cười tủm tỉm gật đầu “Người đừng lo lắng, ta không có việc gì .”

\*\*\*\*\*

Lại đem Nam quân của Thịnh Dung đánh đuổi, Chu Vương ngồi xồm góc tường, miễn cưỡng mang theo bầu rượu, một ngụm một ngụm uống.

Rất xa, liền thấy Chu Cao Toại mang vẻ mặt mỗi một tiêu sai đến, Chu Vương giờ lên bầu rượu, há mồm hô “Yêu! Cao Toại tam chất !”

Chu Cao Toại khóe miệng vi trừu , nhìn về phía Chu Vương ngồi xồm góc tường đang cợt nhả cười , cước bộ chậm lại , nhưng vẫn chậm rãi tiêu sai đi qua.

“Đến đến đến..... Cùng Ngũ thúc người uống một chén ” Chu Vương vừa nói vừa vỗ sàp đá bên người , cười hì hì nhìn Chu Cao Toại .

Chu Cao Toại tuy rằng trong lòng không quá tình nguyện, nhưng vẫn chậm rãi đi qua.

Nếu lúc này không đi qua, chỉ sợ, Chu Vương không đứng đắn này sẽ giống lần trước, trước mặt chung quanh tướng sĩ , đi lên, một bên oa oa khóc lớn , nói cái gì cháu không lương tâm, nói mình đáng thương a, cha mất sớm, cũng không cấp kịp an bài cho mình một mối hôn nhân , đến nỗi bây giờ ngay cả con trai cũng đều không có ..... Một bên đem nước mũi nước mắt ghê tởm dụi vào trên mặt hấn .....

Thật sự là..... Đáng giận!!

Học bộ dáng Chu Vương , Chu Cao Toại vẻ mặt dờ dãn ngồi xồm xuống.

“Tiểu Cao Toại, người đi gặp đại ca người chưa ?”

Chu Cao Toại thân mình hơi hơi cứng đờ, lập tức buồn thanh nói “Chưa!”

“Hắc hắc..... Ta đoán cũng đúng !” Chu Vương dốc bầu rượu, ánh mắt híp lại, lại giận dữ nói “Ta muốn đi gặp đại ca người cũng chưa có thời gian..... Sách, Thịnh Dung cùng Thiết Huyền này thật sự là đáng ghét!”

Chu Cao Toại chỉ cúi đầu, nhìn chằm chằm sàp đá, trong đầu một lần đều nhớ về ngày ấy , bộ dáng phụ vương run run ôm lấy đại ca mà rơi lệ.....

“Tiểu Cao Toại, người sẽ nói cho đại ca người chứ ?”

“Cái gì?” Chu Cao Toại có chút mờ mịt quay đầu.

“Nói cho đại ca người, ngày ấy người nghe được những gì nha.....” Chu Vương cười hì hì nói .

Chu Cao Toại biến sắc, sau một lúc lâu, mới xanh mặt, cứng rắn nói “Ta muốn nói để làm chi!”

Chu Vương nhướng mày, nhìn qua , hề hề nói “Nói cho đại ca người, nói không chừng đại ca người sẽ không quan tâm phụ vương người, như vậy.....”

“Đủ!” Chu Cao Toại phiến muện hô lên .

Chu Vương nhìn Chu Cao Toại đứng dậy, chỉ cười hắc hắc.

Chu Cao Toại lúc này trong lòng cũng nghĩ đi nghĩ nói , muốn hay không nói.....

“Nói không chừng, đại ca người đã sớm biết nga.” Đột ngột , Chu Vương mở miệng, hắc hắc cười, có chút đắc ý cùng giảo hoạt.

Chu Cao Toại sửng sốt.

Theo bản năng quay đầu nhìn về phía Chu Vương .

Chu Vương vẫn ngồi xồm như cũ, một ngụm một ngụm uống rượu.

Chu Cao Toại gắt gao nhìn chăm chăm Chu Vương , sau một lúc lâu, đột ngột ngồi xổm xuống, thấp giọng hỏi, “Ngũ thúc một chút cũng không cảm thấy kỳ quái sao?”

Chu Vương liếc Chu Cao Toại một cái, miễn cưỡng trả lời “Đó là phụ vương người, tứ ca ta, cho dù ta cảm thấy kỳ quái thì như thế nào?”

Chu Cao Toại dừng lại , xác thực, hẳn cũng không làm gì được .

“Huống chi.....” Chu Vương thân duỗi người, nói “Việc này cũng không ảnh hưởng đến ta .” Tà liếc Chu Cao Toại ngây người, lại bổ sung một câu “Đó là chuyện của bọn họ.”

Dứt lời, Chu Vương liền tiếp tục cầm vò rượu lên dốc uống , rung đùi đắc ý lắm nhẩm hát cái gì đó rồi đứng lên .

Chu Cao Toại phức tạp nhìn Chu Vương đi xa.

\*\*\*\*\*

Đợi Chu Cao Sí được Hiểu Cầm cùng Tam Bảo nâng lên , chậm rãi hồi Tùng Trúc viện , khi vào phòng liền thấy Chu Lệ ngồi ở trên ghế, chăm chăm theo dõi hẳn.

Chu Cao Sí nhất thời lộp bộp trong lòng.

Hồng rồi!

Ngô thái y không phải nói được hiệu tốt lắm sao?! Có thể ngủ bốn năm canh giờ sao?!

Nhưng trên mặt, Chu Cao Sí cũng nhanh nhếch miệng ngây ,ngô cười, đánh cái ha ha “Phụ vương, ngài tỉnh?”

Chu Lệ mặt không chút thay đổi đứng dậy, vẫy lui Tam Bảo cùng Hiểu Cầm , lại thản nhiên nói “Tam Bảo, ra canh cửa đi , không có ta gọi cũng không được tiến vào!”

Dứt lời, nhìn về phía Chu Cao Sí vẫn như cũ nhếch miệng ngây ngô cười, nhưng trong lòng cũng đang rầu rĩ, rất là ôn nhu nở nụ cười.

Nhưng ôn nhu tươi cười này xem ở trong mắt Chu Cao Sí cũng là có một phen phong vị âm trầm khác.

“Cha.....” Chu Cao Sí nhỏ giọng mở miệng “Con chỉ là.....”

Chu Lệ ôn nhu cười, chậm rãi tới gần Chu Cao Sí .

Chu Cao Sí rất muốn rất muốn lui về phía sau, nhưng không dám, khi Chu Lệ tiếp cận, cổ ngây ngô cười .

Mà Chu Lệ ở gần sau, cũng đột ngột ôm lấy Chu Cao Sí , gắt gao ôm, sau một lúc lâu, thở dài “Người không thể an phận chút sao?”

## 84. Chương 84: Tỉnh Nan Tục [ Nhị ]...

Chôn ở hõm vai Chu Lệ ,Chu Cao Sí ngượng ngừng cười, nhỏ giọng mở miệng “Thực xin lỗi..... Cha, con thật sự muốn bái tể mẫu phi.....”

Chu Lệ trầm mặc một hồi, mới nâng tay sờ đầu Chu Cao Sí , nhủ mày, tuy rằng trong lòng đối tiểu tử này kéo thân thể ốm yếu đi tể bái Từ thị rất không vui , nhưng bề ngoài , Chu Lệ cũng đành dùng thanh âm trầm thấp nói “Người nếu thật muốn tể bái mẫu phi người, chẳng lẽ cha có thể ngăn đón? Người cùng cha nói một tiếng, cha mang người đi , vì sao lại muốn tự mình vụng trộm đi ? Còn không mang theo Tam Bảo?” Dứt lời, lại dùng thanh âm mất tiếng nói “Người nếu lại xảy ra chuyện thì cha làm sao bây giờ ?”

Chu Cao Sí trong lòng run lên, nhịn không được kéo quần áo Chu Lệ , sau một lúc lâu, cúi đầu nói “Cha..... Thực xin lỗi.”

“Thôi!” Chu Lệ than nhẹ một tiếng, ôm lấy Chu Cao Sí , cẩn thận mềm nhẹ đem Chu Cao Sí phóng tới trên giường, nhìn Chu Cao Sí vẫn gắt gao kéo áo mình , Chu Lệ thản nhiên mở miệng “ Người hảo hảo nghỉ ngơi.”

Chu Cao Sí giật mình nhìn Chu Lệ đậm mạc đứng dậy, trong lòng có chút hoảng hốt, vội vàng ngồi dậy, giữ chặt Chu Lệ “Cha!”

Chu Lệ mặt không chút thay đổi xoay người.

Chu Cao Sí nhìn bộ dáng khuôn mặt Chu Lệ không chút thay đổi, trong lòng lộp bộp, cha hẳn thật sự sinh khí.....

“Cha, con sai lầm rồi.” Chu Cao Sí nhỏ giọng nói , xem thấy khuôn mặt Chu Lệ vẫn như cũ không chút thay đổi nhìn mình, liền đi qua, tế mi hơi nhíu, vẻ mặt đau khổ mở miệng “Nếu không, cha, ngài đánh con một chút, hay như thế nào đều hảo, ngài đừng sinh khí mà hại thân nha .” Dứt lời, cực chân thành tới gần, nhắm mắt lại, một bộ khăng khái hy sinh “Con da dày , tùy ngài đánh!”

Chu Lệ hơi hơi hí mắt, tiểu tử này! Trong lòng nhin không được nén giận , tiểu tử này thừa biết mình không nỡ xuống tay đi ?!

Trong lòng hừ lạnh, đang muốn nâng tay niết, nhưng nhìn chằm chằm khuôn mặt làm mình nhớ nhung , khuôn mặt ngày xưa hồng nhuận tròn tròn, nay lại thành mặt trái xoan , còn mang theo thần sắc trắng bệch .

Chu Lệ trong lòng đau đau , nhin không được nâng nhẹ tay , khê vuốt sờ, xoay người, gắt gao ôm trụ, cúi đầu ở trên cổ Chu Cao Sí , hung hăng khê cắn vào một ngụm!

Chu Cao Sí thở nhẹ một tiếng, mở to mắt, nhin không được nhỏ giọng nói “Cha! Người cắn người!”

Chu Lệ hừ lạnh một tiếng, sờ sờ dấu màu đỏ kia , trong lòng rất là vừa lòng, này xem như để lại ký hiệu , phải không?

Khàn khàn mở miệng “Hồng ấn này chỉ vài ngày là tiêu tan ! Người nếu tái chạy loạn, cha liền mỗi ngày cho người lưu một cái!”

Chu Cao Sí nhất thời mặt đỏ tai hồng, mỗi ngày lưu một cái? Còn ở trên cổ?

Thật sự là đáng giận!

Mà Chu Lệ nhìn bộ dáng Chu Cao Sí mặt đỏ tai hồng, trong lòng cũng rất đắc ý.

Bỗng nhiên phát hiện, kỳ thật mỗi ngày cấp tiểu tử này lưu cái ấn kí cũng không tồi..... Mình lúc trước sao không nghĩ đến nhỉ ?

\*\*\*\*\*

Mà đêm nay, Chu Vương rốt cục có thể hồi Yên vương phủ nghỉ ngơi một hồi .

Vì thế, trong Tùng Trúc viện.....

Lang thôn hổ yết , Chu Vương rất là bất nhã một bên cắn thịt, một bên nói năng không rõ , thỉnh thoảng phun ra một ít bọt thịt.

“Tiểu Cao Sí ! Người thật sự là hù chết người a! Hoàn hảo người tỉnh.....”

“Câm miệng! Ăn cơm!” Chu Lệ nhìn bộ dạng Chu Vương ăn cơm, bộ dạng y như kẻ thất phu lỗ mãng ! Rốt cục không thể nhin được nữa , mở miệng quát .

Chu Vương cười hắc hắc, liếc Chu Cao Sí ngồi ở trên giường , tế mi loan loan cười, ngậm lại miệng , tiếp tục lang thôn hổ yết .

Mà Chu Lệ bưng lên bát cháo , đưa lên miệng thổi thổi , múc một thìa , đưa tới bên miệng Chu Cao Sí .

Chu Cao Sí muốn hai tay tiếp nhận bát cháo kia , nhưng Chu Lệ cũng tránh đi “Cha uy người.”

Chu Cao Sí nhất quăn, nhìn một bên Chu Vương liếc mắt một cái, thấp giọng nói “Cha, con tự mình ăn cũng được ”

Chu Lệ liếc Chu Vương ngồi một bên ánh mắt tỏa sáng, tựa hồ đang nhìn trò hay , liếc một cái rồi thản nhiên nói “Không có việc gì, người coi như kẻ bên kia là bù nhìn là tốt rồi .”

Đạo, bù nhìn?

Chu Vương cứng đờ, lập tức sờ sờ cái mũi, gấp mấy miếng thịt gà lớn vào bát , liền xoay người ra khỏi phòng, thuận thế đóng cửa phòng, liền ngồi xồm xuống bậc thang ăn cơm .

Nhìn Chu Vương rời đi, Chu Cao Sí cảm thấy có chút là lạ , nhưng nhìn Chu Lệ còn kiên trì đưa cái muôi đến trước mặt hẳn, Chu Cao Sí quyết định vẫn cứ ăn xong cơm đã rồi nói sau .

Chậm rãi nhấm nuốt nuốt , cho đến khi hết một chén cháo hoa, Chu Lệ mới hơi hơi giãn lông mày .

“Cha, Nam quân đã lui chưa ?” Chu Cao Sí hỏi, từ khi tỉnh lại, hẳn liền muốn hỏi, nhưng bị cha hẳn nói “Không chuẩn hỏi chuyện tình bên ngoài” làm cũng không dám .

Mà ngày nay, Ngô thái y chính mồm nói, hẳn đã bắt đầu chuyển biến hảo , chậm rãi nghỉ ngơi , sẽ không sao .

Cho nên, hẳn có thể hỏi đi?

“Sí nhi .....”

“Cha?”

“Ba ngày sau, cha sẽ xuất chinh.”

\*\*\*\*\*

Trương Phụ cùng Đạo Diễn vội vàng tiến vào Tùng Trúc viện, liền thấy Chu Vương ngồi xồm trên đất , thật là thảnh thơi ăn cơm, cước bộ Trương Phụ không khỏi hơi hơi lão đảo, lập tức vội vàng đứng vững.

Đạo Diễn còn sững sốt, sau lại lập tức cười.

Trương Phụ cung kính chấp tay, cúi đầu, che lại khóe miệng run rẩy “Trương Phụ kiến quá Chu Vương gia!”

“Yêu, Trương Phụ, ăn cơm không?” Chu Vương sang sảng cười, đứng dậy, đem bát cơm đưa cho Tam Bảo đang rũ mắt đứng một bên , cao thấp đánh giá một phen, ngạc nhiên “Xem ra, hôm nay Thịnh Dung tiểu tử kia không hạ đủ khí lực a, tiểu tử người tinh thần không tồi !”

Trương Phụ hơi hơi bị kiềm hãm, lập tức cung kính cúi đầu nói “Hôm nay Trương Dịch Môn thể công yếu kém.” Dừng một chút, lại thấp giọng nói “Lúc thuộc hạ đến cũng kịp rửa mặt chải đầu một phen .”

Chu Vương ha ha cười “Thì ra là thế.” Lại sờ sờ cằm thì thào tự nói “Thịnh Dung tiểu tử kia hôm nay không có tấn công Trương Dịch Môn a.”

Lại quay đầu, vỗ vỗ bả vai Trương Phụ, ái muội cười “Người nếu muốn gặp tứ ca ta , nên chờ một lát.”

Trương Phụ nhìn Chu Vương tươi cười ái muội, không khỏi cứng đờ.

Đạo Diễn trong mắt xẹt qua một tia phức tạp hàm xúc.

Lúc này, cửa phòng phía sau Chu Vương mở ra .

Chu Lệ vẻ mặt uy nghiêm tiêu sái đi ra.

Trương Phụ, Đạo Diễn vội cung kính chỉ lễ “Trương Phụ bái kiến Vương gia!”

“Đứng lên đi. Theo ta tiến vào” Chu Lệ quét Chu Vương cột nhà đứng ở một bên, thản nhiên mở miệng “Ngũ đệ, người cũng đến.”

“ Dạ !”

\*\*\*\*\*

Chu Cao Sí tựa vào trụ giường, nhìn thư tín, ngẩng đầu thấy ba người Đạo Diễn cùng Trương Phụ , Chu Vương , không khỏi ngẩn ngơ, lập tức vội toạ thẳng thân mình, hướng Đạo Diễn cung kính chấp tay “Đệ tử kiến quá lão sư.”

Đạo Diễn nhìn sắc mặt thiếu niên trước mắt tuy rằng vẫn thực tái nhợt, nhưng đôi mắt sáng ngời, trong lòng có chút vui mừng có chút kích động, nhưng trên mặt chỉ là chấp hai tay tạo thành chữ thập, mỉm cười.

“Thế tử đa lễ .”

“Tốt lắm, đều ngồi xuống đi.” Chu Lệ dứt lời, liền đứng ở trước bàn , mở ra bản đồ, vẻ mặt bình tĩnh, thanh âm trầm thấp mở miệng “Nghe.....”

\*\*\*\*\*

“Để cho ta thử Bắc Bình, tứ ca ngươi vẫn yên tâm?” Khi đi ra Tùng Trúc viện, Chu Vương đột ngột mở miệng.

“Vì sao lo lắng?” Chu Lệ đứng ở cửa Tùng Trúc viện, khinh đạm mở miệng “Không phải có câu nói, bào đắc hòa thượng , bào bất miếu sao?”

[ Chú giải : bào đắc hòa thượng , bào bất miếu = Chạy thoát khỏi hòa thượng nhưng cũng chạy không thoát khỏi cái miếu = tránh võ dựa gậy võ dựa .

Theo ta thì ý câu này là , hòa thượng có thoát thì còn cái miếu mới chuẩn =)) ]

Chu Vương quay đầu, nhìn chăm chăm Chu Lệ một lúc lâu, cười hắc hắc “Tứ ca, ta cũng còn không biết cái miếu thờ của ta ở đâu đâu ?”

“Tiểu Văn Văn của ngươi .” Chu Lệ thực không khách khí mở miệng, nhìn chăm chăm Chu Vương , đôi mắt lợi hại.

Chu Vương cứng đờ, lập tức sờ sờ cái mũi, rất là uể oải “Tứ ca, ngươi đều biết rồi ?”

“Ta chỉ biết..... Phụ vương nhất định nói gì đó với người , hơn nữa là cùng Chu Doãn Văn có liên quan.”

Chu Vương ngửa mặt lên trời thở dài, lập tức gãi đầu , rất là bất đắc dĩ “Tứ ca, ngươi không thể làm ra bộ không biết gì sao ?”

Chu Lệ hừ lạnh một tiếng, xoay người, thản nhiên nói “Ta không dám cam đoan ta sẽ không lấy mạng Chu Doãn Văn , ngươi có biết, hấn làm bị thương Sí nhi .”

Chu Vương sửng sốt, lập tức rũ mắt, sau một lúc lâu, than nhẹ một tiếng “Ít nhất..... Để cho hấn còn sống mà thấy ta rồi nói sau.”

Chu Lệ cũng không quay đầu lại, thật lâu sau, mới đến một câu “Nhìn biểu hiện của ngươi!”

[ Nhật : Khổ thân anh phải làm nô dịch cứu lão bà nga ]

Chu Vương trừng mắt nhìn bóng dáng Chu Lệ một lúc lâu, mới mạnh mẽ ngồi xổm xuống, có chút nghiêng rỗng nghiêng lợi thấp giọng tự nói “Thật sự là đáng giận! Lão nhân! Ngươi sao có thể sinh ra cho ta một tứ ca tâm ngoan – lòng dạ hẹp hòi – quỷ kế đa đoan – giảo hoạt âm hiểm chứ a!!!”

Trong phòng, Chu Cao Sí nhìn chăm chăm thư tín đến phát ngốc.

Cho đến khi Chu Lệ đi đến, Chu Cao Sí mới lấy lại tinh thần “Cha?”

“Ân.” Chu Lệ lên tiếng, đi hướng Chu Cao Sí , ánh mắt đầu tiên là liếc chén thuốc đặt ở bên bàn trà cạnh giường , lại tới gần, cúi đầu, hôn lướt môi Chu Cao Sí một cái , cảm nhận được vị thuốc chua sót, mới hơi hơi buông ra.

Trong lòng vừa lòng, tiểu tử này xem ra đã hảo hảo uống thuốc.

Chu Cao Sí cũng xấu hổ , mặt đỏ bừng quay đầu đi , trong lòng buồn bực, cần dùng cách đó để cẩn thận kiểm tra như vậy sao? Mình cũng không phải tiểu hài tử! Sẽ không làm chuyện ngây thơ như vụng trộm đồ được đi a !

Quay đầu đi , nhớ tới chuyện tình vừa mới thương nghị, lại nhin không được quay đầu về “Cha, người mang Cao Hú cùng Cao Toại đi được không?” Chu Cao Sí hỏi, tế mi hơi nhú “Để cho Trương Ngọc tướng quân cùng Chu Khả đem quân cùng đi đi. Bắc Bình, có Trương Phụ cùng Chu Vương thúc, Đạo Diễn lão sư , cũng có thể đủ a.”

“Lần này vây công Bắc Bình , là Thịnh Dung cùng Thiết Huyền .” Chu Lệ thản nhiên nói .

Chu Cao Sí ngẩn ngơ, a? Sao lại là bọn hắn?!

Bọn họ..... Không phải hắn là ở Tế Nam trấn thủ sao?

Chu Lệ nhìn Chu Cao Sí nhẩn mặt, bộ dáng hoang mang, gợi lên khóe miệng cười, sờ sờ mặt Chu Cao Sí , nói nhỏ nói “Yên tâm đi. Cha lần này sẽ rất nhanh giải quyết ..... Người không cần tái lo lắng điều gì .” Một câu cuối cùng , có chút ý vị thâm trường.

Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, nhìn đôi mắt Chu Lệ thâm trầm, nghĩ vừa tới ở lúc thương nghị , cha nói , tiến sát Nam Kinh!

Nhìn không được nâng tay ôm lấy bả vai cha hắn, Chu Cao Sí trong lòng có chút bất an, này..... Dường như không giống tiền sinh . Tuy rằng hắn đối cuộc đời của mình kiếp trước đã quên đi không ít , đặc biệt lần này từ hoàng tuyền lộ trở về, từng gặp mộng nhưng cũng đã quên, chỉ là nhớ rõ, Thịnh Dung cùng Thiết Huyền hắn là ở Tế Nam thủ thành mới đứng , nhưng..... Nếu tình cảm của hắn cùng cha vốn không nên phát sinh , đều đã xảy ra, như vậy, nhất thế này rất nhiều điều sẽ không còn giống nhau cũng là điều tất nhiên .

Chỉ là.....

Cha, người trăm ngàn lần phải bình an.....

Cảm nhận được Chu Cao Sí bất an, Chu Lệ nâng tay , gắt gao vây quanh, thanh âm khàn khàn chậm rãi nói “Cha sẽ rất nhanh trở về , Sí nhi , người phải dưỡng hảo thân mình, Phi Ngư đã đã trở lại, cha sẽ đem bọn họ lưu lại, Chu Vương thúc người tuy rằng cũng không tệ lắm, nhưng là, Sí nhi , người nhớ kỹ, cũng phải phòng bị chút mới tốt .”

Chu Cao Sí rầu rĩ gật đầu.

Chu Lệ sờ sờ đầu Chu Cao Sí , lại nói liên miên cần nhắc “Người thân thể không tốt, Ngô thái y nói không thể trúng gió, nếu muốn phơi nắng thì nên tránh nơi gió lớn , thời gian này , người không thể ăn thịt, nếu để cho cha biết người ăn vụng thịt , xem người còn hào không ! Dực của Ngô thái y tuy rằng khó uống, nhưng người cũng không được vụng trộm đổ bớt , ta sẽ để cho Hiểu Cầm dõi theo người! Buổi tối khi đi ngủ , lấy chăn cột vào bụng, nếu muốn uống nước thì kêu Hiểu Cầm tiến vào, người đang mơ hồ sẽ bị té ngã.....”

Chu Cao Sí nghe Chu Lệ nói liên miên cần nhắc , rốt cục có chút nhin không được ngẩng đầu, hai tay kéo lấy cổ Chu Lệ , học bộ dáng Chu Lệ , hung hăng hôn lên !

Chu Lệ bị kiềm hãm, lập tức mạnh mẽ, phản thủ vi công, hơi thở nóng cháy bắt đầu đoạt lấy thành trì, bá đạo mặt thượng , tuyên cáo, người này vì do mình sở hữu !

\*\*\*\*\*

Đạo Diễn đi ra Yên vương phủ, đúng lúc gặp Cao Hú cùng Cao Toại đi đến, liền hai tay tạo thành chữ thập chỉ lễ.

“Bần tăng kiến quá hai vị thiếu gia.”

“Đại sư đa lễ .” Cao Hú khê gật đầu, cũng hồi lấy thi lễ.

“Thiết Huyền đã muốn lui?” Đạo Diễn hỏi.

“Còn không có.” Cao Toại lắc đầu, nhú mày, Thiết Huyền cùng Thịnh Dung này thật sự là khó chơi !

“Bất quá, Chu Vương thúc nói đã có biện pháp ?” Cao Hú hỏi, có chút nghi hoặc “Còn nói..... Để cho chúng ta trở về hảo hảo nghĩ ngơi?”

Đạo Diễn mỉm cười “Đúng vậy, hai vị thiếu gia hảo hảo nghỉ ngơi một chút đi.”

Cao Hú cùng Cao Toại liếc nhau, đều có chút khó hiểu.

Đợi hai người vào vương phủ, đều tự tắm rửa dùng cơm sau, liền có hạ nhân đến truyền lời .

Cho đến khi đi vào thư phòng Tùng Trúc viện, nghe Chu Lệ thân nhiên nói , ba ngày sau xuất chinh, hai người mới hiểu được.

Cao Hú nhìn phụ vương ngồi ngay ngắn ở ghế trên, trong lòng kính phục, kế hoạch bố cục nghiêm mật như vậy cũng không phải một ngày sẽ thành, phụ vương sợ là sớm đã có mưu kế trước đi .

Mà Cao Toại cũng nhíu mày, do dự mở miệng “Phụ vương, trong phủ chỉ còn lại có đại ca một mình , được không?”

Ánh mắt Chu Lệ tối sầm lại, trầm thấp mở miệng “Cho nên, chúng ta cần tốc chiến tốc thắng!”

Cao Hú cùng Cao Toại liếc nhau, trong lòng rung mình, cung kính chấp tay đáp ứng .

\*\*\*\*\*

Thời điểm đi vào phòng, sắc trời đã hôn ám.

Châm lên ánh nến , đi hướng giường, không nhìn nam tử một thân phi ngư phục đang quỳ sát bên cạnh .

Nhìn Chu Cao Sí say sưa ngủ , sờ sờ cái trán Chu Cao Sí , xác định không có phát sốt, mới hơi hơi giãn lỏng mày , hạ giọng mở miệng “Phi Ngư nhân toàn bộ thay thế Cẩm Y Dạ Hành ?”

“Dạ! Nhưng là, Cẩm Y Dạ Hành bên Nam Kinh còn chưa tra xét hoàn toàn.”

“Hôm đâu?”

“Hôm đã đoạt lại.”

“Nhớ kỹ! Coi chừng Trữ vương cùng Chu Vương ! Từ hôm nay trở đi, nhiệm vụ chủ yếu của các người chính là bảo vệ tốt thế tử!”

“Dạ!”

“Lui ra đi.”

Đợi nam tử biến mất ở trong đêm đen, Chu Lệ mới ngồi vào trên giường , dò xét mạch đập của Chu Cao Sí , mới hơi buông tâm, cầm lấy một bức thư tín trên bàn , khi đang muốn lật xem , Chu Cao Sí trên giường vừa động .

Chu Lệ lập tức ngẩng đầu nhìn qua , nhíu mày, buông thư tín, sờ sờ cái trán Chu Cao Sí “Sí nhi ?”

“Cha..... Người đã trở lại.....” Chu Cao Sí nhu dụi mắt, thấy rõ Chu Lệ sau, hí mắt cười, tươi cười không phải lớn nhưng lộ ra thỏa mãn cùng vui vẻ.

Chu Lệ hơi hơi ôm Chu Cao Sí ngồi dậy, hôn hôn, rất nhẹ, thực ôn nhu.

“Sí nhi , là do cha đánh thức người?” Chu Lệ thấp giọng hỏi .

Chu Cao Sí ách xì 1 cái, lắc đầu “Không phải, là con tự mình không ngủ được !” Lập tức tế mi vừa nhíu, phát sâu nói “Cha, ngủ tiếp nữa ta sẽ thật sự thành trụ !”

Chu Lệ nhướng mày, chế nhạo “Nga, Sí nhi không phải vẫn đều là tiểu trụ sao?”

Chu Cao Sí lập tức cao thấp đánh giá Chu Lệ một phen, gật đầu, vể mặt giật mình, còn thật sự nói “Nha, cha, vậy người nguyên lai vẫn đều là đại trụ a!”

Chu Lệ hí mắt, nâng tay nhéo nhéo thất lưỡng Chu Cao Sí , tựa tiểu phi tiểu mở miệng “Sí nhi , người vừa mới nói cái gì?”

Bên hông có khinh niết như có như không , mang theo ám chỉ nào đó mật mờ cùng gây trêu chọc , Chu Cao Sí nếu thật sự không hiểu thì thực tốt , cố tình..... Nên biết thì đều để lại hoàng tuyên lộ , không nên biết



thì lại nhớ kỹ trong lòng, mặt đỏ tới mang tai , nhịn không được trừng mắt, tuy rằng biết rõ, với thân thể hần lúc này, cha hần tuyệt đối sẽ không làm chuyện không nên làm, nhưng..... Vẫn nhịn không được lí sự vài câu !

“Cha..... Con nói sai rồi.....” Chu Cao Sí lí sự nói , trong lòng bất mãn .

Chu Lệ thể này mới hơi hơi buông tay ra , dưới ánh nến , khuôn mặt thanh tú không tính quá đặc biệt này lại là người mình luôn tưởng nhớ, lúc này đôi mắt giận dữ mà trong trẻo , dường như còn trừng mắt, đôi môi ôn nhuận hé ra hợp lại ..... Chu Lệ hơi hơi hít sâu một hơi , rũ mắt, giấu đi khát vọng trong mắt .

Hần thực sợ mình sẽ nhịn không được !

“Cha.....” Chu Cao Sí nhớ tới Phương Hiếu Nhụ ở Nam Kinh, thần sắc đoan chính , nghiêm túc mở miệng “Phương Hiếu Nhụ là một nhân tài!”

Chu Lệ sững sốt, lập tức nhú mày, Phương Hiếu Nhụ cùng Trương Thạch cảm tình rất tốt sao ?! Hừ!

“Cha?” Chu Cao Sí kéo tay áo Chu Lệ , nghi hoặc, cha hần suy nghĩ cái gì?

Chu Lệ lấy lại tinh thần, cúi đầu nhìn Chu Cao Sí , thản nhiên đáp lời “Ân, cha đã biết.”

Hần đương nhiên biết Phương Hiếu Nhụ là một nhân tài! Hừ! Cùng Trương Thạch một khối đều là nhân tài khó được! Chu Lệ trong lòng cười lạnh.

Chu Cao Sí nhú mày, nhìn trong mắt Chu Lệ nhoáng lên một tia tàn khốc, trong lòng hoang mang, xem ra cha hần đối Phương Hiếu Nhụ kia không có gì hảo cảm? Nhưng là, đây là vì cái gì?

“Cha, ngài nếu gặp Phương Hiếu Nhụ , cần phải nhớ rõ, để cho hần làm lão sư của con.” Chu Cao Sí cười tủm tỉm nói .

Chu Lệ sắc mặt hơi trầm xuống, lập tức ân một tiếng, không chút để ý nói “Đã biết.”

## 85. Chương 85: Tĩnh Nan Tục [ Tam ]...

Công nguyên năm 1391, tháng 11 .

Nam quân đang vây công ( bao vây và tấn công ) Bắc Bình đột nhiên lọt vào dạ tập ( tập kích trong đêm ), Trương Ngọc mang năm ngàn tinh binh, ở doanh trại Nam quân phóng hỏa !

Nam quân nhất thời loạn.

Đồng thời, Trương Dịch Môn lặng lẽ mở ra, một quân đội màu đen quân phục im ắng ly khai Bắc Bình.

\*\*\*\*\*

Cùng thời gian này ở Nam Kinh, Từ phủ.....

Từ Tăng Thọ mở ra tờ giấy trong tay:

Mở cửa. Bấy ngày nữa .

Từ Tăng Thọ chậm rãi đem tờ giấy khép lại, gắt gao nắm, thật sâu hít vào một hơi, ngẩng đầu nhìn kiêu nguyệt ngoài cửa sổ, rốt cục, đã bắt đầu!

\*\*\*\*\*

Trong hoàng thành Nam Kinh.....

Chu Doãn Văn nhìn tấu trên tay, thấp giọng thở dài một tiếng, lẩm bẩm nói “Chu Cao Sí , đừng trách ta, nay người cũng đi rồi , như vậy..... Coi như là một loại giải thoát đi.”

Hoàng Tử Trùng quỳ dưới đất cũng ha ha cười “Cái này mới thật tốt ! Nay Chu Cao Sí đã chết, Yên vương từ khi trở về Bắc Bình liền đóng cửa không ra, tựa hồ bị một phen đại đả kích! Hiện tại trấn thủ Bắc Bình là đám người Chu Vương cùng Chu Cao Hú và Chu Cao Toại ! Những kẻ này cũng không đáng để sợ nha !”

Chu Doãn Văn nghe thấy hai chữ Chu Vương , trầm mặc một chút, mới thản nhiên nói “Mau chóng giải quyết đi.”

“Dạ! Thần tuân chỉ!” Hoàng Tử Trùng tựa hồ tâm tình tốt lắm, chấp tay chỉ lễ, liền cung kính lui ra.

\*\*\*\*\*

Phương Hiếu Nhụ đứng ở trong thư phòng, trầm mặc nhìn thư tín trên bàn :

Phương huynh:

Thỉnh huynh cần nhận làm lão sư của thế tử Yên vương – Chu Cao Sí !

Đạo Diễn chi bút

Một phong thơ thực ngắn , chỉ có một câu như vậy.

Nhưng một câu như vậy cũng để lộ ra rất nhiều tin tức .

Lão sư của thế tử Yên Vương ?

Vậy có nghĩa thế tử Yên vương không chết! Nghĩ tới hôm nay Hoàng Tử Trùng nhìn thấy mình liền rất hưng phấn nói rằng Yên vương thế tử đã chết , Phương Hiếu Nhụ liền gọi lên khoe miệng cười, rất là trào phúng.

Thỉnh làm lão sư sao ?

Chẳng lẽ ..... Ít ngày nữa Yên vương sẽ công tiến Nam Kinh ? Phương Hiếu Nhụ có chút dăm chiêu, nay Bắc Bình bị vây công mấy ngày liền , lại đều không có đánh hạ, chiến cuộc đã đình trệ , nếu muốn phá được chiến cuộc trước mắt , cũng chỉ có hai loại khả năng, một loại là Bắc Bình bị đánh hạ! Một loại, đó là..... Nam Kinh bị đánh hạ.

Nếu thế tử Yên vương thật sự không chết, Yên vương giờ lại im lặng như thế, nhất định là có hậu chiêu!

NamKinh — nguy hiểm !

Thần sắc Phương Hiếu Nhụ ngưng trọng lên, theo bản năng mạnh mẽ đứng lên.

Nhưng liếc nhìn thư tín trên bàn , lại chậm rãi ngồi xuống .

Cuối thư còn một câu .....

Cái gì mới là tốt nhất với Đại Minh ?

Đó là một câu hỏi câu, một câu hỏi thực mặc danh kỳ diệu

Sau khi viết xong nội dung thư , lại đột ngột thêm vào một câu như vậy.....

Cái gì mới là tốt nhất với Đại Minh ?

Phương Hiếu Nhụ nhắm mắt nhẹ nhàng thở dài, hắn đã không còn lựa chọn đi .

Ánh mắt lại chậm rãi mở, nhìn chăm chăm hai chữ trên thư : Cần nhận

Là sợ mình ngoan cố không chịu rồi mang họa sao?

Phương Hiếu Nhụ bất đắc dĩ bút lên khoe miệng tươi cười, thật không hổ là Đạo Diễn .

Chỉ là, biết rõ tính tình mình, còn viết một phong thơ như vậy, làm gì chứ ?

Cầm lấy lá thư trên bàn , phóng tới trên ánh nến , chậm rãi nhìn nó bị đốt thành tro tẫn.

Thần sắc Phương Hiếu Nhụ chậm rãi kiên định, hắn, trong lòng hắn đều có một phân công lý chính nghĩa!  
Đều có một phân kiên trì!

Cho nên, Đạo Diễn , sợ là yếu cô phụ của người một phen hảo ý !

\*\*\*\*\*

Chu Cao Sí ngồi ở trên ghế, nhìn thiên không lam lam trên đỉnh đầu, thở ra một hơi, rốt cục có thể hảo hảo phơi nắng .

Chỉ là nghĩ đến Nam quân còn vây quanh bên ngoài Bắc Bình, tế mi Chu Cao Sí hơi nhúu, cầm lấy thư tín trong tay , liền nghiêm túc lật xem.

Lúc này, một tiếng ha ha cười vang lên “Thế tử..... Vẫn luôn nghiêm túc như thế .”

Chu Cao Sí sững sốt, quay đầu nhìn lại, đã thấy Đạo Diễn đứng ở cửa viện . Đang muốn đứng dậy, Đạo Diễn vội vàng tiến lên, xua tay không ngừng nói “Thế tử không cần đa lễ, thân thể thế tử chưa phục hồi như cũ, hảo hảo nghỉ ngơi mới được .”

Chu Cao Sí ha ha ngại ngừng cười, sờ sờ đầu, ngồi xuống “Lão sư cũng phải nghỉ ngơi nhiều mới đúng .” Lại trong lòng nghi hoặc, lúc này, hòa thượng lão sư không phải đang ở nơi thủ thành sao ? Liền lại hỏi “Lão sư lúc này tiến đến, là.....”

Đạo Diễn chậm rãi lắc đầu, nói “Thế tử không cần lo lắng, trải qua trận bị phóng hỏa hôm kia , thế công của Nam quân hôm nay đã yếu bớt rất nhiều, sĩ khí cũng chịu đại ảnh hưởng, Chu Vương gia bày mưu nghĩ kế, lại có thể tử bố trí mọi thứ trước rồi , nay trong lòng dân chúng Bắc Bình đều yên ổn, trật tự lương hảo, sĩ khí rất cao!”

Chu Cao Sí trong lòng hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, ôn hòa cười “Vậy là tốt rồi. Vất vả lão sư .”

Đạo Diễn khoát tay, nghiêm túc nói “Nên vất vả , xác thực phải là thế tử. Thế tử trước đây ..... Thật sự là nhọc lòng !” Bốn chữ cuối cùng của Đạo Diễn nói có chút ý vị thâm trường.

Chu Cao Sí trong lòng sững sốt, nhìn Đạo Diễn tựa hồ như muốn nói ra suy nghĩ của mình, lại không biết ngại cái gì nên không nói thẳng .

Chu Cao Sí liền tế mi loan loan, cười tủm tỉm nói “Lão sư hôm nay đến là muốn tâm sự cùng Cao Sí sao ? Nơi này không có ngoại nhân, lão sư không bằng cứ việc nói thẳng đi.”

Đạo Diễn trầm ngâm một hồi, ngẩng đầu liếc nhìn Tam Bảo cung kính đứng cách đó không xa .

Chu Cao Sí từ tầm mắt Đạo Diễn nhìn lại, liền cười, đối Tam Bảo mở miệng nói “Tam Bảo, người trước tiên lui xuống đi.”

“Dạ!” Tam có chút chần chờ, nhưng vẫn cung kính rời khỏi viện .

“Lão sư, mời nói.” Chu Cao Sí cười tủm tỉm mở miệng.

Đạo Diễn thần sắc nhất chỉnh, có chút ngưng trọng mở miệng “Thế tử, có từng nghe qua như vậy một câu “quân bất mật tắc thất thân, thần bất mật tắc thất thân, kỷ sự bất mật tắc hại thành.”

[ Chú thích :

Khổng Tử viết : “ Loạn chi sở minh dã tắc ngôn ngữ dĩ vi giai. Quân bất mật tắc thất thân, thần bất mật tắc thất thân, cơ sự bất mật tắc hại thành. Thị cổ quân tử thận mật nhi bất xuất dã”.

Khổng tử giảng : “Loạn sở dĩ sinh ra là do ngôn ngữ gây ra trước. Ông vua mà không kín lời (cẩn mật) thì mất bề tôi ; bề tôi mà không kín lời thì mất thân mình ; mưu cơ mà không giữ kín thì tai hại sinh ra. Cho nên người quân tử cẩn mật mà giữ gìn lời nói, không cho tiết lộ ra” ]

Chu Cao Sí giật mình, gật đầu nói “Nghe qua, đây là Khổng Tử nói qua .”

Đạo Diễn vẻ mặt nghiêm túc “Thế tử, thỉnh ngài nhớ kỹ những lời này.” Dứt lời, Đạo Diễn liền trầm mặc không nói.

Chu Cao Sí nhúu mày, cái gọi là “Quân bất mật tắc thất thân, thần bất mật tắc thất thân, kỷ sự bất mật tắc hại thành.”, có nghĩa là là quân thần cũng phải chú ý cái gì nên nói , không nên nói cái gì, dù sao, rốt cuộc vẫn là hoàng đế, nếu mất đúng mực, sẽ gặp.....

Chu Cao Sí có chút hiểu rõ nhìn về phía Đạo Diễn , lão sư là lo lắng..... Minh cùng phụ vương.....

“Lão sư, Cao Sí hiểu được .” Chu Cao Sí có chút đăm chiêu gật đầu.

Đạo Diễn mỉm cười, thế tử thật sự là thông tuệ.

Liên hai tay tạo thành chữ thập nghiêm nghị nói “Thế tử, còn có một câu –”

Chu Cao Sí giương mắt nhìn lại.

“Con người , luôn biến hóa ở những vị trí bất đồng .”

Chu Cao Sí giật mình sửng sốt một hồi, mới cười khổ một chút.

Hòa thượng lão sư..... Đây là ám chỉ nếu cha không hề là phụ vương, mà là phụ hoàng..... Minh sẽ phải chú ý thân phận sao?

Cũng đúng .....

Đến lúc đó, quyền thế lớn nhất khắp thiên hạ trước mặt..... Có lẽ, sẽ có chút biến hóa đi.

Chu Cao Sí ngẩng đầu nhìn hướng khuôn mặt nghiêm nghị của Đạo Diễn, tế mi nhất loạn, cười ha ha nói “Cao Sí hiểu được, lão sư đừng lo lắng .”

Đạo Diễn thế này mới mỉm cười gật đầu “Thế tử, có một số việc, luôn lo trước để khỏi hoạ mới hảo .”

Chu Cao Sí ôn hòa cười “Cao Sí hiểu được.”

Lại nhàn thoai vài câu , nhìn Đạo Diễn rời đi sau, Chu Cao Sí thở dài một tiếng.

Hắn thật sự hiểu được.

Rốt cuộc cũng làm người hai thế. Mặc dù đã quên nhiều thứ ở tiền sinh , nhưng có nhiều thứ vẫn khắc ghi trong lòng .

Nhưng là, dù vậy, hắn cùng cha cũng đã ..... Không có đường lui

Mà hắn tin tưởng, cha hắn , cũng sẽ không cho phép hắn có đường lui.

Nghĩ tới hôm qua Ngô thái y ở trước mặt cha , vẻ mặt nghiêm túc áy náy nói cho mình, mình sợ là sẽ không có con nối dòng . Mà sớm nay lại vụng trộm chạy tới đưa cho mình một mẫu giấy , nói cho mình, kỳ thật mình vẫn có thể có con nối dòng .....

Đối điều này, trong lòng Chu Cao Sí nói không thành lời .

Cha hắn hôm qua đe dọa Ngô thái y nói cho mình rằng mình sẽ không thể có con nữa , chẳng lẽ sợ mình sẽ thành hôn sao ?

Không muốn cho mình có nữ nhân sao ?

Vấn đề con nối dòng , hắn không quá để ý, chỉ là nghĩ tới đứa con đáng yêu mà hắn hơi nhớ đôi chút ở đời trước , có chút đáng tiếc mà thôi.

Dù sao, còn có Cao Hú Cao Toại, cho dù tương lai mình không thể kế thừa ngôi vị hoàng đế, khụ khụ, đương nhiên, cha hắn khẳng định có thể đi lên ngôi vị hoàng đế !! Nam Kinh này chiến tất thắng! Ân, trong lòng Chu Cao Sí vung tiểu quyền .

Hắn đối ngôi vị hoàng đế vô tình, hắn nay chỉ muốn có thể thảnh thơi thảnh thơi dạo chơi ngũ hồ tứ hải.

Nhưng, điều này, là không có khả năng .

Cha hắn sẽ để hắn rời đi sao?

Mà hắn cũng..... Không nỡ rời cha.

Cho nên, đại khái, có đi cũng là cùng cha nắm tay mà đi .

Cho nên, cha hắn mới lo lắng mà bắt Ngô Thái y nói dối , kỳ thật cũng không cần .

Nghĩ tới tới hôm qua, lão cha vẻ mặt ôn nhu an ủi mình, Chu Cao Sí liền rất muốn che mặt, thật sự là! Lời an ủi lại là , lại là –

“Sí nhi , tiểu hài tử thực phiền toái! Cũng không hảo ngoạn! Người nếu muốn, chờ tương lai yên ổn , liền để cho Cao Hú cùng Cao Toại thành thân ( ý anh là cho 2 anh ý thành thân với nhau làm 1 thiên huynh đệ văn sao =) ) , để bọn họ sinh bảy – tám đứa cho, sẽ cho người một đứa làm con thừa tự là được ! Đường nhiên, người cũng không cần tự dưỡng .....”

Cái gì tên là tiểu hài tử thực phiền toái , không hảo ngoạn a!

Vậy khi mình còn nhỏ , ai là người cả ngày trêu đùa mình , là chuyện gì xảy ra sao !!

Còn có! Sinh mười bảy mười tám đứa ?!

Cho là sinh tiểu trư tử sao?

Tuy rằng bọn họ họChu.....

Thật sự là — lão cha vô liêm sỉ!

\*\*\*\*\*

Chu Lệ đang trên đường đột nhiên đánh cái hắt xì –

“Phụ vương?” Cao Hú giục ngựa tiến lên, hỏi “ Là cảm lạnh sao ?”

Chu Lệ nhu nhu cái mũi, chậm rãi lắc đầu, trong lòng cũng đoán rằng , chẳng lẽ là Sí nhi nhớ mình ?

Liền hơi hơi gợi lên khóe miệng.

“Phụ vương, nếu không chúng ta nghỉ ngơi một chút ?” Cao Toại cũng giục ngựa tiến lên hỏi.

Chu Lệ quét mắt nhìn quân sĩ bốn phía, tuy rằng có chút mệt mỏi nhưng tinh thần coi như không tồi , liền thần nhiên nói “Nghỉ ngơi một lát!”

Xuống ngựa nhìn ngọn núi cách đó không xa, Chu Lệ đột ngột mở miệng.

“Cao Hú .”

“Phụ vương?”

“Chờ sự tình bình định sau, chính người cũng nên đi tìm một người nữ tử mà người thích rồi thành thân đi.”

“.....”

“Đại ca người lần này thương thế tuy rằng đã tốt lên , nhưng để lại hậu hoạn, chỉ sợ, cả đời này đều là không có con nối dòng . Cho nên, đến lúc đó, người hoặc là Cao Toại sinh một đứa để đại ca người làm con thừa tự đi .....”

Cao Hú trầm mặc một hồi, ngẩng đầu nhìn hướng Chu Lệ thần sắc thần nhiên, nhin không được mở miệng nói “Là đại ca thật sự không thể , hay là..... Phụ vương ngài không muốn?”

Chu Lệ nghe vậy, quay đầu, nhướng mày, đôi mắt lợi hại nhìn chăm chăm Cao Hú “Là ta không muốn, thì tính sao?”

Chu Cao Hú nhất thời á khẩu không trả lời được.

Hắn không nghĩ tới, phụ vương hắn lại sẽ thần nhiên như vậy ....

Nhưng Cao Toại vẫn im lặng cúi đầu nghe , liền mở miệng , mặc dù có chút chần chờ, nhưng vẫn lấy hết dũng khí nói :

“Phụ vương..... Như vậy, đối đại ca không công bình!”

Chu Lệ vừa nghe, nở nụ cười, tươi cười thực đậm, lại lộ ra một cỗ hương vị đàng hoàng “Là không công bình! Thì tính sao?!”

“Ta đem sinh mệnh của ta cho Sí nhi , Sí nhi cho ta khi hắn còn sống. Như thế mà thôi.”

Xoay người rồi đi trước , Chu Lệ nhẹ nhàng băng quơ nói .

## 86. Chương 86: Tỉnh Nan Chấm Dứt...

Công nguyên năm 1391 , tháng 11 .

Ngày hôm nay , đêm khuya.

Từ phủ.

Từ Huy Tổ vội vàng hướng Nam viện đi đến, vừa đi vừa sảng giọng mở miệng “Nhị gia sinh bệnh , sao không tìm đại phu?! Nếu nhị gia có mệnh hệ gì ! Nô tài các người cũng đừng mong toàn mệnh !”

Mấy người phía sau đều cúi đầu, khúm núm đáp lời, ánh trăng nhất loạt chiếu qua , chiếu rọi lên khoe miệng cười quỷ dị .

Khi Từ Huy Tổ mặt trầm như nước đẩy ra đại môn Nam viện, khi đi vào, đã thấy người vốn nên ở trên giường nghỉ ngơi lại cũng đang cười, chấp hai tay sau lưng đứng ở trong viện .

Từ Huy Tổ ngẩn ra, lập tức biến sắc, vội vàng xoay người, đã thấy mấy người phía sau đóng chặt cửa , cầm đại đao trong tay vây lấy hắn , Từ Huy Tổ hai tay nắm chặt thành quyền, xoay người cả giận nói “Từ Tăng Thọ , ngươi –”

Từ Tăng Thọ chậm rãi tiến lên, cười cười nói “Đại ca, ngươi vẫn nên ở Nam viện hảo hảo nghỉ ngơi đi .”

Từ Huy Tổ khí giận, cười lạnh liên tục “Từ Tăng Thọ , ngươi muốn làm gì? Chẳng lẽ là muốn là làm nội tuyến cho kẻ kia , lấy vinh quang tổ tiên Từ phủ chúng ta đi đổi lấy con đường vinh hoa phú quý cho người sao?!”

Từ Tăng Thọ cước bộ dừng chút , thu hồi tươi cười trên mặt , bình tĩnh nói “Đại ca, ngươi muốn nói thể nào thì cứ nói . Chúng ta, chỉ làm việc vì chủ tử thôi!”

Từ Huy Tổ cũng giận dữ hét “Cái gì chủ tử?! Yên vương kia bất quá chỉ là một hạng người lang tâm cầu phước, ý đồ soán vị! Giống như loạn thần tặc tử, mỗi người đều phải nhô ! Ngươi lại muốn vì hắn bán mạng?!”

Từ Tăng Thọ tiếp tục chậm rãi đi, đi hướng đại môn, vẻ mặt trầm tĩnh, khi đẩy ra đại môn , mờ mịt nói “Đại ca, Tam muội..... Bị nữ nhi Trương Thạch giết.....”

Tiếng hô của Từ Huy Tổ im bật , ngơ ngác nhìn thân ảnh Từ Tăng Thọ đứng ở đại môn , lúc này mới phát hiện, thân ảnh kia thể nhưng so với mình cũng đã gầy đi một vòng .....

“Tăng Thọ.....” Từ Huy Tổ giật mình sững sốt một hồi, mới khàn khàn mở miệng “Ngươi nói..... Tam muội nàng làm sao vậy?”

“Đã chết.” Từ Tăng Thọ ngẩng đầu nhìn hướng bầu trời đêm sâu thẳm, khuôn mặt ở dưới ánh trăng lúc sáng lúc tối , thấy không rõ vẻ mặt, chỉ nghe thanh âm kia chậm rãi nói “Hoàng Tử Trùng thiết cục, mệnh Trương Thạch tự sát, Trương Thạch viết một phong huyết thư cho nữ nhi hắn, mệnh nữ nhi hắn nhất định phải giết thể tử, Tam muội vì cứu thể tử, kết quả.....” Từ Tăng Thọ không có nói thêm gì nữa.

Từ Huy Tổ ngơ ngác nhìn Từ Tăng Thọ , sau một lúc lâu, mới lấy lại tinh thần, cả giận nói “Vậy cũng là bị Yên vương kia bắt buộc! Nếu Yên vương kia an phận thủ thường, sao lại rước lấy họa tai này?!”

“Đại ca!” Từ Tăng Thọ cũng là đột nhiên đề cao thanh âm, đánh gãy lời nói chưa xong của Từ Huy Tổ, chậm rãi quay đầu, nhanh nhìn chằm chằm Từ Huy Tổ , từng chút nói “Trong Từ phủ, chỉ còn lại hai người chúng ta .....”

Từ Huy Tổ chấn động.

Từ Tăng Thọ dứt lời, liền thật sâu nhìn Từ Huy Tổ một lần , rồi không chút do dự xoay người!

Từ Huy Tổ lấy lại tinh thần, liền muốn đuổi theo, nhưng bị mấy người kia ngăn lại , Từ Huy Tổ tức giận kêu lên “Từ Tăng Thọ !! Người nếu làm ra việc nhục đến Từ phủ chúng ta , ta coi như không có đệ đệ này ! Người có nghe hay không?! Từ Tăng Thọ ! Người trở về cho ta! Trở về!!”

Từ Tăng Thọ đi nhanh hướng đến phía trước , về mặt kiên định, tiếng rống giận phía sau cũng coi như không nghe thấy

Vô luận như thế nào, hấn cũng không để cho Từ phủ mất thêm bất luận người nào !

Cho nên, đại ca! Chẳng sợ lưng đeo một thân bêu danh, chẳng sợ bị trục xuất khỏi Từ phủ, chẳng sợ người không tiếp thu đệ đệ này, chẳng sợ..... Tồi nay phơi thân ở đầu đường Nam Kinh, ta cũng không sẽ để người gặp chuyện không may !

Hảo hảo , hảo hảo đợi ở Từ phủ đi.

Chỉ cần, chỉ cần Yên vương thành công , chỉ cần thế tử còn sống, hấn chắc chắn bảo toàn mạng người ! Bảo toàn cả Từ phủ chúng ta !

Tam muội! Nguyện người trên trời có linh thiêng, phù trợ Từ phủ đi!

\*\*\*\*\*

Chu Doãn Văn ngơ ngác nhìn bên ngoài đầy tiếng sát thét lên , khói lửa nổi lên bốn phía, trong lòng sợ run, kinh nghi, sợ hãi, sao lại thế này?!

Yên vương không phải ở Bắc Bình sao?!

Sao lại ..... Đột nhiên xuất hiện ở trong này?!

“Hoàng Thượng!” Hoàng Tử Trùng nghiêng ngã lao đảo chạy tới, cố gắng trấn định, nhưng thanh âm vẫn như cũ phát run, cũng phần nộ cùng kinh hoảng “Hoàng Thượng! Đi mau! Để cho Cẩm Y Dạ Hành bảo vệ ngài rời đi!”

Chu Doãn Văn cũng lấy lại tinh thần, mạnh mẽ chế trụ tay Hoàng Tử Trùng , nghiêng răng nghiêng lợi “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!”

Hoàng Tử Trùng trên mặt hiện lên một tia tuyệt vọng “Hoàng Thượng..... Chúng ta đều trúng kế !”

Chu Doãn Văn ngơ ngác nhìn Hoàng Tử Trùng , sau một lúc lâu, mới mở miệng “Người nói có ý tứ gì?!”

“Hoàng Thượng, Yên vương kia căn bản chỉ là làm bộ ! Thế tử Chu Cao Sí cũng không chết! Hết thấy đều là kế a!! Hoàng Thượng!” Hoàng Tử Trùng la lớn, thanh âm mang theo tuyệt vọng cùng bi phẫn.

Chu Doãn Văn lao đảo hai bước về phía sau, sắc mặt trắng bệch, cuối cùng cũng thì thào thê lương nói “Nguyên lai..... Đều trúng kế sao? Ta..... Thua sao?!” Cuối cùng cũng là có chút mờ mịt.

Hoàng Tử Trùng cũng mạnh mẽ giữ chặt Chu Doãn Văn , lạnh lùng nói “Không! Hoàng Thượng! Chỉ cần ngài còn sống! Ngài tuyệt đối sẽ không thua! Hoàng Thượng đi mau!”

Hoàng Tử Trùng dứt lời, liền đem Chu Doãn Văn mạnh mẽ đẩy!

\*\*\*\*\*

Mà ngày hôm nay .

Chu Cao Sí vẫn như cũ ở trong Tùng Trúc viện tĩnh dưỡng, mấy ngày nay đều ngồi ở trong viện chuyên chú nhìn thư tín trong tay, nghe thấy tiếng bước chân vội vàng, liền lấy lại tinh thần, buông thư tín trong tay, quay đầu nhìn lại, thấy Chu Vương một thân khôi giáp, vết máu trên khôi giáp loang lổ, tuy rằng về mặt mỗi mệt, nhưng trên mặt cũng mang theo hưng phấn cười.

Chu Cao Sí vội đứng dậy, cung kính chỉ lễ “Ngũ thúc!”

“Tiểu Cao Sí , Ngũ thúc người có một thiên đại hảo tin tức muốn nói cho người!” Chu Vương thần bí nói , về mặt ức chế không được hưng phấn cùng mừng như điên.

Chu Cao Sí tâm hơi run , nhìn chằm chằm Chu Vương , trong lòng lại khẩn trương, chẳng lẽ là..... cha?

“Là ... phụ vương ta thắng?” Chu Cao Sí cường chế khản trương trong lòng, thấp giọng hỏi.

Chu Vương ninh mi , hắc hắc cười quái dị một tiếng “Quả nhiên là phụ tử đồng tâm nga ?” Lập tức hưng phấn mở miệng “Tiểu Cao Sí , người nói đúng rồi! Phụ vương người , tứ ca ta, hấn đánh vào Nam Kinh !!”

Chu Cao Sí ngẩn ngơ, lập tức tế mi nhất loạn, tươi cười thật to , cha..... Hấn thắng!

“Tiểu Cao Sí , Ngũ thúc người có chuyện phải phiền toái người.” Chu Vương đột nhiên nhất chỉnh thần sắc, nghiêm túc nói.

Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, nhìn Chu Vương trước mắt đột nhiên nghiêm trang, vẻ mặt ngưng trọng, không khỏi sửng sốt, lập tức ôn hòa cười, chấp tay nói “Ngũ thúc mời nói, chỉ cần Cao Sí có thể , nhất định giúp Ngũ thúc!”

“Tha Doãn Văn một mạng!”

\*\*\*\*\*

Chu Cao Hú cưỡi ngựa, ở đầu đường Nam Kinh chậm rãi mà đi.

Một bên nhìn quét hai bên ngã tư đường.

Lúc này, thời gian tiến công vào Nam Kinh đã là hai ngày .

Tuy rằng vẫn có cảm giác tiêu điều , nhưng tiểu quán cũng đã lục đục khôi phục mở cửa.

Nếu không phải phụ vương quyết định thật nhanh , vừa vào Nam Kinh liền lập tức đánh Công Tứ Môn, hơn nữa trước đó đã nhị cữu cữu an bài , binh mã ở Nam Kinh lại thay bằng người của mình , chỉ sợ, Nam Kinh này cũng phải đại thương nguyên khí.

Chỉ sợ cũng sẽ không nhanh như vậy liền khôi phục trật tự bình thường.

Chỉ là , binh mã bí mật của phụ hoàng rốt cuộc có bao nhiêu ?

Lại bắt đầu từ khi nào đã khống chế binh mã toàn thành Nam Kinh ?

Chu Cao Hú trụ ngựa , ngẩng đầu nhìn hướng phủ đệ trước mắt — Từ phủ.

Thôi!

Việc này vẫn không nên quá hiếu kì .

Chu Cao Hú trong lòng không chút để ý nghĩ.

Xuống ngựa, vào Từ phủ, được quản gia dẫn đường, vào viện .

Rất xa, liền nghe gặp vị thuốc. Chu Cao Hú nhướng mày, xem ra, thương thế nhị cữu cữu không nhẹ a.

Đêm đó, nhị cữu cữu cứ như không muốn sống nữa , nếu không phải nhị cữu cữu liều mạng dẫn đường, chỉ sợ cũng không nhanh như vậy tiến vào hoàng thành.

“Đại cữu cữu?” Chu Cao Hú vào viện , liền thấy Từ Huy Tổ lạnh lùng nhìn chằm chằm mình, theo bản năng sửng sốt, lập tức liền thấp giọng kêu một tiếng.

Từ Huy Tổ hừ lạnh một tiếng, bưng lên chén thuốc liền xoay người rời đi, khi rời đi, nhin không được châm chọc một câu “Không dám!”

Chu Cao Hú vẻ mặt lạnh lùng, hấn cũng không có giống đại ca hấn hảo tính tình !

Nhưng Từ Tăng Thọ trên giường cũng vội vàng giãy dụa đứng dậy “Nhị, nhị thiếu gia.....”

Chu Cao Hú vừa thấy, vội đi qua , nhíu mày đỡ lấy “Nhị cữu cữu, thương thế ngài còn không có hảo, vẫn là nằm đi.”

Từ Tăng Thọ lộ ra tươi cười suy yếu, thấp giọng nói “Nhị thiếu gia, tâm tình hấn không tốt, ngài đừng cùng hấn so đo.”



Chu Cao Hú nhìn Từ Tăng Thọ rất là cung kính câu nệ, trong lòng có chút buồn bực, tuy rằng hiện tại phụ vương hẳn xem như đoạt được thiên hạ, nhưng nhị cữu cữu là đại thân có công lớn, cần gì phải khiêm cung như thế chứ? Thậm chí..... Làm mình có cảm giác như là lấy lòng?

“Nhị cữu cữu yên tâm, Cao Hú sẽ không.” Chu Cao Hú trong lòng nghi hoặc, nhưng ngoài miệng vẫn trấn an.

Từ Tăng Thọ mới nhẹ nhàng thở ra, lại thấp giọng hỏi “Không biết..... Thế tử có đến Nam Kinh không?”

Chu Cao Hú trên mặt mỉm cười “Hôm nay sáng sớm, phụ vương vừa mới thu được cấp báo. Thịnh Dung cùng Thiết Huyện đều đã binh bại rồi bị bắt, nay, sắp xếp cho đại ca về Nam Kinh.”

Từ Tăng Thọ chậm rãi gật đầu, trong lòng chậm rãi cân nhắc một chút, lập tức trên mặt cười “Vậy là tốt rồi. Thân thể thế tử không việc gì là tốt rồi.”

Lại nhàn thoai vài câu, Chu Cao Hú liền đứng dậy cáo từ.

Khi rời đi, thấy Từ Huy Tổ bưng một cái bàn nhỏ, sắc mặt vẫn tối tăm như cũ, nhìn thấy mình cũng chỉ là hừ lạnh một tiếng, liền xoay người vào phòng Từ Tăng Thọ.

Chu Cao Hú vẻ mặt trầm xuống, đại cữu cữu này cũng không tránh khỏi rất lên mặt đi!

Hắn là trung thần của Chu Doãn Văn! Nếu không phải xem phần quan hệ của hắn với mẫu phi và nhị cữu cữu, chỉ sợ phụ vương đã sớm xử giống như đám lão nhân ngoan cố – chém đầu!!

Nói không chừng, còn có thể rơi vào cùng kết cục của Hoàng Tử Trùng — điệt hình!

\*\*\*\*\*

Ly khai Từ phủ.

Chu Cao Hú kỳ mã mà đi, rất nhanh liền đi qua hai phố, rất xa, liền thấy một tòa phủ đệ bị nghiêm mật gác.

Trên phủ đệ có đề hai chữ thật to: Phương phủ.

Chu Cao Hú ở trước Phương phủ dừng lại, nhớ tới hôm qua, nguyên bản Phương Hiếu Nhụ cũng bị lôi đi chém đầu nhưng lại được tha tội?!

Mà nguyên nhân..... Cũng là do phong thư hôm qua.....

Nội dung trên thư, hắn không thấy, nhưng vụng trộm thoáng nhìn, đã thấy nét chữ trên thư rất quen thuộc..... Là đại ca hắn?

Sau đó, thần sắc phụ vương hắn nháy mắt âm trầm cắn răng, càng thêm chứng minh ý nghĩ này là thật.

Sau khi nhìn xong nội dung thư, phụ vương hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói –“Tha Phương Hiếu Nhụ tội chết!”

Nhìn Phương phủ một cái, Chu Cao Hú tiếp tục đánh ngựa đi trước, trong lòng thật sự tò mò, rốt cuộc, đại ca hắn nói cái gì khiến cho phụ vương tha cho Phương Hiếu Nhụ ngoan cố kia một mạng?

Phải biết rằng, Phương Hiếu Nhụ kia thấy phụ vương hắn tự mình tìm đến cửa cũng không quỳ, ngược lại còn hắc hắc cười lạnh, tự ngồi vào đồng cũi, đối với phụ vương miễn cưỡng nói “Hôm nay Phương Hiếu Nhụ rốt cuộc có thể thành toàn công nghĩa lẽ phải trong lòng!”

Người kiêu ngạo lại tỏ thái độ khinh thường đến thế, phụ vương hắn sao có thể để y không chết?

Tối trọng yếu một chút là, lúc ấy phụ vương hắn mang theo một thân sát khí vào Phương phủ!

Người cùng Trương Thạch giao tình không tồi, trừ bỏ Phương Hiếu Nhụ kia đều là bị chết thối thối bát bát!

Rốt cuộc, đại ca hắn viết cái gì?

\*\*\*\*\*

Mà lúc này , Phụng Tiên điện , hoàng thành Nam Kinh .

Chu Lệ âm trầm nhìn chăm chăm thư trên bàn, thực ngắn , một câu, mười một chữ .

Phương Hiếu Nhụ nếu chết , con sẽ không tiến Nam Kinh!

Chu Lệ trong oán hận nghĩ:

Xú tiểu tử!

Tiểu bánh bao!

Phương Hiếu Nhụ kia thực trọng yếu thế sao ?!

So với cha người còn trọng yếu hơn sao ?!

## 87. Chương 87: Chung Cuộc [ Nhất ]...

Công nguyên năm 1391 , tháng mười một , Tĩnh Nan chi chiến, Chu Lệ đánh vào Nam Kinh, Chu Doãn Văn mất tích, tuyên cáo chấm dứt.

Mà khi Chu Lệ đánh vào Nam Kinh sau, Nam Kinh tiến vào giới nghiêm, ba ngày sau, Nam Kinh giải trừ giới nghiêm, phố xá khôi phục bình thường.

Tại ba ngày này , đại thần tiền triều hơn phân nửa quy thuận Chu Lệ , thiếu vài phần như đám người Từ Huy Tổ không chịu theo, vì thế, trừ Từ Huy Tổ, Phương Hiếu Nhụ ra , còn lại nhưng kẻ không chịu quy thuận đều bị giết , thê nữ bị bắt đến giáo phường tư, nam đinh đều bị giết !

Ngày hôm nay, trên quan đạo đi thông từ Bắc Bình đến Nam Kinh, một quân đội đều thân khôi giáp, khí thế lạnh lùng, tản ra huyết tinh sát khí hộ vệ hai bên xe ngựa , hướng Nam Kinh xuất phát.

Trong xe ngựa thứ nhất , thiếu niên có khuôn mặt ôn nhuận nhú mày nhìn thư tín trong tay.

Thiếu niên vẻ mặt ôn nhuận, nhưng sắc mặt cũng có chút tái nhợt, đôi mắt trong trẻo rất dễ thân , giờ phút này cũng lộ ra nồng đậm không đồng ý, nhìn chăm chăm thư tín trong tay, tế mi nhắm lại .

Ở đối diện thiếu niên, ngồi một nam nhân nhất ước chừng ba mươi, khuôn mặt sang sảng, ngũ quan anh tuấn, đáng tiếc tư thế ngồi lại rất bất nhã, trong tay bưng chén rượu, trêu tức nhìn thiếu niên, trêu ghẹo nói “Sao thế ? Là Phương Hiếu Nhụ đã chết?”

Thiếu niên chậm rãi lắc đầu, nhìn về phía nam tử, thở dài, rất là buồn rầu nhú mày, nhu nhu cái trán, tựa hồ rất đau đầu “Phương tiên sinh còn sống, đại cữu cữu ta cũng còn sống, nhưng là.....”

“Nhưng là..... Hắn không chịu quy thuận còn mọi người đã chết?” Trung niên nam tử tiếp lời nói, cười hì hì nói “Thật không hổ là tứ ca ta!”

Thiếu niên ngẩn ra, lập tức buông tay đang xoa trán , rất là không vừa lòng “Phụ vương làm việc này không ổn !” Dừng một chút, vừa cười khổ vừa lắc đầu,

“Bất quá, theo tính tình phụ vương mà làm như vậy cũng là đương nhiên.....”

Trung niên nam tử cười hì hì mở miệng “Tiểu Cao Sí , người đã hiểu biết phụ vương người như vậy, người nên biết, Phương Hiếu Nhụ cùng Từ Huy Tổ có thể sống đã khó được . Mà..... Về phần.....” Trung niên nam tử chìa chìa một xe ngựa khác , cười nói “Bọn họ liền khó nói !”

Thiếu niên lơ đãng, chỉ là ôn hòa cười “Hết sức là được rồi .”

Thiếu niên dứt lời, cúi đầu nhìn thư tín trong tay, trong lòng phát sầu, cha hắn sao ác vậy nha ?

Trung niên nam tử lại nhìn thiếu niên tế mi không tự giác nhắm lại, trong lòng có chút cảm khái, tứ ca hắn xưa nay tâm ngoan thủ lạt , cố tình lại đau sủng đứa con thiện tâm .....

Sờ sờ cảm, lại tinh tế nhìn thiếu niên một phen, tế mi thiếu niên loan loan, đôi mắt trong trẻo, khuôn mặt ôn nhu, tuy rằng không phải tuấn mỹ phong nhã, nhưng một thân thân này cùng hơi thở thoải mái, tổng làm cho người ta không tự giác muốn tới gần, mà thiếu niên tuy rằng thiện tâm nhưng không yếu đuối, trước kia không bị thương luôn thủ vững Bắc Bình, có thể nói có dũng có mưu..... Cử chỉ hữu lễ, tiến thoái có độ, không cổ hủ, cũng không tục tằng.....

Thật sự là..... Càng xem càng có chút uể oải trong lòng , tứ ca vận hấn sao có vận khí tối vật chứ ?!

Có một đứa con như vậy là ân huệ trời ban .....

Nhưng, lại nhớ tới thái độ của tứ ca với đứa nhỏ này , không khỏi thở dài trong lòng một tiếng.

“Ngũ thúc có việc sao ?”

Bị ánh mắt trung niên nam tử nhìn chăm chăm nên thiếu niên có chút không quá tự , đành ngẩng đầu , túm túm cười hỏi .

Trung niên nam tử lấy lại tinh thần, nhìn thiếu niên, trong nháy mắt “Không. Đúng rồi, tiểu Cao Sí , hai người kia, người thật sự thỉnh cầu hộ bọn họ sao ?”

Thiếu niên nhìn ra trung niên nam tử chưa nói lời nói thật, nhưng không truy vấn, chỉ là theo đề tài gặt đầu nói “Ân, Thịnh Dung cùng Thiết Huyền đều là nhân tài . Giết đi rất đáng tiếc.”

Trung niên nam tử sờ sờ cảm, nghĩ đến chuyện tình ở Nam Kinh..... Liền mở miệng nói “Tiểu Cao Sí , người cũng đừng quên Doãn Văn ca ca của người nga.”

Thiếu niên bị kiềm hãm, Doãn Văn ca ca?

\*\*\*\*\*

Mà lúc này , trong hoàng thành Nam Kinh .

Chu Lệ chuyên chú phê duyệt tấu chương, cho đến khi một thân ảnh bay xuống .

“Tìm được Chu Doãn Văn rồi sao?” Chu Lệ cũng không ngẩng đầu lên , thản nhiên hỏi.

“Hồi chủ tử , Đã tìm được.”

“Ân. Vậy mang về đến đây đi.”

“Rõ!”

Chu Lệ dừng một chút, lại nhíu mày hỏi “Thế tử còn chưa tới sao?”

“Hồi chủ tử , Ngô thái y nói thương thế của thế tử tuy rằng tốt lắm, nhưng vẫn không thể để chịu xóc quá mức , bởi vậy, xe ngựa đi rất chậm chạp.”

Chu Lệ gặt đầu, như vậy cũng tốt. Chậm một chút cũng hảo ! Thân thể tiểu bánh bao là quan trọng nhất!

Chỉ là, trong lòng có chút nôn nóng, muốn sớm ngày nhìn thấy tiểu bánh bao kia.....

\*\*\*\*\*

Mà ngày hôm nay , cửa thành ngoài Nam Kinh , rất xa, liền thấy đoàn xe kia chậm rãi tiến đến.

Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại một thân cảm phục, mang theo quan văn võ tướng Nam Kinh , sớm liền đợi ở cửa thành,

Đội đoàn xe chậm rãi đi đến, khi quân sĩ hộ vệ xe ngựa các nhất tề xuống ngựa, khí thế sảng giọng, không khỏi làm cho nhóm quan văn võ tướng đang cung kính chờ đợi trong lòng cả kinh.

Mà Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại vẻ mặt bình tĩnh.

Quân sĩ này đều là thân vệ đi theo phụ vương cùng đại ca, khí thế sắc bén cũng là đương nhiên.

Mà sau khi các quân sĩ xuống ngựa , màn xe ngựa chậm rãi xóc lên, Chu Vương chọn mi, đầu tiên là quét mắt đội ngũ cung nghênh rất là lớn, trong lòng nghiên ngẫm cười, quả nhiên là thế .

Sau đó , Chu Vương liền nhảy xuống xe ngựa, sau, Chu Cao Sí chậm rãi thả chân leo xuống xe

Thấy đôi ngũ cung nghênh lớn như thế , trong lòng Chu Cao Sí sửng sốt, trong lòng vòng vo chuyển, không khỏi nói thầm, cha hẳn có quá phô trương không nha ? Nhưng nhìn nhìn đứng trước mặt mình chỉ có Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, hoàn hảo, hoàn hảo, cha hẳn không tự mình đến.

Vì thế, trên mặt đối với Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại ôn hòa cười “Vất vả .”

Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại đầu tiên , cung kính thi lễ, mới ngẩng đầu đối Chu Cao Sí cười, Chu Cao Hú thân thiết hỏi “Đại ca, dọc đường có tốt không ?”

Chu Cao Sí theo thói quen chắp hai tay sau lưng, cười tủm tỉm gật đầu “Mặc dù có chút mệt, nhưng hoàn hảo, Ngô thái y vẫn đều chăm sóc .....”

Chu Cao Hú gật đầu cười “Vậy là tốt rồi, đại ca, nơi này gió lớn , chúng ta vẫn nhanh trở về đi .”

“Hào!” Chu Cao Sí lại xoay người đối đang nhóm quan viên Nam Kinh đang đợi , chắp tay chỉ lễ, ôn hòa cười “Làm cho chư vị chờ, là Cao Sí không phải.....”

Nhóm đại quan đều có chút kích động cùng có chút ngoài ý muốn , đành chắp tay đáp lễ, nói không dám không dám .

Mà Chu Cao Sí cũng không để ý, chỉ là ôn hòa cười cười, liền bước đi hướng xe ngựa Chu Cao Toại chỉ.

Chu Vương nhìn Chu Cao Sí lên xe ngựa, đầu tiên là suy tư một chút, lại hí mắt nhìn xuống xe ngựa, hắc hắc ái muội cười, xoay người lên xe ..

Chu Vương lên xe ngựa, liền rất là miễn cưỡng nằm xuống , một lát sau, Mã Tam Bảo vẻ mặt hoang mang lên xe ngựa.

“Yêu! Tam Bảo!” Chu Vương dương tay tiếp đón, cười hắc hắc “ Sao thế ? Tiểu Cao Sí đem người đuổi ra ngoài?”

Mã Tam Bảo mờ mịt lắc đầu, nghi hoặc “Vương gia, nhị thiếu gia nói, để cho nô tài đến hầu hạ người, nói thế tử bên kia có người hầu hạ, nhưng là.....” Trong lòng có chút không yên, Vương gia nay thân phận bất đồng , thân phận thế tử đương nhiên cũng sẽ bất đồng, như vậy..... Thế tử có thể không cần mình hay không?

“Yên tâm đi.” Chu Vương liếc mắt nhìn Mã Tam Bảo không yên bất an, cười nói “Tiểu Cao Sí đối với người vẫn thực tốt , lúc này không cho người hầu hạ, bất quá là..... Không cần người ở mà thôi.”

“Nguyên lai như vậy a.....” Mã Tam Bảo ngoài miệng đáp lời, trong lòng cũng vẫn như cũ bất an, chính là nhìn ra được Chu Vương có điều giữ lại, tựa hồ không muốn cho mình biết, liền không nghĩ hỏi lại, chỉ ứng phó một câu rồi quay đầu nhìn nhìn xe ngựa trong cung đi ra , thực xa hoa a.

\*\*\*\*\*

Chu Cao Sí dựa vào trong ngực ấm áp quen thuộc, nghe tiếng tim đập trầm ổn, chậm rãi nhắm mắt lại, cảm thụ được đầu ngón tay hữu lực nhẹ nhu vuốt ve.

Vốn tưởng rằng đến hoàng cung mới có thể nhìn thấy cha, lại không tưởng, khi lên xe ngựa này đã thấy thấy cha hẳn ngồi ngay ngắn, đối hẳn nhu hòa cười.

Ngay sau đó bị kéo đi qua, gắt gao ôm.

Bên tai nghe tiếng thì thào nói nhỏ “Sí nhi ..... Lần này chúng ta sẽ không tái rời đi.”

Một lần một lần nói nhỏ, trong lòng ấm áp , an tâm .

Nhịn không được nâng tay ôm quanh , hơi hơi ngẩng đầu, dừng ở đôi mắt thâm trầm u ám, tế mi Chu Cao Sí nhất loạn, nhếch miệng cười.

Vì thế, trong tưởng tượng , nụ hôn nồng cháy như bao lần trong mơ không ngừng hạ xuống .

Cho đến khi không thể hô hấp , mới chậm rãi buông ra, không tha liền mềm nhẹ hôn.

“Cha.....” Chu Cao Sí hơi hơi thở phì phò, ngón tay ôm chặt nam nhân, hơi hơi tránh đi, trong lòng lúng túng, bọn họ rốt cuộc là ở trong xe ngựa nha.

Ôm Chu Cao Sí ngồi xong, Chu Lệ ở Chu Cao Sí tránh đi, nhân thể hung hăng hôn lướt một cái mới rời đi .

“Tốt lắm, không nháo người .” Chu Lệ trấn an .

Thấy Chu Cao Sí vừa bị ôm vừa bị hôn nên trừng mắt , trong lòng ngứa , kích hôn kia khiến hai má đỏ ửng , đôi mắt hết sức oánh nhuận, thật sự là.....

Hít sâu một chút, vững vàng trấn an hơi thở, hơi hơi xê ra đôi chút .

Chu Lệ vuốt ve tóc Chu Cao Sí , thoáng bình ổn động tình kêu gào trong lòng mình .

“Cha, nhị cữu cữu bị thương có sao không ?” Chu Cao Sí cảm giác cha hẳn đang tự bình phục cảm xúc bản thân , liền thấp giọng dờ đi đề tài , giúp cha hẳn phân tán lực chú ý.

“Ân.” Chu Lệ lên tiếng.

“Cha, Phương tiên sinh còn ở phủ đệ hần ?”

“Đúng vậy.” Dừng một chút, Chu Lệ thản nhiên mở miệng “Hần cự tuyệt giúp ta thảo chiếu thư.”

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức cười tủm tỉm ngẩng đầu “Cha, ngài cố ý ? Ngài không phải sớm đã biết tính tình hần chính là như vậy ?”

Chu Lệ nhướn mày “Ta biết, nhưng ta càng muốn gọi hần.”

Chu Cao Sí bị kiềm hãm.

“Cũng biết là vì cái gì?” Chu Lệ nhìn chằm chằm Chu Cao Sí , thản nhiên hỏi.

Chu Cao Sí thở dài, vẻ mặt đau khổ “Cha, ngài đừng nói với ta ngài ghen tị?”

Chu Lệ hừ lạnh một tiếng.

Chu Cao Sí nhìn thần sắc cha hẳn , có chút lấy lòng tiến lên, hôn cái mũi Chu Lệ , nhỏ giọng nói “Cha, con chỉ là không muốn bởi vì hần mà làm hỏng thanh danh của cha thôi .” Hơn nữa, Phương Hiếu Nhụ kia xác thực rất có tài học a.

Chu Lệ hí mắt, nhìn Chu Cao Sí “Người cũng có biết cha người không ở ý đó!”

“Đối với ngài , không cần bọn họ nói nhiều điều không phải !” Chu Cao Sí nghiêm túc “Cha là tốt nhất!”

Chu Lệ sững sốt, lập tức cúi đầu cười, sờ sờ đầu Chu Cao Sí , đem Chu Cao Sí kéo qua , chuyển mở lời đề, thanh âm khàn khàn mở miệng “Sí nhi , có đói bụng không ?”

“Ta muốn ăn mì nước .” Chu Cao Sí nhìn bàn điểm tâm sớm đã chuẩn bị , chậm rãi lắc đầu nói.

Chu Lệ lấy qua một khối điểm tâm hạnh hoa cao mà ngày thường Chu Cao Sí thích nhất, nắm thật chặt tay , nói “Đợi hồi cung là có thể ăn. Hiện tại, ăn điểm tâm trước.”

Chu Cao Sí không có khẩu vị gì, tuy rằng điểm tâm nhìn qua rất đẹp , nhưng lúc này hẳn thậm nghĩ ích ăn đồ nóng , nhìn điểm tâm trước mặt , cũng không muốn cự tuyệt, liền nâng tay muốn tiếp nhận, nhưng Chu Lệ cũng là tránh đi, ôn nhu nói “Cha uy người.”

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức mặt đỏ, nột nột nói “Con không có việc gì , con tự ăn .”

Chu Lệ cũng nhúu mày, kiên trì nhìn chằm chằm Chu Cao Sí .

Chu Cao Sí nhìn cha hẳn kiên trì như vậy, trong lòng thở dài, liền hé miệng, nuốt vào, sau chậm rãi nhắm mắt .

Chu Lệ thấy Chu Cao Sí ăn, khoe miệng mới hơi hơi gợi lên ý cười. Một tay sờ sờ đầu Chu Cao Sí , thấy Chu Cao Sí khoe miệng dính mảnh điểm tâm vỡ, liền cúi đầu, vươn đầu lưỡi, chậm rãi liếm .

Chu Cao Sí nhất thời cứng đờ, sau khi lấy lại tinh thần, liền vội đẩy ra, mặt đỏ tới mang tai thấp giọng kêu lên “Cha!!”

Chu Lệ nhìn Chu Cao Sí mặt đỏ tới mang tai, vẻ mặt có chút xấu hổ, mỉm cười, tươi cười rất bình thản, nhưng đôi mắt cũng ám trầm vài phần.

“Cha! Chúng ta đang ở trên xe ngựa!” Chu Cao Sí nhỏ giọng nói.

Chu Lệ giả bộ tỉnh tâm, nga một tiếng, liền kéo lại Chu Cao Sí, đang thối lui, cười nhẹ một tiếng, có chút ác liệt đùa, mở miệng “Cha, chỉ là nhất thời do tình thế cấp bách thôi. Người có biết..... Từ khi người mười ba tuổi bắt đầu, cha vốn không có chạm qua người khác trừ người.....”

Chu Cao Sí nhất thời không nói gì, nhìn Chu Lệ cười đến ác liệt, rất là nghiêm nghị mở miệng “Cha, con biết ngài đói bụng, nhưng ngài đói bụng lâu như vậy cũng không đói chết, thấy nhẩn nại một trận cũng vẫn không chết đi.”

## 88. Chương 88: Chung Cuộc [ Hoàn ]...

Nhất thời xúc động thì kết quả đó là như vậy sao ?

Chu Cao Sí có chút hối hận, nhưng nhìn ánh mắt nam nhân lảng lạng ngóng nhìn trên người mình, rõ ràng đã khát vọng vô cùng, nhưng vẫn áp chế khát vọng bản thân, nhìn mình, cũng không tái tiến thêm một bước.

Lúc này, ánh trăng liêu nhân.

Trong cung điện to như vậy, trên giường lớn hoa mỹ, vải màn đều màu minh hoàng, nam nhân anh vĩ chống hai tay lên, ám trầm thâm thúy lảng lạng ngóng nhìn thiếu niên ôn nhuận dưới thân, khuôn mặt vốn có chút trắng bệch lại bởi vì kịch liệt hôn cùng vượt ve mơn trớn mà đỏ ửng không thôi.

“Sí nhi.....” Thanh âm nam nhân khàn khàn có chút thổ ốc nói.

Chịu đựng khát vọng trong lòng, chịu đựng thân thể kêu gào, đều cơ hồ đã phát đau, lại vẫn không muốn..... thân thể Sí nhi còn không có chân chính phục hồi như cũ.

Nhưng thiếu niên cũng ngóng nhìn nam nhân, chậm rãi nâng tay, nhẹ nhàng vuốt hai má nam nhân, thấp giọng nói “Cha..... Nếu tương lai, ngài không cần con, thỉnh nhất định phải nói cho con biết.”

Nam nhân sững sốt, lập tức lửa giận nhảy lên cao, trong lòng khát vọng bởi vì câu này mà kiêu tất thất phân “Người nói cái gì!?”

Những lời này, hắn vẫn đều muốn nói.

Thiếu niên nhìn nam nhân, vẻ mặt thực bình tĩnh, phi thường bình tĩnh.

Cha hắn nay là chủ nhân thiên hạ này, nắm giữ quyền thế thiên hạ, phúc thủ vi vân phiến thủ vi vũ, nay cha hắn đối hắn chấp niệm thâm hậu, nhưng còn tương lai thì sao ?

Một khi quyền thế siêu việt thành chấp niệm của bản thân, làm người ưu việt cao cao tại thượng đến xâm nhập cốt tủy, mình đâu còn là duy nhất với cha ?

Như hòa thượng lão sư nói, trên đời khó thay đổi nhất là lòng người, dễ thay đổi nhất cũng lại là lòng người !

Cho nên, hắn vẫn..... Theo bản năng trốn tránh, trốn tránh thứ chân chính có được.....

Chỉ cần..... Bọn họ không có chân chính, không nên phát sinh phát sinh, như vậy..... Cho dù một ngày kia, bọn họ lui về quan hệ phụ tử thuần túy, mình cũng dễ dàng đổi mặt, không phải sao ?

Nhưng là, vì sao..... Vì sao..... Hiện tại trước mắt lại mơ hồ?

Vì sao..... Thấy không rõ vẻ mặt nam nhân trên người?

Trong mắt không ngừng trào ra thứ gì đó ?

Bỗng nhiên bị ôm chặt lấy, cái hôn mềm nhẹ dừng ở trên mặt , một chút một chút hôn đến nước mắt đang chảy xuống .

Bên tai là bất đắc dĩ thở dài “Nói người ngốc, người lại không nhận , còn lo lắng! Sí nhi , bởi vì hôm nay thấy mấy nữ nhân kia ?”

Chu Cao Sí nâng tay đẩy Chu Lệ , nhưng kết quả của cái đẩy ra đó là bị cản một ngụm vào vai , bên tai là nghiêm khắc cảnh cáo “Sí nhi , không được đẩy ta ra!”

Chu Cao Sí dừng lại , không nói gì, chỉ quay đầu đi.

Nghĩ đến sau khi đi vào hoàng thành , vừa vặn thấy giáo phường tư mang theo mười mấy cô gái xinh đẹp tiến đến bái kiến cha.

Vì thế trong lòng liền rầu rĩ đến hiện tại.....

Hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận , hắn là bởi vì thấy mấy cô gái này mà trong lòng ghen tuông cáu kỉnh!

“Sí nhi ..... Mấy nữ nhân này chỉ là làm cho người ta xem .....” Chu Lệ có chút bất đắc dĩ nói , nâng tay muốn sờ sờ đầu Chu Cao Sí , nhưng Chu Cao Sí lại không biết là cố ý vẫn là vô tình , lại quay đầu tránh đi.

Chu Lệ nhú mày, trong lòng tức giận, cầm cằm Chu Cao Sí , cường thế kéo lại , thấy cái mũi Chu Cao Sí hồng hồng , đôi mắt vẫn ửng đỏ, trong lòng lại là mềm nhũn, cúi đầu nhẹ nhàng hôn hôn, khàn khàn mở miệng “Sí nhi , người nếu không vui, ngày mai sẽ lại gửi các nàng về giáo phường tư .”

Chu Cao Sí không nói gì, chỉ rũ mắt , trong lòng chua xót nghĩ, cho dù hiện tại đuổi rồi, tương lai thì sao ?

Trước kia ở vương phủ hoàn hảo, không ai dám nói.

Nhưng hiện tại không giống .

Cha hắn là chủ nhân thiên hạ này, hậu cung to như vậy lại có thể nào không có nữ nhân?

Toàn bộ người trong thiên hạ đều nhìn đó !

“Sí nhi !!” Chu Lệ nhìn Chu Cao Sí không nói một lời, trong lòng cáu kỉnh .

Tiểu tử này mà nháo lên thì tính tình thực quật cường !

“Cha..... Không có việc gì .” Chu Cao Sí nâng mắt, nhếch miệng cười, trong lòng cứ việc tối nghĩa, nhưng trên mặt cũng cười ha ha mở miệng “Con chỉ là nhất thời không thoải mái trong lòng, nói nói chút ngốc, cha coi như không có nghe thấy là được .”

Chu Lệ nhìn chăm chăm tươi cười của Chu Cao Sí , sau một lúc lâu, mới ôm Chu Cao Sí , gát gao , nhắm mắt nói nhỏ nói “Vậy ngủ đi.”

Chu Cao Sí ân một tiếng, dịch thân, đưa lưng về phía Chu Lệ .

Nhưng giây tiếp theo đã bị mạnh mẽ kéo lại “Cha?”

“Khi ngủ không được đưa lưng về phía ta !” Chu Lệ thản nhiên nói, mặt không chút thay đổi đem Chu Cao Sí đang ngốc lảng kéo vào trong ngực mình .

Chu Cao Sí ngốc sững sốt một hồi, nhìn cha hắn nhắm hai mắt lại, hắn cũng mới chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng toan sắp, nhưng khóe miệng thoáng thả chậm gợi lên tươi cười ngây ngốc, ít nhất, giờ phút này, ở trong lòng cha hắn, hắn vẫn được coi trọng , có đúng hay không?

Đợi Chu Cao Sí chậm rãi chìm vào giấc ngủ sau, Chu Lệ mở to mắt, nhìn chăm chăm Chu Cao Sí trong lòng khóe miệng vẫn như cũ ngốc hồ hồ cười, không tiếng động thở dài, tiểu tử này nhất định không biết, khi tiểu tử này rõ ràng không muốn cười, lại cố gắng cười, vậy cũng không phải là cười, đó là khóc !

Nâng tay nhu nhu đầu Chu Cao Sí , mang theo một chút tức giận, tiểu tử này! Thế nhưng không tin tưởng mình!

Hừ!

Cũng không sao , hần sẽ làm tiểu tử này biết, khắp thiên hạ ai cũng đều có thể không tin, chỉ không thể không tin hần !

\*\*\*\*\*

Hôm sau, thời điểm Chu Cao Sí tỉnh lại, Chu Lệ đã đứng dậy, đang chậm rãi mặc bào phục.

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức xốc chăn lên xuống giường, thói quen tính tiến lên, giúp cha hần đem bào phục mặc, kỳ thật, cha hần mặc quần áo hay ăn cơm hằng ngày đều tự làm được . Căn bản không cần mình hỗ trợ, nhưng thời điểm cùng cha hần ở Tùng Trúc viện trụ, cha hần muốn chính mình hầu hạ nha !

Nói cái gì mà đây là việc của đứa con !

Sau đó khi mình tiến lên hầu hạ , cha hần liền thường thường ra vẻ không thèm để ý sờ sờ mặt mình, sờ sờ thất lưng mình, nhân cơ hội hôn môi.....

Tựa như hiện tại.....

Vội vàng tránh đi cái hôn ở cổ , ôm lấy cổ, nghiêm nghị mở miệng “Cha! Ngài nên đi ra ngoài!”

Đôi mắt Chu Lệ lại ám trầm kéo tay đang ôm cổ của Chu Cao Sí , khi Chu Cao Sí kinh hoảng trong ánh mắt, hung hăng hôn lên đôi môi đang muốn cự tuyệt , tùy ý xâm lược càn quét một phen, cảm thấy mỹ mãn mới hơi hơi buông ra, trán dán vào trán , dừng ở hai má ửng đỏ, đôi mắt có chút ướt át, khàn khàn mở miệng“Ba ngày sau, chính là đại điển đăng cơ, Sí nhi , mấy ngày nay, hảo hảo nghỉ ngơi một chút, buổi tối chờ cha trở về cùng nhau dùng bữa, đợi ăn được thiện chúc lúc sáng nha , người không được làm một mình !”

Chu Cao Sí vừa nghe, nhất thời suy sụp hạ mặt, không phải đâu? Ngô thái y nấu được thiện chúc vừa chua vừa khó ăn ??

Chu Lệ thấy Chu Cao Sí hạ mặt, cười nhẹ một tiếng, nâng tay nhẹ niết hai má Chu Cao Sí , lại hôn lướt qua một cái , mới không tha buông ra tay đang nắm lấy thất lưng Chu Cao Sí , xoay người rời đi.

Vì thế, thời gian ăn sáng , nhìn Ngô thái y vẻ mặt nghiêm túc bưng được thiện chúc đi lên, Chu Cao Sí khóe miệng vì trùu.

Ngày thường không phải Hiểu Cầm bưng tới sao?

Hôm nay sao lại là Ngô thái y tự mình đưa tới ?

Ngô thái y này đưa tới , mình sao có thể lừa gạt được chứ ?

Này Ngô thái y cũng không Hiểu Cầm dễ lừa thế nào đâu nha !

“Thần Ngô Dung bái kiến thế tử điện hạ.” Ngô thái y cung kính chỉ lễ.

Chu Cao Sí trên mặt mang theo ý cười ôn hòa, nâng tay ý bảo Ngô thái y đứng dậy, cười tủm tỉm mở miệng “Ngô thái y vất vả . Dem được thiện bụng đi.”

Ngô thái y cung kính bụng được thiện, cũng đến trước mặt Chu Cao Sí , còn cung kính trình lên cái thìa .

“Thỉnh thế tử dùng được thiện.”

Chu Cao Sí nhìn chằm chằm cái thìa được đưa tới trước mặt , sau một lúc lâu, mới chậm rãi tiếp nhận, cũng thuận thế bụng, ngẩng đầu cười ha ha nói “Ngô thái y , mấy ngày liền đến vì bệnh tình Cao Sí mà tận tình quan tâm, đều không có hảo hảo nghỉ ngơi. Hôm nay cũng không có sự gì, Ngô thái y không ngại lui ra, hảo hảo nghỉ tạm một phen, cũng có thể về nhà nhìn xem thê nhi , phải không ?”

“Thần không có gia quyến.” Ngô thái y cung kính cúi đầu trả lời .

Chu Cao Sí cứng đờ.



“Thỉnh thế tử dùng dược thiện, thần cũng hảo đi xuống nghỉ tạm .” Ngô thái y tất cung tất kính nói .

Chu Cao Sí bị kiềm hãm.

Nhìn chằm chằm dược thiện đen tuyền trước mắt, Chu Cao Sí chậm rãi cầm lấy cái thìa, vòng vo chuyển, ở trong bát giảo giảo, lại thật sự không có dấu khí mủc.

Mà lúc này, Ngô thái y thấp giọng mở miệng .

“Vương gia..... Lúc thế tử hôn mê bất tỉnh , từng nói qua một câu, thần đến nay khó quên.”

Chu Cao Sí ngẩn ra.

“Vương gia nói, hẳn chỉ sợ chỉ có được thế tử hơn hai – ba mươi năm mà thôi .....”

Ầm một tiếng, cái thìa trong tay Chu Cao Sí rơi xuống trong chén.

“Thế tử, nếu như không thể phối hợp với vi thần , chỉ sợ thời gian Vương gia có được thế tử đã ngắn lại càng ngắn hẳn , chỉ hơn 20 năm mà thôi .....”

Chu Cao Sí rũ mắt, trong lòng căng thẳng, hai – ba mươi năm sao?

Trầm mặc một hồi, Chu Cao Sí chậm rãi bung lên chén thuốc, cầm lấy cái thìa, chịu đựng hương vị ghê tởm, một ngụm một ngụm cố gắng nuốt xuống . .

Cho đến khi chén thuốc trống không .

Chu Cao Sí mới nhẹ nhàng thở ra, mà Ngô thái y mỉm cười tiếp nhận chén thuốc Chu Cao Sí đưa qua, nhẹ giọng mở miệng “Thế tử, Vương gia còn từng nói qua một câu, cũng là một câu thần rất khó quên.”

Chu Cao Sí chờ đợi .

“Vương gia nói, hẳn thăm nghĩ để cho thế tử hảo hảo đợi ở bên người mình.....”

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức cúi đầu, có chút đăm chiêu.

Mà Ngô thái y bung chén thuốc cười dài hướng cửa đi ra , nhưng lại bỗng nhiên nhớ tới cái gì , xoay người, ảo não vỗ cái trán “Thế tử! Đầu óc của thần thật sự là ! Thần thiếu chút nữa đã quên!”

“Cái gì?” Chu Cao Sí ngơ ngác ngẩng đầu hỏi.

“Lúc ấy, thời điểm Vương gia nói những lời này, không chỉ thần nghe được, còn có nhị thiếu gia, tam thiếu gia, đúng rồi, còn có Trương Phụ tướng quân, Đạo Diễn đại sư, đúng rồi đúng rồi..... Còn có Chu Vương gia!” Ngô thái y nói , ra vẻ nhẹ nhàng thở ra, cười dài đối Chu Cao Sí nói “Cho nên, thế tử không ngại đến hỏi mấy người này chứ , dù sao thần đã già đi, nhớ rõ cũng không phải thực rõ ràng , đương nhiên, hai câu thần vừa nói là một chữ cũng không quên !.....”

Ngô thái y nói xong , rất là vừa lòng xoay người, khinh phiêu ly khai.

\*\*\*\*\*

Ngày hôm nay , Chu Lệ đăng cơ.

Một thân long bào, khí thế càng hiển uy nghiêm, cử chỉ phong thái của nam nhân anh càng tận hiển.

Chu Cao Sí đứng ở một bên, có chút giật mình xuất thần, cha như thế ..... Quả thực không như thường .

Chu Lệ đội vương miện, liền hướng đại điện đi đến, Chu Cao Sí rũ mắt, im lặng đi theo phía sau.

Đi lên đại điện là lúc Chu Cao Sí xoay người , đang muốn hướng Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại đi đến, dựa theo quy chế, hẳn nên đứng ở phía trước Chu Cao Hú cùng Chu Cao Toại , ở khi cha hẳn đi lên long ỷ, mang theo tôn thất đệ tử và nhóm văn thần võ tướng cùng nhau đi tam khấu cửu bái chi lễ.

Nhưng, ngay tại khi Chu Cao Sí xoay người, đột ngột , tay bị chặt chẽ chế trụ.

Chu Cao Sí ngạc nhiên quay đầu, đã thấy cha hẳn không có quay đầu, chỉ là gắt gao nắm tay hẳn , mạnh mẽ lôi kéo hẳn đi hướng long ỷ .

Chu Cao Sí có chút hốt hoảng trong lòng, cha muốn làm cái gì nha?

Nhưng không chấp nhận để hấn nói cái gì đó, vài bước đã liền tới long ý , sau đó, mọi người cùng quỳ xuống, tam quỳ cửu khấu, hô to vạn tuế!

Mà hấn liền đứng ở bên người cha hấn, nhận triều thần cùng tông sư đệ tử triều bái.

Này..... Có ý tứ gì?

Hấn ngơ ngác quay đầu, nhìn về phía lão cha hấn vẻ mặt lạnh nhạt.

Mà ngay sau đó, thái giám đi ra, xuất ra quyển trục minh hoàng , mở ra, thanh âm tiêm tế cao giọng tuyên đọc.

Cho đến một câu “Sắc lập Chu Cao Sí vi thái tử!”

Lại ngay sau đó thêm một câu “Thái tử thân thể không khoẻ, không cho dư hôn phối!

Tái sau đó “Truy phong Từ thị là Nhân Hiếu Từ Ý Thành Minh Trang Hiến Phối Thiên Tề Thánh Văn hoàng hậu.....”

Trừ bỏ truy phong mẫu phi, hấn lại không nhắc đến cùng ?!

Đợi thái giám tuyên bố xong, Chu Cao Sí vẫn như cũ có chút hồi không được

Cho đến khi triều thần bắt đầu thượng tấu chúc mừng, nghị luận chính sự, Chu Cao Sí mới chậm rãi lấy lại tinh thần.

Nhìn về phía ngai Chu Lệ ở long ý thượng, chuyên chú nghe tấu, Chu Cao Sí lại quay đầu nhìn triều thần cúi đầu cung kính đứng .

Này, đó là tâm ý của cha?

Nhớ tới rất nhiều năm trước, thời điểm hấn còn nhỏ, cha hấn đối hấn nói –

“Sẽ có một ngày, cha sẽ làm mọi người ở trước mặt ngươi không dám làm càn!”

\*\*\*\*\*

“Đại ca?”

Chu Cao Toại đi vào ngự hoa viên liền thấy đại ca hấn xưa nay ôn hòa văn nhã ngai xồm dưới đại thụ , cúi đầu, ngẩn người ngắm kiến .

Chu Cao Toại không khỏi sửng sốt, lập tức nhíu mày, bước nhanh tiến lên, ngai xồm xuống, vẻ mặt nghiêm túc hỏi “Đại ca! Là phụ hoàng khi dễ ngươi ?”

Chu Cao Sí lấy lại tinh thần, thấy Chu Cao Toại vẻ mặt nghiêm túc, ngượng ngừng cười, sờ sờ đầu “Không có, phụ hoàng sao có thể khi dễ ta ?”

Chu Cao Toại cao thấp đánh giá một phen, mới tựa hồ tin, chỉ là vẫn như cũ nhanh hai hàng lông mày, nghiêm túc mở miệng “Đại ca, đâu có , nếu phụ hoàng dám khi dễ ngươi , ngươi nhất định phải nói với ta cùng nhị ca , ta cùng nhị ca đều rất hảo , mặc kệ phát sinh chuyện gì, chúng ta đều đứng ở bên ngươi !”

Chu Cao Sí ngẩn ngơ, nhìn vẻ mặt Chu Cao Toại còn nghiêm túc , trong lòng ấm áp, nhưng nhớ tới..... Hiện tại ở Phụng Tiên điện , cha đang xử lí chính sự, Chu Cao Sí trong lòng có chút toan khổ, có chút..... Đau lòng.

Nhưng trên mặt, cũng ôn hòa cười, chậm rãi đứng dậy, nhìn Chu Cao Toại cao hơn mình một cái đầu , Chu Cao Sí trong lòng cảm khái, rất cuộc, hai tiểu thí hài tỳ húng bắt hảo năm đó đã trưởng thành rồi .

“Ngươi nói cái gì ngốc thế ! Đại ca ngươi là nhược tiểu như vậy sao? Huống chi, phụ hoàng xưa nay đau tích ta, sao có thể khi dễ ta chứ ? Tốt lắm, đại ca vừa mới nãy chỉ là suy nghĩ nên như thế nào khuyên nhủ Phương tiên sinh.....” Chu Cao Sí cười tủm tỉm nói , vỗ vỗ bả vai Chu Cao Toại , liền xoay người hướng phía ngoài đi đến.

Chu Cao Toại muốn nói lại thôi, nhìn bóng dáng Chu Cao Sí , trong lòng lại quyết định, nhất định phải đứng ở bên người đại ca !

\*\*\*\*\*

Thời điểm Chu Cao Sí đi vào Phương phủ, liền nghe thấy tiếng đàn dông cao

Dừng chân bước , tinh tế nghe, tiếng đàn không hề khuất ý chí, nhưng còn có..... Một ít chua xót, một ít mâu thuẫn.....

Chu Cao Sí mỉm cười.

Có chua xót, liền có nghĩa trong lòng có điều không tha.

Có mâu thuẫn, liền có nghĩa tồn tại hoài nghi.

Đi vào trong lương đình, đối Phương Hiếu Nhụ đang ở trong đánh đàn , chấp tay thở dài, mới cao giọng mở miệng “Chu Cao Sí bái kiến Phương tiên sinh!”

Tiếng đàn dừng lại .

Phương Hiếu Nhụ chậm rãi xoay người.

Nhìn chằm chằm Chu Cao Sí ôn hòa cười trước mắt, Phương Hiếu Nhụ vẻ mặt phức tạp.

Đôi mắt thiếu niên , hẳn rất là tán thưởng .

Thân có đại tài, tâm tồn nhân hậu, đáng tiếc, cũng là con Yên vương !

“Người không cần tới đây!” Phương Hiếu Nhụ chậm rãi nói , khoanh tay mà đứng, nhìn thiên không, vẻ mặt lạnh nhạt.

“Ta nếu không đến này, tiên sinh sao có thể đi ra ngoài ?” Chu Cao Sí ôn hòa nói , đối cử chỉ lơ đãng ngắt đầu nhìn thiên cũng không nhìn mình của Phương Hiếu Nhụ, tươi cười vẫn như cũ.

Phương Hiếu Nhụ sừng sốt, lập tức cúi đầu nhìn về phía thiếu niên dưới lương đình. Yên vương muốn thả mình?

Chu Cao Sí bước tiến lên, cầm lệnh bài trong tay chậm rãi phóng tới trên bàn, đối Phương Hiếu Nhụ cười tủm tỉm nói “Tiên sinh, cầm lệnh bài này, vô luận nơi nào trong thiên hạ đều có thể đi!”

Chu Cao Sí dứt lời, liền xoay người muốn rời đi.

Phương Hiếu Nhụ há miệng thở dốc, lại vẫn nhịn không được xuất khẩu kêu “Thế tử! Đây là vì cái gì? Nếu hy vọng lấy thứ này đến mua chuộc Phương Hiếu Nhụ , vậy không cần !”

Chu Cao Sí dừng cước bộ , quay đầu, nhếch miệng cười “Tiên sinh có thể yên tâm, chiếu thư của phụ vương ta đã nghĩ hảo , mua chuộc cái gì, tiên sinh, người còn không hiểu phụ vương ta, với hẳn mà nói , cho tới bây giờ đều không có từ mua chuộc ! Phóng tiên sinh rời đi, là ý Cao Sí .”

Phương Hiếu Nhụ nhíu mày, chỉ là như thế ?

“Chỉ là tiên sinh..... Cao Sí có lời cầu !” Chu Cao Sí xoay người lại chấp tay thở dài, vẻ mặt nghiêm nghị.

Phương Hiếu Nhụ sừng sốt, lập tức trong lòng cười lạnh, quả nhiên!

“Thỉnh tiên sinh khai quán thu đồ đệ, đào tạo lương tài cho Đại Minh ta!” Chu Cao Sí nghiêm túc chậm rãi nói .

Phương Hiếu Nhụ chấn động.

“Tiên sinh đại tài, một thân tài học chưa thi triển, sao có thể mai một nơi núi rừng như vậy? Cũng thỉnh tiên sinh mặc kệ tất cả , nhìn Đại Minh, nhìn phụ vương ta, nhìn xem phụ vương ta có phụ thiên hạ này hay không ? Nhìn xem phụ vương ta có đúng như lời tiên sinh nói , chỉ là một loạn thần tặc tử!” Chu Cao Sí vẻ mặt bình tĩnh nói , ngữ khí cũng không kiêu ngạo không siểm nịnh.

“Yên vương mặc kệ là làm cái gì, chỉ dựa vào việc hấn tiến đánh Nam Kinh, chính là một loạn thần tặc tử!”  
Phương Hiếu Nhụ cười lạnh nói .

“Tiên sinh lời ấy sai rồi! Tự Bàn Cổ khai thiên , thiên hạ đâu của một họ ?! Tự Tần hoàng đến Hán Vũ , cho tới giang sơn Đại Minh ta bây giờ! Thiên hạ này đâu chỉ có một người sở hữu ?!” Chu Cao Sí nghiêm nghị trầm giọng nói.

Phương Hiếu Nhụ ngẩn ra. Lập tức gắt gao nhìn chằm chằm Chu Cao Sí , hỏi “Vậy người nghĩ như thế nào mới là loạn thần tặc tử?”

“Không nhìn thiên hạ thương sinh, tổn hại dân chúng chết sống, cắn nuốt cốt nhục thương sinh, ăn hối lộ trái pháp luật, ngu ngốc vô năng, mới là loạn thần tặc tử!”

Phương Hiếu Nhụ ha ha trào phúng cười “Yên vương vì dã tâm của mình , không nhìn thiên hạ thương sinh, nhắc lên chiến hỏa, không phải là loạn thần tặc tử trong miệng người nói!”

Chu Cao Sí vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ, thản nhiên hỏi “Tiên sinh cơ trí, hẳn là biết, mặc dù không có phụ vương ta khởi nghĩa chiến tranh , thiên hạ chi thiên hạ là có thể tránh cho sao?”

Phương Hiếu Nhụ nhất thời nghẹn lời.

Chu Cao Sí chấp tay li khai “Tiên sinh, thời gian có thể chứng minh rất nhiều thứ . Cao Sí lúc này hy vọng tiên sinh có thể bình an , nhìn xem thiên hạ này, nhìn xem Đại Minh giang sơn này ở trong tay phụ vương ta sẽ như thế nào ?”

Chu Cao Sí dứt lời, liền xoay người chậm rãi rời đi.

Phương Hiếu Nhụ chỉ có thể lấy vẻ mặt phức tạp nhìn Chu Cao Sí chậm rãi đi xa.

\*\*\*\*\*

Khi Chu Cao Sí trở lại hoàng thành, hoàng hôn đã chậm rãi tan đi, bóng đêm đang từ từ xâm nhiễm thiên không.

Vội vàng tiêu sái tiến Phụng Tiên điện, quả nhiên, cha hắn đang hắc nghiêm mặt trừng mắt nhìn hắn.

Chu Cao Sí ha ha ngây ngô cười một chút, chậm quá tiêu sái tới gần cha .

Chu Lệ hừ lạnh một tiếng, phát tay không kiên nhẫn ý bảo mọi người hầu hạ đi xuống, mới ôm lấy Chu Cao Sí , trừng mắt “Cha không phải đã nói, ngoan ngoãn chờ cha trở về sao?! Lệnh bài kia người phái người đưa tới là được , thân thể người còn không có hoàn toàn hảo, người chạy tới đó làm cái gì?! Hiện tại gió ban đêm rất lớn, người nếu là bị thương phong thì làm sao bây giờ?!”

Chu Cao Sí ngửi mùi hương nhàn nhạt trên người cha hắn liền an tâm , nghe cha hắn nói liền miên cần nhàn, nhịn không được ôm chặt lấy, thấp giọng nói “Cha, chúng ta buổi tối làm đi.”

Dát –

Chu Lệ còn đang nói đâu đâu liền bị dừng lại .

Sau một lúc lâu, Chu Lệ khàn khàn thanh âm , chậm rãi hỏi “Sí nhi , thân thể người còn không có hảo.....”

Chu Cao Sí cắn cắn môi, lấy hết dũng khí, ngẩng đầu, mạnh mẽ liền cắn cắn lên.

Chu Lệ thét lớn một tiếng, tiểu tử này là hôn hay là cắn a?

Nhưng nhìn thiếu niên trước mắt đỏ lên nghiêm mặt, thân mình hơi hơi phát run, còn có gương gương rõ ràng nhưng cố gắng trốn to mắt.....

Chu Lệ mạnh mẽ ôm lấy Chu Cao Sí liền hướng phương hướng giường đi đến, mềm nhẹ dẫn đường , còn không ngừng cắn cắn Chu Cao Sí trong lòng, sau đó, chậm rãi nắm giữ chủ đạo.....

Buông màn che mình hoàng , bàn tay to bắt đầu tự do, trong lòng khó dần nổi, nhưng cố gắng ôn nhu, sờ soạng thân mình mà hắn quyến luyến bao năm , âu yếm, mềm nhẹ hôn, cố gắng trấn an người tron lòng đã mất đi dũng cảm ban đầu , bắt đầu run run bất an, sắp tới liền giữ lấy , lời lẽ giao tiếp, bá đạo xâm lược ,

sau đó, đó là hung hăng giữ lấy, người dưới thân cứng đờ, nhưng lập tức liền bị kịch liệt đánh sâu vào chiếm cứ cảm quan, chỉ có thể không ngừng há mồm muốn thét lên chói tai, nhưng bá đạo xâm lược vẫn như cũ không có đình chỉ, cơ hồ là không thể hô hấp, cố tình kịch liệt mang theo đau đớn cùng sung sướng không kể, lại không ngừng bị bao vây lại .....

Vì thế, đêm hôm nay , Chu Cao Sí thật sự hồi hận .

Nguyên lai thật sự không thể để một người đối quá lâu .....

\*\*\*\*\*

Hôm sau.....

Chu Cao Sí mờ mịt mở to mắt, liền thấy Chu Lệ ôn nhu cười, sững sốt một hồi lâu, trí nhớ tối hôm qua mới chậm rãi sống lại, nháy mắt, mặt Chu Cao Sí liền hồng thắm .

Chu Lệ nhìn Chu Cao Sí đỏ mặt , đôi mắt ám trầm một chút, cười nhẹ mở miệng “Sí nhi , hảo không ?”

Chu Cao Sí nột nột , lại không biết nên đáp lời như thế nào .

Tối hôm qua rất đau đớn, nhưng sau lại..... đã quên.

Sau đó, hiện tại, dường như..... Không đau , bên hông tuy rằng toan ma, nhưng hoàn hảo, rõ ràng nhớ rõ tối hôm qua thất lưng dường như bị cha bẻ gãy ..... Đáng giận!

Ngẩng đầu trừng mắt nhìn một cái, liền quay đầu thấp giọng nói “Hoàn hảo!”

Bên hông bị bàn tay to quen thuộc ấm áp ôm lấy , ngay sau đó liền bị rơi vào cái ôm ấm áp .

Khàn khàn cười nhẹ , nhưng không có mở miệng đùa, chỉ mềm nhẹ kim thất lưng.

Giờ phút này, trong đại điện im lặng, chỉ có tiếng tim đập , rất bình an . .

“Cha.....”

“Ân?”

“Con sẽ cố gắng bồi ở bên cạnh ngài , không chỉ hai ba mươi năm.”

“Không có việc gì, cha cùng người cũng giống nhau, người nếu ở , cha liền cùng người sẽ còn .”

“Ân! Cũng phải .....”

– Hoàn Chính Văn –

Minh Hà chi Cao Sí phiên ngoại : Thủ hộ cuối cùng của người đã khuất [ Thượng ]

Ngày thứ 10 Chu Lệ đăng cơ ...

Phương Hiếu Nhụ đứng ở trước một bia mộ, nhìn chữ trên bia mộ : Trương Thạch chi mộ.

Mộ bia rất đơn giản , ngoại trừ tên, cái gì cũng không có...

Phương Hiếu Nhụ chậm rãi ngồi xổm xuống, còn nhớ rõ, đương lúc Trương Thạch hạ táng là lúc rất nóng , mộ bia cũng rất trang trọng, nhưng Yên vương Chu Lệ vào Nam Kinh, giết cả nhà Trương Thạch, giết cả nhà không chừa lại người nào , mộ địa Trương Thạch cũng bị đào ra, khi đó, mình rất phẫn nộ, đáng tiếc bị giam lỏng ở trong phủ, đầu cũng đi không được...

Cho tới bây giờ phải ly khai rồi.

Trong lòng đối với lão bằng hữu Trương Thạch đã một lần bị đào mộ lên cũng không ôm bao nhiêu hi vọng , chỉ là muốn đến đây phúng viếng một phen, nhưng không nghĩ tới...

Khi chậm rãi nhìn quanh liền thấy bia mộ bên cạnh

Trương Dung Nguyệt chi mộ?

Là Trương Thạch chi nữ, nhưng, không phải đã chết ở Bắc Bình rồi sao ?

Là ai ni?

Là ai an táng Trương Thạch một lần nữa ? Là ai hạ táng Trương Thạch chi nữ ở đây?

“Là Phương tiên sinh?”

Thanh âm có chút chần chờ vang lên.

Phương Hiếu Nhụ xoay người, liền thấy một thiếu niên mặc thái giám phục , kinh hãi đứng ở phía xa đi tới .

“Tam Bảo kiến quá Phương tiên sinh.”

“Người nhận thức ta?” Phương Hiếu Nhụ có chút không giải thích được. Hắn không nhớ rõ từng nhận thức một thái giám trẻ tuổi như thế . Tình tế quan sát liễu một phen, trong lòng Phương Hiếu Nhụ rung mình, thái giám tuy rằng có chút trẻ tuổi, nhưng hành tẩu cũng rất vững vàng, không có âm nhu giống thái giám , trái lại có cảm giác hiên ngang oai hùng .

“Tam Bảo là người hầu hạ bên cạnh thái tử , đã từng may mắn kiến quá Phương tiên sinh một lần .” Mã Tam Bảo tiến lên cung kính nói.

Thái tử?

Phương Hiếu Nhụ ngẩn ra, lập tức hiểu.

“Là thái tử có việc cần người tới thông báo?” Phương Hiếu Nhụ trầm giọng hỏi.

Mã Tam Bảo khẽ lắc đầu, để ra cái giỏ trong tay , cười mở miệng, “Thái tử hôm nay có việc nên không thể đến , mệnh tiểu nhân đến đây tế bái Trương Thạch đại nhân cùng Trương Dung Nguyệt tiểu thư .”

Phương Hiếu Nhụ chấn động, cấp cấp hỏi “Chẳng lẽ bia mộ này là do thái tử —— “

Mã Tam Bảo cười khổ trong lòng, nét mặt than nhẹ gật đầu.

Nghĩ hai ngày trước , bởi vì ... bởi việc an táng Trương Thạch cùng Trương Dung Nguyệt này , Vương gia, nga, không , nên gọi là hoàng thượng cùng thái tử khắc khẩu một phen.

Ngay lúc khắc khẩu, bởi vì hoàng thượng vẫy lui mọi người, không ai biết cụ thể quá trình khắc khẩu, nhưng từ ngày thứ hai bắt đầu, hai người cũng không nói một câu, cho đến ngày hôm nay , thái tử vốn muốn xuất cung, còn bị hoàng thượng ngăn cản, tối hậu, mình bị hoàng thượng đá đi ra...

Mã Tam Bảo trong lòng thở dài, mong muốn lúc trở lại hoàng thượng cùng thái tử đã hòa hảo . Không khí mấy hôm nay trong cung thực thấp a. Hoàng thượng liên tiếp trượng đá xử phạt vài thái giám cung nữ ... Ngay cả Trương Phụ vào cung thương nghị chuyện quan trọng cũng bị cho ăn mắng . Chính mình và Hiếu Cẩm tuy theo hầu hạ bên người thế tử , mới biết thế nào là khổ , thế tử tuy cười nhưng ngực cũng không vui, làm mình cùng Hiếu Cẩm rất phiền muộn .

Phương Hiếu Nhụ giật mình sửng sốt một hồi,lại nghiêm nghị chấp tay nói “Làm phiền công công thay ta bẩm báo thái tử, nói Phương Hiếu Nhụ cảm tạ!”

Mã Tam Bảo vội cũng chấp tay đáp ứng .

Phương Hiếu Nhụ dứt lời, liền gật đầu , xoay người nhanh ly khai.

Lúc này , trong cung ...

Chu Cao Sí từ cầu thang đi xuống, nhìn tiểu địa đồ trong tay , tế mi loan loan, trong lòng kinh ngạc, thật không nghĩ tới, phía dưới hoàng thành lại còn những địa đạo thể này ... thực không tồi !

Hơn nữa...

Càng không nghĩ tới ...

Nhìn chằm chằm con dấu ở trong tiểu địa đồ , hoàng gia gia còn cất thứ này ở trong hộp nhỏ nha !

Giờ mới biết mấy kẻ núp mình trong vương phủ là muốn lấy địa đồ này .

Sau lại nghe cha nói , trong hộp nhỏ có tiểu ngọc tỷ !

Vì thế , Chu Doãn Văn mới tổn hết tâm tư để đoạt đi !

Sau khi cầm hộp nhỏ , hắn cũng không mở , chỉ là cho cha, nhưng cha cũng kín đáo muốn đưa đại ngọc tỷ cho mình !

Không có cách nào khác, hắn không thể làm gì khác hơn là tiếp tục cầm cái hộp nhỏ .

Cho đến ngày hôm nay, bị cha ngăn cản, không được tới bái tế Trương Thạch đại nhân cùng Trương Dung Nguyệt , hắn tức giận phiền muộn , buồn chán mở hộp, không nhìn thấy tiểu ngọc tỷ trong truyền thuyết , mà lại thấy được một địa đồ này !

Trong lòng hiếu kỳ, kinh ngạc phát hiện, trong địa đồ là tất cả mọi địa đạo dẫn đến các phòng trong cung điện .

Vì vậy, một thời hiếu kỳ, hắn liền tiến nhập địa đạo.

Không có báo cho bất luận kẻ nào biết...

Đương nhiên, cũng gồm cả cha ...

Dừng lại cước bộ, cầm giá nến trong tay đi qua thông đạo , Chu Cao Sí thở dài, vẻ mặt đau khổ, lúc này bực mình qua đi, hắn có chút lo lắng hối hận .

Cha tìm không ra mình khẳng định sẽ lo lắng lắm!

Vò đầu suy nghĩ một hồi, đành trở về đi. Nghe cha nói, nhưng cha một lần là được rồi !

Chu Cao Sí đang muốn xoay người, từ đường trước trở lại, nhưng mới vừa đi hai bước, cúi đầu muốn nhìn địa đồ trong tay , ngón tay nhẹ nhàng nhấn một cái, bính ——

Đột nhiên, đường rẽ thông đạo hiện lên một cách cửa .

Chu Cao Sí sửng sốt.

Lần thứ hai cúi đầu , tỉ mỉ nhìn địa đồ một chút , đi, cửa này, địa đồ sao không có vẽ ra ha .

Ngẩng đầu xem cánh cửa đá mở ra .

Nhìn chằm chằm cửa đá một lát, Chu Cao Sí suy tư, chẳng lẽ là cửa ngầm?

Bên trong cửa ngầm có bảo bối không nha ?

Địa đồ mà hoàng gia gia không có vẽ ra , vậy nghĩa là , đây là địa phương mà hoàng gia gia không muốn để cho người khác biết !

Ấn, bên trong khẳng định có bảo bối!

Nhất định phải để cho cha xem !

Vì vậy, Chu Cao Sí xoay người, hướng phía trước đi đến .

Không có nhìn cánh cửa ngầm nữa .

Ly khai địa đạo, đẩy ra giá sách thư phòng , liền thấy cha hắn vẻ mặt kinh ngạc cùng mừng như điên

Cha sao ở trong này ? ?

Vậy là nói , cha biết chuyện mình đột nhiên "Hư không tiêu thất "rồi ?

Chu Cao Sí ha hả cười khúc khích, vò đầu "Đa, ngài đã tới?"

Kinh ngạc cùng mừng như điên qua đi, Chu Lệ giận tái mặt, đặc biệt thấy bộ dạng tiểu tử này cười khúc khích , sắc mặt càng đen vài phần!

Mang theo ánh nến , đi ở trong địa đạo , Chu Cao Sí nhỏ giọng mở miệng "Cha đừng nóng nha . Đều là nhi tử không phải..."

Chu Lệ bình bị kiềm hãm , không nói.

Chu Cao Sí nhu nhu gương mặt, vừ... Bị cha hung hăng nhéo một cái , hảo đầu !

Nhưng cũng không dám kêu đau , là hấn hiếu kì , cái gì cũng chưa nói , bỏ chạy xuống đó , cha tức giận cũng đương nhiên .

Xoa mặt , đột nhiên bàn tay to ấm áp quen thuộc vuốt ve nơi bị đau trên mặt mình .

Chu Cao Sí sững sốt, lập tức quay đầu, tế mi loan loan hướng về phía cha hấn nhếch miệng cười khúc khích ” Cha , chẳng lẽ sinh khí con sao ?”

Chu Lệ hừ lạnh một tiếng, ôm lấy Chu Cao Sí , cúi đầu có chút thô bạo hôn lên đôi môi đang cười khúc khích, tùy ý cuồng vọng xâm lược một phen, mới buông ra Chu Cao Sí đã vô pháp hô hấp .

“Người nếu có lần nữa , đời này cũng đừng nghĩ ra cung !” Chu Lệ trầm giọng cảnh cáo .

Chu Cao Sí thở hổn hển ,trái lại gật đầu, nhếch miệng cười khúc khích, trong lòng cũng cười tùm tùm đắc ý nghĩ, có tiểu địa đồ trong tay , hấn muốn ra cung còn không đơn giản ? Hấn đã nhớ kỹ, trên tiểu địa đồ còn có cả toàn bộ kinh thành Nam Kinh nha .

Chu Lệ hí mắt nhìn Chu Cao Sí đặc biệt nhu thuận , trong lòng hừ lạnh một tiếng, cho rằng hấn sẽ không biết tiểu tử này đang nghĩ gì sao ?

“A, đúng rồi.” Tay Chu Cao Sí sờ sờ lên tường , trong lúc vô ý sờ soạn viên đá trên tường , cửa liền mở .

“Chờ một chút! Sí nhi!” Chu Lệ lôi kéo, nhú mày .

“Làm sao vậy? Cha?” Chu Cao Sí không giải thích được.

“Ta đến .” Chu Lệ nhàn nhạt nói, dứt lời, liền kéo Chu Cao Sí đến phía sau mình , trong lòng nghĩ, địa đạo này tuy là một đường thẳng đến nhưng rất là an tĩnh, nhưng, phụ hoàng hấn đã nhọc lòng hạ ở đây một ít địa đạo , khẳng định sẽ còn nhiều thứ khác !

Hơn nữa...

Để lại cho Sí nhi không phải tiểu ngọc tỷ mà là địa đồ ?

Có ý tứ gì ? !

Chu Cao Sí nhìn Chu Lệ che chắn ở trước mặt hấn , bắt tri bắt giác nhớ tới ... Đây chính là địa đạo a, hoàng gia hấn đã làm ra địa đạo , sao có thể an tĩnh đến đơn giản như thế ? !

Khẳng định sẽ có cái gì nguy hiểm và vân vân !

Chu Cao Sí trong lòng căng thẳng, đang muốn mở miệng nói cha ly khai thì, đột nhiên màn tên bay ra ——

Chu Cao Sí biến sắc, khẽ quát một tiếng “Cẩn thận!”

Liền bị lôi qua , bị ôm nhanh .

“Cha!” Chu Cao Sí cấp cấp ngẩng đầu, nhìn về phía Chu Lệ thần tình lạnh lùng nghiêm nghị “Cha , không có việc gì chứ !”

Chu Lệ lắc đầu, hơi buông tay ra , để Chu Cao Sí trên dưới kiểm tra một phen, thấy Chu Cao Sí thở phào nhẹ nhõm, lại đậm đậm nhất tiểu “Yên tâm rồi ?”

“Cha ! Là con lỗ mãng !” Chu Cao Sí có chút ảo não.

Thế nào không nghĩ đến điểm ấy ni ?

Tuy nói hoàng gia đưa cho mình địa đồ , thế nhưng, chuyện gì đều có thể xảy ra , không phải sao ? ! Đặc biệt loại địa phương này.

Tay Chu Lệ sờ nhu nhu đầu Chu Cao Sí, nhu hòa cười “Không liên quan đến người . Đi thôi.”

Dứt lời, liền dắt tay Chu Cao Sí, nhìn về phía cửa ngầm đã mở .



Khi Chu Cao Sí không thấy địa phương này , sắc mặt Chu Lệ càng âm trầm vài phần, đôi mắt càng lạnh lẽo.

Nếu như không phải Sí nhi nghĩ mình lo lắng, chạy tới báo mình ...

Nếu như không phải sí nhi xưa nay cẩn thận tỉ mỉ...

Chỉ sợ... Lúc này đã sớm...

Chu Lệ nắm tay Chu Cao Sí không khỏi chặt thêm vài phần .

Chu Cao Sí bị nắm đến đau , ngẩng đầu nhìn hướng Chu Lệ, đã thấy Chu Lệ âm trầm , trong lòng biết, cha khẳng định là bởi vì chuyện tình vừa rồi mà sinh khí. Liền cũng không nói nhiều, chỉ là yên lặng để Chu Lệ nắm .

Vào phòng tối.

Chu Cao Sí sững sốt. Chu Lệ ngẩn ngơ.

Trong phòng tối có một bức họa , dưới bức họa là một cái bài, đặt một lư hương.

Người trên bức họa không đẹp , nhưng rất nữ tử rất ôn hòa .

Nàng nếu nhìn kỹ, khuôn mặt cùng Chu Cao Sí có vài phần tương tự, đồng dạng đều là ôn nhuận mặt mày.

“Cha... Nàng là ai?” Chu Cao Sí nhẹn không được mở miệng hỏi.

Nhưng Chu Lệ trầm mặc không nói, chỉ là nắm Chu Cao Sí chậm rãi tiến lên.

Cúi đầu nhìn bàn. Trên bàn là một khối ngọc , trên ngọc khắc những hoa văn giống y ngọc tỷ .

“Tiểu ngọc tỷ?” Chu Cao Sí nói nhỏ.

Chu Lệ vẫn trầm mặc như cũ, chỉ là ngẩng đầu chăm chú nhìn chằm chằm bức họa.

Một lát, ách thanh mở miệng ”Sí nhi... Nàng là ... Hoàng nữ nào...”

Chu Cao Sí sững sốt, có chút mờ mịt.

“Nàng là hoàng hậu ... Thật không nghĩ tới, hoàng gia gia người lại làm ra nơi này để treo bức họa của nàng ...” Chu Lệ trào phúng cười.

Nghĩ đến mẫu phi chết ở trong hoàng cung mờ ám này , mà... Nữ nhân này mặc dù đã chết, cũng là người mình bận tâm ... khóe miệng Chu Lệ liền lạnh lùng nở nụ cười.

Nhưng rất nhanh, đã bị cái ôm đầy lo lắng ôm lấy .

Chu Lệ cúi đầu, thấy Chu Cao Sí dang tay ôm mình , lo lắng nhìn mình , trong đôi mắt âm lãnh không khỏi tiêu tán , dần ra tươi cười cũng không tái âm trầm, ôm lấy đôi tay nhỏ , phóng ôn nhu âm nói “Cha không có việc gì.”

“Cha , người đó và chúng ta không quan hệ, đúng hay không?” Chu Cao Sí mở miệng nhẹ giọng nói.

Chu Lệ ngẩn ra, lập tức thoải mái, đích xác, cùng bọn họ không quan hệ.

Chuyện của phụ hoàng hẳn cùng nữ nhân này , cùng bọn họ không có quan hệ !

Nhưng... Phụ hoàng hẳn trước khi mất đi còn đưa cho Sí nhi địa đồ này , dẫn dắt Sí nhi tới địa đạo này , phát hiện phòng tối này , là muốn làm gì ? !

“Cha, người xem dưới bàn có gì !” Chu Cao Sí chìa chìa cái bàn , không dám đi xem . Nhưng lại hiếu kỳ, hình như là màu mình hoàng?

Chu Lệ nhú, ý bảo Chu Cao Sí lui ra phía sau, nhưng Chu Cao Sí cũng phản trụ tay Chu Lệ, kiên quyết lắc đầu, không chịu lui ra phía sau.

“Sí nhi?” Chu Lệ nhú, cảnh cáo trừng mắt.

Chu Cao Sí chậm rãi lắc đầu, thần tình nghiêm nghị “Cha , con cần phải đi cùng ngài .”

Hắn mới không cần trốn ở phía sau cha, nhìn cha lần thứ hai bị tên công kích!

Chu Lệ nhìn thần tình Chu Cao Sí kiên quyết, bắt đắc dĩ cười, kéo Chu Cao Sí vào trong lòng.

Cẩn cẩn dực dực tới gần bàn , lại cẩn cẩn dực dực cầm lấy cái khăn lớn màu hoàng sắc

Cảnh giác một lát, phát hiện im lặng, không có gì động tĩnh, mới mở ra.

Vừa nhìn, Chu Cao Sí ngậy ngốc , sắc mặt Chu Lệ đen!

Thủ hộ cuối cùng của người đã khuất ( Hạ )

Hắn cho rằng hắn chết chắc rồi...

Khi thấy Cẩm Y dạ hành từng người ngã xuống , mà những người Phi Ngự bịt mắt cũng dần dần tiến tới , hắn tuyệt vọng .

Nhưng, khi hắn cho rằng rất nhanh hắn sẽ chết ở dưới đao đối phương , đối phương lại đánh hắn bất tỉnh .

Sau đó, hắn tỉnh lại, chỉ thấy nam nhân đối diện .

“Ngũ thúc? !” Hắn kinh ngạc.

Namnhân đối diện ngồi trên ghế thái sư , chỉ cười hì hì nhìn mình .

“Yêu, Tiểu Văn Văn ! Người thật đúng là ngủ say nha ! Đều ngủ vài ngày rồi ni!”

Hắn nhất thời sửng sốt.

Hắn ngủ vài ngày ?

Chờ một chút! Hắn không phải bị người của Chu Lệ truy sát sao ? ! Hắn điều không phải bị Phi Ngự nhân của Chu Lệ đánh bất tỉnh sao ? !

Vì sao hiện tại Ngũ Thúc lại ở trước mặt hắn ? !

“Ngũ thúc! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ? !” Hắn mạnh mẽ lên, nhưng bởi vì đầu cháng váng , chân nhuyển nên lão đảo về giường .

Namnhân lắc đầu thở dài, đứng dậy, cầm lên một chén cháo trắng trên bàn , đi hướng hắn, nói rằng “Người ngủ đã vài ngày , chưa dùng cơm, hiện tại khẳng định sẽ đói bụng lắm nha. Đến đây ! Ăn đi! Chờ người ăn no rồi , muốn hỏi cái gì, Ngũ thúc đều nói cho người!”

Lúc này, bên ngoài , tuyết trắng đã rơi ...

Khi nam nhân bưng bàn nhỏ ra khỏi phòng , tuyết trắng hầu như bao trùm cả vùng đất .

Tuyết trắng rơi xuống làm Chu Vương hắn nhớ tới ...

Khi hắn còn ở đất phiên , một ngày nào đó, đột ngột tới một người.

Không nói hai lời lôi kéo hắn đến lầu nghỉ mát chơi .

“Phụ hoàng! Chúng ta ở trong phòng chơi cờ a !”

“Hanh! Dù sao người cũng là một quân nhân ! Sao một chút tuyết đều không chịu được? !”

“Phụ hoàng... Người có vạn vạn tuế nhưng nhi tử chỉ có thiên tuế thui a!”

“Ba —— ba hoa!”

“Phụ hoàng... Quay về phòng đi .”

“Hanh!”

“Vậy phụ hoàng nói nhanh đi ! Từ Nam Kinh chạy đến chỗ ta , chẳng lẽ chỉ nói với ta rằng ngài cải trang vì hành đến đây là xem nhi tử có bao nhiêu sức chịu đựng ...”

“Cầm!”

“Ngạch? Đây là?”

“Thánh chỉ!”

“Phụ hoàng, đưa nhi thần thánh chỉ làm gì ? Di, đây ...”

“Tương lai... Nếu tứ ca người muốn giết Doãn Văn , người lấy cái này cứu Doãn Văn .”

“Phụ hoàng...”

“Ai... Phụ hoàng cả đời này đều làm rất nhiều chuyện sai lầm , huyện này cũng là một sai lầm , nhưng, lão ngô, đại ca người trước kia đối người cũng hảo hảo , người cứu Duãn Văn đi .”

...

Biết rõ là sai rồi còn muốn cố ?

Chu Vương lắc đầu thở dài, lão nhân, người thật đúng là cho người ta một nan đề !

Quay đầu nhìn gian phòng phía sau , Chu Vương trầm mặc.

Nhớ tới... Hôm qua...

Ở Phụng Tiên điện .

Ba một tiếng, một người quyền trục màu minh hoàng bị ném tới trước mặt hắn , rơi trên đất .

Sờ sờ mũi, quét mắt nhìn quyền trục , hắn ngẩng đầu nhìn hướng Chu Cao Sí đang đứng một bên với thần tình bất đắc dĩ , nhỏ giọng hỏi “Tiểu cao sí, phụ hoàng người đây là nuốt phải pháo sao ?”

“Ngũ thúc...” Chu Cao Sí rất bất đắc dĩ thở dài.

“Ngũ đệ, trăm hôm qua thu được một tấu chương ở biên quan , nơi đó dường như thiếu một chỉ huy sứ , nếu không, người đi vào trong đó mà gây ngốc đi !”

“Hoàng thượng, thần đệ biết sai rồi!” Hắn vội chấp tay cả tiếng nói.

“Hanh!”

“Ngũ thúc, chúng ta tìm được rồi Doãn Văn ca ca rồi , người đón hắn trở về đi .” Chu Cao Sí lúc này đột ngột tiến lên, ôn hòa cười nói.

Hắn ngẩn ra.

Vô ý thức quay đầu nhìn về phía tứ ca ngồi ở long ỷ ”Hoàng thượng, xác định?

“Người không phải cho tới nay đều muốn mang Chu Doãn Văn đi sao ?” Tứ ca hắn nhàn nhạt nói ”Người giúp ta không ít, cái này coi như là hoàn thành ước định lúc trước của chúng ta .”

Hắn liếc mắt quyền trục minh hoàng trên đất , tuy rằng không có mở ra xem, hắn cũng biết, ở đó viết cái gì ? Là thật ?

Thứ bị tứ ca hắn coi như đồ tầm thường ném trên đất như thế , cũng chỉ có đồ của lão nhân a ...

Chỉ là, phân thánh chỉ kia đưa hắn không chỉ một phần ?

“Tứ ca, cái này...” Hắn chĩa chĩa quyền trục trên mặt đất , hiểu kỳ hỏi.

Vừa hỏi , sắc mặt tứ ca hắn âm trầm không ngớt.

Chu Cao Sí tiến lên, ôn hòa mở miệng “Là hoàng gia gia lưu cho ta.”

Hắn sửng sốt.

“Hoàng gia gia lưu lại thánh chỉ, không thể giết Doãn Văn ca ca...”

Hắn trên dưới quan sát Chu Cao Sí một phen, lập tức hiểu, vuốt cằm, quả nhiên không hổ là lão nhân nha ?

Đều an bài hảo như thế !

Biết Tiểu Cao Sí tâm tồn nhân hậu , vì thế để lại cho tiểu Cao Sí một phần thánh chỉ ...

Chỉ là, như vậy, lão nhân coi như đã hoàn thành tâm nguyện ?

Ngẩng đầu nhìn hướng Chu Lệ sắc mặt âm trầm, đôi mắt băng lãnh, thiên tử Đại Minh, hỏi “Hoàng thượng, như vậy thực sự có thể chứ?”

Nhưng nghĩ tới ...

Tứ ca hắn rất là đạm nhiên hồi đáp “Chu Doãn Văn sống hay chết đều không thể nói rõ ! Thủ hạ bại tướng cũng còn ai chứ ? Mặc dù tương lai, hắn làm mưa làm gió, trẫm cũng không sợ ! Chỉ là, khi đó —— đừng trách ta tâm ngoan!”

Nói xong lời cuối cùng nhất, hắn rõ ràng thấy, trong mắt của nam nhân trên long ỷ tràn đầy sát ý hàn lãnh!

...

Lấy lại tinh thần, nhìn chằm chằm cửa phòng bị đóng , hắn trầm mặc, chỉ mong, lão nhân kia lưu lại gì đó ... Có thể để Chu Doãn Văn sớm buông tha ...

Xoay người, nhìn về phía bầu trời phiêu tuyết.

Trong lòng hắn than thở, lão nhân, dù cho người đã chết, lại còn nghĩ đến tiểu tử kia !

Thực sự là... Làm cho người ta tức giận a...

Trong đầu nhin không được nhớ tới, tứ ca hắn hắc hắc cười lạnh xuất ra bức họa , nói:

“Ngũ đệ, người xem rõ, người vẫn muốn bảo trụ tôn tử của nữ nhân này !”

Nhìn không được cười khổ, ngồi chồm hổm trên đất , thở dài, ôm đầu, trong lòng phát điên.

Tiểu Văn Văn vì sao hết lần này tới lần khác lại là tôn tử của nữ nhân kia a a a ! ! !

\*\*\*\*\*

Xe ngựa chạy trên đường .

Khoác áo choàng lông chồn , ngồi xổm ở cửa, nhìn hộ vệ cùng tùy tùng lui tới lui đi trên mã xa .

Chu Doãn Văn đi tới thì thấy một cảnh như thế .

Cước bộ dừng lại , nhìn Chu Vương mang vẻ mặt buồn chán ngồi xổm , dừng lại , chậm rãi tiêu sái đi qua .

Thấp giọng hô ”Ngũ thúc...”

Chu Vương ngẩng đầu, sững sốt, lập tức câu dẫn ra khóe miệng tươi cười “Ăn xong rồi sao ?” Lại đứng lên, cởi áo choàng , khoác lên trên người Chu Doãn Văn, một bên dặn dò “Đều lớn như vậy rồi , sao không tự chiếu cố chính mình ? Tuyệt rồi, nên mặc thêm y phục ! Nếu như cảm lạnh thì làm sao giờ ? ...”

Chu Doãn Văn hơi rữ mắt, có chút không được tự nhiên, nhưng nhìn dưới cổ , ngón tay thon dài chậm rãi cài nút áo choàng , lại không biết vì sao, viền mắt toan sấp.

“Được rồi?” Đột ngột, một tiếng thấp vấn.

Chu Doãn Văn sững sốt, lập tức chậm rãi ngẩng đầu, giơ lên mi mắt, nhìn về phía đứngChuwương đứng trước mặt , chậm rãi cười “Ngũ thúc, sau đó để tiểu Văn giúp người nha .”

Chu Vương nhượng mày ”Tiểu Văn? Tên này không tồi !”

Chu Vương cười tùm tùm vỗ vỗ vai Chu Doãn Văn, cao giọng cười, “Sau đó, người phải theo Ngũ thúc cùng sống phóng túng nha ! Vui đùa khắp thiên hạ a!”

\*\*\*\*\*

Thật lâu trước đây, hấn đã nghĩ, không nên làm Hoàng thái tôn .

Đặc biệt, thấy hài tử nhỏ cười khả ái kia ...

Nhớ tới cô An Bình từng nói, tiểu hài tử kia sẽ trở thành hoàng đế? Cha của y , Yên vương Chu Lệ sẽ là địch nhân lớn nhất của mình ?

Khi đó, hấn đã từng chẳng coi khinh .

Hoàng gia gia hấn hao hết tâm tư bồi dưỡng mình , triều thần trên dưới thùy đều nói, hấn sẽ là người thừa kế tốt nhất của hoàng gia gia !

Nhưng , khi thấy tiểu hài tử kia để bảo hộ đệ đệ mình , tự động nhận lỗi , không tiếc thụ hình, mà mình , lại nhất gan không dám nói ra một câu !

Từ khi đó , trong lòng hấn có loại bất an mơ hồ .

Bất an cái gì ni?

Cho đến khi cô An Bình bị nhốt , Hoàng Tử Trùng cường liệt yêu cầu mình đối phó Yên vương Chu Lệ, cho đến khi cô An Bình bị ban chết , trước khi chết đối mình cuồng tiếu, nói cái gì mình khẳng định sẽ chết! Nói cái gì Yên vương Chu Lệ nhất định sẽ là Minh Thành Tổ! ...

Mình mình bạch mình bất an cái gì, nguyên lai, là mình sợ ?

Sợ mình không đủ tư cách , sợ lời của cô An Bình thành sự thật ...

Trên thực tế, tất cả mọi người đều nói An Bình điên rồi , nhưng những gì nàng nói , hoặc nhiều hoặc ít đều trở thành sự thật, đó cũng là nguyên nhân hoàng gia gia ban thưởng nàng chết .

Mà, cái tối trọng yếu là mình không tự tin .

Đối mặt tiểu hài tử nhỏ khả ái , mình không tự tin .

Vì vậy ngầm đồng ý mọi cử chỉ của Hoàng Tử Trùng , muốn nhìn một chút trình độ của tiểu hài tử này .

Khi hoàng gia gia quy thiên , hộp nhỏ cũng biến mất, trong đầu hấn có chút hốt hoảng, có đúng hay không hoàng gia gia đều không thừa nhận mình?

Điên cuồng tìm kiếm . Rốt cục từ trong miệng thái giám bên người hoàng gia gia biết được , ở tại Bắc Bình Yên vương phủ!

Tại trong tay Chu Cao Sí! !

Hấn ngậy người.

Hoàng gia gia... Thực sự không thừa nhận mình ?

Nguyên lai, long ý này không thuộc về mình ?

Cho đến...

“Cầm đi , đây là thứ mà lão nhân giao cho ngươi lần cuối . Nhìn xong nhớ nói cho Ngũ thúc biết dự định của ngươi ...”

Kinh ngạc nhìn chăm chăm quyển trục màu mình hoàng trên tay , chậm rãi mở...

“... Sinh thời, như bảo tính mệnh Chu Doãn Văn.”

Tối hậu, có chữ nhỏ :

Cao sí, tiểu ngọc tỷ là của ngươi , vậy lưu Doãn Văn ca ca ngươi một mạng nha .

Hấn chấn động.

Bên tai liền nghe Ngũ thúc từ từ nói "Lão nhân kia đến chết đại khái đều quan tâm đến ngươi , không chỉ để thánh chỉ ở chỗ ta , còn để thánh chỉ ở chỗ Tiểu Cao Sí , ngươi biết dấu ở đâu mà ? Dấu trong cái hộp nhỏ đó ! giấu bí ẩn như thế , đầu tiên là thả ra tiểu địa đồ , để Tiểu Cao Sí hưng trí bưng bưng muốn đi coi bảo bối , nhưng tìm ra lại là mật thất ! Tiểu Cao Sí đi lấy phân thánh chỉ cho ngươi , còn kém chút bị cơ quan trong mật thất làm bị thương ! Vốn tất cả mọi người cho rằng, đó là tiểu ngọc tử mà hẳn lưu cho Tiểu Cao Sí ! Ai biết sẽ là loại này..."

Hắn ngơ ngác nhìn Ngũ thúc chỉ vào thánh chỉ trong tay hắn, ý vị thâm trường mở miệng nói "Tiểu Văn Văn , có thể nói là thủ hộ cuối cùng của kẻ đã khuất !"

...

Lấy lại tinh thần, nhìn về phía tuyết rơi ngoài mã xa .

"Tiểu Văn Văn , hồi hận sao ?"

"Ngũ thúc, không trọng yếu ."

"Ân?"

"Như vậy... Là đủ rồi."

"Nga... Cũng đúng a. Sách! Lão nhân kia chết thực sự bất công !"

"Ách! Ngũ thúc..."

"Nha ! Không phải nói ngươi! Nói, tứ thúc ngươi cũng không tốt a, trong mắt chỉ thấy được Tiểu Cao Sí ... Tầm tặc... Còn nói mình không giống lão nhân ni!"

"Ngũ thúc, ngươi nói cái gì?"

"Nha ! Ngươi nên nhớ cái gì cũng nghe không được nha ."

"..."

Minh Hà chi Cao Sí phiên ngoại chính văn – Nhật kí của tiểu bao tử Chu Chiêm Cơ

– Khứ off đây =>)). 2 tuần sau gặp lại nhé. Hôm nay vì củ khoai tây nên kéo cày từ nãy đến giờ. Các nàng ngủ ngon –

Nguyên cơ đặt tên ——

Bởi vì đại bá từng nói , phải viết chữ đẹp, không sẽ bị người ta chê cười. Vì thế , ta quyết định mỗi ngày đều viết .

Đại bá nói , cũng không cần chép sách , muốn viết gì cũng được .

Vì vậy, ta quyết định đem sự tình mỗi ngày phát sinh viết lại .

Ngày hôm nay, ta sẽ viết tên của ta bắt đầu thế nào .

Ta rất không thích tên của ta, mỗi lần viết tên của ta đều đau khổ.

Được rồi, tên của ta là Chu Chiêm Cơ ! !

Thực sự là cái tên phiền phức ! Bút họa thật nhiều... Viết xong thì gia gia sẽ trừng mắt mắng chửi người. Hảo hung...

Phụ vương nói , tên của ta do đại bá đặt, có cái gì không hài lòng thì đi tìm đại bá nha .

Vì vậy, ta chạy đi tìm đại bá .

Đại bá lúc đó đang nhìn chằm chằm một cái chén đen sì đến đờ mặt ra . Vừa nghe ta hỏi cái này, lại chỉ chỉ vài thứ ngoài cửa sổ , một bên cười tủm tỉm nói, tên của ta do gia gia quyết định , vì thế , có cái gì không hài lòng cứ tìm gia gia nha .

Lòng ta không dám tìm hoàng gia gia, nhưng nghĩ mỗi lần viết tên... Ta quyết định ! ! Đi tìm hoàng gia gia!

Hoàng gia gia đang phê tấu chương, vừa nghe, hạ ngự bút , nhíu nhìn về phía ta. Ta rụt lui.

“Chu Chiêm Cơ!”

“Dạ!”

“Công khóa đã hoàn thành chưa ?”

“Nhất ... Có ...”

“Vũ kĩ hôm ni thì sao ?”

“Hoàn, còn chưa tới võ trường luyện ...”

“Hanh!”

“Hoàng gia gia, tôn nhi xin đi ngay !”

“Chậm đã!”

“Hoàng, hoàng gia gia?”

“Đại bá có đồ cái gì đi không ?”

Ta mơ hồ, hoàng gia gia sao biết đại bá có đồ cái gì đó nha ? Tối trọng yếu là sao biết ta tìm đại bá nha ?

Sau đó, hoàng gia gia dùng nhãn thần ý nói “ người rất ngốc” nhìn ta , lại hỏi liễu một lần “Có đồ đi không ?”

“Đồ...”

Chẳng hiểu vì sao, ta có chút chột dạ.

Đang nhìn hoàng gia gia chậm rãi đi đường , tươi cười thâm sâu , bộ dáng hung dữ , ta càng thêm chột dạ !

“Tiểu bánh bao! ! !” Hoàng gia gia một bên cắn răng nói, một bên bỏ lại tấu chương, xoay người đi nhanh đến hậu điện !

Ta nhìn thân ảnh hoàng gia gia đi xa , trong lòng quyết định, ngày mai mình không nên đi tìm đại bá là được !

Sau đó, sau đó... Ta phát hiện, tên của ta không được bỏ ! ! !

Ô ô...

\*\*\*\*\*

Vậy ta rốt cuộc là con ai ——

Đã từng, ta rất nghi hoặc, ta rốt cuộc là nhi tử của đại bá hay của phụ vương ?

Lúc nghĩ đến vấn đề này , ta đang ngồi chồm hổm trên đấy đếm mấy con kiến đi qua .

Lúc đó, bên người ta ngồi chồm hổm một người , Ngũ thúc của đại bá cùng phụ vương, hoàng gia gia gọi hần Ngũ đệ, ta ni, ân... Nên gọi hần Ngũ gia gia?

“Ngũ gia gia, người nói, ta là nhi tử phụ vương hay nhi tử đại bá ?”

Ngũ gia gia quay đầu nhìn ta, sau đó, nở nụ cười rất kỳ quái

“Tiểu quỷ đầu, ta nói với người , người không phải nhi tử của đại bá người, cũng không phải nhi tử của phụ vương người, người là nhi tử không ai yêu được nhất ở bên ngoài ...” Ngũ gia gia cúi đầu nói, bộ dạng rất thần bí, xong còn nháy mắt ”Đó là một bí mật nga.”

Phiến, gạt người! !

Ta trừng mắt Ngũ gia gia thực lâu, mãnh xoay người chạy!

Gạt người! Gạt người! Gạt người! Ô ô... Ta mới không phải đứa nhỏ không ai yêu được nhất !!!

Ô ô...

Đại bá hiểu rõ ta nhất , thế nhưng, đại bá cũng không để ta gọi hấn là phụ vương !

Phụ vương lại không mang ta về nhà !

Ô ô... Mẫu phi mỗi lần tới tuy rằng rất đau ta, nhưng cũng không mang ta về nha !

Hoàng gia gia mỗi lần đều hung tợn đối ta !

Ô ô... Ta quả nhiên là một hài tử không ai yêu nha ?

Ngày đó buổi tối, ta khóc thực lâu, bởi vì hoàng gia gia thấy ta khóc , còn nói nam tử đại hán chảy máu không đổ lệ, ta chỉ len lén khóc , không dám khóc ra , kết quả, buổi tối ngày đó ta khóc khi đang ngủ.

Ngày thứ hai, chỉ thấy đại bá ngồi ở bên giường ta, rất lo lắng nhìn ta.

“Chiêm Cơ, người không sao chứ?” Đại bá ôn hòa , thanh âm êm tai cực kỳ, lấy tay vuốt đầu ta cũng rất ôn nhu.

Sau đó, bên người còn có phụ vương, cũng cau mày nhìn ta “Chiêm Cơ, phát sinh chuyện gì?”

Hoàng gia gia rất nghiêm túc nhìn ta, hỏi “Chiêm Cơ , là do Ngũ gia ta nói gì mê sảng sao ?”

Ta nhìn phụ vương, lại khẽ liếc mắt nhìn hoàng gia gia , tối hậu nhìn về phía đại bá, đại bá lo lắng nhăn chặt hai hàng lông mày .

Ta hấp hấp cái mũi, quyết định chính ôm lấy cổ đại bá , oa oa khóc rống lên “Đại bá, ta điều không phải nhi tử của đại bá cùng phụ vương , thế nhưng Chiêm Cơ trái lại sẽ hảo hảo học tập, tương lai nhất định sẽ hiếu thuận đại bá cùng phụ vương! Các người không nên không cần ta a !”

Ta tối hôm qua muốn nói hết , đã bị hoàng gia gia kéo ra , hoàng gia gia tàn bạo trừng ta liếc mắt, quay đầu hướng ra ngoài đầu quát “Lão ngũ! Người lết nhanh đến đây giải thích cho ta !”

...

Sau, hoàng gia gia tức giận phi thường, kéo cổ áo Ngũ gia gia lôi ra ngoài , đại bá rất lo lắng, thở dài, lắc đầu theo ra ngoài.

Đi lên, sờ sờ đầu ta, ôn hòa cười “Chiêm Cơ đừng lo lắng.”

Mà phụ vương đứng ở một bên, nhìn ta đã lâu, lại ngồi vào bên giường, ôm ta vào ngực , thấp giọng nói “Chiêm Cơ, người hãy nghe cho kỹ, người là hài tử của phụ vương cùng mẫu phi, nhưng từ ngày người bước vào cung , người là hài tử của đại bá .”

“Vì sao nha?” Ta không hiểu, ta hấp hấp mũi “Ta là hài tử của phụ vương , vì sao còn muốn ta trụ hoàng cung a? Phụ vương, người vì sao không cần ta a? Là do Chiêm Cơ làm sai gì sao ?”

Phụ vương không nói gì, thở thật dài , ta chờ đến mệt nhọc, phụ vương mới mở miệng.

“Chiêm Cơ, bởi vì... Đại bá người không có hài tử của chính mình , tương lai, già đi sẽ không có người chiếu cố ,Chiêm Cơ, người ngoan , người ở chỗ này làm hài tử của đại bá , hảo hảo hiếu thuận đại bá người, người không phải nói người thích nhất đại bá sao ?”

Ta còn không rõ, ta thích đại bá với làm hài tử đại bá thì có quan hệ gì ?

Thế nhưng nhìn phụ vương hình như rất khó xử . Ta liền không hỏi nữa .

Quay về vấn đề chính ... Ta là hài tử của phụ vương là tốt rồi , điều không phải hài tử nhặt ở bên ngoài là hảo .

Thế nhưng, ngày thứ hai, ta lại bị đưa ra hoàng cung. Đại bá mang theo ta đi ra ngoài . Đưa ta về nha .

Ân, đúng , về nha .



Đại bá nói , ở đây là nhà ngươi .

Sau đó, phụ vương khiếp sợ, cũng rất tức giận đối đại bá hô “Điều không phải đã nói sao ? Đại ca! Ngươi đừng lo lắng! Chiêm Cơ hẳn sẽ minh bạch!”

Đại bá cũng cười tủm tỉm mở miệng nói “Vốn ta cũng chưa từng đáp ứng , là ngươi cùng phụ hoàng tự ý quyết định , thực sự là! Cao hú, ngươi đã lớn , thời gian ta cùng phụ hợp ở cùng , đã sớm chuẩn bị tốt , nếu như tương lai thực sự già đi , không ai chiếu cố , ngươi lẽ nào sẽ mở mắt trừng trừng nhìn sao ? Được rồi! Sau đó cha mang theo Chiêm Cơ tiến cung .”

Phụ vương không nói gì, chỉ là rất phức tạp nhìn đại bá.

Mà mẫu phi chạy tới , chăm chú ôm ta, sau đó khóc.

Lúc này, phụ vương lấy lại tinh thần, nhìn mẫu phi ôm ta, không có nói cái gì nữa, chỉ là gục đầu xuống, rất nhẹ rất nhẹ thở dài một tiếng.

Sau lại, ta liền đi theo phụ vương mẫu phi cùng nhau trụ, ba ngày bốn ngày sẽ đi vào cung , thỉnh thoảng trụ qua đêm.

Hoàng gia gia vẫn như cũ đối ta rất hung, vẫn như cũ bố trí một đồng tác nghiệp, đại bá vẫn như cũ đối ta rất tốt, rất đau ta.

Mà lúc này , đã lâu không thấy Ngũ gia gia , sau lại len lén hỏi đại bá, mới biết được, Ngũ gia gia bị đánh bỏ chạy , hai năm sau sẽ không vào kinh !

\*\*\*\*\*

Vậy vì sao hoàng gia gia lại ngủ cùng đại bá ?

Hoàng gia gia là người không phân rõ phải trái !

Ta mỗi lần muốn đại bá ngủ cùng , hoàng gia gia cũng không chịu.

Ngay từ đầu, hoàng gia gia hung ác độc địa trừng ta, ta bị hoàng gia gia trừng, kinh hách đến khóc.

Đại bá sẽ sinh khí, ôm ta trở về tấm điện của ta , cùng ta ngủ

Tuy rằng bị hoàng gia gia làm khóc , thế nhưng chỉ cần ngủ cùng đại bá , cũng không sao . Nhưng không nghĩ tới đại bá khi ngủ thích đạp chân !

Ta nửa đêm bị lạnh tỉnh lại , thấy hoàng gia gia đứng ở một bên cầm chân đắp cho đại bá cùng ta , ta mơ mơ màng màng kêu một tiếng “Hoàng gia gia...”

Hoàng gia gia hình như rất bất đắc dĩ, sờ sờ đầu ta, nói rằng “Ngủ đi!”

Vì vậy, ta mơ mơ màng màng ngủ.

Ngày thứ hai tỉnh lại liền không thấy đại bá .

Đứng lên đi tìm đại bá, liền thấy đại bá bị hoàng gia gia ôm , hoàng gia gia tuy rằng rất bất đắc dĩ cười, nhưng hình như rất hài lòng, còn cúi đầu hôn đại bá thực lâu.

Kỳ quái... Vì sao hoàng gia gia muốn hôn đại bá ní?

Thế nhưng lần thứ hai muốn cùng đại bá ngủ , hoàng gia gia mượn cớ có rất nhiều tấu chương, cần đại bá phê duyệt .

Đại bá liền hống ta đi ngủ trước

Không có biện pháp, ta chỉ rất không cam lòng mà ngủ ..

Chờ tới ngày thứ hai tỉnh dậy , phát hiện ta nằm ngủ ở thiên điện một mình ! !

Đứng lên đi tìm đại bá, liền thấy hoàng gia gia mỉm cười long bào , thấy ta, còn đối ta nở nụ cười ! !

Lần thứ ba cùng đại bá ngủ , hoàng gia gia vẫn như cũ nói có nhiều tấu chương , đại bá nhìn tấu chương, thở dài, hoàng gia gia cười đến rất hài lòng.

Nhưng lần này, ta kiên quyết không ngủ! Không đợi được đại bá , ta không ngủ .

Ghé vào bên người đại bá, nằm úp sấp, nằm úp sấp , liền bắt đầu mệt nhọc .

Lúc này, hoàng gia gia bưng tới một chén nước, mỉm cười “Chiêm Cơ, uống chén nước này sẽ không mệt .”

Ta mơ mơ màng màng tiếp nhận, uống xong thì ta ngủ .

Ngày thứ hai tỉnh lại, vẫn như cũ là ở thiên điện của đại bá .

Đứng lên đi tìm đại bá, liền thấy hoàng gia gia đã mặc long bào, ngồi ở ghế trên đối ta cười rất đắc ý!

Sau đó ... Ta trở về nhà , canh một cơ hội cùng đại bá ngủ.

Đại bá tuy rằng ngủ thích đá chặn, thế nhưng... Ngủ bên đại bá rất thỏa mái ...

Vì thế , hoàng gia gia thật là một người không phân rõ phải trái nha !

Ta bởi vậy đã từng hỏi qua phụ vương, vì sao hoàng gia gia cùng đại bá ngủ ?

Vì sao Chiêm Cơ lại không thể cùng ngủ với phụ vương ?

Phụ vương lúc đó đang uống trà, vừa nghe lời này, phùng một tiếng, trà phun ra toàn bộ .

Phụ vương nhìn ta, rất phiền não, liền hung hăng bỏ lại một câu nói, hỏi hoàng gia gia người đi !!

Ta nhìn bộ dạng phụ vương , không dám hỏi lại, nhưng muốn ta hỏi hoàng gia gia...

“Vì thế ... Người chạy tới hỏi ta?” Đại bá nhìn ta, có chút xấu hổ cười.

Ta nháy con mắt, rất vô tội rất vô tội nhìn đại bá.

Đại bá suy nghĩ một chút, sờ sờ đầu ta, rất ôn hòa nói rằng “Chiêm Cơ, bởi vì đại bá thích nhất hoàng gia gia người, mà hoàng gia gia thích nhất đại bá, vì thế , chúng ta ngủ cùng nhau .”

“Chiêm Cơ cũng thích nhất đại bá!” Ta nói , con mắt mở thật to, không phục, trong ngực không phục!

Để làm chi , hoàng gia gia có thể cùng đại bá ngủ nha ?

“Thế nhưng... Chiêm cơ, đại bá thích nhất là hoàng gia gia người!”

“Hoàng gia gia một điểm cũng không hảo! Vừa hung vừa thích khi dễ người ! Đại bá, người thích Chiêm Cơ được rồi, đừng thích hoàng gia gia!” Ta kéo tay đại bá nói

Đại bá cũng rất ôn nhu nở nụ cười, dáng tươi cười rất kiên định “Hoàng gia gia ở trong mắt người khác đều không hảo , nhưng trong lòng đại bá , hẳn là tốt nhất, thích nhất.”

Ta nhìn đại bá ôn nhu tươi cười, đột nhiên nói không ra lời.

Thế nhưng, vì sao nói không ra lời ni?

Nghiêng đầu, không nghĩ ra được a!

Thôi đi , vấn đề này giải quyết không được !

\*\*\*\*\*

Tại sao lại tay trong tay khi ngủ ——

Viết chuyện gần nhất phát sinh được rồi .

Án, hay tuyết rơi, ném tuyết.

Ngũ gia gia cũng tới, cùng ta ngoạn rất hài lòng.

Vốn ngoạn rất hài lòng, nhưng lại nghĩ tới đại bá, tuyết rơi sẽ đập người tuyết cho ta.

Liền xoay người chạy đi tìm đại bá.

Thật vất vả tìm được rồi, đại bá cùng hoàng gia gia ở trong tấm điện , nhưng ta tới cửa rồi mà không dám đi vào .

Ta thấy đại bá cùng hoàng gia gia nằm trên giường , trên người đại bá là áo choàng lông cáo của hoàng gia gia , hoàng gia gia nắm tay đại bá , nằm ở bên người đại bá, nhắm mắt ngủ. Đại bá cũng nhắm mắt , ngủ.

Ta nhất thời ngây ngốc, không biết vì sao nghĩ đến bây giờ không thể đi vào .

Hình như nếu tiến vào sẽ phá hư cái gì đó .

“Chiêm Cơ, Ngũ gia gia cùng người ngoại nha, chúng ta đi thôi.” Đột nhiên, phía sau truyền đến thanh âm Ngũ gia gia, thanh rất thấp, hình như cũng sợ đánh thức và vân vân.

Ta quay đầu, nhìn khuôn mặt Ngũ gia gia tươi cười, thấp giọng hỏi “Ngũ gia gia, vì sao hoàng gia gia ngủ mà phải nắm tay đại bá a?”

“A? Cái này a, đó là bởi vì có một lần, đại bá người đi mất, lạc đường, thiếu chút nữa cũng không về, vì thế hoàng gia gia người khi ngủ sẽ nắm tay , sợ hấn lại đi mất...”

“Nga...”

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-ha-chi-cao-si>*